PHOTII PATRIARCHAE

LEXICON.

RECENSUIT, ADNOTATIONIBUS INSTRUXIT ET PROLEGOMENA ADDIDIT

S. A. NABER.

VOLUMINIS PRIORIS
FASCICULUS PRIOR.

CONTINET PROLEGOMENA ET LEXIC. A—Ἥκειν.

LEIDAE, E. J. BRILL
1864

PHOTII PATRIARCHAE

LEXICON.

PHOTII PATRIARCHAE

LEXICON.

RECENSUIT, ADNOTATIONIBUS INSTRUXIT ET PROLEGOMENA ADDIDIT

S. A. NABER.

VOLUMEN PRIUS.

CONTINET PROLEGOMENA ET LEXIC. A—Ξ.

LEIDAE, E. J. BRILL.
1864.

PROLEGOMENA.

Incredibile dictu est, post multiplicem doctorum virorum operam in antiquorum scriptorum voluminibus interpretandis positam, per tot annorum saecula studiis numquam intermissis sed certatim celebratis, quantum nostris hominibus sero natis supersit, non dico percipiendum et cognoscendum — nam quo plures studia huc conferent, eo laetior materies succrescet, quam doctrina complectimur, — sed de novo investigandum et melius constituendum. Quodsi eruditi viri qui summorum criticorum operam contemnunt, stupentes scilicet incrementa earum disciplinarum in quibus excolendis nostrae aetatis gloriam positam esse clamant, aut ipsi intelligere possent aut intelligentibus credere vellent, quantum nostra patrumque memoria in bonis literis vel melius explicatum sit vel nunc primum summo labore et industria indagatum sit, confiterentur grammaticos et criticos non desidiosam quaerere animi oblectationem in antiquitatis cognitione, sed sicut in aliis disciplinis summa laus est si quis nova protulerit, illos quoque lenta et docta investigatione multa patefecisse, quae miris illis et celebratis inventis quae in omnium ore sunt, ab nulla parte cedant nisi numero eorum qui cognoscere velint, quaeque saepissime in diverso argumento exemplo fuerint, quod homines imitarentur ob investigandi perfectam methodum cum iudicandi subtilitate conjunctam. Fingas tibi

Ruhnkenium, ut exemplo utar principis critici, qui ante hos septuaginta auuos vita excessit; pauci qui eum videre potuerunt adhuc in vivis sunt et memini me aliquando audire Harlemi venerabilem seuem, qui anno superiore aetate exacta diem obiit, narrantem quanta frequeutia se praesente ille audiretur, qui omnium consensu tanquam pueris ceteris omnibus praestare videretur; ille igitur Ruhnkenius quem patres uostri, avi certe, cognoverunt, si illinc unde negant redire quemquam, adscenderet, sat scio admirabundus laudaret *τῶν ἐπιγόνων* sollertiam, qui plurima investigarnnt, de quibus olim homines vix per somuium cogitabaut. Et tamen, quod intelligentes iudices adsentiuntur, longe plurima maneut vel perficienda vel retractanda; nullum caput est in autiquitatis cognitione perfectum ct absolutum; superiorum industria de permultis rebus constat, nec sane dubia vel incerta sunt, quae principes critici iude ab Aristarcho susceperuut, sed plurima egent *τοῦ διακοσμήσοντος*. Exemplo mihi est historia Grammaticae Graecae. Ruhnkenius quem hanc ipsam ob causam modo landabam, cum collega Valckenaerio, ille collectis veterum Grammaticorum reliquiis iu Bibliotheca Parisina ct editis doctissimis adnotationibus ad Timaeum et Hesychium, hic in acutis observationibus de Suida, Eustathio aliis, quas partim dedit in Theocriteis, partim in epistolis ad amicos, quibus uuper ditata est Bibliotheca Leideusis ex legato Luzacii viri Illustris, partim alibi publici iuris fecit: hi igitur duumviri haec studia condiderunt. Signum sublatum multi secuti sunt, omnium primus Joannes Piersonus, Valckenaerii discipulus. Habemus hodie veterum lexicorum editiones multo habiliores ad usum, habemus praestautes adnotationes ex Homeri Codice Veueto descriptas; anecdota quae Ruhnkenius primus collegerat, edidit Bekkerus; copiae Hesychii, Suidae, Magni Etymologi nunc multo commodius cognoscuntur; multa addiderunt alii olim inedita; habemus doctas et utiles disputationes de plerisque grammaticis et lexicographis, de Aristophane, de Aristarcho, de Didymo, de Hesychio, de aliis: verum licet tot tantisque subsidiis aucti simus, multum abest nt historia Grammaticae Graecae iam nunc scribi possit.

Qui studinm Graecae linguae condiderunt, dico veteres Grammaticos Alexandrinos, eorum opera interciderunt; possumus

quodammodo de illorum meritis iudicium ferre, sed pendemus ab iis grammaticis, qui floruerunt diu postquam Alexandriae eruditio esse et celebrari desierat. Fuere tamen, quod lucro deputo, seri Graecorum nepotes homines tam nullius iudicii, ut ipsi nihil novi excogitare possent, sed sibi plauderent si aliorum opera aut excerpsissent aut ineptiis quibusdam distendissent. Erant qui laudem quaererent contrahendis quae sibi longiora viderentur; erant qui nihil omisisse videri vellent quae undecunque potuissent corradere; erant qui ex scholiis marginalibus in unum congestis lexica conficerent; erant qni lexicorum ope scholia conscriberent; multi erant qui aliena impune furarentur. Hinc veteribus caremus Aristophane, Aristarcho, Didymo, aliis, sed habemus multa quae ex illorum operibus finxerunt. Principem locum inter grammaticos tenent Hesychius, Suidas, Magnus Etymologus, Eustathius; his adduntur multi alii quos minores grammaticos dixeris, non adeo ob doctrinae inopiam, nam non agitur de scriptorum ipsorum praestantia, sed de praestantia fontium quibus usi sunt, verum quia opera minus prolixa sunt, Harpocration, Phrynichus, Moeris, Timaeus, Lexicographi Bekkeri, alii. Medium locum tenet Photius. Jam, ut in proverbio est, si duo dicunt idem, non est idem: quid Photius dicat vel Hesychius nemo sanus curat: multum curamus quid veteres et probi grammatici dixerint. Sequiores ne intelligi quidem possunt quid dicant, nisi fontium exploratio praecesserit. Photius, ut hoc utar, saepe adnotat Atticos hoc vel illud vocabulum usurpasse in cuius vicem aequales utantur alio: utilis observatio est, modo sciamus *quando* hoc dictum sit; crassus error est ipsi Photio obtrudere, qui alia exscribit aliquot saeculis ante composita, tum ad promovendam Atticae dialecti intelligentiam, tum ad emendandam Graeculorum vitiosam loquelam. Itaque ut aliquando melius perspiciatur historia linguae Graecae, ante omnia necessarium est ut sciamus quis singularum observationum auctor sit et quando vixerit. Nihil credemus cuiquam sine teste, sed qui repertus erit saepe et turpiter errare, difficulter fidem inveniet; contra qui bene et acute observare solet, subinde videbitur verum dixisse, etiamsi monumentorum penuria factum sit ut aliunde scire nequeamus utrum vere doceat nec ne. Hanc

viam si firmiter insecnti erimus, non tantum proficiemus ad historiam Grammaticae melins intelligendam, sed etiam ad veteres scriptores emendandos, nam horum potissimum càusa non dedignamur seqnioribns uti. Ex hoc studio colligemus quid a librariis non fortuito sed consulto mutatum sit, si didicerimus quae vocabula vocabnlorumqne formae apud Graeculos in usu esse desierint, in quorum locum novicia vocabula et formae saepissime irrepserunt. Sed omnem hanc lexicographorum quasi cognationem plurimi tractare aggressi sunt, omnium novissimus M. Schmidtius editis et aliis utilissimis libris et nuper Quaestionibus Hesychianis [1]); neque tamen ut opinor, res eo iam dedncta est, singulorum lexicographorum fontibns nondum exploratis, ut historia critica pertexi possit; qui adumbrare voluerit, fortasse poterit. Eqnidem Photii lexicon selegi, quo in Grammaticorum studio omnia referrem; rectene fecerim nec ne, lectoris est iudicium.

§ 1.

De Photii Codice Galeano.

Photii Patriarchae *λέξεων συναγωγή* servata est in unico codice qui Thomae Galei fuit, unde Galeanns vocari solet. Ex hoc codice antiquo quidem sed negligenter scripto, flnxit quidquid ubique inveniatur librorum. Praemittam illius codicis accuratam descriptionem quam debemus Dobraeo.

Codex Galeanus membranaceus est eiusdem fere magnitudinis atque Euripides Musgravii, foliorum 149, paginis singulis in binas columnas quas vocant, distributis. Scriptus, iudice Porsono, circa annum 1200, credo quia in summa pagina prima invenerat: *Χριςῶ τὸ δῶρον ἐκ Νικήτα τοῦ λύχνου ςψζ'*, id est 6707 sive A. C. 1199. Multa deesse patet, in quibus aestimandis certi aliquid praestant literae numerales quibus signabantur in ima margine octona quaeque folia. Istarum literarnm pleraeque a bibliopegis abscissae sunt; supersunt

1) Vidi usque ad pag. 184.

fol. 17	IF
25	IZ
101	KZ
117	KΘ
133	ΛA.

et vestigia ff. 45, 53, 85. Teneamus igitur inter fol. 1 et fol. 17 intercidisse folia centum et quatuor, inter fol. 25 et fol. 101 quatuor. Lacunae Porsono ita distribuendae videntur:

Post f.	1	inter vv.	ἄᾶσαι et ἀγχίνοια	foliorum	4
»	2	» »	ἀδιάκριτος et ἐπώνυμοι	»	100
»	42	» »	κοικύλλειν et κρατηρίζων	»	4
»	148	» »	φορητῶς et ψιλεύς	fere	8
In fine				»	3.

Deest praeterea folium inter εὔριζον et εὔωνον. Periit igitur prope dimidium lexici.

In scribendo libro versatae sunt octo manus, quarum una et altera pulcherrime, omnes accurate et sibi constanter, quum literas tum compendia notissima plerumque formare solent. Si excipias primam paginam et verbum hic ibi vetustate corruptum, nihil est in prima scriptura quod mediocriter doctum adolescentem qui hoc serio agat, magnopere moretur. Sed negotium facessunt correctores qui textum saepissime, adhibito interdum scalpello, refingunt.

Primus igitur scriba sit A.

Secundus sive B	incipit fol.	3 ἐπώνυμοι
C		25 Ἱππία Ἀθηνᾶ
D		53 λεγωνῆσαι
E 1		69 col. 3 μυχόπεδον
F		70 Μουνυχιών
E 2		85 ὁμοῦ
G 1		93 πάππος
E 3		101 περισσο
G 2		102 c. 3 πλάκα
H		117 σιώκολλος.

Ex his E G compendiis saepe utuntur, A B D F H raro, C rarissime. F lenem, asperum, circumflexum saepe in merum punctum contrahit. Negligentiores sunt C H in accentibus et

spiritibus quos saepe emendat aut supplet manus antiqua. Haec igitur Dobraeus.

Qui primus inter viros doctos Photium cognovisse videtur, Iosephus Scaliger est, qui in epistola ad Ricardum Thomsonum, quam Blomfieldus indicavit, sic scribit: »Remitto tibi nunc Photinm tnum, optimum sane librum, et quem edi e re literaria est; qnamquam omnia quae in illo sunt, hodie in aliis, unde ipse hausit, exstant. Qnia tamen laborem legentinm levare possit, quod in eo omnia congesta sunt, quae sparsim in aliis relegere labor est, non exiguam a studiosis gratiam iniveris, si tam ntilem librum in publicnm exire patiaris." Sed Thomsoni consilium effectu caruit; qui primus post eum Photium versavit, quantum scio, Albertus est, qui ex apographo vitioso quo solo utebatur, catalogum concinnavit scriptorum a Photio laudatorum et multa ex eo protnlit in adnotationibus ad Hesychium. Tandem anno huius saeculi octavo Photii lexicon edidit Godofredus Hermannus, neque tamen hic Cantabrigiensi libro usus est, sed dnobus apographis. Carpit Hermannum non immerito Blomfieldus in docta relatione, quam inseruit diario *Edinburgh Review* XLII. 1813. Hic primus multa utiliter monuit dc fontibus Photii estque eins iudicium lectn dignissimum. Non fecit operae pretium Schleusnerus qui brevi postquam Hermanni editio prodierat, duos libellos Animadversionum conscripserat; verissima snnt quae Scholefieldns ex Dobraei Adversariis de eo protulit. Sed cnm Hermannns inanem operam Photio navaret, Porsonus iam apographum confecerat Galeani Codicis accurate et nitide de more perscriptum; quod qunm incendinm absumsisset, quo multa alia praeclara Porsoni interiere, pertinaci cura alternm confecit, sed cum edere vellet mors intervenit. Hoc exemplar nactns Dobraeus, omnia quam accuratissime cum codice contulit, bis tervo eodem rediit, omnia bona mala maxima minima sedulo et perite enotavit, praeeunte Porsono quaedam correxit, sed hoc imprimis egit ut ipsius codicis lectiones unusqnisque considerare posset. Prodiit tandem huins saeculi anno 22 Dobraei editio, quae princeps habenda est, sequenti anno Lipsiae repetita, cni ad calcem praeter fragmentum lexici rhetorici adscriptum marginibus Harpocrationis Codicis Cantabrigiensis et Catalogum Alberti a

Porsono interpolatum, accessit denique Blomfieldi relatio.

Qui post Dobraeum de emendando Photio scripserunt cum alii sunt tum duumviri Dindorfius et Cobetus, ille in animadversionibus qnas in gaza Henrici Stephani abscondidit magis quam protulit, hic in Mnemosyne. Horum observatis sic utar ut nomen adscribam quotiescunque emendatio talis est, qualem a summo critico exspectamus; ipsi non postulabnnt ut identidem testes vocentur confirmandis correctionibus, quas unusquisque quamquam leviter doctns excogitare potuerat, cum praesertim e collatione caeterorum lexicographornm, quod industriae negotium est, non doctrinae neque ingenii, quid verum sit, sponte apparet.

Unicam rem addendam habeo iis quae Dobraeus de Codice Galeano sive Cantabrigiensi (*Trinity college*) disputavit, scilicet codicem in Graecia ipsa ab nescio quo usurpatum fuisse. Quatuor sunt huius rei indicia. Ad glossam *Δήλαντον πεδίον* addit manus recens *τὸ νῦν λεγόμενον νείλαντον*. Tum ad vocem *Λήμνιον πῦρ* itidem manus recens adscribit: *σημαίνει ὅτι καὶ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ ἀναφορὰ πυρός ἐςιν, ὡς καὶ ἐν τῇ Σικελίᾳ τὸ Αἰτναῖον*. Deinde in glossa *λουτροφόρος* ex Harpocrationis Epitome descripta leguntur in fine verba: *τῆς νῦν μὲν Ἐννεακρούνου καλουμένης κρήνης πρότερον δὲ Καλλιρρόης*· adscripsit manus recens *ἀλλὰ καὶ νῦν αὕτη Καλλιρρόη καλεῖται*. Denique ad glossam *ὑπὸ μάλης* addit manus recens: *ἀλλὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα χρῶνται Ναύπλιοι* (*π* in Cod. evanuit) *καθόλου μάλην λέγοντες ἀλλ' οὐ μασχάλην ἢ μασχάλας*.

Qui palaeographiae periti sunt, aliquando expedient signum λ̣ο̄, quod quinqnies in Codice legitur adscriptum in margine ad glossas *καινόφιλον*, *κενοφροσύνη*, *κεςόν* et *κηραίνει* bis. Ceterum quando in Codice accentus et spiritus male notantur, non anxie adscribam; satis est in principe Editione omne hoc singulari diligentia praestitisse Dobraeum.

Continentur Photii lexico praeter glossas adventicias, excerpta e lexicis rhetoricis Aelii Dionysii et Pausaniae, Epitome quae dicitur Harpocrationis, Boethi utrumque lexicon Platonicum, Timaeus, denique glossae homericae et aliquot glossae sacrae. Hoc mihi videbar primus observasse et probavi Cobeto; postea vidi, admonitus praesertim a M. Schmidtio, diu ante me idem

iam vidisse Ritschelium et Meinekium. Minime miror, nam res manifesta est; quae tamen ut plene cognoscatur, paulo altius repetenda est.

§ 2.

De Didymo.

Quod infra ostendam Aelium Dionysium et Pausaniam usos fuisse Diogeniano, facit ut necesse sit quaedam de Didymo praemittere et experiri ecquid Photius afferat ad Chalcenteri memoriam instaurandam. Qua in re utar subsidiis quae M. Schmidtius congessit in docto libro de Didymo, cuius ductu profiteor me multum profecisse ad veteres grammaticos rectius tractandos. Sed statim ab initio quaedam indicanda sunt, in quibus a doctissimo editore dissentio. Non urgeo non esse satis quod dicat de Photii lexico, nam aliud sibi argumentum elegerat et ipsi hanc causam suscepimus ut videremus quid praestare possemus; verum non tantum eum latuit Aelium Dionysium et Pausaniam usurpasse Diogenianum, sed ne hoc quidem pervidit Boethum usurpasse Pamphilum et Aelium Dionysium. Verum de Boetho post videbimus et argumentis stabilire conabor id quod nunc nude posui; remanet autem alia quaestio de qua, etiamsi nihil praeter conjecturam proferre possim, non tamen reticebo quid mihi videatur admodum verisimile.

Multi multa scripsere de illo loco in Hesychii Epistola ad Eulogium: *οἱ δὲ τὰς κωμικὰς ἰδίᾳ καὶ τὰς τραγικὰς ὡς Θέων καὶ Δίδυμος.* Quaesitum fuit utrum Theon condidisset comicum lexicon Didymus tragicum, an uterque scripsisset utrumque. Fuere quoque qui putarent Didymum usum fuisse Theonis auxilio; sed Schmidtius, quantum video, nusquam explicite pronunciat quid sibi videatur. Verum hoc rectissime disputat, Didymum *ὑπομνήματα* scripsisse in Eupolin atque Cratinum Aristophanemque poetam aliosque multos tum tragicos tum comicos. Etiam hoc concedendum est, quod firmissimis argumentis evincitur, *Lexica* comicum et tragicum ex istis Didymi *Commentariis* fuisse composita, qua de re est observatio Schmidtii imprimis acuta p. 93. Si autem Schmidtium rogas

a quo hoc factum sit, respondebit a Didymo ipso, cuius nomine λέξεις κωμικὰς καὶ τραγικὰς saepius laudatas invenimus. Concedo vetustos iam grammaticos λέξεις composuisse et exemplum habemus ipsius Aristophanis Byzantii, quem Didymus adhibuit in Symposiacis componendis, cuius libri epitomen ab Alexione factam grammatici qui post venerunt, usurparunt; sed Aristophanes rara et exquisita vocabula non disposuerat secundum litterarum ordinem sed congesserat ea quae idem argumentum spectarent; quam rationem servavit Pollux in Onomastico. Verum aegre adducar ut credam Didymum ipsum condidisse lexicon quacunque tandem ratione institutum, quia in Commentariis quorum consilium satis perspici potest ex reliquiis quas Schmidtius composuit, multa disputabantur ad eam normam quam lexico haud commode complecti possis. Neque solebant grammatici ipsi suorum ipsorum operum quasi epitomen conficere; huic negotio alii inhiabant prope dixerim, quibus ingenii monumenta res nullius videbantur esse. Et quis umquam inspexisset Didymi Commentarios quamvis locupletes, si ipse omnia redegisset in formam lexici? Videturne denique credibile quod Schmidtius ponit p. 272: »Didymus hypomnemata illa ita, lexica cum elucubraretur, excussit, ut semet ipsum quasi compilasse videretur." Mihi certe neutiquam videtur. Visne scire quid coniiciam? Recte Schmidtius disputavit lexica comicum et tragicum e Didymi Commentariis fluxisse; verum hoc non ipsius Didymi opera factum est sed Theonis qui, quum aut nihil aut parum de suo addidisset, multa resecuisset, opus non suo nomine edidit sed Didymi, sive ut mendaci titulo commendationem quaereret, sive veterem morem secutus, quem Diogenianus quoque secutus est cum opus inscriberet Epitomen Vestini ut infra videbimus. Fuerit igitur titulus Θέωνος λέξις κωμικὴ κατὰ Δίδυμον, quae σύμμικτος nonnumquam dicitur, opinor quia Theon congesserat in unum varios commentariorum libros quos Didymus in comicos poetas scripserat. Eadem ratione Theon confecit, nam necessario eo ducimur, τραγικὴν λέξιν· sed si quid tribui debet laceris reliquiis immensi operis, haec fuit multo minoris ambitus quam illa fuit et Didymus imprimis dilexerat comicos poetas. Hinc quoque illud repetendum est parum innotuisse nobis de Aristarcho Tragicorum poetarum

interprete, qui tamen in his explicandis non minus studium posuit quam in Poeta recensendo, ita ut ἀποστηθίσαι diceretur πᾶσαν τὴν τραγῳδίαν et Dionysius Thrax, cum eius imaginem pingeret, horum potissimum studiorum lepido invento gloriam extolleret. Nos autem Aristarchum fere unice novimus ex studiis Homericis, opinor quia Didymus parcius laudarat, cf. M. Schm. p. 262. Didymum adhibuisse Aristarchi commentarios, vide ap. Harp. v. ὀξυθύμια et Phot. v. κρέας coll. c. Schol. Arist. Ran. 191.

Hac praesertim ratione quam dixi, mihi explicare soleo cur Hesychius in Epistola rectissime laudare potuerit Theonis et Didymi operam et tamen Theonis nomen non appareat apud eos scriptores qui sua e Pamphilo habent, etiamsi Didymi ratio sat saepe nominatim habeatur. Nunc hoc quoque intelligimus quid sit Θέων καὶ Δίδυμος, quod usus observatione verissima M. Schmidtii ipsius, hic stabiliam. Photius v. ῥόμβος interpretatus in fine addit οὕτως Εὔπολις· Schol. autem Apoll. Rhod. α. 1138 qui paulo plenior est: Ἄλλοι δὲ ῥύμβον καλοῦσιν ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις καὶ Δίδυμος. Vides quid hoc sit: Didymus confirmat scripturam ῥύμβον testimonio Eupolidis: Εὔπολις καὶ Δίδυμος h. e. Eupolis apud Didymum. Sic Θέων καὶ Δίδυμος significat: Theo secutus Didymum, Theo qui utitur testimonio Didymi, Didymus apud Theonem. Est haec loquendi ratio fere perpetua apud Grammaticos. Sed intelligo quid contradicas: Hesychium dicere debuisse inverso ordine Δίδυμος καὶ Θέων. Immo perinde est quoquomodo dicas. Habes apud Athen. XI. 487 C: Δίδυμος καὶ Πάμφιλος· at Schol. Arist. Av. 58: Σύμμαχος καὶ Δίδυμος: uterque tamen Pamphilus et Symmachus Didymo iuniores sunt. Schol. Arist. Lysistr. 313: Δίδυμος καὶ Κράτερος· Didymus tamen usurpavit Craterum, non contra. In Etym. Gud. 73. 28: Δίδυμος καὶ Τρύφων, sed in Etym. M. 148. 8: Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος· Didymus tamen est utroque antiquior. Imprimis luculentum exemplum est petitum e Stephano Byz. laudato a Schmidtio p. 352 ubi tum Διόδωρος καὶ Δίδυμος legitur, tum Δίδυμος καὶ Διόδωρος, ut intelligas nihil interesse utrius nomen prius ponatur. Caetera de Theonis lexicis tempus invidit: semel ni fallor laudatur a Phrynicho in Ecloga, semel ab Hesychio v. σκίταλοι; quae praeterea de eius

studiis constant vide apud Wartonum in Notitia Schol. Theocrit. et Bussemakerum in Praef. Schol. Nicandri.

Sed ut intelligatur quam docte et copiose Didymus disputare solitus fuerit, nam periculum est ne quis eius operam similem fuisse putet, vel potius imprudens non recordetur dissimilem fuisse, excerptis non dico Hesychii vel Diogeniani, sed etiam sat lautis dapibus Pamphili, quibus in hac literarum clade multum gauderemus si uti possemus, nam docta sane excerpta sunt quae Athenaeus servavit: ut igitur intelligatur qualis fuerit Didymus in vocabulorum interpretatione, non teneo me quin adscribam fragmentum in suo genere unicum nempe Didymi ipsius illibati, integri, nondum contracti, quod Macrobius servavit Saturn. V. 18, h. e. is apud quem minime quaesiveris. Desumtum est e lexico tragico, h. e. credite posteri, e lexico minore. Πηλίκον igitur maius lexicon fuisse putas? Nempe eius qui reliquit librorum tria millia quingentos.

Haec igitur e Macrobio transscripsit Schmidtius p. 84: Cur autem sic loqui soliti sint Ephorus notissimus scriptor historiarum libro secundo ostendit his verbis: *τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ποταμοῖς οἱ πλησιόχωροι μόνον θύουσι· τὸν δὲ Ἀχελῷον μόνον ἅπαντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν οὐ τοῖς κοινοῖς ὀνόμασιν ἀντὶ τῶν ἰδίων, τοῦ Ἀχελῴου τὴν ἰδίαν ἐπωνυμίαν ἐπὶ τὸ κοινὸν μεταφέροντας. Τὸ μὲν γὰρ ὕδωρ ὅλως ὅπερ ἐςὶ κοινὸν ὄνομα, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκείνου προσηγορίας Ἀχελῷον καλοῦμεν, τῶν δ' ἄλλων ὀνομάτων τὰ κοινὰ πολλάκις ἀντὶ τῶν ἰδίων ὀνομάζομεν, τοὺς μὲν Ἀθηναίους Ἕλληνας, τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους Πελοποννησίους ἀποκαλοῦντες. Τούτου δὲ τοῦ ἀπορήματος οὐδὲν ἔχομεν αἰτιώτατον εἰπεῖν ἢ τοὺς ἐκ Δωδώνης χρησμούς. Σχεδὸν γὰρ ἐφ' ἅπασιν αὐτοῖς προσάγειν* (corrigam *προστάττειν*) *ὁ θεὸς εἴωθε Ἀχελῴῳ θύειν, ὥςε πολλοὶ νομίζοντες οὐ τὸν ποταμὸν τὸν δι' Ἀκαρνανίας ῥέοντα, ἀλλὰ τὸ σύνολον ὕδωρ Ἀχελῷον ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ καλεῖσθαι, ἰδιοῦνται τὰς τοῦ θεοῦ προσηγορίας. Σημεῖον δὲ, ὅτι πρὸς τὸ θεῖον ἀναφέροντες οὕτω λέγειν εἰώθαμεν· μάλιςα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῷον προσαγορεύομεν ἐν τοῖς ὅρκοις καὶ ἐν ταῖς θυσίαις, ἅπερ πάντα περὶ τοὺς θεούς.* Potestne dilucidius ostendi Acheloum a Graecis veteribus pro quacumque aqua dici solitum? Unde doctissime Virgilius ait vinum Acheloo Liberum patrem miscuisse. Ad quam rem satis testium est, cum Aristophanis

comici et Ephori historici verba prodidcrimns, tamen ultra progrediemur. *Didymus* enim grammaticorum facile eruditissimus, posita causa quam superius Ephorus dixit, alteram quoque adjecit his verbis: *ἄμεινον δὲ ἐκεῖνο λέγειν, ὅτι διὰ ´τὸ πάντων ποταμῶν πρεσβύτατον εἶναι Ἀχελῷον τιμὴν ἀπονέμοντας αὐτῷ τοὺς ἀνθρώπους πάντα ἁπλῶς τὰ νάματα τῷ ἐκείνου ὀνόματι προσαγορεύειν· ὁ γοῦν Ἀγησίλαος* (corrigunt *Ἀκουσίλαος*) *διὰ τῆς πρώτης ἱςορίας δεδήλωκεν, ὅτι Ἀχελῷος πάντων τῶν ποταμῶν πρεσβύτατος· ἔφη δέ· Ὠκεανὸς δὲ γαμεῖ Τηθὺν ἑαυτοῦ ἀδελφήν· τῶν δὲ γίγνονται τρισχίλιοι ποταμοί, Ἀχελῷος δὲ αὐτῶν πρεσβύτατος* (add. *ὃς*) *καὶ τετίμηται μάλιςα.* Licet abunde ista sufficiant ad probationem moris antiqui, quo ita loquendi usus fuit, ut Achelons commune omnis aquae nomen haberetur, tamen his quoque et Euripidis nobilissimi tragoediarum scriptoris, addctnr auctoritas, qnam idem Didymus grammaticus in his libris quos *τραγῳδουμένης λέξεως* scripsit posuit his verbis: *Ἀχελῷον πᾶν ὕδωρ Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ὑψιπύλῃ, λέγων μὲν περὶ ὕδατος ὄντος σφόδρα πόρρω τῆς Ἀκαρνανίας, ἐν ᾗ ἐςι ποταμὸς Ἀχελῷός, φησι· δείξω μὲν ἀργέννοισιν* (An *Ἀργείοισιν*) *Ἀχελῴου ῥόον.*".

Hacc Macrobius, quibuscum confer quae sola apud Hesychium supersnnt: *Ἀχελῷος ποταμὸς Ἀρκαδίας* (lege *Ἀκαρνανίας*) *καὶ πᾶν ὕδωρ οὕτως λέγεται.*

Illam ntilitatem percipere poteris e fragmentorum Didymi dispositione, ut plenius intelligas ex reliquiis qnantumvis laceris et mutilis, quantam doctrinam et industriam *χαλκέντερος* ille ad scriptionem attulerit. Nam praeter poetas quos sumserat interpretandos, quorum fragmenta eins solins diligentiae debemus, Cratinum dico Eupolin, Ionem, alios multos, attulit qnoque studium historiarum scriptorum et quidquid hodie superest e Philochoro, Androtione, Istro, Polemone, Mnasea, compluribus aliis — sed satis est praecipuos nominare —, hoc Didymo nos debere suspicor. Eam autem rationem sequebatnr in poetis interpretandis nt apponeret quid docti qui fuissent ante se disputassent, imprimis Eratosthenes qni plerumque impngnabat Lycophronis doctrinam, Aristophanes, Aristarchns; deinde relatis horum sententiis iudicium interponeret, vide Athen. XI. 501 D de quo loco Schmidtius dixit p. 42, alios locos multos.

Sed percensebimus quid ad hanc quaestionem Photius afferat.

Si excipias Harpocrationis epitomen, de qua separatim dicam, Didymus haud ita saepe a Photio iubetur testimonium dicere: loci sunt omnino sex: ἡμερόκαλλες, Κυψελιδῶν ἀνάθημα, οἰνόπται, ῥάχετον, σέρφοι, τευτάζειν. Videamus de singulis. Primam glossam ἡμερόκαλλες fluxisse e Didymi commentario in Cratini Μαλθακούς, ostendet Athen. XV. 681 E 685 D, sed certiora proferre liceret si mihi constaret quis fuerit Theodorus ille παναγὴς qui περὶ τοῦ τῶν κηρύκων γένους scripsit. Fieri potest ut idem ille Theodorus sit cuius γλώσσας Pamphilus versaverit, sed nihil affirmo. Hoc video adnotationem e Diogeniano fluxisse in lexica rhetorica quibus Photius utebatur, sed hac de re infra.

Sequitur glossa οἰνόπται quae duplex est ut plurimae aliae apud Photium. Recte intellexit M. Schmidtius Eupolidem respici, coll. Athen. X. 425 B. Incerta est origo glossae ῥάχετον quae ῥάχετρον scribenda est, sed vocabulum σέρφοι nullus dubito quin e comoedia sit; vide poetarum locos apud M. Schmidt. p. 37.

Alia est ratio duarum glossarum quae restant Κυψελιδῶν ἀνάθημα et τευτάζειν, quae manifesto Platonicae sunt, h. e. a Boetho e Pamphilo excerptae. Ad eas redibo cum de Boetho sermo erit, nunc hoc unnm notabo Theophrastum laudari in priore adnotatione, h. e. eum scriptorem quem Didymus diligenter tractare solet, cf. Hesych. v. Σισύμβριον, Schol. Apoll. Rhod. α. 972 de v. ἴουλος, Hes, v. κύναρος coll. Athen. II. 70 C, Schol. Pind. Olymp. XIII. 27. In altera glossa laudantur Heracleo et Artemidorus quos a Pamphilo novimus in thesaurum receptos esse, et Lycophron, qni praecipue advertit. Nempe constat afferri fide Didymi: vidimus supra quid sit quod Boethus dicat Λυκόφρων καὶ Δίδυμος· sed nondum explorare potui utrum Didymns ipse Lycophronem triverit an tantum ea cognoverit quae Eratosthenes contra eum disputasset. Hoc video Lycophronem plerumque, in iis certe glossis quae paullo plenius servatae sunt, ita laudari ut Eratosthenis sententia ei opponatnr. Vide apud M. Schmidtium locos ex Athenaeo et Hesychio excerptos; addemns quod Photius affert.

Nempe Lycophron excepta glossa τευτάζειν bis a Photio laudatur vv. σακίζειν et σεσέλλισαι, de quibus locis satis est lecto-

res ablegare ad Schmidtium p. 50 sq. Paulo saepius offendimus Eratosthenem v. εὐθὺ Λυκείου, ἧκα, ποῖ, σάμακα, ἧ δ' ὅς, εὐκλεία. Inter has duae glossae Platonicae sunt: εὐθὺ Λυκείου et ἧ δ' ὅς, in quibus Boethus Pamphili vestigia legit ut dixi. Quod notatur εὐκλεία penultima longa ex Aelio Dionysio est, sicut Eustathius ostendit et fluxit adeo e Diogeniano. Glossam ἧκα itidem e rhetoricis lexicis Photius accepit, quod monstrat Eustathius qui praeterea affert Pherecratis versiculum τὴν γαστέρ' ἧκα κἀχύρων σεσαγμένους. De ceteris glossis difficile est pronunciare, sed hoc tamen constare arbitror e consensu partim Hesychii partim Herodiani, Eratosthenica ubique Didymi industria servata esse. Sunt praeterea in Photio plura Eratosthenis non nominati. Afferam unum exemplum. Triplex glossa est apud Photium ἴουλος· ὁ ἐν τοῖς ἀμπέλοις σκώληξ· πολύπουν δέ τι ζῷον καὶ τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῶν γενείων· καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις ἄνθος· καὶ ᾠδῆς τι γένος ἴουλος· καὶ ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀρτέμιδι· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γιγνόμενον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον ἴουλον καλοῦσιν.

ἴουλος· τὸ δασὺ ἐπίσειον τῶν γενείων· καὶ ᾠδὴ εἰς Δήμητρα· τοὺς γὰρ ἐκ πολλῶν δραγμάτων δεσμοὺς ἰούλους καλοῦσι.

ἴουλος· χνοῦς τριχῶν ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλάστη.

Tantum non omnia e Didymo fluxerunt; vide Schol. Apoll. Rhod. α 972: ἴουλοι δὲ καλοῦνται ἡ πρώτη ἐξάνθησις καὶ ἔκφυσις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν· ὁ μέντοι Ἐρατοσθένης ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθων ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ λέγων οὕτω·

ἣν χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πετεῶνος
δενδαλίδας τεύχουσα καλοὺς ᾔειδεν ἰούλους.

οὐκ ἔστι δέ, φησι Δίδυμος, ἀλλ' ὕμνος εἰς Δήμητρα ὡς ὁ οὔπιγγος παρὰ Τροιζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν· ἔστι γὰρ οὖλος καὶ ἴουλος ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη, καὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ· λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῷόν τι, θηρίδιον πολύπουν· ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς Σατύροις· κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος. Ecquis dubitabit Photium servasse excerpta e tribus lexicis rhetoricis; haec autem e Didymo profecisse qui Eratosthenis doctrinam impugnarat? Similia atque Photius Hesychius habet. Hoc dubito quid sit καὶ ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀρτεμίδι.

Itidem per Didymum servata est mentio Aristarchi, quem supra dixi caeteros quoque poetas attigisse. De glossa ἦ δ' ὅς quae est Platonica, iam diximus. Sequuntur glossae λαβέ, μυσικάρφης, quae vel sola observatio monstrare posset Aristarchum comicos poetas attigisse, si res dubia esset; ὄνου πόκαι quod quia proverbium dicitur, fortasse praestat Aristophanis nomen reponere; σησαμῆν, ταχυβάμονας ὅρκους, quam nisi Hesychii consensus demonstraret unde desumta sit, satis esset illud βέλτιον δέ .... quod apud M. Schmidtium videbis Didymo proprium fuisse in refellenda aliorum doctrina. Sed longe maximi momenti ad nostram quaestionem est glossa Πράμνειος οἶνος, Platonica nempe Boethi qui sic adnotarat ad Ion. 538. C. Ἀρίσαρχος ἐπιμελῶς τὸν ἡδὺν οἶνον Πράμνειον ἔλεγεν· τινὲς τὸν ὤνιον οἶνον ἢ παραμόνιον (vides etymologiam)· τινὲς ἀπὸ ἀμπέλου Πραμνείας ὀνομαζομένης· οἱ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα· ἔνιοι τὸν πραΰνοντα τὸ μένος. Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν τρίτῳ ἔφη καὶ Πράμνον πέτραν εἶναι (Cod. ἐν ᾗ καὶ ὁ πράγμων πέτραν), ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι. Haec quidem Boethum e Pamphilo excerpsisse, non dubitabis inspecto Athenaeo I. p. 30, qui laudato Semi Delii loco sic pergit: Δίδυμος δὲ Πράμνειόν φησιν οἶνον ἀπὸ Πραμνείας ἀμπέλου οὕτω καλουμένης· οἱ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα· ἔνιοι δὲ ἐν τῷ καθόλου τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον οἱονεὶ παραμόνιον ὄντα· οἱ δὲ τὸν πραΰνοντα τὸ μένος, ἐπεὶ οἱ πιόντες προσηνεῖς. Nunc quidem res manifesta est, cf. Schol. Plat. Ion. 538 C.

In sexto lexico Bekkeri quo multa continentur Aelii Dionysii et Pausaniae fragmenta Didymus quater laudatur. Primus locus est p. 349. 3 in v. ἀηδόνα ubi τραγικοὶ advocantur et intelligitur Euripides ut constat ex Hesychio. Itidem e tragico lexico desumta est annotatio p. 374. 22 de voce ἀλάςωρ, cf. Schmidt. p. 82. 401. P. 380. 20 adnotatio est de verbo ἀλύειν scribendo non ἀλύειν· hanc quoque e lexico tragico desumtam esse ostendet Schol. Soph. El. 135. Fere eadem tradit Eustathius p. 1636. 26, e lexico Dionysii ni omnia fallunt. Sed vide quam egregie alter alterum suppleat; et operae pretium foret locos ipsos adscribere. Quartus locus est de vocabulo ἄφλαςα p. 471. 19, qui e Pausania descriptus est, ut videbis coll. Eust. p. 1039. 37. Addam p. 384. 24 Ἀλκαία ἡ οὐρὰ τοῦ ζῴου, κυρίως δὲ τοῦ λέοντος ὅ ἐςι κνήθειν (Supple ἀπὸ τοῦ ἀλκεῖν ὅ ἐςι βοηθεῖν, cf.

mox et p. 383. 31)· ἔνιοι δὲ ἀλκαίαν διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν παρορμᾶν, ἐπεὶ ὁ λέων ἰσχία τε καὶ πλευρὰς μαςίζων τῇ οὐρᾷ εἰς μάχην ἑαυτὸν ἐποτρύνει· καὶ ταῦρος δὲ καὶ κύων καὶ ἄλλα ζῷα πολλὰ τῇ οὐρᾷ πρὸς ἀλκὴν κέχρηται. Φασὶ δὲ Ἕλληνες καὶ τὴν οὐρὰν εἰρῆσθαι παρὰ τὸ ὀρίνειν καὶ παρορμᾶν εἰς ἀλκήν. Compone cum his Schol. Apoll. Rhod. δ. 1614: ἀλκαία λέγεται ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι· καὶ ὁ ποιητής·

οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
μαςίεται.

Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυῶν τέθεικεν »ἀλκαίας ἀφύσσα." Ἡ ἀπὸ τοῦ ἀλκεῖν ὅ ἐςι βοηθεῖν, ἡ εἰς ἀλκὴν παρορμῶσα, ἢ παρὰ τὸ οὐρεῖν ὅ ἐςι φυλάττειν· ἢ διὰ τὸ ὀρίνειν ἑαυτὰ τὰ ζῷα τῇ οὐρᾷ ὡς ὁ λέων καὶ ὁ ταῦρος καὶ ὁ κύων καὶ τὰ λοιπά. Κυρίως δὲ ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀλκαία λέγεται· ἐν δὲ τῇ Κωμικῇ λέξει οὐ μόνον ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀλκαία, ἀλλὰ καὶ ἵππου καὶ βοὸς καὶ τῶν ἐμφερῶν, ὅσα ὥσπερ ἀλεξητηρίῳ τῇ οὐρᾷ χρῆται. Supersedeo plura addere in re tam facili quam perspicua.

Verum alia quaedam consideranda sunt quominus quidquam dubitationis de universa re apud lectores remaneat. Veluti confer Hesychium vv. Λιμοδωριεῖς, Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα, οἰσπώτη, Σαμιακὸς τρόπος· videbis Didymum nominatim laudari. Jam inspice Photium; modo plura habet, modo pauciora sed ita ut facile intelligas utrumque fluxisse ex eodem. Et nunc ipse Schmidtius qua est harum rerum acerrima intelligentia primus concedet, spero certe, non satis recte disputata esse quae p. 38 de Photii glossarum origine protulit. Scilicet rhetorica lexica quae Photius et Eustathius usurpant, non magis ad oratorum quam Poetarum usum pertinent, nam nomen apud sequiores multo latius patet quam putaveris et ipse Athenaeus apud Eustathium ῥήτωρ audit.

Sed non est fortasse locus luculentior quam adnotatio de voce κύτταρος, quam nihil veritus ne disputatio longior evadat describam. Nusquam clarius apparere poterit, quanti sit grammaticos inter se conferre et πάντων ὁμοίως ἀκούειν.

Joçatur Mercurius apud Aristophanem in Vespis v. 199 Deos ἐξῳκίσθαι et quidem πόρρω πάνυ ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον. Hoc quid sit nos quidem non latet sed latebat veteres grammaticos. Ad hunc locum et alia in Scholiis adscripta

invenies et haec, quae imprimis advertunt: Λυκόφρονά φησιν Ἐρατοσθένης τὸ κύτταρον λέγειν ἐν ᾧ αἱ φηγοὶ ἐγκάθηνται, οὐκ ὀρθῶς. κυττάρους γὰρ καλοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ σφηκῶν (l. σφηκίων) κατατρήσεις, ὡς καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶν εἴρηκεν· »ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι." Θεόφραστος δὲ (H. Pl. III. 5. 8) κυρίως λέγει προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος, ἥτις ἐστὶν ὥσπερ στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν· ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. Intellexerat igitur Lycophron cellnlas glandium, apum Eratosthenes; Didymus ut opinor addidit Theophrasti locum, ubi κύτταρος ad nuccm pineam refertur. Scilicet omne ἡμισφαίριον, parvum praesertim, quo continetur sive mel sive glans sive fructus quilibet κύτταρος dicitur, atque sic γελοίως πάνυ Mercurius cum dicere vellet Deos quam longissime profectos esse, iocatur eos aufugisse in coeli κύτταρον, quo contineтur scilicet ne dccidat. Locus eos vix capiebat, sicuti iudiccs in Vespis vs. 1111: οἱ δ' ἐν ᾠδείῳ δικάζουσ'· οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις

ξυμβεβυσμένοι πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μόλις
ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.

Nunc nullo negotio intelliges tertium locum: Thesm. vs. 516 ubi τὸ πόσθιον dicitur στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον· glans enim et κύτταρος forina non differunt. Ad hunc locum Scholiasta: Θεόφραστος τὴν προάνθησίν φησι τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης· Ἐρατοσθένης ἀγγεῖον τοῦ σφηκὸς ἢ τῆς μελίσσης, ὅπου οἱ σκώληκες ἔνεισιν, κτέ. E Didymi Commentario haec in lexicon fluxere, cuius rei etiamuunc vestigia supersunt apud Hesychium v. κύπαρος et κύτταροι. Nunc vide apud Photium qnadruplicem glossam, e quatuor opiuor lexicis servatam. Prima est κύτταρος· ἡ τῆς βαλάνου πυελίς· ἢ τὸ προεξάνθημα τῆς ῥοιᾶς· ἢ ἡ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελὶς καὶ κατάτρησις. Agnoscis Lycophronem, Theophrastum et Eratostheuem. Secunda nihil habet praeter hoc: κύτταροι· σφηκιαί. Tertia: κύτταροι· βόστρυχοι καὶ τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα, utraque descripta e lexici rhetorici cpitome de qua infra adnotabo. Quarta plenior est: κύτταρος· οἱ μὲν ἀπέδωκαν ἐν ᾧ αἱ σφηκιαὶ ἐγκάθηνται· μάχεται δ' αὐτοῖς τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Σφηξίν· ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι· ἔοικε δὲ ἐπὶ τῶν ἀγγειώδων τίθεσθαι· τοῦτο δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἀποδέδωκε (Hist. Anim. 5. 19. 22)· Θεόφραστος δὲ προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος κύτταρον προσαγορεύει·

τοῦτο δέ ἐϛιν ὥσπερ ὁ ϛάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρήνων· ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. Haec ita scripta sensu vacua sunt, sed memor doctrinae Lycophronis certissima emendatione rescribe: ἐν ᾧ αἱ φηγοὶ ἐγκάθηνται pro σφηκιαί. Contra apud Scholiastam πυρήνων Photii malo quam πυρῶν.

Duo exempla in fine adscribam ut pateat quantae divitiae nobis perierint. Breves glossae sunt apud Photium λαβρώνιον et ὄξος Σφήττιον· sed compone Pamphili copias apud Athenaeum XI. 484. F. et II. 67. D.

§ 3.

De Diogeniano.

Nihil opus est repetere quae de vera origine et genuina forma Hesychii lexici recte disputaverunt Carolus Rankius et nuper Mauritius Schmidtius in Quaestionibus Hesychianis, sed lubet quaedam retractare, quorum causa cum Photio conjuncta est. Itaque primum dicam quid mihi de ea questione videatur, tum efficere conabor ut eadem aliis quoque probabilia videantur. Pamphilo igitur, de quo vide Urlichsium in Museo Rhenano XVI. 247, fuit μέγιϛον πλεονέκτημα lexica comicum et tragicum Didymi vel si mavis Theonis. Praeterea in lexico condendo adhibuit Artemidorum, Hermonactem, Theodorum, alios multos quos Schmidtius recenset. Hoc Pamphili lexicon excerpsit Julius Vestinus, cuius rei tenuis fama ad nos pervenit. Sed Vestinum iterum ad breviorem formam redegit Diogenianus isque nobis in Hesychii lexico tantum non integer superest. Aelius autem Dionysius plura e Diogeniano in lexicon transtulit et Pausanias qui plurima habuit cum Dionysio communia necesse est in permultis convenerit cum Diogeniano. Sed neque his finibus res continetur, nam Boethius in Platonicis lexicis et alios usurpavit et constat ei ad manum fuisse Pamphilum et Dionysium, unde iam intelligitur quanti sit Platonicas glossas Photii quam accuratissime rimari, cum praesertim Hesychius Boethi lexica cum Diogeniani opibus commiscuerit. Sed de Boethio infra; nunc de Diogeniano videamus quid certa monumentorum fide afferri possit.

Ac primum intelligo plerosqne miraturos esse id quod dixi Diogenianum Vestinum contraxisse, non Pamphilum. Scilicet mihi quidem nulla causa videtur, cur fidem denegem Scholiastae qui auctore Montefalconio in Diario Italico p. 214 margini Gregorii Nazianzeni adscripsit adnotatiunculam *περὶ ϛαθμῶν* et in fine addidit: *Ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Οὐσηϛίνου Ἑλληνικῶν ὀνομάτων.* Similia leguntur quoque in Schol. Hom. Iliad. *ε*. 576 sed ibi *Οὐσηϛίνου* nomen omittitur. Diu autem est, ex quo e collatione Suidae viri docti effecerunt pro barbaro nomine legendum esse *Οὐηϛίνου.* Memoria Lucii Julii Vestini, de quo vide Suidam, servata est inscriptione olim ad viam Ostiensem reperta, quam Bernhardyus mihi indicavit: *Ἀρχιερεῖ Ἀλεξανδρείας καὶ Αἰγύπτου πάσης Λευκίῳ Ἰουλίῳ Οὐηϛίνῳ καὶ ἐπιϛάτῃ τοῦ Μουσείου καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθηκῶν Ῥωμαϊκῶν τε καὶ Ἑλληνικῶν καὶ ἐπὶ τῆς παιδείας Ἀδριανοῦ, ἐπιϛολεῖ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος.* Suidas autem haec habet in inscriptione lexici: *Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σουΐδα· οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί·* tum et alii grammatici memorantur et hi: *Οὐηϛῖνος Ἰούλιος σοφιϛής· ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου γλωσσῶν βιβλίων ἐνενήκοντα ἑνός ...... Πάμφιλος· λειμῶνα λέξεων ποικίλων περιοχὴν βιβλίων ἐνενήκοντα πέντε· ἔϛι δὲ ἀπὸ τοῦ ε ϛοιχείου ἕως τοῦ ω· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ δ Ζωπυρίων πεποίηκε.* Primus ni fallor Valckenaerius intellexit huius inscriptionis fidem esse nullam, compositae scilicet ex iis ipsis quae Suidas ipse suis locis de his grammaticis retulit. Miror tamen nuper viros quosdam doctos inventos esse, qui fidem et auctoritatem puerilis figmenti tueri vellent, neque intellexisse videntur ineptum esse credere Suidam Pamphilum in lexicon retulisse *simul* cum Epitomatore Vestino. Tum hoc quoque mirum nobis accidit Pamphili lexicon habuisse libros nonaginta quinque, Vestini nonaginta unum, sed haec res facilem explicationem habet, nam quum Zopyrion diceretur conscripsisse literas *α β γ δ*, videri poterant vere Pamphili esse libri non 95, sed 91 tantum, neque ibi docemur numerum Vestini librorum sed Pamphili, quamquam palam est errare quicunque operi inscriptionem praemiserit, nam si totum lexicon nonaginta quinqne libris constaret, non poterant vocabula quae a literis *α β γ δ* incipiunt singulis deinceps libris comprehendi. Sed Sui-

das ipse in voce Οὐηστῖνος tradit Vestinum comprehendisse Pamphili epitomen libris quatuor, eaque ipsa sola causa fuit cur Rankius negaret Diogenianum Vestinum excerpsisse, cum eius epitome quinque libris constaret, hoc est uno pluribus quam opus quod in breviorem formam redigere vellet. Nihil in istis video verisimilius quam Pamphilum opus a Zopyrione inchoatum perfecisse libris 95, Vestinum redegisse ad libros triginta, nempe non δ sed λ, Diogenianum denique ad libros quinque.

Sed maxima oritur dubitatio de Diogeniano utrum eo ipso utamur ab Hesychio servato an excerpto. Explorata re affirmo habuisse sane Diogenianum haud pauca quae nunc apud Hesychium desiderentur, sed haec desiderari socordia librariorum, Hesychium certe Diogenianum cum pulvisculo in novum lexicon transtulisse. Et pauciora desunt quam quis putaverit. Unde noverim? Nempe exemplis plus quam sexcentis. Scilicet nunc sumam quod infra demonstrabo Aelium Dionysium usum fuisse Diogeniano. Hinc Eustathius qui tamen Diogenianum non adhibuit, eius testimonio utitur p. 1533. 46. Verum cum lexica rhetorica Eustathii inter se simillima essent, qua de re infra disputandi dabitur locus, sequitur si Dionysius plura e Diogeniano habuerit, habuisse quoque Pausaniam. Hinc in Photio multa insunt, quae verbo tenus cum Hesychio conveniunt, quae, exceptis glossis Platonicis, Homericis, Sacris, de quibus infra, omnia e Diogeniano sunt. Vides quo tendam. Fuerint sane lexica rhetorica Eustathii doctius et uberius conscripta quam Photiana συλλογή· at sic habemus excerpta quaedam e Diogeniano. Quodsi autem hic initio multo plura habuerit quam hodie apud Hesychium supersunt, necessario sequitur diversam esse debere faciem Diogeniani apud Hesychium et Diogeniani apud Photium et modo plura hunc habere, modo illum, modo alterum utrum deficere. Forte fortuna autem factum est ut in Diogeniani glossis Hesychius et Photius plerumque conspirent et saepe verbis utantur prorsus iisdem, interdum easdem corruptelas repraesentent. Hoc unum est discrimen fere perpetuum, Hesychium saepe addere nomen scriptoris qui laudata voce usus sit cum Photius omittat, saepe Photium addere ubi Hesychius omittat. Hoc equidem librariis dederim Diogenianum paulo constantius τὰς χρήσεις addidisse

quam nunc per codicem Marcianum fecisse videatur; in ceteris plerisque tenemus ipsum Diogenianum; interpretatio interdum brevior facta est, sed ipsa glossa non nisi rarissime sine vestigio periit. Ipsa me copia prohibet quominus exemplis ostendam quod unusquisque qui hoc aget, statim comperiet verum esse. Habuerit Diogenianus quaedam quae hodie apud Hesychium desiderantur, et exemplum est glossa ὑπόξυλος qua infra utemur, sed pauciora haec sunt quam multi opinantur. Ceterum vide § 21.

Vidimus Diogenianum excerpsisse Vestinum, Vestinum Pamphilum, Pamphilum Theonis vel Didymi lexica comicum et tragicum, sed Rankius et Schmidtius, quem non satis assequor cur interdum de Rankio cum contemtu loquatur eiusque »viriculas" exagitet, instituta comparatione Athenaei et Hesychii, accurate ostenderunt Pamphilum praeter Didymum alia quoque multa in farraginem retulisse. Videndum est an huius quoque rei memoria e Photio possit suscitari.

Est Photii adnotatio: *Μάνης· ποτηρίου εἶδος.* Photius mihi crede vocabulum nusquam legit; invenit in lexicis suis rhetoricis, quo fluxit adnotatio e Pamphilo ducta. Putasne legisse Pamphilum? Non putabis coll. Athen. XI. 487 E: *Μάνης· ποτηρίου εἶδος. Νίκων Κιθαρῳδῷ·*

καὶ πάνυ τις εὐχαρίτως· προπίνω, φησί, σοι
πατριῶτα· μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν ἁδρὸν
χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως· ἐδεξάμην.

Παρέθετο τὰ ἰαμβεῖα καὶ Δίδυμος καὶ Πάμφιλος: h. e. Pamphilus laudat fide Didymi.

En aliud exemplum. Pamphilus apud Athenaeum IV. 171 B. laudat Artemidori sententiam de vocabulo *ἐδέατρος· ἐκάλουν δέ φησι καὶ τοὺς προγεύστας ἐδεάτρους ὅτι προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν· νῦν δ' ὁ ἐδέατρος ἐπιστάτης γέγονε τῆς ὅλης διακονίας.* Cum his compone Aelium Dionysium ap. Eustath. p. 1403. 33: *ἦν δὲ προγεύστης προεσθίων τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν· ὕστερον δ' ἐνομίσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς.*

Artemidorus ille quem modo nominabam, semel a Photio laudatur nempe in Platonica glossa Boethi *Τευτάζειν*, quae e Pamphilo ipso fluxit, nam ex Hesychio satis apparet eius nomen

sat saepe laudatum a Pamphilo apud Athenaeum, perraro ab Diogeniano servatum fuisse; quod minime mirum est cum e Pamphili opere vix vigesimam partem reliquisset. De hoc Artemidoro utilia quaedam Rankius congessit p. 103 sqq. Ex ea disputatione hunc fructum percipere poteris ut intelligas quod Schmidtius quoque vidit, ne Pamphilum quidem ipsum inspexisse omnes quos laudaret scriptores. Nam quae supersunt Laconicae glossae Aristophanis Byzantii et Creticae Hermonactis, eas existimo non ipsum vidisse Pamphilum, sed acceptas debere Artemidoro. Fit hoc admodum verisimile ex iis quae Rankius disputat p. 108 sqq. Nolo ingredi disquisitionem de fontibus Athenaei, in qua rite tractanda nondum desudatum est, sed afferam exemplum quo pateat quantas cautiones res habeat. Nam quum Athenaeus III. p. 88 C Epaenetum laudat *ἐν Ὀψαρτυτικῷ*, cave tamen inde conficias Athenaeum eius volumina inspexisse. Unde habeat cognosce ex IX. 388 D: *Ἀρτεμίδωρος δὲ ὁ Ἀριστοφάνειος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις ὀψαρτυτικαῖς γλώσσαις καὶ Πάμφιλος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τοῖς περὶ Ὀνομάτων καὶ Γλωσσῶν Ἐπαίνετον παρατίθενται λέγοντα ἐν τῷ Ὀψαρτυτικῷ ... κτέ.* Vides Pamphilum uti libris Artemidori, Artemidorus Epaeneti. Alia eiusdemmodi exempla sunt, sed rem relinquam iis qui de Athenaeo quaesituri sunt.

Nota apud Photium duas Creticas glossas, Hermonactis opinor, *κωρακλίσκον* et *ψοῦδια*, sed iam transibo ad aliud argumentum, cum quaestio de Pamphili fontibus a Photio paulo remotior sit ac nuper M. Schmidtii diligentia suppleverit quae Rankius in hac operis parte paulo festinantius et ad finem properans scripserat.

Scilicet perpetuo isto excerpendi instituto factum est quod multum miror neminem quod sciam adnotasse, nempe hinc saepissime in laudandis scriptorum nominibus titubatum esse. Sunt huius rei complura exempla apud Photium quorum pauca proferam. Glossa est *ζύγαστρον· κιβωτός· κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι· οὕτως Εὐριπίδης· παρὰ Δελφοῖς δὲ ζύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον.* Haec Pausaniae sunt, e quo Eustathius affert p. 956. 2: *ζύγαστρον ἡ ξυλίνη σορός, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι οἷον· κοίλῳ ζυγάστρῳ.* Non igitur laudarat Euripidem sed Sophoclem in Trach. vs. 692. Excipiunt sese apud Photium glossae *κατεύχεσθαι· τὸ καταρᾶσθαι* et *κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν,*

altera e Platone, altera e Sophocle; at plane contra est: prior glossa pertinet ad Soph. Oed. Tyr. vs. 246, altera ad Plat. Rep. III. 393 A. Σίκλος habet octo obolos secundum Sophoclem; si difficile est credere hoc in tragoedia tradi potuisse, praestabit Xenophontis nomen reponere, quem vide in Anab. I. 5. 6. Cum nomina propria compendiis scriberentur, facilius etiam aut perperam legebantur aut in excerpendo locum permutabant. Perinsigne est exemplum in glossa ὑπηνέμια, ubi laudatur Aristophanis versiculus ἐν Δαιδάλῳ. At Schol. Arist. Nub. vs. 663 eundem locum Platoni Comico tribuit. Ex talibus locis initium sumsit celebratus locus Clementis Alexandrini de furtis, veluti quum dicat Πλάτων ὁ κωμικὸς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Δαιδάλῳ τὰ ἀλλήλων ὑφαιροῦνται, de quo exquisite egit Cobetus in Platonis Com. Rell. p. 67 sqq. Ut mihi quidem videtur vitio Codicum et Epitomatorum negligentia factum est ut duo poetae interdum videantur idem dicere. Hinc iniqua sorte Plato Comicus premebatur, qui quum Amipsias dixisset

ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βορά,

satis creditur octodecim annis post Κλεοφῶντι hos versus composuisse:

σὲ γὰρ γραῦ συγκατῴκισεν σαπρὰν
ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν.

Cf. Athen. VII. 327 D. 315 C. Utrum putas Platonem Amipsiae locum furatum esse an imitando ridere voluisse? Neutrum profecto, nisi forte credis Athenienses fuisse memoria tam tenaci ac ferrea prope dixerim ut post tot annorum spatium versiculi recordati fuissent, in quo nihil esset admodum aut acutum aut ineptum. Fortuito igitur factum esse ut eundem versiculum uterque componeret? Ne hoc quidem satis credibile est. Equidem nullus dubito Athenaeum librariorum vitio deceptum fuisse et hoc magis miror eum non saepius errasse. Sequitur apud Cobetum Hermippi locus, qui apud Photium legitur v. στίλβη·

ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ
ὠνήσομαι λύχνον τιν' ἢ στίλβην τινά.

Viri docti quos Cobetus impugnat, laudant Poll. VI. 103 ut ostendant hoc quoque furatum esse Platonem:

ἐξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ
ὠνήσομαι στίλβην τιν' ἥτις μὴ πότις.

Utrius hic versiculus sit nescio, sed utriusque esse non posse hoc quidem quovis pignore contendam. Affert Cobetus aliquammultos locos eiusdem generis et subiungit: »Sed quis monendus est quo pacto uterque plagii possit absolvi?" Neque tamen indicat utrum eam rationem quam supra exposui in mente habuerit, an aliud quid cogitaverit. Sed furti certe crimen tenues dilabitur in auras.

§ 4.

De Aelio Dionysio.

Fuit Aelius Dionysius Halicarnassensis tempore Hadriani Imperatoris, qui *Ἀττικῶν ὀνομάτων λόγους πέντε* conscripsit, quorum memoriam nuper renovavit Cobetus in Mnemosynes X. 50. Suidas tradit eum Musici cognomen habuisse scripsisseque *Ῥυθμικὰ ὑπομνήματα*, *Μουσικὴν ἱστορίαν*, *Μουσικὴν παιδείαν* et *τίνα μουσικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ*. Constabant ista opera deinceps libris 24, 36, 22 et 5. Quodsi autem vix credibile est, ei quinque libris opus fuisse ad postremum argumentum explicandum, facilis conjectura est excidisse *Ἀττικῶν ὀνομάτων* inscriptionem. Ut ut est, caetera sine vestigio perierunt, ex libris de Atticis nominibus bona pars superest apud Photium et Eustathium; bis praeterea laudatur a Scholiasta Homeri ad Iliad. ζ 378 de voce *εἰνατέρες*, cf. Eust. p. 648. 46 et ad Iliad. ο 705 de interaspiratione, cf. Lehrs. Aristarch. p. 330. Eustathius in Commentariis Homericis saepe laudat et multa quantivis pretii *αὐτολεξεί* ex eo describit, semel affert in Commentario ad Dionysium Periegetam. Optandum est ut tam boni grammatici fragmenta aliquando separatim edantur, nam Meieri libelli, quem hoc praestitisse audio, in his quidem terris venales non sunt, neque mihi, quod semel moneo ne non curasse videar, doctissimi viri disputationes usurpare licuit. Sed Photius in Bibliotheca quum dixisset se legisse Timaei lexicon sic pergit: *Περιείχοντο δὲ τῷ (αὐτῷ) τεύχει καὶ Αἰλίου Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως Ἀττικῶν Ὀνομάτων τῆς πρώτης ἐκδόσεως λόγοι πέντε, ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ ω τὰς ἀττικὰς λέξεις κατὰ στοιχεῖον ἀναγράφοντος· Σκύμνῳ δὲ τὸ σύνταγμα προσφωνεῖ· χρησιμώτατος*

δὲ ὁ πόνος οὗτος τοῖς τε ἀττικίζειν ἔχουσι φροντίδα καὶ τοῖς τῶν ἀττικῶν συγγραμμάτων ἐνομιλεῖν προαιρουμένοις· ὅσαι τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις περί τε τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς δίκας ἐντεῦθέν ἐςιν ἐκμαθεῖν· καὶ εἴ τι ἄλλο ἰδιοτρόπως αὐτοῖς λέγεται, οὐ χαλεπὸν εὑρεῖν· μάλις' εἴ τις μὴ τοὺς τῆς πρώτης ἐκδόσεως μόνον τόμους διερευνοίη, ἀλλὰ καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως καὶ αὐτοὺς πέντε τόμους ὄντας καὶ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ ω τὰς ἀττικὰς λέξεις περιέχοντας, ὅσαι τε τῇ προτέρᾳ οὐ συμπεριελήφθησαν ἤ. περιελήφθησαν μὲν μαρτυρίαις δὲ ταῖς οὔσαις οὐκ ἐβεβαιώθησαν· ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερον καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρίαι παρατίθεινται· ἂν εἴ τις τὰς δύο πραγματείας εἰς ἓν σύνταγμα συναγαγεῖν βουληθείη χρησιμώτερόν τε τὸ φιλοτέχνημα ἀποδείξει καὶ μετὰ ῥᾳςώνης ἐκτελέσει Quod Photius narrat de duplici recensione Aeliani operis, id infra videbimus quo pertineat, nunc notandum est Patriarcham in Lexico illud ipsum praestitisse quod aliis suaserat et utramque recensionem cum Pausaniae et Boethi lexicis, aliis quibusdam, composuisse in unum. Si quis Dionysii fragmenta apud Eustathium cum Photio conferet, statim videbit quam hoc sit sine dubitatione verissimum; hoc tantum cavendum est ne quis putet integras observationes apud alterum utrum superesse. Saepe Photius ex Eustathii fragmentis suppleri potest; saepe videbis Eustathium conjunxisse quae variis locis Dionysius docuerat. Laudat verbi causa Cobetus doctam imprimis Dionysii adnotationem de generibus nominum apud Eustath. p. 1390. 50. Pauca eius fragmenta luculentiora supersunt, sed ipse in Lexico rem multo uberius tractarat neque simpliciter nominum genera posuerat sed scriptorum testimoniis munierat. Sunt huius rei clara vestigia apud Photium, qui fere omnia vocabula suo loco habet, quae in unum coniunxit Archiepiscopus Thessaloniccusis. Quod in fine habet τὰ ςάδια καὶ οἱ ςάδιοι, si cum Photio composueris, videbis quam hoc vere dictum sit. Apparet Grammaticum rem attentissima cura tractavisse; haec enim eius sunt: ςάδια καὶ ςαδίους· ἑκατέρως λέγουσιν· ὁ Θουκυδίδης δὲ ςαδίους ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν· ἅπαξ δὲ μόνον ςάδια εἴρηκεν ἐν ζ'· ἐν γὰρ τῷ πρόσθεν ἐπὶ πολλὰ ςάδια μέλλων ἰέναι. Vides hominem Thucydidis studiosissimum fuisse, qui fidenter scribere potuerit ἅπαξ δὲ μόνον ςάδια, nempe VII. 78. Quod autem Hadriani tempore Diony-

sius in Thucydidis Codicibus invenit, id nostri confirmant; nisi malis quod haud paulo rectius cst putare, nostrorum codicum lectiones cgregie confirmari, si quis testem produxerit antiquissimis Codicibus qui supersunt, multis saeculis antiquiorem. Sed de hoc argumento Cobetus adeundus.

Memorabilis est adnotatio in Hermogenis Codice Parisino, quam primus protulit Bekkerus in Anecdotis p. 1075: *Φρύνιχος ἐν τῇ Σοφιστικῇ Παρασκευῇ παρατίθεται τὸ ὑπόξυλος ῥήτωρ καὶ ποιητής· εἴρηται δέ φησι μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐκ ξύλου σκευῶν οἷς ἐπιπολῆς ἐλήλαται ἄργυρος· κεῖται δὲ ἐπὶ λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις μέμνηται καὶ Διογενιανὸς ἐν τῇ λέξει τούτου καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ὀνομάτων ὅτι Μένανδρος ἐν τῇ Περινθίᾳ φησί· οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος· οἷον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος οὐδὲ ἀληθής, ἀπὸ τῶν ξυλίνων καὶ περιηργυρωμένων σκευῶν.* Itaqne Hermogenis Scholiasta plcniorem invcnit Phrynichi locum quem breviorem habemus apud Bekk. p. 67. 6: *ὑπόξυλος ποιητής, ῥήτωρ καὶ φίλος καὶ τὰ ὅμοια· εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τῶν ἀπὸ ξύλου πεποιημένων σκευῶν οἷς ἐπιπολῆς ἐλήλαται ἄργυρος ἢ χρυσός· καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν πονηρῶν μὲν ἐντυχεῖν δ' ἐπιεικῶν.* Non diu dubitabis Phrynichum sua habere ex Aelio Dionysio, cuius practerca locus contractus legitur apud Photium: *ὑπόξυλος· κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος· οὕτως Μένανδρος*, quo loco confirmatur quod supra posui in Photio nihil superesse praeter excerpta quaedam modo exilia modo paulo uberiora. Infra vidcbimus et idoneis exemplis demonstrabimus Phrynichum sedulo lectitavisse Dionysium. Quamquam autem in Hcsychio locus dcsit, minime tamen dubium cst quin Dionysius, etsi fortasse ipsc primus Mcnandri locnm adjecerit, quem inter comicos poetas prae ceteris dilexcrit, Aeschyli tamen locum apud Diogenianum invenerit eumque, quod aliquoties fecisse videtur, nominatim laudaverit, credo quia fere aequales erant, nam Diogenianum cni et ipsi Aelio cognomen crat, sub Adriano vixisse Suidas anctor est. Hoc autcm mirum est Aeschylum in Persis laudari, in qua fabula *ὑπόξυλος* frustra quaesiveris. Ecce autem duo fragmenta apud Athenaeum XI. 476 C. et 499 A:

ἀργυρηλάτοις
κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένους.

Et: ποῦ μοὶ τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια;
ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα;

Utrumque desumtum est ex Aeschyli fabula Περραιβίσι, in qua certe non mirabimur his versibus leetis veteres grammaticos invenisse quoque ὑπόξυλος. Credo igitur pro ἐν Πέρσαις legendum esse ἐν Περραιβίσιν.

Praeter hunc locum duo loci sunt, quibus patet Dionysium — et fortasse Pausaniam etiam, cuius conjuncta causa est — Diogeniano usum fuisse. Alter apud Photium est v. ἂ ἄ ubi nominatim excitatur et Hesychius adstipulatur; alter apud Eustathium p. 1533. 47 ubi narrat se in rhetorico quodam lexico in interpretatione vocabuli οἶαξ laudatum invenisse Diogenianum. Locus exstat apud Photium et apud Hesychium v. οἴακες et πηδάλια.

Nunc redibo ad eam disputationem quam in superiore paragrapho aggressus eram de Hesychio cum Photio componendo. Infiniti loci evidentia prope dixerim mathematica demonstrant quae genuina Diogeniani forma fuerit. Scilicet auctoritates quas imprimis curamus, Diogenianus paulo accuratius adscripserat; has haud exiguo numero librarius Marciani Codicis omisit describere, sed Codex Galeanus et, ubi ille deficit, Suidas damnum magnam partem sarcire possunt. Contra etiam saepius factum est ut in Photio αἱ χρήσεις evanuerint, ex Hesychio supplendae. Defungar paucis exemplis. Itaque socordia librarii factum est ut in Hesychio scriptoris nomen perierit in glossis ἄδδιξ, ζητρεῖον, εὔκηλον, εὐκράς, ἠθημένος, καρδιώττειν, ξανῶ, ξυνωρίς, ὀκορνούς, ὀκριάζων, πειρᾶν, προκόπταν aliisque multis. Contrarium obtinet in Photii glossis ἄδασμος, ἔρκεσι, Ἑρμῆς τρικέφαλος, ἐρρωπίζομεν, ἐσέφθην, ἐς τὸν λιμένα, εὐθύδημον, εὐληματεῖ, εὔναιος, εὐωριάζειν, ἔχθημα, Ζευξίλεως, ζηλῶ, ζυγώσω, ἠμάλαπτεν, θωχθείς, θῶψαι, ἱπποκλείδης, ἴτηλον, κάκαλον, κρείττονες, κριὸς ἀσελγοκέρως, Λέσβιον ᾠδόν, λιμοδωριεῖς, ὀσράκων, οὐκ ἀσκίῳ, aliisque de quibus ad Photium ipsum adnotabo.

Sed imprimis animadversione dignae sunt corruptelae, quae quia in Hesychio et Photio saepe fere eaedem sunt, manifesto olim in Diogeniani codice inventae sunt indeque bona fide a Dionysio translatae. Statim habes exemplum in lexici initio: Ἔρρ' αἰθέριον· εἰς φθοράν· Εὐριπίδης nempe Androm. 822. Le-

gitur tamen in Codicibus Marciano et Galeano Ἔρριον· εἰς Φθ. quod monstrum viri docti felici acumine procurarunt. Photius scribit sine sensu εὐγμαοδείων, Hesychius εὐτμαδιέων. Ille ἐρατειχεύειν, hic ἐρατεινεύειν. Ille ἐσδραγύλιξον, hic ἐσδραμύλιξον· quae vitia nondum a quoquam sanari potuerunt neque fortasse poterunt. Photius habet ἐττημένα, Hesychius ἐττησμένα· debuerant ἡττημένα. Uterque habet κακοδαίμων· ὁ θεοῖς ἐπαχθής pro ἀπεχθής. Photius καλήβορον interpretatur, Hesychins κάβηλος et κάληβος· verum est βάκηλος. Uterque καρυβοᾶν scribit pro καρηβοᾶν. Photius ναικισήρεις habet, Hesychius ναικισσήρεις, mendosum utrumque. Uterque ξανθοῖσιν ὀρνέοις omissa interpretatione. Uterque οἰκεῖλαι pro ὀκεῖλαι. Uterque ὀρθογόη pro ὀρθρογόη. Possum alia addere sed non est opus. Imprimis haec animadversione digna sunt, ut videas non tantum istas corruptelas omnes in Diogeniani Codice lectas fuisse tempore Hadriani, h. e. vivo auctore aut brevi mortuo, sed Aelium Dionysium grammaticum doctissimum nil mali suspicatum eas in lexicon transtulisse. Si negas fieri posse et suspicaris rem quavis alia ratione explicandam esse, afferam in simili re turpem errorem non Aelii Dionysii, non Diogeniani, non Vestini, sed ipsius Pamphili. Athenaeus XI. 502 B. affert Cratini locum conclamatum quidem sed prima verba χρυσίδι σπένδων mendo vacant. Paulo supra p. 497 D. poculorum genera enumerans haec posuit: Ῥυσίς· φιάλη χρυσῆ, Θεόδωρος. Κρατῖνος ἐν Νόμοις· Ῥυσίδι σπένδων. Noli librarios criminari, nam Athenaeus ponit inter ῥέοντα et ῥοδιάς. Sed unde sciam errorem esse Pamphili? Nempe Hesychius idem illud bellissimum ῥυσίς suo loco interpretatur. Vides, non habet quo caput abscondat. I nunc et librarios criminare, peccant ubi talia scriptores ipsi.

Sed ne forte credas Aelium Dionysium satis habnisse alios describere, dicendum est nunc de eius studiis Platonicis. Initium mihi sumam ab eo Eustathii loco quem Cobetus attulit p. 53, ubi excerpsit Aelii Dionysii opiniones de nominum generibus; tum subiungit: δῆλον δὲ ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα, ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ Διονύσιος ἐπεξέρχεται, quibus verbis, dummodo recte intelligo, vel solis patet verum esse quod supra posui, Dionysium suis locis et separatim de istis nominibus disputasse, Eustathium autem in unum contraxisse, sed nimium

sumcret qui inde conficercet peregrinas glossas quae aliquammultae apud Photium supersunt, Pausaniam non Dionysium auctorem habere. Componendus est alius Eustathii locus, p. 813. 44, ubi refert Aelii Dionysii disputationem de dupl'ci Σ. Laudato noto Platonis versiculo *ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου*, sic pergit: *ὅτι Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματταλίαν, καὶ τοιαῦτα ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζεται ἀλλὰ τῶν γειτόνων φησὶ Βοιωτῶν, τῷ μήτε Ὅμηρον μήτε τραγικοὺς μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς.* Hic quoque nt saepe Eustathius quaedam turbavit, sed hoc video eum *Κιττιεῖς* scripsisse, perperam quidem sed sic recentiores solebant; Aelius Dionysius rem multo uberius tractarat, vide modo Photium v. *καρδιώττειν*, quam adnotationem huic reddere non dubitabis coll. Eust. p. 1508. 52. In qua quum legatur: *καρδιώττειν τὴν καρδίαν ἀλγεῖν, Σικελιῶται· ὃ ἡμεῖς βουλιμιᾶν*, vides non sine exceptione verum esse quod Eustathius supra dixerat de Atticis vocabulis quae *sola* Dionysius adnotasset. Sed hoc minime negligendum est ex hoc loco effici posse Dionysium praecipue curasse Homerum, tragicos poetas, Thucydidem et Platonem. Hinc in Photii lexico illorum nomina toties consociantur et Plato innumeris locis cum Thucydide componitur.

Apud Eust. p. 901. 11 Aelius Dionysius *δημοῦσθαι* laudat e Plat. Theaet. p. 161 E. In Photio vocabulum periit, sed habet Suidas cum Dionysii interpretatione *παίζειν*

P. 1430. 37 Eustathius interpretatnr secundum Dionysium *ἀγείρειν, ἀγύρτης* et *συναγυρμὸς φρονήσεως* e Plat. Politic. p. 272 C, quem locum si contuleris, offendes in his verbis quae proxime sequuntur: *ἐπειδὴ γὰρ πάντων τούτων χρόνος ἐτελεώθη καὶ μεταβολὴν ἔδει γίγνεσθαι καὶ δὴ καὶ τὸ γήινον ἤδη πᾶν ἀνήλωτο γένος, πάσας ἑκάστης τῆς ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεδωκυίας, ὅσα ἦν ἑκάστῃ προσταχθέν, τοσαῦτα εἰς γῆν σπέρματα πεσούσης, τότε δή......* Quidquid dicant doctissimi Interpretes, non persuadebunt *πεσούσης* sanum esse; aliena affert Hermannus qui comparat *δρόμον περιέναι*, quo ipsum non vidisse credo quomodo defendi possit *σπέρματα πεσεῖν*. Sed animae *εἰς γῆν σπέρματα ἔπαθον* et Plato scripsit *παθούσης*, quod ab inepto

librario levi correctiuncula mutatum fuit, quia non intelligeret quid esset εἰς γῆν σπέρματα. Tum soloecum est ὅσα ἦν προσαχθὲν nec quidquam prodest προσαχθέντα scribere; agnosco Platonis manum in ὅσα ἂν ἑκάστῃ προσαχθῇ. Hunc locum Aelius Dionysius accurate legisse videtur; quae enim vocabula mox sequuntur οἴαξ, πηδάλιον, περιωπή, de his eum retulisse novimus. Paulo post pro ξυμβάλλων nuper reposui ὀξυλαβῶν· de his correctionibus exspecto quid aequi iudices pronunciaturi sint.

Apud Eust. p. 1638. 10 legitur adnotatio Dionysii de voce ἄγνος, quae affertur e noto loco in Platonis Phaedro. Locus plenior servatus est a Suida, apud quem videmus Dionysium ad demonstrandnm nominis genus, usum fuisse Chionidis auctoritate.

Quia autem vidimus Dionysium et Pausaniam saepe consentire, nihil mirum est Eustathium aliquoties Platonem secundum hunc interpretari. Verbi causa p. 361. 37 Ἄρτεμις Ἀγραία a Pausania laudatur e Phaedr. p. 229 C, sed locus plenior exstat in sexto lexico Bekk. p. 326. 14. — Apud Eust. p. 1535. 36 idem affert formam σμήρινθος e Plat. Legg. I. p. 644 E, ubi tamen hodie μήρινθοι legitur. In Photio v. σμήρινθοι Platonis nomen periit. Alibi Eustathius nomen non adscribit. Quod p. 809. 42 habet de vocabulis ἠλύγη et ἐπηλυγασάμενος ap. Plat. Lysid. p. 207 B. κατὰ τοὺς παλαιούς, id ad verbum recurrit apud Photium v. ἠλύγη. Quod p. 958. 24 e rhetorico lexico affert Atticam et Ionicam formam χρέως, ὑπέρχρεως, ἀξιόχρεως apud Platonem et Demosthenem, indidem ducta sunt in sexto lexico Bekk. p. 412. 30 ἀξιόχρεως et in Photio ὑπέρχρεως, sed vide Cobet. Hyper. p. 30. Itidem p. 1515. 50 e rhetorico lexico affert σκολύθριον quod Plato habet in Euthyd. p. 279 B.

Iam quum his exemplis constet de studiis Platonicis Dionysii et Pausaniae inspiciamus Photium et videamus an horum Platonicas glossas distinguere possimus ab iis quae Boethum auctorem habent. Res in plerisque multo expeditior est quam quis opinetur. Saepe glossarum forma prodit eas e lexico Platonico excerptas esse, saepe patet aliunde. Est glossa κατασκεδάζειν· ἔθος ἦν Θρᾴκιον ἐν τοῖς συμποσίοις caetera quae e Xenophonte nota sunt. Quod additur μέμνηται τούτου καὶ ὁ μέγας Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις, satis demonstrat observationem non esse Boethi. Mira est novicia forma κατασκεδάζειν in

glossa tam antiqua. Deinde qui Dionysium in ceteris cognoverit, illi reddet quoque plerasque adnotationes de nominum verborumque formis et generibus apud Platonem. Denique indicio est ipsius Platonis nomen vel additum vel omissum, sed in tali re caute versandnm est, nam in glossis rhetoricis Platonis nomen casu omitti potuit et in glossis Boethi saepe ab amanuensi Photii additum est, sicuti additum qnoque est in Timaei glossis παλιναίρετα et προσέπαισεν, ubi quum legeretur προσέπαισε· προσέπαιξε· τῷ σ ἀντὶ τοῦ ξ κέχρηται, Photii librarius scribit Πλάτων τῷ σ ἀντὶ τοῦ ξ κέχρηται. Simile quid observabis in ipsis Scholiis Platonicis ad Charmid. 165 A et Euthyd. 293 D. Sed exempla totam rem planam facient.

Docet Photius vel potius Dionysius Atticas esse formas ἑωράκη et ἑώρων. Prior observatio de forma plusquamperfectorum mntila est, sed quid grammaticus dixerit confici potest ex Eust. p. 1946. 24, ubi sententiae anctor Panaetius laudatur, ut intelligas temporibus quam vetustis de istis formis quaesitum fuerit. Idem argumentum tractatur in glossis ᾔδη et καὶ τὸ ᾔδη, in quo latet κἀγὼ ᾔδη ex Euthyd. 302 A, sed ibi agnosco Boethum, nam in priore glossa simpliciter laudatnr Εὐθύδημος, philosophi nomine non adscripto. Et Boethus interdum has quoque quaestiones attigit; legitur v. c. apud Photium scribendum esse ᾖα δισυλλάβως, nempe apnd Platonem, nam Boethus haec adscripserat ad Rep. V. 449 A, ad quem locum nunc vide Scholiastam, quem infra de industria demonstrabo adhibuisse Boethum. Caeterum non dubito hic quoque ut saepe alias Boethum usum fuisso auctoritate Dionysii, qui Thucydidis et Aristophanis locos addiderat.

Glossa est ἐρεσχηλεῖν vel potius ἐρεσχελεῖν, dummodo Porsonus in Adversariis p. 128 recte restituit Athen. XV. 685 F: πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ' Ἴωσιν. Non est animadversio Boethi, nam non potuit sic loqui in lexico Platonico. Adnotatio est εὐήθες· ἐπὶ τοῦ βελτίονος καὶ Θουκυδίδης (III. 83) καὶ ὁ φιλόσοφος (Rep. IV. 425). Et hoc Boetho abiudicaverim, qni non addidisset καὶ ὁ φιλόσοφος, ut vidimus modo in glossa ᾖα.

Nunc inspice illnd: θαυμαστότερον· οὕτως Πλάτων. Hoc in rhetoricis lexicis, etsi non admodum utile, ferri tamen potest; in

lexico Platonico absurdum est. Saepe videbis illud οὕτως Πλάτων in glossis rhetoricis, cf. v. καλλωπίζεσθαι, σποδιοῦσιν, στεργέτω, τέραμον, τομόν, τροπίδια. Agnosco Dionysium in glossa λιθῶντας ubi docemur λιθᾶν dicendum esse et βραγχᾶν, non λιθιᾶν et βραγχιᾶν, cf. v. ψωρᾶν. Conjunguntur Plato et Thucydides in glossa μεταποιεῖσθαι· vides quid sequatur. Paulo post sequitur μητρίδα· τὴν πατρίδα· καὶ Πλάτων καὶ Φερεκράτης· exscribo autem talia ut lectores intelligant quid intersit inter rhetoricas glossas et glossas Boethi, de quibus infra videbimus. Iterum Plato et Pherecrates conjunguntur v. συηνία, Plato et Philemon in v. τηνάλλως, Plato et Cratinus in v. τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, Plato Aristophanes et Menander in v. ὑπηνέμια· ex quibus glossis nulla Boethi est. Hinc Dionysius saepe addit ὁ Φιλόσοφος, scilicet quia haud raro utitur Platonis Comici testimonio; in Boetho hoc est minus necessarium.

Dionysius commendat formam ὀσφίδα exemplo Cratini et Platonis, cui hanc redde Legg. VIII. p. 845 B. Non magis e Boetho est glossa πέμπε· apparet iam ex ipso lemmate, nam Plato nusquam habet πέμπε, sed πεμπάδα, neque Platonis locus explicatur, sed grammaticus demonstrat apud Athenienses remansisse vestigia veteris vocabuli πέμπε. Πλοῖ dicendum esse non πλόες, qua glossa Cobetus egregie usus est ad Platonem emendandum, utrum hoc docuisse putas Dionysium an Boethum? Alia glossa est Τέφραν καὶ σποδὸν λέγουσιν· Ἀττικοὶ καὶ Πλάτων εἴρηκε τέφραν ἐν Λύσιδι. Meum agnoscis eam Dionysii manum, quae in Photii lexico sexcenties pellucet. Observatio est τυραννεύσασαν· οὐ μόνον τυραννήσασαν· καὶ Πλάτων καὶ ἕτεροι τῶν παλαιῶν, nempe intelligitur Phaedr. p. 238 B. Ex hoc loco et permultis aliis apud Photium discere poteris, si nondum observaveris, Eustathium cum *veteres* laudat quod saepissime facit, non eos intelligere qui sibi veteres viderentur, sed qui iam *veteres* haberentur Hadriani tempore. Facit hoc ad multos locos recte intelligendos.

Longa est et docta observatio in Photii lexico de voce φαῦλον. Hanc Boethi esse persuadebit Schol. Plat. Alcib. II. 147 D. Ea vero quae praecedunt Dionysium auctorem habent: ἡμεῖς μὲν ἐπὶ τοῦ κακοῦ καὶ μοχθηροῦ τάσσομεν· παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ ἁπλοῦν καὶ ῥᾴδιον καὶ τοῖς

λοιποῖς, ubi nota illud ἡμεῖς quo indicio saepe Dionysio suum restitues.

Venio nunc ad Thucydidem, in quo interpretando Pausanias sed imprimis Dionysius multam operam posuerunt. Primum evolvamus Eustathium. Prima adnotatio quae Thucydidem spectat, legitur p. 166. 18 ubi Dionysius e Thucydide affert πασσυδί. Locus paulo plenior exstat apud Photium, ad quem vide Cobetum in Mnem. X. p. 93. Sequitur p. 527. 18 Thucydideum ἐμπαλασσόμενοι quod Dionysius exponit ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι δόρατι, φυρόμενοι. Legitur VII. 84. P. 735. 50 idem docet apud Thucydidem II. 49 legi πελιτνόν non πελιδνόν, quae scriptura confirmatur Alexidis versu apud Athen. III. p. 107 D. — P. 862. 38 Dionysius explicat e Thucydide VII. 25 quid sit ὤνευον, cf. Suidam. Indidem sua habet Phrynichus Bekk. p. 57. 21, ut ostendemus. — Agit Dionysius p. 907. 40 de vocabulis κῆποι, κηπίον, κηποκόμας, σκαφιόκουρος et σκαφίον κείρεσθαι. Quaedam supersunt apud Photium v. κῆπος et σκαφίον ἀποκεκαρμένην, sed quod e Thucydide affert κηπίον, hoc errori deberi suspicor. — Utilis est Dionysii observatio de adjectivo σῶς p. 959. 42 et diserte affirmat se invenisse scriptum σῷ apud Thucydidem I. 74. Vide eandem observationem apud Photium in v. σᾶ· τὰ σῷα et σῷ. Sed praecedit apud eum σᾶ· περισπωμένως τὰ σῷα· εἴρηται δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ σᾶ ἡ πόλις· οἷον σῴα ἡ πόλις. Haec autem glossa non Aelii Dionysii est, sed Boethi, quod efficio collato Scholio ad Plat. Criti. 111 C, quod satis accurate convenit. Sed miraris ἐπὶ θηλυκοῦ dictum fuisse σᾶ ἡ πόλις; scilicet Boethus Dionysium inspexit, qui attulerat duos Aristophanis senarios, quorum in altero legitur οὕτω γὰρ ἡμῖν ἡ πόλις μάλιςα σῶς ἂν εἴη, ubi metrum formam σᾶ respuit; in altero ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χὼ κάραβος, unde sumsit Boethus σᾶ ἡ πόλις, utroque loco confuso. Ceterum de hac feminini forma vide Cobetum in Mnem. X. p. 92, qui si Platonis Scholiastae memor fuisset, hunc locum ne attigissem quidem. Nunc verbo indicabo quae mihi vera scriptura videatur in Platonis loco quem laudavi, ubi hodie legitur: χρόνος δ' οὐ πάμπολυς ὅτε δένδρων αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίςας ἐρεψίμων τμηθέντων ςεγάσματ' ἐςὶν ἔτι σᾶ. Vide de hoc loco virorum doctissimorum sententias apud Stallbaumium, qui

tamen nondum aliquid attulerunt quod satisfaciat ad ultimorum verborum emendationem. Ruhnkenius scribit *ἦν* pro *ἐςίν* et certe sensus verborum hoc requirit, sed emendatio corruptelae originem non patefacit. Conieci: *ἐςὶν ἃ ἔτι ἦν σᾶ*. Quum vocula *ἃ* excidisset, supervenit librarius qui *ἦν* quoque expunxit. Locutionem tamen restituere potuerat ex iis quae proxime praecedunt: *τῶν γὰρ ὀρῶν ἐςιν ἃ νῦν μὲν ἔχει μελίτταις μόναις τροφήν κτἑ.*

Sed redeo ad Dionysium qui p. 1390. 50 e Thuc. IV. 26 affert *μήκωνα μεμελιτωμένην* et p. 1450. 32 *ἐν χρῷ παραπλεῦσαι* e Thuc. II. 84. Pausanias Thucydidi multo rarius testimonium denunciat. Illos locos observavi:

Eustathius p. 965. 45 e Thuc. IV. 25 laudat verbum *ἀποσιμῶσαι*, sed locus partim plenior exstat in sexto lexico Bekk. p. 434. 22. P. 1221. 25 Eustathius refert Pausaniam bis dixisse de vocabulo *δελφίς*, nempe in utraque recensione quam infra attingemus; tum addit *aliorum* opiniones. Haec sunt Eustathii verba: *ἰςέον δὲ ὅτι παρὰ τῷ Παυσανίᾳ φέρεται δελφὶς ὄργανον πολεμιςήριον πρὸς ναυμαχίαν, ὅθεν καὶ δελφινοφόρος ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ* (VII. 41)· *καὶ δελφῖνα δὲ ναύτην* (An *ναῦται*?) *φασὶν ὃς πρὸς ἰςοῖς ἐκρέματο τοῖς μὲν σιδηροῦς τοῖς δὲ μολυβδοῦς καταράκτης εἰς τὰ λῃςρικὰ πλοῖα· μνεία δὲ τοῦ τοιούτου δελφῖνος καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ* (Eq. vs. 762) *καὶ ἑτέροις· ἀλλαχοῦ δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ γράφει ὁ ῥηθεὶς ὅτι ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κερκέτης ἐςὶ μηχάνημα σιδηροῦν ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς ὅταν ᾖ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν· ἄλλοι δέ φασιν ὄργανον μολυβδοῦν πρὸς ναυμαχίαν.* Si contuleris Suidam quem Photium sequi novimus, videbis eum verosimiliter servasse Pausaniae doctrinam secundum priorem recensionem et *aliorum* illorum sententiam. Alter est altero plenior. — Refert Eustathius p. 1425. 56 de vocula *ἀνακῶς* de sententia Dionysii et Pausaniae, quorum hic affert Herodt. I. 24 et Thuc. VIII. 102. Pauca tantum supersunt apud Suidam et in sexto lexico Bekk. p. 391. 6. Denique p. 1282. 47 in adnotatione de voce *κοτύλη* Eustathius affert *κοτύλην ὕδατος καὶ δύο κοτύλας κριθῶν* e Thuc. VII. 87 ubi tamen pro *κριθῶν* legitur *σίτου*, sed unde Eustathius hoc habeat, incertum est.

Cum his fragmentis componemus Photium ut pateat quam

rationem in Thucydidis interpretatione veteres grammatici secuti sint. Notant v. c. eum dixisse *ἐφθάραται*, *τετάχαται*, *ἑώρων*, *καθαιρήσετε* non *καθελεῖτε*, *κέρας κέρως κέρᾳ*, *μαλακὸς* non *μαλθακός*, *μεταχειρίζειν* non *μεταχειρίζεσθαι*, *ξὺν* non *σύν*, *πανςρατιᾷ*, *παράλογος* masc. gen., *παροκωχή*, denique *διεζωμένοι* in glossa *σέσωται*. Docemur quid sit *ζεῦγμα*, *κρώβυλος*, *κωλύμη*, *κλυδώνιον*, *κωπῆρες*, *λαμπρῶς*, *μάλιςα*, *νέμεσθαι*, *δμωχέτας*, *παραβεβάσθαι τὰς σπονδάς*, *παραυτίκα*, *περίνεως*, *περιορᾶσθαι*, *πρόσοδος*, *πρωτόνεως*, *πρότριτα*, *πομπήν*, *περιοίσειν*, *ῥαχίαν*, *σκῦλα*, *σῖτος*, cet. Coniunguntur Homerus et Thucydides in glossis *ἀγῶνα*, *οὔπως*, *παραβάλλεσθαι*, *πολεμησείειν*. Comici dicunt *εὐπραξία*, Thucydides *εὐπραγία*. Archippus Araros Thucydides scribunt *ἔωθα* non *εἴωθα*. Tragici et Thucydides *κλῇσαι*. Coniungitur Thucydides cum Aristophane v. *κώμην*, cum Menandro v. *πέμπειν*, cum Platone Comico et Sophocle v. *παρουσία*, cum Cratino Eupolide et Aristophane v. *προσίσχε*, cet. Exscribam aliquot glossas insigniores ut morem cognoscas. *Περιωπή καὶ πισύνη καὶ πύςις· πάντα ταῦτα γλωττώδη παρὰ Θουκυδίδῃ· καλεῖ δὲ τὴν περιωπὴν τὴν Φροντίδα καὶ τὴν περίσκεψιν οὐ τὸν τόπον ὡς Ὅμηρος*. Intelligitur Thuc. IV. 86. V. 14. I. 136. *Πιθανούς· τοὺς εὐπειθεῖς· Ξενοφῶν Κύρου Παιδείᾳ* (II. 2. 10)· *πιθανοὶ δὲ οὕτως εἰσί τινες ὥςε πρὶν εἰδέναι τὸ πραττόμενον* (leg. *προσταττόμενον*) *πρότερον πείθεσθαι· ὥσπερ Φοβερούς· τοὺς Φοβουμένους· Θουκυδίδης* (II. 3). *Πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς· ὁ πιςικώτατος καὶ πείθων τοὺς πολλοὺς παρὰ Θουκυδίδῃ* (VI. 35). *Φοβερός· ὁ Φοβούμενος παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Φερεκράτει. Προβάλλεσθαι· ἀντὶ τοῦ προτείνεσθαι·* tum sequitur locus excerptus e Thuc. I. 73 sed corruptus; subiungit: *καὶ ὁ ῥήτωρ· τὴν ἀειλογίαν ὁρῶ ἀεὶ προβαλλομένους*, nempe Dem. de Fals. Leg. § 2 ubi glossema *προτεινομένους* in locum genuini vocabuli irrepsit. Itidem in voce *ὑποκρίνεσθαι* laudatur corrupta Thucydidei Codicis lectio.

Fieri sane potest ut inter laudatas glossas quaedam sint e Pausaniae lexico desumtae, sed qui cognorit morem Dionysii, mihi adsentietur huic tantum non omnia reddenda esse. Afferam huius rei etiam aliud argumentum. Supra dixi Boethum usum fuisse Dionysii lexico: iam operae pretium est videre lacinias doctrinae Aelianae receptas a Scholiasta Platonis, qui

Boethum exscribit. Quod verbi causa Scholiasta habet ad Sympos. p. 205 A. de voce τέλος, partim convenit cum Photio; decerptum esse e Dionysio a Boetho, fidem faciet Eust. p. 881. 25. Adnotatio est de voce κατάντικρύ ad Charmid. p. 153 A. Boethum excerpsisse Dionysium et ex ipsa re apparet et e Photio qui pauca verba servavit quae e Theaet. p. 194 B. desumta sunt. Vide Homeri Demosthenis et Thucydidis consociata nomina prorsus de more Dionysii. Idem usu venit in Schol. ad Plat. Gorg. p. 448 A.

Modo videbamus Dionysium attigisse quoque Demosthenem. Sic in interpretando nomine ῥῶπος ap. Eust. p. 927. 53 Oratorem affert; hinc ei reddes quae apud Photium leguntur v. ἐρρωπίζομεν et ῥῶπος. Alibi apud Eust. p. 1881. 1. Pausanias mentionem facit τῆς ψιθύρου Ἀφροδίτης e Demosthenis quae fertur Oratione contra Neaeram, cet. Itaque apud Photium saepius Demosthenes explicatur; hinc repetendum est si quando Boethus Oratori testimonium denunciat. Compone v. c. Schol. Plat. Alcib. II. p. 147 D. et Photium v. φαῦλον: uterque et alios laudat et Demosthenem, sed videbis alterum alterum supplere. Itidem in Scholio ad Phaed. p. 72 C. e Boetho multo plura supersunt quam nunc apud Photium leguntur v. ὁμοῦ. Quod breviter Suidas adnotavit de voce ἄττα, id explicate Schol. Soph. p. 220 A. Convenit Schol. Rep. I. p. 344 A. cum Phot. v. ὅσια. Sed fateor, de his postremis dubitatio oriri potest. Operae pretium igitur est locum videre quem Boethus certo certius illinc habet. Tradit Photius, e Dionysio opinor: ὑποκοριζόμενοι· διασύροντες. Ξενοφῶν φησίν· οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι Κακίαν· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ εὐφημοῦντες καὶ τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζοντες· λέγει γὰρ ἐν τῷ παραπρεσβείας· αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππου ξενίαν καὶ ἑταιρίαν καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποκοριζόμενοι. Laudantur Xen. Mem. II. 1. 26 et Dem. de F. L. § 259. In Xenophontis loco doctissimi viri suspicati sunt verbum ὑποκοριζόμενοι corruptum esse. Mihi, fateor, non videtur et ὑποκορισμοῖς eius generis omnes saepe utimur, mulierculae praesertim ut prolis insanum amorem testentur. Nuper aderam cum Galla quaedam filiolam *petite effrontée* appellaret et locuples imprimis auctor est Effenius nostras olim in his terris, nam nunc

mores emolliti sunt, matres filiolas blando nomine *meretriculas* appellare solitas fuisse. Hoc sensu ὑποκοριζόμενοι mihi apud Xenophontem festivissimum videtur. Ut ut est, hoc certe constat huic loco διασύροντες quodammodo convenire; alibi haud facile quis ea interpretatione uti potest. Nunc Platonem compone Rep. III. p. 400 E.: ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν. Ad hunc locum Scholiasta, id est Boethus, adnotat: διασύροντες, ὡς Ξενοφῶν· ἢ τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζοντες, ὡς Δημοσθένης. κολακεύοντες, ὑποκοριζόμενοι. Hunc solum locum si rite perpenderis, videbis satis esse ad causam obtinendam.

Saepe Dionysius utitur Herodoti locis, saepe Xenophontis, saepissime Menandri, quem prae omnibus eum dilexisse apparet. Continebo me inter Eustathium, qui Menandrum laudat secundum Aelium Dionysium, p. 809. 42: λυκοφίλιοι μέν εἰσιν αἱ διαλλαγαί. P. 1647. 58 ἐξακεῖσθαί μοι δοκῶ τὸ δίκτυον. P. 1822. 43: ἔγωγ' ἐπίςαμαι ῥινᾶν, cf. p. 1161. 29, 1417. 18, alibi. Multi quoque loci sunt apud Photium, quos nullo negotio conquires, sed plurimi in sexto lexico Bekk.

Nunc monendum est, ut cognoscatur ratio Atticistarum, quam Dionysium quoque secutum esse suspicor, eos subinde ut grammatices studium exhilararent, adspersisse narratiunculas non admodum quidem salsas sed idoneas. Huius rei exemplum est apud Photium in voce θεριῶ, ubi docet δανειῶ et similia barbara esse: τοὺς Ἀθηναίους φασὶ ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθειςήκεσαν χρημάτων· ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον οὕτω πως λέγων ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγοντος διὰ τὸν βαρβαρισμόν, καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν, ἕως αἰσθόμενος ὁ μέτοικος ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινός, ἔφη· δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τότε δὲ ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν. Compone narratiunculam apud Athen. III. p. 97, quam non gravabor adscribere. Ibi conviva hoc modo ridet Ulpianum: Ἄλλοτε δὲ προσέπταισε λίθῳ καὶ τὴν κνήμην ἔλυσε· θεραπευθεὶς οὖν προῄει καὶ πρὸς τοὺς πυνθανομένους Τί τοῦτο Οὐλπιανέ; ὑπώπιον, ἔλεγε.. Κἀγὼ, ξυνῆν γὰρ αὐτῷ, τότε τὸν γέλωτα φέρειν οὐ δυνάμενος, παρὰ τινὶ τῶν φίλων ἰατρῷ ὑπαλειψάμενος τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς παχεῖ φαρμάκῳ, πρὸς τοὺς πυνθανομένους Τί δὲ σύ; πρόσκομμα, ἔφασκον. Tales facetiae nobis qui-

dem non admodum placent et veteres salsius iocantur quam Graeculi. Eadem tamen narratio impense placuit Eustathio; vide archiepiscopum p. 914. 38.

Nune ntendum est Cobeti observatione qui Mnem. X. p. 57 exemplis demonstrat omnia ea Aelii Dionysii esse ubi apud Photium invenias simpliciter dictnm *λέγουσι* aut *καλοῦσι*. Parco verbis sed utar locis infinitis, qnos ea ratione constat Dionysii esse, ad demonstrandum quam viam sequatur in Attica dialecto explicanda. Probat *εὐθενεῖν* non *εὐθηνεῖν· ἐχθές* et *χθές·* commendat *ἕωθα* non *εἴωθα*, *ἐώθουν* non *ὤθουν*, *ἑώρων* non *ὥρων*, *ἑωράκη* non *ἑωράκειν*. Probat et notat Attica vocabula *ἐρανιστής*, *ἐργολαβῆσαι*, *ἔρκη*, *ἐρυγγάνειν*, cum aequales *ἐρεύγεσθαι* dicerent. Tradit quid sit *ἐτνήρυσις*, *εὐγνώμων*, *εὔηθες*. Atticum est *εὕρημα* non *εὕρεμα*. *Εὐώνυμον* aeque probum est atque *ἀριστερόν*. *Ἔφηβος* de virgine quoque dicitur. *Κακκάβη* Atticnm est non *κάκκαβος*. *Κέδρον* neutrum est et plura id genus notavit. Commendat *λαμπρὰν ἡμέραν* non *καθαράν*, *λίτρον* non *νίτρον*, *λοῦσθαι* non *λούεσθαι*, *μαῖα* non *ὀμφαλητόμος*. Probat utrumqne *μάκτρα* et *κάρδοπος*, *μαλακὸς* et *μαλθακός*, *μελάγχρως* ct *μελαγχρής*, *μέμψις* et *μομφή·* Atticnm est *νεᾶν* non *νεοῦν*, *νεάτη* non *νήτη*, *νῆν* et *νήθειν*, *νουθετία* et *νουθετησμός*, *ξηρὸν* et *αὖον*, *ὁ ξύμβολος* non *τὸ ξύμβολον*, *ξύνδυο* et *ξύντρια*, *ξυρεῖσθαι* non *ξυρᾶσθαι*, *ξύστρα* et *στλεγγίς*, *ὄζειν* et *ὀδωδέναι*, *ὀλαὶ* non *οὐλαί*. Utrumque probum est *ὀμνύειν* et *ὀμνύναι*, quam sententiam non miraberis Dionysii essc, qui .Menandrum tanto studio prosequeretur. Possum plura exempla addere, sed satis haec sunt ad intelligendum grammaticum multa quidem, nec tamen omnia, rectissime praecepisse, sed nunquam late patentem analogiam. agnovisse et substitisse in singulis notandis.

Opponuntur in talibus observationibus, quarum ingens copia est, *ἡμεῖς* et *οἱ παλαιοὶ* vel *ἀρχαῖοι·* sed miraberis fortasse Atticos ibi *Ἕλληνας* qnoque dici. Moeris certe aliter. Photius: *Εὐθὺς καὶ εὐθέως· ἀμφότερα Ἑλληνικά —. Ἐχθὲς καὶ μονοσυλλάβως χθές· ἄμφω Ἑλληνικά —. Ἡπήτην· οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἑλλήνων —. Καμάριον· — Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα. Ὀρθοπύγιον· παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Οὐχὶ καὶ ναίχι Ἑλληνικά. Πλείω καὶ πλέω· ἄμφω Ἑλληνικά.* Contra *πόρδαλιν οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, Ἀττικοὶ πάρδαλιν.* Similiter in sexto lexico Bekk. p. 421. 3

ἀπελεύθερος· Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα. p. 446. 16. ἀρρωδεῖν· τὸ δεδοικέναι· καὶ διὰ τοῦ ο· μᾶλλον δὲ τοῦτο Ἑλληνικόν. p. 456. 27. ἀσφάλεια μὲν καὶ ἀσφαλὲς Ἑλληνικά, τὸ δὲ ἀσφαλίζεσθαι βάρβαρον, cet. Multa ex his Aelii Dionysii esse, non est dubium; eodem modo certe Eustathius p. 1773. 30: Αἴλιος Διονύσιος γράφει ὅτι καὶ τὸ οἶσθα καὶ τὸ οἶσθας ἄμφω Ἑλληνικά, caet. quae compone cum Photio v. οἶσθα. Non debebat de hoc usu dubitare Piersonus Moer. p. 283.

De duplici recensione Dionysii infra agam.

§ 5.

De Pausania.

Pergit Photius in Bibliotheca, postquam retulit de Dionysii lexico: Ἀνεγνώσθη δ' ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει Παυσανίου λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον, οὐδὲν ἔλαττον τῶν προειρημένων εἰς τὰς Ἀττικὰς συναναγνώσεις χρήσιμον, εἰ μὴ καὶ μᾶλλον· εἰ γὰρ καὶ ταῖς μαρτυρίαις ἐνδεέστερον ἔχει, ἀλλ' οὖν ἔν τισι τῶν στοιχείων πολὺ ταῖς λέξεσι πλεονάζει, ὡς ἀμφοτέραις ἅμα ταῖς Αἰλίου Διονυσίου Ἀλικαρνασσέως πραγματείαις, καίτοι τῶν χρήσεων ἐπ' ἔλαττον ὡς ἔφημεν ἀπτομένην, ἐξισάζεσθαι τῷ τῆς γραφῆς ὄγκῳ· εἰ δέ τις ἐκείναις ταῖς δυσὶν ἐκδόσεσιν καὶ τὴν Παυσανίου ἐγκατατάξας ἐν ἀπεργάσαιτο σύνταγμα, ῥᾷστον δὲ τῷ βουλομένῳ, οὗτος ἂν εἴη τὸ κάλλιστον καὶ χρησιμώτατον τοῖς ἀναγινώσκουσι τὰς Ἀττικὰς βίβλους σπούδασμα εἰσενεγκάμενος. Si quis Pausaniae fragmenta quae Eustathius servavit cum Photii lexico contulerit, statim videbit illud ipsum praestitisse Photii amanuensem, quod eum audivimus aliis suadentem. Hoc quoque colliges ex Eustathii excerptis, saepe Dionysium et Pausaniam si non eadem, certe simillima tradidisse, quod quomodo explicandum sit, liquido definiri nequit, cum praesertim de Pausania tam pauca constent, nam nulla idonea causa est cur eundem esse putemus quem inter Sophistas recenset Philostratus. Hinc factum est ut in Photio saepe incerti haereamus utrum glossa Dionysio reddenda sit an Pausaniae, praesertim quotiescumque Patriarcha, quod facit locis prope infinitis, bis fere eadem tradat. Valet hoc imprimis de illis observationibus quibus ius Atticum expli-

catur, sed has recensebo ubi disputatio ad Harpocrationem pervenerit. Non certior res est in locis de festis Graecorum. Hoc argumentum Dionysium tractasse Photius in Bibliotheca auctor est, sed Eustathius p. 1283. 6 ubi tradit quid sint Πυανέψια, qui unicus apud eum locus est, qui ad hoc argumentum pertinet, non Dionysium sequitur sed Pausaniam. Paulo maiore evidentia Dionysio reddes adnotationes de mensium nominibus. Sed Pausanias nulla re melius de literis Graecorum meruit quam proverbiis enarrandis. Iam demonstrandum nobis erit Photium praeter interpretationes proverbiorum quae apud Platonem occurrunt quas verosimiliter Boetho debet, cetera a Pausania accepisse, paucis quibusdam proverbiis exceptis quae Dionysii sint. Ad hanc demonstrationem minime opus est ut omnia repetamus quae de paroemiographis in praefatione prioris voluminis erudite disputavit Schneidewinus, sed sunt tamen quaedam illinc afferenda.

Exceptis philosophis Aristotele, Theophrasto, Clearcho, Chrysippo; qui primus proverbia singulari doctrina enarravit Demo fuit, quem Schneidewinus scripsisse credit circa Olymp. CXVIII, scilicet non diversum ab Atthidis auctore. Quod autem supra feci cum de Didymo sermo esset et longum ex eius operibus qui solus integer superesset, locum describerem ut eius studia cognoscerentur, idem nunc faciam laudato Schol. Eur. Rhes. v. 244: *Τῆς ἔσχατος Μυσῶν παροιμίας μέμνηται Φιλήμων ἐν Σικελικῷ·*

τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο Μυσῶν ἔσχατον
ἐνόμιζ᾽ ὁρᾶν τὸν υἱὸν ἐκπλέονθ᾽ ὁρῶν.

καὶ Μένανδρος·

εἰ μὴ γαμεῖς γὰρ ἔσχατον νόμιζέ με
Μυσῶν

κέχρηται δὲ καὶ νῦν Εὐριπίδης παρὰ τοὺς χρόνους. Δήμων γοῦν ἐξηγούμενος περὶ αὐτῆς Φησίν, ὡς ὕςερον τῶν Τρωικῶν λοιμοῦ καὶ Φθορᾶς καρπῶν περιεληλυθυίας τὴν Ἑλλάδα, μαντευομένων περὶ τῶν παρόντων, χρῆσθαι τὴν Πυθίαν τηνικαῦτα παῦλαν αὐτοῖς τῶν δεινῶν, ἐπειδάν τινες τῶν ἀπ᾽ Ἀγαμέμνονος ἐχόντων τὸ γένος πλεύσαντες εἰς Τροίαν τὰς πόλεις κτίσωσι καὶ τὰς τῶν θεῶν τιμὰς ἀναλάβωσιν, ἃς ἠΦανίσθαι συνέβαινεν ὑπὸ τοῦ πολέμου. ταύτην τὴν μαντείαν παραδεξάμενον τὸν Ὀρέςην συνέβη λιπεῖν τὸν βίον.

μετὰ δὲ Ὀρέστην Τισαμενὸν λαβεῖν τὴν ἀρχὴν καὶ μετ' ἐκεῖνον Κομήτην· οὗ χρωμένου ποῖ δέοι πλεῖν, κατὰ γὰρ εὐλάβειαν καὶ δὶς καὶ τρὶς περὶ τῶν αὐτῶν ἐπανέρχεται, τοῦ θεοῦ δοθῆναι χρησμὸν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν· κατολιγωρήσαντας δὲ, πολλῶν συνηθροισμένων, τοῦ χρησμοῦ ἀφίστασθαι καὶ τὸν Κομήτην καταλιπεῖν, μικρὸν πεφροντικέναι λέγοντας αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Μυσοῦ ἐσχάτου· κατὰ τὴν ἐρχομένην γενεάν. ...... Πενθίλου πάλιν συναγείραντος τὴν στρατιὰν καὶ τοῦ θεοῦ τὸν αὐτὸν ἐπενεγκόντος χρησμὸν, διὰ τὸ παράδοξον εἰς παροιμίαν διὰ τοῦτο περιστῆναί φασιν. Εἰσὶ δὲ οἳ Τηλέφῳ γενέσθαι τὸν χρησμὸν τοῦτον· μαντευομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας ἂν τόπους πλανηθεὶς ἐξεύροι τοὺς αὐτοῦ γονεῖς, τὸν θεὸν προστάξαι ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν· ἀφικόμενον δὲ εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι γὰρ τὰ χωρία ταῦτα Μυσούς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρί. Vides ne haec quidem quamquam satis copiosa, plene servata esse; nostros autem lexicographos a Demone pendere colliges e Photio in voce: Ἕλλησι λοιμῷ κρατουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν· οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠπόρουν, αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον· ἔνιοι τὴν παροιμίαν ἔκ τινος χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν εὕροι τοὺς γονεῖς· τὸν δὲ θεὸν προστάξαι πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν· ἀφικόμενον δ' εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι γὰρ ταῦτα τὰ χωρία Μυσούς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρί. τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῆ ἐπιτασσομένων.

Demonem et alii secuti sunt et Aristophanes Byzantius et Aristides qui descripsit Polemonem; sed omnium laudes obscuravit Lucius Tarrhaeus, Didymo ut videtur paulo vetustior, quem Stephanus Byzantius laudibus extollit et ipse usurpavit. Duo supersunt Tarrhaei luculenta fragmenta, alterum apud Stephanum v. Δωδώνη, alterum ap. Schol. Rep. Plat. I. p. 337 A. Hic etsi multa et praeclara de suo adjecisse putandus est, sequebatur tamen alios qui scripserant ante se.

Tarrhaeum excepit Didymus quem Helladius in Photii Bibliotheca auctor est περὶ παροιμιῶν δεκατρία βιβλία συντεταχέναι πρὸς τοὺς περὶ παροιμιῶν συντεταχότας ἐπιγράψαντα αὐτά. In his libris igitur idem fecit quod in Commentariis Comicorum Poetarum, in quos congessit Lycophronis et Eratosthenis disputationes. Iam vide quid conjiciam. Habemus Zenobii libel-

lum sic inscriptum: Ζηνοβίου ἐπιτομὴ ἐκ τῶν Ταρραίου καὶ Διδύμου παροιμιῶν συντεθεῖσα κατὰ στοιχεῖον. Vixit is secundum Suidam imperante Hadriano fuitque adeo aequalis Aelii Dionysii, cum grammatices studium Romae revivisceret. Qui liber hodie superest, partim ab librariis ad breviorem formam redactus est, partim distentus est supplementis noviciis, sed inscriptio permansit, ut vides. Iam si quaerimus quid probabile sit, quia ultra adscendere non licet, sponte ferimur ad conjecturam Didymi et Tarrhaei consociata nomina ea ratione accipienda esse, quam supra exposuimus: Zenobium usurpasse Didymum, praecipuum vero Didymi fontem fuisse Lucium Tarrhaeum.

Inter paroemiographos qui supersunt, principem locum tenet Zenobius ille; sequitur Diogenianus, qui in excerpendo Pamphilo vel si mavis Vestino, proverbia peculiari libello destinarat, quem tuto affirmare possumus incognitum fuisse Hesychio. Ex illo libro superest epitome Παροιμίας δημώδεις continens, h. e. ea proverbia quae vulgi usu recepta erant; sed παροιμίαν veteres dicebant quidquid invenirent, apud poetas praesertim, acute dictum et eleganti metaphora insigne, quamquam a vulgi usu prorsus alienum esset. Supersunt aliae proverbiorum collectiones e bonis fontibus ductae, — nam nunc nihil curo Apostolium cum filio Arsenio, alios — in Codicibus Vaticano, Bodleiano, Parisino, sed omnes nos ducunt eodem, h. e. ad Didymum χαλκέντερον. Hac maxime ratione multa explicare soleo, quae antea difficilia videbantur. Veluti in Zenobio 456 de proverbio quodam dicitur: αὕτη παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ἐστί· h. e. nemo ante me adnotavit et explicuit. Habet tamen Athenaeus IX. p. 392 D. Scilicet primus adnotarat Didymus, hinc receperat Pamphilus, hinc Athenaeus habet. Zenobius autem describit Didymum ipsum. Quod autem dixi illas proverbiorum collectiones non tantum redactas esse ad breviorem formam, sed etiam recentiorum supplementis auctas esse, hoc plerumque facile est agnoscere, quum tempora haud parum recentiora respiciuntur vel proverbia recensentur e Sacra Scriptura desumta. Aliud argumentum est, quo viri docti nondum usi esse videntur, inter haec proverbia multos ferri versiculos contra artem compositos, ex. gr.

Zenob. 229: Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον.
Diogen. 297: Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει.
578: Ναῦς ἡ παλαιὰ πόντῳ οὐχὶ πλωσίμη.
745: Τὸν καπνὸν φεύγων εἰς τὸ πῦρ ἐνέπεσον.
775: Ὤδινεν ὄρος εἶτα μῦν ἀπέτεκεν.

In Proverbiorum Appendice:
73: Γέρων ἐρινὸς εὐφραίνει τοὺς γείτονας.
152: Εἰς τὴν πυγὴν ἐξερρύηχ' ἡ σοφία.
137: Ἕκαϛος τὸν ἑαυτοῦ ὀβελίσκον τρέφει.
187: Εὖ μὲν ἀλλ' οὐδὲν πρὸς τὴν Παρμένοντος ὗν.
227: Ἵνα μὴ φάγῃς σκόροδα μηδὲ κυάμους.
276: Λύκος λέοντι συμβάλλει πεφραγμένῳ.
306: Νέοις μὲν ἔργα βουλὰς δὲ γεραιτέροις.
331: Ὀξύτερον οἱ γείτονες βλέπουσι τῶν ἀλωπέκων.

Gravius etiam peccatur:
95: Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς οὐ φαγῇ κρέας.

Sed redeo ad propositum. Scilicet Eustathius docebit plurima proverbia docte interpretatum fuisse Pausaniam, pauca tantum Dionysium. Hinc sua habet Photius; in quo argumento ne hoc quidem nihili est quod Photius in Bibliotheca de Pausania tradit quod supra vidimus: εἰ γὰρ καὶ ταῖς μαρτυρίαις ἐνδεέϛερον ἔχει, ἀλλ' οὖν ἔν τισι τῶν ϛοιχείων πολὺ ταῖς λέξεσι πλεονάζει. Hoc quoque confirmabit Photii lexicon, nam in litera N unicum tantum habemus proverbium, in litera Π non admodum multa, contra in literis O et T plurima. Habet autem Pausanias proverbia indidem atque ceteri omnes, sed utrum Didymum ipsum adierit an Diogenianum, non definio. Haec igitur sunt quae nominatim ex eo laudat Eustathius.

Pag. 278. 3 Pausanias copiose interpretatur proverbium ἀληθέϛερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ· plenius tamen locum servavit Suidas qui Photium sequitur ut opinor. Indidem atque Pausanias sua habet Zenob. pr. 117. Pauca supersunt apud Photium v. Σάγρα.

Pag. 286.18. exponit quid sit Ἀργεία φορά. Similiter Hes. et Diogen. 179. At Suidas: Ἀργεῖοι φῶρες· latet aliquid quod non exputo.

Explicat Eustathius p. 298. 2 proverbium Θάμυρις μαίνεται· tum addit Pausaniam scribere et interpretari Ἄμυρις μαίνεται. Conveniunt Suidas et Diogen. pr. 226. Cod. C. Vide quoque Athen. XII. 520 A.

Acutissime disputavit Cobetus in Commentatione de Platone Comico p. 108 de proverbio Ἀρκάδας μιμούμενος. Explicat quid sit Eustathius p. 302. 27 secundum Pausaniam; tum similia affert secundum ἕτερον ῥήτορα, quem Dionysium fuisse crediderim. Pausaniae interpretationem recepit Photius eaque nunc superest apud Suidam. Alii brevius ut Zenob. pr. 159 et lex. rhet. Bekk. p. 218. 19. Hic notabis usu venire quod modo dicebam; non erat locutio Ἀρκάδας μιμεῖσθαι usu populi receptum, sed grammatici adnotarant lepidam metaphoram qua Plato traduxerat aemulum poetam Aristophanem.

Affert Pausanias p. 326. 39 Eust. illud distichon:

Ἀδμήτου λόγον ὦταῖρε μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγη χάρις.

quod Athenaeus quoque habet XV. p. 695 C, ut explicet quid sit Ἀδμήτου μέλος et addit aliis Alcaei carmen videri, aliis Sapphus, aliis Praxillae Sicyoniae. Parum restat apud Suidam et Zenob. pr. 18.

Quid sit Θετταλῶν σόφισμα Pausanias docet p. 331. 14. Indidem eadem habet Photius, sed pro Αἰάτῳ Eustathius Ἀράτῳ habet, Photius Ἀρατίῳ, ut intelligas quam vetustum vitium sit. Cf. Zenob. pr. 329. Quod sequitur e Pausania ductum apud Eustathium Ἔμβαρος εἶ, id itidem habet Suidas. Similia App. Provv. 154.

Pag. 355. 38 videbis quae sit Ἀδράστεια secundum Pausaniam. De eodem argumento alia Harpocration habet, Suidas plura ut videtur e Pausania servavit.

Pag. 357. 4 explicatur proverbium μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον. Eandem Pausaniae doctrinam vide in sexto lexico Bekk. p. 322. 32.

Notissimum est proverbium ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, quod Pausanias interpretatur apud Eustathium p. 368. 29. Plura Zenob. pr. 259 et Schol. Plat. Lach. p. 187 B.

Explicat Pausanias p. 403. 6 unde ductum sit ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· compone Suidam et Diogen. pr. 102. Cod. C.

Pag. 408. 4 exponitur proverbium δόρυ καὶ κηρύκειον. De quo postquam Eustathius secundum Pausaniam retulit, addit: ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει ὡς ὑπὸ Ταναγραίων πολεμούμενοι Γεφυραῖοι προέπεμψαν κήρυκα καὶ κατόπιν καθώπλισαν ἑαυτοὺς κἀντεῦθεν ἡ ῥηθεῖσα παροιμία, quae si cum superioribus

contuleris, videbis Eustathium non tantum habuisse duplicem recensionem Aelii Dionysii sed Pausaniae quoque, de quo argumento infra videbimus. Suidas pleniorem Pausaniae recensionem sequitur. Breviter Zenob. pr. 226. cf Phot. v. *τοκάδα.*

Pag. 782. 52 invenies Pausaniam interpretari quid sit *ἀρχὴ Σκυρία.* Quae ibi desunt, snpplebit Suidas. Breviter Zenob. pr. 32.

Operae pretium est describere p. 787. 8: *ἰϛέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς τοῦ Παυσανίου φέρεται ὡς τὴν δορὰν ἀσπάθητόν τινες εἶπον χλαῖναν ὅ ἐϛιν ἀνύφαντον· καὶ ὅτι ἐκ τῆς λεοντῆς ἡ κατὰ τὸν λέοντα παροιμία τὸ ξυρεῖν λέοντα ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων· καὶ τοῦτο μὲν διὰ τὴν γενναιότητα τοῦ λέοντος ὃν οὐκ ἂν ξυρεῖν τολμήσαι τις· τὸ μέντοι πόκους ὄνου ἄλλον τρόπον ἀδύνατόν ἐϛι διὰ τὸ μὴ εἶναι πέκεσθαι τὸν ὄνον· ὅμοιον δέ πως καὶ τὸ ἀσκὸν δέρειν· οὐ γὰρ ἐξ ἀσκοῦ δέρμα ἕτερον ἀποσυρήσεται.* Itaque quod lex. rhet. Bekk. habet p. 453. 18 *ἀσπάθητον χλαῖναν· ἀνύφαντον*, e Pausania est: dixit autem Sophocles cf. Poll. VII. §. 36. Proverbia vide apud Photium v. *λέοντα ξυρᾷς· παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ ἀδύνατα ἐπιχειρούντων* et *ὄνου πόκοι· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν, ἀσκὸν τίλλειν, χύτραν πλύνειν.* sed malim *χύτραν ποικίλλειν* ut recte scribitur in glossa quae mox sequitur, desumta ut opinor ex priore Pausaniae recensione· *ὄνου πόκαι* (de qua forma vide HSt.)· *ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, ὥσπερ αἱ τοιαῦται· πλίνθον πλύνειν, ἀσκὸν τίλλειν, χύτραν ποικίλλειν, εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν. Ἀρίϛαρχος δὲ* (an *Ἀριϛοφάνης?*) *διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι ἐν Ἅιδου σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα οἷον ἀποκείροντα.*

Pausanias p. 836. 44 adnotavit proverbium *ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήσω.* Similia Suidas et plura ap. Zenob. pr. 263.

Pag. 897. 55 Eustathius e Pausania exscribit locutiones *σφηκιὰν ἐκίνησας* et *εἰς μελίττας ἐκώμασας.* Alterum proverbium indidem habet Suidas, cf. Zenob. pr. 253.

Cratinus dixerat *δωροδοκούντων αἶγ' οὐρανίαν.* Quaerebant grammatici quid hoc esset. Cum Hesychio h. e. cum Diogeniano convenit grammaticus ap. Photium in v. *οὐρανία αἶξ*, quem Dionysium esse suspicor. Aliter Pausanias ap. Eust. p. 917. 46, quocum partim convenit Suidas. Cf. Zenob. pr. 26.

Itidem e Cratino est βοῦς ἐν αὐλίῳ (κάθῃ) quod Pausanias notavit p. 962. 16.

De proverbio λευκὴ ςάθμη dixerunt Pansanias et Dionysius, ille p. 1022. 65, hic p. 1531. 63. Photius Pausaniam sequitur. Cf Zenob. pr. 389.

Docet Pansanias p. 1165. 6 quomodo factum sit ut βοῦς ἕβδομος diceretur ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. Locus plenior exstat apud Suidam, qui et alteram glossam habet cum eodem lemmate, quam Dionysio reddiderim. Plura congesserunt Intt. ad Diogen. pr. 250. cf. Phot. v. σελήνη.

Ludus quidam dicitur ἐν κοτύλῃ, quem Pausanias memorat p. 1282. 47. Hunc locum postquam Eustathins exscripsit, addit: ἀλλαχοῦ γράφεται οὕτω· ἐν κοτύλῃ παιδιά τις ὡς καὶ ἑτέρωθι γέγραπται, ἐν ᾗ κοιλάναντες χεῖρα δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων οἱ νενικημένοι καὶ βαςάζουσιν αὐτούς. Res redit eodem sed brevius narratur ita ut hic quoque existimem Eustathium inspexisse breviorem Pausaniae lexici recensionem.

Cur stnpidi et inepti homines dicantur Κέσκον οὐκ ἔχειν, narrat Photius, nempe secnndum Pausaniam, cf. Eust. p. 1592. 18.

Prpverbinm δεύτερος πλοῦς apud Photium periit, sed servavit Suidas; fons est Pausanias, cf. Eust. p. 1453. 21.

Dixit Demosthenes de Cor. § 259 :· ἔφυγον κακὸν εὗρον ἄμεινον· interpretatur Pausanias ap. Eust. p. 1727. 19. Hinc ad verbum convenit Photius, cf. Zenob. pr. 298.

Itidem a Pdusania accepit Photins interpretationem proverbii Ἐς κόρακας, cf. Eust. p. 1747. 1. Vide ad Zenob. pr. 287.

Unicus locus restat sed qui dignus est quem accurate perpendas. Haec Eustathins p. 1864. 14: Ἔφεσος ἀφ' ἧς καὶ παροιμία τὸ Ἐφέσια γράμματα ἐπὶ τῶν ἀσαφῆ τινὰ λαλούντων καὶ δυσπαρακολούθητα· ἐπῳδαὶ γάρ τινές φασιν ἐκεῖνα ἦσαν, ἃς καὶ Κροῖσος ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπὼν ὠφελήθη· καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δέ φασι, Μιλησίου τινὸς καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων, τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῷ ἀςραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα, ὧν γνωσθέντων καὶ λυθέντων τριακοντάκις τὸ ἐφεξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον. Παυσανίας δέ φησιν ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ὅτι φωναὶ ἦσαν τὰ Ἐφέσια γράμματα φυσικὸν ἐμπεριέχουσαι νοῦν ἀλεξίκακον, ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ πυρᾶς φησὶ καὶ αὐτὸς εἰπεῖν, καὶ ὅτι ἀσαφῶς καὶ αἰνιγματώδως δοκεῖ

ἐπὶ ποδῶν καὶ ζώνης καὶ ϛεφάνης ἐπιγεγράφθαι τῆς Ἀρτέμιδος τὰ τοιαῦτα γράμματα. Illud Ἐφέσια γράμματα Photius ter explicat. Tertia glossa est: Ἐφέσια γράμματα καὶ Ἐφέσια ἀλεξιφάρμακα· ὀνόματα ἄττα καὶ φωναὶ ἀντιπάθειάν τινα φυσικὴν ἔχουσαι. Haec certo certius e Pausania est. Prima glossa convenit cum iis quae Eustathius primo posuit nihilque difficultatis superest praeterquam in illo τριακοντάκις, pro quo Photius quod nihilo melius τριάκοντα τὸ ἑξῆς.. Simplicissimum erit rescribere παλαίοντα τρὶς ἑξῆς, nisi forte verbum τριάζειν in corruptela latet. Altera glossa apud Photium eadem habet sed contracta: Ἐφέσια· δυσπαρακολούθητα, ὡς Ἐφεσίων τινῶν οὐσῶν ἐπαοιδῶν δυσπαρακολουθήτων ὡς προείρηται. Nisi omnia me fallunt, hic habes praeter Pausaniam duplicem Aelii Dionysii interpretationem ex utraque lexici recensione excerptam.

Haec igitur abunde sufficiunt ad probandum proverbia quorum est apud Photium magna copia, Platonicis exceptis, e Pausania fluxisse. Pauca quaedam fortasse Aelium Dionysium auctorem habent, qui proverbia parcius attigit. Haec sunt quae apud Eustathium observavi praeter ea de quibus supra iam videmus.

Legitur apud Eust. p. 455. 37: ὅτι δὲ τὸ ἐν σώμασι λευκὸν οὐκ ἐν ἐπαίνῳ ἦν καὶ ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς· ὧν ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται· οἱ λευκοί· οἱ δειλοὶ καὶ λευκόπυγοι οἱ αὐτοί· ἐν δ' ἑτέρῳ, τῷ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου δηλαδή, τὸ οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ἔφελος· ᾧ συμπαράκεινται καὶ ἕτεραι κεφαλαιώδεις παροιμίαι αὗται· οὐδεὶς δυσώνης χρηϛὸν ὀψωνεῖ κρέας· καὶ· οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐϛυκὼς ἀνήρ. Glossam λευκοί vide apud Photium, excerptam ut videtur e Pausania. Duo postrema proverbia quae Dionysius adnotarat itidem apud Patriarcham suo loco comparent. Cf. Intt. ad App. Prov. 335.

Proverbium ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς Eustathius interpretatur p. 589. 41 secundum Dionysium et Pausaniam. Illius expositionem servavit Suidas.

Notum est Aristophanis fragmentum λέξεις ἄρα Ὥσπερ τὰ παιδί' ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, quod Dionysius p. 881. 42 κωλάριον dicit παροιμιῶδες. Plura ex illo servavit Suidas v. ἐξέχειν. Hoc quoque loco vides proverbii notionem multo latius apud veteres patere quam apud nos.

Unicum proverbium superest p. 1404. 55: αὐτὸν κέκρουκας

τὸν βατῆρα τοῦ λόγου. Convenit Suidas v. βατήρ. Cf. Diog. pr. 238 et lex. rhet. Bekk. 224. 12.

Quod unum superest ut indicem proverbia apud Photium e Pausania ducta, mihi supervacaneum videtur, nam nullo negotio ab iis distinguuntur, quae e Boetho fluxernnt. Cetera igitur quae huc pertinent ad Photium ipsum adnotabo.

Scio quidem haec non satis esse ad intelligendum quae fuerit Pausaniae opera in veteri lingua explicanda, qnia nondum tetigi glossas quae ad ius Atticum referendae sunt, sed infra idonens dabitur disputandi locus.

§ 6.

De lexicis rhetoricis Eustathii.

Examinato Photii iudicio in Bibliotheca de lexicis rhetoricis Aelii Dionysii et Pausaniae, nunc videndum est de lexicis quae Eustathius usurpavit. Vidimus Photium legisse duas recensiones Dionysii lexici, utramque quinque libris comprehensam κατὰ ϛοιχεῖον. Harum altera priore plenior continebat voces ὅσαι τῇ προτέρᾳ οὐ συμπεριελήφθησαν ἢ περιελήφθησαν μέν, μαρτυρίαις δὲ ταῖς οὔσαις οὐκ ἐβεβαιώθησαν· ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερον καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρίαι παρατέθεινται. Sed cum videam Photium non animadvertisse, quod nobis tamen non est dubium, Diodorum Juliani lexicon in brevius contraxisse; τίς ἐξ ἄλλου μετέγραφε τέως οὐκ ἔχω λέγειν: haud vanam conjecturam me sequi suspicor, si affirmavero Photium unius eiusdemque Dionysii operis duas tenuisse recensiones alteram ex altera excerptam, h. e. ut grammatici solebant, resectis veterum testimoniis, quorum pretium ignorabant. Quod ad Pausaniam attinet, Photius tradit eius lexici maius fuisse volumen quam Dionysii, verum collato demum Eustathio, apparebit quanta fuerit utriusque convenientia. Sed quod Eustathius plura rhetorica lexica habuit, quae inter se multa habebant communia ita ut pleraqne quae ex iis laudat etiamnunc apud Photium inveniantur, id accuratius considerandum est. Statim ab initio dicam quid mihi videatur, tnm quantum in obscura re fieri poterit, exemplis stabiliam. Scilicet Eustathius usurpavit quinque lexica

rhetorica, quorum summa etiam in minutis convenientia: horum duo priora continebant duplicem recensionem Dionysii, i. e. Dionysium integrum et excerptum. Tum duo alia continebant pari modo duplicem Pausaniae recensionem, i. e. Pausaniam integrum et excerptum. Accedebat denique lexicon rhetoricum anonymum.

Primum locos laudabo ubi Eustathius e Dionysio eadem affert atque e Pausania, nempe: p. 84. 18 de vocabulo Ἀθηναία, p. 219. 25 ἑοργίζεται, p. 589. 41 ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, p. 870. 27 πύνδαξ, p. 1923. 60 γέρρον, cf. Suidam. Denique p. 1822. 43. coll. p. 998. 31 ῥινᾶν. Modo Pausanias, modo Dionysius plura habuit; ille p. 206. 26 βλεπεδαίμων, p. 603. 16 αἰγίς, p. 801. 57 αἴνειν, p. 881. 25 προτέλεια, p. 1161. 29 ἀλάβαστος, p. 1425. 56 ἀνακῶς. Dionysius contra p. 1158. 20 ἰδύοι, p. 1167. 19 ἐμμέλεια, p. 1417. 18 ἦδος, p. 1532. 5 ἐκτρυπᾶν. Alibi de eadem re alter alterum supplet, ita tamen ut non prorsus inter utrumque conveniat, p. 207. 4 βυσσαύχην, p. 258. 26 θεός θεός, p. 405. 36 πρόξενοι ἀπόξενοι δορύξενοι ἰδιόξενοι, p. 707. 32 ἀρδάνιον, p. 746. 39 ἀμφιτάπητες, p. 884. 7 κελέοντες, p. 975. 37 δωριάζειν, p. 1291. 43 δόχμιον, p. 1395. 47 βριμοῦσθαι, p. 1413. 32 ἰθύφαλλος, p. 1533. 57 ἄρριχος, sed ut verbis aliquantulum discrepent, re tamen ipsa plerumque et locis tantum non omnibus accuratissime conveniunt. Hinc facile est ad intelligendum, sicubi Dionysius et ἕτερός τις vel ἕτερος ῥήτωρ laudetur, Pausaniam respici et contra Dionysium, quotiescumque comparentur Pausanias et ἕτερός τις. Habes Dionysium et ἕτερόν τινα, p. 229. 26 τίτις, p. 948. 19 πτέον, p. 1698. 30 ἀχυρός, p. 1761. 51 ἤ. Pausaniam et ἕτερόν τινα p. 331. 14 Θετταλικὰ πτερά, p. 823. 26 αἴγλη, p. 302. 27 Ἀρκάδας μιμούμενος. Memorabilis locus est quem supra iam excitavi p. 455. 37, ubi Eustathius affert ῥητορικὰ λεξικὰ, ὧν ἐν θατέρῳ μὲν κεῖται . . . . ἐν δ' ἑτέρῳ τῷ τοῦ Αἰλίου Διονυσίου δηλαδή . . . . . quia summo iure inde confici videtur posse Eustathium duo tantum rhetorica lexica usurpasse, quod tamen secus est. Sed quia utriusque lexici duplicem recensionem habebat, modo loquitur quasi duo habeat, modo quasi plura. Hinc repetendum est quod saepissime ἕτερος laudatur vel ἕτερον λεξικόν, numquam fortasse ἄλλος et ἄλλος ῥήτωρ. Indidem

explicandum est quid sit ἕτερον λεξικόν, quod tum significat eiusdem lexici alteram recensionem, tum alterum grammaticum. P. 1944. 8 laudatur Aelius Dionysius, tum Eustathius pergit: ἐν μέντοι ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει ὅτι ...... Eodem modo p. 1957. 59 laudato Aelio Dionysio, Eustathius pergit: ἐν ἑτέρῳ δὲ γράφει ὅτι .... P. 408. 4 laudatur Pausanias, tum sequitur: ἐν ἑτέρῳ δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει ὡς .... Luculentior etiam locus est p. 239. 32 ubi Eustathius laudato Dionysio continuo addit: ἐν ἑτέρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ. Quintum lexicon rhetoricum, ἀνώνυμον, ter laudatur p. 799. 34 ἀρηνοβοσκός, p. 1828. 48 ᾧχ, p. 1854. 30 μόρτη. Simillimum fuisse ceteris lexicis apparet. Notandum quoque est Eustathium subinde ἑτέρους laudare ubi non plures intelligat sed unum tantum. Vide huius rei exemplum p. 84. 18 ubi laudantur Dionysius, Pausanias et ἕτεροι h. e. scriptor anonymus lexici rhetorici. Itidem p. 405. 36, p. 1291. 43, p. 1446. 20, p. 1533. 57. Aliis locis non Dionysius cum Pausania laudantur sed alteruter, ut non prorsus certum sit quis sit ἕτερος vel ἕτεροι vel quid sit ἕτερον λεξικόν, cf. p. 217. 24 ζμικρόν, p. 396. 22. δένδρον, p. 880. 30 βουνός, p. 1369. 33 δάπιδες, p. 1434. 1 ἅπαν, p. 1625. 18 ταρροί, p. 1235. 58 λείβηθρον, p. 878 21 ἀμάμηλις p. 1452. 15 φορμός. Haud raro Eustathius locis laudatis praefigit ἀλλαχοῦ, sed saepe incertum est quodnam lexicon intelligatur ut p. 239. 32, p. 1165. 6, p. 1221. 25, p. 1283. 6, p. 1586. 48. Sed facile est iudicare de loco qui legitur p. 801. 57 de verbo αἴνειν, ubi laudatis Dionysio et Pausania, Eustathius pergit: ἐν ἄλλοις δὲ φέρεται .... h. e. in lexico anonymo. Ad hanc quaestionem diiudicandam memoratu dignus est locus p. 1828. 48 ubi primum laudatur Aelii Dionysii lexicon, tum ἕτερον λεξικὸν ῥητορικόν, deinde ἄλλο, denique ἀνώνυμον ῥητορικὸν λεξικόν. Ex ipsius loci consideratione colligo illud lexicon quod Eustathius ἄλλο vocat, esse epitomen lexici Aeliani, unde sequitur ἕτερον Pausaniae esse. Contra p. 1926. 52 primum laudatur Dionysii lexicon sed manifesto voluit indicare epitomen; tum ἕτερον ῥητορικὸν λεξικὸν Pausaniae est et ἄλλο integrum opus Dionysii. Sed etiam post repetitam lectionem pauci quidam loci remanent v. c. p. 1885. 14 et p. 1915. 7 de quibus nihil statuere ausim. Hoc tamen affirmo

nihil iis contineri quo ea quae supra disputata sunt evertantur.

Nunc notabo duas corruptelas in paucis memorabiles. Eustathius p. 1423. 2 e rhetorico lexico laudat οἰκοπορεῖα et οἰκοτρύβλιον. Photius antem οἰκυπορεῖα· τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη et οἰκοτρύβλιον· τὸ οἰκογενὲς παιδάριον. Corrupta vocabula emendare poteris in auxilium vocato Polluce qui X. 11 ex Alcaeo Comico affert οἰκητήρια et III. 76 οἰκοτρίβαιον. Vides corruptelas satis antiqnas; altera tamen est etiam multo antiquior: Hesychius enim itidem habet absurdum οἰκοτρύβλιον. Summa evidentia sequitur iam in Diogeniani Codice tam immane vitium circumlatnm fuisse indeque flnxisse in lexica rhetorica, quibus Photius et Eustathius usi sunt. Est utilissimum tales corruptelas diligenter considerare, ne dubitemus vitium tollere, quamqnam plures grammatici eandem prorsus lectionem repraesentent. Omnes grammatici qui ex alienis opibus sapiunt, non tam scriptores snnt quam librarii. Describunt bona fide et nil mali suspicantes aegra sana corrupta integra atque non solum ostendunt ne doctissimo quidem sine teste credendum esse, sed etiam docent, quod utile est firmiter tenere, multas esse in nostris libris corruptelas omnibns Codicibus multo antiquiores. Tempore Hadriani Imperatoris ut vides doctissimi grammatici describebant et probabant absnrdum οἰκοτρύβλιον. Noli increpare librarios: hi quidem fecerunt quod poterant et debebant: accurate describebant. Qui Codices Marciannm, Galeanum, Eustathii summo labore et taedio ut opinor exararnnt, nil quidqnam commiserunt. Quod alibi satis est librariornm errores corrigere, cum scriptores ipsos suos sibi errores habere iubemus, id in Grammaticis non est satis. Velimus nolimus ipsi Grammaticorum errores corrigendi sunt et, ut legi possit, edi debet Photii lexicon non quemadmodum conscripsit Photii librarius, sed opera danda est ut veterum Alexandrinorum quae insunt fragmenta, qnam emendatissima legantur, purgata a corruptelis quamvis antiquis. Hoc qni negant clamantes semper et ubique criticos hoc agere debere ut librarii castigentur non scriptores ipsi, satis esse librarios in ordinem cogere, non esse audiendum qui in Photio non tantnm amanuensem corrigere velit, sed etiam Aelium Dionysium grammaticum doctissimum multo antiquiorem, ii hoc solum assequentur nt alios a lectione veterum

Grammaticorum deterreant. Edant in Photio et Hesychio οἰκοτρύβλιον, quamquam M. Schmidtius quem nemo pronunciabit nimis audacem esse, edidit non Diogeniani manum sed οἰκοτρίβαιον, equidem Photio veram lectionem non *restituam* sed *obtrudam* et sic agam in similibus. Nihil est Photius, nihil est Aelius Dionysius, nihil Diogenianus; ipsum Pamphilum supra vidimus turpiter errantem. Hoc agimus ut Didymi manus ubique restituatur et si qui sunt Didymo antiquiores. Qui describunt aliena, quamquam ne ipse quidem Didymus ab hac parte culpa vacat, aequalibus *scriptores* videbantur, nobis sunt *librarii*. Horum operibus non debetur ea reverentia quam scriptoribus tribuimus. Gratias agimus et habemus pro industria, sed bellum gerimus cum erroribus quos in describendo commiserunt. Sic demum Grammatici Graeci edi possunt ut habiles fiant ad usum. Addam unum exemplum quo non novi aliud luculentius.

Legitur apud Photium corrupta glossa περισο· περιφέρειν. Εὐριπίδης. Rescribes περισοβεῖν coll. Hes. περισοβεῖν· ἐν κύκλῳ πίνειν ἢ περιτρέχειν ἢ φωνεῖν ἢ διώκειν. Intelliges correctionem esse sine dubitatione verissimam ex Pamphili loco quem Athenaeus servavit XI. 504 A. ubi conviva Plutarchus φιάλην ἔδωκε τῷ παιδὶ περισοβεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας, τὸ κύκλῳ πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων, παρατιθέμενος Μενάνδρου ἐκ Περινθίας·

Οὐδεμίαν ἡ γραῦς ὅλως
κύλικα παρῆκεν ἀλλὰ πίνει τὴν κύκλῳ

καὶ πάλιν ἐκ Θεοφορουμένης

καὶ ταχὺ
πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ ποτήριον
αὐτοῖς ἀκράτου.

καὶ Εὐριπίδης δ' ἐν Κρήσσαις·

τὰ δ' ἄλλα χαῖρε κύλικος ἑρπούσης κύκλῳ.

Vides itaque non Euripidem περισοβεῖν dixisse sed a Pamphilo laudatum fuisse in disputatione de hoc verbo. Hoc quoque inde colliges Athenaeum non ipsum sibi hos locos collegisse, sed aliunde descripsisse, scilicet e Pamphilo. Nunc quidem fraus manifesto indicio perpluit sed si ipsum Pamphilum adire possemus, appareret credo Athenaeum bonam partem suorum inde abstulisse. Multos scriptores laudat quorum magnum numerum

eum numquam vidisse non auguror sed certo scio. Non sunt eius omnes *μαρτυρίαι* quae videntur sed permultae *ἐκμαρτυρίαι*.

Itaque satis nobis iam apparuit Dionysii et Pausaniae lexica quibus Eustathius usus est a Photio in lexicon relata esse. Habuit autem Dionysii duplicem recensionem, an Pausaniae quoque habuerit non certo scio, sed mihi videtur admodum verisimile ob ea quae dicam.

Infinitum est omnes glossas duplices in Photio recensere, quae magnam partem ex utraque Dionysii recensione fluxerunt; sed dabo quaedam exempla, quibus unusquisque nullo negotio alia addere poterit. Habet duplicem glossam *κακκάβη*, cf. Eust. p. 1390. 50. *Κακκάβην* inquit *δεῖ λέγειν οὐχὶ κάκκαβον· σημαίνει δὲ τὴν χύτραν.* Tum *κακκάβη· ὃν ἡμεῖς κάκκαβον· ἔςι δὲ λοπαδῶδες ἔχον ἐξ ἑαυτοῦ τρεῖς πόδας.* Alia glossa est *μακαρίτας· τοὺς τεθνεῶτας εὐφήμως, ὡς μακαρίων ὄντων τῶν τελευτησάντων ὅτι οὐκέτι αἰσθάνονταί τινος. Δωριέων τινὲς αὐτοὺς ζαμερίτας καλοῦσιν, οἷον τῆς μείζονος μερίδος ἤδη κεκοινωνηκότας· τὸ γὰρ ζα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται ὡς ζάπλουτος.* Ex epitome autem: *μακαρίτας· τοὺς τεθνηκότας· οὕτως Μένανδρος.* Eiusdem est *μάμμην· τὴν μητέρα καλοῦσιν καὶ μαμμίαν· καὶ τὸν πατέρα πάππαν καὶ παππίαν.* Infra brevius: *μάμμην· τὴν μαμμίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάμμαν· Ἀριςοφάνης.* Non minus est perspicuum: *ῥᾳδιουργός· οὐχ ὁ γράμματα παραποιῶν ἀλλ' ὁ κακοῦργος ἁπλῶς· καὶ ῥᾳδιουργία· ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ εὐκαιρία καὶ θρασύτης· Ξενοφῶν* (Mem. II. 1. 20) *δὲ καὶ ἐπ' εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει.* Observatio est Aelii Dionysii, cf. Eust. p. 1509. 44 quae fere iisdem verbis infra redit in illa altera verborum serie, quam considerabo quum dicendi locus erit de sexto lexico Bekk.

Sunt quoque quod nunc nemo mirabitur aliquot glossae triplices. Duas supra iam exscripsi *Ἐφέσια γράμματα* et *ἴουλος*. Addam nunc v. *ἴσαι ψῆφοι*, sed in prima glossa lemma mutilum est; *ὀργάς*, *πάραλος*, cet. Quid autem si etiam quadruplices glossas indicavero? Supra iam adhibuimus talem glossam *κύτταρος*. Hae accedant:

Expuncta Harpocrationis glossa de eodem vocabulo, haec Photius de voce *ἀδηφάγος*. Primum interpretatur *ἀθρόως ἐσθίων, πολυφάγος, γαςρίμαργος.* Sequitur secunda glossa *ἀδηφάγον*

ἅρμα τὸ τέλειον. Tertia est *ἀδηφάγοι τριήρεις· αἱ μεγάλαι οὕτως ἐλέγοντο ἢ ἔχουσαι τὰ πληρώματα ἐντελῆ· καὶ ἀδηφάγα ἅρματα τὰ μεγάλα καὶ τέλεια· καί ἐςι πεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἄδην ἐσθίειν ἤτοι δαψιλῶς.* Quarta denique *ἀδηφάγοι· ἀγωνιςαὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριςοφάνης καὶ Φερεκράτης· ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς καὶ ἀδηφαγεῖν Ἕρμιππος· ἀλλὰ καὶ ἀδηφάγον εἶπε Λυσίας τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσαν τριήρη· Ἄλκαῖος δὲ ὁ κωμικὸς καὶ τοὺς πότας λεγομένους λύχνους ἀδηφάγους ἔφη χαριεντισάμενος· καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδηφάγοι ἐλέγοντο· καὶ οἱ γυμναςικοὶ παρ' Ἀργείοις οὕτως· λέγουσι δέ τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον.* Animadverte duas glossas longiores et duas brevissimas, descriptas ut existimo ex utriusque lexici epitome. Similia invenit Eustathius p. 1394. 54 in lexicis suis rhetoricis, sed neglexit accuratius indicare. Simile exemplum habemus in istis: *Λεκανίς· ἐν τοῖς ἐπαυλίοις οἱ πατέρες ταῖς νύμφαις δῶρα ἔπεμπον, ἐν μὲν ταῖς κοιτίσι χρυσία, ἐν δὲ ταῖς λεκανίσι παρθενικὰ παίγνια.* Sequitur *Λεκανίς· κεραμέα λοπάς καὶ τὰ ἐκπέταλα τρύβλια.* Tertia glossa est *Λεκάνη· παρώνυμος τοῦ λέκους, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ λάλακος· λάλαικος δὲ πλατὺ καὶ ἐκπέταλον καὶ ἀναπεπταμένον ἀγγεῖον· ἀλλ' οἱ παλαιοὶ ὃ ἡμεῖς λεκάνην ποδανιπτῆρα ἐκάλουν, λεκάνιον δὲ καὶ λεκανίδα ἀγγεῖα ὦτα ἔχοντα πρὸς ὑποδοχὴν ὄψων καὶ τοιούτων τινῶν· οὕτως Ἀριςοφάνης.* Dobraeus corrigit *ἀπὸ τοῦ λάκκος· λέκος δὲ πλατύ, κτέ.* Usurpavit autem Aristophanes *λεκάνιον* in Acharn. 1110. Quarta denique glossa est *Λέκος καὶ λεκίσκιον καὶ λεκάνη καὶ λεκανίς· τὰ ἐκπέταλα τρύβλια· οὕτως Ἀριςοφάνης.* Possunt quaedam addi de horum vocabulorum formis, sed malo lectores ad Stephani Thesaurum ablegare. Hoc unum addo glossam etiam quintuplicem fore, si addideris hanc: *λεκάρια· λεκανίδια.* Dolendum est nihil afferre Eustathium quo singulas glossas scriptoribus restituantur. Alia exempla ad Harpocrationem dabo.

§ 7.

De Boetho.

Iam disputatio eo pervenit ut quaerere debeamus de Boetho

cuius memoriam renovavit Cobetus in Mnem. IX. 399. Haec de eo Photius in Bibliotheca: Ἀνεγνώσθη δ' ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει (Timaei scil.) καὶ Βοηθοῦ λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴ κατὰ στοιχεῖον πολλῷ τῆς Τιμαίου συναγωγῆς χρησιμώτερον· προσφωνεῖ δὲ Μελάντᾳ τινὶ τὸ συνταγμάτιον. Συνετάγη δ' αὐτῷ καὶ ἕτερόν τι Ἀθηναγόρᾳ προσφωνούμενον σπουδασμάτιον ὃ περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων ἐπιγράφει· ἃν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἓν συναγάγοι συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίῳ, ἀπηρτισμένην παράσχοιτο τὴν ὠφέλειαν τοῖς τὰ Πλάτωνος ἀναγινώσκειν ἐθέλουσιν. Scripsit igitur Boethus duos libellos, alterum inscriptum Λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγήν, alterum περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων, quos Photius in suam farraginem retulit. Non opinor hodie fieri posse ut distinguamus ex utro libello Photius quamque Platonicam glossam sumserit, sed enim utroque usum fuisse in lexico condendo hoc satis manifesto apparere potest, quo tamen demonstrationis genere Cobetus non usus est, e glossis Platonicis duplicibus. Habet tamen haec res cautionem aliquam, quam si quis praeterviderit, periculum est ne gravi errore implicetur. Scilicet quod vidimus, Aelius Dionysius quoque in lexico rhetorico Platonem attigit atque hinc factum est ut non omnia Platonica apud Photium Boetho reddenda sint. Sed Dionysius alia persequebatur; imprimis rationem habebat Atticae dialecti et Platonis studium perpetuo cum Thucydide et Homero conjungit; hinc cum Dionysium ex Eustathio satis cognitum habeamus, uniuscuiusque esset Aeliana a Boethi animadversionibus distinguere, quibus ipsa historia attingitur et mores veterum, proverbia imprimis, docte ornantur et multis scriptorum auctoritatibus muniuntur, nisi ipse Boethus Dionysii opere usus esset, quo factum est ut pauca quaedam remaneant, quae non satis firmo argumento discerni possint, quamquam de universa re nulla supersit dubitatio. Sed primum excitandae sunt aliquot glossae Platonicae duplices.

Legitur v. κάκη· δειλία καὶ κακία· ἐν ᾧ τὸ μετὰ κακίας περιποιεῖσθαι τὸ ζῆν ῥιπτοῦντα τὰ ὅπλα διαβέβληκεν Νόμων η'. Non octavus respicitur Legum liber sed duodecimus p. 944 C, vide modo alteram glossam: κάκη· βαρέως ἢ κακία· ἐν Νόμοις Πλάτων· μετὰ κάκης μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας. Ex hac ipsa glossa Porsonus Platonem emendavit, apud quem perperam legitur

μετὰ τάχους. Sed quaeri intelligo unde sciam utramque adnotationem exilem sane et nihil nobis profuturam nisi textus Platonis in mendo cubaret, Boethi esse; quidni statuam alteramutram Dionysii esse quem ipse supra dixerim fontem fuisse Boethi. Nempe quia Dionysii glossa servata est inter utramque quam laudavi media: κάκη· δειλία, παρὰ τὸ ἀποπατεῖν· τὸν γὰρ ἀπόπατον κάκκην καλοῦσιν. Pudet me Dionysii qui tam insulsam etymologiam commentus fuerit, sed tum ipsa adnotationis forma scriptorem prodit, tum urgendum est simillima tradi ab Eustathio p. 950. 55, opinor e lexicis rhetoricis.

Aliud exemplum hoc est: λίσπας· ἐκωμῳδοῦντο λίσπαι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως, ἐπεὶ Ἡρακλῆς δοκεῖ ἁρπάσαι ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Θησέα ὅτ' ἦν ἐν Ἅιδου ὡς μεῖναί τι πρὸς τῇ πέτρᾳ τῶν ἰσχίων. Platonicam glossam esse efficio ex ipso lemmate λίσπας pro λίσπους, orto e male intellecto Symp. 193 A: γεγονότες ὥσπερ λίσπαι. Confirmabit hoc sequens glossa in qua itidem lemma λίσπαι· οἱ μέσοι διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι καὶ ἐκτετριμμένοι· καὶ λίσπη γλῶσσα ἡ ἐπιτετριμμένη· λέγονται δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιθετικῶς λίσπαι διὰ τὸ ναυτικοὺς ὄντας ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας ἀπογλούτους εἶναι· ἔνιοι διὰ τὸ Θησέα μετὰ Πειρίθου καταβάντα εἰς Ἅιδου καὶ πρός τινα πέτραν ὑπὸ Περσεφόνης ἐπικαθεσθέντα σὺν τῷ Πειρίθῳ, Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν Κέρβερον κατελθόντος, παρὰ τῆς θεοῦ τε αὐτὸν ἐξαιτησαμένου καὶ τῆς πέτρας ἀποσπῶντος, ἐγκαταλειφθῆναι τὸ προσηνωμένον αὐτῇ τῶν γλουτῶν μέρος· διόπερ εἰς τιμὴν ἐκείνου καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀθηναίους οὕτως ὀνομάζεσθαι. Haec autem Boethi esse docebit Scholiasta ad laudatum Platonis locum, qui multa a Boetho mutuari solet, ut infra ostendemus.

Habemus glossam πελάται· οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι καὶ θῆτες· οἱ αὐτοὶ καὶ ἑκτήμοροι ἐπεὶ ἐπὶ ἕκτῳ μέρει τῶν καρπῶν εἰργάζοντο τὴν γῆν, ubi Cod. perperam ἐπειδὴ ἕκτῳ μέρει τὸν καρπόν.. Multa ut modo dicebam e Boetho fluxerunt in Scholia Platonis; jam mihi confer Schol. Euthyphr. 4 C. et videbis quis haec quoque scripserit. Scholiasta autem ponit duplicem interpretationem cuius altera pars convenit cum Photii glossa quam laudavi etiam in vitio. Hoc quoque notabo haud paulo rectius Plutarchum tradere Solon. c. 13: ἐγεώργουν ἐκείνοις (τοῖς πλουσίοις) ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες et ridiculus error

est Schömanni in libro de Comitiis p. 362, qui cum grammaticis statuit τοὺς ἐκτημόρους agros possedisse ea conditione, ut ex annuo proventu quinque partes dominis solverent, unam sibi haberent. Plane contra est; nusquam terrarum adeo sunt fertiles agri ut hanc conditionem agricolae ferant. In insula Java verbi causa, hoc est sub coelo haud parum feliciore, agrorum possessores — singuli enim δῆμοι possident et dominium est penes principem — olim solvebant e toto proventu unam partem, sibi habebant quatuor partes; et rerum ordo qui nunc est, nititur eodem fundamento. Polybius docet viguisse eandem legem in coloniis Carthaginiensium. Itaque Attici coloni qui solum arabant sterile, misera erant conditione, etiamsi non quinque partes solverent tributi nomine, quod praestare omnino non poterant, sed unam tantum. Verum Schömanno misso illuc redeamus. Altera igitur pars Platonici Scholii satis bene convenit cum Photii glossa quae sequitur: Πελάται· οἱ μισθῷ δουλεύοντες ἐπεὶ τὸ πέλας ἐγγύς· οἷον ἐγγιςὰ διὰ πενίαν προσιόντες· Ἀριςοτέλης. Scholiasta enim resectis iis quae e Timaeo transscripsit, haec habet: Πελάτης· ἀπὸ τοῦ πέλας ἤτοι ἐγγὺς ἐκαλεῖτο, ὁ δι' ἔνδειαν προσιών, μίσθιος δὲ ὑπηρετῶν. Sed notabimus aliud exemplum haud paulo luculentius.

In Phaedro p. 242 A. notissima sunt verba: μήπωγ' ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· ἢ οὐχ ὁρᾷς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵςαται, ἡ δὴ καλουμένη ςαθερά. Non latuit Ruhnkenium — qui enim potuit, nam vel mediocriter doctus hoc animadvertere potuerat? — eiicienda esse verba ἡ δὴ καλουμένη ςαθερά. Ineptum emblema alii tamen pertinaciter defendunt, in quibus vidi qui sic disputaret: *Nimirum Socrates* per occasionem *ridere videtur eos qui dictionem* μεσημβρία ἵςαται *ad verbum* ςαθεύειν *urere referrent*. Quaeri sane potest quid sit illud *per occasionem*, nam si haec occasio est, scire velim numquid umquam *praeter occasionem* esse possit. Haec si occasio erit, genuina videbuntur apud Aristophanem quae Cobetus eiecit in Orat. Inaug. p. 143:

ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται
ἅπαντα διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος.

Tum vir doctus prae festinatione credo Socrati dedit quae

Phaedri verba sunt. Hoc quoque nesciebam veteres solitos fuisse ridere ineptas etymologias; imo nos solemus, sed in ea re veteres miris modis caecutiebant. Denique nihil hic Plato de etymologia, nihil de verbo *ϛαθεύειν·* quin dixeris, dummodo haec verba Platonis sint, *ϛαθερὰ* componi cum *ἵϛασθαι.* Hoc igitur tenebimus neminem rideri et interpolata esse verba quae Ruhnkenius notavit. Verba tamen iam olim Platonis textui inserta sunt, quod Timaeus monstrat. Sed vide nunc Boethi adnotationem apud Photium: *ϛαθερόν· ὀξὺ, ἰσχυρόν· τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως ἑϛάναι δοκοῦν· καὶ ϛαθερὰν μεσημβρίαν ἐν Φαίδρῳ* Πλάτων, *τὸ μεσαίτατον καὶ πνιγηρότατον τῆς ἡμέρας δηλονότι.* Iam compone sequentem glossam Σταθερόν· *ὀξὺ, ἰσχυρὸν ἢ θερμόν· τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως ἑϛάναι δοκοῦν· ἐν Φαίδρῳ· μήπωγ' ὦ Σώκρατες, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ· οὐχ ὁρᾷς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵϛαται, ἡ δὴ καλουμένη ϛαθερά; δύναται μέντοι καὶ θερμοτάτη εἶναι ἡ ϛαθερὰ ὀξεῖα οὖσα· καὶ γὰρ τὸν ἥλιον ὅταν μᾶλλον ἐγκάῃ, ὀξὺν εἰώθασι λέγειν· σημαίνοι δ' ἂν καὶ τὸ ϛάσιμον τῷ μέσον τι εἶναι τῆς ἡμέρας καὶ μηδ' ἐφ' ἕτερον κλίνειν· καὶ* Κρατῖνος *δ' ἐν* Σεριφίοις *ἐπὶ τοῦ ὀξέος ἢ ἰσχυροῦ.*

οὕτω ϛαθερῶς τοῖς λωποδύταις ὁ πόρος πεινῶσι παφλάζει.

'Αντίμαχος·

θέρεος ϛαθεροῖο.

τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ϛασίμου, ὡς Αἰσχύλος *ἐν* Ψυχαγωγοῖς·

ϛαθεροῦ χεύματος.

καὶ 'Αριϛοφάνης *ἐν* Προαγῶνι·

ϛαθερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης.

σημαίνει καὶ τὸ μόνιμον. Vides utramque glossam eiusdem scriptoris esse, nempe Boethi, qui in altero opere disputavit copiosius, in altero satis habuit resectis veterum testimoniis ipsam rarioris vocabuli significationem declarare. Sed ne quis putet nos ope Photii et Scholiastae integrum Boethum veluti ab Orco in lucem revocare posse, ipse Photius haud raro Boethi doctrinam mutilavit, h. e. omisit quae nostra scire plurimum interest, saepe quoque Scholiasta satis habuit potiora apponere veluti hoc loco: *ϛαθερόν· τὸ σφόδρα θερμόν, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας· καὶ* 'Αντίμαχος· *θέρεος ϛαθεροῖο· καὶ τὸ ἑϛὸς δὲ καὶ ἠρεμοῦν ϛαθερὸν λέγουσι.* Ceterum haec res manifesta

est, nam quae unica glossa nominatim e Boetho affertur, scilicet ab Hesychio in v. *διὰ πάντων κριτής*, ea nuspiam legitur, neque in Suida — nam in Photio illa pars operis periit — neque apud Scholiastam.

Venio nunc ad insignem locum, de quo alii fortasse aliter iudicaturi sunt. Legitur in Symp. 190 D.: *ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν.* Praeclara exstat de hoc loco disputatio Ruhnkenii ad Timaeum p. 188, sed fateor, equidem numquam concoquere potui verba *ἢ ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταῖς θριξίν*, quae mihi interpolata videntur, qua in sententia haud parum adiuvor auctoritate nonnullorum criticorum quos a levibus suspicionibus maxime alienos esse video. Olim pro *οἱ τὰ ὄα τέμνοντες* legebatur *ὠά*, quod Ruhnkenius praeclare correxit, sed interpolata verba grammatico reddiderim qui *ὠὰ* pro *ὄα* in Codice invenit et infelicem conjecturam periclitatus est. Dignissimus est qui hic conferatur Plutarch. Amor. t. II. p. 770 B. Ac vel sic tamen locus nondum perpurgatus est; equidem certe offendor illa copula *οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν*. Duo participia iuxta posita saepissime a librariis perperam conjunguntur vocula *καί*, sicut illis videtur ut arctius conjungantur; nobis contra arcta conjunctio ipsa conjunctione perit. Videndum est quoque an legendum sit *ταριχεύσειν*. Exstat huius lectionis vestigium apud Photium: *ταριχεύειν· ταριχεύσειν· ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύσειν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνει.* Ad hunc locum nulla in Codicibus Scholia adscripta sunt, sed suspicor tamen alteram Boethi notulam contineri his verbis apud Photium: *ταριχεύει· τήκει, ξηραίνει.*

Certior res est de glossula Τυφῶνος· *πυρώδους δαίμονος*, quam quivis retulerit ad Phaedr. 230 A., sed itidem huc pertinet Τυφών· *οὐχ ἡ φλὸξ ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως συστροφὴ πρὸ τοῦ ἐκπυρωθῆναι, ὡς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ.*

Apud Photium est glossa Ὑηνῶν *θρεμμάτων· καὶ ἔδοξέ μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον ἀλλ' ὑηνῶν τινῶν μᾶλλον εἶναι θρεμμάτων*, Πλάτων Νόμων ζ', nempe 819 D. Sed eodem pertinet glossa quae paulo post sequitur: Ὑηνῶν· *σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν· καὶ ὑηνία· σκαιότης καὶ ἀμαθία· οὕτως* Καλλίας. Iam cf. Schol. *ὑηνῶν· χοιρείων ἢ σκαιῶν καὶ ἀμαθῶν* et non dubitabis quin hanc

glossam quoque eidem reddas. Callias laudatur etiam in glossa *μαμμᾶν*, sed quis hic sit nescio.

Legitur in vicinia: *Ὑμνεῖν· ὀδύρεσθαι, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν· κατ' εὐφημισμόν, ὡς ἐν α' Πολιτείας.* Accurate convenit Schol. Rep. I. 329 B. Sequitur apud Photium: *ὑμνούντων· ὅτι ψιλῶς ἀντὶ τοῦ λεγόντων· Νόμων ϛ' Πλάτων· ψευδῆ φήμην ἡμῶν κατὰ θεῶν ὑμνούντων.* Vide locum in Legg. VII. 822 C.

Ultimum exemplum erit glossa *ὀκρίβας*. Prior glossa est: *ὀκρίβας· τὸ λογεῖον ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο· καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν Συμποσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι.* Similia invenies ap. Schol. Symp. 194 B. Sed eodem pertinere arbitror alteram glossam apud Photium, quae plenior est et cuius ultima verba cum priore adnotatione conveniunt: *ὀκρίβας· σκηνή, ἰδίως πάντων τῶν λεγόντων· τὰ πλαστικὰ πήγματα ἐφ' οἷς διατυποῦσι τὰς εἰκόνας· καὶ τὰ ὑπερείσματα τῶν ξυλίνων θεάτρων· βέλτιον δὲ φαίνεται τὸ λογεῖον ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τραγῳδοί.*

Habuimus supra iam exempla aliquot e quibus apparere potuit quam utilis sit Photii comparatio cum Scholiasta Platonis. Itaque ad singulas Photii glossas adnotabo Scholiastae locos quibus similia traduntur, sed praeterea hic quaedam luculenta exempla sub uno conspectu ponam. Initium sumam a voce *παναθήναια* de qua Photius sic: *Ἀθήνησιν ἑορτὴ ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γενομένῳ συνοικισμῷ, πρὸ τοῦ Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ Γῆς· Ἀθηναίων· ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως· πεντέτης καὶ ἀγωνίζεται παῖς, Ἰσθμικοῦ πρεσβύτερος· καὶ ἀγενείου· ἀνήρ· τῷ δὲ νικῶντι δίδοται ἆθλον, ἔλαιον ἀμφιφορεῦσι· καὶ ὁ νικῶν στεφανοῦται ἐλαίᾳ πλεκτῇ.* Vides haec in Codice Galeano cuius lectionem repraesentavi, multis modis corrupta esse. Similes autem corruptelas observabis apud Schol. Parm. 127 A., ne dubites eidem reddere i. e. Boetho: *ἡ τῶν Παναθηναίων ἑορτὴ καὶ ὁ ἀγὼν ἐτέθη μὲν πρῶτον ὑπ' Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δήμους εἰς ἄστυ· ἄγεται δὲ ὁ ἀγὼν διὰ πέντε ἐτῶν· καὶ ἀγωνίζεται παῖς Ἴσθμια οὐ πρεσβύτερος καὶ ἀγένειος καὶ ἀνήρ· τῷ δὲ νικῶντι διδόασιν ἔλαιον ἐν ἀμφιφορεῦσι καὶ στεφανοῦσιν αὐτὸν ἐλαίᾳ πλεκτῇ.* Sunt haec quidem paulo emendatiora et imprimis notabile est Erichthonium Vulcani et Minervae filium dici, qua in re scriptorem vetustam famam secutum esse censeo, sed absurdum

Ἰσθμικοῦ vel Ἴσθμια in utroque recurrit; latet annorum numerus.

Nunc considera Photii glossas

ᾰ pr. part.	et:	Schol.	Hipp. Mai. 295 A.
ἀγχίσποροι	»	»	Rep. III. 391 A.
ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις	»	»	Cratyl. 421 D.
ἀδεὲς δέος	»	»	Symp. 198 A.
ἄδην	»	»	Charmid. 153 D.
ἐρήμη δίκη	»	»	Apolog. 18 C.
εὐκράς	»	»	Criti. 112 D.
ἕρμαιον	»	»	Phaed. 107 C. Symp. 217 A. Gorg. 486 E.
ἐρυσίβη	»	»	Rep. X. 609 A.
ἡδύς	»	»	» VII. 526 D.
ἤπου	»	»	Euthyphr. 4 A.
ἤπου γε	»	»	Politic. 285 D.
ἤτριον	»	»	» 310 E.
Θάσιος παῖς	»	»	Gorg. 448 B.
κανθήλιος	»	»	Symp. 221 E.
κάνθων	»	»	» »
καταντικρύ	»	»	Charmid. 153 A.
κατὰ ϛόμα	»	»	Legg. IX. 855 D.
κερασβόλα	»	»	» IX. 853 D.
λυγιζόμενος	»	»	Rep. III. 405 C.
λυόμενος	»	»	Tim. 22 D.
μανδραγόρας	»	»	Rep. VI. 488 C.
μινυρίζων	»	»	» III. 411 A.
μύρτα	»	»	Epist. XIII. 361 B.
νεωκορήσει	»	»	Rep. IX. 574 D.
νυκτερίδος αἶνος	»	»	» V. 479 C.
ξυϛίδα	»	»	» IV. 420 E.
πλόχανον	»	»	Tim. 52 E.
πνύξ	»	»	Criti. 112 A.
προσαγώγιον	»	»	Phileb. 56 B.
Ῥαδαμάνθυος ὅρκος	»	»	Apolog. 21 E.
σκολιόν	»	»	Gorg. 451 E.
σκολύθρια	»	»	Euthyd. 278 B.
τενάγη	»	»	Tim. 25 D.
τιάρα	»	»	Rep. VIII. 553 C.

Possum plura exempla addere, sed jam satis superque demonstrasse mihi videor Scholiastam Platonis praeter alia quae nunc non curamus, adhibuisse utrumque libellum Boethi. Itaque eo iam pervenimus ut e Photio, atque ubi ille deficit, e Suida, collato cum Scholiasta de Boetho iudicium ferre possimus. Ac primum ne quis libellos contemnat quos Photius in Bibliotheca haud magnae molis fuisse indicat, appellat enim *συνταγμάτιον* et *σπουδασμάτιον*, laudabo aliquot glossas luculentiores ut his tanquam exemplis illi utantur, qui haec studia attingere velint neque tamen perdiscere. Inspiciat igitur mihi quis glossas *ἦ δ' ὅς* coll. c. Schol. Phaed. 65 B.; *Κυψελιδῶν ἀνάθημα* coll. c Schol. Phaedr. 236 B.; *ὀργεῶνες*, *ὀρτυγοκόπος*, *παιδικά* coll. c Schol. Parm. 127 B.; *περιαγειρόμενοι*, *τευτάζειν* coll. c. Schol. Phileb. 56 E.; *Φαῦλος* coll. c. Schol. Alcib. 147 D. Rep. IV. 423. Similia e Scholiasta excitari possunt, ut Schol. Hipparch. 229 D. de voce *τέως*, cet.

Nondum absoluta sunt quae de Boetho investigari possunt. Verbi causa Cobetus in Mnem. IX. 435 patriam Alexandriam fuisse suspicatur sed tempus quo vixit non indicat. Prodit ni fallor e consideratione Scholii ad Rep. V. 473 C., ubi ad nobilem locum adscriptum est: *τὶ λέγει ὅπερ ἐπὶ Μάρκου τοῦ Φιλοσόφου βασιλέως Ῥωμαίων ἀπέβη*. Floruit igitur Boethus post excessum Marci Aurelii. Haec autem suspicio confirmatur iis quae notabimus de fontibus quibus usus est. Hinc Boethus in Photii glossa *λινὸν λινῷ συνάπτεις* coll. c. Scholl. Euthyd. 298 C. laudare potuit Aristidem cognomine *τὸν ῥήτορα*, scilicet ut a Paroemiographo distinguatur. Neque hoc praetermiserim duos Boethos, patrem et filium frequenter occurrere in Epistolis Libanii. Hic laudatur autem, a Boetho ut videtur, apud Photium v. *ἥκιστα* et Schol. Legg. X. 899 D.

Sed videamus quos Boethus potissimum sequatur. Primum ter laudat Clementem glossarum Platonicarum interpretem, apud Photium vv. *ζάλη*, *Ἥρας δεσμούς* et *παλίμβολος*. Dixit de Clemente Ruhnkenius in Praefatione ad Timaeum. Secundus est ipse noster de quo toties diximus Aelius Dionysius. Conficio hoc e Schol. Rep. V. 470 D. ubi haec leguntur: *ἀλιτηριώδης· πρὸς βίαν ποιουμένη ἢ ἁμαρτανομένη, ἐκ τοῦ ἀλιτήριοι ὀνόματος παρηγμένη· κατὰ Διονύσιον γὰρ τὸν Ἀλι-*

καρνασσεία λιμοῦ γενομένου Ἀθήνησιν οἱ πένητες προφερόμενα ἄλευρα διήρπαζον· ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἀλιτήριοι· διέτεινε δὲ τὸ ὄνομα ὥϛε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἢ ἁμαρτανόντων λέγεσθαι. Contracte eadem leguntur in Schol. Legg. IX. 854 B.; paulo plenius et emendatius in sexto lexico Bekk. p. 377. 11, h. e. in eo lexico quo plurima excerpta e Dionysio continentur. Sed ne falsa imagine decipiamur, videndum est an alia in Boetho reperire queamus, quae indidem sumta sunt.

Ad Hippiam Minorem p. 368 C. Scholiasta sic adnotat: λήκυθον ἀγγεῖόν τι φασιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ τοῖς νεκροῖς ἔφερον τὸ μύρον, τὴν ἀλάβαϛρον· ἀρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβαϛρον εἶπεν Ἡρόδοτος (III. 20)· ἐχρῶντο δὲ καὶ ἀντὶ φασκωλίων ληκύθοις, ἅ ἐϛι δερμάτινα βαλλάντια (φάσκωλος δὲ τὸ μέγα εἰς ὃ τὰ ἱμάτια ἐμβάλλεται)· διὸ καὶ τοὺς ἀπόρους αὐτοληκύθους ἔλεγον. Non dissimilia leguntur apud Photium, sed in duas glossas discerpta. De voce autem ἀλάβαϛος Boethus Dionysium sequitur qui adnotare solebat de generibus nominum et de hac voce dicit apud Eust. p. 1161. 29. Indidem sextum lexicon Bekk. p. 374. 6. Alia exempla observabis Schol. Alcib. 118 E. de voce μαμμᾶν coll. c. Eust. p. 971. 20 et 565. 19; Schol. Symp. 205 A. de voce τέλος coll. cum fragmentis ex lexicis rhetoricis excerptis ab Eust. p. 881. 25; Schol. Criti. 111 B. de forma σᾶ, qui locus imprimis est luculentus, vide quae supra diximus p. 33; alia fortasse.

Considerandi nunc sunt quatuor loci quibus Boethus Diogenianum laudat, quem credo eum non ipsum inspexisse sed per Dionysium cognovisse, ut infra ostendere conabor. Nempe Diogenianus affertur a Schol. Lysid. 206 D., ubi agitur de voce Ἑρμαῖα· λέγεται δὲ καὶ παίδων οὕτως ἀγὼν παρὰ Συρακουσίοις ὥς φησι Διογενιανός. Glossa in Hesychio periit. Secundus locus est in Scholiis ad Hipp. Mai. 301 B.: διανεκῆ· διὰ παντός, οὕτω καὶ Διογενιανός. Habet Hesychius. Tertius locus est in Schol. Legg. IV. 718 E.: ἀνιδιτί· ἀνιδρωτί, ὡς ἐν τῷ Διογενιανῷ. Itidem apud Hesychium legitur. Quartus denique locus hic est: Schol. Ion. 533 D.: Διογενιανὸς δὲ Μαγνῆτιν μὲν πλανᾶν λέγει τὴν ὄψιν λίθον ὡς εἴη ἀργύρῳ ἐμφερής, τὴν δὲ Ἡρακλεῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον. Sic breviter Scholiasta, sed plura e

Boetho servavit Photius: Ἡρακλείαν λίθον· τινὲς τὴν Μαγνῆτιν ἀπέδοσαν διὰ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας· ἔνιοι δὲ ὅτι ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεῶτις, ἡ δὲ Μαγνῆτις ὁμοία ἐςὶν ἀργύρῳ, ὡς Εὐριπίδης Οἰνεῖ·

τὰς βροτῶν
γνώμας σκοπῶν ‿ ὥςε μαγνῆτις λίθος
τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίςησιν πάλιν.

οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἕλκεσθαι πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργύρῳ. Vidimus Boethum hoc habere e Diogeniano, quem cur existimem Boethum non ipsum adiisse sed per Dionysium cognovisse dicam. Alia glossa est apud Photium: Ἡρακλεώτης λίθος· ὁ ὑφ' ἡμῶν μάγνης, ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον· Ἡρακλεία γὰρ ἐλέγετο ἡ Μαγνησία, quae e Dionysio excerpta esse constat ex Eustath. p. 538. 26. Nunc inspiciamus Hesychium: Ἡρακλεία λίθος· ἣν ἔνιοι μαγνῆτιν λέγουσιν, οὐκ ὀρθῶς· διαλλάττουσι γάρ· καὶ ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεία ἐςίν, ἡ δὲ ἑτέρα παραπλήσιος ἀργύρῳ, ὥςε Πλάτων ἁμαρτάνει τὴν αὐτὴν ὑπολαμβάνων μαγνῆτιν καὶ Ἡρακλείαν ἐν Ἴωνι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἀλλαχοῦ ἑτέρως καὶ ἑτέραν φησί· κέκληται δὲ οὕτως ἀφ' Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως· διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ· (cf. Phot. v. Λυδία λίθος)· οἱ δὲ σιδηρῖτιν, οἱ δὲ Ἡρακλεῶτιν. Quia novimus Boethi fragmenta Hesychio inesse, vide v. διὰ πάντων κριτής, velis nolis ex his efficies ipsius Diogeniani glossam quae a Scholiasta Platonis servata est, apud Hesychium interiisse sed apud hunc superesse alteram Boethi observationem ex altero libro excerptam, in eandem quidem sententiam sed in qua aliis verbis utitur et aliis auctoritatibus. Hoc igitur monendum est fallaci argumento usum fuisse Ruhnkenium in celebri illa praefatione ad Hesychium, cum ex hac ipsa glossa demonstrare vellet Diogeniani lexicon Hesychianae farragini inesse. Quamquam verissimum est quod posuit, e Platonicis glossis nihil prorsus effici potest ad causam obtinendam, quia Boethus ut videmus Diogenianum laudat, Hesychius Boethum, unde sequitur postea demum glossas illas Platonicas ab Hesychio Diogeniani copiis admixtas esse. Nunc quidem res in aprico est, sed illustre in paucis exemplum est, quo cognoscas quam caute in his quaestionibus solvendis progrediendum sit, nam fere num-

quam lux tam clara lucet ut periculum absit errandi. Error Ruhnkenii — nam quidni errorem dicam in re quae liquido constat? — non erat eiusmodi ut errorem parere posset, sed obfuit tamen quominus vera ratio agnosceretur, qua Hesychius in compilando opere usus sit. Quod autem vidimus Aelium Dionysium a Boetho laudari in Scholiis Platonicis, cum hoc quoque sciamus Diogenianum a Dionysio adhibitum fuisse, facit ut credam Boethum non ipsum Diogeniano usum fuisse. Qui enim potest? Quae apud Boethum optima sunt et notae interioris, ea ut infra demonstrabo fluxere e lexicis comico et tragico Didymi aliisque doctis Alexandrinorum operibus, quae Pamphilus congesserat in unum. Iam si Boetho ad has lautissimas dapes aditus erat, sive ipsi esset inspiciendi copia, sive eas cognovisset per Clementem vel Harpocrationem Platonicum vel quemvis alium, non intelligitur cur Diogenianum laudare potuerit, h. e. eum quem vidimus vix vigesimam partem reliquisse e Pamphili thesauro et optima quaeque omisisse, ita ut liber ex eius manibus exiret haud multo ornatior quam nunc Hesychius est. Absurdum est credere Boethum inspexisse Diogenianum, dum Pamphilum vel alium grammaticum non minus locupletem evolveret. At Dionysium aliquoties cum fructu consulere poterat, nam praecipue in Platone et Thucydide interpretandis hic quaedam scitu digna et vera primus et solus adnotarat. Hinc fieri potuit ut aliquando inspecto Dionysio simul transscriberet quae hic Diogeniano deberet, cuius Dionysius interdum nominatim meminerat. Hinc eundem nostrum Dionysium Halicarnassensem agnosco in Scholiis quibusdam ubi Thucydidis, Platonis, Demosthenis, Xenophontis, Homeri loci conjunguntur et componuntur. Qui ex accurato Photii studio Aelium Dionysium eiusque commentandi rationem percepit, non dubitabit illi reddere quae v. c. e Boetho excerpta sunt ad Charmid. 153 A.

Sed nondum dixi de iis observationibus quibus Boethi opus imprimis doctis hominibus commendatur. Nemo sanus credet grammaticum quem planissime constat Diogeniano esse iuniorem, imo etiam Aelio Dionysio, ipsum usurpasse veteres Alexandrinos, Eratosthenem verbi causa vel Lycophronem, quem vix quisquam ni fallor legit post editos Didymi commentarios. Iam si

patebit Boethum illos ipsos scriptores laudare quos Pamphilus in thesaurum recepit, sequetur opinor id quod dixi eum ex hoc thesauro hausisse.

Praemittam unum locum quo vel solo, si caetera corruant, patebit Boethum non fuisse vetustissimum. Est apud Hesychium locus e Pamphilo deinceps descriptus: Πνύξ· τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἦγοντο πάλαι μὲν πᾶσαι, ΝΥΝΙ δὲ ἅπαξ ὅταν ϛρατηγὸν χειροτονῶσιν. Scholiasta autem Plat. Criti. 112 A, h. e. Boethus: Πνύξ·˜ τόπος Ἀθήνησιν ἐν ᾧ ἐκκλησίαι ἐγίγνοντο πάλαι μὲν πᾶσαι, ῞ΥΣΤΕΡΟΝ δὲ ἅπαξ, ὅταν τὸν ϛρατηγὸν χειροτονῶσιν.

Docta Boethi glossa est apud Photium de voce παιδικά. Eam descriptam esse e Didymi commentariis facile intelligimus, nam quis post eum Eupolidem atque Cratinum ea cura et diligentia lectitavit? Nemo opinor. Boethi ipsius nihil est praeterquam quod in fine addidit Platonis locum, qui ei adnotandi causa erat. Sed vis aliud argumentum extrinsecus ductum? Inspice Schol. Arist. Vesp. 1021: invenies eundem locum mutilum, truncatum, neque caput neque pes constat, sed agnosces lexicon comicum.

Glossa Platonica est apud Photium πέλανοι, quae partim certe e lexico tragico fluxit, qua de re satisfaciet Harpocration. Aperte significatur Eurip. Orest. 215.

Eodem refer apud Photium glossam ϛλεγγίς, quam Platonicam esse et Boethi si minus credis, persuadebit Schol. Hipp. Min. 368 C. Fluxit autem adnotatio e lexico comico, ut conficio e Schol. Arist. Eqq. 577.

Verum nullus exstat locus magis idoneus ad probandum id quod posui quam Photiana glossa de verbo τευτάζειν. Boethi est quod nemo dubitabit. Iam laudantur Didymus, Artemidorus, Heracleo, hoc est tres praecipui scriptores, quos Pamphilus adhibuit, qua de re abunde satisfacient Rankius et Schmidtius. Quod autem Lycophronem affert, id eodem pertinet, sed hunc Pamphilus non ipse versavit, sed tantum cognovit e Didymi excerptis. Nunc intelligimus unde Boethus tam docte disputare potuerit περὶ τοῦ Κυψελιδῶν ἀναθήματος et Didymum laudare, nempe Pamphili scrinia compilavit. Agaclytum nescio sed Apellae locus itidem e Pamphilo fluxit, quod colliges ex

Athen. II. p. 63 D. coll. cum Hes. v. σέμελος. Glossam Πράμνειος οἶνος cuius causa non minus manifesta est, supra iam examinavi.

His praemissis via iam nobis munita est ad fructuosam comparationem Boethi et Hesychii. Quam rem ut explicemus, ut plerique solent qui hoc argumentum attingunt de Grammaticorum Graecorum cognatione, eodem utemur principio et fine, nempe Epistola ad Eulogium, cuius causa numquam dicta videtur.

Ac primum vide, quod nondum commemoravi, Boethum imprimis magna cum diligentia interpretatum fuisse proverbia quibus Plato utitur, de qua re Schneidewinus iam monuit in Praefatione Paroemiographorum, collatis et comparatis Zenobio et Scholiasta Platonis. Sed vide haec exempla apud Photium:

Καδμεία νίκη	coll.	c.	Schol.	Legg. I. 641 C.
καὶ τὸ τοῦ λύκου	»	»	»	Phaedr. 262 C.
καλὰ δὴ παταγεῖς	»	»	»	Euthyd. 293 D.
Μυσῶν λεία	»	»	»	Theaet. 209 A.
ὁ Διὸς Κόρινθος	»	»	»	Euthyd. 292 E.
οἶνος ἄνευ παιδευτῶν	»	»	»	Symp. 217 E.
ὄνου σκιά	»	»	»	Phaedr. 260 C.
ὀστράκου περιστροφή	»	»	»	Rep. 521 C.
οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο	»	»	»	Phaed. 89 C.
ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν	»	»	»	Cratyl. 413 A.

Et apud Scholiastam ad

Phaed.	72 C.	ὁμοῦ πάντα.
»	99 D.	δεύτερος πλοῦς.
»	108 D.	Γλαύκου τέχνη.
Cratyl.	384 A.	χαλεπὰ τὰ καλά.
Theaet.	146 A.	ὄνος κάθου.
»	153 C.	Κολοφῶνα ἐπιτιθέναι.
»	153 D.	ἄνω κάτω.
»	164 D.	μῦθος ἀπώλετο.
»	181 B.	ἀκίνητα κινεῖν.
Sophist.	241 D.	καὶ τυφλῷ δῆλον.
Phaedr.	279 C.	κοινὰ τὰ τῶν φίλων.
Charmid.	165 A.	ἐγγύα πάρα δ' ἄτα.

Lach.	187	B.	ἐν τῷ Καρὶ ὁ κίνδυνος.
»	»		ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν.
Gorg.	447	A.	πολέμου καὶ μάχης.
»	»	B.	ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται.
»	498	E.	δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν.
Rep.	398	A.	μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς.
»	426	E.	ὕδραν τέμνειν.
»	573	C.	σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς.
»	575	C.	οὐδ' ἴκταρ βάλλει.
»	621	B.	μῦθος ἐσώθη.
Legg.	780	C.	εἰς πῦρ ξαίνειν.
Dial. de Justo.			πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.

Sunt multo plura proverbia a Boetho notata, sed affatim iam habemus exemplorum e quibus colligamus praecipuam aliquam curam ab eo fuisse positam in proverbiis interpretandis. Nunc vide conjecturam, nam satis habebo si consecutus ero ut tota res verisimilis videatur. Dicit Hesychius in Epistola ad Eulogium: *ἐβουλόμην δ' αὐτὸν*, Diogenianum scilicet, *μήτε τὰς πλείους τῶν παροιμιῶν ψιλῶς καὶ ἄνευ τῶν ὑποθέσεων τεθεικέναι μήτε* ...... Non disputo nunc quae sint *αἱ τῶν παροιμιῶν ὑποθέσεις*· hoc intelligimus Diogenianum in lexico parum curasse proverbia. Tum alia in Diogeniano vituperat Hesychius quae nihil ad nos, et addit in fine: *ἅ τινα σύμπαντα καὶ τῆς παρ' ἡμῶν ἐπιμελείας δεηθέντα κατὰ δύναμιν τετύχηκε πάσης*, quae sic interpretor Hesychium cum alia addidisse, quae ipsi in Diogeniano desiderari viderentur, tum proverbiorum enarrationes. Quod ut verisimile videatur, effecit Vossii diligentia qui vol. II. p. 73 n. 1.: ***Nullae fere paroemiae suo loco***, h. e. Hesychius ipse addidit. Hoc quoque mihi intelligere videor cur Diogenianus proverbia omiserit; Pamphilum enim omisisse nemo sibi persuadebit; nempe ea reservavit peculiari libro cuius epitomen etiamnunc habemus, non inseruit lexico. Hesychius autem supplevit. Unde? Nempe laudat Boethum v. *διὰ πάντων κριτής*· hunc sequitur in proverbiis explicandis, alios fortasse, quorum memoria nondum redintegrata est, sed Boethum mecum agnoscis. Superest ut videamus an Boethi clara vestigia in Hesychio supersint. Neque excerpsit omnia, aut, si excerpsit, multa periere; ex iis proverbiis certe quae supra laudavi vix

unum invenias quod Hesychius quoque habet. Sed tot exempla supersunt, quibus conjecturam meam comprobem, ut chartae parcendum sit et plurima indicare tantum possim non exscribere. Primum contendemus Platonica proverbia apud Photium.

Huius itaque glossa est ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι, quacum confer aliam τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. Illam certe e Boetho excerptam esse ostendit Schol. Legg. XII. 968 E. Quid autem Hesychius? Quaedam resecuit, sed utitur verbis prorsus iisdem quibus Scholiasta.

Photius interpretatur λινὸν λινῷ συνάπτεις· glossa pertinet ad Euthyd. 298 C. ibique Scholia paulo plura servarunt quam Photius habet. Hesychius enarrat tribus verbis, sed ita ut agnoscas eundem.

Proverbium est πάντα κάλων σείειν. Iisdem fere verbis utuntur Photius, Hesychius et Schol. Sisyph. 389 C.

Affertur apud Photium πῦρ ἐπὶ πῦρ e Plat. Legg. II. 666 A. Verbis iisdem utitur Hesychius qui itidem Platonis meminit.

Docta imprimis est Photii glossa Σαρδόνιος γέλως, quam Schol. itidem e Boetho repetit ad Rep. I. 337 A. Vide quomodo Hesychius eadem contrahat in brevius.

Ad glossam ὑπέρου περιτροπή confer Schol. Theaet. 209 D et Hesychium. Agnosces manum eandem.

Inspice apud Photium glossam τρίτου κρατῆρος. Planissime indidem habet atque Schol. Phileb. 66 D. Verbis fere iisdem Hes. v. τρίτος κρατήρ.

Non est alia glossa magis idonea ad causam meam obtinendam, quam λευκὴ στάθμη, quam vide apud Phot. Hes. et Schol. Charmid. 154 B. Omnes utuntur iisdem verbis, sed Hesychius de more pauciora habet.

Contra in glossa πόλεις παίζειν plurima habet Hesychius, pauciora Photius; parum restat apud Schol. Rep. 422 E.

Alia proverbia sunt quorum memoria apud Photium intercidit, sed quae Scholiasta tantum cum Hesychio servarunt. Duplex est Scholion ad Euthyphr. 3 A: ἀφ' ἑστίας, excerptum ut videtur ex utroque Boethi libello. Alteram partem confer cum Hesychio; videbis de more hunc quaedam omisisse.

Explicatur proverbium ἱερὸν συμβουλή a Scholiasta ad Theag. 122 B. Pauca quaedam Hesychius servavit.

Proverbium est αὐτὸ δείξει, explicatum a Schol. Hipp. Mai. 288 B. Quod apud Hesychium superest, ita comparatum est ut sine Scholiasta ne intelligi quidem possit. Peius etiam est habita glossa Βάλλ' ἐς Μακαρίαν· descripsit e Boetho enarrationis initium, sed tam pauca ut ne sententia quidem constet, supplenda e Schol. Hipp. Mai. 293 A.

Confer quoque Schol. Rep. 493 D. ubi explicatur Διομηδεία ἀνάγκη cum Hesychio; animadvertes alterum ex altero supplendum esse.

Denique conveniunt Hes. et Schol. Eryx. 405 B. de proverbio λίθον ἑψῆσαι.

Addo Hesychium in tali argumento Platonem haud raro laudare. Iam vidimus de glossis αὐτὸ δείξει, πῦρ ἐπὶ πῦρ, Ἡρακλεία λίθος, διὰ πάντων κριτής· accedant δευτέρων ἀμεινόνων coll. c. Schol. Legg. IV. 723 E.; ἐμμέλεια coll. c. Ael. Dion. ap. Eust. p. 1167. 20; τὸ παρὸν εὖ θέσθαι in qua Platonis Gorgias laudatur; denique ἐγγαστρίμυθος quem locum exscribam ut componam cum docto Scholio ad Sophist. 252 C. Ibi Plato facete de iis qui sibi in disputando perpetuo contradicunt: τὸ λεγόμενον οἴκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες ἔντος ὑποφθεγγόμενον ὥσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα περιφέροντες ἀεὶ πορεύονται. Ad hunc locum Scholiasta, i. e. Boethus: παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τινὰ κακὰ μαντευομένων, λεγομένη ἐξ Εὐρυκλέους ἐγγαστριμύθου μάντεως, ἀφ' οὗ καὶ γένος τι μάντεων Εὐρυκλεῖς ἔλεγον· ἐγγαστρίμυθος δέ ἐστιν ὁ ἐν γαστρὶ μαντευόμενος· τοῦτον τὸν ἐγγαστρίμαντιν νῦν τινὲς Πύθωνά φασι, Σοφοκλῆς δὲ στερνόμαντιν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν (vs. 1014)

μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν.

Φιλόχορος δ' ἐν τρίτῳ καὶ γυναῖκας ἐγγαστριμύθους φησίν. Ex hoc loco haec descripsit Hesychius: ἐγγαστρίμυθος· τοῦτόν τινες ἐγγαστρίμαντιν, οἱ δὲ στερνόμαντιν λέγουσι. Φησὶ δὲ περὶ τοῦ τρόπου τῆς μαντείας καὶ Πλάτων ἐν τῷ Σοφιστῇ· τοῦτον ἡμεῖς Πύθωνα νῦν καλοῦμεν. Res manifesta est.

Sed Hesychius non tantum proverbia e Boetho sumsit, habet quoque alia quae verosimiliter hunc auctorem habent. Compone v. c. cum Hesychio Photianas glossas ἄ, ἀδημονῶν, ἐρήμη δίκη, εὐκράς, εὐκταῖον, ἐχέγγυος, ἑταίρα, εὐηθείας, εὐεργεσίας, ἰδίειν, νεὸς ἐστι καὶ ὀξύς, ὀλιγαρχούμενοι, παροιμία, al. Difficile est

iudicare de glossa τέμνειν coll. c. Schol. Epist. VIII. 353 C. Quid lateat nondum divinare potui.

Non hoc ago nunc ut demonstrem quem usum Boethus perite tractatus habeat ad Platonis emendationem, sed unum exemplum dabo ut haec quoque res cognoscatur. Habet Photius glossulam Φορβάδας· τοὺς ἐν τῇ γῇ βοσκομένους. Hunc solum usum istae observationes habent, ut intelligamus quae voces apud Graeculos interpretatione egere viderentur, quae res nunc vide quid valeat ad interpolationes eliminandas. Legitur apud Platonem in Legg. II. 666 E.: οἷον ἀθρόους πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους φορβάδας τοὺς νέους κέκτησθε, unde primum apud Photium emendabis: τοὺς ἐν ἀγέλῃ βοσκομένους pro ἐν τῇ γῇ· tum resecto interpretamento apud Platonem scribe: οἷον πώλους φορβάδας τοὺς νέους κέκτησθε. Sed haec de Boetho satis sunto.

§ 8.

De Aristophane Byzantio.

Nondum satis alte repetita quaestio est de fontibus Aelii Dionysii, quem video multa debere Aristophani Byzantio, de cuius studiis nunc videndum est. Non quaero de Eustathio qui veterem grammaticum nescio quomodo cognovit, nam habet ex eo quaedam excerpta quae in rhetoricis lexicis non legebantur, sed Dionysius unde mihi illius notitiam accepisse videatur exponam. Si Pamphilum adiisset, potuisset ex eo haurire, nam hic et per Didymum et per alios multos Aristophanis aliquot fragmenta recepit, unde in Athenaeum et in Diogenianum fluxere, sed ne levissimum quidem est indicium quo hoc comprobes, imo multa sunt quae suadeant ut contra statuas. Habet autem Dionysius ex Aristophane multo plura quam Diogenianus in epitome reliquit, nam ea quae volo fragmenta, apud Hesychium fere desunt. Non prorsus certa res est, sed mihi verisimile videtur Dionysium nonnulla certe per Tryphonem cognovisse. Dicam deinceps de utroque grammatico, ducibus Nauckio et Velseno, quorum utiles sunt commentationes de horum Alexandrinorum studiis.

Dignus est Aristophanes Byzantius cui sua reddamus, nam ut alii grammatici bene multi soliti fuerint aliena furari, ipse ab ea labe immunis est. Quin et ultro insectabatur, si quos deprehendisset in re litteraria graculos. Hinc etiamsi Homero excepto neminem Menandro magis diligeret, arguit tamen ἀφ' ὧν ἔκλεψε comicus poeta peculiari libello, ut Porphyrius auctor est, cf. Nauck. p. 280. Hoc quoque studio meruit ut bibliothecae Alexandrinae praeficeretur, cum regi demonstrasset in conventu ludorum poetas quosdam, populo ut placerent, non sua recitasse sed aliena, quam rem suaviter narravit Vitruvius VII. praef. Sed optimum iudico ipsum Nauckium virum diligentem, ducem sequi; qua in re ne me quoque quis furti insimulet, identidem affirmo me gratum profiteri quantum et illi et aliis doctissimis viris debeam, sine quibus hanc quaestionem quippe latissimi ambitus ne aggredi quidem potuissem.

Doctum opus quod Ἀττικὰς λέξεις inscripserat, Aristophanes in capita distribuerat, in quibus collegerat vocabula quae ad idem argumentum pertinerent, nam literarum ordinem non curabat. Pauci tituli innotuere sed celebratum est caput quo egit περὶ ὀνομάτων ἡλικιῶν, quam rem quam copiose tractaverit, discere possumus ex excerptis apud Eustathium, v. c. p. 727. 14. Hos locos si contuleris, non dubitabis ex Aristophane fluxisse quae Photius habet v. συνέφηβος, cf. Nauck. p. 97. Adde fortasse glossas σκυρθάνια et κυρσάνια, quae corruptae quidem sunt, sed manifesto referendae ad Arist. Lysistr. 1248.

Collato Eust. p. 1404 extr. apparet Aristophani deberi Photii adnotationem de voce λιπογνώμων· ipse autem Aristophanes, ut saepe alias, usurpavit Aristotelem de Historia Animalium, cf. Nauck. p. 101. Docuit Aristophanes eodem loco quae sint θυσίαι δωδεκῆδες, sed alibi Eustathius p. 1386. 48 similia tradit e Pausania, cuius fontem nunc agnoscis. Corrupta est Photii glossa προτήνιον· ἡλικία τις αἰγός, quam compone cum Aristophanis fragmento ap. Eust. p. 1625. 33. Neque nunc miraberis perverti Aristotelicam doctrinam Hist. Anim. VI. 24. 1 apud Photium v. ἴννος, nam intelligis per quot vicissitudines observatio tandem ad Photium pervenerit, cf. Nauck. p. 108. Ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα quae sint, itidem Photius debet Aristophani, cuius doctam disputationem Aelianus servavit N. A. VII. 47,

cf. Nauck. p. 111. Itidem glossae ὀρτάλιχος et νεβρός.

Commentatio Aristophanis περὶ τῶν συγγενικῶν ὀνομάτων itidem ἐκ τῶν Ἀττικῶν λέξεων decerpta est. Agmen ducat glossa οἰκεία in qua Photius nominatim Aristophanis meminit. Adde glossas ἀγχιστεῖς, ὅμαιμος et imprimis πενθερά, coll. cum Aristophane ap. Eust. p. 648. 53. Ibi non convenit inter Aristophanem et Aelium Dionysium de significatione vocabuli γάλως, sed ita tamen nt manifesto appareat aut Aelinm ipsum aut eum quem usurparet, cognitam habuisse Aristophanis observationem. Crediderim Tryphonem inter ntrumque interesse, nam hic idem argumentum persecutus erat, cf. Schol. Hom. Iliad. γ. 122 et Ammon. p. 54. Praeterea Nauckius p. 136 recte suspicatur Aristophanem non omisisse voces εἰνατέρες et ἀέλιοι, de quibus est Dionysii observatio Eust. ll. Eodem pertinent τήθη, τηθὶς et τηθαλλαδοῦς apud Photium, quae an ex Aristophane Dionysins habet, dubitare non sinit Enst. p. 971. 20, cf. Nauck. p. 141 sqq.

Itidem eo pertinent Photii glossae πάροχος, ζεῦγος ἡμιονικόν, νυμφαγωγός, νυμφεύτρια, quas credibile est per Pansaniam ex Aristophane in Photii farraginem fluxisse, coll. Eust. p. 652. 41 et p. 833. 49.

Tertium Aristophanis capnt memoratur περὶ προσφωνήσεων, cuius luculentum est fragmentum apud Eustathium p. 1118. 8. Hinc ductas suspicor Photii glossas πάπας, μαμμίαν, μάμμην, scilicet per Aelium Dionysium cf. Eust. p. 971. 20 et ἄπφα in lex. rhet. Bekk. p. 441. 11.

Vocabulum ἀνασεισίφαλλος Aristophanes adnotat ap. Eustath. p. 1921 fin. et Aelius Dionysius p. 1413. 32 apud eundem. Itidem vide Aristophanem ap. Eust. p. 1522. 54 de vocabulo ὦτος et Aelinm Dionysium ap. Eust. p. 561. 7. Deinde ἄγγαρος in Aristoph. Fragmt. Parisin. § 21 et apud Ael. Dion. ap. Eustath. p. 1853. 60, vide Nauck. p. 172. Σάννας est apud Photium et convenit Aristophanes ap. Eust. p. 1761. 22. Quid sit ἄμβων docet Erotianus p. 86 secundum Aristophanem; vide Dionysii locum pleniorem ap. Eust. 1636. 43. Ex eodem Erotiano novimus Aristophanem interpretatum fuisse vocem δίοπος. idem argumentum tractat Dionysius ap. Eust. p. 203. 14. Itidem compone Photium v. κρησέρα cum Aristophane ap. Erotianum

p. 232. Patriarcha indicat quid sit *κωλακρέτης*· convenit Schol. Arist. Av. 1541 secundum Aristophanem.

Sequor fragmentorum ordinem apud Nauckium et offendo p. 191 e Fragmt. Parisin. Aristoph. § 21 haec: *Ξένοι λέγονται οἱ ἐξ ἑτέρας πόλεως εἰς ἑτέραν ἐπιδημοῦντες· ἰδίως δὲ πάλιν τινὸς ξένοι, οὓς ἐν τῇ ἰδίᾳ τις ὑπεδέξατο οἰκίᾳ καὶ συγκατέπραξε τὰ χρήσιμα. Ἰδιόξενοι δέ εἰσιν οἱ ἐκ πλείονος χρόνου, τυχὸν δὲ καὶ ἀπὸ πατέρων παραδοχῆς, τηροῦντες ἀλλήλοις ὁμόνοιαν, κἂν τῇ οἰκήσει καὶ ταῖς πατρίσιν ἀλλήλων ἀπέχωσιν, οἱ καὶ διὰ σφραγίδων καὶ ἄλλων συμβόλων ἀλλήλοις δύνανται ὁμιλεῖν καὶ οὓς βούλονται συνιςάναι. Πρόξενοι δὲ καλοῦνται οἱ κατὰ δόγμα πολιτικὸν προςάται πόλεων ὅλων γενόμενοι καὶ φροντιςαί. Δορύξενοι δὲ ὡς εἰκός, οἱ κατὰ τὸν πόλεμον φιλοποιησάμενοι.* Itaque non dubitabis Aristophanem fontem esse illorum fragmentorum e lexicis rhetoricis apud Eust. p. 405. 36: *ἰςέον δὲ ὅτι τεσσάρων τούτων ὄντων προξένων ἀςοξένων δορυξένων καὶ ἰδιοξένων, πρόξενοι μὲν κατ' Αἴλιον Διονύσιον οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον· ἀςόξενοι δὲ οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀςῶν αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι, ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ· δορύξενοι δὲ οἱ ἐκ πολέμου ξένοι γεγονότες τισίν· ἰδιόξενοι δὲ οἱ ἰδίᾳ καθ' αὑτοὺς ξένοι ὄντες. Παυσανίας δὲ περὶ ἀςοξένων οὕτω φησίν· ἀςόξενοι οἱ γένει προσήκοντες τῇ πόλει τὸ ἀνέκαθεν, οὐκ ὄντες δὲ πολῖται, ὡς ἐν Κορίνθῳ Γλαῦκος ὁ Ἱππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου. Ἕτεροι δὲ οὕτω· ἀςόξενοι οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες, ἐπὶ δ' ἀλλοδαπῆς γεγονότες. Περὶ δὲ δορυξένου ὁ αὐτὸς Παυσανίας φησίν, ὅτι δορύξενος ὁ ἐκ πολεμίων φίλος καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες.* Aelii Dionysii fragmentum servavit etiam Photius in v. *ἰδιόξενος*, cf. lex. rhet. Bekk. p. 456. 5. Eum ex Aristophane profecisse manifestum est; illud quoque *ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ* de more Aristophanis est, qui pari modo apud Eust. p. 648. 53 *ἑκυρὸς ὁ τοῦ ἀνδρὸς πατὴρ τῇ νύμφῃ καὶ ἑκυρὰ ἡ μήτηρ, οἷον τῇ Ἑλένῃ ὁ Πρίαμος καὶ ἡ Ἑκάβη* et mox: *ἡ μὲν Κασάνδρα τῇ Ἑλένῃ γάλως ἐςίν, ὁ δὲ Ἕκτωρ δαήρ.*

Itidem Aristophani reddiderim Photii glossam *θῆσσα*, coll. Eust. p. 1246. 10; *οἰκέτης*, coll. Eust. p. 566. 12; *οἰκότριψ*, coll. Eust. p. 1327. 22; *ᾠά*, coll. Eust. p. 1828. 56 et p. 877.

49, de quo vocabulo luculenta supersunt veterum grammaticorum testimonia, vide Nauck. p. 197. Fortasse quoque ϛεγανόμιον, coll. Eust. p. 1761. 22.

Manifesta res est de vocabulo μασχαλίσματα cuius explicationem Photius profitetur se Aristophani debere. Descripsit autem Didymus, cf. Schol. Soph. El. 445 et de eo M. Schmidt. Didym. p. 105. Eidem redde Photii glossas λύσιοι τελεταί, Πηλέως μάχαιρα, κέδροπα coll. c. Erotian. p. 592; denique συρβηνεύς, συώδης, συρβάβυττα coll. Etym. M. p. 736. 23.

Hoc addendum est Aristophanem Byzantium epitomen conscripsisse Aristotelis operis de Historia Animalium. Hinc Athen. III. 89 D. locum habet de pinnophylace, Photius glossam πιννοτήρης· et alia eiusdemmodi conquiri possunt.

Nunc de Tryphone dicendum est, cui significavi Dionysium Aristophanica sua magnam partem debere.

Tryphonis Alexandrini qui Augusti tempora attigit, libros a multis olim lectos et laudatos fuisse apparet; hinc igitur factum est ut eum in tanta veterum grammaticorum iactura quodammodo aestimare possimus; laudat enim aliquoties Athenaeus secundum Pamphilum; usurpavit Stephanus Byzantius; saepe excitatur ab Apollonio et Herodiano; aliquoties testimonium dicit apud Ammonium. Eustathius laudat quidem sed fide Athenaei et Herodiani; semel tantum ex lexico quodam rhetorico p. 1291. 45, anonymo illo ut existimo, sed satis ostendi omnia rhetorica lexica quibus uteretur, inter se fuisse simillima, ita ut minime mirum sit in aliis Pausaniam, in aliis Dionysium cum Tryphone conspirare. Ut ut est, Eustathius e Photio emendandus est, nam quum dicit ἕτερος δέ τις λέγει καὶ αὐτὸς ὅτι δόχμη ὡς ὄχθη καὶ ϛάθμη κατὰ Τρύφωνα, coll. Photio v. σπιθαμή, colligo illud ipsum σπιθαμὴ pro ϛάθμη reponendum esse, quod mihi dabis si contuleris quae apud Eustathium proxime praecedunt. Hoc vult grammaticus δόχμη scribi παροξυτόνως ut ὄχθη et significare σπιθαμή, nempe apud Cratinum, quod Photius docet. Sed inspiciamus Aelii Dionysii fragmentum apud Eustathium p. 906. 50: θαλάμαι μὲν βαρυτόνως ζωικαὶ καταδύσεις, θαλαμαὶ δὲ τόπος ἱερὸς Διοσκούρων, ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο, cf. Phot. Eadem leguntur p. 1541. 45, quibus collatis cum Ammonio p. 68, videbis ante Dionysium

idem iam docuisse Tryphonem. Interest opinor aliquid, observatio sitne Photii qui idem tradit in Lexico an Tryphonis, qui fere mille annis ante vixit. Docet Athenaeus VII. 299 A. Athenienses dicere singulari numero ἔγχελυς, plurali ἐγχέλεις, et advocat fidem Tryphonis. Idem tradit Eustath. p. 1231. 35, quem crederes ut plurimum sequi Atheuaeum, nisi disertis verbis adderet se hoc invenisse apud Dionysium. Scripsit Trypho περὶ πνευμάτων· ex Eustathio liquet idem argumentum attigisse Dionysium et apud Lehrsium recensetur inter eos qui de interaspiratione quam vocant, scripserunt. Dionysium sequi Tryphonis auctoritatem etiamnunc apparet, coll. Tryphonis fragmento de nomine ἦδος in Epim. Hom. p. 195. 28 cum Aelio Dionysio ap. Eust. p. 1417. 18. Quin credibile est Dionysium saepe usum fuisse ipsis Tryphonis verbis, quod tum supra apparuit cum laudarem utriusque fragmentum de voce θαλάμαι, tum ex verbis Tryphonis apud Ammonium p. 54 καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα, p. 94 καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα, p. 137 ὁμοίως ἡμῖν, p. 22 καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, apud Athen. II p. 53 A. ὃν ἡμεῖς λέγομεν, quibus locutionibus in simili argumento similiter utitur Dionysius.

Sequitur esse debere apud Photium quaedam e Tryphone excerpta. Et revera possumus complura exempla indicare, quae e Tryphone in Dionysium, e Dionysio in Photium fluxerunt. Primum exemplum sit Tryphonis adnotatio de verbo μισήτη, transscripta ab Ammonio p. 94: μισητή καὶ μισήτη· διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας· ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν καταφερῆ πρὸς συνουσίαν· τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσί φησι φυλάττεσθαι καὶ παρ' Ἴωσιν. Statim apparebit cur totum locum exscripserim, sed primum compone Photii glossam: μισήτη· τὴν καταφερῆ μισήτην ἔλεγον· τὸ γὰρ μῖσος οὐκ ἄποθέν ἐςι τοῦ μιαίνεσθαι· ὃ γὰρ μισεῖται μεμόνωται καὶ ἀμιγές ἐςιν· ἢ οἱονεὶ μισγητήν τινα οὖσαν· ὃ καὶ βέλτιον· καὶ τὸ ἐν παροιμίας δὲ μέρει λεγόμενον· Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή· κατά τι τοιοῦτο εἰρῆσθαι δοκεῖ· καὶ ὁ Κρατῖνός που ἔφη· Μίσηται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται· τὸν δὲ ἁπλῶς μισητὸν τὸν ἀνίκανον λέγει· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς

ἀπλήϛου κατὰ τὴν τροφὴν τίθεται ἡ λέξις. Tum sequitur alia glossa μισητία· ἡ πρὸς ὁτιοῦν ἄχαρις ἀπληϛία. Si dubitas Photium haec debere lexico rhetorico, satisfaciet Eustath. p. 1650. 64, qui locus partim plenior est, partim e Photio supplendus est: αὐτὸ δέ γε τὸ μισεῖν κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνειν τεθὲν ἡ κωμικὴ σεμνότης ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσέμνων. Ἀριϛοφάνης γοῦν μισητίαν ἐπὶ κατωφερείας ἔφη, ἤγουν ῥοπῆς ἀσχέτου τῆς περὶ μίξεις· ἄλλοι δὲ μισήτην βαρυτόνως πρὸς διαϛολὴν τῆς ὀξυτονουμένης τὴν κοινὴν καὶ ῥᾳδίαν, λέγοντες καὶ χρῆσιν αὐτῆς εἶναι παρὰ Κρατίνῳ καὶ Σώφρονι· χρᾶται δ' αὐτῇ καὶ παροιμία ἐν τῷ· περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή. Vides Eustathium sequi eundem atque Photium, quem facile intelligimus esse Dionysium. Sed unde haec ipse Dionysius? Nullum exstat indicium eum ipsum Aristophanem grammaticum usurpasse. Sed habet e Tryphone, nam hic quoque laudavit Sophronis locum et alterum illum versiculum: περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή, quem Archilochi esse viri docti suspicantur. Unde noverim? Nempe ex Ammonio, qui in Tryphonis verbis τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσί (φησι) φυλάττεσθαι καὶ παρ' Ἴωσιν, clarissime respicit Doricum poetam Sophronem et Ionicum Archilochum. Non est igitur observatio Photii, non est Aelii Dionysii . . . credes itaque Tryphonis esse. Imo Tryphon quoque alios compilabat. Forte fortuna nunc res liquido constat et tenemus manifestos fures paene dixerim. Inspice Schol. Arist. Av. 1620: μισητίαν δὲ οἱ μὲν περὶ Ἀριϛοφάνη τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκρασίαν· καὶ τό· περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνή οὕτως ἐξηγοῦνται· μήποτε μέντοι γενικώτερόν ἐϛιν ἀπληϛία, ὃ καὶ νῦν ἐμφαίνεται. Vides Tryphonem iam adhibuisse Aristophanem Byzantium et ex eo verosimiliter ad nos pervenit Cratini et Sophronis mentio. Est exemplum in paucis memorabile.

Videamus alia quaedam exempla. Docet Tryphon apud Ammonium p. 187 discrimen nominum τρόχος et τροχός et laudat Eur. Med. 45. Idem tradit Eustathius p. 1517. 61 κατὰ τοὺς παλαιούς. Photius in voce addit mentionem eiusdem Euripidei loci.

Ostendit Tryphon apud Ammon. p. 22 differentiam nominum ἁρπάγη et ἁρπαγή. Convenit lex. rhet. Bekk. p. 446. 10, nempe secundum Dionysium, qui de hoc vocabulo itidem

pracceperat, ut novimus ex Eustath. p. 1390. 50 et 906. 48.

Quid intersit inter πονηρός et πόνηρος docet Tryphon ap. Ammon. p. 116. Ex illa observatione pauca supersunt apud Photium in voce.

Interest aliquid inter Δήμητερ et Δάματερ, cf. Tryph. ap. Ammon. p. 40. Vide idem argumentum apud Phot. v. Ἡράκλεις et ὦ Ἡράκλεις.

Confer Photii glossas ἱμαιδός et ἱμαῖος cum Tryphone ap. Athen. XIV. 618 C.: videbis bis convenire: h. e. Aelius Dionysius sequitur Tryphonem. Ipse autem Tryphon videtur hausisse ex Aristophane Byzantio, ut conficio ex iis quae apud Athenaeum continuo sequuntur. Res eodem redit, quo illud quod supra vidimus de voce μισήτη. Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 184 et Velsenum de Tryph. fragmt. 115.

Restat ut videamus de Ammonio cuius observationes, etiamsi non magni fecerim, recentioribus tamen magistellis dignae visae sunt, quas compilarent. Non est operae pretium ut separatim videamus de Thoma Magistro, de Herennio Philone quem Eustathius paulo pleniorem nactus est quam Valckenaerius, de Cyrillo, de Ptolemaeo Ascalonita qui Thoma usus est magistro neque διδασκάλου κρείττων fuit et de Moschopulo, cui Ritschelius contendit Thomam sua debere. Hi igitur omnes Ammonianis usi sunt pro suis; sed ipse Ammonius, seu quocunque nomine gaudet, nam sponte patet hunc non fuisse Ammonium Alexandrinum Tryphonis patrem an magistrum, usus est ut vidimus Tryphone. Eundem grammaticum usurpasse vidimus Aelium Dionysium; sequitur esse de quibus inter Photium et Ammonium conveniat. Exemplis quae iam attulimus, quaedam addam.

Bona pars lexici Ammonii ita comparata est ut sine damno tam puerili doctrina carere possimus, nam quis curat magistrum praecipientem de discrimine inter κύειν et τίκτειν, κύριος et δεσπότης, λείαν et λίαν, λῆμα et λῆμμα? Et sunt plurima alia eiusmodi, non tantum puerilia sed etiam falsa. Sed supersunt alia, quorum aliquis usus est, modo inveneris quis primus dixerit. Agit p. 25 de verbo ὀρρωδεῖν· haec compone cum Photio et Herennio Philone apud Eustathium. Adnotatio de voce βωμός p. 32 excerpta e vetere grammatico Ammonio

Alexandrino, componenda est cum Harpocratione et Phot. v. ἐσχάρα. Ad glossam ἶπες p. 74 cf. Phot. in v. et v. θριπήδεςα. De vocabulo ἰσθμός egerunt Photius et Ammonius p. 76. Quae Ammonius p. 80 habet de voce κάλλαια, vide quoque ap. Phot. in v. et v. ἡμερόκαλλες. Probabiliter sumi potest haec omnia e Tryphone esse. Idem valet de locis quibusdam, ubi Ammonius conspirant et Aelius Dionysius. Ad vocabulum μεἰραξ p. 90 vide hunc ap. Eustath. p. 1390. 50. Ammonius p. 118 docet quid intersit inter πρόξενος, ἰδιόξενος et δορύξενος· vide Dionysii locum quem supra exscripsi. Denique vide Ammoninm p. 135 et 138 de vocabulis τήθη et τηθίς, coll. c. Phot. in v. et Ael. Dion. ap. Eust. p. 971. 20.

§ 9.

De Iulio Polluce et Scholiastis Aristophanis et Sophoclis.

Dicam hac paragrapho quam potero brevissime de Iulio Polluce et Scholiastis Aristophanis et Sophoclis, quos cum potiora sua Didymo debere videam, cum Photio componam.

De Iulio Polluce praeceptore Commodi Imperatoris Philostratus egit in vitis Sophistarum et servavit duo fragmenta ex eius declamationibus excerpta, quae abunde sufficiunt ad eloquentiae genus declarandum. Non utitur verbis obsoletis et intermortuis, sed fundit inanem verborum strepitum, qui nescio quomodo aequalibus placebat. Fuerunt olim homines docti in ea opinione, Pollucem a Luciano rideri in Lexiphane et Rhet. Praeceptore, sed quamquam conjectura ingeniose excogitata est et argumentis nititur satis speciosis, recte tamen Hemsterhusius in Praefatione ostendit alium rhetorem a Luciano peti, cui non Pollux nomen fuerit sed Dioscurides: hoc enim dicit: τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι, non τῷ Διὸς καὶ Λήδας παιδί, quamquam me quidem iudice hoc loco res non conficitur, nam, si haec ἀκυρολογία est, Romani tamen eodem modo templum *Castorum* nuncupabant. Praeterea in utroque opere, sed imprimis in Lexiphane, Lucianus traducit eos qui Atticos imitantur nullo delectu, nulla prudentia: Pollux tamen, quod in

Onomastico videmus, neque probasset Lexiphanis ineptam loquacitatem et ridiculos calamistros, et in fragmentis apud Philostratum alium dicendi colorem ostendit.

Congessit Pollux in Onomasticum in usum Commodi varias locutiones et dicendi formulas eximie Atticas ex optimis scriptoribus descriptas, sed ita ut in unum colligeret quod ad idem argumentum pertineret. Modo vidimus simile quid praestitisse Aristophanem, sed utile est animadvertere discrimen quod intercrat inter vetustos grammaticos Alexandrinos et illos rhetores, qui Antoninorum tempore floruerunt. Cum illi studia conferrent ad veterum scriptorum interpretationem, hi plerumque scriptores veteres parum curabant — nam quis credat Pollucem vel Phrynichum Cratinum vidisse vel Eupolidem quem toties laudant? — sed Alexandrinorum copiis utebantur, Didymi praesertim eorumque qui Chalcenteri scrinia furati erant, ad conquirenda vocabula casca, aequalibus minime intellecta, quibus orationem distinguerent ut multitudini *ἀττικώτατοι* viderentur. Omnes paratis copiis utebantur; exemplum est, quem toties dixi Athenaeus, qui quam saepe alios non nominatos exscribat, hodie suspicari magis possumus quam demonstrare. Ne ibi quidem suus mihi videtur quum acerbe in Platonem invehitur, sed Didymum ni fallor sequitur, qui (ut erat morosus ingenio et vitam in umbra degens aequalibus ridiculus fuit scriptis sex libris quibus Ciceronis de Republica opus refutavit), Platonem quoque sibi exagitandum sumsisse videtur, quod levi indicio conficio, quod vide apud Schol. Legg. I. 630 A. Sed de declamatoribus satisfaciet Lucianus et simul apparebit Pollucem in veterum imitatione satis sobrium fuisse et modestum; nam neque commendat vocabula a vulgi consuetudine nimis remota et in epistolis ad Commodum, quas singulis libris praefixit, simpliciter et perspicue scribit et verborum ornatum non venatur.

Fontes suos Pollux indicare non solet, sed quia innumeri loci sunt, quibus sive similia sive eadem tradit quae Hesychius vel Photius, manifestum est eum a Didymo pendere. Ipse in inscriptione secundi libri ingenue profitetur: *πολλὰ δὲ καὶ οἱ τῷ περιπάτῳ συνήθεις ἐμήνυον ἡμῖν, αὐτοὶ τὰ παρ' αὐτῶν καὶ τὰ παρὰ τῶν ἰατρῶν ἀθροισάμενοι, παρ' ὧν καὶ ἡμεῖς τινὰ τούτων*

συνελέξαμεν. In inscriptione septimi libri gloriatur se in hoc quidem libro nullum habuisse quem sequeretur; unde conjectura fiat de superioribus libris. Octavum librum brevi tempore confecit, cum sibi Athenis eloquentiam profitenti quotidie duae orationes habendae essent, ex cathedra una, altera ὀρθοςάδην. Et apparent vestigia aliena, nam multa in hoc libro debet Aristoteli. In inscriptione decimi libri, in qua contendit sibi non satisfecisse Eratosthenis Σκευογραφικόν, satis indicat veteres illos, e quibus sua collegisset, non fuisse scriptores sed grammaticos.

Longum est omnes locos indicare, quibus Photius et Pollux conveniunt et faciam hoc ad singulas Patriarchae glossas. Satis erit pauca exempla hic adnotare.

Agit Pollux III. 38 de vocibus τέλος, τέλειοι, προτέλεια. Convenit Photius, qui sua habet e Pausania apud Eustath. p. 881. 25.

Eodem libro § 59 docemur quid sit πρόξενος, ἰδιόξενος, δορύξενος, ἀςόξενος· vide Phot. v. ἰδιόξενος. Iam dixi superiore paragrapho adnotationem fluxisse ex Aristophanis libris. Paulo infra § 83 disputat de vocabulis εἴλωτες, πενέςαι, κλαρῶται, aliis. Similia Photius, quibuscum convenit lexicon rhetoricum ap. Eust. p. 295. 29. Vide Ruhnk. Tim. p. 213. Veterum scriptorum locos habet Athen. VI. 264. Platonis locus Legg. VI. 776 B. an sanus sit multum dubito, licet vulgatae lectionis patrocinium susceperit Ruhnkenius. Fateor, idem quod nos iam legit Athenaeus in Codicibus suis, sed tamen expuncto τῆς . . καταδουλώσεως, aliquanto melius intelligo: ἐλάττω δὲ ἥ τε Ἡρακλεωτῶν δουλεία τῶν Μαριανδυνῶν ἔριν ἂν ἔχοι. Locus fortasse interpolatus fuit, quia librarius duplicem genitivum non caperet; attamen quod sequitur τὸ Θετταλῶν πενεςικὸν ἔθνος, potuerat Plato eodem modo enunciare τὸ Θετταλῶν ἔθνος τῶν πενεςῶν· sed ἡ Ἡρακλεωτῶν δουλεία τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως non adducor ut Platonem scripsisse credam. Qui librarius locum conjectura tentavit, fortasse τῶν Μαριανδυνῶν cum ἔριν conjungebat. Sed alii videant.

Unum praeterea locum adscribam: Poll. IX. 53 coll. c. Phot. v. τάλαντον. Vides Pollucem pleniorem esse. Multo plura investigari posse puto de fontibus Pollucis, sed quia res a Photio remotior est, haec nunc satis videntur.

De veterum in Aristophanem Scholiorum fontibus accurate scripsit Otto Schneiderus, qui probare instituit Symmacho unice deberi quidquid ex veterum grammaticorum libris excerptum, in Scholiis in Aristophanem supersit. Non tulit assensum Dindorfii in Praefatione ad Scholia Aristophanica, qui concessit quidem multa Symmacho deberi, sed negavit omnia ex eius commentariis in hodiernam syllogen fluxisse. Neque Schmidtio Didym. p. 285 Schneiderus sententiam probavit. Nihil opus est in nostra quaestione de fontibus Photii hanc litem dirimere, sed satis est observasse, quod nemo negat, Scholiis multa inesse e lexico comico Didymi descripta. Hinc qui Photio utilem operam navare velit, Scholia quoque considerare debet. Dabo huius rei exemplorum quantum satis est.

Primum afferam tres Photii glossas *ὄρρος*, *κεροβάτης* et *μαμμάκυθος* quae a Schol. Ran. 223. 230. 990 nominatim ad Didymum referuntur. Sed glossa est *Ἑρμοκοπίδαι* quam Photius Pausaniae debet, ut constat coll. Schol. Thuc. VI. 27. In ea legitur: *Φασὶ δὲ Ἀλκιβιάδην συμπράττοντα Κορινθίοις τοῦτο πρᾶξαι.* Pausaniam hoc fide Philochori retulisse, efficio e Schol. Lysistr. 1094.

Apud Arist. Ran. 191 legitur *τὴν περὶ τῶν κρεῶν*. In Scholio memoratur alia lectio *τὴν περὶ τῶν νεκρῶν*. Collato Photio in voce *κρέας* videmus hanc esse scripturam Ixionis, qui aliquoties in Scholiis laudatur et de quo Schneiderus egit p. 90.

Schol. Vesp. 1035 suppleri potest e Phot. v. *Λαμία*, qui plura servavit, quae Scholiasta omisit, quia nihil facerent ad Aristophanem, cf. Schol. Pac. 757 et Schmidt. Didym. p. 257. Itidem in plerisque conveniunt Phot. v. *λαμπάδιον* et Schol. Acharn. 1174.

Aliquid turbatum est in Schol. Lysistr. 665: *λυκόποδας ἐκάλουν ὡς μὲν Ἀριστοτέλης τοὺς τῶν τυράννων δορυφόρους· τοὺς γὰρ ἀκμάζοντας τῶν οἰκετῶν ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος φυλακῇ ἔβαλλον· λυκόποδες δὲ ἐκαλοῦντο ὅτι διὰ παντὸς εἶχον τοὺς πόδας λύκων δέρμασι περικεκαλυμμένους, ὥστε μὴ ἐπικναίεσθαι ἐκ τοῦ περιέχοντος· τινὲς δὲ λυκόποδας διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐπίσημον λύκον.* Veram scripturam elicies e Photio qui sic: *Λυκόποδας· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· τοὺς πρὸς Ἱππίαν ἀγωνισαμένους ἐπὶ Λειψυδρίῳ, ὡς γενναίους· ἔλαβον γὰρ τοὺς δορυφόρους*

τῶν τυράννων διὰ τὸ κατειλεῖσθαι δέρμασι τοὺς πόδας καὶ λυκόποδας εἶναι· ἢ διὰ τὸ λύκον ἔχειν ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν ἀπὸ Διονυσίου πρώτου. Ultima vocabula non intelligo, sed hoc manifestum est ex hoc loco supplenda esse quae apud Scholiastam exciderunt ante τοὺς τῶν τυράννων δορυφόρους. Sic demum Aristoteli sententiam suam restitues.

Compone Photii v. λυσανίας c. Schol. Nub. 1163; οὐκ ἀποτευκτήσεις c. Schol. Nub. 426; οὐκ ἐπιγλωττήσομαι c. Schol. Lysistr. 37; προφορούμενοι c. Schol. Av. 4; τρύγοιπος c. Schol. Plut. 1087, cet. Ad glossam σισύρα vide quae congessit Schmidtius Didym. p. 62. Unum exemplum addam sed memorabile: Phot. gl. ταυροφάγον comp. c. Schol. Ran. 357, qui e veteribus commentariis multo plura servavit.

Sed Schmidtius demonstravit in docta commentatione de Didymo, quam toties iam laudavimus, inesse doctrinae Chalcenteri fragmenta Scholiis Sophocleis. Operae pretium igitur erit haec cum Photio comparare ut glossarum origines indagentur. Minus moror nunc Photii glossas ζύγαστρον, πλάνος, λύειν τέλη, προνούστερος, ῥαψῳδὸς κύων, προστατήριος coll. c. Schol. Trach. 694, Oed. Tyr. 67. 316, Ai. 119, Oed. Tyr. 391 et Electr. 637, sed conferri debet Photius v. νηφάλιοι θυσίαι et νηφάλια ξύλα, quae e Philochoro fluxere, quem Didymus usurpavit, ut patefaciet Schol. Oed. Col. 100, qui multo plura et doctiora de hoc argumento servavit. Sed imprimis consideratione digna est duplex glossa Εὐμολπίδαι. Haec Photius: Εὐμολπίδαι· πατριὰ Ἀθήνησιν ἀπ' Εὐμόλπου· ἐγένοντο δὲ τρεῖς, ὁ μὲν ἐκ Θρᾴκης ἐπιστρατεύσας ὃν οὐ προσποιοῦνται οἱ Εὐμολπίδαι· ὁ δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀστυκόμης· ὁ δὲ Μουσαίου καὶ Δηϊόπης. Altera glossa est Εὐμολπίδαι· γένος ἀπὸ (Εὐμόλπου) τοῦ Θρᾳκός, ὃς καὶ τὴν μύησιν εὗρε· ἢ ἀπὸ τοῦ Μουσαίου υἱοῦ, ὃς ἦν ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος, in quibus Εὐμόλπου inserui fide Etym. M. 393. 28. Si contuleris Schol. Oed. Col. 1051, videbis Photium servasse duo lacera fragmenta, alterum Istri, alterum Androtionis, de quo sic Schol.: Ἀνδροτίων μὲν οὖν γράφει οὐ τὸν Εὔμολπον εὑρεῖν τὴν μύησιν, ἀλλ' ἀπὸ τούτου Εὔμολπον πέμπτον γεγονότα. Εὐμόλπου γὰρ γενέσθαι Κήρυκα· τοῦ δὲ Εὔμολπον· τοῦ δὲ Ἀντίφημον· τοῦ δὲ Μουσαῖον τὸν ποιητήν· τοῦ δὲ Εὔμολπον τὸν καταδείξαντα τὴν μύησιν καὶ ἱεροφάντην

γεγονότα. At hoc modo tertius ille Eumolpus non fuit sec. Photium ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος, sed τέταρτος. Vix puto lacunam aliunde sarciri posse, quam indicasse satis habeo. Ergo ne haec quidem mendo vacant quae proxime praecedunt; correxerim: . . . γράφει οὐ τὸν (πρῶτον) Εὔμολπον — ἀλλ' ἀπὸ τοῦ (δευτέρου) Εὐμόλπου πέμπτον γεγονότα.

Ob eandem causam quam exposui conveniunt lex. rhet. Bekk. p. 359. 5 c. Schol. Trach. 94; p. 425. 17 c. Schol. Trach. 119; p. 346. 28 c. Schol. Oed. Tyr. 467; p. 350. 25 c. Schol. Oed. Tyr. 712. Haec cum multis aliis congessit Schmidtius in Didym. p. 95 sqq.

§ 10.

De Phrynicho.

Explorandum est iudicium Photii qui in Bibliotheca satis diligenter refert de Phrynicho, cuius σοφιςικὴν παρασκευὴν se legisse memorat comprehensam libris triginta sex. Sed de librorum numero non satis constat, nam ipse Phrynichus in epistola ad Imperatorem Commodum dicit se iam absolvisse libros triginta septem et profitetur, si per valetudinem liceat totidem se additurum. Suidas vero docet eum reliquisse libros quadraginta septem, secundum alios autem septuaginta quatuor. De his libris cuiusmodi fuerint, e Photio satis constat. Ἔςι δὲ τὸ βιβλίον, inquit, λέξεων τε συναγωγὴ καὶ λόγων κομματικῶν, ἐνίων δὲ καὶ εἰς κῶλα παρατεινομένων τῶν χαριέντως τε καὶ καινοπρεπῶς εἰρημένων τε καὶ συντεταγμένων. Tum addit: κατὰ ςοιχεῖον αὕτη ἡ συναγωγή legitque adeo ἀπὸ τοῦ Α μέχρι τοῦ Ω, ita ut suspicari liceat exemplar integrum fuisse et nil defuisse libris triginta septem quos Phrynichus ipse dicit se conscripsisse, sed nescio quo casu duos libros in unum coaluisse. Quamquam non satis intelligo quomodo de opere secundum literarum ordinem conscripto Phrynichus polliceri potuerit se alteros tantum libros additurum esse. Subjungit Photius: ἤκμασε δὲ ὁ ἀνὴρ ἐν τοῖς χρόνοις Μάρκου βασιλέως Ῥωμαίων καὶ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Κομμόδου, πρὸς ὃν καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ συντάγματος ποιεῖται, ἐπιγράφων· Κομμόδῳ Καίσαρι Φρύνιχος χαίρειν, sicut Pollux

quoque facit. Sed apparet eum libros absolutos Commodo inscripsisse, singulos autem antea iam misisse aliis, quorum nomina Photius perscripsit. Sic primum librum misit Aristocli cuidam et usus est verbis paene iisdem quibus Timaeus in epistola ad Gentianum. Quinto libro accuratius agere se velle dicit περὶ κλίσεως ὀνομάτων, sed non satis perspicio quomodo servato verborum ordine, argumentum peculiare potuerit commode persequi. Simul flebiliter queritur ὅτι τρία νοσήματα αὐτῷ συμπεσεῖν συνέβη, τὴν σύντροφον τῷ γήρᾳ στραγγουρίαν καὶ διωλύγιόν τινα καὶ μακρὰν φρενῖτιν καὶ διὰ γαστρὸς αἵματος ῥύσιν, quod miraberis ut eleganter dictum. In praefatione libri undecimi profitetur se nunc primum cognovisse Aristidem quem laudibus effert. Nihil attinet e Photio plura exscribere, sed satis videmus, eum non minus serviliter amicis et patronis adulatum fuisse quam acriter invectum fuisse in aequales qui illo tempore rhetoricam vel sophisticam artem profiterentur. Laudat Photius hominis variam doctrinam, sed carpit importunam loquacitatem ita ut ex grandi opere quatuor partes sine damno resecari posse existimet: καὶ καλοῦ καὶ ὡραίου λόγου ὕλην ἄλλοις συναθροίζων, αὐτὸς οὐ λίαν τοιούτῳ περὶ αὐτῶν ἀπαγγέλλων ἐχρήσατο ὁ Φρύνιχος. Omnes hodie opinor Photio adsentientur, nam dum acerbe reprehendit alienos errores, eum contemnimus ubi deprehendimus in facilioribus subinde turpiter titubantem. Bina habemus excerpta ex operibus Phrynichi; prioris opusculi titulus est: ἐκ τῶν Φρυνίχου τοῦ Ἀρραβίου τῆς σοφιστικῆς παρασκευῆς: publici iuris fecit Immanuel Bekkerus. Alterum opus inscribitur: Φρυνίχου ἐκλογὴ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν, excerptum e libro περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων, quem Suidas memorat. Ea epitome olim iam in lucem protracta fuit et post Nunnesii et Scaligeri curas iterum edita est a Joanne Cornelio Pauwio, quem editorem Grammaticus nactus est se dignum, nam si contenderis virum doctum in litibus quas cum Dorvillio exercuit, referre Phrynichi mores, nihil inclementius dixeris. Tertium edidit Lobeckius et libellum ornavit et oneravit adnotationibus, quibus probavit se in nullo Graecarum literarum angulo hospitem esse; an Phrynichi usum aliis aperuerit, hoc fortasse dubitare possis.

Phrynichi liber de nominibus Atticis, quantum ex Ecloga

conjicere licet, praecipue versabatur in notandis aequalium in loquendo vitiis, neque comparandus erat cum praestantia Praeparationis Sophisticae, qua ingens numerus continebatur locorum ex optimis scriptoribus translatorum. Mihi verisimile videtur Phrynichum absoluto minore opere tum demum aggressum esse Praeparationem scribere. Sed illum libellum Corneliano misit, qui a Photio non refertur inter eos quibus maius opus inscripsit. Fuit, ut Nunnesius autumat, Attidius Cornelianus, quem Capitolinus in M. Antonino praefectum Syriae fuisse refert. Phrynichus praeter ea quae in praefatione scribit, hominem in os laudat p. 166, ubi agens de vocabulo *πρόσωπον*, quo abutebantur aequales eo sensu quo Romani *personam* usurpant, Cornelianum laudibus effert, quod numquam sic peccaverit: *Οἱ ἀμφὶ τὰς δίκας ῥήτορες οὕτω λέγουσι παραπαίοντες ἀλλὰ σὺ καθαρὸς καὶ ἀρχαῖος ὢν ῥήτωρ καὶ μόνος μετά γ' ἐκείνους, τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημοσθένην λέγω, ἐπανάγων εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα καὶ δόκιμον τὴν ῥητορικήν, οὐ μόνον αὐτὸς δυσχεραίνων οὐδεπώποτε ἐχρήσω τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐκώλυσας χρήσασθαι, ἐξελληνίζων καὶ Ἀττικίζων τὸ βασιλικὸν δικαςήριον καὶ διδάσκαλος καθιςάμενος οὐ μόνον αὐτῶν τῶν λόγων οἷον χρὴ λέγειν (ἀλλὰ καὶ) σχήματος καὶ βλέμματος καὶ φωνῆς καὶ ςάσεως.* Digna est quae notetur infamis adulatio et vocabulorum tinnitus nauseam parit. Sed pergit: *τοιγαροῦν σε τῶν μεγίςων ἀξιώσαντες οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἀνέθεσαν τὰ Ἑλλήνων ἅπαντα πράγματα διοικεῖν παριδρυσάμενοι φύλακα ἑαυτοῖς, λόγῳ μὲν ἐπιςολέα ἀποφήναντες, ἔργῳ δὲ συνεργὸν ἑλόμενοι τῆς βασιλείας.* Credis haec satis videri veteri Grammatico. Imo addit *ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ αὖθις.* Non minus turpiter se dat p. 184, ubi contendit Menandrum parum pure locutum fuisse et miratur Cornelianum qui mali poetae patrocinium susceperit; tum addit iterum mentione facta honorum quibus Divi fratres hominem extulerant: *ἄγε οὖν ὅπως λύσεις μου τὴν ἐν τῇ τοιᾷδε δυσχερείᾳ τῶν ὤτων ἀπορίαν· οὐ γὰρ περιόψεσθαί σε ἡγοῦμαι ἐρήμην ὀφλόντα σου τὰ παιδικὰ Μένανδρον.* Potestne insulsius? Phrynichus qui in scribendo numquam suus est, eximie Attice se loqui putabat, si Menandrum Corneliani *παιδικὰ* vocasset, quia simile quid legerat in Plat. Phaedr. 279 B.

Ineptiae huius generis in Phrynicho permultae sunt, sed

longe plures in Ecloga quam in Praeparatione Sophistica. Verum exempla quaedam exscribenda sunt ut lectores videant Photium haud injuria Phrynichi dicendi genus improbasse. Pag. 22 damnat τελευταιότατον quippe ἁμάρτημα τῶν περὶ παιδείαν δοκούντων τευτάζειν. Vocabulum non de trivio sumtum. Quod Caesar suadere solebat ut tanquam scopulum vitaremus verbum insolens, hoc Phrynichus aut ignoravit aut non curavit. Pag. 30 docet ὀσμὴ dicendum esse: παρανομεῖ γοῦν Ξενοφῶν εἰς τὴν πατρίαν διάλεκτον ὀδμὴ λέγων. Justa profecto indignatio quae eum impulit non ut versus quidem faceret, sed tamen ut peroraret. Pag. 44: σάρωσον ἐπειδὰν ἀκούσῃς τινὸς λέγοντος κέλευσον παρακόρησον λέγειν. Nempe erranti comiter via monstranda est. At quam graviter p. 80: Ἐπεξελευσόμενος· ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς· τοῦτ' οὖν ἔσυρεν ἐκ τριόδου Φαβωρῖνος· χρὴ γὰρ ἐπεξιὼν εἰπεῖν. Exscripsi ut adderem Pauwii mirificam versionem: *impetum facturus erat hic alter Hercules.* Atque hic est Pauwius qui alios acerbe castigare suscipit! Pag. 84: Κολλάβους· τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ ἡ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει· οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ φασί· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας. Eleganter hoc quidem sed nihil ad illa p. eadem: μεσοδάκτυλα· ἐναντίασα τοῦτ' ἀκούσας τοὔνομα. Et p. 96: σικχαίνομαι· τῷ ὄντι ναυτίας ἄξιον τοὔνομα, ἀλλ' ἐρεῖς βδελύττομαι ὡς Ἀθηναῖος. Et p. 102: κορυφαιότατον· ἐνεκαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ. Doctrinam prodit p. 112 ubi narrat se tandem reperisse utrum dicendum esset εὐαγγελίζομαί σοι an εὐαγγελίζομαί σε, διασκεπτόμενον ἐπὶ συχνὸν δή τινα χρόνον. Quasi dubitari debeat. Pag. 150: καμμύει· τοσαύτη κακοδαιμονία περί τινάς ἐστι τῆς βαρβαρίας ὥσθ' ἐπειδὴ Ἄλεξις κέχρηται τῷ καμμύειν ἠμελημένως ἐσχάτως, αἱρεῖσθαι καὶ αὐτοὺς οὕτω λέγειν, δέον ὡς οἱ ἄριστοι τῶν ἀρχαίων καταμύειν. Ne ad minima quidem connivet acutus grammaticus. P. 160: ἐνεχυριμαῖα· οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν· εἰ δὲ τῶν ἠμελημένων οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· ἐνέχυρα δέ. Supra iam eandem elegantiam; nunc notandus Thomae Magistri stupor paene incredibilis: Ἐνέχυρα Ἀττικοί, ἐνέχυρον Ἕλληνες· τὸ δὲ ἐνεχυριμαῖον λέγειν ὡς Ἱπποκλείδης ἀδόκιμον. Supersedeo exscribere p. 184. v. γῦρος, v. σύσσημον, p. 190 v. καταφαγᾶς ubi in Menandrum quasi in Atticistam invehitur et propero ad alia.

Scripsit Phrynichus librum de Atticis nominibus ut lectores

moneret ne vitiosam aequalium loquelam sequerentur. Est igitur imprimis utilis ad errores cognoscendos, qui Antoninorum tempore iam in Graecum sermonem irrepserant, nam grammaticus non moneret nisi esset periculum errandi et vidisset imperitiam Favorini, Lolliani qui quamquam Sophista tamen nesciebat quomodo *naves* recte diceret, aliorum. Et miraberis immanes quos notat errores. Docet ea gravitate quam vidisti: Ὅςις inquit *ἀρχαίως καὶ δοκίμως ἐθέλει διαλέγεσθαι τάδ' αὐτῷ φυλακτέα*. Non dicendum esse *ἐπίναι*, *κατίναι* sed *ἐπιέναι*, *κατιέναι*. Non *σημᾶναι*, *θερμᾶναι* sed *σημῆναι*, *θερμῆναι*. Non *περιέσσευσε* sed *ἐπερίσσευσε*. Non *πιοῦμαι* sed *πίομαι*. Non *ἤλειπται*, *ὤρυκται* sed *ἀλήλιπται*, *ὀρώρυκται*. Non *ἀπελεύσομαι* sed *ἄπειμι*. Non *ὤμοκε* sed *ὀμώμοκε*. Non *ποῦ ἄπει* sed *ποῖ ἄπει*. Πηνίκα dici de parte *diei*. Non dicendum esse *πεινᾶν*, *διψᾶν* sed *πεινῆν*, *διψῆν*. Non *υἱέως* sed *υἱέος*. Non *τάχιον* sed *θᾶττον*. Non *ἀποκριθῆναι* sed *ἀποκρίνασθαι*. Non *γρηγορῶ* sed *ἐγρήγορα*. Non *ἀγήοχα* sed *ἦχα*. Novicium esse *μεσιδιωθῆναι*. Ἐπίδοξον non significare *ἐπίσημον*. Non dici *ἐσχατώτατος*. Perperam dici *εὕρασθαι* pro *εὑρέσθαι*; *ἧς* pro *ἦσθα*; *ἠκηκόεισαν* pro *ἠκηκόεσαν*; *ἀλήθειν* pro *ἀλεῖν*; *ἤμην* pro *ἦ*; *ἠνίςατο* pro *ἐνίςατο*; Ἡρακλῆν pro Ἡρακλέα; *διεφθορὸς* pro *διεφθαρμένον*; *καταπροΐξεται* pro *καταπροίξεται*; *αἱ ναῦς* et *τὰς νῆας* pro *αἱ νῆες* et *τὰς ναῦς*; *εἰσίτω* pro *εἰσιέτω*; *κλαδεύειν* pro *κλᾶν*; *ἐδεδίεσαν* pro *ἐδέδισαν*; *οὐθεὶς* pro *οὐδείς*; *ἀφείλατο* pro *ἀφείλετο*; *ἐλουόμην* pro *ἐλούμην*; *χρύσεα*, *ἀργύρεα* pro *χρυσᾶ*, *ἀργυρᾶ*; *ὤτοις* pro *ὠσί* et ne putes hanc solum indoctorum loquelam esse, addit grammaticos quosdam *ὤτοις* probare. Aequales dicebant *ῥέειν* pro *ῥεῖν*, *διώρυγος* pro *διώρυχος*, *ἔφης* pro *ἔφησθα*, *πηχῶν* pro *πήχεων*, *ῥοΐδιον* pro *ῥοίδιον*, *ἐκαθέσθην* pro *ἐκαθεζόμην*, *υἱέα* pro *υἱόν*. Nesciebant verbo *τυγχάνειν* adhaerere participium. Dicebant *πάλι* pro *πάλιν*, *ἵν' ἄξωσιν* pro *ἵν' ἀγάγωσιν*, *συνήντετο* pro *συνήντησε*, *πανδοχεῖον* pro *πανδοκεῖον*, *ἵπτασθαι* pro *πέτεσθαι*, *νήσης* pro *νῆσις*, *φάγομαι* pro *ἔδομαι*, *γαμῴη* pro *γαμοίη*, *διδῴη* pro *διδοίη*, *ἐὰν ἄξῃς* pro *ἐὰν ἀγάγῃς* et *ἄγαγον* pro *ἄγαγε* quasi *ἀγάγαι* dicendum esset. Probabant *δύνῃ* pro *δύνασαι*, *ἐδέετο* pro *ἐδεῖτο*, *ἐκλείψας* pro *ἐκλιπών*, *ἔμελλον γράψαι* pro *γράψειν*, *τέτευχα* pro *τετύχηκα*, *ῥᾳότερος* pro *ῥᾴων*, *ῥύμη* et *παρεμβολή* pro *ςενωπός* et *ςρατόπεδον*, cet.

Resectis istiusmodi adnotatiunculis, quarum nullus usus est nisi ut cognoscamus unde tot vitia fluxerint in Atticorum scriptorum exemplaria, remanent quaedam recte observata, sed intermixta erroribus. Edicit Phrynichus pro imperio: *βεβίασται ἡ κόρη λεκτέον, ἀλλ' οὐχ ὥς τινες τῶν ῥητόρων ἔφθαρται.* Quid attinet exemplis probare secus esse? Errorem de significatione verbi *γαστρίζειν* olim ut opinor iam animadversum, nescio quis correxit in margine Codicis. *Θυμέλη* ei est *θυσίας* quoddam genus, sed hoc repetendum est e Pherecratis loco corrupto, cf. Phryn. Bekk. p. 42. 23. Negat Atticum esse *ἀκολουθεῖν μετά τινος* etiamsi Lysias dixerit, sed verum esse *ἀκολουθεῖν αὐτῷ*. Et sunt alia huiusmodi.

Locus est perquam memorabilis p. 116, quo discimus Polemoni Sophistae grammaticum Secundum ad manum fuisse, qui in eius scriptis sermonis vitia corrigeret. Arduum igitur negotium erat a pudendis erroribus cavere et si quis pure loqui videri vellet, libros antequam ederet grammatico tradebat *ἐπανορθώσοντι·* intelligis igitur quam recte dici possint posteriores Graeci alia quadam lingua locuti esse, nam scriptores reperiuntur fecisse prorsus idem quod nostri homines faciunt, qui Gallice vel Anglice fabulantur, ut ab exteris legantur. Alii grammaticorum scripta sedulo lectitabant et quotiescumque opus erat, consulebant tanquam oracula. Hoc fecisse comperimus Dionem Cassium qui locutiones eximie Atticas ex Atticista quodam excerpebat ut tanquam gemmulas operi adspergeret; alia autem occasione hunc quem consuleret Atticistam, ipsum nostrum fuisse Phrynichum, conabor evincere.

Sed quaeres fortasse cur in disputatione de Photio tam multa de Phrynicho? Scilicet memorabilis est locus de adjectivo *ὑπόξυλος* in Praep. Soph. p. 67. 7; qui locus plenius servatus est a Scholiasta Hermogenis quem supra exscripsi p. 26. Ex hoc loco patet Phrynichum in opere condendo usum fuisse Aelio Dionysio. Videamus an huius rei memoriam ex Ecloga suscitare possimus.

Docet Phrynichus Attice efferri feminino genere *ὄμφαξ*, *βῶλος*, *χάραξ*, *φάρυγξ*, *ἄσβολος*, *ψύλλα*, *κακκάβη*, *μεῖραξ*, masculino genere *λιμός*, neutro vero *τὸ νῶτον*. Phrynichus de his nominibus docet variis locis; ex Aelio Dionysio similia col-

legit in unum Eustath. p. 1390. 50. Phrynichus docet dicendum esse feminino genere ἡ ῥάξ; habet ex Aelio Dionysio, vide Eustath. p. 1485. 58. Hinc colligo Aelium Dionysium etiam docuisse πηλὸς et ῥύπος dicenda esse masculino genere et ὕσπληξ feminino, quod nunc Phrynichi solius auctoritate novimus. Docet Phrynichus quid sit ἐν χρῷ κουρίας; habet ex Aelio Dionysio, quem vide ap. Eustath. p 1450. 32. Improbat ἠπητής, probat ἀκεστής· nempe fide Dionysii, vide Eust. p. 1647. 58. Improbat formas ἀγαθώτερος et ἀγαθώτατος· facile credimus, nam quis unquam probavit *bonior* et *bonissimus*, sed Aelius Dionysius hoc aequales iam docuerat, vide Eust. p. 1384. 50. Monet Phrynichus ne quis dicat εἶτεν, ἔπειτεν pro εἶτα, ἔπειτα· scilicet hoc acceptum refert Dionysio, quem exscribit Eustath. p. 1158. 39. Μάμμη significat *mater* non *avia*, auctore Phrynicho; ante eum idem iam pluribus docuerat Dionysius apud Eustath. p. 971. 20. Etymologiam nominis κρίβανος Phrynichus itidem e Dionysio habet, cf. Eustath. p. 1511. 12. Observatio Dionysii de nomine βασίλισσα ap. Eust. p. 1425. 40 corrigenda est e Phrynicho. Laudatur in Ecloga vocabulum δίκρουν, scilicet e Dionysio quem exscribit Eust. p. 947. 26. Scribendum esse σάκος non σάκκος Phrynichus tradunt et Dionysius apud Eust. p. 940. 18. Improbat Phrynichus μαμμόθρεπτος et commendat τηθαλλαδοῦς, secutus Dionysium, cf. Eust. p. 971. 20. Quod Eustath. p. 880. 30 secundum Dionysium tradit, minime Atticum esse vocabulum βουνός, id plenius servatum est a Phrynicho, apud quem vide locum Philemonis poetae et cf. Eust. p. 1853. 60. Contendit Phrynichus Attica esse πεντετηρίς, πεντετηρικός, πεντέμηνον, πεντέπηχυ, damnat πεντάμηνον et similia; fragmentum Dionysii de hoc argumento apud Eustath. p. 1417. 30 servavit Photius quoque.

Nunc videamus de aliis quibusdam in Ecloga, quae ad Dionysium referri debent, etiamsi nusquam nominatim laudetur. Quod verbi causa Phrynichus monet ne quis cum Homero ἐρεύγεσθαι dicat sed ἐρυγγάνειν, habet ut opinor e Dionysio, nam Photius idem tradit. Qua in re tenendum est quod mihi memoratu dignum videtur, quum toties Phrynichus cum Aelio Dionysio conspiret cumque adeo exscripsisse videatur, ne unum quidem locum e Pausania afferri, qui ad eum adhibendus sit,

adeo ut, si quando Photius et Phrynichus conveniant, quod saepe faciunt, necessario sequatur observationem esse Dionysii, quia compertum est e Phrynicho ipso in Photii lexicon prorsus nihil fluxisse. Vide igitur hos locos: Phrynichus probat κωλήν, improbat κωλύφιον. Photius adsentitur. Phrynichus commendat formas βραδύτερον et παρακαταθήκη exemplo Platonis et Thucydidis, quos Dionysius perpetuo conjungere solet. Quod Phrynichus habet de nomine ἀσφάραγος, compone cum Photii glossa ὄρμενον. Unoculos ἑτεροφθάλμους dici, Cyclopas μονοφθάλμους novimus e Photio, qui in lexicis rhetoricis plura invenit quam nunc apud eum supersunt, ut efficio e quinto lexico Bekk. p. 280. 22. Eandem observationem habet Phrynichus sed ab Epitomatore contractam. Quid intersit inter ῥάφανος et ῥαφανίς, vide apud utrumque. Quod Phrynichus habet de vocibus οἰκόσιτος et οἰκότριψ compone cum Photio et Eust. p. 1423. 2. Quod improbat formas δυσὶν et δυεῖν, doctiora excerpsit e lexico rhetorico Eust. p. 802. 26. Docet Phrynichus quid intersit inter παλαστή et παλαιστής· adnotatio Dionysii, ut suspicor, suppleri debet e Photio, cf. Eust. p. 1291. 43. Contendit Phrynichus Atticos dixisse στλεγγὶς pro ξύστρα· vide locos poetarum apud Photium. Aequales Phrynichi dicebant ψίεθος, μιερός, ὕελος· conspirat Photius v. ὕαλος. Uterque docet dicendum esse κατὰ χειρὸς ὕδωρ. Dubitatum fuit utrum Atticum esset θέρμη an θέρμα· iterum Phrynichus utitur auctoritate Platonis et Thucydidis. Improbat θυρεόν dictum pro *scuto*. Excidisse suspicor eum non moveri auctoritate Philemonis, quem Photius testimonium iubet dicere. Improbat χήμη· cf. Phot. v. κόγχη. Denique adnotationem de verbo δρωπακίζειν compone cum Photio v. παρατίλτρια.

His igitur omnibus ad Dionysium relatis, ita tamen ut suspicionibus nostris aliae non videantur superstrui debere, exploremus excerpta e Praeparatione Sophistica. Primum animadvertendum est, haec excerpta supplenda esse e sexto lexico Bekkeri, in quo Phrynichi multa fragmenta satis integra servata sunt. Infra de hoc lexico accurate acturi sumus, sed nunc iam intelligi potest non probandam esse Dobraei suspicionem, qui in Praefatione ad Photium affirmat, totum illud opus relatum fuisse in Photii syllogen, cui tamen cum lexicon

componeret, Phrynichi lexicon non ad manus erat. Et liquido constat Dobraeum hoc scripsisse re non satis perpensa, nam p. 445. 27 laudatur Etymologicum, quod Photius per temporum rationes omnino laudare non potuit.

In eo lexico igitur laudantur aliquotics e Phrynicho quae totidem verbis legnntur in Praeparatione. Explieatur p. 367. 19 quid sit ἀκροσφαλές· convenit Phryn. p. 20. 4. Quid ἄκομψον sit docemur p. 368. 31 auctoritate eiusdem, cuins locus paulo plenior legitur p. 6. 19. Contra p. 369. 24 Phrynichus iubetur dicere quid sit ἀκρατὴς γάμου· idem locus legitur p. 28. 24. P. 401. 13 laudatur Eupolis secundum Phrynichum et discimus quid sit quod dixerit ἄνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος. Ex ista observatione pauca supersunt p. 13. 31. Alibi Phrynichus laudatur sed in excerptis ex Praeparatione loci non comparent. Pag. 328. 18 docta expromitur adnotatio de verbo ἀγῆλαι. P. 351. 4 grammaticus ex Aeschylo interpretatur ἄθηρος ἡμέρα, qnod conjungendum est cum adnotatione de vocabulo ἀθήρ p. 21. 15, unde relata est in sextnm lexicon p. 353. 15 et 350. 32 sed hoc quidem loco vitiose. Eustathius autem p. 1206. 10 itidem ἀθὴρ interpretatur per ἐπιδορατίς, unde locum Dionysio reddiderim. Eodem autem pertinct alia observatio de voce ἀθάρη, cuius pauca verba supersunt p. 10. 12, plurima p. 351. 12, ita ut in illis ambagibus agnoscere possis Phryniehi loquacitatem de qua Photius in Bibliotheca queritur. Vide porro p. 362. 19, 369. 33 et 373. 8.

Complures loci sunt in illo utilissimo libro ubi Phrynichus non laudatur nomine, sed e collatione Excerptorum apparet observationes ex eo ductas esse. Saepe uterque liber mutuam operam praestat. Pag. 3. 24 ἄνοργοι laudatur, nempe e Cratino secundum p. 406. 11. P. 4. 20 ἀνεβόησεν οὐράνιον ὅσον est ex Aristophane secundum p. 400. 34, nempe Ran. 781. P. 4. 22 de voce ἀωρίᾳ, ubi absurde editnr οὐκ ἐπὶ νοητῶν μόνον pro νυκτῶν, plura vide p. 476. 10. Vide quoque ἀωροθάνατος p. 24. 22. Ad vocem ἀχώρ p. 6. 25 confer Aristophanis locum p. 474. 31 et Photium v. ἀδαξῆσαι. P. 7. 12 Phrynichus docet Atticos non dixisse ἀρχῆθεν, ex eadem observatione alia servata sunt p. 450. 4. P. 8. 1 adnotatur vox ἀρρωςία· glossam Thucydideam esse et pertinere ad III. 15 apparet e p. 446. 13.

P. 9. 29 ἄνθρωπος λυπησίλογος e Cratino est, cf. p. 404. 11. Exponuntur formae aoristi ἀπέδραν, p. 11. 1; adde locos poetarum e p. 419. 31. Ἀποβάθρα p. 12. 31 e Sophocle est, vide p. 426. 18. P. 14. 24 ἀλεαίνοιμι respicitur Arist. Eccl. 540, cf. p. 381. 24. P. 17. 1 ἀγροβόας ἀνήρ e Cratino ductum est, secundum p. 359. 30. Ἀκοσμεῖν p. 18. 22 e Sophocle esse, apparet e p. 369. 5. De voce ἀπαρκτίας p. 19. 22 multo plura servata sunt p. 445. 14. Ad vocem ἀνεκὰς p. 19. 33 laudatur Eupolis p. 395. 24, sed vide Suidam. Vocem ἄκυλος interpretatur Phrynichus, additur locus Pherecratis p. 373. 25. P. 22. 11 αἰρόπινον compone cum p. 359. 24, ubi male σκοτεινόν pro κόσκινον: idem vitium in Hesychio. P. 22. 16 breviter explicatur ἀείζων· vide multo plura de hoc vocabulo p. 347. 16 et de ἀείνως p. 347. 7. P. 25. 14 ἄδουλος βίος cf. p. 344. 29, ubi laudatur Phrynichi poetae fragmentum. P. 26 11 ἄδωρος χάρις ex Euripide est, ut intelligemus coll. p. 346. 19. Explicat Phrynichus αὐλεία θύρα p. 26. 28 nempe ex Lysia et Aeschine, ut videmus p. 463. 16. Denique p. 27. 10 ἀντανταγνῶναι e Cratino est, vide p. 410. 31.

Sunt in istis excerptis quaedam observationes e quibus nil quidquam lucramur, nisi ut intelligamus quam vitiosa fuerit Graeculorum loquela tempore Antoninorum, sed numero multo pauciores quam in Ecloga. En quaedam exempla. P. 8. 12 commendantur formae ἀπολλύασιν, δεικνύασιν, ὀμνύασιν prae ἀπολλύουσιν, cf. p. 430. 28. P. 9. 25 ἀπεπτόμην. P. 18. 9 ἀνακτᾷ prae ἀνακτᾶσαι, opinor quia Favorinus vel alius rhetor errasset. Docet igitur Phrynichus probum esse ἀνακτῶμαι ἀνακτᾷ ἀνακτᾶται sicut γελῶμαι γελᾷ, ἀναβοῶμαι ἀναβοᾷ. P. 20. 1 notatur Attica forma ἀληλιμμένον, κατορωρυγμένον, de qua iam praeceperat in Ecloga, vide quoque p. 383. 6. Commendantur formae contractae ἁπλᾶ διπλᾶ τριπλᾶ, cf. p. 425. 22 et Ecl. p. 88. Explicatur βαδιοῦμαι· ἀπελεύσομαι, p. 30. 27. Imperativus est ἐπιδείκνυ non ἐπιδείκνυε, ut legimus p. 40. 9. Ἔκδυθι Attica forma est, p. 41. 8. Coniunctivo modo dicendum est ἵν' ἀκροᾷ, p. 43. 26: scilicet aequales malebant ἀκροᾶσαι dicere. P. 44. 20, praestat τοὺς ἰχθῦς dicere non ἰχθύας. P. 51. 29 μεθιςάναι verum est, non μεθιςάνειν. P. 53. 15: οἴδατε· ἄμεινον τὸ ἴςε. Imo οἴδατε pessimum est. P. 62. 29

monemur Atticos dixisse σημῆναι, θερμῆναι· idem iam didiceramus ex Ecloga sed hic uberius. Denique p. 68 12 υἱεός et υἱεῖ dicendum est non υἱέως et υἱέα.

Vix operae pretium est adnotare magnum locorum numerum quibus idem traditur in Ecloga et in Praeparatione. Hos igitur unusquisque sibi colligere poterit. Quia autem ex utroque opere non nisi exilia excerpta supersunt, res commodo explicari nequit nisi credamus Phrynichum saepius dixisse idem, quod quodammodo confirmatur Photii iudicio, ex universo opere multo maiorem partem sine damno abjici posse. Utilius erit indicare vestigia Aelianae doctrinae in Praeparatione, sicuti supra in Ecloga fecimus.

Adnotatio de voce ἄσβολος, quae plenior est in lex. rhet. p. 450. 32 Dionysio reddenda est, coll. Eustath. p. 1390. 50. P. 30. 22 legitur: βόλος· θηλυκῶς· imo scribe θόλος, coll. Dionysio ibid. Eodem pertinet p. 64. 9 σελεός et p. 69. 12 ὕσπληξ. Agit Phrynichus de aoristo ἐνεγκεῖν p. 35. 24 et p. 41. 28, fortasse ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 1435. 62. Disputatur de ἰῶτα longo an per diphthongum scribi debeat, p. 46. 18; eandem quaestionem Dionysius attingit apud Eust. p. 1415. 52, cf. p. 150 Ecl. Καλήτης dicendum est, non κηλήτης p. 47. 20; idem Dionysius ap. Eust. p. 1481. 52: vide quae dicemus ad Phot. v. κεκάληκας. Explicatur κυνοφθαλμίζεται p. 48. 21, cf. Dion. ap. Eust. p. 756. 61. De voce ῥωποπώλης p. 61. 31, cf. Dion. ap. Eust. p. 927. 55. Vox στρεβλὸς p. 62. 23 multo uberius explicatur a Dion. apud Eust. p. 206. 26. P. 65. 30 τηθαλλαδοῦς quid esset, Aelius Dionysius iam dixerat ap. Eust. p. 971. 20. De voce ὑπέρινος p. 69. 15, cf. Dion. apud Eust. p. 877. 12. E Pausania Phrynichus nil exscripsisse videtur. Quod interpretatur p. 23. 30 ἀμφαξονεῖν et p. 58. 21 προδῶν, supersunt quidem ap. Eust. p. 918. 62 et p. 854. 13 Pausaniae de his vocibus adnotationes, sed verbis discrepant.

Sed saepe Phrynichus et Photius conveniunt suntque ii loci omnes ni fallor ex Aelio Dionysio exscripti. Dabo quaedam exempla. Adnotatio p. 22. 30 de voce ἀγωγεύς coll. p. 340. 26 servata est apud Photium, sed auctoritates resectae sunt. P. 24. 17 ἀσκαρίζειν cf. Phot. v. ἠσκάριζε, quod pertinet ad Cratini locum quem servavit v. ῥάζειν. P. 25. 26 ἀπολοπίζειν cf. Phot.

v. λοπίζειν. P. 38. 17 ἐξορμενίζειν cf. Phot. v. ὅρμενα et Ecl. p. 42. E p. 42. 1 ἠπιάλης supple Photium coll. Eust. p. 561. 17. P. 42. 28 θαλαττοκοπεῖν, p. 43. 31 Ἰλιὰς κακῶν, p. 48 19 κίων, p. 49. 17 κυνοδέσμαι, p. 49. 19 κυνοκέφαλλος, omnibus his locis cf. Phot. Corrupta est apud eundem glossa καλῶς sed quid Patriarcha voluerit, apparet e p. 49. 20: κάλλιςα. Breviter apud Phryn. p. 51. 8: λάσανα· plura apud Photium et p. 140 Ecl. Glossam Photii πολιτοκοπεῖν supple e p. 57. 30. Porro p. 59. 6: παλεύτρια· p. 61. 17 πρῷον· p. 63. 27: ςρόβιλοι· p. 65. 11: τάγηνον· p. 65. 25: τἄλλα καὶ Φιλώμεθα· apparet ubique utrumque sequi eundem. Differt aliquantum adnotatio p. 66. 6 de voce τυμβογέρων et tamen eandem manum mihi agnoscere videor. Praeterea p. 67. 11 ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος· p. 68. 4 ὑψαυχεῖν· p. 68. 30 ὑποσακίζεται· p. 71. 5 Φθόη· p. 73. 24 ψακάζειν· cet. Videbis Photium et Phrynichum uti verbis tantum non iisdem.

§ 11.

De Antiatticista et Moeride.

Tres Grammatici sunt, qui a Phrynicho pendent: Antiatticista, Moeris et Thomas Magister. Sed de Thoma quantum satis est, dixit Ritschelius in docta Praefatione; hoc unum nunc vide quod nullo negotio exemplis confirmabis, rectissime demonstrasse Ritschelium Thomam vel Theodulum Monachum, nam hoc quoque ei nomen est, usurpasse Phrynichum, Moeridem, Ammonium, Moschopulum, sed »loca probantia" addidisse de suo, ita ut, quod in Suida itidem usu venit, ad glossae originem investigandum, nihil prorsus faciant loci quos Thomas e Synesio, Luciano, Platone vel Aristophane adscripserit.

Post Phrynichi Praeparationem Sophisticam Bekkerus Antiatticistam edidit, de quo nunc videndum. Ac primum nescio unde huic lexico Antiatticistae nomen obtigerit; inscribitur in Codice unico Coisliniano ἄλλος ἀλφάβητος, sed nisi conjectura me fallit, Ruhnkenius nomen dedit, quo libelli indolem declararet. Et est sane libellus conscriptus contra Atticistarum quorundam praecepta. »Grammaticus ille", Ruhnkenius inquit Hist.

Crit. Or. Gr. p. 89, »non nisi vetustissimos et classicos quos vocamus scriptores laudat ut eorum auctoritate vindicet voces et loquendi formulas quas Atticistae temere damnassent." His verbis adscriptis Bastius ad Greg. Cor. p. 155 pergit et exemplis demonstrat quam hoc sit vere dictum; et nos quoque rem primnm exemplis planam faciemus, tum de scriptoris nomine quaeremns.

P. 86. 32: *γῆν ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν ἑνικῶς, μηδέποτε δὲ πληθυντικῶς· Ἡρόδοτος πρώτῳ.* Grammaticns affert Herodotum ad probandnm etiam vetustos scriptores aliqnando usos fuisse illins nominis plurali forma, nam de recentioribns dubitatio nulla est, quos notabant et improbabant Atticistae. Contra Antiatticista affert ex Herodt. IV. 198: *ἀρίστη γεῶν.* Quod primum librum laudat, hoc pertinet ad perpetuam confusionem notarnm numeralium Α et Δ.

P. 92. 26: *εὐειδής· οὕτω φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὁ καλὸς Ξενοφῶν Ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ, Ἡρόδοτος πρώτῳ δὶς καὶ τρίς, καὶ ἀπειράκις οἱ κωμικοί.* Nempe Xen. Mem. III. 11. 4. Herodt. I. 32. 60. Comicorum locos non novi.

P. 95. 18: *ἐθελορήτωρ· ἐκβάλλουσι τὰ σύνθετα. Θουκυδίδης ἐθελοφιλόσοφος· καὶ Θουκυδίδης δὲ ἐθελοπρόξενος.* Haec confusa snnt. Thuc. III. 70 habet *ἐθελοπρόξενος·* quis *ἐθελοφιλόσοφος* dixerit nescio.

P. 101. 29 *Κλεῖν ἀξιοῦσι λέγειν, οὐ κλεῖδα. Δίφιλος Εὐνούχῳ.* Diphilus igitur dixerat *κλεῖδα.*

P. 115. 22 *φιλεῖν φασὶ δεῖν λέγειν τὸ κατὰ ψυχήν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κῦσαι τὸ διὰ τοῦ στόματος.* Vides servatam esse Atticistarum doctrinam; exciderunt quae grammaticus contra dixerat. Scilicet nihil snperest praeter exilia excerpta et saepe non Antiatticistae doctrina evasit, sed eornm opiniones quos impngnabat. Hoc imprimis tenendum est, si quis libelli usnm cognoscere velit.

P. 115. 30 *φειδωλίαν οὔ φασι δεῖν λέγειν. Πλάτων.* Nempe Plato *φειδωλία* dixit Rep. IX. 572. C.

P. 111. 18 *ποιεῖν ἀγῶνα τραγῳδῶν οὔ φασι δεῖν λέγειν ἀλλ' ἀγωνοθετεῖν.* Excidere quae grammaticus contra disputaverat.

P. 108. 19 *μυκτῆρα· οἱ μὲν ἀξιοῦσιν οὕτως ὅλην τὴν ῥῖνα λέγεσθαι, οἱ δὲ ταύτην μὲν ῥῖνα, μυκτῆρας δὲ τὰ ἑκατέρωθεν τρήματα.*

P. 93. 5 ἐναντίον τινὸς τόδε ἐπράχθη· οὔ φασι δεῖν λέγειν ἀλλὰ παρόντος τινός. Δημοσθένης κατ' Ἀφόβου ἐπιτροπικῷ. Neinpe Orat. I. § 21.

P. 93. 20 ἐξετασμός· ἀντὶ τοῦ ἐξέτασις. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου (§ 16) εἰπόντος, οὔ φασι δόκιμον εἶναι οὕτω τιθέμενον.

P. 94. 26 ἕλκει σταθμόν· ἀντὶ τοῦ ἄγει· ἐκβάλλουσιν ὡς ἀδόκιμον. Ἡρόδοτος πρώτῳ. Scilicet I. 50.

P. 88. 26 δακτυλίδιον· οὐ δεῖν φασὶν ὑποκορίζεσθαι, οὐδ' ἂν μικρὸν ᾖ. Antiatticista fortasse laudavit Arist. Lysistr. 417.

Quaeritur iam quis opusculum scripserit et quem potissimum impugnaverit. Est ea de re conjectura Ruhnkenii imprimis acuta: asservantur Leidae in Bibliotheca commentarii Ruhnkenii permulti, inter quos grammaticorum opera quae Parisiis descripsit e vetustis Codicibus. Iam in exemplari Antiatticistae adscripsit scriptorem sibi Orum videri, quem Suidas in v. refert adversus Phrynichum scripsisse κατὰ στοιχεῖον. Fuit Orus Milesius qui Phrynicho paulo recentior fuit; docte de eo egit Ritschelius in libro de Oro et Orione et p. 58 incidit in eandem conjecturam atque Ruhnkenius, libelli nostrum auctorem esse illum ipsum Orum cuius memoriam tunc instaurare susceperat. Operae pretium me facturum existimo, si rem quam potero accuratissime examinavero.

Antiquitus disputatum est utrum Atheniensium uxores Ἀθηναῖαι dicendae essent an Ἀττικαί. Primus fuit Aristophanes Byzantius, ex quo in fragmento Parisino apud Nauck. p. 79 haec supersunt: Ὅτι ἐστὶν Ἀθηναία γυνή, ὥσπερ καὶ Ἀθηναῖος. Post Aristophanem idem argumentum attigit Didymus, ut ex Stephano Byz. novimus, qui eo loco quem infra tractabimus habet: Δίδυμος δέ φησιν ὅτι Ἀθηναίας λέγουσιν ἀντὶ τοῦ Ἀττικάς. Ex hoc loco Didymi Hesychius a M. Schmidtio emendatus: Ἀθηναία· ἡ θεός· ἡ δὲ γυνὴ (ἀστή). Μεγακλείδης. Nihil ex his laciniis extundi posset, nisi ex Aelio Dionysio et Pausania plura servasset Eustathius p. 84. 18 indidem hausta: Παυσανίας δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ἐν τοῖς οἰκείοις λεξικοῖς φασὶν ὅτι Μεγακλείδης αἰτίαν φησὶ τοῦ μὴ λέγεσθαι Ἀθηναίας τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν· ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταὶ ἤτοι Ἀττικαὶ

γυναῖκες Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίαν καλεῖσθαι ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηνᾶν· ἕτεροι δὲ τῶν παλαιῶν οὕτω συντόμως εἶπον· ἀνάττικον Ἀθηναίαν γυναῖκα εἰπεῖν· ἀςὰς δὲ τὰς ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς καὶ τοὺς ἄνδρας ἀςούς. Ultima ut mox videbis Eustathius ex Oro habet; Dionysii et Pausaniae excerpta pleniora a Photio accepit Suidas: Ἀθηναίας· ὁ Μεγακλείδης οὔ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίας ἀλλ' Ἀττικὰς ἐν τοῖς περὶ Ὁμήρου· (cf. Schol. Hom. Od. ζ. 106)· ἅμα καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδιδούς· μόνους γάρ, φησιν, τοὺς ἐκεῖθεν ἄνδρας μὲν Ἀθηναίους ὀνομάζουσι, γυναῖκας δὲ Ἀττικάς, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν· ἀλλ' ἰδοὺ Φερεκράτης ἐν Γραυσί φησιν·

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ τοῖς συμμάχοις.

καὶ Κάνθαρος Τηρεῖ·

γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλήν τε κἀγαθήν.

καὶ Φιλήμων Πτερυγίῳ·

τὰς Ἱππονίκας τάςδε καὶ Λυσιςράτας
καὶ Ναυσινίκας τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Haec Aelii Dionysii videntur; in iis quae sequuntur Photius Pausaniam sequitur, ut recte suspicari videtur Cobetus Mnem. X. 81: Οἱ δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικὰς καὶ τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεόν, Ἀθηναία γὰρ καὶ ἡ θεὸς καλεῖται, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας αὐτάς φασι λέγεσθαι Ἀττικάς· πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς οἵ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμάςριδι· καὶ γὰρ καὶ τὴν Θεμιςοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησί· καὶ Πίνδαρος ἐν Σκολιοῖς. Quidquid ad hunc locum utiliter moneri potest, vide apud Cobetum ll., qui praeterea affert in eandem sententiam Eustath. p. 1456. 42. Sed sequitur apud Suidam: ὁ μέντοι Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται τῇ λέξει. Nempe Phrynichus, ut facile conjicere poteris, legerat locum Aelii Dionysii, quem frequenter eum adhibere supra ostendi; hoc fortasse miraris quo pacto Suidas Phrynichum hoc *unico* loco laudare potuerit, quem neque ipse trivit neque Photii amanuensis. Bonum factum quod Ori disputatio exstat apud Stephanum Byz., decurtata quidem ab Hermolao, sed ita tamen ut intelligi possit: Orus igitur sic:

Ἡ δὲ θεὸς Ἀθηναία λέγεται μονογενῶς· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς ὡς ἄλλοι μὲν πολλοὶ, Φιλήμων δὲ οὕτως ἐν Πτερυγίῳ·

Νυνὶ δ' ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν οἰκίαν
Τὰς Ἱππονίκας τάςδε καὶ Ναυσιςράτας
Καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Δίδυμος δέ Φησιν ὅτι Ἀθηναίας λέγουσιν ἀντὶ τοῦ Ἀττικάς. Ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάττικόν Φησιν εἶναι τὴν Φωνὴν καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται. Ἀςὰς δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἄνδρας ἀςοὺς ἐκάλουν κτἑ. Iam vide Antiatticistam p. 77. 3: Ἀςή· πᾶσα ἡ ἐξ ἡςινοσοῦν πόλεως, οὐ μόνον ἐξ Ἀθηνῶν· Ἀθηναίαν· οὐκ Ἀττικήν. Excerpendo excerpta grammaticastri fecerunt ut nihil horum intelligere possemus, nisi alibi pleniora legerentur. Sed requiritur ut Ruhnkenii et Ritschelii suspicionem quam narravi persequar et ostendam in Antiatticista Phrynichum saepissime peti, qua in re opus erit ut demonstratione utamur paulo quam vellem longiore, quum argumenta ponderari non possint, sed eius generis sint ut numerari debeant. Hoc praeterea monebo recte vidisse Blomfieldum in censura Photii Hermanni, Antiatticistae doctrinam derivari e Didymi copiis, sed quem librum Orus potissimum usurpaverit non definiam.

Primum componamus Antiatticistam et Phrynichi Eclogam. Phrynichus p. 48 improbat ἀκμὴν pro ἔτι positum, quod semel legerat apud Xenoph. Anab. IV. 3. 26. Orus p. 77. 27 affert ex Hyperide.

Phrynichus p. 58 improbat formam ἀλήθειν. Contra Orus p. 78. 32: ἀλήθειν· οὐκ ἀλεῖν, sed absurdum est credere eum hoc dedisse. Studuerat ostendere ἀλήθειν etiam apud probatos scriptores inveniri, non tantum ἀλεῖν. Epitomator pervertit omnia.

Phrynichus p. 112 coll. p. 96 multis ambagibus docet reginam Attice βασίλειαν vel βασιλίδα dici, non dici βασίλισσαν, cf. Ael. Dion. apud Eust. p. 1425. 40. Affert tamen ex Alcaeo Comico et Aristotele in Qu. Homericis. Iam Orus p. 84. 26: Βασίλισσα· Ἀλκαῖος Γανυμήδει, Ἀριςοτέλης Ὁμηρικοῖς ἀπορήμασιν. Docuit fortasse archontis uxorem βασίλισσαν dictam fuisse, quod Phrynichum latuisse video ex iis quae declamitat de Dem. loco c. Neaer. p. 1370. 16.

Phrynichus p. 30 improbat formam βοῦδια. Affert Orus p. 85. 29 ex Hermippo Κέρκωπι.

Phrynichus p. 156 minus probat formam βόλβιτον. Orus p. 86. 9 affert ex Hipponacte.

Distinguit Phrynichus p. 38 inter γενέθλιον ἡμέραν et γενέσια. Orus p. 86. 18, 20 contendit licere γενέσια dicere pro γενέθλιος ἡμέρα atqne adeo pro γενέθλια, laud. Eur. Ion. 655 et Herodt. IV. 26, cf. lex. rhet. Bekk. p. 231. 17, 19. Videtur Orus errare.

Phrynichus p. 158 improbat γογγυσμός. Orus p. 87. 5 affert ex Anaxandride Νηρεῖ.

Phrynichus p. 34 commendat γαργαλίζειν, reiicit γαγγαλίζειν. Contrariam sententiam tuetur Orus p. 87. 28.

Distinguit Phrynichus p. 50 inter ἔνδον et εἴσω. Confundi docet Orus p. 91. 31. coll. Dem. de F. L. § 255.

Adnotavit Phrynichus p. 152 rarissimum verbum ἐργοδοτεῖν. Orus p. 94. 5 nominatim excitat Apollodorum.

Improbat Phrynichus p. 160 formam ἰδέετο· quid contra disputaverit Orus p. 94. 10 non amplius apparet.

De vocabulo ἐντέχνως dubitare videtur Phrynichus p. 152. Ex Oro nihil superest praeter p. 95. 13: ἀποδοκιμάζουσι λέγειν.

Improbat Phrynichus p. 64 coll. p. 190 vocabulum ἐλλύχνιον, apud Atticos opinor. Mireris igitur Orum p. 95. 22 laudare Herodt. II. 62, cuius loci ne Phrynichus quidem ipse immemor fuerat.

De vocabnlo εὐσχήμων nunc quidem conveniunt Phryn. p. 146 et Orus p. 95. 30.

Alexandrinis ἐξαλλάξαι est *delectare* sec. Phrynichum p. 160. Usus tamen est Menander hac potestate. Convenit Orus p 96. 1. Hoc opinor dixerat Phrynichum de Menandro inique iudicare solere.

Secundum Phrynichnm p. 146 Antiphanes ἐπίτοκος dixerat, cum deberet ἐπίτεξ. Cf. Orum p. 96. 11.

Idem improbat p. 146 ἐγκάθετος quo usus fuerat Hyperides. Cf. Orum p. 96. 30.

Ἐξιδιάζεσθαι dixerat Favorinus; reprehendit Phrynichus p. 86. Orus e Diphilo affert p. 96. 31.

In Hyperide Phrynichus p. 148 improbat usum vocabuli ἐμπυρισμός. Cf. Orum p. 97. 12.

Phrynichus p. 148 praecipit ne quis utatur voce ἡμίκακον. Alexis tamen usus est Αἰχμαλώτῳ, secundum Orum p. 98. 13.

Θρίδαξ pro θριδακίνη Ionibus relinquendum est sec. Phryn. p. 52. Nunc cf. Orum p. 99. 18.

Phrynichus commendat ἱκετεία, reiecto ἱκεσία. Consentit Orus p. 100. 6 laudato Thuc. III. 67.

Κραυγασμός Phrynichus p. 148 reiicit, Orus tamen p. 101. 10 invenit apud Diphilum Ἀποβάτῃ.

Κόλλοψ Atticum est, non κόλλαβος auctoribus Phryn. p. 84 et Oro p. 102. 33.

Oves dicuntur κάρῆναι, homines κείρασθαι, quae est Phrynichi observatio p. 140. Confer Orum p. 103. 20.

Alexis dixerat καμμύειν pro καταμύειν· graviter queritur Phrynichus p. 150 de vitio tam pudendo. Ori observatio p. 103. 27 periit.

Affert Phrynichus e Theophrasto p. 150 vocabulum κεφαλοτομεῖν, sed ἀπόρριπτε τοὔνομα καὶ Θεόφραστον κεχρημένον αὐτῷ· λέγε δὲ καρατομεῖν. Cf. Orum p. 104. 31.

Phrynichus p. 188 probat formam κακκάβη et ex Aristophane affert. Ex Ori adnotatione nihil superest praeter Κακκάβη· Ἕρμιππος Δημόταις, p. 104. 33.

Acerbe perstringitur Menander a Phrynicho p. 190 quod usus sit voce καταφαγᾶς. Orus p. 105. 20 eum fortasse defendit exemplo Aeschyli, cf Poll. VI. 40.

Mulier Λάκαινα dicitur, regio Λακωνική· haec doctrina Phrynichi p. 150. Orus p. 106. 22 hoc referens laudat Alexin Ἑλένης ἁρπαγῇ, sed excidit quod eius testimonio probare voluit.

Mulier sec. Phrynichum p. 60 dicitur μέθυσος, sed μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς ἀλλὰ μεθυστικός. Corruptum est quod apud Orum superest p. 107. 9.

Phrynichus p. 152 reiicit vocem μιαρία. Orus p. 108. 15 habere potuit quod contra diceret, nam exstat μιαρία apud Demosthenem, alios.

Improbarat Phrynichus p. 88 νοσσὸς pro νεοσσός. Orus tamen p. 109. 22 affert ex Aeschylo Κήρυξιν.

Οὐχ οἷον ὀργίζομαι Phrynichi aequales dicebant p. 162, cum deberent οὐ δήπου ὀργίζομαι. Hinc fluxit Ori adnotatio p. 110. 13, in qua quid ipse dixerit non apparet, sed constat pro ὀρίζομαι reponendum esse ὀργίζομαι.

Quid sit περίςασις disputat Phrynichus p. 164. Nunc cf. Orum p. 112. 17.

Non ῥύμη Atticum est, sed ςενωπός. Conveniunt Phryn. p. 180 et Orus p. 113. 6.

Improbat Phrynichus p. 32 ῥαφίς prae Atticorum βελόνη. Orus p. 113. 14 ῥαπὶς hac potestate ex Epicharmo affert.

Στρηνιᾶν non satis placet Phrynicho p. 168; Orus p. 113. 25 e Diphilo affert.

Genuina forma est ςρωματόδεσμος vel ςρωματόδεσμον, Phryn. p. 178. Orus consentit et adducit auctoritatem Amipsiae p. 113. 26.

Favorinus dixerat σύμπτωμα, non effugit reprehensionem Phrynichi p. 104. Eodem ni fallor pertinet Ori adnotatio p. 113. 28.

Profitetur Phrynichus se nescire an probum vocabulum sit φυγαδεῦσαι· se certe apud Atticos nondum invenisse. Adnotavit Orus p. 115. 18 e Theopompi Epitome Herodoti.

Tot exempla iam sufficere videri possunt ad causam obtinendam, sed ne quid desit eodem modo pergemus inter se conferre Antiatticistam et Phrynichi Praeparationem Sophisticam. Cum Oro p. 77. 1 ἀπὸ ςόματος cf. Phryn. p. 22. 24, sed quid Orus voluerit non apparet. Magis est manifesta res Phryn. p. 20. 6: ἀγοράζειν· καὶ τὸ ὠνεῖσθαι καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν et Orus p. 78. 8: ἀγοράσαι· ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι, οὐκ ἐπὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Δημοσθένης κατ' Ἀριςογείτονος.

Phryn. p. 9. 22 unice probat formam ἀναπηρία et recte quidem, sed Orus p. 78. 11 nescio quo iudicii errore ei contradicit et scribi vult ἀναπειρία.

Nomen ἀντιβολία notarunt Phryn. p. 23. 28 et Orus p. 78. 16; ἀνισῶσαι Phryn. p. 19 28 et Orus p. 80 9; ἀκραιφνὲς ὕδωρ Phryn. p. 23. 4 et Orus p. 81. 24, qui Aristophanem affert Ἀμφιαράῳ, cf. Ecl. p. 14. Phrynichus p. 17. 13 unice probat formam ἀνυπόδητος, conf. Ecl. p. 196. Orus videtur sibi invenisse ἀνυπόδετος in Epicharmo. Ἀλμαία notant Phryn. p. 22. 28 et Orus p. 82. 23. Ἀρχῆθεν non est Atticum sec. Phryn. p. 7. 12, cf. Ecl. p. 34. Consentit Orus p. 83. 13. Phryn. p. 30. 18 dixit de adjectivo βλάξ, conf. Ecl. p. 118: compone Orum p. 84. 3. Notarat Phryn. p. 30. 24 verbum βατταρίζειν· Orus p. 85. 20 ex Hipponacte affert. De vocabulo βρῦ vide Phryn. p. 31. 9 et Orum p. 85. 28. Notat Phryn. p. 31. 14, 22

voces *γυναικηρὸς* et *γυναικίζειν·* Orus p. 87. 2 insuper laudat Dioclem *Βάκχαις*. Quid Phrynichus dixerit p. 33. 30 de voce *γράσος*, melins intelliges cx Oro p. 87. 20. Veteres dicebant *διατοιχεῖν*, recentiores *ἀνατοιχεῖν*, nam sic scribendum est apud Phryn. p. 34. 31 pro *ἀντιτοιχεῖν*, coll. Ecl. p. 62 et 194; addit Orns p. 89. 20 auctoritatem Eubuli. Notat Phrynichns p. 40. 16 vocabnlum *ἐπιχαιρέκακος·* firmat Orus p. 91. 21 laudato versu Alexidis. Adnotatio Phrynichi p. 41. 18 de voce *εὐτράπελος* suppleri potest ex Oro p. 92. 6. Porro confer Phrynichum p. 39. 2 de voce *εὐόμιλος* cum Oro p. 96. 7 qui locus mutilus est.

Phrynichus p. 41. 28 probat *ἤνεγκον* et *ἤνεγκα·* contradicit Orus p. 98. 11, cui unice placet *ἤνεγκον*. Sed Phryn. p. 41. 31 et Orns p. 98. 31 consentiunt *ἡμίσεας* rectius habere quam *ἡμίσεις*. De vocabulo *θῦσαι* quod Phrynichus interpretatur p. 42. 14, dissentire videtur Orus p. 99. 16. Uterque adnotavit verbum *θυροκοπεῖν*, ille p. 42. 31, hic p. 99. 17 addito Diphili testimonio. Phrynichus p. 48. 7 nnice Atticum putat *κλεῖν*; sed contradicit Orus qui *κλεῖδα* e Diphilo affert. De vocabulo *κῆδος* cf. Phryn. p. 47. 25 et Orus p. 103. 32. Phrynichus in Praep. Soph. p. 49. 14 probat utrumque *κυνάριον* et *κυνίδιον*, in Ecl. p. 76 praefert *κυνίδιον*. Orus *κυνάριον* affert ex Alcaeo Comico. Vocabulum *λεπτολογία* notat Phrynichus p. 49. 21; firmat Orus p. 106. 26 ex Hermippo. *Λάσανα* Phrynichus adnotat p. 51. 8; plura servata sunt apud Orum p. 106. 30. Phrynichns improbat *ὀδμή* apud Atticos, p. 56. 30 coll. Ecl. p. 30. Idem refert Orus p. 110. 23. *Ὄςινον* Atticum est sec. Phryn. p. 54. 30 et Orum p. 110. 27. *Ὁρκωμόσια* adnotatur a Phryn. p. 53. 28 et Oro p. 110. 28. De nomine *σκώληξ* cf. Phryn. p. 62. 20 et Orum p. 114. 9. Uterque habet *ὑποκροῦσαι* p. 68. 10 et p. 115. 12, sed Orus addit usnrpasse Alexin. De voce *Φοιτητής* egit Phryn. p. 71. 23 et commendavit *συμφοιτητής* in Ecl. p. 178. Improbare videtnr Orns p. 116. 1. Denique de verbo *ψυχαγωγεῖν* compone Phryn. p. 73. 10 cum Oro p. 116. 16.

Absoluta quaestione de scriptore Antiatticistae, videamus de Moeride, de quo Piersonus dixit in Praefatione sed snnt tamen quaedam quae retractanda videntur. Scilicet Piersonus nescio quomodo nondnm sibi persuaserat Moeridem usum fuisse Phry-

nichi operibus. Mihi tamen res manifesta videtur et congeram exempla ut lectoribus sententiam probem.

Inter omnes Codices qui Moeridis Atticistam servarunt, eminet Coislinianus, qui solus non habet interpolationes quibus ceteri inquinati sunt magis quam aucti. Si careremus isto praestantissimo Codice, res simplicissima videri posset, nam v. ἰσοτελὴς in ceteris omnibus Phrynichus nominatim laudatur. Sed resectis, ut aequum est, omnibus adnotationibus quas Piersonus asterisco notavit, exploremus cetera. Primum ut exemplorum numero causam obtineam, indicabo quae Moeris debeat Phrynichi operi de Atticis Nominibus. Ex Ecloga igitur p. 12 habet ἀπελεύσεται, p. 196 ἀνυπόδετος, p. 32 ἠπήτρια, p. 46 κολυμβάδες ἐλαῖαι, p. 8 ἄμυνα, p. 36 βράδιον, p. 62 διέφθορα, p. 10 ἐρρύπανα ἐκάθαρα, p. 50 εὐκαιρεῖν, p. 72 κλαδεῦσαι, p. 12 κατορώρυκται, p. 68 αἱ νῆες, p. 142 νῆσις, p. 138 παραθήκη, p. 102 παιδίσκη, p. 38 πάντοτε, p. 12 πιοῦμαι, p. 136 ὕελος aliaque eiusmodi.

Similis res est in Praeparatione. Confer Moer. v. ἀπολλύων cum Phryn. p. 8. 12; ἀνόργητοι et p. 3. 24; ἀκροᾶσαι et p. 43. 26; ἀέναον et p. 22. 16; ἀωρία et p. 4. 22; σκαρίζειν et p. 24. 17; ἀπέδρων et p. 11. 1; ἀποκαθαίρεσθαι et p. 7. 14; ἀπηγορευμέναι ἡμέραι et p. 5. 8; κολλυβισαί et δοκιμασαί et p. 18. 30; ἀγοράζειν et p. 20. 6; εὔπνους pro ἀνθοσμίας dictum et p. 22. 9; ἀφηλικέστερος et p. 3. 1; γνωσιμαχῆσαι et p. 53. 15; γάργαλος et p. 31. 25; δύσηρις et p. 37. 7; λυχνοῦχος et p. 50. 25; παροψίς et p. 60. 3; παρανοίξας et p. 60. 19; τριπλᾶ, τετραπλᾶ et p. 25. 11; φοιτητής et p. 71. 23; denique χολάδες et p. 72. 15, cf. Ecl. p. 136.

Iam quia vidimus Phrynichum usurpasse Aelium Dionysium, consentaneum est esse quaedam in Moeride, in quibus agnoscas Dionysium. Sunt huius rei exempla multo plura quam exspectari potuerat.

Commendat Moeris ἄθυρμα, ἄθρους, cf. Eustath. p. 1387. 5. Improbat ἀπεῖπα, cf. Eust. p. 1435. 62. Notat βασίλεια, cf. Eust. p. 1425. 40. Docet quid sint βαλβίδες, cf. Eust. p. 1404. 55. Quid sint γεννηταί, cf. Eust. p. 239. 32. Agit de accentu adjectivi γελοῖος, cf. Eust. p. 205. 45. Γέλγη et γελγοπώλης, cf. Eust. p. 927. 53. E disputatione Aelii Dionysii de declina-

tione vocis δένδρον apud Eust. p. 396. 22 vide fragmentum apud Moeridem. Moeris commendat ἦνυσα, cf. Eust. p. 1217. 1. De voce ἰδιόξενος vide Dionysii fragmentum p. 405. 36, quod saepe iam laudavimus. Qnid sit ἰλλός, docuerunt et Moeris et Dionysins apud Eust. p. 206. 26. Κρᾶσις, cf. Eust. p. 1220. 46. Κάχρυς, cf. Eust. p. 1835. 41. Ὀττεύεσθαι, cf. Eust. p. 964. 63. Σᾶ, cf. Eust. p. 959. 42, cet.

Sed nt palam fiat Moeridem Phrynichum usurpasse, addam exempla quaedam, ubi eius doctrina utriusque grammatici doctrina confirmatur. Notabile est fragmentem Aelii Dionysii apnd Eust. p. 1390. 50, in quo agit de nominum genere. Inde Phrynichus praecipit p. 44 de voce ἄσβολος, p. 16 de voce βῶλος, p. 188 de voce κακκάβη, p. 90 de voce μειράκιον, p. 126 de voce νῶτον, p. 146 de voce ψύλλα, p. 20 de voce χάραξ. Ista omnia habet quoque Moeris. Excidere apud Phrynichum observationes de genere vocum κέδρον, σκότος, τάριχος, sed Dionysius et ex eo Moeris servarunt. Vide praeterea ap. Moer. v. λάγυνος, σύραξ, ὕσπληξ, Φθείρ, χέρσον. De vocabulo μάμμη praecepit Dionysius p. 971. 20 Eustath.; ex eo Phryn. p. 52; inde sua habet Moeris. Idem de voce ἔα sequitur Dionysium apnd Eustath. p. 1828. 48. De compositis nominibus quae a πέντε incipiunt, Dionysius egit p. 1417. 30, Phrynichns p. 180. Moeridis locum vide quam accurate conveniat. Σάκος scribendum est, non σάκκος, cf. Dion. p. 940. 18 Eust.; ex eo Photium et Phrynichum p. 106; hinc Moeridem. Ψαθάλλειν Dionysius habet apnd Eustath. p. 1914. 26, Phryn. Bekk. p. 9. 8, hinc habet quoque Moeris.

Haec si probabuntur, facile iam quivis intelliget, quomodo factum sit, ut Photius et Moeris toties conveniaut. Itaque compone Moer. v. βαδίζειν c. Phot. v. θεριῶ. Vide porro apud utrumque vocabula ἑταιρίστριαι, ἑτερόφθαλμος coll. c. Phryn. Ecl. p. 54, ζηλῶ, ἠμφίεσα, θαμά, θηλάστρια, ἱερεῖον, ἴσθμιον, ἴτρια, κάλλαια, κάταγμα, καταγλωττίσματα, κάκη, κατὰ χειρὸς coll. c. Phryn. Ecl. p. 144, λέμμα, λαγῷα, λυσιτέλεια, λάσανον coll. c. Phryn. Bekk. 51. 8, ξυρόν, ὀξίδας, ὀρροπύγιον, ὀξυθύμια, ὀσημέραι, ὀβελίας ἄρτος, οἰσυπηρόν coll. c. Phryn. Bekk. p. 56. 7, ὅρμος, περίζωον, παραιρήματα, πωλητήριον, πόρκους, πασπάλη, ῥικνοῦσθαι, σέες, σκαίρειν, σκιμαλίσαι, τάγηνον, τίφυς, Φιδάκνη, ᾠδηκώς.

§ 12.

De Harpocratione.

Relata est in Photii lexicon Harpocrationis quae dicitur epitome, qua quum prorsus nihil contineatur ad textum melius constituendum, ne quis in posterum Photium pro Harpocratione laudet, in editione quam paravi repetere nolui. Paucis hac de re videbimus, duce Dindorfio in Praefatione ad Harp.

Plerique Codices Harpocrationis eum textum repraesentant, qui vulgo editur sed in duobus tribusve libris omnia ad breviorem formam redacta sunt, resectis ut plurimum quas lexicographus adscripserat, auctoritatibus. Cum habeamus recensionem pleniorem, epitome nullius prorsus pretii esset, nisi paulo emendatius scripta esset et quaedam contineret quae apud ipsum Harpocrationem desunt, opinor quia liber quo Epitomator usus est, haud parum integrior erat quam Codices qui nunc supersunt. Hinc Dindorfius optime rem suam administravit, quum primus integram in Epitome lectionis varietatem Harpocrationis textui subjiceret, nam Bekkerus inspexerat quidem sed non constanter. In Photio autem prorsus nihil est praesidii ad Harpocrationis textum emendandum, neque in sexto lexico Bekk., quo itidem Epitome continetur; sed librarius adeo fuit negligens ut a voce *Ἀλωπεκόννησος* usque ad *ἀνδρολήψία* omiserit addere quae in Codice haberet. Contra in Photio tot sunt vitia ut ad emendanda perpetuo conferri debeat Harpocratio et mireris Porsonum qui in transscribendo Harpocrationem non adhiberet et sanando vitia interdum insanabilia reddiderit, vide eum v. *ἐρχιάδαι* et *παιδάρητος*. Collato Harpocratione omnia quivis corriget ut *κλίσις* pro *κλῆσις*, *ϛρομφίδες* pro *ϛροφάδες*, *Φαῦλος* pro *Φάϋλλος*, cet. Sed quod supra significavi, omnes glossas istas eliminavi, nam prorsus nullius usus sunt, quod non vereor fidenter affirmare postquam singulas glossas ad Harpocrationis textum quam accuratissime exegi, cf. porro quae dicemus ad v. *σιτοφύλακες* et *τεταρτημόριον*.

Sed oritur iam alia quaestio. Eliminatis iis quae ex Epitome illata erant, remanent in Photio lemmata si bene numeravi 158,

quae itidem in Harpocratione exstant, cum interpretatione modo breviore modo doctiore, sed ita ut quivis agnoscat fontem eundem. Simile qnid observabis in quinto lexico Bekk. Iam quia satis constat de fontibus Photii isque ipse in Bibliotheca tradidit Aelium Dionysium in lexico egisse περὶ δικῶν, sequitur opinor summa evidentia neqne Harpocrationem neque Aelium Dionysium haec de suo habere, sed utrumque sequi eundem, qui fortasse Caecilius Calactinus fuit. Sunt autem inter illas glossas 158 quas dixi, complures glossae duplices, quae et inter se et cum Harpocratione mirum in modum conveniunt; unde non vanam conjecturam me sequi suspicor, si glossas partim ex Aelio Dionysio partim e Pausania ductas esse statuero.

De ipso Harpocratione quis fuerit et quando vixerit non constat; certe Maussacus nihil attulit quod certum sit. Si genus scribendi spectas et adscriptas auctoritates, referes ad tempora Antoninorum; et habet sane ea opinio quo se commendet, nam Verus Imperator usus est praeceptore Valerio Harpocratione, et si Aelium Harpocrationem quem Suidas laudat, mavis lexici scriptorem habere, ex ipso praenomine colligitnr eum vixisse eodem tempore, quo scilicet Aelius Diogenianus et Aelius Dionysius et Aelius Herodianus florerent. Scio quidem esse qui putent Harpocrationem usurpasse Athenaeum, quod si probabitur, necessario sequetur eum aliquanto post vixisse, sed malo statuere utrumque adiisse fontes eosdem. Certe Athenaenm non nominatim laudat, nam in glossam Ναΐς huius nomen a principe Editore sine Codicibus illatum est. Ut ut est hoc constare opinor, nos praeter Epitomen habere *tria* excerpta Harpocrationis, Aelii Dionysii et Pausaniae, sed *unum* testem, nam omnes sequuntur eundem. Sed intelligo a me requiri exempla quaedam, nam adscribere omnes illas glossas 158 infinitnm est.

Earum igitur glossarum maior pars ita comparata est ut Photius Harpocrationem in minutis quibnsdam snpplere possit et Harpocration Photium. Sunt quoque loci quibus alter multa excerpsit, alter perpauca. Primum ostendam Photinm esse aliquando Harpocratione pleniorem. Non novi locum luculentiorem quam Harp. glossam ὁμοῦ· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριϛογείτονός φησιν· εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ἔϛι δὲ πολὺ παρ'

Ἀττικοῖς· καὶ Μένανδρός που· ἤδη γάρ ἐςι τοῦ τίκτειν ὁμοῦ. Vide nunc Photium: ὁμοῦ· Δημοσθένης τῷ ὁμοῦ κέχρηται ἐν τῷ κατ' Ἀριςογείτονος ἐπὶ τοῦ ἐγγύς· φησὶ γὰρ οὕτως· εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ἔνθαδε γὰρ βούλεται δηλοῦν ὅτι ἐγγὺς τῶν δισμυρίων εἰσίν· ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ ἦσαν δισμύριοι φανερόν. Ἰσαῖος δὲ τὸ ὁμοῦ ἐπὶ χρόνου ἔταξεν ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον, Λυσίας δὲ καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τόπου· γυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κατακειμένων· δοκεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος ὁμοίως τῷ Λυσίᾳ κεχρῆσθαι ἐν τοῖς Πατρόκλου λόγοις πρὸς Ἀχιλλέα·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀςέ' Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.

Hoc quoque notabile est Suidam nunc, quod rarissime factum esse observabis ut infra ostendam, Photio esse pleniorem. Hic enim caetera eodem modo sed — ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον· ἐς τοσοῦτον πονηρίας ὁμοῦ καὶ τόλμης ἐλήλυθε· καὶ ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην· οὐ μὴν ἀλλὰ τούτου πάντα ὁμοῦ ταῦτα ἐπιτάξαντος. Λυσίας δ' ἐπὶ τόπου τοῦτο ἔταξεν ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιςολῇ· γυναικῶν δὲ πολλῶν — Quod ad Menandri locum attinet, vide Schol. Apoll. Rhod. II. 121. Alia e veterum commentariis Boethus servavit, quem vide ap. Schol. Phaed. 72 C.

Harpocr. v. Περιθοῖδαι haec: Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα· δῆμός ἐςι τῆς Οἰνηΐδος. At Photius: δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς· ἀπὸ Πειρίθου τοῦ Ἰξίονος· νόμος δ' ἦν Ἀθήνησι ξένους εἰςδέχεσθαι τοὺς βουλομένους τῶν Ἑλλήνων, Θεσσαλοὺς δ' ἐξαιρέτως ὑπεδέχοντο διὰ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως φιλοξενίαν· τούτοις δὲ καὶ χώραν ἐμέρισαν, ἣν ἐκάλεσαν Περιθοίδας. Ἔφορος ἱςορεῖ ἐν γ'. Alia exempla vide in vv. ἡγεμονία δικαςηρίου, θαργήλια, ἱερομνήμονες, μένδη, πάνδια, προβουλεύματα, ῥοδωνιά, σεμναὶ θεαί, σηκός, σκιραφεῖα, ςαφυλοβολεῖον, ςρωτήρ.

Sequitur ut indicem quasdam triplices glossas apud Photium, ductas nempe ex Epitome Harpocrationis, Aelio Dionysio et Pausania. Notissima est Harpocrationis glossa, ex cuius epitome haec leguntur apud Nostrum: κλιμάζει· Δείναρχος· ὅταν οὖν κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους· ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ καὶ τρέπῃ· μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζειν ἀντὶ τοῦ θλίβειν καὶ βιάζεται. Vix est operae pretium talia corrigere, cum emendata lectio ex Harpocratione peti possit, cuius turpissimum errorem olim iam exagitavit Cobetus. Sed vide nunc quae glossae apud Pho-

tium praecedant: *κλιμακίζειν· σκελίζειν καὶ διαςρέφειν· ἐςὶν γάρ τι καὶ βασανιςικὸν ὄργανον κλῖμαξ καλούμενον, ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διαςρέφει.* Tum sequitur *κλιμακίζειν· μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ λέγων· οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἔςι δὲ οἷον παράγει καὶ διαςρέφει· ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὖσα ὄργανον βασανιςικὸν διαςρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων.* En aliud exemplum. Glossa: *μαλκίομεν· Δημοσθένης θ' Φιλιππικῶν φησιν* ex Harpocratione media iuterposita est inter duas alias: *μαλκίειν· ὑπὸ κρύους κατεσκληκέναι καὶ δυσκίνητον εἶναι* et *μαλκίειν· τὸ νεναρκηκέναι τὰς χεῖρας ὑπὸ κρύους.* Tertius quem exscribam locum est ille quidem paulo longior, scd tam accommodatus ut nefas sit omittere. Haec Harpocration de voce *ὀξυθύμια· Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησί· περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἡ ςήλη ςαθείη ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς· ἔνιοι μὲν ὧν ἐςὶ καὶ Ἀρίςαρχος, ὀξυθύμια λέγεσθαί φασι τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι· ταῦτα δ' ἐκκόπτοντες ἐξορίζουσι καὶ καίουσι. Δίδυμος δὲ Αὐτοκλείδου λέξιν παραγράψας ἐκ τῶν ἐξηγητικῶν φησίν· ὀξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεται καὶ λύματα· ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι τῷ κατὰ Δημάδου τὰ ἐν ταῖς τριόδοις φησὶν Ἑκαταῖα, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. Εὔπολις Δήμοις·*

ὃν χρῆν ἔν τε ταῖς τριόδοις κἀν τοῖς ὀξυθυμίοις
προςρόπαιον τῆς πόλεως κάεσθαι τετριγότα.

Quae ex his Epitomator reliquit, supersuut quoque apud Photium. Tum sequitur: *ὀξυθύμια· ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι νύκτωρ ἔθος ἔχουσιν ἐν ταῖς τριόδοις τεθῆναι, ταῦτα ὀξυθύμια καλεῖται*, quae explicatio ut vides e Didymo fluxit. Deinde habes tertiam glossam: *ὀξυθύμια· τὰ ἀποκαθάρματα τῶν μυσαρῶν· οἱ δὲ τὰ ἀγχονιμαῖα ξύλα· οἱ δὲ τοὺς τόπους ἐν οἷς τὰ τοιαῦτα κατεκαίετο, Εὔπολις Δήμοις.* Vides ni fallor grammaticum eundem atque Harpocrationem. Neque illae glossae triplices admodum rarae sunt apud Photium, observavi: *ἐφέται, ἐχῖνος, ἑωλοκρασία, θεωρικά, ἵππαρχος, κατάχυσμα, λέσχαι, λεωκόριον, ματρυλεῖον, μειαγωγῆσαι, ναυτοδίκαι, ὀρκάνη, ὅρος, οὐσίας δίκη, πανδαισία, παραγραφή, παράσημος, προηροσία, προκώνια, πρόσκλησις, ῥόθιον, ὑπερήμερος, ὑπωμοσία.*

Haec satis esse videntur ad intelligendum harum glossarum scriptores esse Dionysium et Pausaniam. Enstathius collatus confirmabit, sed hic alia plerumque curare solet et pauca tantum affert e lexicis suis rhetoricis, quae cum Harpocratione conferri possunt. Interpretatur Harpocration nomen κελέοντες, interpretantur quoque Dionysius et Pausanias ap. Eust. p. 884. 7. Ex Aelio Dionysio habet Photius. Harpocrationis glossa est λέμβος: Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ζηνόθεμιν. εἶδος νεὼς ὁ λέμβος· πολλάκις δ' εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Hinc Photius ex Epitome λέμβος· εἶδος νεώς. Sequitur apud eum λέμβος· ἐφόλκιον· καὶ λεμβαρχοι οἱ τοῖς ἐφολκίοις πλέοντες, quae glossa e Pausania est, ut colligo ex Eustath. p. 1761. 15. Itaque e Dionysio est prima Photii glossa λέμβος· μικρὸν πλοῖον. Harpocrationis glossam Πενέςαι compone cum duplici glossa Photii et excerptis e lex. rhet. apud Eustath. p. 295. 29. Compone Harp. glossam Πυανόψια c. Photii glossis Πυανόψια et Πυανεψιών. Videbis priorem glossam e Pausania ductam esse, cuius locum integrum servavit Enstath. p. 1283. 6, ne putes solum Dionysium περὶ ἑορτῶν scripsisse.

Interdum apud Photium etiam quadruplices glossas invenies, opinor quia exscripsit Dionysii vel Pausaniae quam in superioribus memoravi epitomen. Dabo exempla et simul addam fragmenta ex alio quodam Rhetorico lexico. Scilicet fuit Taylorus olim in ea opinione, exstare specimina Harpocrationis nondum contracti in Codice quodam Cantabrigiensi. Hic in margine habet observationes quasdam, quas Taylorus vocat Accessiones ineditas ad Harpocrationem, sed hodie plerique viri docti vocant lexicon rhetoricum post Photium, non quasi quidquam habeat cum Photio commune, sed quia primus Dobraeus post Photium edidit. Haec fragmenta cum Harpocratione contuli; mendosissime scripta sunt, ita tamen ut vera lectio plerumque pelluceat, sed adsentior viris doctis qui statuerunt nullum se invenisse indicium quo confici possit eiusdem ea esse atque λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων. Verum pignore contenderim et Harpocrationem et Dionysium et Pausaniam et illorum fragmentorum scriptorem omnes sequi eundem. Quin et longius progressus non dubitaverim affirmare eum grammaticum, communem omnium fontem, a Didymo pendere eoque fuisse saeculo fere iuniorem,

quod efficio ex indice scriptorum, quos Harpocration usurpasse se simulat, quorum vix ulli esse videntur — verba sunt Dindorfii — qui tempore inferiores fuerint Dionysio Halicarnassensi, Iuba et Apollonide Nicaeensi, quos sub Augusto quique Augusto anno aerae Christianae quarto decimo in imperio successit, Tiberio vixisse constat. Illo autem tempore nemo eorum qui Oratores et ius Atticum attigerunt, maiore fama inclaruit quam Caecilius Calactinus, qui praeterea laudatur in lex rhet. p. Photium. Sed de hac suspicione viri docti iudicabunt.

Harpocrationis glossa est: *Ἴσαι ψῆφοι· Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· ἕτερος δὲ πλεύσας ἰδιώτης εἰς Ῥόδον, ὅτι τὸν φόβον ἀνάνδρως ἤνεγκε, πρῴην μέν ποτε εἰσηγγέλθη καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο, εἰ δὲ μία ψῆφος ὑπερέπεσεν* (pro *μετέπεσεν*) *ὑπερώριστο ἂν καὶ ἀπέθανεν.* Nunc vide has tres glossas apud Photium, quarum prima non dubia emendatione supplevi: *Ἴσαι ψῆφοι· λέγουσιν ἀντὶ τοῦ παρ' ὀλίγον· ἔστι δὲ σχῆμα λόγου. Ἴσαι ψῆφοι· κατὰ τὸν νόμον τὸν τοῦ ἀπολύεσθαι τὸν κατηγορούμενον, ἐὰν ἴσων τύχῃ ψήφων. Ἴσαι ψῆφοι· ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἁλισκομένων· ἀπολύονται γὰρ ἐπὶ τῶν δικαζομένων κἂν ἴσαι γένωνται ψῆφοι, ἐν αἷς ἀπολύεται ὁ ἐγκαλούμενος.* Doctiora excerpta in lex. rhet.: *Ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῶν· ἐγένοντο δὲ ἴσαι ψῆφοι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ· καὶ ἦσαν τοῦ μὲν διώκοντος αἱ τετρυπημέναι, τοῦ δὲ φεύγοντος αἱ πλήρεις· ὁποτέρῳ δ' ἂν πλείους γένωνται οὗτος ἐνίκα· ὅτε δὲ ἴσαι, ὁ φεύγων ἀπέφευγεν, ὡς καὶ Θεόδεκτος ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ.* Dicis fortasse locos non satis inter se convenire. Itaque cf. *κυρία ἐκκλησία* apud Harp., apud Phot. et in lex. rhet. quod multo plura servarat, sed nolo adscribere mutila verba quae Dobraeus sola in evanida scriptura expedire potuit. Et habeo aliud exemplum. Harp. v. *ναύκληροι· Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Σαννυρίων Γέλωτι καὶ Δίφιλος Ἐμπόρῳ.* Praeter epitomen Harp. breviter Photius: *ναύκληρος· ὁ τῆς νεὼς κύριος καὶ ὁ ἐπιπλέων αὐτῇ, ἐπὶ τῷ τὰ ναῦλα λαμβάνειν.* Lexicon rhetoricum autem manifesto cum Harpocratione conspirat: *ναύκληρον· Ὑπερείδης. οὐ μόνον ἡ συνήθεια κέχρηται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου*

(ἐπὶ τῷ) τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας. Utile quoque est conferre Harpocrationem v. πάραλος cum triplici glossa apud Photium, quarum duae pleniores tertia ex epitome Dionysii ut opinor, et lex. rhet. Dobr., sed loci longiores sunt quam ut hic omnes describantur. Videbis tamen iis rationem meam egregie confirmari. Sed hoc mirum est continuo in Codice sequi glossam παράστασις, quam mirabundus vidi etiam in vitiis consentire cum Epitome Harpocr. apud Photium. Difficillimum erit huius rei probabilem causam afferre. Corruptelarum convenientiam observabis in lex. rhet. v. Σφήττιοι comp. c. Phot. in v. et Harp. v. Ποταμός, qua re si nihil aliud probatur, hoc summo iure colliges quod ad praesentem causam sufficit, omnes doctrinam ab eodem derivasse. Unam observationem addam, nempe in lex. rhet. doctam esse animadversionem de vocabulis quibusdam Persicis: ὀροσάγγης, παρασάγγης, ἄγγαρος aliis: meministi fortasse loci apud Eust. p. 1853. 60 ubi secundum Dionysium multa peregrina vocabula recenset. Apparet igitur haec quoque ut alia multa grammaticum aliis debere.

Haec si viris doctis probabuntur, tum demum glossae lexicographorum, quae sunt de iure Attico, quarum auctoritas hucusque perexigua fuit, utilitas prope nulla, in antiquitatis disciplina prodesse poterunt et vere proderunt, si omnium testimoniis inter se collatis et arte quadam compositis, intellectum erit non tantum quis dixerit et quando dixerit, sed etiam quid quisque dixerit. Excerpta ex Aristotele et Theophrasto saepe eodem loco habentur atque recentium grammaticorum commenta; illorum auctoritas nulla, horum non contemnenda interdum habetur Sed hic locus latius patet quam ut nunc persequar. Hoc ut opinor apparet quam perversa ratio sit, quam viri quidam docti in hac literarum parte non raro secuti sint Unum omnium optime hoc perspexisse suspicor Meierum, sed quod supra iam significavi, frustra operam dedi ut eius commentationes cognoscerem et in Germania ipsa videntur raro inveniri libelli, quos vir egregie doctus veluti Sibyllae cuiusdam folia ita edidit ut pro ineditis fere habendi sint.

§ 13.

De Timaeo.

Refert Photius in Bibliotheca se legisse Timaei Sophistae Lexicon Platonienm. Ἀνεγνώσθη, inquit, Τιμαίου πρὸς Γεντιανὸν περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων κατὰ ϛοιχεῖον βραχὺ πονημάτιον ἐν ἑνὶ λόγῳ. Hunc parvum libellum, quod nemo nescit, primus edidit et doctis observationibus instruxit Ruhnkenius, quarum causa etiam hodie Timaeus legitur, nam ipse nimis exilis est et prorsus caret propriis dotibus. Quodsi deleas glossas postea interpolatas quae nihil ad Platonem pertinent, quod remanet adeo est leve et puerile, ut vix credam Timaeum qnisqnis fuerit nihil aliud in Platone invenisse, de quo sodalem Gentianum moneret. Imprimis miror hanc tenuitatem, cnm cogito hunc ipsum Timaeum Ruhnkenio scriptorem videri librorum duodeseptuaginta, quos inscripsit συλλογὴν ῥητορικῶν ἀφορμῶν. Hinc suspicio oritur Timaeum idem esse passnm, quod veteres lexicographi omnes, eum mutilum et lacerum ad nostra tempora pervenisse. Adest huius rei leve vestigium. Photius recepit Timaei glossas tantum non omnes, plerumque verbis iisdem, imo iisdem interdum vitiis, quibus ad nos pervenerunt in nnico Codice, sed pauci quidam loci faciunt, ut credam eum nsurpasse Timaei Codicem non multo quidem, sed paulo tamen pleniorem. Sed ordine de hac quaestione videamus.

Primum demonstrandum est Photium descripsisse Timaeum, et haec quidem res paucis potest transigi, nam manifesta est. Inspice v. c. illas glossas Photii: νώ· ἡμεῖς: — νωειν· οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδοί. Merae tenebrae, donec in tempore memineris haec ab homine non acutissimo transscripta esse e Timaeo: νώ· ἡμεῖς. — νῷν· ἡμῖν. — ξεναγοί· οἱ τοῖς ξένοις ἡγούμενοι ὁδόν. Codex quo Photius utebatur, vitiis scatebat; hinc apud eum corruptelae θραύματα pro θαύματα, θύματα pro θυήματα, κύρρη pro κύρβις, ποίθιοι pro πύθιοι, σφιγανόν pro σφεδανόν, aliae. Multae quoque corruptelae longe antiquiores sunt, nam eaedem sunt in Timaeo ipso. Noli dubitare, ubi opus sit eadem opera emendare Photium et Timaeum, nam recepta

scriptura videtur quidem niti duorum testimonio, sed revera unicus sponsor est. Timaeus interpretatur *πατρούχου παρθένου*. Photius approbat. Tamen verum est *παμούχου*. Uterque interpretatur *σκιωρῖται*, sed reponendum est *σκιρῖται*. Timaeus docet quid sit *κνάφος· instrumentum δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσιν·* quod Bastius invenit *ἐκτείνουσιν*, id redde Photio quoque, qui socius erroris est. Raro Photius solus servavit emendatam scripturam; non novi exemplum luculentius quam glossam *οὐκ ἄλλως πονεῖται*, sine qua Timaens quid vellet qnum scribit *οὐκ ἄλλως προνοεῖ*, omnino non intelligeremus. Vide quoque apud utrumque glossam *παλιναίρετα*. Hanc ita scribit Ruhnkenius: *παλιναίρετα· φευκτά, ἔκβλητα, τὸ ἐναντίον πρὸς αὐτῇ τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα· σημαίνει δὲ καὶ τὰ πάλιν αὐτὰ ἐν Τιμαίῳ· παλιναίρετα γάρ φησι γεγονότα πάντα καὶ διεφθαρμένα.* Photii Codex habet *π· φ. ἔκκλιτα· τὸ ἐναντίον αὐτῇ τῇ αἱρέσει — σ. δ. καὶ* $\overset{\text{ἁ.λτ}}{\text{παλςπά}}$ ex librarii ut videtur emendatione. E prima scriptura restat *παλι.α.* i. e. *πάλιναυ* ut putat Dobraeus, i. e. *πάλιν αὐτά*, unde Porsonus praeeunte Toupio *παλαιὰ* fecit, Dobraeus *παλαιὰ Πλάτων*, Hemsterhusius *παλίνσυτα·* rem acu tetigit G. Dindorfius qui scribit *παλίνλυτα* vel *παλίλλυτα* in Thes. VI. 90 C. Praeterea Dobraeus scribit *προσάντη, τὸ ἐναντίον τῇ αἱρέσει π. ἐ.* Unum addam locum, ubi vera scriptura e Timaeo repetenda est. Legitur apud Photium: *τερατίαι· ψευδολογίαι· οἱ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύοντες*, sed excidit lemma *τερατολόγοι* et duo prima verba *διττογραφία* snnt praecedentis glossae, nihil aliud. Ceterum Timaeus non multum debet Photii editoribns; pauca quaedam Dobraeus dedit in Adversariis et ad calcem Photii, pauciora Porsonus, cuius unam emendationem notabo quia latet in Photio, nempe in glossa *παιανίσαι·* praeiverat tamen Ruhnkenius.

Unnm si notavero Photium usurpasse Timaei Codicem interpolatum, h. e. in quo iam insertae essent illae glossae Herodoteao, aliae, quae ad Platonem non pertinent, de quibus Ruhnkenius in praefatione dixit, pergam dare exempla quaedam quibus efficio quod initio dixi Timaei lexicon olim fuisse paulo plenius quam nunc est. Photii glossa est *Ζειραί· χιτῶνες ἀνακεκολαμμένοι ἢ ἀνάκωλοι. Ξενοφῶν· καὶ ζειρὰς μέχρι τῶν ποδῶν*

ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν ἀλλ' οὐ χλαμύδας. Xenophontis locus legitur in Anab. VII. 4. 4, sed ab Etymologo qui Photii Codice usus est haud paulo emendatiore quam noster est, ut infra dicam, accipe ἀνακεκολπωμένοι pro ἀνακεκολαμμένοι, quod Ruhnkenius iam vidit. Quid autem Timaeus? Nihil nisi haec: ζειραί· χιτῶνες ἀνακεκολλαμμένοι. Timaeus κατόπιν· μετὰ ταῦτα, Photius addit: ἢ μεταξύ. Photius habet μεταλαγχάνειν· μετέχειν ἢ ἀφυστερεῖν ἢ ἀποτυγχάνειν κλήρου. Timaeus omittit μετέχειν. Et emendandum est καιροῦ pro κλήρου. Timaeus: πλέθρον· ἕκτον μέρος σταδίου. Photius addit ὅπερ ἐστὶ πήχεων ξη'. ὅλον γὰρ τὸ στάδιόν ἐστι τετρακοσίων. Timaeus: Τέμπη· μεταξὺ ὀρῶν στενότητες· rectius Photius: τὰ μεταξὺ τῶν Θετταλίας ὀρῶν περὶ τὸν Ὄλυμπον στενά· καθόλου δὲ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὄρεσι στενώταται διεκβολαί. Timaeus: φθόη· φθίσις ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς. Apparet Photii lectionem sinceriorem esse: φθόη· φθίσις ἢ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς. Sunt pauca quaedam alia ad hunc modum exempla, plurima tamen ubi apud Photium glossae ad breviorem formam redactae sunt, cuius rei prorsus est inutile cumulare exempla. Similia conficies e collatione Timaei et Scholiastae; sed utilius erit monere Timaei doctrinam quantulamcunque ex optimis copiis fluxisse. Ad hoc probandum compone cum Harpocratione glossas θόλος et Κεραμεικός, cum Aelio Dionysio apud Photium glossam ὑπάγειν εἰς δίκην, denique cum Schol. Arist. Nub. 45 qui e Didymo profecit, glossam στέμφυλα. Hinc fit ut interdum aliunde possit suppleri, quia alios exscripsit, cuius fragmenta alibi plenius leguntur. Interpretatur πομπή· ἀπόπεμψις· excidit quod apud Photium additur σημαίνει δὲ καὶ τὸ κοινῶς, quod quid sit non expedies nisi inspecto Eustath. p. 762. 6, qui πομπή· ἡ θρίαμβος ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ, i. e. *processionem*. Idem usu venit in glossa σφενδόνη quae e Suida supplenda est, et in paucis aliis.

Nihil restat praeter illud, Timaeum eadem ratione receptum esse in lexicon Bachmanni, et possumus Platonis ridiculum interpretem de manibus deponere, sed antea tamen videbo an aliquid supersit quod operae pretium sit adnotare. Statim ab initio offendor in praefatione ad Gentianum, in qua Timaeus scribit se selegisse τὰ παρὰ τῷ Φιλοσόφῳ γλωσσηματικῶς ἢ κατὰ συνήθειαν Ἀττικὴν εἰρημένα. At Atticae

dialecto perpetuo opponitur ἡ συνήθεια, h. e. consuetudo recentiorum Graeculorum, et absurdum est ex Attico scriptore seligere quae dicta sunt secundum consuetudinem Atticam, nam nihil prorsus scripsit Plato quod non sit Atticum. Sed illud eximie Atticum videbatur, quod abhorreret ab usu eorum qui post vixerunt; hoc notabant, ne quis in loquendo vel scribendo erraret. Hinc si qua locutio Attica dicatur ab Atticistis, sequitur aliter dixisse sequiores. Itaque addunt in interpretatione Attici vocabuli vulgare nomen ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ est. Neque igitur Timaeus selegit quae dicta essent κατὰ συνήθειαν Ἀττικήν, sed τὰ παρὰ τὴν συνήθειαν Ἀττικῶς εἰρημένα, quibus subjungit: οὐχ ὑμῖν μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα ἀσαφῆ ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τοῖς πλείςοις.

Ad vocem βέβηλος Ruhnkenius laudat e Symposio p.218 B.: οἱ δ' οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐςὶ βέβηλός τε καὶ ἄγροικος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. Qui novit artem Platonis, mecum probabit πύλας παμμεγάλας, quod vocabulum usurpat Phaed. 109 A. Et ista composita frequentia sunt apud eum: πάμμαχος, παγχάλεπος, πάγκαλος, πάμπολυς, πάγκακος, πάνδεινος aliaque multa. Discrimen non aliunde melius apparere poterit quam e Philebo p. 27 E. ubi quaeritur de voluptate an πανάγαθον sit et de dolore an sit πάγκακον. Scribe πάνυ ἀγαθόν et πάνυ κακόν et senties quam hoc sit absonum. Addam locum e Theaeteto p. 194 E., ubi Platoni Homerus est ὁ πάντα σοφὸς ποιητής, sed veram lectionem accipe a Scholiasta qui τὸ δὲ πάνσοφος, inquit, εἰωθυῖα τοῦ Σωκράτους εἰρωνεία. Omnibus praeivit Homerus qui in Odyss. γ. 6 ταύρους vocavit παμμέλανας.

Vitium est in Timaeo v. ἐξοςρακισμός, in quo narrat: Πῆγμα δὲ γίνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ εἰσόδους ἔχον, δι' ὧν εἰσιὼν πολίτης ἕκαςος ἔςρακον τίθησιν ἐπιγεγραμμένον. Quod conjeceram legendum esse δέκα εἰσόδους, id nunc video confirmatum a Schol. Arist. Eq. 855.

In glossa ὀκρίβας hucusque διττογραφία viros doctos ludificata est. Legitur: — λέγει γοῦν τις· λογεῖόν ἐςι πῆξις ἐςορεσμένη ξύλων κτἑ. At verba λέγει γοῦν τις librarii sunt, qui cum Codicem quem describeret male legisset, postea addidit veram lectionem: λογεῖόν ἐςι. Neque igitur Timaeus veterem

grammaticum laudat sententiae suae astipulatorem, quae Ruhnkenii sententia est.

Pag. 220 Timaeus explicat quid sit *πόπανα*. Respicit Plat. Rep. V. 455 C., ubi Scholiasta: *ποπάνων· πλακουντίων πλατέων καὶ λεπτῶν καὶ περιφερῶν· ἕψημα δ' ἐστὶν ὃ ἔνιοι ἐραῖον καλοῦσιν, οἱ δὲ γλυκύ.* Si mecum nescis quid sit *ἐραῖον*, probabis *σίραιον*, cf. Paus. apud Eust. p. 1385. 13.

Sed satis de hoc argumento. Addo me in Photio delevisse glossas e Timaeo descriptas; pepercì vero iis quae tantillum exhibent quod apud eum deest.

§ 14.

De glossis Homericis.

Videndum est nunc de glossis Homericis, quas quia nil quidquam habent commune cum vetustis lexicis rhetoricis et Platonicis, quorum causa suscepimus Photium tractare, separatim exscripsi et sedem assignabo in Appendice. Qui harum adnotationum seriem inspexerit, quod nunc commodissime facere poterit, statim deprehendet nihil iis contineri, quod pertineat ad Homeri carmina melius constituenda; omnes exiliter scriptae sunt et facile senties eas contractas esse ex opere quodam maiore, quo vocabula epica percenserentur, quae e communi hominum consuetudine evanuissent. Non est arduum negotium agnoscere glossas quae huc pertinent, nam Poeta tot habet sibi propria et remota ab Atticorum dictione, ut plerumque liquido constet, etiam in simplicissima observatione, quis Homeri locus intelligatur. Accedit Apollonius qui in Lexico saepe eadem tradit sed doctius ornat. Praeterea Hesychius habet glossas homericas multo quidem plures quam Photius, de quibus rectissime retulit M. Schmidtius in Quaestionibus Hesychianis, sed plurimae tamen glossae leguntur apud utrumque lexicographum verbis prorsus iisdem, praeterquam quod Photius admodum parcus est in exscribendis ipsis Homeri verbis, quae apud Hesychium haud raro adduntur, corrupta quidem, vix ut appareant, sed tantum non omnia feliciter sanata a Marco Musuro, cuius opera Hesychio

nusquam plus profuit, quam in istis monstris procurandis, quae nemo expedire potuisset, nisi ipsi loci exstarent, unde singula manarint. Hos omnes, Apollonium dico, Hesychium, Photium, ex eodem fonte sua derivare, liquido constat, quia haud raro corruptelas easdem fideli concordia repraesentant, ita ut ad maculas eluendas ipso Homero opus sit et lexicographi nullam inter se mutuam operam praestare possint. Res certa esset et manifesta, etiamsi unicum tantum exemplum afferri posset, sed sunt huius generis multo plura, vide quae dicam ad glossas *λήθην κυνῶν*, *ξυνοθόκος*, alias. Imprimis luculentum est quod Apollonius habet *ϛρεύεσθαι*, pro quo Hesychius habet *ἠδηθαϛρεύεσθαι*, *θαϛρεύεσθαι* et *δημακτρεύεσθαι*, Photius *θηραϛεύεσθαι*· quae omnia referenda sunt ad Hom. Iliad. *ο*. 512: *ἢ δηθὰ ϛρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι*. Varias lectiones quibus quis utatur ad Homeri textum melius constituendum, Photio contineri non credo, modo excipias quae dicam ad vocabula *ϛαυρωτῆρσι* et *τίοντες*. Itidem in lexico Bachmanni tres glossae sunt quas cum Homero comparaverim ad antiquam lectionem eruendam: *βαθυπέπλων* cum Iliad. *σ*. 122, *δυσκλεές* c. Iliad. *β*. 115 et *ἐκτὸς ἰόντας* cum Iliad. *δ*. 151.

Si quaeris unde omnes istae glossae desumtae sint, respondeo ex lexico quodam quod Apionis et Heliodori esse ferebatur. Hinc multa decerpsit Apollonius, quo factum est ut saepe Hesychius, aliquando etiam Photius plura habeant, licet plerumque Apollonius plura servaverit. Hesychium idem glossarium usurpasse demonstravit M. Schmidtius, qui in nulla Quaestionum Hesychianarum parte felicior fuit; illinc quoque patet sua derivasse Photium. Apionis quater meminit, Heliodori bis, Apollonii semel. Ne autem credas Apollonium unicum in hisce Photii fontem fuisse, illud obstat quod dixi, hunc aliquoties plura habere. Itaque Apion ut hoc utar a Photio laudatur in voce *ἀάπτους*, quamquam Apollonius in voce eius non meminit. Neque tamen probari potest, quod facile quis possit suspicari, Apollonium ipsum ab Epitomatore quodam contractum fuisse postquam Hesychius et Photius eius opus in lexica sua retulissent, nam Apollonius et Hesychius saepe accuratissime conveniunt et utuntur verbis prorsus iisdem, quamquam hoc minime negaverim Apollonii lexicon olim plenius fuisse, nam hodie non

comparent observationes quas Etymologus ex eo laudat v. αἰζηός, ἄλεισον, νήφω.

Sed cave credas glossas homericas, etiam illas quae paulo uberiores sunt, quodammodo referre colorem celebris illius Apionis, qui Romae vixit sub Tiberio et Caio Caesare, adversus quem Flavius Josephus scripsit, quique propter interpretandi poetae artem, ut Seneca scribit, tota Graecia circumlatus fuit, cf. Wolf. Proll. ad Hom. p. XXII et Valck. in Dissert. de Scholiis in Hom. p. 148. Noli dubitare hunc doctius scripsisse, ut illis temporibus ista fama dignus esse iudicaretur; sed recentiores eius nomine abutebantur, quod cum ipso Aristarcho conjungebant, ut Hesychius fecit in Lexici Inscriptione, et Apionis esse mentiebantur exilia excerpta quae e veterum grammaticorum scholis ad seros posteros pervenissent. Celebri Apionis nomine commendationem quaerebant operibus nullius doctrinae, cuius rei exemplo est glossarium Homericum puerile et prorsus inutile, quod legitur post Etymologicum Gudianum p. 601 Stürz. Pari modo dixerim pueros nostros terere exiguos libellos ad puerilem captum accommodatos, quibus editores titulum dederunt epitomen Buffonis vel Humboldtii, quamquam nihil in iis restet quod Buffone vel Humboldtio dignum sit. Aliud exemplum in Eustathio est, qui usurpavit commentarios Apionis et Heliodori, quos Lehrsius in libro de Aristarchi studiis luculenter probavit conflatos fuisse ex Herodiani libro περὶ Ἰλιακῆς προσῳδίας. Heliodorus autem quis fuerit ignoratur; quin et ambigitur de nominis forma, nam alibi haud raro et semper ni fallor apud Eustathium Herodorus nominatur. Eustathium tamen Codicis vitio deceptum fuisse suspicor et malim eum Heliodorum vocare, non adeo quia demonstrari posse puto hunc eundem esse quem Horatius Graecorum longe doctissimum dixerit, sed quia haec nominis forma paulo crebrior est et bis terve abiit in Διόδωρος. Fuisse autem grammaticum satis antiquum et fere aequalem Apionis, credibile est, quia nomen eius cum Apione frequenter conjungitur. Neque tamen Apion et Heliodorus conjunctis viribus usi esse videntur in Homero interpretando, — saepe enim alteruter laudatur et haud raro dissentiunt, — sed quia utriusque operis similis erat ratio, nescio quis e duobus commentariis excerpendo et conjungendo fecit unum. Huius

operis epitomen usurparunt Photius et Apollonius, quem Villoisono non credam magistrum fuisse Apionis, qui e disciplina operibus sua fecerit quae maxime probaret, sed grammaticum quemdam qui diu post vixerit. Neque propterea fidem detraxerim Suidae qui docet Apionem Apollonio usum fuisse magistro Archibii filio, nam nihil impedit quominus credamus alium quemdam assumsisse Apollonii nomen, eodem iure vel si mavis eadem injuria, qua ineptus scriptor de vocum differentiis, impudenter mentitur se esse Ammonium. Quis credat aequales Ammonii, qui Aristarchi discipulus fuit eique successit, vel Apollonii, quem Apionis magistrum fuisse vidimus, tam puerilia et ieiuna ferre potuisse?

Sed videamus an apud alios aliquid lateat, quo ea quae supra magis suspicatus sum quam argumentis declaravi, corroborentur. In Scholiis Homericis Apion et Heliodorus aliquoties laudantur, sed opus fuit persimile illis commentariis quibus Apollonius usus est, nam Schol. Iliad. γ. 448 convenit cum Apollonio v. τρητοῖσι, Schol. Iliad. ν. 564 cum Photio v. σκῶλον, Schol. Iliad. δ. 457 confer cum Hes. v. ἱπποκορυςαί, nec dissimilis ratio fuit in Scholiis ad Odysseam, nam quod legitur Schol. Iliad. ξ. 216 convenit cum Schol. Odyss. θ. 288. Hinc minime mirum est Apionem et Heliodorum γλωσσογράφους vocari in Schol. Iliad. ο. 324. Parum confert ad hanc quaestionem Magnus Etymologus, qui tum quaedam habet e Photio ipso, qua de re infra dicam, cf. v. πείρινθος et σφάραγον, tum quaedam habet sibi peculiaria, quae eius testimonio nunc primum cognoscimus Apionis esse, quorum exemplum est quae exscripsit v. ἄσασθαι.

Sed alia via est qua cognoscamus quae, missis recentiorum excerptis et quisquiliis, revera Apionis sint. Scilicet Eustathius Apionem et Heliodorum laudare non solet extra Iliadem; facile credimus, nam liber quem illorum grammaticorum esse existimabat, maximam partem conflatus erat ex Herodiani commentario περὶ Ἰλιακῆς προσῳδίας neque attingebat Odysseam. Hinc ad Odysseam Heliodorum nunquam laudat, Apionem bis, nempe p. 1397. 5, quem locum legens memineris Athen. p. 16 F et p. 1509. 31, ubi ita disputat: Ἀπίων κατασκευάζει τὴν περὶ Κάνωβον καὶ Ζεφύριον πεδιάδα οὕτω κληθῆναι (nempe Ἠλύσιον)

παρὰ τὴν τοῦ Νείλου ἰλύν, ἣν πολλὴν καταφέρων ἐκεῖνος προσέχωσε τὴν κάτω χώραν καθ' Ἡρόδοτον πᾶσαν, πάλαι ποτὲ πέλαγος οὖσαν, ὡς δῆλόν φησιν ἐκ τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων κογχυλίων καὶ λεπαδίων, ὡς καὶ περὶ Μέμφιν. Καὶ σκοπητέον εἰ μὴ ὁ τοιοῦτος τοῦ Ἀπίωνος λόγος διὰ τοῦ ἰῶτα γράφει τὴν τοῦ Ἠλύσιον ἄρχουσαν, ὡς ἀπὸ τῆς ἰλύος. Ὁ δ' αὐτὸς λέγει καὶ ὅτι πείρατα γαίης ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τίθησιν, οὐ τὰ πρὸς Ὠκεανόν, ἀλλὰ τὰ ἐκεῖ πρὸς τῇ κατὰ Νεῖλον θαλάσσῃ, καθὰ καὶ Αἰσχύλος εἰπών· ἐστὶν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός, διὸ καὶ Μενελαΐτης νομὸς ἐκεῖ, ὡς τῆς τοιαύτης γῆς ὑπὸ Μενελάῳ ποτὲ γενομένης. Vide haec nunc multo breviora in Schol. Odyss. δ. 563 et compone Photii glossam Ἠλύσιον. Ibi ex Apione nil quidquam servatum est praeter hoc, fuisse quosdam qui Elysium in Aegypto collocarent. Viden nunc quantum intersit inter Apionem et inanes glossas homericas quas debemus Photii amanuensi? Rectene Apion disputaverit nec ne, nunc non quaero, sed ideo tantum protuli ut cognosceretur qua ratione versatus fuerit in Homero interpretando. Qui hoc argumentum ulterius persecuturus est, conferet praeterea Eustath. p. 47. 12; 157. 4; 474. 38; 922. 50; 1005. 63; 1043. 47, et ubi Apion laudatur sine collega p. 757. 24 et 763. 9, alios fortasse locos, sed praecipui sunt quos dixi. Memorabile praeterea est fragmentum in Scholiis in Grammaticam Dionysii Thracis, ubi de literarum elementis et alia quaedam haud incuriose perscripta sunt et hoc: ὡς δὲ Ἡλιόδωρος καὶ Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῶν στοιχείων ὅτι πλεῖστοι κτέ, quibuscum operae pretium est comparare quae Josephus contra Apionem disputat I. 2. p. 439. Finem faciam in iudicando Athenaei loco p. 501 D, unde patet Apionis et Heliodori studium non circumscriptum fuisse Homeri carminibus, sed eos comoediam quoque Atticam attigisse. Quaedam invenies quoque, quae huc faciunt, in Villoisoni Praefatione ad Apollonium, sed suspicor virum doctissimum de nonnullis aliter iudicaturum fuisse, si Veneta Scholia, cum illa scriberet, jam cognovisset.

§ 15.

De glossis sacris.

De glossis sacris quid theologi sentiant nescio, sed mihi

certe perexigui pretii videutur et bouas horas ubivis melius collocari existimo, quam in istis quisquiliis colligeudis et emendandis. Photio tameu ut prodessem et philologis qui Photio utuntur ad sinceram Graecitatem cognoscendam, improbum laborem suscepi et sedulo operam dedi ut sacrarum quoque glossarum originem explanarem. Scilicet cum veteres Lexicographi, quod saepe vidimus, singula vocabula quae iuterpretareutur, referre solereut ad certum quendam scriptoris locum, sequitur nos utiliter adhibere posse veteres illas λέξεις ad Graecorum scriptorum emendationem, sed requiri ut sciamus quo quaeque adnotatio referatur. Hanc autem proviuciam ut perite administremus, iu Photio imprimis opus est ut deleautur glossae sacrae. Liquido coustat Photium, ut omittam paucas glossas interpolatas, usum fuisse fontibus iis quos dixi; egregia contulit ad Atticae dialecti cognitionem; ipse scieuter tractatus meritam gratiam referet et efficiet ut multi grammatici rectius intelligantur; sed inanis erit opera uostra, nisi notatis glossis sacris, irrepticiis et ineptis, qua Atticae dialecti ratio non monstratur sed pessumdatur. Sequitur ut dicam quibus iudiciis istiusmodi glossae deprehendi possint. Primum opus est opinor ut vocabulum iu Sacra Scriptura legatur, sive in vulgata LXX virorum versione, sive in alia. Nonnullarum glossarum origo per se patet; certe nullum dubium est quin apud Photium sacrae sint glossae μαζουρώθ, μαμωνᾶς, μανκά, σαβέκ, σεραφίμ, σικέρα, aliae. Tum observabis omnes glossas sacras exiliter scriptas esse et nulla doctrina commeudari. Vocabula rariora facile agnoscuntur, imprimis si laudautur eadem forma, quae in Sacro Codice prostat, quamquam hoc quidem non perpetuum est, nam haud raro librariorum maxime iucuria forma diversa est, etiamsi de origine nulla sit dubitatio, cf. Phot. gl. Sacr. εὐπερίστατον et in lex. Bachm. κολαβρισθείη, alias. Sed facile est sedem assignare glossis quales hae sunt: ἐφοδευσάτωσαν, ἠκαιρεῖσθε, ἰσακίῳ, καταβραβευέτω, κατασοφισώμεθα, ψώχοντες, cet. Imprimis res luculeuta est, si glossa eiusmodi est ut ad certum iu Sacro Codice locum uuice sit accommodata, sive quia plura verba laudantur ut κατὰ πρόσκλισιν, ὅπλα φωτός, προφυλακὴ τῷ Κυρίῳ, sive quia ipse Codex Sacer corruptus est ut in glossis θίβη et καθίξεσθε, sive quia explicatio ex ipsa loci

peculiari ratione ducta est, uti quum θριαμβεύσας dicitur significare δημοσιεύσας, vel κεκραιπαληκώς, quod comoediae potius dederis, per εὐφραμμένος exponitur, vel κοδράντης videtur esse τὸ πᾶν. Accedit aliud argumentum e diligenti collatione Photii cum aliis. Qui primus nominandus est Hesychius, glossas Sacras interpretatur multo plures quam Photius, et utilis est opera Joh. Chr. Gottl. Ernesti, qui separatim edidit Hesychii et Suidae glossas sacras, quas aut ipse aut alii ante eum invenerant. Verum in Ernesto culpandum est, eum tum excerpsisse permultas glossas de quarum origine non satis constaret, tum quasdam omisisse, quas certo argumento comperi ad Sacram Scripturam referendas esse. Caruit enim optimo certissimoque praesidio, quod Pluygersii liberalitati debeo, qui humanissime concessit usum Codicis Vossiani Cyrilli Lexici. Norunt viri docti ad calcem illius lexici adscriptas esse multas glossas Sacras, relatas ad singulos Sacri Codicis libros. Quae pertinent ad Novum Foedus, edidit Albertus, ceteras contemnens, opinor quia nihil conferunt ad melius constituendam versionem LXX virorum: quasi vero eas quas edidit melioris frugis essent. Sed mihi ille Cyrilli Codex utilissimus fuit, nam haud raro ex eo didici originem glossarum, quas nemo hucusque certo argumento suspicatus fuerat sacras esse. Quis Cyrillo non inspecto illuc referet glossas παραβολή, παρώτρυναν, πειρατῶν, πεφρυγμένα, πυθόμενος, σκυτάλη, συνεχόμενος, τίσομαι vel in Bachmanni lexico δικνούμενος et ᾤμην? Prorsus nihil docemur illis ineptiis, sed consequimur id quod non contemnendum est, ne quis putet aliquid boni latere quod ignoremus. Suidae lexicon in hac parte interpretationis prorsus est inutile; constat enim eum solitum fuisse adscribere glossis quas undecumque collegerat, eos locos in quos forte incidisset. Hinc subinde quasi in tenebris collimans verum vidit et addidit eum ipsum locum quem debebat, sed saepius aberravit. Omnino tenendum est in glossarum indagatione nil quidquam interesse quo quamque observationem Suidas referat; et miror Ernestum dubitasse, cum ipse animadvertat saepe apud Suidam locum quem afferat cum interpretatione non convenire. Atque hinc factum est ut multae glossae Ernesto sacrae sint, quae quovis alio pertineant. Deinde observandum est saepe in glossis Sacris pro interpreta-

mento poni ipsum verbum qnod in altera senteutiae parte legitur, in qua Hebraeorum more idem dicitur sed alio modo. Hinc *θραῦσις* dicitur esse *ὀργή*, *παραζηλῶ* explicatur per *παροξύνω*, *ἀποσκορακίζει* et *διώκει* componuntur, *ἐλυμήνατο* et *κατενεμήσατο*, alia. Denique Photius alibi veterum Graecorum usum interpretatur; facile igitur deprehenditur ubi vocabula affert vel minime Attica vel significatione aliena ab Atticorum consuetudine, ut *ἐτελέσθησαν*, *εὐιλατεύειν*, *εὐλόγησεν*, *ἠλισγημένος*, alia. Ceterum e Photii praefatione discimus eius amanuensem iam addidisse glossas illas sacras: noto ne quis putet eas postea fuisse insertas, quod in Hesychio factum esse comperimus.

Versatus sum in hoc argumento diligentissime, quia intelligebam necesse esse ad Photii plenam intelligentiam. Itaque postqnam contnleram Hesychium et glossarium post Cyrillum, Photium cum Sacra Scriptura comparavi. Quas glossas liquido constabat sacras esse, eas relegavi in Appendicem, quem pauci ut opinor inspicient; eas de quibus vel minima dubitatio erat, religioni duxi sede movere et de iis dicam ad Photium ipsum, nam malui profanis glossis paucas fortasse sacras admiscere, quam iudicii errore profanas relegare in locum indecorum. Sicubi Hesychius cum frnctu aliquo vel minimo comparari poterat, adnotavi; alias neglexi consensnm memorare.

§ 16.

De glossis quibusdam interpolatis.

Sacris glossis alias adnectere potuissem, quae e Philone, Flavio Josepho, Dionysio Areopagita, Cyrillo Alexandrino, Gregorio Nazianzeno et Johanne Chrysostomo desumtae esse videntur, sed rem integram relinquere malo iis qui eam literarum partem sibi sumsere illustrandam: hoc tamen video illas glossas nou admodum magno uumero esse; et certe uon plena manu satisfecit Photius iis quae in praefatione professus erat, se collegisse *τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας ὅσαι λέξεις δέονται σαφηνείας*. Sed ne nostra disputatio ab hac parte manca sit, quaedam uunc adnotabo de glossis in Photio adventiciis, illas volo quas video non fluxisse ex iis fontibus quos supra recensui,

initio capto a glossa ἤγαλλεν, in qua, laudato Diouis Cassii testimouio, additur: κέχρηνται οὖν τῇ λέξει ταύτῃ ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβής, qui locus est iu suo genere unicus. Paucae quaedam glossae suut qnae ad Diouem Cassium referendae sunt, nempe ἐσάλευε, ἤγαλλεν, ἠνδρώθησαν, ῥαςώνη et ςάδιον, iu quibus nominatim laudatur; iu aliis enm agnoscere mihi videor, sed res non satis certa est. Semel eius nomeu cum vitio ambulat, in glossa Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο· proverbium uou secuudum *Dionem* expouitur sed *Demonem*. Sed unde istae glossae sint et unde huc irrepserit Eunomins ὁ δυσσεβής, uon invenio.

Sed simplicissimum erit seqni indicem scriptorum quos Photius laudat. Primus scriptor quem miraberis hic comparere, Aelianus est, ex quo laudatur υἱῶσαι cum derivato υἵωσις· ἡ δὲ χρῆσις, Photius iuquit, παρ' Αἰλιανῷ πολλή. Equidem apud Aelianum vocabulum uusquam inveni. Uno praeterea loco respici videtur, uempe in glossa ῥυμβονᾶν. Vide quoque lex. rhet. Bekk. p. 321. 16.

Semel uotatur Aristides rhetor a Boetho in glossa λινὸν λινῷ συνάπτεις. Sed verba ὅσα μὴ ἀπῆν τό γε ἀτρεμεῖν ex eodem desumta sunt, notante Abreschio. Sunt huius generis paucae admodum glossae iu Photio, ut παρέλαβε τὴν πόλιν cct. quod est Demadis notissimum dictum et Lysiae fragmentum ῥᾷον ἄν τις τοὺς ὀδόντας ἠρίθμησεν ἢ τοὺς δακτύλους, qua glossa literarum ordo turbatur. Itidem loco non suo, nempe post Σᾶ positum est Pindari fragmentum: Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας δ' ἐν μεγάλοις ἔσομαι cet. Quocum compone itidem Pindari λύει δὲ χαλινὸν παρθενίας et μεγάνορος πλούτου et μετῆλθε τὴν ἄλοχον. Hos tameu locos omnes Suidas habet, excepto primo quod laudavi Pindari fragmento, ut videas interpolatioues admodum antiquas esse.

Semel laudatur Arrianus iu v. παρὰ τούτου, quo minus dubites eidem reddere glossam περιπετῆ γενέσθαι.

Bis laudatur Democritus uempe in vv. ἆ et μῶ. Sed sunt aliae quaedam Democrito reddendae, cuius glossas explicuit Callimachus, uudc in Pamphili gazam fluxerunt. Hinc non miraberis apud Photium voces παράπηγμα et ῥερυθμῶσθαι, et aliae sunt ex aliis fortasse philosophis ut ἐχεμυθία, μετακόσμιον, cet.

Bis laudatur Herodianus in vv. *ἀδὴν* et *θωρακείοις*. Semel Dionysius Thrax v. *πελανός*. Semel Draco v. *πάμπαν*. Ceteros qui laudantur apud Photium grammatici, nihil attinet hic memorare ob ea quae in superioribus exposuimus. Boethus ut conjicio usurpavit Dionysium Thracem; de Herodiano et de Dracone, qui affertur in glossa quadam homerica unde illuc illati fuerint, non habeo dicere.

Bis laudatur a Photio Hierocles in vv. *λέσχη* et *τέμνουσι φάρμακον*· ter in lexico Bachmanni in vv. *διαλέγοιντο γυναιξί*, *διότι* et *ἐμποδών*, quae postrema glossa ceteris apud Bachmannum doctior est. Quinquies Hieroclem laudat Suidas, nempe iis ipsis quinque locis quos laudavi. Quam vellem scire a quo haec Photius acceperit.

Quis Cassius Longinus fuerit, qui laudatur v. *σέρφοι*, frustra me quaesivisse fateor.

Libanius semel laudatur in Platonica glossa *ἥκιστα*, quae a Scholiasta repetitur. Duos Boethos, patrem et filium, aequales fuisse Libanii, supra iam observavi. Ex hoc igitur loco Boethi aetas probabiliter constitui potest. Est in hoc Libanii loco vitium facili opera tollendum. Legitur: *εἴ τιν' ἄλλον τρόπον ὂν ἥκιστ' ὤφθη μετελθὼν ἐν τῷ ὁ ἐπὶ τῇ Φιάλῃ ἔμπορος*. Praestat ut videtur c. Schol. Plat. Legg. X. 899 D. scribere *ἐν τῷ βίῳ*, sed quamquam locus valde obscurus sit, hoc tamen video pro *ὤφθη* reponendum esse *ᾠήθη*.

Latent in Hesychio multae glossae, epicae praesertim, quas nuper M. Schmidtius demonstravit e carminibus Gregorii Nazianzeni petitas esse. Restant apud Photium quoque glossae aliquot e poeta quodam desumtae, sed vix credo eas e Gregorio esse. Alii igitur videant cui reddant glossas quales sunt *ἐς ὀψιγόνους*, *εὐαγὴς κύκλος*, *εὔπρωρον*, *εὔπτορθον*, *εὐρησιέπεια*, *εὑρησιλόγος*, *ἔφορος*, *ζωαρκές*, *ζωοδότειρα*, *ζωροπόται*, *κατέρεψε*, *κατηρεφέα*, *κυκλοφορεῖται*, *λιφαιμεῖ*, *μαιόμενοι*, *διστούχου*, *ὀλβοδότης*, *ὀμβρήσαντος*, *ὀροφοιτῶντα*, *παλινοστήσας*, *παμμήτορα*. *πανδερκεῖς*, *πανόπτης*, *περινοστοῦντας*, *περιφοιτῶντα*, *πολύθεστον*, *πολυσμαράγοιο*, *σκληραύχενας*, *ὑψιμέδοντες*, *ὑψιφοίτης*, *φαεσφόρους*, cet.

Irrepsere quoque in Photium glossae quaedam Romanae ut *κεντυρίων*, *πριμιλιγίων*, *πριμικήριος*, *ῥελατορία*, *σέδας*, *σήλεκτος*,

σικάριοι. Vitiose editur μάγνον· Σοφοκλῆς 'Οδυσσεῖ τὸν μέγαν· τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. Non est admodum difficile ad perspiciendum Romanam vocem *magnum* exponi μέγαν. Tum e Sophocle Photius attulit non μέγαν sed μάγον, quod non ex Ulysse excitavit sed ex Oed. Tyr. 387. Etymologiae studio parta est interpretatio τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα, cf. quoque Hes. v. μαγίδες. Suspicatus sum aliquando eandem corruptelam latere in Act. Apost. VIII. 9: λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν, ubi μάγον malim.

Denique notabo glossas quasdam tennes et inficetas, quarum nullus usus est, v. c. ἐφύμνιον, ἰσοευρής, μεθόριον, μεθόδιον, μετῴδιον, μεθύμνιον, παλινοδία, πληθοχόρος, alias, quas attuli ne quis boni aliquid subesse existimet. Sunt etiam aliae non minus manifestae.

§ 17.

De lexico Bachmanni.

Codex Seguerianus sive Coislinianus 345 continet praeter alia opuscula grammatica συναγωγὴν λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν. Huius lexici partem priorem, h. e. eam quae vocabula continet, quae ab litera A incipiunt, primus edidit Immanuel Bekkerus, cum iam antea ex excerptis Montefalconii et Ruhnkenii homines docti intelligere potuerant, quanta esset illius Codicis praestantia. Sed de ea parte quam Bekkerus edidit in Anecdotis mox separatim videbimus, nam multo uberius et doctius conscripta est iis quae sequuntur quaeque primus Bachmannus in Anecdotis publici iuris fecit. Hinc in sequentibus cum lexicon Bachmanni voco, excipio sextum lexicon Bekkeri, cuius causa diversa est. Equidem illud lexicon accurate cum Photio contuli et vidi nihil esse praeter excerpta. Sunt quaedam glossae interpolatae, non multae tamen, sed cetera omnia cum Photio conveniunt: unde sequitur e Bachmanni lexico suppleri quodammodo posse eam Photii partem quae in Codice Galeano deest. Sed in excerpendo grammaticus secutus est rationem prorsus mirabilem et ante hunc diem ni fallor inauditam, nam, si nos aliquid excerpimus, describimus

potiora, sed iste grammaticus omisit fere omnes glossas paulo longiores, taedio scribendi ut videtur, et retulit in suum opus non nisi glossas illas breviores, quarum est in Photio magna copia. Has descripsit ad verbum, ceteras paucissimis exceptis omnino non curavit. Res ut dixi mira est et incredibilis, sed unusquisque comprobare poterit exemplis non dico sexcentis sed aliquot millibus. Excidere permultae glossae e lexicis rhetoricis desumtae, quarum magna pars doctius conscripta est. Ex Harpocrationis Epitome fere nihil superest, e Timaeo pauca, sed exiles glossae homericae evasere; insunt sat multae glossae sacrae, Platonicae haud paucae. Interpolatae sunt aliquot glossae sacrae longiores, quales non leguntur in Photio; interpolatae sunt itidem glossae aliquot rhetoricae, ex Aeschine praesertim, quae non tantum apnd Photinm desunt sed etiam apud Suidam, sunt alia quaedam de quibus deinceps videbimns, sed imprimis rationem habebo eius lexiei partis, quae in Photii Codice periit.

Primum notabo grammaticum fuisse usum Photii Codice, qni Galeano paulo emendatior erat. Hinc subinde ex eius excerptis praesidium peti potest ad Photii emendationem. Rcm transigam paucis exemplis.

Legitur apud Photium *τέγος· σέγη ἢ ὑπερῷον, δωμάτιον, οἰκεια προσνοεῖν.* Suidas habet *οἰκία πρόσγειος*, quasi umquam *domos* vidisset *sublimes*, ut regia Solis erat. Veram lectionem servavit lexicon Bachmanni *οἰκία, πορνεῖον.* Paulo post exemplum habes in voce *τέλος* quam Photius affirmat et alia significare et *πρᾶξις*. Quod lex. Bachm. exhibet *τάξις*, id commendatur etiam aliorum testimoniis de quibus infra dicam. In glossa *ἔνοι κανθήλιοι* apud Photium periit interpretatio, quam pete e lexieo Bachmanni. Idem lexicon ad glossam *πόσθων* addit auctoritatem Mcnandri *ἐν Ὑμνίδι.* Idem servavit emendatam lectiouem in glossa *σοφίαν*, alibi.

Laudat Photins ut modo dixi hic illie Dionem Cassinm; unde illae adnotationes manaverint ignoro: non sunt certe ex lexieis rhetoricis Dionysii et Pausaniae, qui ante vixerunt. Ex istis adnotationibus quasdam servavit Noster, quas alibi non haberemus, nisi Suidas itidem Photium compilasset. Exempla sunt *βύας ὤφθη, δοξασίας, ἐδημώθη, ἐδικαιώθησαν, ἐνθυμιζόμενοι* ct *ὡς ἐπίπαν.*

Interpolatae sunt quaedam glossae quae ad Aeschinem pertinent, quae non tantum apud Photium desunt sed etiam apud Suidam. Observavi: ἐκκλήτευε e F. L. § 68, ἐμνήσθην e Tim. § 86, ἐπισκήψασθαι e Tim. § 130, ἐργολάβος e Ctes. § 33, ᾐτιάσατο e Tim. § 86, κρωβύλος e Tim. § 64, λογισμός e Ctes. § 59, παρρησιάζεται e Tim. § 80, προφερεῖς e Tim. § 49, συνταξάμενος e Tim. § 102, συντεταγμένους e Ctes. § 97, τερατευόμενος e Tim. § 94 et F. L. § 49 et τηλία e Tim. § 53; quae glossae omnes ut dixi apud Suidam quoque desunt. Hoc addo vocabulum ἐκλείαντος quod ex Aeschine affertur, scribendum esse ἐκλέξαντος, referendum scilicet ad Tim. § 119. Conveniunt aliquoties Scholia e quibus ista descripta sunt, nempe in vv. ἐμνήσθην, ἐπισκήψασθαι, ᾐτιάσατο, κρωβύλος, συνταξάμενος, τερατευόμενος et τηλία. Scripsit haec ut videtur Zosimus Ascalonita, idem certe qui potiorem partem composuit scholiorum in Demosthenem, quod Dindorfius ostendit in Praef. ad Schol. Aesch. In Photio Aeschines praeterquam in adventicia Epitome Harpocrationis rarissime laudatur.

Insunt quoque glossae sacrae longiores, cuiusmodi non leguntur apud Photium, qui verbum verbo interpretari solet, cf. δῆλοι, ἐφούθ, ἐν ἀτόμῳ. Huc quoque pertinet adnotatio de vocabulo ἐνδελεχισμός excerpta e Iohanne Chrysostomo, προῖκα e Gregorio et πιαλέοις quae extra seriem legitur, quo manifestius pateat locum interpolatum esse; et haec quidem glossa descripta est e Dionysio Areopagita.

Sicuti Photius glossas quasdam Romanas habet, sic noster grammaticus de suo addidit quid esset ῥεπουδιατεύειν.

Aliae glossae sunt, quas e Boetho habuit Photius, e Photio noster, ut εἰσαγγελία coll. c. Schol. Plat. Rep. VIII. 565 C; ἐκβακχευθείς coll. cum Schol. Rep. VIII. 561 A; ἐξ ὑπογύου coll. c. Schol. Menex. 235 C; ἐπιεικῶς coll. cum Schol. Rep. IV. 431 E; ἐπὶ κόρρης coll. c. Schol. Gorg. 508 D; ἐπιτωθάζων coll. c. Schol. Axioch. 364 B; εὐφήμει coll. cum Schol. Gorg. 469 A; κορύζων coll. c. Schol. Rep. I. 343 A; χαριεντιζόμενοι coll. cum Schol. Apolog. 24 C et Rep. IV. 436 D; denique ὡς ἔπος εἰπεῖν coll. c. Schol. Rep. I. 341 A. Aliae sunt quae apud Scholiastam desiderantur, ut χρυσῆν σειρήν, quae glossa desumta est e Theaet. 153 C.

Non miraberis in aliis glossis Thucydidem respici, v. c. in vocibus ἐπεί, ἐπιχειρητέα, χοῦς. Alibi explicantur Attici poetae, ut γοργωπὸν ἕδραν ex Eur. Rhes. 7, ἐπομνύμενον ex Arist. Plut. 725, εὐτειχεῖ πάγῳ ex Eur. Androm. 1010, λαίθαργος ex Arist. Eq. 1028, χειρόνιπτρα ex Aristophane cf. Athen. IX. 408 D, χειμάμυνα e Sophocle, cf. Eust. 1767. 41 vel ὡρακιάσας ex Arist. Pac. 702.

Pellucet fragmentum Pausaniae quod legitur apud Eust. p. 1455 18 in glossa δεύτερος πλοῦς. Coll. Scholiasta ad Plat. Phaed. 99 D docebit Pausaniam et Boethum proverbium eodem modo interpretatos fuisse. Ex Aelio Dionysio ap. Eust. p. 947. 26 est glossa δίκορσον, quae coniungenda est c. seq. gl. δικραές. Glossa δένακες componenda est cum observatione Aelii Dionysii ap. Eust. p. 1165. 24. Δυσπέμφελος e Pausania fluxit, quem vide ap. Eust. p. 1065. 2. Ἑδάδες fortasse ex Aelio Dionysio ap. Eust. p. 1480. 12. Χρυσολαβές e rhetorico lexico quod Eust. laudat p. 1059. 26.

Notanda denique glossa ἐδεύετο· ἐνδεὴς ἐγένετο· ἐν ἑ τ έ ρ ῳ · ἐκορέννυτο, εὐφραίνετο, ἐβρέχετο. Illud ἐν ἑτέρῳ quomodo interpretandum sit, dubitari potest, cum iam Photius habeat v. ἰαμβύκη· — εἴρηται δ' ἐν ἑτέροις —. Ὀργεῶνες· πρῶτοι ὀργίων καὶ τελετῶν συγγενικῶν· ἀ λ λ α χ ο ῦ οὕτως —. Ὄχετλα· ὀχήματα· ἐν ἄ λ λ ῳ σχήματα. Compone Eust. p. 1282. 47 qui laudato Pausania pergit: ἀ λ λ α χ ο ῦ γράφεται οὕτω· ἐγκοτύλη παιδιά τις ὡς καὶ ἑ τ έ ρ ω θ ι γέγραπται. Alii haec aliter interpretabuntur. Vide quae dicemus § 20.

§ 18.

De sexto lexico Bekkeri.

Iam videamus de sexto lexico Bekkeri, de quo nuper disputavit M. Schmidtius in Annalibus Heidelbergensibus et in Quaestionibus Hesychianis. Cuius si rationes examinare potuissem, multum certe profecissem; sed Leidae in instructissima bibliotheca publica non est copia Annales Heidelbergenses inspiciendi. Librum tamen nactus sum sed per paucos dies, cum aliarum rerum satagerem, ita ut potiora quaedam excerpere licuerit, ar-

gumenta explorare non potuerim. Itaque minime contemnens acumen Schmidtianum, sed coactus ac prope invitus *βασεῦμαι ἐμὰν ὁδόν*.

Statim ab initio notandus est Dobraei error, qui putabat nostrum lexicon totum relatum fuisse in Photii syllogen. Hoc quidem manifesto falsum est, nam Phrynichi cuius multa egregia in hoc libro insunt, in Photio partes nullae sunt. Neque nunc post amissam Galeani Codicis priorem partem, difficile est definire quae fuerint illa, quae Photius et Grammaticus Bekkeri communia habuerint. Exponam qua ratione mihi de hac re constare videatur.

Collector cui debemus *συναγωγὴν λέξεων χρησίμων*, in concinnandis observationibus, quas ipse profitetur se aliunde sumsisse, negotio suo ita functus est, ut etiam nunc liquido pelluceat duplex verborum series. Non mea haec observatio est, neque tamen viri docti qui hoc primum animadverterunt, rem mihi videntur bene expedivisse. Veluti cum appareret quae Bekkerus affert ex Eudemi lexico, cuius tria exemplaria sunt necdum edita, Parisiis, Vindobonae et Florentiae, ea omnia legi in priore serie nostrae Sylloges. nihil autem afferretur quod cum altera serie conveniret, hinc effecerunt viri quidam egregie docti illam collectionis partem ex Eudemo depromptam esse. Ipsum Eudemi lexicon neque ego vidi neque quisquam sedulo tractavit, uno fortasse excepto M. Schmidtio qui anno 1856 egit de Codice Vindobonensi, cuius libellus facile me fugisset nisi acceptum deberem humanissimi viri liberalitati. Osannus dicitur lexicon aliquando edere voluisse, sed res eventu caruit. Sed inspexi tamen excerpta quae Ruhnkenius, cum Parisiis degeret, sibi confecerat, et vidi Eudemi inanem opellam esse et tam exigui pretii ut nunquam adducar, ut credam Collectorem nostrum, cui tot tantaque bona et antiqua Grammaticorum scripta praesto essent, illum libellum adhibuisse, qui mihi multis saeculis post exaratus videtur. Quod autem convenit cum priore vocabulorum serie apud Nostrum, res facillima est ad explicandum. Scilicet prior illa series in Suida quoque sola exstat, posterior paucis exceptis non exstat. Hinc mihi videtur admodum verisimile Eudemi opus e Suida esse excerptum. Rem dirimet qui aliquando Eudemi Codices versabit; sed aut multum fallor, aut Eudemus

iste personatus — certe non fuit vetus rhetor Argivus — non dignus reperietur, qui totus edatur. Si M. Schmidtius, cuius iudicium plurimi facio, huc redibit, spero eum hoc mihi adsensurum esse. Nunc intelligo ante omnia mihi indicandum esse ex utra serie quaeque glossa desumta sit. Partim duce literarum ordine qui imprimis in priore serie satis commode decurrit, modo deleas excerpta ex Harpocratione postea addita, partim collatione Suidae qui cum priore serie tantum non ad verbum concinit, sed ex altera serie pauca habet, haec mihi videntur referri debere ad *alteram* seriem :

p. 322. 30. Ἄβυδος.	—	p. 323. 25. ἀβούλητον.
» 326. 17. Ἄγραυλος.	—	» 327. 25. ἀγοράν.
» 328. 9-20 ἀγῆλαι.		
» 333. 30. ἀγαθοεργοί.	—	» 340. 26. ἄγχιμος.
» 342. 22. ἀδαγμός.	—	» 346. 20. ἄδωρος χάρις.
» 347. 7. ἀείνως.	—	» 348. 9. ἀέσαι.
» 348. 14. ἄζα.	—	» 349. 12. ἀήσυρον.
» 350. 14. ἀθέλδεται.	—	» 352. 10. ἀθυρόγλωσσος.
» 352. 15. ἀθράνευτον.	—	» 353. 17. ἀθήρ.
» 360. 6. αἶ αἶ.	—	» 363. 8. αἴτιον γενέσθαι.
» 367. 11. ἀκμοθέτῳ.	—	» 369. 28, ἀκρατῆ.
» 370. 14. ἄκακος.	—	» 374. 3. ἀκωδώνιστον.
» 381. 20. ἀλαζονεύεσθαι.	—	» 386. 18. ἀλφινία.
» 394. 6. ἄνδρα.	—	» 395. 5. ἀνδριάντα.
» 400. 3. ἀνείλιξιν.	—	» 402. 3. ἀνεσίαν.
» 409. 30. ἀντιάτας.	—	» 411. 20. ἀνταία.
» 418. 6. ἀπάλαμνον.	—	» 418. 34. ἀπαρτί.
» 420. 18. ἀπείρονα.	—	» 420. 25. ἀπέκιξαν.
» 421. 3. ἀπελεύθερος.	—	» 421. 8. ἀπεμύλλαινον.
» 422. 32. ἀπεσιγάλωσεν.	—	» 423. 6. ἀπεσταλμένην.
» 426. 30. ἀποβατῶν ἀγών.	—	» 427. 4. ἀποβροχθίσαι.
» 427. 20· ἀποδακρύσας.	—	» 427. 28. ἀποδῦσαι.
» 428. 3. ἀποθευσούμεθα.	—	» 428. 6. ἀποθριάσαι.
» 428. 16. ἀποκείλαντες.	—	» 428. 17. ἀποκεῖσθαι.
» 429. 29. ἀπόκινος.	—	» 430. 4. ἀποκτυπῆσαι.
» 430. 30. ἀπόλειψις.	—	» 431. 12. ἀπολιταργίσαι.
» 431. 26. ἀπόμακτρα	—	» 432. 9. ἀπομυξία.
» 435. 23. ἀποσκευάσαι.	—	» 436. 19. ἀπέστα.

p. 438. 7. ἀποτριάξαι. — p. 438. 18. ἀποτυχίσαι.
» 439. 9. ἀποψηληκίσαι. — » 439. 10. ἀποφανῶσαι.
» 442. 13. ἄρασθαι. — » 443. 31. ἄρδηττος.
» 444. 13. Ἄρθμιος. — » 447. 28. ἀρτοσιτεῖν.
» 449. 26. ἀρχαιρεσιάζειν. — » 450. 20. ἀρχιτέκτων.
» 451. 10. ἀσελγές. — » 451. 19. ἄσεπτον.
» 451. 28. ἀσία. — » 452. 5. ἀσιάδος κρούματα.
» 452. 21. ἀσκάντης. — » 452. 29. ἀσκοθύλακον.
» 453. 8. ἀσπάζεσθαι. — » 453. 25. ἄσσιςα.
» 455. 17. ἀςαθμητότατον. — » 456. 10. ἀςυφίαν.
» 456. 27. ἀσφάλεια. — » 456. 29. ἀσφαλεςέρους.
» 457. 21. ἀσχέδωρος. — » 457. 25. ἀσώδης.
» 460. 27. ἀτραπίζειν.
» 461. 21. ἀτταγᾶς. — » 462. 4. ἀτυχεῖν.
» 464. 2. αὔληρον. — » 464. 7. αὖξις.
» 466. 30. αὐτοῖς τοῖς τλλάροις. — » 468. 8. αὐτόχειρα.
» 469. 31. ἀφελές. — » 470. 14. ἀφείλκατο.
» 470. 25. ἀφήκοντος. — » 470. 33. ἄφθα.
» 471. 6. ἀφίλητος. — » 471. 14. ἄφιππος.
» 472. 10. ἀφοδεῦσαι. — » 472. 25. ἀφρόδιτος.
» 473. 20. ἀχαρίςους. — » 474. 3. ἀχαρνώς.
» 475. 10. ἀχράς. — » 475. 18. ἄχρηςος.
» 475. 30. ἄψαυςον. — » 476. 1. ἀψεφές.

Quamquam de singulis glossis nil affirmaverim, in universum tamen satis constat ex utra serie depromtae sint. Fieri potest ut hic illic res paulo incertior sit atque singulae binaeve glossae loco motae esse videantur, sed exceptis glossis ex Harpocrationis Epitome ductis, quae in utraque serie inveniuntur, negligenter additae a librario qui literarum ordinem parum curabat et a voce Ἀλωπεκόννησος usque ad ἀνδροληψία prae festinatione Harpocrationem non inspexit; itidemque deletis Timaei glossulis quarum similis causa est, cf. p. 353. 31: his igitur eiectis, invenies in priore serie literarum ordinem satis accurate esse servatum et paucissima in Suida desiderari. In altera serie quae paulo minus accurate κατὰ ςοιχεῖον scripta est, fere nihil est quod in Suida quoque legatur; sunt tamen pauca quaedam ibi lecta, ut p. 442. 13 — 443. 31. Restat iam ut videamus quem usum ista observatio habeat, sed primum laudanda est

ingeniosa conjectura M. Schmidtii, Methodium fuisse qui hoc lexicon conflaverit. Nititur praesertim duobis locis si recte memini. Alter est p. 445. 27: ἁρμάτειον μέλος· εἴρηται εἰς τὸ ἐτυμολογικόν, quocum comparat quae ex Methodio affert Etymologus Magnus ad interpretandum Eur. Or. 1379. Minus evidens, si quid iudico, est Schmidtii conjectura p. 455. 2: ἀστρίχους· τοὺς ἀστραγάλους λέγουσιν ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, ubi reponit ἐν ἑτέρῳ. Nempe illud ipsum quid esset ἄστριχος grammaticus *modo* docuerat. Sed cf. p. 374. 22 ἀλάστωρ et Etym. M. p. 57. 25: συμφωνεῖ δ' αὐτοῖς καὶ Μεθόδιος εἴς τινα et alios locos.

Priusquam ad caetera pergo, non abs re erit monere praeter Harpocrationem et Timaeum, quorum doctrinam non requirimus, inesse practerea nostro lexico permultas glossas homericas et aliquot scripturarias, utrasque ni fallor postea illatas; illas parvi facio, has vitiosa nuce non emerim. Istis igitur omnibus deletis, vel si mavis in unum locum congestis, videamus quae bona ceteris insint; quibus aestimandis viam monstravit Cobetus in decimo volumine Mnemosynes. Scilicet obvia sunt eximia quaedam fragmenta translata e rhetoricis lexicis Aelii Dionysii et Pausaniae. Verbo notabo exquisita exempla quae Cobetus attulit, cetera describam.

Itaque Cobetus cum nostro lexico et cum Suida composuit fragmenta quae Eustathius nominatim affert ex utroque rhetore, tum cognito et demonstrato more quem Dionysius in conscribendis doctis animadversionibus secutus est, alibi quoque apud Suidam et apud Nostrum ejusdem vestigia pellucere docuit. His usus est exemplis:

p. 322. 12	ἅβρα	coll.	cum	Eust.	1854.	16
» 323. 26	ἀβυρτάκη	»	»	»	1854.	26
» 324. 15	ἄγνον	»	»	»	1638.	11
» 325. 2	ἄγγαρος	»	»	»	1854.	28
» 360. 32	αἴνειν	»	»	»	801.	56
» 371. 1	ἄκαστα	»	»	»	668.	28
» 473. 32	ἀχάνη	»	»	»	1854.	9.

Videamus reliqua. Legitur p. 324. 16: ἄγνοια· τὴν τελευταίαν ἐκτείνουσιν. In Suida locus casu deest. Cui adnotatio debeatur monstrabit Eustathius p. 1579. 26, ubi disputat de

forma ἀληθείην· οἱ γὰρ παλαιοὶ, inquit, Ἀττικοὶ κατ' Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας, διὸ καὶ παρώξυνον αὐτά. ἡ ἀγνοία γάρ, Φησιν, ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία καὶ ἡ ἱερεία καὶ ἡ ἀναιδεία δέ Φησι καὶ ἡ προνοία, ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· ὦ προνοία καὶ ἀναιδεία. Tum Aelius Dionysius laudarat sententiae auctorem ipsum Eratosthenem, cuius rei mentionem vide apud Photium v. εὐκλεία. Nota ex eodem fonte sua habere Choeroboscum in Anecd. Bekk. p. 1314. Bergkius in Aristophanis loco scribit ὦ πορνεία καὶ ἀναιδεία. Vide Piers. Moer. v. ἱερεία. Elmsl. Eur. Med. 608. Legitur ἀγνοία Soph. Trach. vs. 350, ἱερεία Eur. Bacch. vs. 1112. Legitima tamen forma est ἄγνοια, ἱέρεια, ἀναίδεια, cet.

Itidem apud Suidam casu deest quod legitur p. 324. 19: ἄγμα· σύντριμμα καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον. De eo vocabulo Eustath. p. 1414. 28: εὕρηται γοῦν ἐν λεξικῷ ῥητορικῷ ὅτι ἄγμα οὐ μόνον σύντριμμα ἀλλὰ καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον. Paulo superius p. 1399. 58: Φησὶ καὶ Παυσανίας ὅτι ἄγειν καὶ ὑπάγειν καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται. Αἴλιος δὲ Διονύσιός Φησιν ἄγημα παρὰ Μακεδόσι τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν. — δῆλον δὲ ὅτι ἄγειν λέγεται καὶ τὸ κλᾶν, ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα καὶ τὸ κατειργασμένον ἔριον, τὸ παρὰ ΣοΦοκλεῖ ἐν Τραχινίαις κάταγμα, nempe vs. 695. Sed quis ἄγμα dixerit pro κάταγμα ignoro. Ex nostro loco conficio Pausaniae esse adnotationem de verbo ἄγειν p. 335. 25 sed ad eum locum infra redibo. Nunc satis est monere e Dionysio descriptum esse p. 327. 26: ἄγημα· τὸ προϊὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεΦάντων καὶ ἱππέων καὶ πεζῶν· οἱ δὲ τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, quod itidem Suidas habet.

Multiplex corruptela deturpat observationem p. 326. 24: Ἄγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως Ἀθηνῶν οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἄγεται μυστήρια ἃ λέγεται τὰ ἐν Ἄγρας, ὡς ἐν Ἀσκληπιοῦ. Φερεκράτης Γραυσίν· Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐβαδίζομεν ἐν Ἄγρας. Καὶ Ἀρτέμιδος Ἀγραίας αὐτόθι τὸ ἱερόν. Πλάτων Φαίδρῳ (229 C.)· ἢ πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας διαβαίνομεν. Κλείδημος ἐν πρώτῳ Ἀτθίδος· τὰ μὲν οὖν ἄνω τὰ τοῦ Ἰλισοῦ πρὸς ἀγορὰν Εἰληθυῖα· τῷ δ' ἔχθῳ πάλαι ὄνομα τούτῳ ὃς νῦν Ἄγρα καλεῖται Ἑλικών· καὶ ἡ ἐσχάρα τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἑλικωνίου ἐπ' ἄκρου· Καὶ ἐν τῷ

τετάρτῳ· εἰς τὸ ἱερὸν τὸ μητρῷον τὸ ἐν Ἄγραις. Vides Pherecratis locum mendosum esse. In Clidemo Ruhnkenius ad Tim. p. 223 pro Εἰληθυῖα reposuit Ὠρείθυια, caetera corrigenda reliquit *acutioribus:* itaque fuerunt qui hoc sibi dictum putarent et fecerunt emendandi periculum. Sed locus conclamatus est; hoc unum perspicere mihi videor in ἀγορὰν latere Ἄγραν. Est autem adnotatio Pausaniae, quod Ruhnkenius iam docuit coll. Eustath. p. 361. 37: ἔτι δὲ καὶ Ἀγροτέρα Ἄρτεμις ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ (Eq. 660), ἡ καὶ Ἀγραία παρὰ Πλάτωνι κατὰ Παυσανίαν, ἀπὸ χωρίου πρὸς τῷ Ἰλισῷ, ᾧ κλῆσις Ἄγραι καὶ Ἄγρα, οὗ τὰ μικρὰ τῆς Δήμητρος ἤγετό φησι μυστήρια, ἃ ἐλέγετο τὰ ἐν Ἄγρας ὁμοίως τῷ ἐν Ἀσκληπιοῦ. Ex eodem Clidemi loco profecit Aelius Dionysius, cuius illud esse suspicor p. 334. 11: Ἄγραι· χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται· ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος πρότερον Ἑλικῶνα καλούμενον, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔνθηρον εἶναι καὶ πλῆρες ἀγρεύματος. Erat igitur haud procul ab Athenarum urbe trans Ilissum locus quidam editus Ἄγραι vel Ἄγρα dictus; olim nomen ei erat Ἑλικών. Hic celebrabantur minora Eleusinia, τὰ ἐν Ἄγρας dicta. Erat quoque nobile templum Dianae, quae hinc cognomen acceperat Ἄγρας vel Ἀγραίας. Erant denique arae Neptuni et Boreae. Vix plura elicias.

Quod legitur p. 327. 6: ἀγαθὸν δαίμονα· ὃν μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν τραπεζῶν ἔπινον, ex Aelio Dionysio est, cf. Eust. p. 1471. 32: ἦν τι ποτήριον, ὡς ἱστορεῖ Αἴλιος Διονύσιος, ἀγαθοῦ δαίμονος λεγόμενον τὸ μετ' ἄρσιν τραπεζῶν προσφερόμενον. Quantum satis est de hoc argumento Athenaeus egit, sed vide nunc nostrum grammaticum p. 334. 4: ἀγαθοῦ πόματος· τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρ' Ἀθηναίοις· τὴν δευτέραν γὰρ πόσιν οὕτως ἔλεγον. Corruptum locum qui Pausaniae videtur, non restitues nisi collato Suida: ἀγαθοῦ δαίμονος· ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιρροφοῦντες ἄκρατον καὶ τοῦτο λέγειν ἀγαθοῦ δαίμονος, χωρίζεσθαι δὲ μέλλοντες Διὸς Σωτῆρος· καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἐκάλουν· καὶ ἐν Θήβαις δ' ἦν ἡρῷον ἀγαθοῦ δαίμονος.

Sequitur p. 331. 14: ἀγύρτης· ἐπαίτης, φιλοκερδής· ἢ ὁ ἀλαζὼν καὶ ἀπατεών· τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν τὸ περιιέναι καὶ περινοστεῖν, ἐπὶ νίκῃ ἤ τινι ἑτέρῳ σεμνύνειν. Pererudita est

Boethi adnotatio apud Photium v. περιαγειρόμενοι, de qua vide Ruhnk. Tim. p. 216 et 9. Cob. Mnem. XI. 388. Noster autem grammaticus sua habet ex Aelio Dionysio p. 1430. 37 Eust.: λέγεται δὲ κατ' Αἴλιον Διονύσιον Ἁλικαρνασσέα ἀγείρειν καὶ τὸ περιιέναι καὶ περινοςεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινί φησι τοιούτῳ, ὅθεν ἴσως καὶ ὁ ἀγύρτης.

Quod legitur apud Eustathium p. 200. 1: ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται ταῦτα· ἀγανὸν τὸ καλὸν καὶ ἡδὺ καὶ προσηνές· ποτὲ δὲ κατ' ἀντίφρασιν τὸ χαλεπόν· ἐν ἑτέρῳ δὲ ὅτι ἐςὶ καὶ ἄγανον προπαροξυτόνως καὶ δηλοῖ τὸ κατεαγός· τραγικώτερον δέ φησι τὸ ὄνομα, ne punctum quidem temporis dubitabis qui intelligantur. Vide modo p. 335. 12: Ἄγανον· τὸ κατεαγός, ἡ πρώτη ὀξεῖα· καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα: – Ἀγανόν· καλόν, ἡδύ· Ἀριςοφάνης Λυσιςράτῃ· (vs. 886)

ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι κἀγανώτερον βλέπειν.

Κρατῖνος Χείρωσι·

μακάριος ἦν ὁ πρὸ τοῦ βίος βροτοῖσιν
πρὸς τὰ νῦν ὃν εἶχον ἄνδρες
ἀγανόφρονες ἡδυλόγῳ σοφία
βροτῶν περισσοκαλλεῖς.

Illud ἄγανον alibi non invenio et suspicor fere a Grammaticis nescio qua de causa fictum esse; alterum ἀγανόν satis notum est. Cratini fragmentum nondum sanatum est et vix fieri posse existimo ut quis poetae manum restituat: tot enim sunt quae a nitida Atticorum compositione recedant; nam ut taceam metrum ruere, quis post βροτοῖσιν requirit ὃν εἶχον ἄνδρες et iterum βροτῶν περισσοκαλλεῖς, quorum hoc ne intelligitur quidem? Et quid est σοφία ἡδύλογος? Praestat abstinere manus. Ceterum Codex habet ὁ πρὸ τοῦ βροτὸς βροτοῖσι et περισσοκαλεῖς, quae Bekkerus correxit.

Sequitur p. 337. 19: ἀγκαλιδαγωγοί· οἱ ἀγκαλίδας ἄγοντες ἐν πλοίοις ἢ ἐπὶ θρεμμάτων· ἀγκαλιδοφόροι δὲ οἱ αὐτοὶ φέροντες ἢ οἱ παῖδες οἱ ἀκολουθοῦντες τοῖς ἀγκαλιδαγωγοῖς ὄνοις· λέγονται δὲ οἱ πιπράσκοντες τὰς ἀγκαλίδας ἀγκαλιδοπῶλαι· εἰσὶ δ' ἀγκαλίδες αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι, οἷον ὅ ἐςιν ἀγκαλίσασθαι. Unde hoc sit disce ab Eustathio p. 1283. 42: ἀγκαλιδαγωγεῖν κατὰ Παυσανίαν τὸ ἀγκαλίδας ἄγειν ἐπὶ κτηνῶν ἢ πλοίου οὐκ αὐτὸν

φέροντα· τοῦτο γὰρ ἀγκαλιδοφορεῖν. Cf. Poll. VII. 109. Ex utriusque consensu colligo Pausaniam scripsisse ἀγκαλιδοφορεῖν non ἀγκαλιδηφορεῖν.

Pag. 339. 28: ἄγριος ἔλαιος· ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν· ἐςὶ παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὕμνοις. Ipsa oratio prodit Aelium Dionysium et habemus disertum testimonium Eustathii p. 1944. 8. Rectissime observavit: recentiores dicebant ἀγριέλαιος, ἀγριάμπελος· veteres ἄγριος ἔλαιος, ἀγρία ἄμπελος ut ἡμέρα ἐλαία. Analogia late patet: pluribus haec omnia persecutus erat Dionysius, cf. Eust. p. 228. 38.

Brevis est adnotatio p. 348. 2: ἀείταν· τὸν ἑταῖρον· Ἀριςοφάνης δὲ τὸν ἐρώμενον. Hanc quoque scripturam Eust. p. 1500. 27 e rhetorico lexico affert, sed praestat ἀΐτης scribere, cui contrarium est εἰσπνήλης apud Lacedaemonios. Hinc noli intelligere Aristophanem poetam sed grammaticum.

Legitur p. 350. 1: ἀθρεῖν· τὸ περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾷν· παραδειγμάτων δὲ πάντα μεςά: - ἄθρους· ἢ ἀφ' ὧν συνηγμένους ὁμοῦ ἢ ἀθρόως· λέγεται δὲ καὶ ἄθρους καὶ ἀθρόους. Paulo rectius in Suida εἰς ἓν ἅπαντας συνηγμένους, tum in superiore glossa malim μετ' ἐπιςάσεως. Vide nunc Eustath. p. 1387. 5: ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρους· οἷον ἄθρους ἐπελθὼν ὁ ςρατηγός, ἤγουν σὺν ὅλῳ τῷ ςρατεύματι· καὶ Ἀριςοφάνης· ἑςῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους. — δασύνεται δὲ Ἀττικῶς τὸ ἄθρους καθὰ καὶ τὸ ἀθρεῖν ὅ ἐςι περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾷν. Agnovit Aelium Dionysium Cobetus, Mnem. X. 70. Scribendumne sit ἁθρεῖν non ἀθρεῖν dubito; certe apud Homerum scribitur Odyss. τ. 478: ἡ δ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο, neque in ista re Atticistis multum tribuo, quibus solemne est λεπτολογεῖν. Sic ut hoc utar comminiscuntur nescio quod discrimen inter ἀλύειν et ἁλύειν, cf. Eust. p. 1636. 26. Neque veteris admodum est grammatici doctrina de scribendo ἁθρεῖν, sed Ptolemaei Ascalonitae, inspice Eustathium ipsum; ubi Aelius Dionysius hoc argumentum attingit, utitur idoneis argumentis; verbi causa eo ipso Eustathii loco docet ἅμαξα Atticum esse non ἄμαξα· probat allato καθημαξευμένως. Vide eundem de verbo ἁνύτειν p. 411. 28 Bekk.

Pausaniae doctrinam vide apud Eust. p. 823. 26: αἴγλη· οὐ μόνον ἡ λαμπηδὼν ἀλλὰ καὶ ποπάνου εἶδος κατὰ Παυσανίαν καὶ

θυσία τις πεμπομένη εἰς Δελφοὺς καὶ κυβευτικὸς βόλος. Plenius haec servata sunt a grammatico nostro p. 354. 15: αἴγλη· λαμπηδών, αὐγή (Suidas add. Κρατῖνος), φέγγος, φῶς. Καὶ ἡ θυσία δὲ (Suidas add. ὥς φησι Λεαγόρας) ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς Δελφοὺς ἀπαγομένη αἴγλη ἐκαλεῖτο. καὶ ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἴδωλα. καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικὸς αἴγλη ἐκαλεῖτο. ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη. καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περίμεσον, καὶ παιδιά τις ἐκαλεῖτο αἴγλη. καὶ ὁ Ἀσκληπιός (Hes. Αἰγλάηρ Laconibus tribuit), καὶ χλιδὼν δέ τις οὕτως ἐκαλεῖτο (Hes. add. Σοφοκλῆς Τηρεῖ). ἔνιοι δέ φασιν σημαίνειν καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον ἢ τὸν ἀμφιδέα ἢ ἁπλῶς ψελλίον. σημαίνει καὶ τὴν πέδην ἡ αἴγλη, ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ (Hes. add. ἐν Βάκχαις). Hoc maxime exemplo disce quantae divitiae nobis perierint; in tota Graecitate vix quidquam superest ad Pausaniae doctrinam scriptorum testimoniis illustrandam.

Aelium Dionysium Eustathius laudat p. 1851. 24: Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι αἱμασιὰ τὸ ἀπὸ χαλίκων τειχίον, ἐπάγει· ἥν τινες καὶ ἄρπεζον ὡς καὶ Ἴωνες· δηλοῖ δέ φησι τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος. Intelligis igitur cui debeantur p. 356. 6: αἱμασιά· τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον· κυρίως δὲ τοῖς ἠκανθωμένοις λέγεται φραγμοῖς ἥν τινες ἄρπεζον· καὶ οἱ Ἴωνες οὕτω χρῶνται· δηλοῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ (c. 180)· φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον αὐτὸ τὸ ὑπὸ αἱμασιῶν περιεχόμενον αἱμασιὰν καλοῦσιν. In media adnotatione aliquid turbatum est. Restituam: κυρίως δ' ἐπὶ τῶν ἠκανθωμένων λέγεται φραγμῶν, quod Mehlerus conjecit, sed ipsa verba non praestiterim.

Legimus p. 363. 21: ἀκάμπιος δρόμος· ὁ μακρὸς καὶ δι' εὐθείας περίπατος. Ad verbum convenit Pausanias apud Eust. p. 1528. 20, quocum compone Photii glossam κάμπιος δρόμος.

Lacera est observatio Aelii Dionysii apud Eust p. 1647. 58, sed quid dixerit satis apparet: φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἀκέστριαν οὐκ ἠπήτριαν. Μένανδρος· ἐξακεῖσθαί μοι δοκῶ τὸ δίκτυον. καί· ἱμάτιον ἀκούμεθα· τὸ δὲ ἠπήσασθαι παντελῶς φησὶ βάρβαρον, ubi vitium deprehendisse mihi videor in Menandri fragmento, nam ἐξακέσεσθαι sine controversia verum est. Ex eodem Dionysio Photius habet: ἠπήτην· οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἑλλήνων· οὐδὲ ἠπήτριαν ἀλλ' ἀκέστριαν et multis saeculis ante Photium indidem Phrynichus transtulit quae habet Ecl. p. 32, ubi narrat Ari-

stophanem aliquando in parodia dixisse *κόσκινον ἠπήσασθαι.* Accedit nunc e nostro lexico p. 364. 15: *ἀκεσαί· οἱ τὰ ἱμάτια ἀκούμενοι· Ξενοφῶν· ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσαί.* At in Cyropaedia I. 6. 16 hodie non *ἀκεσαὶ* legitur sed *ἠπηταί*, quae lectio optimorum librorum est; alii vel *ῥαπταὶ* vel *ἀκεσαὶ* in margine habent. Et ferri sane posset vocabulum Ionicum, sed Codicum dissensus facit ut verisimile sit Xenophontem usurpasse vocabulum, quod Atticistarum testimonio novimus Graeculis incognitum fuisse, qui *ἠπήσασθαι* dicebant et *ἠπήτης* et *ἠπήτρια* pro Atticis et genuinis *ἀκέσασθαι, ἀκεστής* et *ἀκέστρια.* Sed haud minimi momenti est quod nunc certo argumento evincitur, tempore Aelii Dionysii h. e. aliquot saeculis antequam antiquissimus qui hodie exstat Xenophontis Codex exaratus fuit, vulgatam lectionem fuisse *ἀκεσαί.* Ad nullam rem Atticistae utiliores sunt quam ad eiusmodi menda deprehendenda.

Habemus p. 371. 7: *ἀκέανοι· τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια.* Convenit Aelius Dionysius apud Eust. p. 1528. 44 addens Pherecratis fragmentum: *κυάμους φακῆν* (Meinekius *ἀφάκην*) *ζειὰς αἴρας ἀκεάνους.* Agnosco metrum anapaesticum et locum libenter composuerim cum Eustath. p. 801. 56:

νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ πτίσσειν φρύγειν ἀναβράττειν
αἴνειν ἀλέσαι μάξαι (πέψαι) τὸ τελευταῖον παραθεῖναι.

et Anecd. Bekk. p. 373. 25:

καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντας.

Sed e qua fabula hi loci excerpti sint mihi non liquet.

Duplex est glossa p. 377. 11: *ἀλιτήριοι· ἁμαρτωλοί· ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο· λιμὸς κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους· ἥρπαζον οὖν τινὲς ἀλούμενα τὰ ἄλευρα· ἀπὸ γοῦν ἐκείνων τοὺς πονηροὺς ἀλιτηρίους ἐκάλουν.* — *Καὶ ἄλλως· ἀλιτήριος δὲ λέγεται ὅτι λιμὸς ἐγένετο ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον· ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας τηροῦντες καὶ ἁρπάζοντες ἀλιτήριοι· παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης· ἔστι δὲ καὶ παράγωγος ἀπὸ τοῦ ἀλιτραίνειν ὅ ἐστιν ἁμαρτάνειν.* Prior pars e Pausania excerpta est, altera ex Aelio Dionysio, quod nunc quidem constat non fide Eustathii sed Boethi, cui sua debet Schol. Plat. Rep. V. 470 D.: *κατὰ*

τὸν Διονύσιον τὸν Ἁλικαρνασσέα λιμοῦ γενομένου Ἀθήνησιν οἱ πένητες προφερόμενα ἄλευρα διήρπαζον· ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας ἐπιτηροῦντες ἀλιτήριοι· διέτεινε δὲ τὸ ὄνομα ὥςε καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἢ ἁμαρτανόντων λέγεσθαι. Bonum factum quod observationes Dionysii aliquanto utiliores esse soleut. Quid attinet dicere etymologiam ineptam esse? Hoc unum haud abs re erit observasse, ubi in nostro lexico Pausaniae et Aelii Dionysii fragmenta conjungantur, illum primum laudari solere, hunc sequi. Vide v. c. p. 322. 12 in v. ἄβρα.

Statim habes exemplum p. 377. 26 in duplici glossa Ἀλκυονίδες ἡμέραι, cuius prior pars quam Suidas quoque habet, Pausaniae est ut constat ex Eustath. p. 776. 33, alteram suspicari licet Aelii Dionysii esse. Sic igitur noster grammaticus secundum Pausaniam: Ἀλκυονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἕνδεκά φησιν αὐτάς (lege τέσσαρας καὶ δέκα, ιδ' pro ια' cf. Aristotelem) καὶ Ἀριςοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων (V. 8. 2 qui Simonidis locum affert). Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος ἑπτά, Φιλόχορος ἐννέα· τὸν δ' ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἀγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνήματι (lege ἐν τῷ περὶ ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων ὑπομνήματι, cf. Athen. V. 210 B.: eadem lacuna in Suida) λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν Φθονία, Χθονία (absurde Suidas Φωσθονία. Eust. om. Χθονία. Equidem Φθονία expunxerim), Ἄνθη, Μεθώνη, Ἀλκίππα, Παλλήνη, Δριμώ, Ἀςερίη· αὗται γὰρ μετὰ τὴν πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναςραίου ὅ ἐςιν ἄκρον τῆς Παλλήνης, ἔρριψαν αὑτὰς εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφιτρίτη δ' αὐτὰς ὄρνιθας ἐποίησε καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀλκυόνες ἐκλήθησαν· αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἀλκυονίδες καλοῦνται. Sequitur explicatio Aelii Dionysii: Καὶ ἄλλως· ὅτι ἀλκυών ἐςιν εἶδος ὀρνέου ἐν ἁλὶ κύον τουτέςιν ἐν θαλάσσῃ, ὅθεν καὶ ἀλκυὼν ἐκλήθη· φασὶ δὲ ὅτι κύματος ἀεὶ ἀφανίζοντος αὐτῆς τὰ ὠὰ καὶ ἐπὶ πολὺ οὔσης ἀτέκνου, ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὴν ὥρισεν ἡμέρας τινὰς εὐδιεινάς, ἃς καὶ καλοῦσιν ἀλκυονίδας.

Suidas v. ἀλύειν exponit τὸ ἐν ἄλῃ δυσφορεῖν quod e Pausania excerptum est. Quod sequitur Aelii Dionysii est, sed emendatius legitur apud Bekk. p. 380. 20: ἀλύειν· ἔνιοι τὸ μὲν ἐπαίρεσθαι καὶ χαίρειν δασέως ἀξιοῦσι προφέρεσθαι. Ὅμηρος·

ἢ ῥ' ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλῶς οἷον·
ὣς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσετο,
ὡς στερητικὸν ἔχον τὸ α. Δίδυμος δὲ ἀμφότερα δασέως· καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ἁμὶς, ἅμαξα, ἁμνός, Ἁλαεῖς, ἁλύειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἁλύειν ἐπὶ τοῦ χαίρειν δασύνουσιν, ἴσως ἀπὸ τοῦ ἁλλομένου ὅπερ δασύνεται. Fere ad verbum cum his convenit Eustathius p. 1636. 26 et addit τὸ ἀλυσθαίνειν· τὸ ἀδυνατεῖν καὶ ἀλυκτεῖν· τὸ δυσφορεῖν, quae recurrunt apud Nostrum p. 385. 13, 31. Tum addit in fine quae supra e Suida protuli: Παυσανίας δὲ ἁλύειν λέγει τὸ ἐν ἅλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν, cf. M. Schmidt. Didym. p. 103. Vides quod supra dixi Atticistas inane discrimen fingere inter ἁλύειν, et ἀλύειν, quod numquam fuit. Semper et ubique ἀλύειν dicitur is qui prae timore, gaudio, quacumque de causa, sui non compos est, effertur, non satis scit quid agat vel loquatur.

Legitur p. 385. 9 ἀλειμός· τὸ τῶν τοίχων χρίσμα, quod vocabulum enotatur e Sophoclis Acrisio ab Hesychio et Oro in Etym. M. p. 69. 41. Grammaticus invenit in rhetoricis lexicis, cf. Eust. p. 764. 14, ubi praeterea explicabatur ἀλοιφεῖον.

Quod legitur p. 389. 15: ἀμφίταποι· τάπητες ἀμφίμαλλοι e Pausania est, sponsore Eust. p. 746. 39: Αἴλιος Διονύσιος ἀμφιτάπητάς φησι τοὺς μὴ ἑτερομάλλους ἀλλ' ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς· καὶ Παυσανίας δὲ λέγει ὅτι ἀμφιτάπητες οἱ ἀμφίμαλλοι, οἱ δὲ ἑτερόμαλλοι τάπητες. E Pausania quoque est glossa ψιλοδάπιδες apud Photium, cf. Eust. p. 1645. 24. Formam ἀμφιτάπης tuetur metrum in Diphili loco apud Poll. X. 38.

Pag. 413. 32: Ἄορνος· λίμνη (Cod. λιμήν) περὶ Τυρσηνίαν· φασὶ δὲ καὶ ἐν Κύμῃ τῇ Χαλκιδικῇ Ἄορνον λίμνην εἶναι, περιπεφυκότων δὲ πολλῶν δένδρων μηδὲν εἰς αὐτὴν ἐμπίπτειν τῶν ἀποπιπτόντων φύλλων· εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνῃ Σοφοκλῆς ἱστορεῖ. Idem in rhetorico lexico invenit Eust. p. 1666. 64. Sophocles Campaniam vocasse videtur Τυρσηνίαν· unus certe lacus Avernus est.

Conveniunt Suidas et Grammaticus Bekk. p. 416. 11: Ἅπαν· οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι καὶ οἱ ποιηταί, οἷον (Iliad. υ. 156)·
τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον.

καὶ οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑςέραν· καὶ τὸ παράπαν ὁμοίως καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. Convenit quoque Eustathius p. 1434. 1 ad Odyss. β. 49: τὸ ἅπαν ὄνομα Ἴωνες συςέλλουσι καὶ ὁ ποιητής, οἷον·

τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον.

Ἀττικοὶ δὲ κατ' Αἴλιον Διονύσιον ἐκτείνουσι τὴν ὑςέραν τοῦ ἅπαν. Ex hoc loco intelligitur recte correxisse Bentleium Arist. Acharn. 998:

καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλᾶδας κύκλῳ.

Sed exempla ad confirmandam Aelii Dionysii opinionem, multo pauciora supersunt quam quis putaverit.

Sequitur p. 420. 22 glossa in qua critici ingenium ostendere poterunt; mihi non contigit tam felicem esse ut sani aliquid extunderem: Ἀπεγλαψάμην· ἀπεπνευσάμην, ἐκενωσάμην· ἔςι δὲ γλάψαι καὶ τὸ κοιλᾶναι καὶ βαθῦναι, ἀλλὰ καὶ τὸ λίαν καὶ διὰ βάθους. E Pausania hoc excerptum esse docet Eust. p. 1504. 19: γλάφειν· καὶ ὅτι ἐπὶ λογικῆς τινὸς γραφῆς ἐςὶν ὅτε τίθεται, ὡς δηλοῖ παρὰ Παυσανίᾳ τό·

τὸν ἄνδρ' ἀπεωσάμην τε κἀπεγλαψάμην.

οἱονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειψα ὡς ἀπὸ βιβλίου. Facile est in his aliquid ludere, sed nihil proficitur.

Certior res est p. 424. 24: ἀπηδέσθη· ἀπεβρώθη. Nempe respicitur Plato Comicus, cuius locum vide apud Eust. p. 1405. 33: Παυσανίας παράγει καὶ χρήσεις τοιαύτας· Πλάτων Σοφιςαῖς· Ἐν τρισὶν Πληγαῖς ἀπηδέσθη τὸ ῥάμφος. Καὶ ἐν Ἑορταῖς· κατηδέσθημεν ἂν καὶ κατεκόπημεν εὐθύς. Recte monuit Cobetus Plat. Com. p. 191 a Platone bestias induci loquentes.

Sine sensu editur p. 431. 26: ἀπόμακτρα· ἀπόμακτρα σκυτάλων ἀπεσκοτημένα δ' ἐσκιοτροφημένα. Collato Suida v. ἀπεσκοτωμένα et ἐσκιοτροφημένα, Dindorfius rectissime ostendit veram scripturam ἀπόμακτρα· σκύταλα· ἀπεσκοτωμένα δ' ἐσκιαγραφημένα. Scilicet Aristophanes dixit ἀπόμακτρ' ἀπεσκοτωμένα. Fluxit autem ea adnotatio e Pausania, cf. Eustath. p. 953. 52: σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ Παυσανίαν καὶ τὰς χρίσεις σκότη ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι, ὅθεν ἀπεσκοτωμένα φησὶ τὰ ἐζωγραφημένα καὶ κεχρωσμένα ἐλέγετο.

Statim sequitur: ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομάγδαλις· ψωμὸς εἰς ὃν ἐκμασσόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν:

– Ἀπομάγματα· τὰ ἀποκαθάρματα καὶ ἀπόμακτρα τὰ αὐτά (Cod. ἀπομάκται). In his primum nota formam ἀπομάγδαλις aliunde ignotam, quam ex errore ortam crediderim. Iam compone Eust. p. 1857. 15: ἀπομάγματα καὶ ἀπόμακτρα· τὰ ἀποκαθάρματα καὶ μαγδαλιὰ παρὰ τῷ κωμικῷ (vult Aristoph. Eq. 415 ubi nunc legitur ἀπομαγδαλιὰς σιτούμενος), παρὰ δ' ἄλλοις καὶ ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομάγδαλις ψωμὸς εἰς ὃν ἐκματτόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ δεῖπνον ἐρρίπτουν κυσίν. Παυσανίας δέ φησιν ὅτι ἀπομαγδαλιὰ ϛαῖς ὃ ἔφερον ἐπὶ τὸ δεῖπνον εἰς ὃ τὰς χεῖρας ἐκματτόμενοι εἶτα κυσὶν ἔβαλλον Ex hoc loco non difficile est ad conjiciendum grammaticum nostrum utramque adnotationem Aelio Dionysio debere. Quod Pausanias similia tradit, nihil mirum est, nam maxima erat utriusque lexici convenientia. Hoc quoque notabis admodum veterem esse apud Aristophanem lectionem ἀπὸ μαγδαλιᾶς, cui primus Henricus Stephanus substituit ἀπομαγδαλιάς.

Aliud habemus Pausaniae fragmentum p. 1167. 19: ὁ δὲ Παυσανίας λέγει καὶ ὅτι ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξιφισμὸς καὶ σχῆμα ἐμμελείας, ὅθεν ἀποξιφίσασθαι τὸ ἐξορχήσασθαι, ὥσπερ καὶ ἀποφοιτᾶν παρὰ Λυσίᾳ τὸ παύσασθαι φοιτῶντα ὅ ἐϛι μανθάνοντα. In his quamquam aliquid turbatum esse suspicor, hoc tamen video componendum esse p. 432. 32: ἀποξιφίσασθαι· ἀπορχήσασθαι· ὁ γὰρ ξιφισμὸς εἶδος ὀρχήσεως et Phot. v. ξιφισμός. Hesychio ἀποξιφίσαι est ὀρχεῖσθαί ποιαν ὄρχησιν, sed Pausaniam explicuisse παύσασθαι ὀρχούμενον apparet ex verbo ἀποφοιτᾶν quod grammaticus noster ex eodem, ut opinor, Pausania interpretatur p. 439. 8 ἀποπηδᾶν ἀναχωρεῖν et p. 433. 5: ἀποπεφοίτηκεν· ἀπῆλθεν. Haud inepte conjicias Pausaniam illud ipsum ἀποπεφοίτηκεν apud Lysiam offendisse. Verum Atticista aut erravit aut non intellectus fuit ab eo qui eum descripsit, vide modo p. 427. 20: ἀποδακρύσας· οὐ σημαίνει τὸ δακρῦσαι ἀλλὰ τὸ παύσασθαι δακρύοντα ὡς τὸ ἀπολοφύρεσθαι καὶ τὰ ὅμοια.

Legitur p. 434. 22 ἀποσιμῶσαι· τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πυγὴν προθεῖναι.(Meinekius προτεῖναι) γυμνήν. (Suidas add. Φίλιππος, comicus ut videtur)· Θουκυδίδης δὲ (IV. 25) τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς. Convenit Eust. p. 965. 45: κεῖται δὲ τὸ ἀποσιμοῦσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, παρ' οἷς οὐ μόνον ἀπεσίμωσε τὸ ὕψωσε καὶ

πρὸς τὸ λαμπρότατον ἤγαγε κατὰ Παυσανίαν, ἀλλὰ καὶ ἀποσιμῶσαι τὸ μετεωρίσαι ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ. Eodem modo Thucydidem interpretatur Scholiasta, qui hic illic Pausaniam inspexit, cf. ad Phot. v. Ἑρμοκοπίδαι. Hoc quoque intelligis in nequitiae palaestra ἀποσεσιμωμένον dictum fuisse quem vulgo λορδὸν· confirmabit Suidas.

Breviter Eustathius p. 952. 10: . . . . ἀπὸ ῥητορικοῦ λεξικοῦ ἐν ᾧ κεῖται καὶ ὅτι ἀποσκολύπτειν τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, ὅθεν καὶ τὸ σκυλεύειν μεταφορικῶς. Bis de hoc verbo Noster agit p. 423. 1: ἀπεσκόλυπτε· κυρίως τὸ δέρμα ἀφῄρει, ἤδη δὲ καὶ τὸ ἐγύμνου et p. 435. 24: ἀποσκολύψαι· ἀφελεῖν τὸ δέρμα ἢ ἀπογυμνῶσαι. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἀπεκόλουε ἐν Μελεάγρῳ. Ex Hesychio apparet Sophoclem dixisse ἀπεσκόλυπτε, sed non in Meleagro quae Sophoclis fabula numquam fuit, sed Μώμῳ, e qua Hesychius praeterea laudat ἀνασῦψαι· ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον, ut intelligas quibus iocis poeta in hac fabula indulserit.

Sine controversia e Pausania est p. 438. 17: ἀποτυχίσαι· ἀποτελεκῆσαι· καὶ ἀποτυχισθείς· ἀποτιλθείς· ἢ ἀποτελεκηθείς. Rectior scriptura est ἀποτυκίσαι, sed quid Pausanias dederit, etiamnunc apparet ex Eust. p. 967. 20: ὁ μέντοι παρὰ τῷ Παυσανίᾳ διὰ τοῦ χ τύχος, ὡς ἐκεῖνός φησι, λιθοξοϊκόν ἐστι σιδήριον, ἀφ' οὗ ἀποτυχίσαι λίθον τὸ ἀποτελεκῆσαι. Pausanias autem e Diogeniano hausit, quod Hesychius collatus docebit.

Prorsus idem valet de glossa ἀρδάνιον p. 441. 30, quae ita exponitur: κεραμίου (Cod. κεράμιον) γάστρα ὅθεν τὰ θρέμματα πίνουσι· καὶ εἴρηται παρὰ τὸ ἄρδειν· ἐτίθετο δὲ καὶ πρὸ τῆς θύρας τῶν τετελευτηκότων τοῖς εἰσιοῦσι καὶ ἐξιοῦσιν ἵνα περιρραίνωνται· ἐχρῶντο δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῷ ἀρδανίῳ αἱ τὴν κρόκην τρίβουσαι ἐπ' αὐτοῦ. Hanc Pausaniae doctrinam in brevius contraxit Eust. p. 707. 32: Παυσανίας δέ φησιν ὅτι ἀρδάνια κεραμίων γάστραι ἀπὸ τοῦ ἄρδειν τὰ βοσκήματα· προετίθεντο δέ φησι τῶν θυρῶν. Pausanias autem describit Diogenianum, cuius locus ab Hesychio servatus est, ita emaculatus ab M. Schmidtio: ἀρδάνια· αἱ τῶν κεραμίων γάστραι ἐν αἷς τὰ βοσκήματα ἐπότιζον· ἃ Δωριεῖς κύμβαλα καλοῦσι· ταῦτα δὲ πρὸ τῆς αὐλείου θύρας ἐτίθεσαν ὕδατος πλήρη πρὸς ἀφαγνισμόν, ἵνα, ὁπότε τις τελευτήσειεν, οἱ ἐξιόντες περιρραίνωνται. Recte vidit Schmidtius haec fluxisse e lexico tragico, quod sequitur Schol. Eur. Alcest.

p. 276 Cobet. Non multum abludunt Aelius Dionysius ap. Eust. Il. et Photius in vitiosa voce ὀρδάνιον.

Brevis est adnotatio p. 443. 32: ἀρεςήρ· εἶδος ποπάνου. Hoc fortasse ex Aelio Dionysio est, cf. Eust. p. 1178. 52. Lex. Rhet. Bekk. 215. 29. Phot. v. σελήνη.

Memorabilis est adnotatio p. 445. 14: ἄρκτον· ἄρκτον οὐχὶ ἄρκον. Ὀδυσσεὺς ἐν ἀριςέρ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἀνευφερής· τὸν μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ ὡς ἡμεῖς ἀπαρκίαν διὰ τὸ εὔφωνον· καὶ τὴν πνοὴν ἄρκιον·

καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ
ἄρκιος.

Ipsa forma prodit Aelium Dionysium auctorem et similia e rhetorico lexico profert Eustath. p. 1535. 14, quae partim pleniora leguntur p. 1156. 18. Primum scribe ducibus Meinekio et Cobeto Mnem. X. 75: ἄρκτον οὐχὶ ἄρκον (λέγουσι. Κρατῖνος) Ὀδυσσεῦσι·

ἐπαρίςερ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἂν ἐφεύρῃς.

Apparet igitur Hadriani tempore vulgus dixisse ἄρκος non ἄρκτος. Sequitur: τὸν ἄνεμον μέντοι ἄνευ τοῦ τ ὡς ἡμεῖς ἀπαρκίαν διὰ τὸ εὔφωνον, improbante Phryn. Bekk. 19. 22, qui analogiam sequitur et scribit ἀπαρκτίας. Aeschyli fragmentum est quod in extrema adnotatione legitur; acute hoc perspexit Bergkius, coll. Hes. v. ἀσκεύοις et Eust. p. 1156. 18 ubi locus sic legitur:

καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ
ἄρκειος ὡς ναύτῃσιν ἀσκεύοις μολών.

Plurima sunt in sequentibus quae manifesto e rhetoricis lexicis excerpta sunt et hoc p. 446. 10: ἁρπαγή· ὀξυτόνως ἡ ἁρπαγή· τὸ δὲ σκεῦος βαρυτόνως ἵν' ᾖ ὄνομα. Confer Dionysii fragmentum de nominum generibus apud Eustath. p. 1390. 50, quod multis indiciis constat olim haud parum plenius et doctius conscriptum fuisse, ita ut singulorum nominum auctoritates subjicerentur. Sed haec omnia nobis tantum non sine vestigio perierunt.

Non minus nota est Aelii Dionysii disputatio de barbaris vocabulis, olim a Graecis receptis; de hoc fragmento nuper diligenter egit Cobetus, sed operae pretium est excitare p. 446. 26: ἀρράβακα· τὴν ὀρχηςρίδα ἢ καὶ τὸν ὀρχηςὴν ἢ καὶ βλάσφημον, ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν ὅ ἐςιν ὀρχεῖσθαι. Convenit Eustathius p. 1854. 35: ἀρράβακα ἐθνικὸν ὅ ἐςι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὀρχηςὴς

ἡ βλάσφημος. Παυσανίας δὲ καὶ ἐτυμολογίαν αὐτοῦ παραδιδοὺς γενέσθαι φησὶ ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν ὅ ἐςιν ὀρχεῖσθαι. Vides Dionysium et Pausaniam ut saepe consentire; habebant autem auctorem Diogenianum, quod Hesychius monstrabit. Uterque addiderat formam ῥαβάττειν· hinc duplex glossa est apud Photium.

Pag. 446. 30 ἄρριχοι· κόφινοι οἰσύϊνοι οὓς ἀρσενικῶς (Cod. ἀρσίκους sed vide Eust.) οἱ Ἴωνες, θηλυκῶς δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀρρίχους φασίν. Etiamne dubitabis Aelio Dionysio reddere? Accedit Eustathii auctoritas qui p. 1553., 57 eadem nominatim e Dionysio affert. Tum adscribit Pausaniae locum quem iam antea attulerat p. 1163. 49, sed hic in nostro lexico deest.

Pag. 447. 4 ἀρτάβη· μέτρον ἐςὶ Περσικόν· οὕτως Ἡρόδοτος (I. 192). Hoc quoque inter peregrina vocabula recenset Eust. p. 1854. 14, e Dionysio ut videtur.

Collato Eust. p. 1390. 50 denuo agnosco Dionysium p. 450. 32: ἄσβολος· θηλυκῶς ἡ ἄσβολος, οὐδὲ γὰρ ἀρσενικῶς ὁ ἄσβολος. Ἀριςοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (245)·

τὰ πλεῖςα γὰρ
ἀποπεπόνηκας.: φεῦ ἰοὺ τῆς ἀσβόλου.

E Dionysio Phrynichus in Ecloga p. 44 et apud Bekk. 17. 23: ἄσβολος θηλυκῶς λέγουσιν, Ἱππῶναξ δὲ ἀρσενικῶς· τινὲς δὲ καὶ τὴν ἀσβόλην.

Tragica locutio est p. 453. 18: ἀσπάθητον χλαῖναν· ἀνύφαντον. Sic pellem vocaverat Sophocles sec. Polluc. VII. 36. Grammaticus autem noster glossam a Pausania accepit, cf. Eust. p. 787. 8.

Docta est adnotatio p. 454. 22: ἀςράγαλος· κυρίως τὸ συνήθως λεγόμενον· καὶ ὁ σφόνδυλος τοῦ τραχήλου· καὶ ὁ πεττικός· καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται· ἀςραγάλους δὲ οἱ Ἀττικοί, τὸ γὰρ θηλυκὸν Ἰακόν· καὶ παρ' Ὁμήρῳ τινὲς θηλυκῶς, οἷον·

νήπιος οὐκ ἐθέλων ἀμφ' ἀςραγάλοισι χολωθείς.

Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ·

— ἀντ' ἀςραγάλων κονδύλοισι παίζετε.

Πλάτων Λύσιδι (206 E)· ἠρτίαζον ἀςραγάλοις παμπόλλοις. Λέγουσι δὲ καὶ ἀςρίχους. Ἀντιφάνης Ἐπιδαυρίῳ·

ἐπαίζομεν μὲν ἀρτίως τοῖς ἀςρίχοις.

Videntur igitur fuisse qui apud Homerum ἀςραγάλῃσι legerent. Omne hoc autem sumtum est e lexico rhetorico, e quo

Eustath. p. 1289. 50: ἐςὶν Ἰωνικὸν ἡ ἀςραγάλη, ὡς καὶ ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, ἐν ᾧ καὶ ὅτι τοὺς ἀςραγάλους καὶ ἀςρίχους λέγουσιν. Multa de hoc argumento sine iudicio congessit Eust. p. 1397, quorum postrema Boethus quoque habuit, cf. Schol. Plat. Lys. 206 E. In Antiphanis versu mendum subest; probo:

ἐπαίζομεν μὲν ἀρτίοις τοῖς ἀςρίχοις.

Recurrit peregrinum vocabulum p. 455. 31: ἀςάνδης· γραμματοφόρος. Περσικὸν τὸ ὄνομα, scilicet ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1854. 28.

Notabilis est quam saepius iam tetigimus Eustathii disputatio de vocabulis πρόξενος, ἀςόξενος, ἰδιόξενος, δορύξενος p. 405. 36. Ibi Eustathius laudatis Dionysii et Pausaniae locis pergit: ἕτεροι δὲ οὕτως· ἀςόξενοι· οἱ γένει μὲν ἐξ ἀρχῆς προσήκοντες, ἐπὶ δ' ἀλλοδαπῆς γεγονότες. Imprimis mirum accidit grammaticum Bekk. p. 456. 5 in v. ἀςόξενοι non convenire cum altero utro rhetore, sed cum istis *aliis*, quos Eustathius consuluit. Cf. Hes.

Nunc videamus de pag. 457. 21: ἀσχέδωρος· παρ' Αἰσχύλῳ ὁ ἐκ τῆς ἰδίας ἀλκῆς ἄσχετα δωρούμενος οἷον βίαιος· Ἰταλιῶται τὸν σύαγρον ἀσχέδωρον καλοῦσιν. De hoc vocabulo Siculo haec Eustathius p. 1872. 4 secundum lexicon rhetoricum: ἀσχέδωρος· ὁ σύαγρος παρ' Ἰταλιώταις· ἠγνόησαν δέ φησιν οἱ ἀποδόντες τὸν ἄσχετα δωρούμενον. Tum quaedam sequuntur quae descripsit ex Athen. IX. 402 B. Mira sane est interpretatio eorum, qui nescirent quid esset ἀσχέδωρος. Athenaeus affert Aeschyli versiculum qui παρεικάζων τὸν Πέρσέα ἀγρίῳ συΐ, φησίν·

ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς.

Praeterea servavit illa Scleriae Tarentini:

ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτά
οὔτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται.

Rides fuisse qui apud Aeschylum interpretarentur τὸν ἄσχετα δωρούμενον, donec aliquis inventus est me iudice multo antiquior Dionysio et Pausania et Diogeniano et Athenaeo atque ipso adeo Pamphilo, qui Scleriae locum admovit. Recte Athenaeus addit: ὅτι δὲ Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς οὐδὲν θαυμαςόν. Hoc ei non magis vitio vertam quam si quando Xenophon παρανομεῖ εἰς τὴν πατρίαν διάλεκτον, κατὰ τὸν Φρύνιχον, sed ea lege ut hoc fecerit πολὺν χρόνον διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, quae verba apud Athenaeum

excidisse videntur. Diligenter de hac re videndum est ecquid veri habeat, nam qui de Aeschyli vita scripserunt, statuunt poetam haud ita diu in Sicilia fuisse; equidem nil definio.

Parva est adnotatiuncula p. 458. 96: ἀτελῆ· ἀδάπανα, ὡς καὶ πολυτελῆ τὰ πολυδάπανα, quae Pausaniae est, cf. Eustath. p. 881. 25, qui multa refert de significatione verbi τέλος ex utroque Atticista, quorum partem vide apud Photium v. τέλος, τέλεον, προτέλεια.

Quod Eustathius habet p. 1817. 44: τὰ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ ψώθια ἅπερ ὑπερόπτων ἄρτων ἐςὶ θραύσματα ἢ τὰ ὑποκάτω τοῦ ἄρτου· τὰ δὲ τοιαῦτα ψώθια καὶ ἀτταράγους ἐκάλουν τινές. Non dubitabis Pausaniam hoc legisse apud Diogenianum, si contuleris quae Athenaeus p. 646 C. e Pamphilo transscripsit, qui ipse sequebatur Apollodorum et Theodorum. E Pausania autem est apud Photium ψώθια et apud grammaticum Bekk. p. 461. 25: ἀττάραγοι· οἱ ψίχες ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καλοῦνται.

Pag. 1417. 18 Eustathius e Pausania laudat ἀφάδιον· τὸ ἐχθρὸν καὶ ἀπαρέσκον. Compone Bekk. p. 468. 28: ἀφαδία· ἡ ἔχθρα, sed non multum proficies. Lux oboritur coll. Etym. M. p. 174. 52: Ἀφαδός· ἐχθρός· παρὰ τὸ ἀφανδάνειν· καὶ ἀφαδία· ἡ ἀπαρέσκουσα ἔχθρα. Εὔπολις ἐν Ἀνδρογύνοις· Δοκῶ μοι νῦν ὁρᾶν ἀφαδίαν. Quid autem hoc monstri est? inquis. Scilicet conferendus est Hesychius: ἀφαδίαν· τὴν πολεμικὴν ναῦν διὰ τὸ ἀφανδάνειν, et tacente Meinekio improbante M. Schmidtio, tamen cum Salmasio et Kustero fortasse scribes: Δοκῶ μοι ναῦν ὁρᾶν ἀφαδίαν.

Emendandum est quod legitur p. 470. 13: ἀφεψιαίμην· ἀφωμίλητα· οὕτω Σοφοκλῆς. Scilicet Eustathius p. 1831. 2 in rhetorico lexico invenit ἀφεψιασάμην. Sophocles hoc usurpavit Ἀντηνορίδαις teste Hesychio.

Memorabilis est adnotatio p. 471. 19: ἄφλαςα· τὰ ἀκροςόλια, Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένον. Est hoc manifesto e Diogeniano qui in excerpendo aliquoties pepercit Apollodori nomini, quem Pamphilus saepe laudarat. Habet autem noster grammaticus e Pausania, cuius locum vide apud Eust. p. 1039. 57: ἄφλαςον δέ φασι οὐχὶ τὸ ἀκροςόλιον, διαφέρουσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Δίδυμον, ὥς φησι Παυσανίας, τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς

ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένον, διήκοντος δὲ δι' αὐτῶν πλατέος κανονίου, ὑπηρεισμένου τούτῳ ϛυλίσκου ὄπισθεν τοῦ κυβερνητου· κρεμάννυται δ' ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρανίου ταινία εἰς παράσημον δηλαδὴ τῆς νεώς. Haec paulo festinantius inspexisse videtur M. Schmidtius, nam non animadvertit in proxime sequentibus secundum Didymum explicari ἀκροϛόλιον, neque recte accepisse videtur verba ὡς δηλοῦται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, quae non Pausaniae sunt sed ipsius Eustathii, qui hoc tantum volnit θλᾶσθαι Attice φλᾶσθαι dici, recordatus Arist. Nub. 1379, cf. Phot. v. ἔφλα. Vide Schm. Didym. p. 79 et 181. Ad rem cf. quae Ruhnkenii discipulus diligenter collegit in dissertatione de tutelis et insignibus navium p. 296.

Eustathius p. 1445. 59 docet quid sint τὰ τῶν τρυφώντων ψαιϛά, ἄλφιτα ὄντα κατὰ Παυσανίαν οἴνῳ ἢ ἐλαίῳ μεμαγμένα, ἢ δεδευμένα, ὁμοίως καὶ ἡ Ἀχιλλεία μᾶζα ἔχουσά τι ὡς εἰκὸς ἐξαίρετον, ἧς Ἀχίλλεια ἐλέγετο τὰ ἄλφιτα. De vocabulo ψαιϛά convenit Suidas qui Photium sequitur. A Pausania sua accepit noster quoque grammaticus p. 474. 8. In iis quae apud eum sequuntur, respicitur Arist. Eq. 619 habetque fortasse e Dionysio. Ibi perperam legitur: Ἀχίλλειοι κριθαί· αἱ εὐτελεῖς, nam e Suida colligo εὐγενεῖς verum esse; satis hoc apparet ex Aristophane.

Denique afferam Eust. p. 574. 28: Φησὶ γοῦν καὶ Παυσανίας ὅτι ἀψὶς ξύλινος κύκλος τροχοῦ, τὸ δ' ἐπ' αὐτοῦ σιδηροῦν ἐπίσωτρον. Ὅμηρος δὲ τὸν μὲν τροχὸν ὅλον κύκλον ὀνομάζει, τὴν δ' ἀψῖδα ἴτυν. Ad verbum convenit grammaticus Bekk. p. 475. 27.

Haec igitur sunt fragmenta ab Eustathio e rhetoricis lexicis excerpta, quae in Bekkeri lexico invenire potui. Quum autem satis cognitam habeamus rationem commentandi quam Dionysius et Pausanias secuti sunt, nullo negotio plura indicare poterimus. Statim dabo quaedam exempla, sed primum animadvertendum videtur illa quae laudavi fragmenta tum in priore tum in altera vocabulorum serie occurrere; ex priore autem serie pleraque in Suidam fluxere, ex altera non fluxere. Habet ea res difficilem explicationem, sed proponam conjecturam de qua exspecto eruditorum iudicium.

Insunt nostro lexico fragmenta Aelii Dionysii et Pausaniae, ut arguit Eustathius; insunt fragmenta e Platonico lexico Boe-

thi, arguit consensus Suidae et Scholiastae ac praeterea Boethum satis novimus; insunt glossae homericae; insunt glossae sacrae; adspersa sunt excerpta e Timaei et Harpocrationis lexicis, postea interpolata, quod literarum ordo interruptus manifesto indicat; insunt egregia fragmenta e Phrynicho translata. Quid igitur impedit quominus credamus lexici nostri fundum esse Photii lexicon, cui postea a nescio quo grammatico, quem Methodium fuisse eum M. Schmidtio crediderim, allita sint fragmenta Phrynichi, quae apud Photium omnino desunt? Unica res est quae facit ut contra videatur. Ex isto duplici ordine, ea quae priore serie continentur vocabula in Suidam translata sunt, h. e. apud Photium quoque legebantur; quae in altera serie leguntur apud Suidam desunt, unde iure effici videtur ne apud Photium quidem ea lecta fuisse. Mira res est, nam Dionysii et Pausaniae fragmenta in utraque serie occurrunt. Unde igitur factum esse existimas ut quae in altera serie legantur Photius praeterierit? Cave dicas casu factum esse. Si Methodius adiisset ipsa rhetorica lexica, invenires lexicorum rhetoricorum fragmenta quocumque tandem ordine disposita, sed in ista congerie nullo indicio apparere posset quas glossas Photius praeteriisset. Si autem Photius usurpasset sextum Bekkeri lexicon, altera series non apud eum defuisset, quam defuisse vidimus e Suidae collatione. Accedit alia res quae primo obtutu inexplicabilis videri debet, sed tamen nobis indicabit quomodo difficilis quam aggressi sumus, quaestio expediri debeat. In altera serie quae apud Suidam deest neque igitur in Photio fuisse videtur, habemus p. 342 has septem glossas continuas: *ἀδαγμός*, *ἄδασμος*, *ἄδδιξ*, *ἀδεκατεύτους*, *ἀδήν*, *ἀδίαντον*, *ἀδιάφθορον*. Vocabula apud Suidam deesse non miramur, nam leguntur in media altera serie. Sed hoc miramur, Photium ea habere, cuius exigua particula ex litera A aetatem tulit, absque qua fuisset ne suspicati quidem fuissemus quam difficilis et mira quaestio lateat. Unicam novi viam qua possimus *τὰ φαινόμενα σώζειν*. Scilicet fundus Bekkeri lexici est Photius, sed non satis accurate dispositus secundum ordinem literarum. Photii amanuensem nil ultra praestitisse suspicor, quam id quod dominus in Bibliotheca pronunciaverat *ῥᾷστον εἶναι τῷ βουλομένῳ*: in unaquaque litera deinceps posuit quae ex auctoribus suis describebat eadem ratione

quam Ritschelius docuit secutum fuisse Thomam Magistrum, vel quam facili opera deprehendimus in quinto Bekkeri lexico. Fragmenta Pausaniae, Dionysii, Boethi se excipiebant; primum librarius posuerat verbi causa vocabula quae ab ἄλφα μετὰ τοῦ ἰῶτα incipiebant e Pausania excerpta, deinde quae invenerat apud Dionysium, denique quae apud Boethum prostabant. Hoc demum absoluto pergebat ad excerpenda eadem ratione vocabula quae ab ἄλφα μετὰ τοῦ κάππα incipiebant. Hoc unum sibi sumserat, ut si quae vocabula apud Dionysium et apud Pausaniam inveniret, haec plerumque iuxta collocaret modo in priore modo in altera serie. Talem Codicem nactus grammaticus noster permulta describere omisit, proverbia verbi causa, quorum sat magnum nnmerum collegerat Pausanias quaeque apud eum fere deficiunt, sed servata sunt in Suida; quaedam transposuit, haud pauca aliunde addidit praesertim e Phrynicho, ita tamen ut duplex series plerumque pelluceat. Suidas cum hanc farraginem describeret subinde lapsus est praesertim in initio operis, et ex altera serie, nam de glossis Platonicis nihil affirmaverim, multa omisit; sed quo Photiani libri rationem procedente opere melius perspiceret, eo pauciora neglexit, mox omnia describere coepit, qua de re infra dicam dedita opera. Grammaticus contra Bekkeri sensim negligentior fit, quod apparet vel e Phrynicheis observationibus, quarum numerus ab initio sat magnus, mox decrescit. In Photio supervenit postea librarius qui omnia ad literarum ordinem satis accurate digessit, quemadmodum Hesychium in Diogeniano fecisse novimus. Atque hic est Photius quo nunc utimur, in quo hoc quoque notandum est librarii beneficio Harpocrationis excerpta suis fere locis legi, cum in lexico Bekkeri incerta vagentur.

Qui unicus fortasse scrupulns restat, ita evellam ut ostendam huius rei in Photio clara vestigia superesse. Nempe librarius subinde neglexit verborum incompositum ordinem emendare. Inspice v. c. κόγχη, κόγχην, κόθορνος, κοῖλα (pro κύλα), κοινὰ τὰ φίλων, κοίθουρον (pro κόθουρον), κοινεῖον, κοινολογία, κόγχη (ubi dederat ni fallor κοίχη). Haec est prior series; sequitur altera: κόβαλος, κόβαλος, κόβαλα, κοδομή, κοδρούς, κοδομεύτριαι, κόθορνος, Κοθύλη (pro Κονθύλη), Κοθωκίδαι, κοικύλλειν. Alibi non minus manifesta res est: ῥαβάττειν, ῥαβάττειν, ῥᾶγα, ῥαγδαῖον,

ῥάδα, ῥᾴδια, ῥᾳδιουργός, ῥαθαίνεται, ῥαθαπυγίζων, ῥαθασσόμενοι, ῥαιβόν, Ῥαικοῦς, ῥαίοιτο. Tum sequitur altera series: ῥά, ῥαγδαῖος, ῥαγδαίους, Ῥαδαμάνθυος ὅρκος, ῥᾴδιον, ῥαδιουργός, ῥᾳδίως, ῥάζειν, ῥᾳθυμία, ῥαῖσας, ῥᾳθυμεῖν, cet.

Alia indicia sunt in ipso Bekkeri lexico. P. 357. 23 descripta priore serie vocabulorum quae ab AI incipiunt, statim subiuncta ἀκάθεκτος, ἀκαθόσιωτον, ἄκαινα, ἀκαπήλευτον, tum grammaticus agnito errore redit ad alteram seriem nondum absolutam αἰγίζειν, αἶρε δάκτυλον, cet. Ne hoc quidem omittendum est esse hic illic vestigia tertiae cuiusdam seriei, velnti 357. 29— 360. 5 et 381. 22 — 382. 15. Contra in Ἄλφα μετὰ τοῦ μ altera series prorsus defit.

De Phrynicho qui in operis initio sat saepe laudatur, hoc moneri potest eius mentionem in priore serie nullam esse. Dicerem hoc sine controversia verum esse, nisi aliquid restaret quod nondum satis explanare potui. Scilicet Suidas mihi non videtur usus esse Phrynichi libris, sed sunt apud eum aliquot observationes quae Phrynichi dicendi genus quodammodo referunt — nam de unica glossa Ἀθηναίας ubi nominatim laudatur alibi dixi — quaeque itidem leguntur in *priore* serie apud Bekkerum. Numerus harum glossarum non est magnus quidem, sed tamen difficile videtur praefracte negare, quamdiu aliquid supersit quod opponi possit.

Sequuntur loci qui sat certo Phrynicho reddi possunt.

p. 323. 12 ἄβατος ὁδός.
» 328, 9 ἀγῆλαι.
» 334. 24 ἀγανακτῶ σοῦ. — p. 335. 9 ἀγαλματοποιία.
» 335. 32 ἄγαμαι. — » 336. 14 ἀγαπητός.
» 336. 22 ἀγεωργίου. — » 336. 30 ἀγέλας πόνων.
» 337. 7 ἀγέλαστος.
» 337. 27 ἀγκράτος ἐλαύνω.
» 339. 30 ἀγροβόας ἀνήρ. — » 340. 8 ἄγρυκτα.
» 343. 10 ἀδικότροπος. — » 13 ἀδικοπήμονας.
» 344. 4 ἀδιάλλακτον. — » 7 ἀδικομάχους.
» 344. 13 ἀδολεσχεῖν.
» 344. 25 ἄδοξον. — » 345. 9 ἀδοξοῦνται.
» 345. 13 ἀδρῦναι.
» 345. 26 ἀδυναμία.

p. 346. 11	ἀδώρητος.	— p. 20	ἄδωρος χάρις.
» 347. 7	ἀείνως.	— » 32	ἄειλα.
» 350. 32	ἀθήρ.	— » 352. 10	ἀθυρόγλωσσος.
» 353. 5	ἀθέμιστα.		
» 362. 3	αἶα.	— » 363. 8	αἴτιον γενέσθαι.
» 367. 14	ἄκληροι.	— » 369. 28	ἀκρατῆ.
» 371. 20	ἀκέφαλον.	— » 27	ἀκρατίσασθαι.
» 372. 4	ἀκούοντα ἄριστα.	— » 373. 11	ἀκούσας ἥκειν.
» 382. 27	ἀλάστωρ.	— » 383. 32	ἀλκάθω.
» 385. 16	ἄλογα.	— » 30	ἄλυπον.
» 400. 4	ἀνέχειν.	— » 401. 26	ἀνεψιαδοῖ.

Haec igitur sat certo Phrynicho reddi possunt, sive quia agnoscimus eius orationem, sive quia nominatim laudatur, sive quia idem alibi docet ipse. Alia sunt de quibus difficile est certi aliquid statuere, quia iam supra abunde ostendimus Phrynichum usum fuisse Dionysii lexico. Sunt huius rei in nostro quoque lexico permulta indicia. Veluti quod Dionysius docuerat p 329. 15 quod inde in Suidam fluxit, Xenophontem noto loco dixisse ἀγκράτος ἐλαύνειν, id Phrynichus quoque docet p. 337. 27, addita admonitione: σὺ δ' ἄμεινον ποιήσεις μὴ χρώμενος τῇ λέξει. Notarat Dionysius p. 365. 23: ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος· plura ex eo servavit Phrynichus p. 368. 12. Si quid igitur apud Suidam legitur et apud nostrum grammaticum in priore serie, quando convenit Phrynichus, tutius erit credere hunc e Dionysio habere. Exemplo sit p. 359. 3: αἰσχυνόμενος (δὲ) περιπλέκει τὴν συμφοράν coll. Bekk. Anecd. p. 3. 22 et sunt huiusmodi pauca quaedam alia. Semel in priore serie Phrynichus nominatim laudatur p. 369. 31: ἀκροτελεύτιον ἔπους· ibi igitur verba οὕτω Φρύνιχος loco mota crediderim. Suspiciosum quoque est p. 435. 15: ἄπλυτον πώγωνα· σκώπτων εἰπέ, quod legitur in priore serie et apud Suidam. Agnoscis Phrynichum, qui praeterea eadem verba laudavit p. 4. 14 Bekk. At in ea parte Bekkeri lexici Phrynichea non amplius apparent et Suidas non εἰπέ habet sed εἶπε, quod sic scriptum προπερισπωμένως omisso scriptoris nomine, nil habet quod Phrynicho unice proprium sit.

Perquam memorabilis est adnotatio p. 381. 27 in voce ἄλφα, ubi ratio redditur cur Moses ab Iudaeis ἄλφα dictus sit, sci-

licet διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν ἀλφοὺς ἐν τῷ σώματι. Fabulam hodie notissimam e Dionysio bona fide descripsit Phrynichus; Phrynichum autem sequitur Helladius in Chrestomathia, unde multa cum indignatione in Bibliotheca Patriarcha Constantinopolitanus: ὅτι φλυαρεῖ καὶ οὗτος τὸν Μωσῆν ἄλφα καλεῖσθαι διότι ἀλφοῖς τὸ σῶμα κατάστικτος ἦν. Hinc Dionysium qui bis laudatur in Phrynicheis p 362. 3 et 25 nostrum Aelium esse suspicor.

Consentaneum est ex iis quae diximus, inesse in nostra sylloge glossas duplices sive Dionysii et Pausaniae, sive Dionysii et Phrynichi. Statim ab initio quaedam inveniuntur exempla quorum pleraque iam recensuit Cobetus. Est v. c. glossa ἀβυρτάκη, de qua vide eum in Mnem. X. 62. Legitur in ea Theopompi fragmentum, quod Meinekius sic scribit:

ἥξεις δὲ Μήδων γαῖαν ἔνθα καρδάμων
πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

Contulit Cobetus tres locos ex Aeschyli Prometheo soluto, ut ostenderet Theopompum imitari et ridere Tragicam grandiloquentiam. Similia leguntur quoque in Prometheo vincto, ut:

Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας οἳ πλεκτὰς στέγας
πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις.

Et: ἥξεις δ' Ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον.

Et: Ἀμαζόνων στρατὸν
ἵξει στυγάνορ'

Et:
ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις.

Et:
ἤπειρον ἥξεις Ἀσιάδ'.

Et: τηλουρὸν δὲ γῆν
ἥξεις κελαινὸν φῦλον.

Est autem apud Eust. p. 1484. 50 ignoti poetae fragmentum:

χρόαν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ
αἰγυπτιώσει.

Recte contulit Meinekius Aesch. Prom. 22:

σταθευτὸς δ' ἡλίου λαμπρᾷ φλογὶ
χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος.

Itaque mihi probabilis suspicio videtur versum illum Theopompi esse, ex eadem fabula Theseo depromptum.

Sed redeundum est ad id quod ostendere volebam de glossis duplicibus. Vide igitur *ἄγαλμα*, p. 324. 5 et 334. 18.

ἀβούλητον κακόν,	p. 322. 3	et 325. 25.
ἀγοράσματα,	» 331. 24	» 339. 3.
ἀγοραῖος Ζεύς,	» 327. 9	» 338. 32.
ἀγνωμόνως,	» 329. 30	» 334. 8.
ἀγέρωχος,	» 326. 9	» 336. 21.
ἀγκύλη,	» 327. 19	» 337. 30.
ἀθέλδεται,	» 350. 14	» 353. 2.
ἀκολασία,	» 365. 20	» 367. 24.
ἄκομψον,	» 365. 22	» 368. 31.
ἀλλὰ χρή,	» 376. 30	» 378. 26.
ἀλεαίνοιμι,	» 376. 1	» 381. 25.
ἀνδροσάθων,	» 394. 5	» 27.
ἀσέλγεια,	» 451. 6	» 10.
ἄτεγκτος,	» 458. 13	» 18.
αὐθέκαστα,	» 462. 25	» 463. 1.
ἀχιλλεία,	» 474. 8—13.	
ἀχράς,	» 475. 10—12.	

Nunc omissis locis, quibus supra iam usi sumus, exemplis paucis illustrabo rationem Aelii Dionysii in animadversionibus de dialecto Attica. P. 324. 27: *ἀγαπησμὸς λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφροσύνην*, cum testimonio Menandri. P. 331. 24. *ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δ' ἀγορῶ βάρβαρον*, cum testimonio Aristophanis ex Aeolosicone. P. 345. 10: *ἀδράφαξυς· τὸ λάχανον ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδράφαξυν καλοῦσι*, cum testimonio Pherecratis. P, 354. 28: *αἰγυπιὸν οἱ παλαιοὶ οὐ γῦπα*, sed hoc quidem falsum est. P. 376. 4: *ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι* cum testimonio Menandri. P. 395. 24: *ἀνεκὰς ψιλῶς τὸ ἄνω λέγουσι καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν.* Apud Bekkerum locus mutilus est, sed vide Cratetis et Eupolidis locos apud Suidam. P. 402. 17; *ἀνεψύχησαν· ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀνέψυξαν.* P. 405. 28: *ἀνορωρυγμένον οὐχὶ ἀνωρυγμένον λέγουσι*, cum testimonio Menandri quod vide apud Suidam. P. 406. 19: *ἀνοκωχὴν διὰ τοῦ ο τὴν ἀνοχὴν λέγουσι.* P. 407. 18: *ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἑτέρου ἠλλαγμένον οὐχὶ ἄνταλλον*, cum tribus testimoniis Menandri apud Suidam, quibus etiamsi caetera abessent, tuto conficeres ea nos Phrynicho saltem non debere, nam notum est

quam ridicule is Menandrum vituperare soleat. P. 410. 14: ἀντίθετον· τὸ σχῆμα τῆς φράσεως ὡς ἡμεῖς, cum testimonio Aristophanis. P. 411. 28: ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν· σημαίνει δὲ τὸ σπεύδειν, nam sic locus corrigendus est. P. 423. 5: ἀπεσχαλμένην καὶ πεπεμμένην ἑκατέρως λέγουσιν, cui olim opinor grammaticus adscripserat Dem. Aristocr. § 159, cf. Phot. v. πεπεμμένην. P. 429. 13: ἀποκρινεῖται λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται, cum duobus testimoniis Menandri. P. 429. 21: ἀποκείρασθαι καὶ κείρασθαι ἑκατέρως λέγουσιν. Foeda corruptela est p. 429. 23: ἀποκτίννυσι λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκτιννύει, cum testimonio Cratini, tum καὶ ἀπεκτόνασι οὐκ ἀπεκτάγκασι, cum testimonio Menandri:

πάτερ μὲν Θράσων' ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

Collato Suida Meinekius scribit:

ὦ πάτερ,
μισοῦσι μὲν Θράσων' ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

At hoc quidem fieri non potest ut Menander ἀπεκτάγκασι dixerit, quam barbaram formam ipse improbat Dionysius, qui Menandrum non affert ut carpat sed tanquam exemplum. Sed videamus reliqua. P. 430. 28: ἀπολλύειν καὶ ἀπολλύναι· διττῶς λέγουσιν. P. 432. 25: ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλεγον, πρὸ τοῦ δείπνου δὲ κατὰ χειρός. P. 432. 28: ἀπονυχίσαι μᾶλλον λέγουσιν ἢ ὀνυχίσαι. Addiderat ut opinor sic dixisse Menandrum. P. 433. 16: ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν· ὁ δ' ἀφεδρὼν καὶ λυτρὼν βάρβαρα. 435. 21: ἀποσκοπεῖσθαι λέγουσιν οὐ σκοπεύειν. P. 442. 8: ἀργυρίδιον ὡς ἡμεῖς, cum testimonio Eupolidis. P. 446. 1: ἀρνακίδα· τὸ κώδιον, ὡς ἡμεῖς, cf. Arist. Nub. 727 et Aristonymum apud Antiatt. p. 83. 24. P. 446. 7: ἀροῦν οὐκ ἀροτριᾶν λέγουσιν. P. 448. 24: ἀρύτεσθαι σὺν τῷ τ λέγουσι καὶ οὐκ ἀρύεσθαι, cum testimonio Platonis in Legg. I. 636 D et Arist. Nub. 273. cf. Suid. P. 449. 29: ἀρχαιρεσίας λέγουσι πληθυντικῶς οὐκ ἀρχαιρεσίαν οὐδ' ἄλλως πως. P. 450. 23: ἀρώματα· οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα. Hoc si scripsit Dionysius, et cum scripsisse credo, nam adstipulatur Suidas, fuit in eorum numero qui Eupolidis notum versiculum perperam interpretarentur. P. 452. 6: ἀσκαλαβώτην οὐχὶ καλαβώτην λέγουσι· μᾶλλον δὲ γαλεώτην· Μένανδρος οὕτως. Scilicet dixit: οὑτοσὶ δὲ γαλεώτης γέρων, qui notissimus locus

est, quem Donatus ad Terentium attulit. Sed vide quantum Dionysius Menandro tribuerit, qui eum Aristophani opposuerit. Sequitur mox 'Ασκληπίειον πεντεσυλλάβως λέγουσιν, quod compone cum Phot. v. 'Ολύμπια. P. 453. 27: ἄσαχυς καὶ ἀσαφίς· καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τῷ α ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων 'Αττικόν ἐστιν. "Ομηρος·

ἐπί τ' ἠμύει ἀσαχύεσσιν.

Κρατῖνος·

φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.

Sed aliter p. 455. 28: ἀσαφίδα καὶ ὀσαφίδα οἱ 'Αττικοὶ ἑκατέρως. Νικοφῶν ἐν Χειρογάστορσιν ὀσαφίδα εἴρηκεν, quocum compone Phot. v. ὀσαφίδα. Collato Hesychio crediderim Atticam formam ὀσαφίδα eamque reddendam esse Platoni Legg. VIII. 845. B. P. 457. 18: ἀσχολοῦμαι καὶ ἀσχολεῖ καὶ ἀσχολεῖται· ταῦτα Μένανδρος λέγει· Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ. Sed absurde legitur p. 471. 11: ἀφίημι καὶ ἀφίεμι ἑκατέρως προφέρονται καὶ συστέλλοντες καὶ ἐκτείνοντες τὴν δευτέραν συλλαβήν. Scripsit opinor ἀφίημι et ἀφείημι, nam forma ἀφίεμι ne barbara quidem est.

Quod supra ostendimus nostrum lexicon perpetuo cum Suida componendum esse, facit ut Hesychii meminerim, qui, quum e Diogeniano multa in rhetorica lexica fluxerint, saepe aliquid confert ad emendationem. Pauca dabo exempla de plurimis. P. 338. 15 laudatur Sophocles, nempe in fabula Φαίδρᾳ. P. 339. 8 idem poeta ἐν 'Αμφιαράῳ. P. 340. 16 intelligitur Euripides in Andromeda. P. 334. 8 ἀδίοπον ex Aeschyli Phrygibus. P. 344. 27 laudatur ἄδοξα, nempe ex Aeschyli Acrisio. P. 344. 28 intelligitur Sophoclis fabula Eurysaces. P. 352. 15 ἀθράνευτον est ex Euripidis Oeneo. P. 355. 29 αἴθρια στέφη e Cratini Iliadibus. P. 358. 28 affertur Sophocles; Hesychius addit 'Αλκμαίωνι. P. 360. 21, Hesychius αἰθύσσειν affert addito Σίνωνι Σοφοκλῆς. P. 363. 10 ἄϊδρυτα est e Cratini Σεριφίοις: et multa huiusmodi nullo negotio unusquisque colliget. Unum locum addam ut emendem. P. 349. 8 legitur: 'Αηδόνειος ὕπνος· Νικόχαρις. Εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνειον ὕπνον ἀποδαρθέντα σαυτὸν αἰτιῶ. Scripsit ni fallor poeta:

εἰ πεύσομαι
τὸν ἀηδόνιον μόνον ὕπνον ἀποδαρθόντα σε,
αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ.

Cum alii scriptores in nostro lexico excitantur, tum Plato. Ubi nominatim laudatur, expedita res est et nullo negotio reperiuntur loci quos grammaticus respexit. Sed interdum nomen non additur, v. c. ἀγιςείας p. 328. 4 coll. c. Schol. Axioch. 371 D; ἀθησαύριςον p. 349. 17 e Legg. VIII. 844; ἀϊςωθείη p. 363. 13 e Protagor. 321 A; ἀκροσφαλεῖς p. 367. 17 coll. cum Schol. Rep. III. 403 C; p. 386. 29 ἀμβλίσκουσιν e Theaet. 149. D; p. 387. 15 ἀμεταςρεπτὶ e Rep. X. 620 E; p. 387. 16 ἀμηγέπη coll. c. Schol. Soph. 259 D; p. 389. 28 ἀμωσγέπως coll. c. Schol. Phaedr. 228 C; p. 391. 21 ἀναμετρήσαιμι coll. c. Schol. Epist. VII. 345 D; p. 392. 33 ἀνατὶ coll. c. Schol. Legg. IX. 871 E; p. 408. 13 ἀντιτύπους e Theaet. 156 A; p. 413. 8 ἄξιος οὐδὲ μόνου e Theaet. 162 E, cf. Cobet. Mnem. IX. 349; p. 441. 14 ἀπώμοτον coll. c. Schol. Legg. VII. 814 A; p. 447. 23 ἀρτιμελὴς et ἀρτίφρονες e Rep. VII. 536 B; p. 459. 2 ἀτεράμων coll. c. Schol. Legg. IX. 853 D; p. 459. 19 ἄτιμος coll. c. Schol. Legg. IX. 855 C.; p. 468. 10 αὐχμηρόν coll. c. Schol. Rep. VIII. 554 A; denique p. 471. 7 ἀφιλασαμένη e Legg. IX. 873 A.

His igitur locis certum est Platonem respici. In Xenophonte fere eadem res est. Non nominatur quidem, sed intelligitur tamen p. 322. 24 ἀβρότητι e Cyrop. VIII. 8. 8; ἀγαπητὰ ἤθη p. 324. 21 e Mem. III. 10. 5; ἀγαπῴην ἂν ex Anabas. I. 1. 4; ἀγλευκὲς p. 329. 21 ex Oecon. VIII. 3 cf. Cobet. Mnem. VII. 60; ἀνεφυσῶντο p. 399. 15 ex Hell. VII. 1. 24; ἀξιάγαςος p. 412. 24 e Rep. Lac. X. 2; ἀξιέραςον p. 412. 25 ex Oecon. X. 5; ἀπέδοξεν p. 419. 20 ex Hell. VII. 4. 34; ἀπημείφθη p. 424. 11 ex Anabas. II. 5. 15.

Videamus quoque quaedam Thucydidea; ἀκραιφνοῦς p. 366. 8 Thuc. I. 19; ἀναδάσασθαι p. 390. 6 Thuc. V. 4; ἀναδιδάξαι p. 390. 12 Thuc. I. 32; ἀναθρούμενα p. 390. 19 Thuc. IV. 87; ἀνοκωχῆς p. 391. 12 Thuc. I. 40; ἀνασκευασάμενοι p. 392. 29 Thuc. I. 18; ἀνέρσει p. 401. 29 Thuc. I. 6, cet.

Grammaticum Bekkeri dimittere non possum priusquam Harpocrationem comparavero. Scilicet, quod supra pluribus explicui, Aelius Dionysius et Pausanias saepe ita cum Harpocratione conspirant, ut in eadem re exponenda modo plura habeant, modo pauciora. Cum neutiquam credibile sit ex his tribus

unum duorum reliquorum esse fontem, restat ut sumamus omnes sequi eundem, nempe vetustiorem quendam grammaticum, quem significavi fortasse fuisse Caecilium Calactinum. Nihil habet ea res quod quis miretur; imo si quis grammaticos longo usu cognoverit, hoc magis mirum foret, si tandem reperirentur suum judicium sequi maluisse quam aliorum. Non cadit in Hadriani tempora ea diffusa lectio quam apud eos deprehendimus et, nisi me conjectura fallit, bona pars eorum quae e veteribus Oratoribus afferunt, jam interierat. Vidimus Dionysium sedulo adhibere Diogeniani lexicon; vidimus Pausaniam aliunde accepisse proverbiorum interpretationes, quorum magnum numerum collegerat; in glossis rhetoricis, eas volo quae proprie pertinent ad usum Oratorum Atticorum explicandum et ad ius civile Atticorum, num aliter eum fecisse censebimus? In Harpocratione manifesta res est. Homo nullius judicii haud raro laudat veteres grammaticos Alexandrinos; scilicet gloriolam captat laudandis scriptoribus quos numquam legit; sed quos revera describit, horum nomina callide cavet ne resciscas. Sed haec omnia supra quantum satis videbatur, exposui. Nunc ostendam quid noster grammaticus afferat ad rem explanandam.

Legitur apud Bekk. p. 354. 4: *αἰγίς· τὸ ἐκ τῶν ϛεμμάτων πλέγμα· καὶ τὸ διάϛεμμα τῶν πεπλεγμένων δικτύων· καὶ τὸ τοῦ Διὸς ὅπλον καὶ ἀνέμου συϛροφὴ ἣν καὶ καταιγίδα καλοῦσι· καὶ θώραξ· καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης.* Haec quomodo legenda sint et unde grammaticus noster habeat, patebit ex Eustathio p. 603. 16: *Αἴλιος Διονύσιός φησιν· αἰγὶς τὸ ἐκ τῶν ϛεμμάτων δίκτυον. Παυσανίας δὲ τὸ ἐκ τῶν ϛεμμάτων πλέγμα καὶ τὸ διὰ τῶν ϛεμμάτων πεπλεγμένον δίκτυον.* Addit Eustathius: *καὶ οὗτοι μὲν οὕτω· οἷον δ' ἔργον ἡ τοιαύτη αἰγὶς οὐκ ἐδήλωσαν σαφῶς,* quod tamen haud supervacaneum fuerat. Sed nunc vide Harpocrationem: *αἰγίδας· ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν ϛεμμάτων δίκτυα. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως καὶ Νυμφόδωρος. Ἡρόδοτος δ' ἐν δ'* (c. 189) *ταύτας φησὶν ὑπὸ Λιβύων αἰγέας καλεῖσθαι.* Putasne unum horum de suo sapere? Non facies collato Hesychio: *αἰγίς· ὅπλον ἐξ αἰγός· καὶ τὸ ἐκ τῶν ϛεμμάτων διαπεπλεγμένον δίκτυον. Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαί φησιν ὑπὸ Λακώνων.* Est hoc exemplum in paucis manifestum.

Glossa est Harpocrationis: *ἀγελαίων· Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ* (§ 18), *ὡς ἂν εἰ ἔλεγε τῶν πολλῶν σοφιςῶν καὶ πλανήτων· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγελαίων ζῴων ἃ βόσκεται εἰς ἃ τύχοι χωρία, ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων οὓς διαβόσκεσθαί φασι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν.* Cum his compone Bekk. p. 325. 32: *τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν ζῴων συναγελαζομένων, ἐφ' οὗ σημαινομένου καὶ Πλάτων κέχρηται ἐν τῷ Πολιτικῷ* (266 A), *μετῆκται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀδοξοτέρους· οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ αὐτοῦ λόγῳ* (voluit Panathenaico ll.)· *καὶ ἀγελαῖον ἄρτον τὸν χυδαῖον.* Quibuscum cf. Pausaniam apud Eust. p. 1165. 6. Qui *ἄρτους ἀγελαίους* dixit, Plato Comicus est apud Athen. III. 110 D. Hes. v. *ἀγελαῖοι ἰχθύες.*

Apud Bekkerum p. 346. 20 haec leguntur: *ἀεί· κοινότερον μὲν ἐπὶ τοῦ κατὰ πάντα χρόνον καὶ ἐν παντὶ καιρῷ· ἔςι δὲ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ μέχρι. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ· ἐπειδὴ δεδειπνήκαμεν διελεγόμην ἀεὶ πόρρω τῶν νυκτῶν. Καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς· καὶ Εὐριπίδης ἐν Μηδείᾳ* (vs. 670)·

ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;

Cf. lex. Bachm. v. *δεῦρ' ἀεί.* Nota in Platonis Symp. 217 D legi *ἐδεδειπνήκει* et *ἀεί* abesse. Particula abest quoque in Legg. VII. 811 C . . . *λόγους οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο δὴ διεληλύθαμεν,* ubi lex. Bachm., h. e. Photius sec. Boethum habet *δεῦρ' ἀεὶ διελ.* Diligenter de hac varietate videndum. Sed vide nunc Harpocrationem: *ἀεί· ἀντὶ τοῦ ἕως, παρ' Ἀντιφῶντι Σαμοθρᾳκικῷ· πολλὴ δὲ χρῆσις αὐτοῦ· καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ οὕτως ἤρξατο* (I. 18).

οὕτω μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους.

Vides locum lacunosum esse, sed minime facio cum viris doctis quorum sententias Dindorfius recenset, qui senarium concinnarunt:

οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγος.

Aut omnia me fallunt, aut apud Harpocrationem superest ille ipse e Medea versiculus 670, sed ut in lacuna graviter corruptus et infelici Graeculi conjectura suppletus.

Perspicua res est Harpocrationem v. *ἀδύνατοι* et grammaticum Bekk. p. 345. 15 eiusdem doctrinam sequi, qui Aristotelis Philochori et Lysiae locos conjunxerat. Patebit hoc si quis vel obiter locos inspexerit. Exemplo sit quantum referat in disci-

plina Antiquitatum bene tenere grammaticorum gradus et quasi cognationem, ne plures dixisse putes quod unius fide nitatur. Sed vide quam hoc sit verum apud Boeckhium in Oec. Civ. I, 344, cuius locum Dindorfius attulit.

Ad vocem Ἱππία Ἀθηνᾶ haec Harpocration: Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Μνασέας ἐν α' Εὐρώπης τὴν Ἱππίαν Ἀθηνᾶν Ποσειδῶνος εἶναί φησι θυγατέρα καὶ Κορύφης τῆς Ὠκεανοῦ, ἅρμα δὲ πρῶτον κατασκευάσασαν διὰ τοῦτο Ἱππίαν κεκλῆσθαι. Cum his compone p. 350. 25 Bekk.: Ἀθηνᾶ Ἱππία· ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ὡς ὁ μῦθος μεθ' ἵππου ἀνήλατο· ἢ ὅτι, ὡς Μνασέας, ἡ Ποσειδῶνος καὶ Κορύφης τῆς Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηνᾶ τὸ ἅρμα τῶν ἵππων ἐξεῦρεν· ἄλλοι δέ φασιν ὡς Ἄδραστον φεύγοντα καὶ ἐπὶ κολωνοῦ στήσαντα τοὺς ἵππους Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν Ἱππίους προσαγορευθῆναι, ubi malim προσαγορεῦσαι cum p. 207. 32. Recte ni fallor M. Schmidtius Didym. p. 104 contendit omne hoc e Didymo fluxisse, sed illud investigandum est, si grammatici nostri ipsum Didymum non adierint, sicut verisimile est, quis fuerit qui primus Didymi copias contraxerit.

Harpocration habet v. ἄξονι· οἱ Σόλωνος νόμοι ἐν ξυλίνοις ἦσαν ἄξοσι γεγραμμένοι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους (p. 629. 21)· ὡς ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται· ἦσαν δὲ, ὥς φησι Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην, τετράγωνοι τὸ σχῆμα, διασώζονται δ' ἐν τῷ πρυτανείῳ γεγραμμένοι κατὰ πάντα τὰ μέρη· ποιοῦσι δ' ἐνίοτε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας. Alienum est a nostra disputatione retractare quaestionem de nescio quo discrimine inter κύρβεις et ἄξονας, quam illustravit Hullemannus in Miscell. Philol. 1850. p. 57, sed hoc unum moneo multum errare qui ex Harpocrationis verbis probare vellet illum ἄξονας vidisse, quia addat illos suo tempore salvos fuisse. Nempe hoc quoque refer ad aetatem Polemonis. Hic autem sufficit adscribere p. 413. 15 Bekk.: ἄξονες ξύλα τετράγωνα ἦν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα καὶ διά τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἀνεγράφοντο· μέμνηται δὲ τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους· λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἄξονες περὶ οὓς σφαῖραι καὶ κύλινδροι καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ στρέφονται καὶ συνίστανται· καὶ τῶν ἁμαξῶν δὲ οἷς οἱ τροχοὶ συνεχόμενοι περιστρέφονται. Nunc satis est conferre Phot. v. κύρβεις.

Longum est describere verbosam glossam p. 416. 24 de voce *ἀπατούρια* ut cum Harpocratione componam; satius est lectores ablegare ad Mehlerum qui in Mnem. IV. 152 de hac glossa egit, quae mihi quidem Platonica videtur.

Imprimis utilis ad nostram rem est Harpocrationis nota glossa *ἀπρότων· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· ἐμπεπηδηκότων ῥητόρων ὥσπερ ἀπρότων εἰς τὸ ἐμπόριον· μήποτε γραφικὸν ἁμάρτημα καὶ δεῖ γράφειν ὥσπερ λῃστῶν· ἔν τισι δὲ γέγραπται· ὥσπερ παρνόπων· εἰσὶ δὲ οἱ πάρνοπες εἶδος ἀκρίδος.* Putidum est de hac glossa aliquid dicere velle post Cobetum in Commentat. Philol. Sed vide mihi p. 441. 14 Bekk.: *ἄπροτον· οἱ μὲν εἶδος εἶναι κογχυλίου φασίν, οἱ δὲ ἀκρίδων, οἱ δὲ μελιττῶν· ἕκαστον δὲ τούτων ἀγεληδὸν νέμεται, καὶ οἱ μὲν τὰ ἄνθη, οἱ δὲ τοὺς καρπούς, οἱ δὲ τὰ ποώδη σίνουσιν· ἀφ' ὧν καὶ τοὺς κατὰ συμμορίαν κακούργους* (malim *κακουργοῦντας*) *ἀπρότους ὠνόμασαν.* Hoc imprimis est ridiculum credere *κογχυλίων* mentionem Dinarchi loco quodammodo convenire. Sed notatu dignum est quam vetus corruptela sit, cuius memoria repetitur non tantum ex his locis, sed etiam ex Etym. M. et ex lex. rhet. p. 204. 23, ubi *ἀβρότων* simili ratione explicatur.

Verbo indicabo Harpocrationis glossam *ἀργᾶς* initio mutilam, quae, ut aliquoties factum est, partim integrior servata est in Epitome. Compone Bekk. p. 442. 30, Schol. Aesch. et Hesychium: videbis omnes ex eodem fonte hausisse. Nullo modo fieri potest ut Harpocration sua a ceteris mutuatus sit; vel hoc solum, de quo alibi diximus, Epitomen nonnunquam integriorem esse, rem conficit.

Aliud exemplum praebebit vox *ἀστράβη*, de qua ita Harpocration: *ἡ ἡμίονος· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου* (p. 558)· *μήποτε δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον ἐφ' οὗ ἄνθρωποι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο.* Haec plenius apud Bekk. p. 454. 18: *τὸ ἐπὶ τῶν ἐφίππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι· καὶ αὐτὸ τὸ νωτοφόρον ὑποζύγιον· καὶ πᾶν ὑποζύγιον ἐφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ὠχοῦντο οὕτως ἐκαλεῖτο, ὡς καὶ Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.* Similis ratio est in glossa *ἀφορμή* p. 472. 6, sed haec iam sufficere opinor.

Hoc unum addo esse quaedam quae harum *λέξεων* collector ipse addiderit. Exempla sunt p. 438. 1 *ἀπότριψις*, p. 324. 10 ubi Philo laudatur, fragmentum Orionis p. 332. 13, Theognosti

p. 366. 30, alia. Glossac scripturariae facile agnoscuutur, v. c. *αἱρετιεῖ με* Genes. 30. 20, *αἱ ψελλίζουσαι* Jes. 32. 4, *ἀλισγημάτων* Act. Apost. 15. 20, *ἀκηλίδωτον* Sap. Salom. 7. 26, *ἀλεῖται* Jes. 55. 6, *ἀλισγηθῇ* Dan. 1. 8, *ἀναζυγαῖς* Exod. 40. 37, cet.

§ 19.

De Suida.

Suidas cum lexicon conderct, Photii Codicem nactus qualem in superioribus dixi, paene totum in farraginem recepit. Pauca quaedam, praesertim in initio operis, casu omisit; alia consulto non descripsit, sive quia interpretatio in Codice deerat, sive quia locus impeditus erat et corruptus; cetera cum pulvisculo exhausit. Hinc intelligitur parum esse pracsidii in Suida ad Photii emendationem; repraesentat corruptelas prorsus casdem et sacpe plures et, si quando conjectura locum tentavit, vix est operae pretium adnotare, nam quis Suidae provinciam mandabit veteres scriptores emendandi? Verum Photii librarius incompositam quam offenderat verborum seriem cum in ordinem redigeret, commisit errores non multos quidem sed commisit tamen, quos nunc intelligis cur in Suida non appareant. Itaque non facio cum Cobeto qui contendit nihil in Suida esse, quo quis utatur ad Photium emaculandum, sed si quae sunt eius generis, ad singulas glossas adnotabo, et nunc, ne res dubia videatur, quum ipsum Cobetum adversarium habeam, exemplis confirmabo. Apud Photium desunt in v. *ἐσάλευε* verba *σημαίνει δὲ (ἡ λέξις τό· τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τούτῳ εἶχεν).* In v. *εὐθετῆσαι· (οὕτως Ἀρισοφάνης).* In v. *εὐήνορα· τὸν εὖ (τὸν ἄνδρα διατιθέντα).* In v. *εὐκλεία· Ἐρατοσθένης ἐν ιβ' περὶ (κωμῳδίας).* In v. *ἤγαλλεν· Εὐνόμιος ὁ δυσσεβὴς (καὶ αὐτὸς οὗτος πολλάκις).* In v. *θῆσσα· (θῆσσαν τράπεζαν).* In v. *λαρινοὶ βόες· ὡς Λύκος (ὁ Ῥηγῖνος).* In v. *μᾶλλον Φρύξ· τοσοῦτον εἶπεν ὑπερέχεις (τῶν ἄλλων ὅσον θάλασσα ποταμῶν· ἀκούσας δὲ Κροῖσος εἶπε μᾶλλον ὁ Φρύξ).* In glossa *μὴ νόμισον*, Photii Codex *οὕτω Θουκυδίδης*, Suidae *Θαγενίδης* pro *Θουγενίδης*, quae certe non conjectura Suidae est. Glossam *ὁμοῦ* supra iam exscripsi. In glossa *πελανοί* Photius:

πέμμα ἐκ πολῆς τουτέςιν ἀλεύρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια, καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι, cet. Rectius Suidas: πέμματα ἐκ παιπάλης τουτέςιν ἀλεύρου λεπτοτέρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια, ὡς αὐτός φησι (Plat. Legg. VI. 875 C) καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι cet. In v. παροψίδας desunt apud Photium (σκεύη ὑπηρετικὰ τραπέζης). In v. περίσκεπτον· (ἀφ' οὗ ἐςὶ περισκοπῆσαι καὶ ἰδεῖν). In v. σχολή· ἡ ἐν τοῖς λόγοις (εὐμουσία) et καὶ (σχολῇ) ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. In v. τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν· Κρατῖνος (Πυλαίᾳ· Ἄνδρας) σοφούς. Haec igitur omnia et alia quaedam, quae non opus est adnotare, e Photio evanuere. Pauca esse fateberis, et haec quoque pertinent ad eandem librariorum causam, quam supra suscepi, cum significarem, si cum grammaticis contuleris, quorum opera describerent, librarios rem suam satis accurate egisse atque recte et diligenter negotio suo functos esse.

Nunc mihi certamen est cum iis qui fidem aliquam habent Suidae inscriptioni, in qua scilicet docemur ex quibus grammaticis Suidae lexicon conflatum sit. Qui cum negant Suidam descripsisse Photii lexicon, nihil habeo quod reponam. Quod somniantur de Eudemo, quam infirmo tibicine nitatur, supra satis indicavi. Video in utroque Photii et Suidae lexico corruptelas et lacunas easdem; video e Photio nihil in Suida deesse quod sit operae pretium dicere: qui his argumentis nolunt manus dare, iis vereor ne numquam aliquid persuadere possim. Perpendant tamen velim hanc Photii glossam: Κέλευθος· ὁδὸς ἀπὸ τοῦ κέλλειν ὅ ἐςιν εἰς τοὔμπροσθεν ἰέναι· ὅθεν καὶ ἐξώκειλεν ὅ ἐςιν ἔξω τοῦ κέλλειν γέγονεν. Haec sic leguntur in Codice Galeano: — ὅθεν καὶ ἐξωκέλης τὸ λῃςρικὸν πλοῖον ἢ ἄςρωτος ἵππος κεῖλεν ὅ ἐςιν ἔξω τοῦ κέλλειν γέγονεν. Intelligis quid librarius commiserit. Bis scripsit glossam quae proxima sequitur: κέλης· τὸ λῃςρικὸν πλοῖον ἢ ἄςρωτος ἵππος, sed ita ut vocabulum ἐξώκειλεν in duas partes distraheret, quo errore partum est monstrum ἐξωκέλης. Nunc vide quam egregius criticus sit Suidas, qui hinc *suo loco* habet: ἘΞΩΚΕΛΗΣ· τὸ λῃςρικὸν πλοῖον ἢ ἄςρωτος ἵππος, unde nunc in Graecitatis gazam recepta est vox quam nemo vidit et nemo videbit. Δυσπειθὴς sit qui etiam nunc pergat obloqui. Simile est monstrum apud Suidam ἐξορευγμία, quod eum sibi habere iubemus, nam perperam legit apud Photium ὀξυρεγμία.

Non complectar universam quaestionem de fontibus Suidae, de qua Bernhardyus haud incuriose egit, sed ea tractabo quorum ratio cum Photio conjuncta est. Ac primum unusquisque facili negotio experiri poterit, an verum sit, quod nunc non temere affirmo, quidquid apud Suidam pertineat ad ius civile Atheniensium explicandum vel ad declarandam rationem Atticae dialecti, quidquid habeat depromptum ex Aelio Dionysio, Pausania, Harpocrationis Epitome, Boetho, Timaeo, quodque adeo pertineat ad interpretationem comicorum poetarum, Platonis, Thucydidis, aliorum, haec igitur omnia cum Photio debere. Non est ardua res distinguere quae undique corrasit ex Scholiastis, ad Aristophanem potissimum et ad Sophoclem, nam plerumque ei convenit cum Scholiis quae aetatem tulerunt; cetera aliunde excerpta, proverbiis aliquot fortasse exceptis, ita comparata sunt ut a Photii ratione longissime absint; atque ita factum est ut quicumque Photio semel iterumque perlecto, ad Suidam accedat, satis certo ubique agnoscere possit, quid Suidas huic debeat, quid aliunde acceperit. Itaque quaedam videamus, quae e Photio in Suidam translata, cum dimidia pars Galeani Codicis perierit, possint tamen in lucem et vitam revocari.

Diximus iam de litera A, cum sermo esset de sexto lexico Bekkeri, sed ille grammaticus qui modo plura quam Suidas habet, e Photio servavit, modo pauciora, plerumque parum curat glossas Platonicas Boethi et proverbia Pausaniae. Haec igitur apud solum Suidam prostant. Itaque Photio, i. e. Pausaniae reddemus proverbia *Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα*, *ἀδεὲς δέδιας δέος*, *αἶξ οὐρανία*, *αἶξ Σκυρία*, *Αἰσώπειον αἷμα*, *Ἀκεσίας*, *ἅλας ἄγων καθεύδεις*, *ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ*, *ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος*, *ἄλλο γλαύξ*, *ἄλλοις μὲν γλῶττα*, *ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς*, et innumera alia. Aelio Dionysio et Boetho reddes Platonicas glossas *ἄγνος*, *Ἀδώνιδος κῆποι*, *ἀλαζών*, *ἀμαθέστερος*, *ἀμαθία*, *ἀνάγκης ἄτρακτον*, *ἀναδιδοῦσαν*, *ἀναθέσθαι*, *ἀναθολώσει*, *ἀνακαγχάσας*, *ἀνακογχυλιάσαι*, *ἀνακρουόμεθα*, *ἀνδραποδώδεις*, *ἀντιλέγειν*, *ἀντίληψις*, *ἀξιῶν*, *ἀπέσβηκε*, *ἀπ' ὄνου καταπεσών*, *ἀρύτεσθαι*, *ἀρχαῖος*, *ἀτεχνῶς*, alias. In aliis facile agnosces eundem morem quem in Photio toties vidisti, ut in glossis: *ἄλλο ἕτερον*, *ἀμάρτοιν*, *ἀμοργοί*, *ἀμπαλίνορος*, *ἀμφήμερον*, *ἀναβιβᾶμαι*, *ἀναβλυστονῆσαι*, *ἀναγχιππεῖν*, *ἀνάδοχον*, *ἀναθεῖναι*, *ἄναλτον*, *ἀναλυθῆναι*, *ἀναπετῶ*,

ἀνάριστος, ἀνάστιλλος, caet. Imprimis est notabilis glossa ἀπὸ στόματος, sed tot in Suida recurrunt, quibus haec ratio confirmatur, ut vix praecipua indicare queam. Vide quoque duplicem glossam ἀναπίπτειν, in qua Thucydides et Cratinus laudantur.

In ceteris literis satis habebo adnotare quae nominatim ab Eustathio ex utroque rhetore excitantur. Haec igitur Aelii Dionysii sunt: βατήρ, cf. Eust. p. 1404. 55; βυσσαύχην, cf. Eust. p. 207. 4; γέλοιος, cf. Eust. p. 205. 45; διαβασιλίζεται, cf. Eust. p. 1425. 40; δορύξενος, cf. Eust. p. 405. 36; ἐδέατρος, cf. Eust. p. 1405. 40; ἐξέτει, cf. Eust. p. 1417. 30. Pausaniae autem: βοῦς ἕβδομος, cf. Eust. p. 1165. 6; δεύτερος πλοῦς, cf. Eust. p. 1455. 21; εἰρεσιώνη, cf. Eust. p. 1283. 6; ἐκτορμεῖν, cf. Eust. p. 598. 21; ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήθη, cf. Eustath. p. 836. 44; ἐπαύλια, cf. Eust. p. 1337. 43; ἐπὶ Παλλαδίῳ, cf. Eust. p. 1419. 50. Possum plura addere sed lectoribus gratum me facturum confido, si vela contraham.

§ 20.

De Etymologico Magno.

Nondum pertractarunt viri docti quaestionem de scriptoribus quos magnus Etymologus consuluit. Habet tamen ille quibus se nobis commendet, nam, licet in etymologicis quaestionibus absurda et ridicula tradat, complura tamen habet ex vetustis grammaticis excerpta, quae alibi non leguntur. Equidem nunc hoc solum videbo quid afferat ad Photii pleniorem intelligentiam.

Quis Etymologus fuerit ignoratur, sed constat de tempore quo vixit. Usurpavit scilicet et nominatim laudat Photii lexicon, ipse laudatur ab Eustathio in commentariis Homericis; floruit igitur saeculo undecimo neque mirum est eum Christianum fuisse, ut videmus p. 263. 17. In opere digerendo — sed malo componendo dicere nam indigesta moles est — paucissima addidit de suo, tantum non omnia aliunde habet et laudabili instituto auctores suos plerumque nominat, sed, ut fit, librarii interdum omiserunt nomina adscribere. Quae de suo addidit, ineptae sunt quaedam etymologiae et unica praeterea quaestio est, quam

curat, de litera ἰῶτα subscribenda. Pauperculus fuit et nullius judicii, quod non alio loco melius apparet quam p. 417. 10 in v. ἤτοι, ubi disputat de orthographia particulae ἤχι: — πολλῶν δὲ λεγόντων σὺν τῷ ἰῶτα γράφεσθαι καὶ πολλῶν ἀντιλεγόντων χωρὶς τοῦ ἰῶτα, τῆς μέντοι παραδόσεως ἐχούσης τὸ ἰῶτα, δίκαιον ἥγημαι πάντας παρακρουσάμενος τῇ παραδόσει μόνῃ ἕπεσθαι καὶ μὴ διακενῆς γράφειν ἃ χρεία οὐκ ἔςι, καὶ μάλιςα πολλαῖς καὶ ἀνεικάςοις συμφοραῖς καὶ τῇ τῶν ἀναγκαίων πιεζόμενος σπάνει, ἀλλὰ τῷ τῶν λόγων ἀνθελκόμενος ἔρωτι οὐδ᾽ ὅλως τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνον δέδωκα, ὥςε καὶ αὐτὸς ὠφεληθῆναι τὰ μέγιςα καὶ τοῖς μετ᾽ ἐμὲ καταλιπεῖν μνήμης ἄξιον. In simili qnaestione p. 58. 18 accingit se his verbis: γυμνάσωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς καὶ δείξωμεν .... Neque tamen ubique prima persona indicatur ipse Etymologus; quod verbi causa dicit p. 352. 25: ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω..... non ipse intelligendus est, sed habet e Photio v. ἑωλοκρασία, qui ipse alios describit. Eadem res est in v. τρύχνον. Sed plerumque liquido constat ipsum Etymologum intelligi debere, quum dicat: ἐγὼ ἐπενόησα, τοῦτ᾽ ἐγὼ εὗρον, ἐγὼ δέ φημι simil. Ex istis locis patet quod dixi eum fuisse ὑπόμωρον, nam non facile unquam quis procudit ctymologias absurdiores. En adnotationem p. 660 extr. de origine vocabuli πέος· σημαίνει τὸ αἰδοῖον, οἶμαι ὅτι κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ σ, ὅτι σπᾷ καὶ ἐντείνεται· ἢ κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ λ πλέος, παρὰ τὸ πλησιάζειν· ἢ παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι, δι᾽ οὗ κτώμεθα τέκνα· ἢ φέος οἷον φύος δι᾽ οὗ φύομεν τέκνα. Ἐγὼ ἐπενόησα. Itaque macte virtute esto.

In simili argumento invenies εὗρον ἐγώ p. 62. 1 et 789. 12; ἐγὼ δέ φημι p. 51. 8, 590. 40 et 584. 14; οὐχ εὗρον ἐγὼ p. 15. 44 et 433. 5; οὕτως εὗρον ἐγώ p. 454. 28, 664. 51, 711. 56, 727. 7 et alibi ὡς ἐγώ φημι, ὡς ἐγῷμαι, ὡς οἶμαι vel simpliciter ἐγώ.

Usus est Etymologus libris permultis, Methodio, Choerobosco, Philoxeno, commentariis Homericis Apollonii Archibii filii et aliorum, eiusdem glossis Herodoteis, scholiastis Apollonii Rhodii, Pindari aliis, sed interdum parum constat utrum ipse laudatos scriptores inspexerit an alios descripserit. De antiquis scriptoribus res manifesta est; nemo credit Etymologum ut hoc utar legisse Cratinum, etiamsi eius testimonio utatur, sed etiam vetustos grammaticos non ipse inspexisse videtur. Plurima certe

habet ex Orione Thebano, qui cum quinto saeculo floreret, neque ipse Alexandrinos grammaticos consuluit, sed pendet ab auctoritate Ori Milesii, qui Phrynicho suppar fuit ut alibi diximus. Sed de Oro et Orione satisfaciet Ritschelius.

Nondum dixi de duobus lexicis quibus Etymologus usus est, etymologico et rhetorico. Lexicon etymologicum illud cuius fuerit non habeo pro certo dicere. Laudatur p. 670. 30 πηλεύς, p. 713. 5 σίκιμα, p. 802. 42 Φύλλον, p. 814. 22 χρέος et p. 816. 25 χωλός, sed tres loci sunt de quibus dubius haereo quid pronunciem. P. 780. 34 in voce ὑπήνη praeter alia quaedam haec legimus: ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὗρον σημαίνειν τὴν λέξιν μύσταxα, γένειον, πώγωνα, ἡ τοῦ ἄνω χείλους τρίχωσις. ταῦτα δὲ εἰς τὸ ἄλλο ἐτυμολογικὸν· εἰς δὲ τὸ αἱμωδ.... εἶχεν οὕτως. Infra videbimus rhetoricum lexicon quod laudat, Photii esse et revera nunc ut saepe alias, quae ex illo rhetorico lexico laudat, ad verbum conveniunt cum adnotatione Photii. Sed quid lateat sub illo αἱμωδ .... nescio. Facile est dicere legendum esse αἱμωδεῖν et ad emendationem corroborandam uti possumus p. 789. 6 ubi in voce Φασκώλιον legimus: οὕτως εἶχεν εἰς τὸ αἱμωδεῖν, sed quid hoc sit, multum quaerens non invenio. Facilius dicam quid lateat p. 315. 54 ἐδεύετο· ἀντὶ τοῦ ἐνδεὴς ἦν ἡ ἐγένετο ἐνδεής· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης· τοῦτο παρὰ τὸ δέω· ἐν ἑτέρῳ σημαίνει τὸ ἐκορέννυτο, εὐωχεῖτο· ῥητορική. Primum illud ῥητορική indicat glossam e Photio desumtam esse. Etiamsi perierit ea pars Photii in qua illa glossa legebatur, forte fortuna tamen glossa superstes est et salva ad nos pervenit in lexico Bachmanni, ubi observabis verba quidem paullo diversa, sed tamen illud ἐν ἑτέρῳ comparet. Addidit, ut mihi videtur, amanuensis Photii, qui similiter addidisse videtur ἀλλαχοῦ οὕτως in voce ὀργεῶνες et ἐν ἄλλῳ in glossa ὄχετλα. Supra hoc iam attigi.. Sed minor iam erit dubitatio de p. 315. 36 ἐδέατρος, quam vocem postquam interpretatus est, Etymologus addit: οὕτως εἰς τὸ πρῶτον λεξικόν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ εὗρον οὕτως· ἐδέατρος· ὁ ἐπὶ τῶν διδύμων καὶ τῆς τοιαύτης παρασκευῆς· ῥητορική. Noli hinc colligere duo eiusmodi lexica Etymologo ad manum fuisse. Quod additur ῥητορική, indicat id quod dixi glossam esse Photii, qui de eo vocabulo referre debuit, nam Etymologus nihil exponit nisi doctrinam Aelii Dionysii, quam novimus ex Eust. p. 1403.

40. Quod Etymologus laudat e *priore lexico*, accurate convenit cum iis quae Eustathius invenit apud Dionysium, neque multum recedit quod Etymologus laudat ex *altero* lexico. Vix opus est nunc addere, quomodo res sese habeat: amanuensis Photii exscripsit utramque Dionysii recensionem; e Photio eius adnotatio fluxit in Etymologicum, verum cum ridiculo vitio, nam quod ἑδέατρος dicitur fuisse ὁ ἐπὶ τῶν διδύμων cras credam, non hodie. Qui προγεύστης erat et προήσθιε τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν, erat non ἐπὶ τῶν διδύμων, quod nemo quamvis pudicus sine risu leget, sed ἐπὶ τῶν ἐδωδίμων.

Sed repetamus id quod dixi, Etymologum usurpasse Photium et hunc intelligi ubicunque in fine glossae addatur ῥητορική. Statim etiam apparebit eum usurpasse Photii recensionem paullo pleniorem quam nos habemus. Observatio haec ita comparata est, ut neque utile sit neque fieri possit ut omnes locos qui huc faciant enumerem. Componat mihi quis Photium cum Etymologo; inveniet omnes glossas quibus hic ῥητορική addidit vel εἰς τὸ ῥητορικόν vel simile quid, in Photio adhuc superesse. Inveniet haud raro testes plures adscriptos, uberiorem interpretationem sed id, quod caput rei est, corruptelas easdem. Dabo exempla.

Dubitabis fortasse collatis p. 547. 50 glossa κύρβεις, p. 573. 31 μᾶζα vel p. 682. 55 ποῖ κῆχος, nam his glossis, quamquam multo pleniores sunt quam Photianae, non adhaeret in fine ῥητορική, quod librariorum incuria omissum est. Non magis dabis manus collatis p. 57. 37 ἀλάστωρ et p. 161. 6 ἀσφάραγος, quia non Photius componi potest sed sextum lexicon Bekkeri quod pauciora habet p. 374. 22 et 456. 30. Itaque alia proferam exempla. Photius et Etymologus conveniunt p. 448. 16 θέσθαι et p. 764. 47 τράχηλος, sed plura habet Etymologus p. 737. 15: σφαδάζειν. Photius haec: σφαδάζειν· θράσσειν, δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν. At Etymologus post alia multa haec addit: ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὗρον τὸ σφαδάζειν σημαίνειν τὸ δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν, ὡς Εὐριπίδης καὶ Πλάτων· διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ, scilicet pro σφαδασμῶν, nam intelligitur Rep. IX. 579 E. Vides nunc Photium idem esse passum quod caeteri omnes passi sunt: loci quos secundum ve-

terem morem copiose laudarat, ab Epitomatore rescissi sunt magno literarum damno. Sic Photius v. ζῇ· ἀντὶ τοῦ ζῆθι. Εὐριπίδης. sed Etymologus addit duos locos, ex Iphigenia scilicet et e Phrixo. In voce ζητρεῖον desunt apud Photium quos Etymologus laudat duos locos ex Eupolide et Theopompo. Photius v. ζύγαστρον omisit poetae verba servata ab Etymologo. In voce ζωπυρῆσαι apud Photium Menandri versus excidit, cf. Etym. Gud. In voce ἠτριαῖον solus Etymologus servavit duorum Aristophanis locorum memoriam. Sed nihil novi ad meam sententiam confirmandam luculentius quam adnotationem de voce ἱεροποιοί, ubi Etymologus est multo plenior.* Itidem in voce κάβαισος de interpretatione inter utrumque convenit, sed solus Etymologus addit vocabulum apud Cratinum inveniri. Photius πομφόλυγες interpretatur: αἱ ἐκ τῶν ὄμβρων ἢ ἄλλως καταφερόμεναι.... Supple ex Etymologo: αἱ ἐκ τῶν ὄμβρων ἢ ἄλλων καταφερομένων ὑδάτων ἐπὶ ὕδασιν εὐδιάλυτοι κυρτώσεις. Confusae sunt in unum apud Photium glossae τερθρεία et τὴν ἐν τοῖς δύο μέρεσι καλουμένην μάχην. Eandem confusionem observabis in Etymologico. Prorsus eadem res est apud utrumque in glossa τοκάδα, quae coaluit cum proxima τὸ κηρύκειον. Hoc certe non fortuito factum esse dices. In Etym. v. τευτάζειν additur in fine ῥητορική· nempe excerpta est e Boethi adnotatione apud Photium, qui nunc plura habet. Uterque habet τριπαία pro τροπαία. Vide porro glossas τηλία, τραπεζοποιός, τρικαλίνδητος, τρύζει, σκορδινᾶσθαι, ὑποσακίζεται, ὑποσμύχουσα, ὕπουλα, φαρμακοτρίβαι, φαρυγίνδην, φάλος, φῶς, alias multas; videbis Etymologum adscribere in fine ῥητορική· convenire Photium etiam in vitiis.

Nunc monendum est, ne quis erret in clara luce, lexicon rhetoricum quo Etymologus usus est, revera Photii fuisse non Philonis, quod suspicari quis possit ob ea quae leguntur p. 255. 32, ubi laudatur Philonis ῥητορικόν. Cave credas umquam tale lexicon fuisse. Philo scripsit quod affert saepe Etymologus, ῥηματικόν et hoc ipsum vocabulum reponendum est.

Non dimittam Etymologum, nisi iis locis exploratis quibus Photius nomine laudatur. In expositione vocabuli Κρόνος additur in fine Φώτιος ὁ πατριάρχης, sed nil simile invenitur in lexico. Neque crediderim hunc locum e Lexico petitum esse, non adeo

quia observatio eius generis est quales in Patriarchae lexico non leguntur, sed quia in Etymologico Gudiano non additur quod dixi, sed *οὕτως ἐγὼ Φώτιος ὁ πατριάρχης*. At non solet Photius in lexico addere *οὕτως ἐγώ*, neque addere potest, quia non ipse composuit sed amanuensis, ut saepe dixi. Certiora proferri possent de Etymologi glossa *κορεσθῆναι*, in qua in fine additur *Φώτιος*, sed ea pars operis in Galeano Codice periit. Etymologus p. 613 in v. *ὀβελίσκος* addit: *Φώτιος δὲ ὁ πατριάρχης ὀβολὸν κληθῆναί φησιν ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον χαλκοῦν νόμισμα τῶν Ἀθηναίων ὀβελίσκον εἶχεν. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Βατράχοις· ναύτης διάξει δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών.: Φεῦ. Ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ.* Ex istis nihil apud Photium est reliquum praeter haec: *ὀβελός· ὀβελίσκος.* Ultimo loco haec considera apud Etymologum: *ἡγητηρία· παλάθη σύκων ἦν, ἣν ἐπὶ τῇ πομπῇ τῶν πλυντηρίων φέρουσιν ὅτι ἡμέρου πρώτης ταύτης τροφῆς ἐγεύσαντο ἢ διὰ τὸ πρῶτον τοῖς ἀνθρώποις εὑρῆσθαι σῦκον, ἱερὰ συκῆ τὸ δένδρον κέκληται καὶ ὁ τόπος ἱερὸς παρ' Ἀθηναίοις ἐν οἷς πρῶτον εὑρέθη τὸ δένδρον καὶ ἀπ' αὐτῆς καρπὸς ἡγητηρία· οὕτω Φώτιος ὁ πατριάρχης.* Qui revera in lexico: *ἡγητηρία· παλάθη ἦν σύκων ἣν ἐν τῇ πομπῇ τῶν πλυντηρίων φέρουσιν, ὅτι ἡμέρου τροφῆς πρώτης ταύτης ἐγεύσαντο·* tum habet glossam *ἱερὰ συκῆ· οὕτω λέγεται ἡ παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα ὁδός*, ubi explicatio excidit, nam quod additur pertinet ad explicandum *ἱερὰ ὁδός*. Ex Etymologi diserto testimonio locum supplere poteris.

Hoc unum restat monendum; quamquam periculosum est suspicionibus alias suspiciones superstruere velle: cum noverimus ex iis quae disputavi ad sextum lexicon Bekkeri, Suidam nactum esse Photii Codicem, in quo deinceps tot essent vocabulorum series, quot lexica amanuensis excerpsisset, ac praeterea idoneis argumentis demonstraverimus Codicem Photii quo Etymologus usus sit, Galeano haud parum fuisse pleniorem, probabiliter sumi posse talem quoque Codicem qualem Suidas habuerit, nactum esse Etymologum; postea autem librarium turbatum verborum ordinem emendasse sed eadem opera auctoritates illas delevisse, quas partim e Suida, partim ex Etymologico, partim ex Bachmanni et Bekkeri lexicis Photio haud sine veri specie vindicaverimus. Quae si probabuntur, jam de ingenti glossarum numero liquido constabit, per quas manus propagatae ad haec

nsque tempora perduraverint. Desinant laudari aliquando sequiores grammatici, nt ad vetustissimum auctorem quidque referatur, nam sic demum suo pretio aestimabitur.

§ 21.

De quinto lexico Bekkeri.

Difficile est negotium dicere supra quinto lexico Bekkeri, nam desunt clara indicia, quibus certo cuidam grammatico assignes, sed in disquisitione de Photii fontibus neque silentio praeterire debeo, neque nihil est quod de opusculo hoc mihi observasse videor. Nemo fuit qui de nostro scriptore dixit ante Ruhnkenium, cuins haec sunt verba in praefatione ad Hesychium: »Cum Parisiis studiorum causa versarer, inter alia lexica antiqua necdnm edita, quae Bibliotheca Sangermanensi continentur, descripsi lexicon Rhetoricnm bonae frugis plenissimum atque ad ius Atticum explicandum imprimis comparatum. Hoc lexicon decimo saeculo in membrana scriptum sive Codicis illius librarius sive alius eo antiquior passim interpolarat Hesychii glossis. At qualis Hesychii? Non truncati, mutili, corrupti, quo nunc melioris desiderinm levamus sed integri, illibati et omni labe carentis. Interpolator vero Hesychianas glossas largius inferserat literis Α Β Γ parcius literis Δ Ζ Κ Ξ, reliquas ne attingens quidem," cet. Quod hic posuit Ruhnkenius, id fidem non invenit apud Rankium qui in disputatione de vera origine lexici Hesychiani p. 16 tribus verbis significat, se a Ruhnkenii sententia discedere, quod nemo mirabitur qui ipsum Ruhnkenium viderit quam strictim totam rem attigerit. Ne hoc quidem animadvertisse videtur literam Ω fere totam ex Hesychio in nostrum lexicon fluxisse, sed post Ξ literam taedium credo fecit ut conferendi laborem omiserit. Equidem utrumque lexicon accuratissime contuli et Ruhnkenio duce, vidi vernm esse quod supra posui, sive Hesychii sive librariorum culpa in Codice Marciano multa quidem deesse, quibus Diogenianus in excerpendo pepercerat, lemmata vero pleraque omnia superesse. In lexico Bekkeri autem minime superest illibatus et integer Diogenianus, sed insunt glossae aliquammultae ita ex eo excerptae, nt modo plura

servaverit quam Hesychius, modo pauciora. Itaque liber utilissimus est ad Hesychii emendationem. Quam ad rem explicandam, singulas glossas numeris distinguam, quod lectoribus quidem non satis commodum erit, sed aliter ostendi nequit, quae necessitudo inter utrumque opus intercedat.

Conflatum esse nostrum lexicon ex aliis fontibus et sponte apparet et colligi potest e glossarum ordine, quae ita *κατὰ ςοιχεῖον* descriptae sunt, ut plerumque primae tantum cuiusque literae ratio sit habita, sed interdum repente per aliquot glossas idem observetur quod in Hesychio deprehendimus aliisque, scilicet ut glossae secundum omnium literarum ordinem sese accurate excipiant. Ac statim in litera A nullus ordo observatur sed a glossa 33 usque ad glossam 54, a gl. 146 usque ad gl. 162 et a gl. 211 usque ad gl. 230 in serie constituenda omnium literarum ratio est satis accurate habita. In litera B a glossa 38 fere usque ad finem, h. e. per glossas quinquaginta, ordo turbatur quidem hic illic, sed remanent vestigia satis manifesta. In litera Γ a glossa 29 usque ad glossam 112 omnia accurate decurrunt *κατὰ ςοιχεῖον* secundum nostrum morem. In litera E duplex series est a glossa 36 usque ad gl. 176 et a gl. 177 usque ad gl. 191. Itidem series duplex est in litera Z. In litera H servatur literarum ordo a gl. 10 usque ad gl. 21, in litera Θ a glossa 2 usque ad finem, in litera I a gl. 5 usque ad gl. 21, in litera K a glossa 10 usque ad gl. 97. Tum in sequentibus ordo turbatur sed in extrema litera Ω denuo apparet a glossa 4 usque ad finem.

Sequitur ut dicam quem usum illa observatio habeat. Nempe iis locis omnibus quibus literarum ordo servatur, tenemus *plerumque* excerpta e Diogeniano. Constat ex eo deprompta esse quaecumque legantur α. 146—162, 211—233, β. 38—fin et quod imprimis memorabile est, γ. 29—112 et ω. 4—fin. Alibi quoque agnosco Diogenianum in turbato verborum ordine sed loci quos indicavi, quippe ex continua serie, sunt imprimis utiles, primum quia paucissimas homericas et sacras admixtas habent, unde jure colligere mihi videor eos e Diogeniano excerptos esse ac minime ex Hesychio, tum quia *in continua serie* glossarum quas nostrum lexicon cum Hesychio communes habet, paucae tantum admixtae sunt, quae nunc apud Hesy-

chium prorsus desunt, unde valido argumento egregie confirmatur quod saepe dixi, in Hesychii lexico lemmata Diogeniani non adeo multa excidisse. Denique est ea observatio utilis ad Hesychium supplendum et emendandum, de quo negotio Ruhnkenius iam saepe dixit in Auctario. Dabo quaedam exempla, sed quia res cum Photio non arctissime cohaeret, alia multa aliis sciens relinquam.

Primum laudabo glossam α. 70: *ἀκροθίνιον· κυρίως μὲν ἡ τῶν θινῶν ἀπαρχή· θῖνες δέ εἰσιν οἱ τῶν πυρῶν καὶ τῶν κριθῶν σωροί· καταχρηστικῶς δὲ ἡ ἀφ' ὁτουοῦν ἀπαρχή.* Haec servavit Hesychius: *ἀκροθινίων· ἀπαρχὴ τῶν θινῶν· Θῖνες δὲ εἰσὶν οἱ σωροὶ τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν· ἡ πᾶσα ἀπαρχή.* Desumta haec videntur e tragico lexico, cf. Schol. Eur. Phoen. 210.

In voce *αὐχμοί* Hesychius nil praeter *αὐχμοί· ἀνομβρίαι*, sed supple e glossa α. 77: *αἱ ἀνομβρίαι ἀφ' οὗ καὶ αἱ ἐκπυρώσεις τῶν φυτῶν καὶ ἀφορίαι καὶ ἀκαρπίαι.*

Mutila glossa est apud Hesychium *ἀμφίθυρος οἰκία· ἔχουσα ἀμφοτέρωθεν οἰκίας.* At supple ex α. 84: *ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν θύρας φερούσας ἔξω εἰς τὴν ὁδόν.* Cf. Soph. Philoct. 158.

In glossa *ἄγειν καὶ φέρειν* Hesychius: *τὸ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν·* haec tantum. At in lexico Bekkeri: *ἀντὶ τοῦ λῃστεύειν καὶ ἁρπάζειν· ἤγετο μὲν τὰ ἔμψυχα, ἐφέρετο δὲ τὰ ἄψυχα.*

In glossa *ἀνωμαλία* apud Hes. interpretatio excidit. Apud Bekkerum α. 188: *ἀνωμαλία· καὶ ἡ ἀνισότης καὶ ἡ νῆσος.* Corrigam: *καὶ (ἀνώμαλος) ἄνισος.*

Grave vitium concepit Hesychii glossa *ἀμνόν· μᾶλλον. ἢ τὸ ἄρτι τεχθὲν πρόβατον.* Compone Bekk. α. 97: *ἀμνὸν καὶ ἀμνήν· τὸ βραχὺ καὶ νεογνὸν καὶ ἄρτι τεχθὲν πρόβατον.* Fugit M. Schmidtium ΜΑΛΛΟΝ ortum esse ex ΑΜΝΟΝ. Quod Eustathius de hac voce invenit in lexicis suis rhetoricis p. 1627. 15, hoc descripsit quoque Photius, a quo Suidas accepit.

Adnotat Hesychius *ἀγορά· ὄνομα τόπου ἢ λιμένος. Θετταλοὶ δὲ καὶ τὸν λιμένα ἀγορὰν καλοῦσιν.* Addit grammaticus Bekk. α. 170: *Κρῆτες τὴν ἐκκλησίαν, παρ' Ὁμήρῳ καὶ πάντα ἀθροισμόν.*

Consideremus nunc eam seriem a gl. 211 ad gl. 230, quae e Diogeniano fluxisse videtur. Supplendus est Hes. *ἄγονον· πήγανον ἢ πολύγονον·* at Bekk. α. 211: *ἄγονον· πήγανον μεγαλοπρεπές, πρᾶον παρ' ἐνίοις ἢ ἄγνος.* Hes. *ἀγορὰ Ἀργείων· τόπος*

Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος. At Bekk. α. 213 exp. *καὶ ἐν τῇ Τρωάδι τόπος καὶ Ἀθήνησιν.* Desunt contra apud Hes. glossae 212 *ἀγόντων*, 215 *ἀγορητάς*, 218 *ἄγος*, 221 *ἄγροικος*, 223 *ἀγρῶσαι*, 226 *ἀγυρτώδη*, 228 *ἀγχίθυρος.* Equidem Hesychii Codicem hic lacunosum esse arbitror neque puto tantum glossarum nnmerum ex universo lexico excidisse, quantus ex hoc specimine videri possit, nam in literis B et Γ, quibus continetur, ut dixi supra, longa series glossarum ex Hesychio petitarum, vix una et altera est cnins lemma in Codice Veneto desit. Fac pericnlum et videbis.

Nunc vide Hesychii glossam. *αὐτοβοεί· τὸ παραχρῆμά τι συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις· ἅμα βοῇ Θουκυδίδης.* At Bekk. α. 247: *(τὸ) παραχρῆμά (τι) συντελεσθῆναι ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα τῷ πολεμικῷ ἀλαλαγμῷ· οὕτω Θουκυδίδης· παρὰ Θεοπόμπῳ δὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ κράτος.* Mox pauca supersunt apud Hesychium e glossa α. 249: *Ἄβυδος· ἐπὶ συκοφάντου τάττεται ἡ λέξις, διὰ τὸ δοκεῖν συκοφάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς· καὶ Ἀβυδοκόμης· ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Ἀβυδηνοί.* Hes. habet *ἀνθερεών· ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος, ἀφ' οὗ μέρους ὁ πώγων ἄρχεται.* Addit Bekk. α. 253: *καὶ βοτάνη δέ τις ἀνθερεὼν καλεῖται.* Hes.: *Ἀνθεστηριάδας· τὰς ἐχούσας ὥραν γάμου, Ῥόδιοι.* Addit Bekk. α. 254: *μηδέπω δὲ γεγαμημένας.* Hes.: *ἀποκήρυκτος· ὁ ἐφ' ἁμαρτήμασιν ἐκπεσὼν τῆς πατρῴας οἰκίας.* Supplet Bekk. α. 256: *ἐκποίητος δὲ ὁ ἑτέρῳ δοθεὶς εἰσποιήσασθαι· οὕτως Ἐρατοσθένης.*

Addam glossas in litera α, qnae totidem verbis apud Hes. legnntur: 4, 27, 28, 147, 148, 151, 153, 158, 159, 161, 191, 214, 219, 225, 227, 229, 243, 245, 252, 255, 290. Aliae sunt ubi Hesychius plura habet quam grammaticus Bekkeri, nempe 19, 58, 74, 125, 157, 160, 169, 185, 189, 207, 208, 209, 216, 220, 224, 235, 246.

Videamus de litera B; cnius ea pars qnae *κατὰ στοιχεῖον* conscripta est, multa habet cum Hesychio communia. Ac statim vide ap. Hes. *βασσάραι· χιτῶνες οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι.* Addit Bekk. β. 38: *καλούμενοι οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασσαρέως Διονύσου· ἦσαν δὲ ποικίλοι καὶ ποδήρεις.* Sine sensu editur apud Hes. *βρενθύεσθαι· θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι.* Rectius Bekk. β. 42: *βρενθύεσθαι· διὰ*

θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι ὀργίζεσθαι. Hes. habet βρένθις· θριδακίνη, Κύπριοι., et βρένθον· μύρον τι ὡς βάκκαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον· καὶ ὄρνεον βρένθος ὅπερ ἔνιοι κόσσυφον καλοῦσι. At Bekk. β. 49: βρένθειον· μύρον τῶν παχέων ὡς ἡ βάκκαρις· οἱ δὲ ἄνθινον μύρον·· καλεῖται δὲ καὶ ὀρνεόν τι βρένθος, ὃν ἔνιοι κόσσυφον. Κύπριοι δὲ βρένθιν τὴν θρίδακα λέγουσιν. In Hes. gl. βρεττία excidit πίσσα, restitnendum e β. 53. Hes. exp. βέβηλον· τὸ μὴ ἱερὸν καὶ ἄθεον· καὶ ἀβέβηλον. . . . Supplebit β. 57: καὶ ἀβέβηλα τὰ θεῖα· οἱ δὲ τὸ βάσιμον χωρίον καὶ ὅσιον μὴ καθιερωμένον τε θεῷ, ἐφ' οὗ κέχρηται καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ τετάρτῳ (c. 97). Hes. habet: βέβλωκεν· ἤρεμεῖ, φύεται. Addit Bekk. β. 58: φαίνεται· βεβλωκὼς δὲ ἐληλυθώς. Non satis mirari possum M. Schmidtium, quamquam memor fuit Hom. Odyss. ρ. 190: δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιϛα ἦμαρ, non vidisse pro ἠρεμεῖ φύεται reponendum esse ἡμέρα φαίνεται. Seqnnntur glossae 62. 63. 64 βαθμός, βαθμοί, βάθος, qnas cnm Hes. composuit novissimus Editor. Sequitur β. 65: βάθρον· βῆμα (καὶ τὸ ἐφ' οὗ καθέζομεν καὶ) ἡ βάσις (τοῦ ἀνδριάντος καὶ τὸ) ὑποπόδιον (καὶ τὸ ὑπόδημα ὃ καὶ ἐμβάς). Ex his exciderunt apnd Hes., quae uncinis notavi. Exponit Hes. quid sit βαίτυλος (Bêt-el Hebraeorum)· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός. . . Excidit etymologia quam pete ex β. 66: παρὰ τὸ τύλον ὄντα κεκρύφθαι. Hes. habet glossam βατῆρα· τὸ ἄκρον τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων ἀφ' οὗ ἄλλονται τὸ πρῶτον. Addit Bekk. β. 67: Σέλευκος. Σύμμαχος δὲ τὸ μέσον ἀφ' οὗ ἀλάμενοι πάλιν ἐξάλλονται· ἄμεινον ὡς Σέλευκος· σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῆς θύρας οὐδόν, ὃν Ὅμηρος βηλόν, οἱ δὲ τραγικοὶ βαλόν. Indidem h. e. e Diogeniano sna habet Aelius Dionysius apnd Enstath. p. 1404. 55. In glossa Hes. βάτια· ὁ τῆς συκαμίνου καρπός., restitue e Bekk. β. 69: ὑπὸ Σαλαμινίων. Glossa β. 74 ita legitur: βάκχος· ὁ ἱερὸς Διονύσου ἀνήρ, καὶ κλάδος ὁ ἐν ταῖς τελεταῖς. (ὡς δὲ ἔνιοι ϛεφάνους ὑπὸ Δωριέων)· οἱ δὲ τὸν φανὸν βάκχον· καὶ ἰχθύς· (οἱ δὲ ἔμβριχος (?) ὑπὸ Ἀλικαρνασέων βάκχος). Accedant Hesychio ea quae uncinis signavi. Itidem desnnt apud Hesychium quae eodem modo indicabo in glossa β. 77: βάλανοι· τὰ ἐξηρτημένα τῶν ὅρμων· καὶ ὁ τῶν δρυῶν καρπὸς· (κυρίως ὑπὸ Ξενοφῶντος) καὶ οἱ τῶν φοινίκων. καὶ αἱ κλεῖδες (βάλανοι, καὶ τὰ ἐμπίπτοντα τῇ κλειθρίᾳ. Κρῆτες δὲ τὰ ἀμύγδαλα βαλάνους·) οἱ ἰατροὶ δὲ

βαλάνευς τὰ ἐντιθέμενα τῇ ἕδρᾳ λέγουσιν. In seq. glossa rectius β. 78: βάσιμον· εὔπλωτον, εὐεπίβατον. Vide quoque glossam β. 90: βήρηκες· μᾶζαι ὀρθαί, οἱ δὲ ἁπλῶς μάζας ἐπάνω κέρατα ἐχούσας· huc usque Hes., tum addit grammaticus Bekk.: παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ τὴν ἑορτὴν Βηρηκίαν λέγεσθαι, ἐν ᾗ τοῖς θύουσι προτιθέασι τοὺς βήρηκας. His igitur locis grammaticus Bekk. Hesychio plenior est. Contra in utroque lexico conveniunt β. 39. 40. 50. 59. 60. 61. 70. 71. 72. 80. 82. 85. 86. 87. 88. Plura habet Hesychius quam grammaticus Bekk. gl. 54. 55. 73. 75. 76. 83. 84 et 92. Pauca lemmata Bekkeri in Hesychio prorsus evanuere; potiora sunt 51: Βρεττηνοί et 79: βραδυπλοήσας, quae *continua* series glossarum Hesychianarum apud Bekkerum satis demonstrat unde desumta sint.

Non est alia litera quae plura Hesychiana continet quam Γ. In ea iam notavimus longam vocabulorum seriem, quae fere tota illinc sumta est. Hesychius supplendus est in glossis quae sequuntur. Habet interpretationem vocabuli γαῖσος· ἐμβόλιον ὁλοσίδηρον. καὶ ὄνομα ποταμοῦ. οἱ δὲ μισθόν. ἢ ὅπλον ἀμυντήριον. At plenius Bekk. γ. 41: γαῖσος· ἐμβόλιον σιδηροῦν τριήρων.. δὲ τὴν φωνὴν ἐπὶ τῶν ἀκοντίων ἃ Ῥωμαίους καλεῖν ὑσσούς. Ἰταλιῶται δὲ καὶ Ταραντῖνοι γαῖσον τὸν μισθὸν λέγουσιν, in quibus pro τριήρων corrigam Ἰβήρων ex Athen. VI. 273, sic: ἐμβόλιον σιδηροῦν· Ἰβήρων δὲ τὴν φωνήν (φασι) ἐπὶ τῶν κτέ. Unde Hesychius explicationem acceperit, quam vides eum excerpendo pessumdedisse, nunc casu constat diserto testimonio Scholiastae a Montefalconio editi ad Josuae c. 8, 18: ὁ δὲ λεξικογράφος Διογενιανὸς ἐμβόλιον εἶναι ὁλοσίδηρον, ἄλλοι δὲ ἀκόντιον, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ὑσσόν. Nota porro Pausaniam quoque apud Eust. p. 344. 12 Diogeniani scrinia compilasse; sed non supervacaneum erit observare locum in lexico Bekkeri ex eius opere non esse excerptum; obstat enim ipsa vocabulorum series, quae tota e Diogeniano excerpta est. Iterum Hesychius mutilus est in voce γαίων· γαυριῶν. At in Bekk. γ. 42: γαίων· ἱλαρός, γαυριῶν, τερπόμενος· γαίουσα δὲ ὑπερφρονοῦσα· γαίεσκον δὲ ἔχαιρον. In glossa Bekk. γ. 46: γαλαξία· (ἑορτὴ Ἀθήνησι μητρὶ θεῶν ἀγομένη) ἐν ᾗ ἕψουσι τὴν γαλαξίαν· ἔστι δὲ πόλτος κρίθινος ἐκ γάλακτος. Desunt apud Hes. quae uncinis significavi. Componendae sunt Hes. gl. Γαληψός· παίζει μὲν Εὔπολις, παρὰ τὸ

λαμβάνειν· ἔςιν δὲ καὶ πόλις. καὶ βοτάνης εἶδος: et Bekk. γ. 51: Γαληψός· πέπαικται ἀπὸ τοῦ λαβεῖν. ἔςι δὲ καὶ βοτάνη τις οὕτω καλουμένη, καὶ πόλις Μακεδονίας. Vide quoque γ. 67: γαυλόν· κάδον· καὶ (γαυλοὶ) παρ' Ὁμήρῳ (τὰ ποιμενικὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος)· λέγεται δὲ καὶ Φρέατος ἀντλητήριον γαυλός· καὶ ἐν ᾧ τὰ πλοῖα ἀντλεῖται κάδος· (καὶ τὰ Φοινικικὰ δὲ πλοῖα γαυλοί καὶ γαυλικὰ χρήματα) παρὰ Ξενοφῶντι (τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων). Hesychius ea tantum habet quae uncinis inclusi, tum addit in fine: τινὲς δὲ καὶ τὰς χύτρας γαυλοὺς καλοῦσι. Hes. exp. γαυσόν· σκαμβόν, ςρεβλόν. Addit Bekk. γ. 69: χωλόν, διεςραμμένον. Γεῖσα dicuntur Hesychio αἱ ᾦαι τοῦ ἐνδύματος, nempe ex Aristophane, cf. Bekk. γ. 74. Habet Hes. γεισιποδίζειν, sed omisit adnotare quid sit γεισίποδες, quod nunc pete a Bekk. γ. 75. Plura quoque Bekk. 81 et 83 in vocibus γενεά et γενναῖος. Habet Hesych. monstrum vocabuli γενούςης, addit Bekk. γ. 86 παρὰ Πλάτωνι ἐν Φιλήβῳ, vides igitur quam vetus corruptela sit, cuius emendatio nunc facile eruitur e Codice Bodleiano. Similiter invenies plura ab grammatico Bekk. servata esse in glossis γ. 89 γέρανος, 98 γίγαντος, 101 γλαὺξ ἔπτατο, 105 γλυκυθυμία, 106 γνύπετον, 107 γνῶθι σαυτόν et 112 γόργυρα.

Convenit uterque grammaticus in glossis γ. 30. 31. 33. 38. 39. 40. 43. 44. 45. 47. 49. 52. 53. 54. 55. 57. 58. 60. 61. 62. 63. 65. 66. 70. 71. 72. 73. 76. 77. 78. 84. 88. 91. 92. 94. 95. 97. 99. 102. 108. 109. Plura Hesychius habet in glossis 32. 34. 35. 37. 48. 56. 64. 68. 79. 81. 82. 96. 110.

Exciderunt ex Hesychio Bekk. glossae γ. 29. 85. 90. 93. 95. 100 h. e. sex inter octoginta tres, neque eae magni momenti et praeterea in Bekkeri Codice fortasse aliunde interpolatae. Hoc maxime argumento uti debere existimo qui probare velit ex Diogeniano pauca lemmata apud Hesychium desiderari. Mihi quidem res nunc manifesta videtur.

In litera Δ glossae Hesychianae sunt multo pauciores ac fortasse prorsus nullae post viginti primas. Hesychius aliquid lucratur e glossa 11, quae tamen plenior est apud Harpocrationem, 13 διδάσκαλος χοροῦ et 20 δεκάζειν. Aliae sunt quae ad verbum conveniunt, quae omnia aliquando accurate notabuntur in utilissimi lexici nova editione.

Litera Z paucarum glossarum est, sed observabis dimidiam fere partem ex Hesychio esse, quem illinc supplebis in v. ζακυνθίδες.

Itidem non multa Hesychiana insunt literae K. Potiora sunt in glossis 11 καθέδραι ubi Photium compone, 15 καλαμίτην, 44 κέρκος in qua confusa esse animadvertes εὐρὰ et θύρα, 95 κῶμαι, 111 καταπροίξει et paucis quibusdam aliis.

Litera Ξ decem tantum glossas habet, sed ex his sex sunt e Diogeniano, omnes una excepta Hesychianis multo pleniores, nempe 1 ξενίζειν, 6 ξανθίζεσθαι, 7 ξάνιον, 9 ξυςίς, 10 ξύςον. Nota ξ. 6 ξανθίζεσθαι· τὸ κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας Λάκωνες, Ἀττικοὶ τὸ βάπτεσθαι τὰς τρίχας. Observatio confusa videtur, sed, nisi omnia me fallunt, vetus grammaticus quaedam tradiderat non de Laconico verbo κοσμεῖσθαι sed σμῆσθαι.

Has igiter literas notarat Ruhnkenius, verbo rem attingens in celebrata Praefatione ad Hesychium, sed casu omisit indicare literam Ω, quae fere tota ex Hesychio derivata est; sunt enim tres tantum glossae ab initio aliunde assutae, caeterae omnes aliquid conferunt ad Hesychii emendationem. Instar omnium sunt glossae ὠλίγγην et ὠσχοί.

Neque illud sine animadversione dimittam, quod Ruhnkenius affirmat, grammaticum ceteras Hesychii literas ne attigisse quidem. Sunt alibi vestigia multo rariora, sed prorsus deesse non dixerim. Veluti in litera E cum Hesychio componam glossas 2. 4. 5. 6. 7. 15. 20. 23. 24. 27. 30; tum in sequentibus glossis quae fere κατὰ ςοιχεῖον decurrunt, vestigia rarescunt. In litera H vide glossas 2. 3. 5, sed ibi Hesychius plenior est. In litera Θ gl. 2. 3. 5. 30, quae et ipsae non multum conferunt ad Hesychii emendationem. In litera I gl. 4. 15. 16; in literis Λ M N O parum est quod huc facit, si exceperis in O litera gl. 20. 21. 22. In litera Π contulerim gl. 17 et 80, in litera Σ gl. 80, cet.

Multae sunt glossae de quibus ambigas, utrum grammaticus eas ex Hesychio habeat an aliunde; exemplo sit glossa δ. 11 δεκατεύοντες, de qua Hesychius fere eadem refert quae Harpocration, uterque secutus doctrinam veterum Alexandrinorum. Tales igitur glossas grammaticus haurire potuit, tum e Diogeniano, tum e rhetoricis lexicis, quibus illa aetas abundabat.

Sed missis illis glossis de quibus alii aliter judicabunt, si resecueris omnia quae certo certius ex Hesychio sunt, praesertim in literis Β, Γ, Ξ et Ω, ubi ipse numerus et non interrupta series rem extra controversiam ponit, operae pretium est videre omnes glossas de quarum origine judicium ferre possimus, paucissimis exceptis, pertinere ad usum Oratorum. Hinc contuli nostrum lexicon cum Harpocratione et vidi e glossis fere mille et sexcentis, quibus libellus constat, quadringentas glossas et quadraginta eadem lemmata habere, quae apud Harpocrationem quoque videas, sed interpretatio, quamquam haud raro ad verbum convenit, plerumque paullulum diversa est: auctoritates scriptorum tantum non ubique sublatae sunt, sed in ipsa interpretatione modo hic modo ille plenior est. Ne umbra dubitationis supersit, confer α. 88: ἀβρότων et β. 21: βλιμάζειν. Sed haec res quam ὁ βουλόμενος οἷς σχολή ἐστιν comperiet verum esse, nam nihil attinet cumulare exempla, velis nolis cogit ut statuas utrumque grammaticum doctrinam suam indidem derivare, quo egregie confirmatur quod supra disputavi, Harpocrationis opusculum quod nunc habemus, excerptum esse e veteribus commentariis haud parum lautioribus.

Neque quemquam fugiet qui hanc rem susceperit examinandam, in permultis glossis nostrum grammaticum eadem tradere atque Photium, unde reperietur quoque saepe cum Etymologo convenire, quem Photio usum esse demonstravimus, cf. μ. 46, π. 161, Φ. 27. Quaeritur uter alterum descripserit. Respondeo: neuter. Primum in eadem re explicanda modo hic, modo ille plenior est et doctior. Tum Photius certe non voluit excerpere parvum libellum et nihil ad praestantiam lexicorum rhetoricorum quae sequebatur, neque noster excerpsit Photium. Si fecisset, deprehenderem in excerpto quamvis mutilo interpretationes locorum poetarum quos Dionysius e Diogeniano habet, et eximias observationes de dialecto Attica, quae in Photii lexico singulis paginis pellucent, sed hic admodum rarae sunt ut τ. 47 et υ. 21. Grammaticus autem Bekkeri, proscriptis Hesychianis glossis quarum alia est ratio, tantum non ubique se continet intra usum orationis solutae. Vides iam quid sequatur. Haec si recte disputata sunt, nec puto infringi posse, quia satis constat de fontibus Photii, sequitur nostro

lexico inesse debere excerpta e Pausaniae lexico. Si nihil aliud afferrem, iam suspicio videri deberet haud nimis improbabilis, sed quia ex Eustathio cognita habemus aliquammulta Pausaniae fragmenta, conjectura per se satis verisimilis argumentis stabiliri et confirmari potest.

Prima glossa quae huc pertinet est *α.* 61: ἀκροςόλιον τριήρους· τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης τὸ ἀνατεταμένον εἰς τὸ ἄνω μέρος, in qua observatione quamvis lacera agnosco Pausaniae doctrinam, quam Eustathius servavit p. 1039. 40. Eodem modo cf. *α.* 93 ἄμιππος cum Eustath. p. 1539. 24; *ε.* 47 εἰρεσιώνη cum Eust. p. 1283. 6; *θ.* 20 θριπήδεςον cum Eust. p. 1403. 33; *κ.* 20 καυσία cum Eust. p. 1399. 5; *κ.* 48 κελέοντες cum Eust. p. 884. 7; *κ.* 54 κιχλισμός cum Eustath. p. 1880. 61; *κ.* 94 κυμβεῖον cum Eust. p. 584. 19; *ψ.* 7 ψαιςά cum Eust. p. 1445. 59. Exempla sunt multo pauciora quam vellem et nullo modo efficere possunt ut res omni dubio maior videatur, sed Eustathius parum curat adnotationes de iure Attico, quae tamen fere solae in nostrum lexicon transiere. Itaque magis fortasse persuadebit id quod facile comperies verum esse, multo maiorem lemmatum numerum etiam in Photio inveniri, multa quoque in Harpocratione, ita tamen ut paulo maior sit convenientia Photii quam Harpocrationis. Compone v. c. cum utroque glossam *σ.* 11: συγγραφεῖς. Unde si quis contenderet nostrum grammaticum sequi alium, qui ipse rhetoricas glossas indidem haberet atque Dionysius, Pausanias et Harpocratiou, quos omnes ex eodem fonte hausisse supra demonstraverim, nihil sane haberem quod reponerem, nisi observassem corruptelarum aliquam similitudinem. Qui v. c. apud Cretenses Κλαρῶται vocantur, apud Photium v. πενέςαι nomen habent Καλαρῶται, apud Eust. p. 295. 29 Ἀφότται, apud nostrum *π.* 50 Καροταί. Sed alii fortasse plura de hoc argumento expiscabuntur.

Interdum grammaticus noster et Dionysius conveniunt, neque tamen miror cum sciam Dionysium et Pausaniam saepe eadem tradidisse. Exempla habes in glossis *δ.* 75 διαβασιλίζεται coll. c. Eust. p. 1425. 40 et *θ.* 2 θαλλός cum Eust. p. 1557. 32.

Cavendum tamen est ne quis putet nihil hoc lexico contineri praeter Pausaniae excerpta. Planissime agnosco alia quaedam sed non habeo quomodo in singulis rem accurate definiam.

Veluti certe non fortuitum est quod in complusculis glossis fere continuis diserte notatur usus loquendi oratorum. En exempla: α. 257: ἄξιον· τὸ ἄξιον παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται· α. 261: ἀρχαίου· ἐχρήσαντο τῷ ἀρχαῖον πάντες οἱ ῥήτορες· et ad eundem modum α. 271 ἀπειπεῖν, 274 ἀποςελλόμενοι, 275 ἀπολαχεῖν, 276 ἀσπαλιεύεσθαι, 277 ἀσέλγεια, 278 ἀμύνεσθαι, 279 ἀμείβεσθαι, 280 ἀτυχεῖν, 284 ἀσκεῖν, 285 ἀποδεδύσθαι et 288 ἀνατιθέναι. Simile quid in toto lexico nusquam recurrit nisi forte δ. 76. 77. 79. 81 et 82. Alibi frustra quaeres.

Paene oblitus eram monere inesse quasdam glossas Platonicas neque tamen multas. Exempla habes α. 294 ἀριςίνδην, cuius emendationem a Suida pete et ο. 21 ὀξυλαβῶν, qua glossa usus sum ad Platonem emendandum in Platonicis post Programma Gymnasii Leidensis. Insunt praeterea glossae sacrae sed paucae admodum, ut γ. 79 γειώρας.

Finem faciam indicandis aliquot veterum scriptorum locis qui ex nostro lexico emendari possunt.

Legitur δ. 5 in voce δημόσιος· ἐλλειπτικῶς δὲ λέγουσι τὸν δημόσιον παρέντες τὸν οἰκέτην. Hodie obstat Aesch. Tim. § 54: πρὸς ἄνθρωπον δημόσιον οἰκέτην τῆς πόλεως, ubi οἰκέτην eo libentius expunxerim, quia constat Aeschinem a nostro grammatico saepissime respici, ita ut hunc ipsum locum ei ante oculos fuisse putem.

Glossa ε. 18: εἰσφρήσειν· εἰσφορήσειν καὶ εἰσδέξεσθαι· ἐμφαντικῶς δὲ εἶπε· διὰ γὰρ τοῦ ῥήματος τὴν φορὰν τῶν εἰσιόντων ἐδήλωσεν. Quis dubitabit in rhetorico lexico respici Demosth. Cherson. § 15: οἶμαι .... εἴ τισι μᾶλλον ἀπιςοῦσιν ἢ ἡμῖν, καὶ τούτους εἰσφρήσεσθαι μᾶλλον ἢ 'κείνῳ παραδώσειν τὴν πόλιν. Imo illinc restitue εἰσφρήσειν. Illa litera ε imprimis plena est glossarum Demosthenicarum.

Alterum exemplum habes ε. 138: ἐπιτετιμημένον· τὸ τίμησιν καὶ ἐπίτασιν ἐν τῇ τιμῇ λαβόν. Respicitur Dem. Polycl. § 6: ὁρῶντες ἐν τῷ Πειραιεῖ τὸν σῖτον ἐπιτιμώμενον καὶ οὐκ ὄντα ἄφθονον ὠνεῖσθαι. At annona non cara *fiebat* sed *facta erat*, unde a grammatico gratus accipio ἐπιτετιμημένον.

Glossa est π. 156: προσηλῶν· καθηλῶν, φράττων. Respicitur Dem. Mid. § 17: τὰ παρασκήνια φράττων προσηλῶν, ubi vide

an deleri debeat φράττων ex interpretatione natum.

Addam τ. 27: τηλία· ἤτοι ξύλινόν τι ἐφ' οὗ ἔπαιζον οἱ κυβεύοντες ἢ πλέγμα τι ψιαθῶδες ϛρογγύλον ἐφ' οὗ συνέβαλλον τοὺς ἀλεκτρυόνας. Hic quoque locus documento sit supervacanea esse verba in Tim. § 53: διημέρευεν [ἐν τῷ κυβείῳ] οὗ ἡ τηλία τίθεται. Cf. κ. 106.

In eadem Timarchea § 59 legitur: ἀϛραγάλους τέ τινας διασείϛους καὶ φιμοὺς καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα καὶ τοὺς ὄρτυγας καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας. Respicitur hic locus in nostro lexico α. 91: ἀϛράγαλοι διάσειϛοι et φ. 6: φιμοί· κυβευτικὰ ὄργανα. Hinc quantocyus expunge apud Aeschinem καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα. Atheniensibus interpretatione minime opus erat.

Contra υ. 15: ὑπωπιάζων· ὑπτίως καὶ οὐκ ὀρθῶς περιπατῶν, rescribe e Timarchea § 132: ὑπτιάζων.

§ 22.

De Helladio.

Operae pretium est nunc videre de Helladii Chrestomathia, de qua Photius retulit in Bibliotheca. Codex est apud eum 279, de quo ut solet, Ἀνεγνώσθη inquit ἐκ τῆς Ἑλλαδίου Βησαντίνου ἐπιγραφομένης πραγματείας χρηϛομαθειῶν α' β' γ' δ'. Tum excerpit observationes quasdam miscellaneas de quibus ulterius nobis inquirendum est, quia Dionysius Halicarnassensis nominatim in iis laudatur. Refert Helladius: ὅτι Διονύσιός φησι μὴ λέγειν τοὺς ἀττικιϛὰς ὠνησάμην, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην, καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο (hoc corruptum est) καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντας. Mireris veterem et doctum grammaticum talia docuisse, quae nobis fere puerilia videntur, sed castigandi erant aequales, qui haec ignorabant et in loquendo perpetuo peccabant; neque dissimile est quod Photius ex eodem ut opinor Dionysio mouet v. ἑώρων. Alter locus est: ὅτι τὸ ἀρχέτυπόν φησιν Ἑλλάδιος οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων οὐδὲ ῥητόρων οὐδὲ τῶν μούσαις κατόχων εἴρηται, ὡς Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἱϛορεῖ. Miratur Meursius scriptorem Antiquitatum Romanarum aliquoties ipsum usum fuisse vocabulo quod damnaret, sed confudit ut vides avum et nepotem. Sunt autem

praeter eos duos locos alii aliquammulti, in quibus vestigia Aelianae doctrinae haud difficulter deprehendnntur. Quod Helladius docet: *ὅτι τοῦ μὲν ἀνδρὸς τὸν ἀδελφὸν αἱ γυναῖκες δαέρα καλοῦσιν, τὴν δ' ἀδελφὴν οὐκέτι δάειραν ἀλλὰ γάλων, καθὼς καὶ Ὅμηρός φησι· Εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι· καὶ θεῖον μὲν ὀνομάζουσι τὸν τοῦ πατρὸς ἀδελφὸν, οὐκέτι δὲ θείαν τὸ θῆλυ ἀλλὰ τηθίδα· καὶ πάππον μέν φασι τὸν πατέρα τοῦ πατρός, μάμμην δ' οὐκέτι τὴν τοῦ πατρὸς μητέρα, ἀλλὰ τήθην· μάμμας δὲ οἱ παλαιοὶ τὰς αὐτῶν μητέρας καλεῖν εἰώθεσαν*: hoc igitur conferendum est cum iis quae Eustathius ex Aelio Dionysio affert p. 648. 26 et 971. 20. Disputat Helladius de nominibus literarum, dicendum esse *μῦ νῦ φεῖ χεῖ ψεῖ διὰ διφθόγγου καὶ περισπωμένως*· attigit idem argumentum Aelius Dionysius apud Eustath. p. 370. 12 et Phot. v. *μῶ*. Quaeritur apud Helladium dicendumne sit *ὁ τάριχος* an *τὸ τάριχος*· saepe iam excitavimus Dionysii fragmentum apud Eustath. p. 1390. 50. Nil igitur mirum est, si quando Helladius eadem tradit quae Photius. Helladius unice probat *καλὸς κἀγαθός*, improbat *ἀγαθὸς καὶ καλός*. Similiter Photius in voce. *Μάλη* extra usum est, praeterquam in locutione *ὑπὸ μάλης*· consentiunt Helladius et Photius. Agit Helladius de verbo *μακκοᾶν*· rarissimum verbum etiam a Photio enotatum est. Helladius existimat *ἄλευρον* factum esse e *μάλευρον*· invenies vocabulum apud Photium. Uterque eodem modo interpretatur *τὸ κρήγυον*. Uterque probat Atticum vocabulum *μάκτραν*, cet. Etiam sextum Bekkeri lexicon quo multa ex Aelio Dionysio excerpta continentur, in quibusdam cum Helladio convenit. Prima statim observatio quam Patriarcha indignabundus descripsit cur Moses *ἄλφα* dictus fuerit, *διότι ἀλφοῖς τὸ σῶμα κατάστικτος ἦν*, legitur apud Bekk. p. 381. 27. De spiritu pronominis *ἄττα* egit Helladius; locus est multo plenior in Bekkeri lexico p. 460. 32. Helladius interpretatur *ἀστράβη* et *ἀστραβηλάτης*, cf. lex. Bekk. p. 454. 18 et 455. 15.

Quid igitur? Dicamne Helladium legisse Aelium Dionysium? Non faciam. Supra videor mihi obtinuisse Phrynichum libenter exscribere et nominatim interdum laudare Dionysium. Cum igitur videam quanta sit convenientia inter Helladii et Phrynichi reliquias, quam Photius quoque observavit cum de eo iudicium ferret, malo statuere inter Helladium et Dionysium, tertium,

Phrynichum dico, intercedere. Visne exempla quibus hoc probem? Quod fragmentum primo loco posui, ubi Helladius Dionysium auctorem affert, id non magnopere differt ab eo quod Phrynichus tradit in Ecl. p. 56. Observatio de locutione ὑπὸ μάλης apud Phrynichum est p. 84. Μάμμην apud Atticos *matrem* significare non *aviam*, iisdem fere verbis est apud Phrynichum p. 52. Dicendum esse γλωσσοκομεῖον penultima longa Helladius habet e Phrynicho p. 54. Quod intersit inter θρίδαξ et θριδακίνη exponit Helladius; lacera est Phrynichi observatio p. 52. Prudenter Aelius Dionysius apud Photium: ξύστραν καὶ στλεγγίδα λέγουσι. Phrynichus in Ecloga edicit pro imperio: ξύστραν μὴ λέγε ἀλλὰ στλεγγίδα. Factum est in Helladio quod in excerpendo saepe factum est apud alios, ut observatio inverteretur; absurdum est quod Helladius tradit incertum ipsius an Photii vitio: παλαιότερον καὶ ἡ ξύστρα τῆς στλεγγίδος.

Nondum dimittere possum Helladium. Nempe quis credat quod Photius in Bibliotheca subjungit: Helladius ἰαμβικῷ μέτρῳ διεξῆλθε τὰ προκείμενα. Non requiro in talibus poeticum colorem et fere mirari desino, cum videam Photium paulo post tradere Horapollinem grammaticum qui scripsit περὶ τῶν πατρίων Ἀλεξανδρείας *eodem stylo* conscripsisse tragoedias: συντίθησι δὲ καὶ αὐτός (h. e. sicut etiam Serenus grammaticus fecit, qui tragoedias composuit ἐν διαφόροις μέτροις, uti et Andronicus itidem διαφόροις μέτροις τοὺς λόγους ἐντείνων) δράματα τῷ ὁμοίῳ τύπῳ. Sed tamen ridiculum opus fuit opinor, quo observationes de grammatica, de historia, de mythologia, iambico metro commendabantur. Verum quid hoc ad ineptas etymologias quibus Helladius librum distendit? Compositne etiam illas eodem metro? Difficile est Photio non credere in re tam manifesta, sed vellem tamen videre senariis inclusam hanc observationem, quam seligam quia ceteris brevior est: ὅτι τὸ ἔαρ παρὰ τὸ εὔαρ εἶναι εἴρηται· ἡδίστη γὰρ τότε τοῦ ἀέρος κρᾶσις. Similia tamen fecere alii boni, nam Serenus ille quem modo nominabam, composuit metricam epitomen Philonis grammatici. Servata est in Etym. p. 149. 54 haec adnotatio senario inclusa:

ἄρσην ὁ τὴν γυναῖκα ποτίζων τῇ σπορᾷ.

Sed credes tamen Photium quocumque tandem modo errare?

Non patietur Etymologus. Habuit eundem librum quem Photius. Laudat τὸν Βυσαντῖνον ἐν τοῖς περὶ χρησομαθείας v. νύξ p. 609. 1 et v. πετνιᾶσθαι p. 685. 55: uterque locus in nostris excerptis exstat. Tertius locus legitur p. 212. 48: Βρενθύεται· μεγαλοφρονεῖ, ἐπαίρεται, οἱονεὶ θρύπτεται· Βυσαντῖνός φησιν ἐν τοῖς περὶ χρησομαθείας οὕτω· βρένθιόν ἐςι μύρον· καὶ οὕτως ἐν τοῖς Ἰάμβοις· τοὺς οὖν ἀλαζόνας καὶ τρυφεροὺς μύρῳ χρίεσθαι ἀκολουθεῖ· καὶ ἀπὸ τούτου δηλαδὴ τοὺς θρυπτομένους ἐπὶ παντὶ τὸ ἀπαξαπλῶς βρενθυομένους λέγουσιν· οὕτως εὗρον ἐν τῷ αὐτοῦ βιβλίῳ. Fere ad verbum convenit excerptum Photii: βρενθύεται δὲ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθιον ὅ ἐςι μύρον· οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρῳ χρίεσθαι εἰώθεσαν. Sed fortasse credes aliud quid latere quod ignoremus? versus certe senarios intelligi nullo modo posse. Imo in excerptis Photii agnosco disjecta membra Helladii poetae propinantis versus flammeos medullitus. Narrat in mari Rubro apparuisse hominem Oen nomine, qui mortales astronomiam docuit; formosus superne credebatur desinere in piscem. Hoc explicat Helladius quod:

— ἠμφίεςο κηχώδη δοράν.

Vides orationem adscendere supra soccum. Libro quarto, ut intelligas eum cursum eundem tenuisse usque ad finem, cecinit quaedam σύμβολα τῆς Ἀθηναίων φιλανθρωπίας τε καὶ συμπαθείας καὶ τῆς προνοίας καὶ ἐπιμελείας τοῦ πρέποντος. Columba fugiens accipitrem, Areopagitae cuidam decidit in sinum; homo immitis perfugam interfecit; decrevit Senatus eum fecisse impie, οὐχ ὅσια. Emergunt praeclari versus:

ἱέρακα φεύγων ςρουθὸς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ.

Et:

κατέπεσεν εἰς τὸν κόλπον· ὁ δὲ τὸν πρόσφυγα.

Et:

ἔδωκε τοίνυν οὐχὶ δίκην ςρουθοῦ χάριν
τῆς δ' ἰταμότητος τῶν τρόπων.

In quibus nil quidquam mutavi ut metro consulerem, praeterquam quod apud Photium legatur οὐχὶ ςρουθοῦ χάριν δίκην. Sed nondum dabis manus; fortuito enim verba in metri speciem concurrere. Quid si poeta ne διαφόροις μέτροις utatur, cum Sereno et Horapolline, Homerum aspernetur laudare, nisi secum tri-

metris utatur. Agit de significatione vocabuli *τέττα·* utinam, inquit, ipse Homerus vocabulum interpretaretur, ut interdum facit. Quid esset *ἑλλὸν* ignoraremus, nisi ipse sequenti versu doceret esse *νεβρόν*. Utitur his verbis: *καὶ γὰρ εἰπὼν ἐκεῖ πρότερον*

πόδεσσιν ἑλλὸν εἶχε ποικίλον κύων,

τὸ ἄδηλον τῆς λέξεως διεσάφησεν, ὑποκατιὼν τὸν νεβρὸν ἑλλὸν ὀνομάσας. Est Homeri versus in Odyssea τ. 228:

ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,

unde rescripsi *εἶχε*, nam Helladii Codices habent *εἷλε*, ne levissimam macnlam in bono poeta relinquerem. Ultima quoque verba quae adscripsi, senarii formam habent: *ὑποκατιὼν τὸν νεβρὸν ἑλλὸν ὀνομάσας.*

Quod praecipuum est fragmentum in Helladii excerptis, nam alia multa sunt perexigui pretii, est de pravo dicendi genere quo usi sunt poetae Euphorion et Dionysius Syracusanus. In iis quoque metrum nullo negotio restitui potest: de Euphorione:

Ἰάσονα

ναυαγὸν εἶφ᾽ ὅπερ οὐ νεναυαγηκότα

μᾶλλον δ᾽ ἄγοντα ναῦν . . . . δηλοῖ.

Mox *τὰ χρυσᾶ μῆλα*

τῶν ἑσπερίδων φρουροῦντ᾽ ὄφιν

κηπουρὸν ὠνόμασε· παρεζήλωσε δὲ

Διονύσιον πρῶτον τύραννον Σικελίας.

Hic composuit tragoedias,

ἐν αἷς τοιαῦτα συνεφόρησε ῥήματα,

caetera quorum metrum facili opera restitui potest. Facete Helladius addit:

Εἰκότως ἄρα

τῆς τῶν τοιούτων ἀκροάσεως πολὺ

τὰς λατομίας μᾶλλον Φιλόξενος εἵλετο.

Confer Athen. III. 98 et adi praeterea Bernhard. Hist. Litt. I. p. 523 et Cobet. Orat. Inaug. p. 41.

Photius in Bibliotheca testatur praeterea se legisse *Ἑλλαδίου λεξικόν*. Creditur hic Helladius fuisse diversus ab altero de quo vidimus. Scriptor enim Chrestomathiae Photio auctore vixit tempore Licinii et Maximiani; ille qni lexicon condidit fide Suidae aequalis habetur Theodosii innioris. Sed coll. Socrate

Hist. Eccl. Script. V. 16, cuius locum excitat Valck. in Praef. ad Ammon. p. 17, fortasse videbitur verisimilius, unum tantum fuisse Helladium utriusque operis scriptorem. Ut ut est, ingentem fecimus jacturam. Lexicon erat, ut Photius refert, ὧν ἴσμεν λεξικῶν πολυςιχώτατον, οὐ λέξεων δὲ μόνον ἡ συναγωγὴ ἀλλ' ἐνίοτε δὲ κομματικῶν τινων χαριεςάτων λόγων, opinor eodem modo quem Phrynichum etiam secutum fuisse scimus. Praecipne rationem habet τοῦ πεζοῦ λόγου et sequebatur literarum ordinem eodem modo quo Phrynichus Bekkeri, h. e. nihil curabat praeter primam vocabulorum literam. Caeterum Helladii non proprium opus fuisse, sed eum excerpsisse, compilasse, contulisse aliorum opera, quis est quin sponte conjiciat?

§ 23.

De Philemone.

Restat unicus grammaticus qui Aelii Dionysii et Pausaniae mentionem facit, nempe Philemon in Technologia. Superest Parisiis in unico Codice, e quo quaedam protulit Villoisonus in notis ad Apollonium. Supervenit Burncius Anglus qui primus opusculum totum edidit, sed prorsus nihil de suo adjunxit. Illa editione usus Blomfieldus egregie fallitur in docta relatione de fontibus Photii, cum contendit Philemonem huic ad manum fuisse. Sed Blomfieldus Philemonem obiter inspexerat et magis miror errores Osanni, qui paucis annis post editionem procudit, in qua nihil probavit nisi hoc, se operi sane haud difficillimo prorsus esse imparem. Nam cum Schneiderus Saxo recte observasset Philemonem in Lexico exscribere Etymologum et Eustathium vixisseque adeo post Eustathium, h. e. saeculo duodecimo, Osannus instituit ostendere Philemonem floruisse saeculo quinto. Quodsi Eustathins accuratins legisset, vidisset recte indicasse Schneiderum; nunc ad sententiam commendandam utitur argumentis inanibus. Contendit eodem jure Philemonem fontem haberi posse, a quo Eustathius sua mutuatus sit, verum hic qui auctores suos haud incuriose laudat, Philemonis numquam meminit, nam Philemon quem laudat p. 1146. 58 ex Etym. M. p. 563. 32 est Aexonensis, aliquoties ab Athenaeo

jussus testimonium dicere. Sed est aliud argumentum multo firmius. Philemon quinquies laudat Aelium Dionysium, totidem Pausaniam. Hi loci omnes verbis prorsus iisdem leguntur apud Eustathium; nemo tamen contendet Eustathium hos laudare fide Philemonis. P. 100 πρευμενής, cf. Eust. p. 437. 10. P. 125 σορός, cf. Eust. p. 1289. 15. P. 159 τέλος, cf. Eust. p. 881. 25. P. 126 ςάθμη, cf. Eust. p. 1022. 65. P. 186 φορμός, cf. Eust. p. 1452. 15. His locis Pausanias laudatur. Dionysius autem: p. 179 φάλαγξ cf. Eust. p. 924. 6; p. 188 φρήτρη cf. Eustath. p. 259. 32; p. 213 ἄχ cf. Eust. p. 1828. 48; p. 264 ἀπένεικα cf. Eust. p. 983. 47; p. 159 τέλος cf. Eust. p. 881. 25.

Videamus nunc quid contradicat Osannus. De Schneideri sententia censet »quum tali argumento uitatur, quali ad contrarium demonstrandum uti fere possis, non opus esse data opera refellere"! Jure possis exspectare eum contulisse Eustathium; inspice tamen eius adnotationes ad locos quos modo laudavi, videbis eum fere semper hoc facere neglexisse. Sed utitur ipse Osannus fallaci argumento. Philemon mittit librum ad Antiphanem et lucubrationes suas commendat prae Hypereschii opere. Hic autem vixit quinto saeculo; non intercessere igitur, Osannus inquit, septem saecula inter Philemonem et Hypereschium. His verbis utitur: »Institutionem autem hanc Hypereschii grammaticam non credibile videtur a sexto usque ad undecimum fere saeculum perdurasse ut spatio quinque ad minimum saeculorum demenso, eam tandem aliquis vulgari usui minus convenire videri intelligeret pronunciaretque." Concedes argumentum esse non firmissimum. Vixit Hypereschius saeculo quinto exeunte; praeceptor fuit Eudociae non Villoisonianae sed filiae Leonis Magni. At Philemon potuit alium Hypereschium intelligere aequalem. Potuit praefatio a veteri opere avulsa, a grammatico Byzantino Technologiae praefixa esse. Fortasse Philemon in animo habuit lectores et Osannum decipere. Potuit aliquis uti Hypereschii claro nomine, et multa erant scripta grammatica ψευδεπίγραφα. Sed fieri nullo pacto potest ut Eustathius videatur exscripsisse Philemonem. Ex multis locis hoc colligi potest, sed unum indicabo. Confer scilicet p. 182 adnotationem de voce φερνή cum Eust. p. 742. 60: videbis Philemonem quaedam omisisse. Refert Eustathius

de Homerico vocabulo ἐπιμείλια et adscribit sententiam Apionis et Heliodori, vel Herodori, ut Eustathius perpetuo scribit. Philemon resecuit Apionis nomen; vide nunc memorabilem adnotationem Osanni, qua lecta mihi dabis eum non valde curasse quid dicat Eustathius: »Magna tamen me subit suspicio ne nomen Herodori corruptum sit, *quem inter Grammaticos Alexandrinos referri equidem ignoro*". Tum multis ambagibus docet se suspicari Herodiani nomen sub corruptela latere. Satius fuisset Eustathium inspicere, sed Osannus qui alios acriter et immerito castigat — p. 79 merus livor est — saepe implicatur turpissimis erroribus.

Ipse sermo quo Philemon utitur, ostendit eum recentissimum esse. Vel ipse operis titulus hoc demonstrare poterit, nam quinto sextove saeculo vocabulum Λεξικὸν nondum percrebruerat; Osannus in Praefatione p. XIX nil habet quod ad rem demonstrandam pertineat. Sed suspicaberis fortasse titulum esse recentem, Philemonem opus suum aliter inscripsisse. Non mirarer, nam novi complura exempla eius generis; at quid si ex ipsa Praefatione apparet titulum esse Λεξικὸν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου. Et est sane illa praefatio vitiosissimo sermone conscripta; veluti illud quod dicitur Hypereschii Technologia Antiphani minus convenire διὰ τὸ συγκεχυμένον καὶ μεθοδείας ἄνευ. Imprimis est ridiculum quod Philemon dicit in fine: lecto meo opere τὸ σόλοικον καὶ ἄκυρον τῶν λέξεων διώξεις· imo φεύξει voluit dicere, quod est prorsus contrarium. Iam Villoisonus in Praef. ad Apollon. p. 86 questus erat de vitiosa Philemonis loquela et attulit exemplum imprimis luculentum: ἐξ αὐτοῦ ὅλος ὁ οἶκος παρονομάζεται διὰ μέσου τοῦ ςέγειν ῥήματος, vide Osannum p. 157; sed ne mireris, locus descriptus est ex Eust. p. 640. 8. Aliud exemplum ipse Osannus notavit p. 170, ubi τρωγλοδύται dicuntur οἱ εἰς τὰς τρώγλας οἰκοῦντες. Et alia nullo negotio addi possunt.

Hoc addo, quae laudantur verba p. 19: καί πού τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο, non Euripidis esse, sicuti Osannus opinatur, sed legi apud Thuc. II. 70. Haeccine Osannum putare e poeta esse!

Sed jam satis est ut lectores intelligant Philemonis reliquias eodem pretio esse habendas atque Varini Camertis Lexicon.

Habeant quaedam quae alibi non legantur — quamquam pauca sunt, qua de re iudicium ferre poteris si aliquando separatim edita erunt — sed habeant quaedam sibi peculiaria, sunt tamen ea exigui momenti et equidem bonas horas non conteram in illarum quisquiliarum studio, sed omnia conferam ad veterum grammaticorum cognitionem. De Varino vide Henricum Stephanum ad Thes. I. 21 C.

§ 24.

Index fragmentorum lexicorum rhetoricorum apud Eustathium.

Restat ut indicem fragmenta lexicorum rhetoricorum apud Eustathium. Quod ut facere possem, multum me adjuvit *Index Scriptorum ab Eustathio laudatorum* nuper illatus Bibliothecae Academiae Leidensis, quem accuratissime confecit Valckenaerius, vide Luzacii Praef. ad Diatr. de Aristobulo. Hic quoque admiratus sum clarissimi viri indefessam diligentiam, qui si quis alius χαλκέντερος fuit. Paucissima fragmenta quae decrant supplevi.

Itaque Eustathius Aelium Dionysium semel laudat in Commentariis ad Dion. Perieg. vs. 912, in commentariis Homericis autem:

p. 84. 18.	166. 18.	203. 14.	204. 25.	205. 45.
» 206. 26.	207. 4.	217. 24.	219. 25.	228. 38.
» 228. 44.	229. 26.	231. 35.	239. 20.	239. 32.
» 243. 6.	258. 26.	294. 41.	338. 24.	341. 4.
» 368. 29.	396. 22.	398. 29.	405. 36.	421. 28.
» 455. 37.	456. 13.	527. 18.	561. 4.	576. 41.
» 589. 41.	603. 16.	648. 26.	648. 41.	648. 46.
» 668. 28.	707. 32.	735. 50.	741. 14.	746. 39.
» 749. 14.	756. 61.	772. 63.	800. 28.	801. 57.
» 809. 42.	813. 44.	858. 6.	859. 52.	862. 16.
» 862. 38.	870. 27.	877. 12.	880. 30.	881. 25.
» 881. 42.	883. 52.	884. 7.	898. 7.	901. 11.
» 905. 52.	906. 50.	907. 40.	911. 62.	913. 57.
» 914. 38.	916. 16.	924. 6.	927. 53.	939. 12.

p. 940. 18.	947. 26.	948. 19.	959. 42.	962. 16.
» 964. 65.	968. 3.	969. 1.	971. 20.	975. 37.
» 976. 32.	983. 47.	999. 32.	1158. 20.	1158. 59.
» 1160. 17.	1161. 29.	1165. 24.	1166. 34.	1166. 51.
» 1167. 19.	1178. 52.	1183. 18.	1208. 39.	1217. 1.
» 1220. 46.	1222. 33.	1231. 35.	1235. 58.	1257. 57.
» 1278. 50.	1279. 36.	1280. 36.	1291. 43.	1307. 23.
» 1324. 37.	1330. 7.	1340. 29.	1350. 34.	1369. 43.
» 1384. 44.	1384. 50.	1387. 5.	1387. 16.	1390. 50.
» 1395. 47.	1399. 58.	1403. 33.	1404. 55.	1408. 28.
» 1413. 32.	1417. 18.	1417. 30.	1419. 50.	1425. 40.
» 1425. 56.	1430. 37.	1430. 40.	1434. 1.	1435. 62.
» 1442. 3.	1446. 5.	1446. 20.	1450. 32.	1450. 42.
» 1453. 5.	1461. 25.	1471. 32.	1476. 63.	1480. 12.
» 1481. 52.	1483. 30.	1485. 58.	1493. 51.	1496. 51.
» 1508. 52.	1509. 44.	1511. 12.	1517. 8.	1528. 44.
» 1531. 63.	1532. 5.	1533. 57.	1557. 32.	1559. 50.
» 1562. 34.	1562. 41.	1579. 26.	1625. 18.	1625. 24.
» 1626. 5.	1636. 48.	1638. 10.	1647. 58.	1698. 30.
» 1710. 21.	1716. 37.	1721. 28.	1752. 30.	1761. 51.
» 1773. 30.	1822. 43.	1825. 7.	1828. 48.	1835. 41.
» 1851. 24.	1853.60sqq.	1871. 61.	1896. 50.	1914. 26.
» 1923. 60.	1926. 52.	1944. 8.	1946. 24.	1957. 59.

Pausanias semel laudatur in comm. ad Dion. Perieg. vs. 525, in commentariis Homericis autem:

p. 84. 18.	183. 12.	206. 28.	207. 4.	219. 25.
» 250. 14.	258. 24.	274. 22.	278. 3.	286. 18.
» 286. 28.	298. 2.	302. 27.	310. 30.	326. 37.
» 331. 14.	344. 12.	355. 38.	357. 4.	361. 37.
» 368. 10.	368. 38.	389. 46.	396. 1.	403. 6.
» 403. 37.	405. 41.	408. 4.	437. 10.	487. 5.
» 574. 28.	584. 19.	589. 41.	590. 21.	600. 46.
» 603. 16.	653. 54.	707. 32.	735. 50.	746. 39.
» 747. 25.	749. 6.	757. 52.	772. 25.	772. 63.
» 776. 33.	782. 52.	787. 8.	799. 34.	801. 57.
» 811. 40.	823. 36.	833. 48.	836. 44.	838. 54.
» 854. 13.	866. 17.	867. 29.	870. 27.	872. 62.
» 878. 21.	881. 23.	882. 12.	884. 7.	897. 53.

ΦΩΤΙΟΥ ΛΕΞΕΙΣ.

Φωτίου[1]) τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Λέξεων συναγωγή, αἳ μᾶλλον τῶν ἄλλων ῥήτορσι καὶ λογογράφοις ἀνήκουσιν εἰς χρείαν. Προσπεφώνηται δὲ Θωμᾷ πρωτοσπαθαρίῳ καὶ ἄρχοντι τοῦ Λυκοστομίου, οἰκείῳ μαθητῇ.

Πρόλογος τοῦ λεξικοῦ· δι᾽ ὧν ῥητόρων τε πόνοι καὶ συγγραφέων ἐξωρκίζονται μάλιστα.

Αἱ τῶν λέξεων πλείους, περὶ ἃς τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελιμώτατον τοῖς βουλομένοις προσέχειν, Διογενιανῷ συνελέγησαν· εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἧκεν τὴν ἴσην καὶ ὁμοίαν πραγματείαν ἐνστήσασθαι, ἀλλ᾽ οὖν, ὅσα γε ἐμὲ εἰδέναι, οὐδενὶ τῶν πρωτείων οὗτος περί γε τὸν εἰρημένον πόνον ἐξίσταται. Ὅσαι δὲ ῥητόρων τε καὶ λογογράφων Ἀττικίζουσι γλῶσσαν καὶ ἁπλῶς εἰς τὸν οὐκ ἐθέλοντα λόγον ἐποχεῖσθαι μέτρῳ συντελεῖν εἰσὶν εὖ πεφυκυῖαι· ναὶ δὴ καὶ τῆς καθ᾽ ἡμᾶς θεοσοφίας ὅσαι

---

[1]) In summo paginae primae scriptum est, χριστῷ τὸ δῶρον ἐκ νικήτα τοῦ λύχνου, et in imo, ἐκοιμήθη ὁ δοῦλος τοῦ θεοῦ νικήτας ἄεδρος καὶ ἀνοτάριος ὁ λύχνος. Literarum quae annum significabant, apices tantum reliquit bibliopegus, sed videntur fuisse ϛψζ, id est 6707, sive A. C. 1199. Ἀλέξανδρος ὁ Λύχνος Rhetor et Poeta Ephesius memoratur a Strabone XIV p. 951 A (642) citatus etiam a Stephano in Ταπροβάνη. Sic Porsonus. Pro ἄεδρος et ἀνοτάριος palam est legendum esse πρωτόεδρος καὶ πρωτονοτάριος.

δέονται σαφηνείας· ταύτας δὲ ἄρα εἰ καὶ μὴ πάσας — οὔτε γὰρ ῥᾴδιον οὔτε ἀλαζονείας ἡ ὑπόσχεσις πόρρω, ἅμα δὲ καὶ μείζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σχολῆς, — ἀλλ' οὖν ἃς μάλιστά γ' εἰδέναι προσήκει καὶ ἀναγκαῖον κεχρῆσθαι συναγαγών, τὴν ἀναγραφήν σοι κατὰ στοιχεῖον ἐποιησάμην, οὐδὲ τῶν ποιητικῶν παντελῶς ἀποστάς· ἐπεὶ μηδ' ὅσοι ταύτας συνειλόχασι τῶν ἁρμοζόντων τῇ χωρὶς μέτρου φράσει παντελῶς ἀπέσχοντο· ταύτην δ' ἄρα σοι τὴν ὑπόθεσιν συνεταξάμην μνήμης τε ἅμα καὶ φιλίας ἀφοσίωσιν· διὸ εἰ καί τινας τῶν λέξεων περιέχει τὸ σύνταγμα ἐν αἷς ἡ ποιητικὴ διατρίβει μοῦσα, περιττὸν οὐδὲν οὐδὲ φιλότιμον οὐδὲ νοθεῦον τὴν πρόθεσιν· ἐφ' ὧν τε γὰρ οὐκ ἔστι πολιτικὴν φωνὴν εὑρεῖν δηλοῦσαν καθαρῶς τὸ ὑποκείμενον, οὐ ποιητικὴν μόνον ἀνάγκη λαβεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰ γλῶτταν ἀπομάττοιτο· τὸ γὰρ ἔχειν ὁτιοῦν ὀνόματι εἰπεῖν, τοῦ μὴ ἔχειν χρειωδέστερον· καὶ δὴ καὶ ὁ λίαν σεμνὸς καὶ τὸν ὄγκον πεποιημένος κόσμον λόγος, πολλὰς αἷς τὸ ποιητῶν ἐντείνεται μέτρον, τῇ οἰκείᾳ σπουδῇ φιλεῖ ὑποβάλλεσθαι· καὶ μέντοι καὶ ὅσαι σαφέστεραι μέν εἰσι τῶν λέξεων, δοκοῦσι δέ πως μνήμης δεῖσθαι τῆς ἀναγούσης αὐτὰς εἰς τοὺς γεγεννηκότας, οὐδὲ τούτων κατὰ τὸ δυνατὸν τοὺς πατέρας ἀπεσιωπήσαμεν. ἀλλὰ καὶ εἴ πού τις ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀσάφεια τῇ τῶν λέξεων παραπλεκομένη ἑρμηνείᾳ τὸ τοῦ λόγου διέφθειρε χρήσιμον, οὐδὲ ταύτην λελυμασμένην ἐγκατελίπομεν, ἀλλ' εἰς τὸ σαφέστερον καὶ οὖν Ἀττικώτερον ἡρμοσάμεθα· σὺ δὲ μετὰ [1]) . . . . . . τὴν παροῦσαν τῶν λέξεων συναγωγὴν ἀκριβέστερον ἂν εἴης ἐποπτεύων, πότερον κομψευομένη μᾶλλον ἢ τὸ μέτριον τιμῶσα ἡ ὑπόσχεσις προοιμιάσατο. ἀλλὰ γὰρ προσθείην ὡς οἶμαι καὶ πονοῦντί σοι περὶ τοὺς ῥητορικοὺς καὶ συγγραφικοὺς λόγους, ἡ τῶν λογάδων λέξεων μελέτη τὴν ἐπὶ τοῖς ῥήμασι δύναμιν σοφωτέραν μᾶλλον ἐπιμαρτυρήσειεν.

Περίφρασίς ἐστιν ὅτε διὰ πλειόνων λέξεων οὐ πολλά, ἀλλ' ἕν τι δηλοῦται· οἷον· ἀντὶ τοῦ ἄνθρωποι, υἱοὶ ἀνθρώπων ἕως ποτὲ βαρυκάρδιοι [2]).

---

[1]) Duodecim circiter literae evanuerunt. Supplet Porsonus: σὺ δὲ ὦ κράτιστε Θωμᾶ.

[2]) Psalm. 4. 2.

Λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον· δι᾽ ὧν ῥητόρων τε πόνοι καὶ συγγραφέων ἐξωραΐζονται μάλιστα.

Ἆ· τὸ ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ τὸ εἴθε· οὕτως γὰρ Καλλίμαχος κέχρηται· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὦ ἄρθρον, ὡς Ὅμηρος· ἆ δειλοί· βραχέως δὲ καὶ δασέως ἐκφερόμενον ἅτινα σημαίνει· παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ ἴδια· καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ δὲ τὰ ἑαυτοῦ· τὰ ἃ πρὸς δῶμαθ᾽ ἕκαστος· τάσσεται δὲ τὸ ἃ καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν· ὡς καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· Πράξασ᾽ ἃ μέλλω καὶ τυχοῦσ᾽ ἃ βούλομαι. οὕτως δὲ καὶ Σοφοκλῆς λέγων· Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ· εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθὲν τὸ νῦν σημαίνει· βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἀρνητικήν· οὕτως μὲν εἰ μονοσύλλαβος ἡ λέξις οὖσα καθ᾽ ἑαυτὴν αὐτοτελῆ παριστᾷ διάνοιαν· ὡς μέρος δὲ παραλαμβανόμενον λέξεως τὸ α, δηλοῖ μὲν καὶ στέρησιν, ὥσπερ τὸ ἄνανδρον, ἄκακον· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ ἀχανὲς πέλαγος· ἀλλὰ καὶ τὸ πολύ, ὡς τὸ ἐν ἀξύλῳ ὕλῃ· καὶ τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφός, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος ἤτοι μήτρας· καὶ τὸ κακόν, ὡς τὸ ἀμήχανε, ἀντὶ τοῦ κακομήχανε, καὶ τοιαῦτα ἕτερα [1]).

---

[1]) Prior pars huius observationis, usque ad vocabulum *ἀρνητικήν*, Boethi est: convenit in plerisque Schol. Plat. Hipp. Mai. 295 A. Similia quoque Hesychius. Callimachi fragmentum exstat ap. Schol. Plat. et Hes. sed corruptum; est frgmt. 323 Bentl. Homeri locus est Iliad. λ. 816. Addit Schol. Plat. fragmentum Archilochi sed conclamatum, cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 245. In Odyss. β. 258 editur: *ἐὰ πρὸς δώμαθ᾽ ἕκαστος.* Euripidis locns est Med. 758, Sophoclis Oed. Col. 1106. Post *τὸ νῦν σημαίνει...* Scholiasta addit *ὡς ἐν Εὐκλου τοῦ χρησμο-*

Ὅτι τὸ α ὡς αὐτοτελὲς μὲν παραλαμβανόμενον σημαίνει ζ', διαφόροις πνεύμασι καὶ τόνοις ὑποβαλλόμενον· ὡς δὲ μέρος λέξεως ε' [1]).

ἆἅ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἀναφώνημα· δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός [2]).

ἀά· σύστημα ὕδατος [3]).

ἀγχίνοια· σύνεσις [4]).

ἀγχίνους· συνετός, ὀξὺς τὸν νοῦν [5]).

ἀγχιστεία· συγγένεια· καὶ ἀγχιστεῖς· οἱ ἀπ' ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δ' ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνον· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται [6]).

ἀγχίσποροι· ἐγγὺς γένους [7]).

ἀγχιστίνδην· οἱ κατ' ἀγχιστείαν, ὥσπερ ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην ἐπιρρηματικῶς [8]).

ἀγχίστροφοι· συστραφέντες ἢ ταχὺ ἐπιστρεφόμενοι [9]).

λόγου ποιήμασι, quem novimus e Pausania et aliunde. Altera pars Scholii desumta est ex lexico quodam Homerico: hinc plura ei communia sunt cum Apollonio. Cf. Hom. Iliad. λ. 155. ο. 14. Eust. 1763. 60 et 1664. 4. Erotian. Lex. v. ἀσήμοις τόποις. Valckenaer. Digress. a Theocr. p. 212 sqq.

[1]) Haec in margine Codicis sed manu eadem. Indicatur argumentum superioris adnotationis.

[2]) Hic est unicus in Photio locus, ubi nominatim laudatur Diogenianus. In Hesychii Codice perperam δασυνθὲν pro συντεθέν.

[3]) Cod. ἆἅ. Convenit Hesychius. Des. quatuor folia.

[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 332. 33. Hes.

[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 1. Hes.

[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 3 et 213. 15. Convenit quoque Lex. rhetor. p. Photium, quod hinc corrigendum. Similia habet Ammonius, de quo loco Valckenaerius egit p. 6 Animadversionum. Vide Nauck. Arist. Byz. p. 130.

[7]) Glossa Platonica, cf. Schol. Plat. Rep. III. 391 A. Lex. rhet. Bekk. p. 332. 25.

[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 8, ubi rectius τὸ κατ' ἀγχ. Alibi, p. 444. 28 pro νομοθετῶν scribe Νόμων θ'.

[9]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 10.

ἀγχιτέρμων· ὁ γείτων, ὁ ὅμορος [1]).
ἀγχωμάλου· τῆς ἴσης, τῆς ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ [2]).
ἀγωγή· ἀναςροφή, τρόπος ἢ ἡ 'κομιδὴ καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος [3]).
ἀγωγεῖ· τῷ ἱμάντι ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος, ὃς καὶ ῥυτὴρ καλεῖται [4]).
ἀγωγεύς· ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν· οὕτως Σοφοκλῆς [5]).
ἀγώγιον· τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης· οὕτως Ξενοφῶν [6]).
ἀγώγιμος· ἄγων, ἀγόμενος [7]).
ἀγωγίμων· Φορτίων ἐμπορικῶν [8]).
ἀγωγόν· ἐπακτικόν [9]).
ἀγωγούς· προπομπούς [10]).
ἀγωνία· ὁ ἀγωνισμὸς καὶ ἀγών· λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἀγωνιςική [11]).
ἀγωνίᾳ· Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι [12]).
ἀγῶνα· καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν [13]).
ἀγωνιῶ· κινδυνεύω [14]).

---

1) Eur. Rhes. 426. Lex. rhet. Bekk. p. 333. 15.
2) Thuc. IV. 134. Lex. rhet. Bekk. p. 333. 12. Tim. p. 14. Moer. p. 86. Cobet. Mnem. VIII. 231.
3) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 20. Lex. rhet. p. Phot. quocum confer Suidam. Hes.
4) Cod. ὁ καί, quod correxi e lex. rhet. Bekk. p. 333. 17. Cf. Poll. X. 55.
5) Lex. rhet. Bekk. p. 340. 26, sed plenius Phrynichus Bekk. p. 22. 20. Locus Strattidis quem memorat, servatus est a Polluce II. Apud Hes. nihil superest praeter ἀγωγεύς· ἱμάς.
6) Xenoph. Cyrop. 6. 1. 54. Lex. rhet. Bekk. p. 333. 13. Euripides in Cycl. 385 eadem significatione posuit τὸ ἀγώγιμον βάρος.
7) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 16. Locus corruptus est: certam medicinam non praestiterim.
8) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 22. Moer. p. 52. Thom. p. 10. Conf. quoque Hesychium. Respici crediderim Dem. c. Dionysod. p. 1290. 11.
9) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 23. Cf. Thom. M. p. 10.
10) Thucyd. II. 12. Lex. rhet. Bekk. p. 333. 24. Phryn. Ecl. p. 140. Perperam Hesychius ἀγωγίους.
11) Cf. Thom. M. p. 12. Harp. a Bekk. corr.
12) Cyrop. 2. 3. 15. Lex. rhet. Bekk. p. 332. 19 Plura Lex. rhet. p. Phot.
13) Lex. rhet. p. Phot. p. 663 extr. coniungit cum glossa ἀγών.
14) Hesych.

ἀγών· ὄνομα κύριον δηλοῖ ὡς Δοῦρις ἱϛορεῖ· σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸ ἄθροισμα καὶ τὸν ναὸν ἔνθα ἀθροίζονται· καὶ τὸν τόπον ἔνθα ἀθροίζεται τὸ πλῆθος [1]).

ἀγῶνα· καὶ Ὅμηρος τὸν τόπον αὐτὸν ἐν ᾧ ἀγωνίζονται· Θουκυδίδης ε'· προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον. [2]).

ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις· τάττεται ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν μηδὲν δυνησαμένων εἰς σκῆψιν [3]).

ἄγωνος· κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ὁ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη· οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς πολλάκις ἐχρήσατο [4]).

ἀγωνοθέτης· ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς· ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς [5]).

ἀγῶνα· τὴν συναγωγήν· οὕτως Ἀριϛοφάνης [6]).

ἀδαγμός· ὀδαξησμός, ὅπερ ἐϛὶ κνησμός· οὕτως Σοφοκλῆς [7]).

ἀδαμάντινα· ϛερρά [8]).

ἀδαξῆσαι· τὸ κνῆσαι, οὐκ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι· καὶ ἀδαχεῖν τὸ κνήθειν· Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεί. Ἀριϛοφάνης ἐν Ὁλκάσιν [9]).

---

[1]) Duridis Samii est ap. Mullerum frgmt. 75; de Agone cf. Pausan. V. 26. 3. Quae sequuntur fluxere e lexico Homerico, quod notavit iam Dobraeus. Cf. Lex. rhet. p. Phot. Apollon. Hes. Lex. rhet. Bekk. p. 326. 20 et 198. 8. Etym. M. Respiciuntur Iliad. *υ*. 33, *η*. 298. et Odyss. *θ*. 260. Convenit quoque Schol. Iliad. *σ*. 376.

[2]) Hom. Iliad. *σ*. 376. Thuc. V. 50. Haud satis intelligo cur Dobraeus maluerit scribere *προσελθών*· reposui Codicis lectionem. Videor mihi agnoscere Aelium Dionysium.

[3]) Cf. simile proverbium *ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει* apud Schol. Plat. Cratyl. 421 D; adde Plat. Legg. VI. 751 D. Similia Zenob. 145.

[4]) Albert. ad Hes. p. 80. n. 26. Koen. ad Gregor. p. 592. Ahrens. Dial. Aeol. p. 120. Sed verius iudicare videtur Nanckius in libro de Aristoph. Byz. p. 208.

[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 333. 28. Lex. rhet. p. Phot. Observatio est Nicandri, cf. Hes. Ammon. p. 4. Moer. p. 67. Thom. M. p. 15.

[6]) Viri docti tribuunt Aristophani poetae: malim grammaticum intelligere et referre ad Hom. Iliad. *υ*. 33. Cf. supra glossam *ἀγών*.

[7]) Lex. rhet. Bekk. p. 342. 22. Hes. Piersonus vocabulum reddidit Soph. Trach. 772. Cf. Schol.

[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 340. 33. Hes.

[9]) Cod. *τὸν ἄ'χῶρα*: correxit Bergkius ad Aristoph. Fragmt.

ἄδασμος· οὐδένα δασμὸν ἐκτίνουσα, οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκήσεως· οὕτως Αἰσχύλος [1]).

ἄδδιξ· μέτρον τετραχοίνικον· οὕτως Ἀριστοφάνης [2]).

Ἀδεὲς δέος· τάσσεται ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερὰ φοβουμένων· ἢ ἀσφαλές, οὐ φοβερόν [3]).

ἀδείμαντα· ἄφοβα [4]).

ἀδεκάστως· ἀμερίστως, δικαίως, ἀδωροδοκήτως, ὀρθῶς [5]).

ἀδεκατεύτους· ὧν οὐκ ἀνατίθεται ἡ δεκάτη τοῖς θεοῖς [6]).

ἀδελφίζειν· τὸ ἀδελφόν τινα πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς καλεῖν· οὐ μόνον ἡ κωμῳδία ἀλλὰ καὶ οἱ ῥήτορες τῇ λέξει ταύτῃ χρῶνται· οὕτως Ἰσοκράτης [7]).

ἀδημονεῖν· κυρίως μὲν ἐστι τὸ ἀπορεῖν καὶ ἀμηχανεῖν ἔν τινι δήμῳ ἢ χώρᾳ. Ὅμηρος [8]).

---

p. 252. Idem habet Lex. rhet. Bekk. p. 340. 28, sed Aristoph. locus plenius laudatur p. 474. 31. Quid sit ἄχωρ docet quoque Phryn. Bekk. p. 6. 25. Cf. Pierson. Moer. p. 40. Erotian. in v. ἀγρισθῶσιν αἱ μῆτραι habet ὀδαξησθῶσιν, variam lectionem ut opinor pro ἀδαξησθῶσιν, non interpretationem. Galenus in Lex. itidem interpretatur ἀδάξασθαι. Vide praeterea Phot. v. ἠδαξήσατο. Cobet. Mnem. X. 70.

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 342. 24 Hes. docet Aeschylum vocabulum usurpasse Ἠδωνοῖς. Corruptum est οὐδὲ μερίζουσα. Pro ἐκτίνουσα Hes. ἐκτελοῦσα.

[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 342. 26 Hesych. Pollux. 4. 168 tamen μέτρον ἑξαχοίνικον dicit esse, cf. P. Leopard. Emend. XV. 23. Eustath. p. 1854. 12 vocabulum peregrinum esse dicit et addit ἀλφίτων μελάνων ἄδδιχα, ex Aristoph. Omnium novissimus de hac voce egit Hultschius in Metrologia p. 275. Adi quoque Albert. ad Hes. v. κάδδιχον, sed hic quidem τριχοίνικος est, ut evicit Boeckhius in C. I. G. III. p. 707. Cf. Cobet. Mnem X. 65.

[3]) Cf. Schol. Plat. Symp. p. 198 A. Diogenian. 16.

[4]) Sic recte Lex. rhet. Bekk. p. 341. 1. Perperam Photii Cod. ἀδείματα. Hesych. habet ἄδειμον· ἄφοβον.

[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 4 et 213. 21.

[6]) Arist. Equit. 301. Lex. rhet. Bekk. p. 342. 27. Hes.

[7]) Isocr. Aegin. 390 C. Similia habet Harpocration.

[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 5. Aliquid excidisse palam est: coniicio: Ὅμηρος ἀλύειν, coll. Etym. M. p. 17. 8. Pari modo Hesych.: ἀλύω· ἀδημονῶ, ἀθυμῶ.

ἀδὴν· τῶν ἐν τῷ σώματι γεγενημένων ἐςὶ τοῦτο· γίνεται δὲ περὶ βουβῶνας καὶ μασχάλας· καὶ ἔτι ὑπὸ τὰς σιαγόνας· ὀξύνεται δὲ ἡ λέξις καὶ δασύνεται παραλόγως, ὥς φησιν Ἡρωδιανός [1]).
ἄδην· τὸ ἅλις. Πλάτων πολλαχοῦ κέχρηται· ἢ εἰς κόρον, ἱκανῶς; ἀρκούντως· ἐν Χαρμίδῃ· ἐπεὶ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἴχομεν [2]).
ἀδημονῶν· ἀγωνιῶν [3]).
ἀδήριτος· ἄμαχος [4]).
ἀδηφάγος· ἀθρόως ἐσθίων, πολυφάγος, γαςρίμαργος [5]).
ἀδηνέως· ἁπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως, κατὰ ςέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν [6]).
ἀδηφάγον ἅρμα· τὸ τέλειον [7]).
ἀδηφάγοι τριήρεις· αἱ μεγάλαι οὕτως ἐλέγοντο ἢ ἔχουσαι τὰ πληρώματα ἐντελῆ· καὶ ἀδηφάγα ἅρματα, τὰ μεγάλα καὶ τέλεια· καὶ ἔςι πεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἄδην ἐσθίειν ἤτοι δαψιλῶς [8]).
ἀδήωτον· ἀπόρθητον, ἀπραΐδευτον [9]).
ἀδηφάγοι· ἀγωνιςαὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριςοφάνης καὶ Φερεκράτης· ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς καὶ ἀδηφαγεῖν Ἕρμιππος· ἀλλὰ καὶ ἀδηφάγον εἶπε Λυσίας τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσαν τριήρη· Ἀλκαῖος δὲ ὁ κωμικὸς καὶ τοὺς πότας λεγομένους λύχνους ἀδηφάγους ἔφη χαριεντισάμενος· καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδηφάγοι ἐλέγοντο· καὶ οἱ γυμναςικοὶ παρ' Ἀργείοις οὕτως· λέγουσι δέ τινες καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον [10]).

---

[1]) Herodianus bis a Photio laudatur: hic et v. θωρακείοις. Pollux. 2. 225 similia tradit. Apud Hes. v. ἀδένες scribo βουβῶνας. Lex. rhet. Bekk. p. 342. 29. Herodiani locus est π. μον. λ. p. 16 Dind.

[2]) Cf. Schol. Plat. Charmid. 153 D. Lex. rhet. Bekk. p. 341. 15. Valck. ad Herodt. IX. 58.

[3]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 5. Hes.

[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 8. Hes. Usurpavit Aesch. Prom. 105.

[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 9. Hes.

[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 21. Hes.

[7]) Cf. glossam sequentem.

[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 203. 19. Eustath. p. 1394. 34 similia invenit ἐν ῥητορικοῖς λεξικοῖς. Vide seq. gl. ἀδηφάγοι, Harpocr. in voce et Moer. p. 89.

[9]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 7. Usurpavit Xen. Hellen. III. 1. 4.

[10]) Haec quoque glossa huc fluxit e rhetorico lexico, sed col-

ἀδίαντον. ξηρόν, ἄβροχον· ἢ φυτὸν παρ' ὕδασι φυόμενον τὸ καλούμενον πολύτριχον [1]).

ἀδιάφθορον· ἄμωμον· λέγεται δὲ ἀδιάφθορον καὶ τὸ μήπω μετ' ἀνδρὸς παιδισκάριον γεγονός, ὡς Μένανδρος· καὶ μὴν ἀδιάφθορον τὸ μηδεμιᾷ ὑποκείμενον φθορᾷ· ὡς Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς· ὁπότε δὴ τὸ ἀδιάφθορον καὶ ἀθάνατον οἴχεται· λέγεται δὲ ἀδιάφθορον καὶ τὸ μὴ παρακεκινημένον τῆς ὀρθῆς γνώμης, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Νόμων ς'· ἀδιαφθόρους ταῖς δεήσεσι δικάζειν· προάγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπιρρηματικῶς, ὡς Αἰσχίνης φησὶν ἀδιαφθόρως [2]).

ἀδιαίτητος· ἀλλότριος, ἀήθης [3]).

ἀδιάκριτος· ἀδιαχώριστος· λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων τὰ δέοντα ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων [4]).

Ἐπώνυμοι· οἱ κατ' ἀρετὴν διαπρέποντες, ἀστοὶ καὶ ξένοι, χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτιμῶντο· ἀφ' ὧν ἐνίων καὶ ταῖς φυλαῖς ἐτέθη ὀνόματα· φασὶ δ' ἐκεῖθεν πρῶτον δόξαι τὰς φυλὰς ἐξηγήσασθαι· ἀπορούντων γὰρ αὐτῶν ὀνόματα ταῖς φυλαῖς θέσθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆσαι· καὶ ἕκαστον ὀνόματα δέκα διαγραψάμενον κληρῶσαι· παρὰ οὖν τὰς εἰκόνας τῶν ἐπωνύμων τούτων εἰσηγοῦντο τοὺς νόμους πρὶν ἢ γενέσθαι κυρίους, ἵν' ἐντυγχάνοντες αὐτοῖς οἱ βουλόμενοι κατηγοροῖεν [5]).

ἐρᾷ· ἐπιθυμεῖ [6]).

---

latus Hesychius cum Photio, Harpocratione et Eustathio, monstrabit omnes doctrinam suam indidem habere. Vide quoque Pollux. I. 121. Plura HSt. I. p. 651. Vocabula δρομεῖς τινὲς ἐν Νεμέᾳ apud Hesych. in corruptela pellucent et nunc Photii ope restituti sunt a M. Schmidtio. Ceterum malim: ἔφη δὲ καὶ ἀδηφάγον νόσον Σοφοκλῆς, ut referam ad Philoct. 313.

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 343. 1. Hesych. Eustath. p. 1251. 27.

[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 343. 3. Platonis loci sunt Phaed. p. 106 D et Legg. VI. 768 B, Aeschinis Timarch. § 147.

[3]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 13.

[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 341. 11 et 213. 22. Des. centum folia.

[5]) Cod.: ὑφ' ὧν ἐνίων et ὀνόματα ἴδια γραψάμενον. Correxit Dobraeus. Praeterea Cod.: ὄνομα ταῖς φυλαῖς. Conf. Harpocr. Schömann. Antiq. Jur. Publ. p. 201. Wachsmuth. Antiq. Gr. II. p. 312.

[6]) Hesch.

ἐρανεμπόλοις· τοῖς ἐκ τῶν ἐράνων ἐμπολῶσιν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν [1]).
ἐρανέμπολοι· ἀπὸ τῶν ἐράνων βιοῦντες [2]).
ἐργάτης· Φιλεργός.
ἐργασείειν· ἐργαςικῶς ἔχειν [3]).
ἐράνια· δῶρα [4]).
ἐράνιον· ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον [5]).
ἔρανος· ἐντολή, εἰσφορὰ ἢ συλλογή· ἢ σπουδαιότερον [6]).
ἐρανιςάς· ὡς ἡμεῖς καλοῦσιν· Ἀριςοφάνης Ὀλκάσιν· πρώην ἐρανιςὰς ἑςιῶν ἤψησ' ἔτνος. [7]).
ἐρανίσαι· τὸ λαβεῖν ἔρανον καὶ συλλέξαι παρά τινος [8]).
ἐρανιῶν· ἐρανισθησόμενος.
ἐραςριᾶν καὶ ἐρατίζειν λέγουσιν [9]).
ἐρατειχεύειν· ςραγγεύεσθαι [10]).
ἐργάνη· ἡ Ἀθηνᾶ, παρὰ τὸ τῶν ἔργων ἐπιςατεῖν· ταύτης εὑραμένης τὰς τέχνας [11])
ἐργατίςερον λέγουσιν [12]).
ἔργον εἰπεῖν· χαλεπὸν εἰπεῖν.
ἐργολαβῆσαι λέγουσιν [13]).

---

[1]) Hesych. Cf. Harp. v. πληρωτής. Heraldus et Reinesius: ἐπὶ τῶν ἀργῶν.
[2]) Cf. gl. super.
[3]) Usurpavit Sophocl. Philoct. 1001. Cod. ἐργασίην· ἐργατικῶς ἔ.
[4]) Cod. ἔρανα. Hesych.
[5]) Cod. ἔρανον: emendata lectio ap. Hesych. et lex. Bachm.
[6]) Pro ἐντολὴ malim συμβολή, cf. Schol. Plat. Leg. XI. 915 E. In Codice nullum lacunae vestigium.
[7]) Cf. Harpocr. v. ἐρανίσας.
[8]) Cf. Harpocr. ll.
[9]) Cod.: ἐρωτίζειν. Correxit Schleusnerus.
[10]) Cod.: ςρατεύεσθαι. Cf. Hes. Interpr. v. ἐρατεινεύειν. Vox obscura. Valck. Animm. ad Ammon. p. 132.
[11]) E Pausania, Eustath. p. 1437. 47. Cf. Hes.
[12]) Cod. ἐργαςίτερον. Correxit Dobr. Aliter Coraes ap. HSt. p. 1975 C: ἐργάτιν ἕτεροι λέγουσι, scilicet coniungendum cum glossa superiore.
[13]) Vide glossam seq. Cf. lex. rhet. Bekk. p. 259. 15 et Lex. Bachm.

ἔργον· ὁ μισθός· καὶ λαβεῖν ἔργον· τὸ μισθῶσαι ἑαυτόν [1]).

ἐργολάβοι· οἱ προϊστάμενοι τινῶν [2]).

ἐρεβίνθινος Διόνυσος· ἀντὶ τοῦ ζωμός. παροιμία· τάττεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀφορμὰς τῶν εἴτε χρηστῶν εἴτε μοχθηρῶν ἐκβάσεων παρεχομένων [3]).

ἐρέβινθος· αἰδοῖον [4]).

ἐρείδειν· τὸ ἐσθίειν σφοδρῶς ἢ ἄλλο τι ἐνεργεῖν συντόνως· Ταγηνισταῖς· ἐρείδετον κἀγὼ κατόπιν σφῷν ἕψομαι [5]).

ἐρείδειν· συντόνως ἐσθίειν· ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων [6]).

ἐρεσχηλεῖν· πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ' Ἴωσιν· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἀπὸ τῆς λέσχης [7]).

ἐρεσχηλοῦντα· σκώπτοντα καὶ χλευάζοντα· καὶ οἷον ἐρίζοντα [8]).

Ἐρετρικὸς κατάλογος· ἐπὶ Διφίλου ἄρχοντος ἔγραψαν ψήφισμα τοὺς ὁμήρους καταλέξαι ἐξ Ἐρετριέων πλουσιωτάτων [9]).

ἐρεφθείς· ἐπιστεγάσας [10]).

ἐρήμη δίκη· ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν καταδιαιτηθῇ [11]).

ἐρήμην ἁλῶναι· [12]).

---

1) Malim: ἔργον· ὁ μισθὸς καὶ (ἐργολαβῆσαι λέγουσι τὸ) λαβεῖν ἔργον (καὶ) τὸ μισθῶσαι ἑαυτόν, cf. Aeschin. 58. 26. Recentiores videntur dixisse λαβεῖν ἔργον, cf. HSt. III. p. 1980 extr.

2) Non inepte retuleris ad Plat. Rep. II. 373. B.

3) Aliter Hes. et Zenob. 283. Quid Photius dicat, non satis intelligo.

4) Aristoph. Nub. 1399, alibi. Hes.

5) Hinc apparet bene correctum esse in Hesychio συντόνως pro συντόμως.

6) Cod. ἐρέσσειν pro ἐρείδειν. Hes. refert ad Arist. Pac. 31.

7) Docte Piers. Moer. p. 159. Praeferenda erit forma ἐρεσχελεῖν, si probabitur ratio qua Porsonus Advers. p. 128 versiculos restituit Athen. XV. 685 F. Sed vide Etym. M. 374. 50.

8) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 258. 29. Hes.

9) Cod. Ἐρετριατῶν, h. e. Ἐρετριαίων pro Ἐρετριέων. Hes. Ἐρετριακός.

10) Nil novi commodius quam ἐρειφθείς· ··· : – ἔρεψα· ἐπεστέγαστα: – Illam glossam ad Soph. Ai. 308, hanc ad Hom. Iliad. α. 39 retulerim.

11) Schol. Plat. Apolog. 18 C. Similia Hesych.

12) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 245. 14.

ἔρημον ἐμβλέπειν· ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν· Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ[1]).
ἔριθος· ἡ μισθοῦ ἔρια ἐργαζομένη[2]).
ἐρείκη· εἶδος φυτοῦ[3]).
ἐρεικτῶν· τῶν διχερεικτῶν πυρῶν καὶ μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένων, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι· τοῦτο λέγουσιν ἐρεικτόν[4]).
ἐρινάζειν· ὀλύνθους περιάπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς, ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν καὶ ἀγρίων συκῶν· ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆνες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων συκῶν καρπὸν καὶ κρατύνουσιν αὐτόν, ὥστε μὴ ἀπορρυῆναι τῶν δένδρων[5]).
ἐριούνιον πόρον· τὸν χθόνιον[6]).
ἐρίπναι· αἱ ἀπερρωγυῖαι πέτραι[7]).
ἐρρικνωμένον[8]).
ἐρίῳ στέψαντες· ἀντὶ τοῦ στέμμα περιθέντες. Πλάτων Πολιτείας γ'[9]).
ἐρκάνη· φραγμός[10]).

---

[1]) Cf. Bgk. Arist. frgm. p. 248.

[2]) Similia Hes. et Schol. Hom. Iliad. σ. 550.

[3]) Perperam Hesych. ἐρίκη. Adnotatio est Pausaniae, coniungenda cum glossa seq.

[4]) Codex ἐρικτῶν, διχερικτῶν, ἐρικτόν. Refer ad Arist. Ran. 505. Observatio est Pausaniae, cf. Eustath. p. 941. 21. Hes. et gloss. sacr. χίδρα in lex. Bachm. Praestat fortasse scribere δίχ' ἐρεικτῶν.

[5]) Adnotatio Pausaniae, cf. Eustath. p. 653. 54. Aliter Hes. De re Arist. Hist. Anim. V. 26. Sophocles dixit ἐξερινάζειν: Athen. III. p. 76 C, cf. Porson. Advers. p. 52 et Cobet. Var. Lect. p. 289. Etym. M. interpretatur vocabulum ἀνηρίναστος.

[6]) Codex πάρον, sed conf. Hes. ibiq. Hemst. Sumtum crediderim e tragoedia quadam, coll. Eust. p. 1194. 40 ubi ἐριούνιος explicatur χθόνιος κατὰ τοὺς τραγικούς.

[7]) Cf. Hes. Schol. Apoll. Rhod. β. 1247. Cyrillus Voss.: οἱ σηραγγώδεις παρατεταμένοι τόποι δι' ὧν μεγάλαι πνοαὶ εἰσδύουσιν: quocum conv. Suidas.

[8]) Codex ἐρικνωμένον. Cf. Hesych. v. ἐρικνώμενον et ἐρρικνωμένον. Verbo ῥικνοῦσθαι usus est Sophocles, cf. Phot. in v., fortasse hac ipsa forma.

[9]) Imo Plat. Rep. III. 398 A.

[10]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 969. 2. Male Hes. ἐρικάνην.

ἕρκεσι· δικτύοις [1]).

ἕρκη· πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν [2]).

ἑρκεῖος· γενναῖος, λέγεται δὲ καὶ Ζεύς [3]).

ἕρρειν· ἰέναι [4]).

ἑρκείου Διός· ἕρκον Ἀθηναῖοι τὸν οἶκον ἐκάλουν· τὸν οὖν Φύλακα τοῦ οἴκου ἱδρυσάμενοι ἑρκεῖον Δία καλοῦσιν [5]).

ἑρκόπεζα· τὰ περιτεθειμένα ἀκανθώδη ξύλα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβαίνειν δύνασθαι [6]).

ἕρμαιον· τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος· ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσιν [7]).

ἑρμαφρόδιτος· ἢ τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια ἀρρένων καὶ θηλειῶν φασίν, ἢ τὸν αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα.

Ἑρμῆς τρικέφαλος· [8]).

Ἑρμῆς στροφαῖος· ὁ παρὰ ταῖς θύραις ἱδρυμένος, ἀπὸ τοῦ στροφέως τῆς θύρας [9]).

Ἑρμῆς τετρακέφαλος· ἐν Κεραμεικῷ Τελεσαρχίδου ἔργον [10]).

---

[1]) Hes. add. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ.

[2]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 969. 1.

[3]) Infra plenius.

[4]) Fortasse praestat legere ἕρπειν.

[5]) Recte Albert. ad Hes. legit ἑρκίον Ἀθ. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 256. 21. Cf. Hes. Schol. Plat. Euthyd. 302 D. Harp. et Apollon. Respicitur Dinarchus ἐν τῷ κατὰ Μοσχίωνος.

[6]) Codex κλειθώδη ξύλα: corr. Porson. Cf. Hes.

[7]) Conveniunt Schol. Plat. Phaed. 107 C. Symp. 217 A. Gorg. 486 E.

[8]) In Codice sesquilineae spatium vacuum. Ex Aristophane ἐν Τριφάλητι, cf. Hes. Lex. rhet. Bekk. p. 306. 27. Phot. et Harp. v. τρικέφαλος.

[9]) Codex στροφεύς· correxi ope Hes. quem praeterea vide v. στροφαῖος Ἑρμῆς. Usurpavit Arist. Plut. 1154. Cf. Eust. p. 1353. 8 et glossam seq.

[10]) E lexico rhetorico, quod ostendit Eustath. p. 1353. 7: Ἑρμῆς τετρακέφαλος ἐν Κεραμεικῷ, Τελεσαρχίδου ἔργον· ᾧ ἐπεγέγραπτο· Ἑρμῆ τετρακέφαλε καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον, πανθ' ὁρᾷς· καὶ ἡ τετρὰς δέ φησιν ἱερὰ τοῦ θεοῦ· στροφαῖος δὲ Ἑρμῆς, φησὶν, οὐ μόνον ὁ παρὰ τῷ στροφεῖ ἱδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ στρέφων καὶ ἐξαπατῶν οἷον στρόφις. Confer glossam super. et Phot. v. στροφαῖος Ἑρμῆς. De penultima longa in voce τετρα-

Ἑρμῆς· πόσεως εἶδος· ὡς ἀγαθοῦ δαίμονος καὶ Διὸς σωτῆρος [1].
Ἕρμιοι καὶ ἐξ Ἕρμου, τῆς Ἀκαμαντίδος Φυλῆς [2].
Ἑρμιόνη· χωρίον ἄσυλον· ἡ πόλις ἡ ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ἱερὰ Δήμητρος καὶ Περσεφόνης ἄσυλα [3].
Ἑρμοκοπίδαι· οἱ τῶν Ἑρμῶν τοὺς τραχήλους καὶ τὰ αἰδοῖα ἀποκόψαντες· φασὶ δὲ Ἀλκιβιάδην συμπράττοντα Κορινθίοις τοῦτο πρᾶξαι [4].
Ἑρμοκοπίδαι· οὕτως ἐκλήθησαν οἱ τῆς περικοπῆς τῶν Ἑρμῶν αἴτιοι· οὕτως Ἀριςοφάνης [5].
Ἑρμοῦ κλῆρος· ὁ πρῶτος ἀνελκόμενος· εἰώθεσαν γὰρ κατὰ τιμὴν τοῦ θεοῦ Φύλλον ἐμβάλλειν ἐλαίας καὶ πρῶτον ἀνέλκειν τοῦτον· ἐλάγχανε δὲ ὁ μετὰ τοῦτον [6].
Ἑρμώνιος χάρις· ἡ κατ' ἀνάγκην διδομένη [7].
ἐρόμενος· ἐρωτῶν [8].
ἕρπει· τῇ κοιλίᾳ βαδίζει [9].
ἑρπήνη· πάθος ἐςὶ χαλεπὸν, ἀπὸ τοῦ ἕρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος ἤτοι ὑπονέμεσθαι [10].
ἔρρει· κατέπιπτεν.
ἔρρειν· Φθείρεσθαι.
ἔρρηκε· Φθείρεται [11].

κέφαλος, adi Schiller. ad Andocid. Sluiteri p. 42. Phryn. Bekk. p. 49. 19. Phot. v. κυκοκέφαλον, alios.

1) Strattis apud Athen. 32 B. Pollux. VI. 100. Hes.

2) Conf. Harpocr. v. Ἕρμος. Hes. v. Ἕρμειος. Steph. B. in v.

3) Conf. Hes. et Steph. Byz. c. interpr.

4) Schol. Thuc. VI. 27 ostendit haec deberi Pausaniae ἐν τῇ διαπεπονημένῃ αὐτῷ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγῇ. Pausanias autem profecit e Philochoro, cf. Schol. Arist. Lys. 1094.

5) Arist. Lysistr. 1094. Cf. Hes. In Codice om. αἴτιοι.

6) Convenit Eust. p. 675. 53. Similia Phot. v. κλῆρος Ἑρμοῦ. Polluc. VI. 55. Hes. Vide Arist. Pac. 394.

7) Rem explicabit Hes., sed plenius Zenob. 285.

8) Hesych.

9) Hesych.

10) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 256. 18, ubi male ἐπινέμεσθαι καὶ τρέφειν pro ὑπονέμεσθαι καὶ ἕρπειν. De forma nominis, cf. Etym. M. 377. 3.

11) Scribendum est ἤρρηκε: cf. Hes. v. ἔρρικε et ἤρρηκε.

ἐρρήσετε· φθερεῖσθε· καὶ ἐρρήσας· φθαρείς [1]).
ἐρρηνοβοσκός· ὁ προβατοβοσκός, ἐν Τυροῖ β' Σοφοκλέους· ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρήν [2]).
ἐρρήσεις· μετὰ βίας εἰσελεύσῃ [3]).
ἐρρήσαντο· ἐψηφίσαντο [4]).
ἔρρ' αἰθέριον· εἰς φθοράν. Εὐριπίδης [5]).
ἔρριον· τάχιον [6]).
ἐρριπίζετο· ηὔξετο, ἀντὶ τοῦ ἀνεκαίετο· κυρίως γὰρ ἐπὶ πυρὸς λέγεται [7]).
ἐρρόντων· φθειρέσθωσαν.
ἐρρωγότες· διεσπασμένοι.
ἐρρωπίζομεν· σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ἐποιοῦμεν· ῥῶπος γὰρ ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος [8]).
ἐρρῶσθαι φράσας· οἰμώζειν εἰπών, κατεγνωκώς [9]).
ἐρυγγάνειν· ὃ ἡμεῖς ἐρεύγεσθαι [10]).
ἐρυθαίνει· πυρρὸν ποιεῖ· ὅθεν καὶ ἐρύθημα, ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον [11]).
ἔρυμα· φύλαγμα καὶ τεῖχος [12]).

---

[1]) Arist. Lysistr. 1240. Vesp. 1529. Pac. 500, sed ubi ἐρρήσας legatur, nescio. Cf. Phot. v. ἤρρησεν.
[2]) Photius hoc habet e lexico rhetorico anonymo; Pausanias praetulit formam ἀρηνοβοσκός, cf. Eustath. p. 799. 34; cf. Hes. v. ἀρηνοβοσκός.
[3]) Arist. Vesp. 147.
[4]) Hesych. v. ῥήσαντο eadem interpretatione. Quo glossa spectet, nescio: cf. HSt. VI. 2368 C.
[5]) Codex ἔρριον· εἰς φθ. Correxit Blomfieldus et retulit ad Eur. Androm. 822. Idem vitium in Hes.
[6]) Non intelligo. Cf. Hes. ἐρρεῶς et ἐρραγέως.
[7]) Codex: ἐνεκαίετο. Cf. Phot. v. ῥιπίζεται.
[8]) Hesychius add. Ἴων Ὀμφάλῃ. Photius habet ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 927. 54. Cf. praeterea Hes. v. ῥῶπος, Phot. voc. ead. et v. ῥῶπος καὶ γέλγη et Lex. rhet. Bekk. p. 299. 27.
[9]) Dem. de F. L. § 248. Lex. rhet. Bekk. p. 243. 29. Hes.
[10]) Cf. Hes. v. ἐρύγγανον. Phryn. Ecl. p. 20. Bekk. p. 42. 8.
[11]) Cf. interpr. Hes. v. ἐρυθαίνει. De glossae origine non habeo quod dicam. Ἠρυθροδανωμένα legitur in S. S.
[12]) Cf. Hesych.

ἐρυσίβη· θηρίδιόν τι ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπόν· τινὲς νόσον ἐπιγινομένην τοῖς σπέρμασι· ἢ ἡ κονιορτώδης φθορὰ τοῦ σίτου [1]).
ἐρυσμόν· λάχανον οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες [2]).
ἔρυσος· σπυρίς [3]).
ἐρύσαζεν· εἷλκεν [4]).
ἐρύσιμον· ἑλκύσιμον [5]).
ἔρυφον· οὐκ ἐρρόφησα [6]).
ἔρωμαί σε· ἐρωτήσω σε [7]).
ἐρῶν· ἐφιέμενος, ἐπιθυμῶν.
ἐσάλευε καὶ ἀπεσάλευε· τοῦτο καὶ ἐπὶ νεῶν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπὶ μὲν πλοίων, ὡς Δίων ἐν Ῥωμαϊκοῖς· ὀλίγα μὲν γὰρ καὶ τὰ κουφότατα τῶν πλοίων πρὸς τῇ γῇ ὥρμει· τὰ δὲ δὴ πλείω καὶ μείζω μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευεν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, ὡς τό· ἐφ' ἑνὶ δὲ τῶν παίδων ἀπεσάλευε· σημαίνει δὲ (ἡ λέξις τό· τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τούτῳ εἶχεν) [8]).
ἐσδραμύλιξον· εἴσδραμε [9]).
ἐσέφθην· τὸ ἐσεβάσθην. Σοφοκλῆς [10]).
ἐσθήματα· ἱμάτια [11]).

---

[1]) Schol. Plat. Rep. X. 609 A. coll. cum Lex. Bachm. ostendit hanc glossam olim fuisse duplicem. Cf. Hes. et Tim.

[2]) Alibi legitur ἐρύσιμον ut apud Hes. Sed si forma ἐρυσμὸς vitiosa est, valde antiqua est, nam legebatur in Pausaniae Codice, quem Photius descripsit et Eustath. p. 965. 48.

[3]) Albert. ad Hes. confert ὑρισσὸς, laud. Polluc. X. 129.

[4]) Convenit Hes. Fortasse glossographus respexit ad Iliad. ω. 755: πολλὰ ῥυσάζεσκεν· certe nihil novi commodius.

[5]) Nusquam alibi.

[6]) Error est Aelii Dionysii, quem vide apud Eust. p. 1450. 40, coll. Phot. v. ὀφλεῖν, Atticos dixisse ῥόφειν ut γράφειν et ῥόφουσιν ut γράφουσιν. Scribe igitur: ἔρροφον· οὐκ ἐρρόφησα.

[7]) Hesych.

[8]) Glossa interpolata. Uterque Dionis locus periit. Quae deerant Porsonus e Suida supplevit.

[9]) Hes. Valck. Ep. ad Röv. p. 67. Lob. Pathol. p. 125. HSt. III. 2086 B. Codex: ἐσδραγύλιξον.

[10]) Hes. add. Σοφ. Δαιδάλῳ. Cf. Choerobosc. in Anecd. Bekk. p. 1418. Infra σέφθησαν.

[11]) Hesych.

ἔσθ' ὅτε· ἔϛιν ὅτε.

ἐσίνοντο· ἔβλαπτον [1]).

ἐσκήνησαν· ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν [2]).

ἐσκληκότα· προσλιπαροῦντα, προσεσκληκότα· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν προσξηραινομένων [3]).

ἐσκοπεῖτο· ἀνεσκόπει.

ἐσκοροδισμένος· παρωξυμμένος· ἀπὸ τῶν σκορόδων. μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων ἢ τῶν διὰ τὴν νόσον χριομένων σκόροδα [4]).

ἐς κόρακας· εἰς τὸ σκότος, εἰς ὄλεθρον [5]).

ἐς κόρακας· Βοιωτοῖς ὁ θεὸς ἔχρησεν, ὅπου ἂν λευκοὶ κόρακες ὀφθῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν· περὶ δὲ τὸν Παγασιτικὸν κόλπον ὑπὸ παίδων ἀκάκων γυψωθέντας κόρακας ἰδόντες περιπετομένους, *τοῦ Ἀπόλλωνος* ᾤκησαν (ἐκεῖ καλέσαντες τὸ) χωρίον Κόρακας· ὕϛερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς, τοὺς φυγαδευομένους ἐς αὐτὸ ἔπεμπον. Οἱ δὲ, ὡς τοῦ ζῴου ἀναιδοῦς καὶ δυνατικοῦ τῶν ἀνθρώπων ὄντος. Ἀριϛοτέλης δέ φησι, λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων, τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ περικαθαίροντας, ἐᾶν ζῶντας· καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ· φεῦγ' ἐς κόρακας. Ὁ δὲ Αἴσωπος (πλάττει) μυθικῶς· κολοιὸν μέγαν νομίσαντα τοῖς κόραξιν ἴσον εἶναι, πρὸς αὐτοὺς πορευθῆναι· ἡττηθέντα δὲ πάλιν εἰς τοὺς κολοιοὺς ὑποϛρέψαι· τοὺς δὲ ἀγανακτήσαντας παίειν αὐτὸν λέγοντας· φεῦγ' ἐς κόρακας. Ἀριϛείδης δὲ ἀποδίδωσι διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις καὶ κρημνώδεσι νεοσσοποιεῖσθαι, λέγειν ἡμᾶς· φεῦγ' ἐς κόρακας (ὅ ἐϛιν εἰς ἀποκρήμνους τόπους καὶ εἰς φθοράν) [6]).

---

[1]) Codex: *ἐβλάπτοντο.* Hesych. v. *ἐσίνετο.*

[2]) Conferri potest Hesych. v. *ἐσκήνωσεν.*

[3]) Addit Hesychius versum senarium, in quo illud ipsum *ἐσκληκότα* legitur, sed adeo corruptum ut intelligi nequeat: vide Interpr.

[4]) Arist. Equit. 494. Codex: *ἀλεκτρυόνων τῶν*: Dobr. inseruit *ἤ*. Paulo aliter Hes.

[5]) Hesych.

[6]) Doctrina Pausaniae, ut constat coll. Eustath. p. 1747. 1. Alia Zenob. 287. Quid lateat sub *τοῦ Ἀπόλλωνος* non exputo: quae deerant supplevi ex Eustathio. Pro *δυνατικοῦ* Dobr. suspicatur *λυματικοῦ*, *δυσοιωνιϛοῦ* vel simile quid. Post *Αἴσωπος* ex Eustathio addidi *πλάττει*· laudatur fabula eius 101.

ἔϛμα· Ἀριϛοτέλης, ὅπερ Θεόφραϛος μίσχον· ἔϛι δὲ ὁ αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων [1]).

ἐσμός· πληθύς, ὄχλος· κυρίως τῶν μελισσῶν· παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι.

ἐς ὀλβίαν· ὡς εἰς μακαρίαν· τὸ εἰς Ἅιδου.

ἐς ὀψιγόνους· τοὺς μετὰ ταῦτα.

ἐσπάριζεν· οὐκ ἐσκάριζεν [2]).

ἐσπάθα· σπάθῃ ὕφαινεν ἢ διέφθειρε τὰ οἰκεῖα [3]).

ἐσπαθημένος· πεπυκνωμένος· ἀπὸ τῶν κατακρουουσῶν σπάθῃ τὴν κρόκην [4]).

ἑσπέραν λέγουσι τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν· καὶ ἀφ' ἑσπέρας οὐκ ἀφ' ἑσπέρου.

ἕσπερον κέλευθον· ἑσπέριον, ἐπὶ δυσμὰς ὁδόν [5]).

ἔϛαλκεν· ἐμείωσεν.

ἐϛαθευμένον· τὸ κεχλιασμένον τῷ πυρί· καὶ ϛαθεῦσαι διὰ τοῦ θ, οὐχὶ ϛατεῦσαι [6]).

ἔϛ' ἄν· ἕως ἄν.

ἐϛηλιτευμένον· ἀναγεγραμμένον [7]).

ἐϛήξει· τὸ μέλλον λέγουσι· καὶ ἐϛήξεις καὶ τὰ ὅμοια οὕτως [8]).

ἑϛιᾶν· τρέφειν· καὶ ἑϛιᾶσθαι· τρέφεσθαι, εὐωχεῖσθαι [9]).

ἑϛία· δίαιτα, οἴκησις, βωμός, χυτρόπους, ἐσχάρα [10]).

ἑϛιάτωρ· ὁ εἰς εὐωχίαν καὶ εὐφροσύνην καλῶν· δαιτυμόνες δὲ οἱ ἀριϛηταί [11]).

---

1) Haec ipsa verba Eustathius laudat p. 932. 32, opinor e lexico rhetorico.

2) Refer ad Cratini locum quem Photius laudat v. ῥάζειν. Habet e lexico rhetorico, ut patet ex Eustath. p. 416. 37 et 947. 13. Cf. Hes. in voce.

3) Arist. Nub. 53. Plenius Hes. Cf. v. ἐϛόμφασεν.

4) Codex σπαθῶν. Cf. Hes. in v. et v. σπάθημα.

5) Eur. Orest. 998. Hesych.

6) Cf. Hes. in v. et Phot. v. ϛαθεῦσαι. Respicitur ut videtur Arist. Eccl. 127. Similia Eustath. p. 1446. 31.

7) Non invenio apud veteres scriptores. Cf. Hes. v. ἐϛηλίτευται et Polluc. VIII. 73.

8) Codex ἐϛῆξι et ἔϛηξε.

9) Cf. Hesych.

10) Cf. Hesych.

11) Perperam Hes. ἑϛιάτων. Cf. Harpocr.

Ἑςία θυόμεναι· ἀφ' ὧν οὐκ ἔξεςι μεταδοῦναι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν· ἢ ἐφ' ὧν οὐκ ἐκφέρεται ἀπὸ τῆς θυσίας [1]).

ἔςιν· ἡ πρώτη ὀξεῖα ἐπειδὰν ἀποφαινώμεθα αὐτοὶ περὶ τοῦ ὑπαρχειν τι· Ἔςι πόλις Ἐφύρη· ὅταν δὲ πρὸς ἐρώτησιν ἀποκρινώμεθα, τὴν ὑςέραν ὀξυτονητέον [2]).

ἑςιῶν· ἀριςοποιῶν [3]).

ἐςόμφασεν· ἠλαζονεύσατο· [ἢ σπάθη καθύφηναν· ἀντὶ τοῦ διέφθειραν τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ] [4]).

ἐς τὸν λιμένα· ὅταν γὰρ ὁρῶνται ἀπὸ τῆς πόλεως, σφοδρότερον ἐρέσσουσιν· ὅθεν παροιμία κατὰ τὸ ἐλλιπές· Ἀττικὸς ἐς τὸν λιμένα· λείπει γὰρ ἰσχυρός [5]).

ἐςρωμνημένος· ὁ ἐν τῇ ςρωμνῇ μένων.

ἐςορέσθη· ἐςρώθη, ὡμαλίσθη [6]).

ἐσφάλιξεν· ἠσφάλισεν, ἔσφηλεν, ἔδησεν· οὕτω καὶ τὸ πέδαις δῆσαι πεδῆσαι [7]).

ἐσφηκωμένον· ἐσφιγμένον, ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἳ κατὰ τὸ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ ὁ σφήν· Σοφοκλῆς Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει·

Τετράπτεροι γὰρ, νῶτον ἐν δεσμώμασι,
σφηκοὶ, κελαινόρινες.

Ὅμηρος· χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο [8]).

---

[1]) Codex θύομεν· correxit Hemst. ad Hes. in v. Vide Eust. p. 1579. 44. Zenob. 344.

[2]) Cf. Herodian. π. Ἰλ. πρ. p. 236 Lehrs.

[3]) Forte legendum est ἑςιατόρων et referendum ad Plat. Tim. init. Cf. Hes.

[4]) Cf. Hes. Quae uncinis circumdedi, pertinent ad id quod est σπαθᾶν· cf. supra v. ἐσπάθα.

[5]) Addit Hesych.: Ἀριςοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. Cf. Zenob. 110. Diogen. 379.

[6]) Hes. In margine scriptum εὔαδε manu diversa, sed typographiae aetatem superante; notat Porsonus.

[7]) Cod. ἐσφάλιζεν: correxi ex Hesychio. Corruptum est ἔσφηλεν, sed nullam novi medicinam satis certam, cf. Dobr. et HSt. VII. 1586 C.

[8]) Arist. Vesp. 1072: διεσφηκωμένον. Hes. v. σφηκοί· οὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνεσφιγμένοι. Nemo dubitat opinor eundem locum Sophoclis ei ante oculos fuisse: hinc ap. Phot. reposuerim: Σοφοκλῆς Αἰθίοψι σφηκοὺς καλεῖ τοὺς ἐσφιγμέ-

ἔσφηλε· κατέβαλε [1]).

ἐς Φοινικίδα καταξᾶναι· αἱματόρρυτον ποιῆσαι· οἱ δὲ ὅτι εἰς Φοινικίδα κατέξαινον τὰ ἔρια· οἱ δὲ ὅτι οἱ Λάκωνες ἐν φοινικίσι παρετάττοντο [2]).

ἐς Φρεάτου· Φρέατος τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ ἐδίκαζον περὶ φόνου [3]).

ἐσχάρα· ἡ ἐπὶ γῆς ἑϛία ϛρογγυλοειδής, ἀφ' ἧς ἐσχάρας λέγομεν καὶ τὰ κοῖλα καὶ περιφερῆ ἕλκη· ὁ δὲ βωμὸς τὸ ἐν ὕψει ἐϛὶ πρὸς θυσίαν οἰκοδόμημα [4]).

ἐσχάρας· τὰ τῶν γυναικῶν αἰδοῖα [5]).

ἐσχάριον· θυμιατήριον κοῖλον [6]).

ἐσχάτη ἀδικία· ἄκρα τε καὶ τελεία [7]).

ἐσχατιάν· ἔσχατον τόπον γῆς ἢ τὰ νομὰς ἔχοντα χωρία, ὡς καὶ Ἀριϛοτέλης ἐν τῷ η' περὶ τῆς Πολιτείας [8]).

ἔσχατος Μυσῶν· Ἕλλησι λοιμῷ κρατουμένοις ὁ θεὸς ἔχρησεν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν πλεῖν· οἱ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠπόρουν, αὖθις δὲ τὴν Αἰολίδα παρὰ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Μυσίας εὗρον· ἔνιοι τὴν παροιμίαν ἔκ τινος χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνας τόπους ἐλθὼν εὕροι τοὺς γονεῖς· τὸν δὲ θεὸν προςάξαι πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν· ἀφικόμενον δὲ εἰς Τευθρανίαν, νέμεσθαι γὰρ ταῦτα τὰ χωρία Μυσούς,

---

νους μύρμηκας καὶ οὐ κεχυμένους τῇ σαρκώσει, opinor in descriptione eorum animalium de quibus Herodotus III. 102. Horum mentionem fecerit Sophocles in descriptione Mesopotamiae, Memnonis patriae, quam e Phot. v. ὀρθόπτερον verisimile est eum in illa fabula attigisse. De v. κελαινόρινες, cf. Lob. Phryn. 674. Homeri locus legitur Iliad. ρ. 52.

1) Hesych.

2) Codex φοινικίδας. Arist. Acharn. 519.

3) Cf. Hes. v. ἐν Φρεάτου et Harp. HSt. VIII. 1043. A.

4) Haec est doctrina Ammonii Λαμπρέως, quam vide apud grammaticum cognominem p. 32 et Valck. Animm. p. 46. Ex eodem fonte sua habent Harpocration et Lex. rhet. Bekk. p. 256. 32. Similia apud nescio quem invenit Eustath. p. 1564. 29.

5) Arist. Equ. 1286. Hes. Eustath. p. 1523. 30.

6) Ex Aristoph. Tagenistis laudat Pollux. X. 101. Habent quoque Eustath. p. 1523. 30 et Hes.

7) Plat. Rep. II. 361 A.

8) Conferri debent Harpocr. et Eustath. p. 1451. 45.

ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ· τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῆ ἐπιτασσομένων [1]:

ἐσχεδίαζον· ἡτοίμαζον [2].

ἐσχάτως· ἄκρως. Μένανδρος· Φοβοῦμαί σ' ἐσχάτως [3].

Ἐτεοβουτάδαι· γένος πολύ, λαμπρόν· ἀπὸ Βούτου, ἀφ' οὗ ἱερεῖς καθίστανται Ἀθήνησιν [4].

Ἐτεοβουτάδαι· γένος Ἀθήνησιν· οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου γεγονότες· ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱέρεια τῆς Πολιάδος· καθαρῶς δ' ἦν Ἀττικὸν τὸ γένος καὶ γνήσιον· τὸ γὰρ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς δηλοῖ [5].

ἑτερομόλιος δίκη· εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον [6].

ἐτεόν· ἀληθῶς [7].

ἑταίρας Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθήνησιν· ἀπὸ τοῦ συνάγειν ἑταίρους καὶ ἑταίρας [8]

ἑταίρα· φίλη, πόρνη [9].

ἑταιρικός· ὁ εἰς ἑταίρας καταφερής [10].

---

[1]) De hoc proverbio dixi in Prolegomenis p. 40. Cf. Demonem ap. Schol. Eur. Rhes. p. 244. Append. Prov. 185. Schol. Plat. Theaet. 209 B. Schneidew. in Praef. Paroemiogr. p. IX.

[2]) Cf. Hes. v. ἐσχεδιάζομεν. Cyrill. Voss.: ἐσχεδίασεν· ἐκ ταυτομάτου μετὰ σπουδῆς χωρὶς σκέψεως· ἔνθεν καὶ σχεδάριον λέλεκται τὸ τοῖς γραφεῦσι μετὰ σπουδῆς ἐκδεδομένον.

[3]) Cf. Hesych.

[4]) Haud multum discrepat Harpocr. Dobraeo displicuit γένος πολὺ λαμπρόν. Mavult πάλαι: equidem ex Hesychio rescripsissem πάνυ λαμπρὸν, nisi vulgatam lectionem tueretur Eustath. p. 1644. 47.

[5]) Perperam Codex Ἀθηναίοις. Emendavi ex Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 257. 4. Cf. Schol. Aesch. F. L. § 155.

[6]) Perperam Hes. ἑτερόμυνος. In interpretatione conveniunt Hes. Phot. et Zenob. 288. Solus emendatam lectionem Eustathius habet p. 999. 64: ἐν ᾗ μὴ ἄμφω ἦλθον οἱ ἀντίδικοι.

[7]) Hesych.

[8]) Cf. interpr. Hes. Philetaerus apud Athen. XIII. 559 A:

οὐκ ἐτὸς ἑταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ,
ἀλλ' οὐχὶ γαμετῆς οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

[9]) Contendit tamen Eustath. p. 84. 29 ἑταίρα non significare φίλη· hinc malim ἑταίρα καὶ φίλη· πόρνη, ut referam ad Plat. Rep. X. 603 B. Vide tamen Hes.

[10]) Cf. Hesych.

ἑταιριστρίαι· γυναῖκες φιλίας κτώμεναι [1]).
ἑταιριζομένη· ἐρεθιζομένη, προσκνωμένη.
ἑταιρισάμενος· συνεργήσας.
ἑταιρήσας· πορνεύσας [2]).
ἑταιρῶν ἀνθίνων· νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν [3]).
ἕταις· ἑταίροις.
ἑταιρεῖν· καὶ ἐπὶ τοῦ φιλονεικεῖν.
ἑτερότοιχα· ἀσύμφωνα [4]).
ἐτέλει· ἐτέτακτο [5]).
ἐτέλεσε· κατήνυσε· Θουκυδίδης· ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε [6]).
ἑτεροιούμενοι· ἀλλοιούμενοι [7]).
ἑτεροῖον· ἀλλοῖον [8]).
ἕτερος· Φερεκράτης ἐπὶ πολλῶν [9]).
ἕτερος· ἐπὶ δυεῖν λέγουσιν [10]).
ἑτερόγναθος· ἀπειθής ἢ ὁ ἄπληστος καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων [11]).
ἑτερομάσχαλος· χιτὼν δουλικός, ἣν ἐξωμίδα λέγουσιν [12]).
ἑτέρωθι· ἐν ἑτέρῳ τόπῳ.
ἑτέρωσέ ποι· ἐφ' ἕτερον τόπον.
ἑτερόπλουν λέγουσι καὶ ἀμφοτερόπλουν [13]).

---

1) Plat. Symp. 191 E. Cf. Tim. Interpretatio corrupta videtur.
2) Hesych.
3) Cf. Athen. XII. 521 B.
4) Hes. ἑτερότυχα. Lobeck. ἑτερόστοιχα. Cf. Dobr.
5) Hesych.
6) Thuc. IV. 78.
7) Cf. Ammon. p. 11.
8) Hesych.
9) Cf. gloss. seq.
10) Antiatt. Bekk. p. 82. 1. Lex. rhet. Bekk. p. 379 11. Pluribus hanc quaestionem persequitur Eustath. p. 1573. 46: Homerum servare discrimen inter ἄλλος et ἕτερος, Atticos negligere, cf. p. 1534. 42. Brevius Schol. Arist. Pac. 11. Herodian. Piers. p. 443. Ammon. p. 61.
11) Cf. Hes. et HSt. III. 2127 D.
12) Hes. Herodian. Piers. p. 435. Schol. Arist. Eq. 882.
13) Demosth. 1291. 25. Polluc. VIII. 141.

ἑτερόφθαλμος· οὕτω λέγουσιν, οὐ μονόφθαλμος [1]).
ἑτέρωσε· ἀλλαχόσε.
ἔτειον· ἐνιαύσιον· ἐπέτειον δὲ τὸ μὴ μόνιμον, ἀλλὰ πρὸς ἐνιαυτὸν ἀκμάζον [2]).
ἔτνος· εἶδος ὀσπρίου [3]).
ἔτνα· τῶν ὀσπρίων τὸν χυλόν [4]).
ἔτνος· ἕψημα [5]).
ἐτνήρυσιν λέγουσι δὲ καὶ ζωμήρυσιν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ὦ μῆτερ ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν [6]).
ἐτησίαι· οἱ ἀπὸ Βορέου ψυχροῦ πνέοντες ἄνεμοι [7]).
ἐτήσιοι· πρόσκαιροι. Ἐτήσιοι γὰρ πρόσιτ' ἀεὶ πρὸς τὴν τέχνην. Κρατῖνος Δηλιάσιν [8]).
ἐτιθήνευσεν· οὐκ ἐτρόφησεν [9]).
ἔτος· μάτην [10]).
ἐτόπασεν· ὑπενόησεν, ἐνόμισεν [11]).
ἐτραγῴδουν· ἐχόρευον [12]).
ἐτρύχωσεν· ἐξέτριψεν.
ἡττημένα· σεσησμένα. Φερεκράτης [13]).

---

[1]) Imo discrimen est inter utrumque. Lex. rhet. Bekk. p. 280. 22. Harpocr. Phryn. Ecl. p. 54. Moer. 153. Thom. M. 378. Ammon. p. 60. Polluc. 2. 62. Cf. Valck. Anim. Amm. p. 84.
[2]) Codex μόνον pro μόνιμον.
[3]) Plura Schol. Plat. Hipp. Mai. 209 D. Hes.
[4]) Schäf. ad Greg. Cor. p. 413 corrigit ἔτνος.
[5]) Cf. Schol. Arist. Acharn. 245 et Eustath. p. 948. 36.
[6]) Arist. Acharn. 245. Cf. Hes. Phryn. Bekk. p. 39. 15.
[7]) Scribe ψυχροί. Lex. rhet. Bekk. p. 257. 6.
[8]) Cod. προσιτα εἰ — Δειλιᾶσιν. Corr. Porsonus.
[9]) Hes. ἐτίθεσεν. Lex. rhet. Bekk. p. 188. 6 ἐτίθευσεν. Hinc fortasse males ἐτίτθευσεν, ut referatur ad Dem. 1309. 13. Cf. Lob. Phryn. Parerg. p. 589.
[10]) Hesych.
[11]) Cf. Phot. v. τοπάζειν et Hes. Recentiores vocabulum aliter usurpabant, cf. Eustath. p. 543. 19.
[12]) Cf. Phot. v. τραγῳδεῖν.
[13]) Codex ἐττημένα. Photius hoc habet ex Aelio Dionysio, quem vide apud Eustath. p. 749. 13. Hesychius non minus vitiose ἐττησμένα. Cf. HSt. II. 1363 B.

εὐαγές· ἁγνόν, εὐσεβές, ὅσιον, θειότατον [1].
εὐάγωγον· εὐχερές [2].
εὐάγωγον· εὐθήρατον, εὔληπτον [3].
εὐαγωγία· εὐπαιδευσία [4].
εὐαγγελεῖν ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ κακαγγελεῖν [5].
εὐαγής· μεταφορικῶς κύκλος [6].
εὐάγκαλον· εὐβάςακτον [7].
εὐανθὴς γλῶσσα· [8].
εὐαλδεῖ· εὐαυξεῖ [9].
εὐάντητος· εὐαπάντητος [10].
εὐάντητος· εὐικέτευτος· ἄντεσθαι γὰρ τὸ ἱκετεῦσαι.
εὐάντυγα· εὐάξονα.
εὐαφές· εὐμάλακτον, εὐψηλάφητον [11].
εὖ βεβηκότα· εὐςαθῆ [12].
Εὐβοιεῖς· οὐκ Εὐβοεῖς [13].
εὔβοτον· καλὰ βοσκήματα ἔχον [14].
εὖγε· καλῶς, ὁσίως· λέγεται δὲ καὶ ἐπ' εἰρωνείας πολλάκις [15].
εὐγενέςερος Κόδρου· τοῦ υἱοῦ Μελάνθου τοῦ Μεσσηνίου, πατρὸς δὲ Μέδοντος καὶ Νηλέως· οὗτος ὁ Κόδρος Δωριέων ἐπιςρατευσάντων

---

1) Hesych.
2) Hesych.
3) Cf. Menandr. apud Stob. Flor. LXIII. 17.
4) Aesch. Fal. Leg. § 151.
5) Codex εὐαγγέλειν et καταγγέλλειν, cf. Nauck. Arist. Byz. p. 179. Phrynichus Ecl. p. 114 e Platone laudat εὐαγγελεῖς, quod refero ad Rep. IV. 432 ubi recte εὖ ἀγγέλλεις. Cf. HSt. III. 2171 B. Cobet. Mnem. V. 183.
6) Expensis rationibus Hemst. Dobr. et Dind. ad HSt. maxime placet: εὐαυγὴς κύκλος· μεταφορικῶς ὁ ἥλιος. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 337. 13.
7) Aesch. Prom. 350. Hes.
8) Eustath. p. 1967. 25.
9) Cod. εὐεξεῖ. Correxit Dind. Cf. Erotian.: ἀναλδέες· ἀναυξεῖς.
10) Cf. Hesych.
11) Hesych.
12) Soph. Elect. 982. Hes.
13) Cf. Steph. Byz. et HSt. III. 2201.
14) Plat. Criti. 111 A.
15) Hesych.

Ἀθηναίοις; ἐπεὶ τοὺς ἐκ Πελοποννήσου Φυγάδας ἐδέξατο, ἐν οἷς καὶ Μέλανθον· χρησμοῦ δ' αὐτοῖς δοθέντος, αἱρήσειν τὴν πόλιν, ἐὰν ἀπόσχωνται τοῦ τῶν πολεμίων βασιλέως· νοήσας τὸν χρησμὸν, ἀναλαβὼν ὑλοτόμου ἐσθῆτα καὶ ἐντυχὼν τοῖς Φύλαξι τῶν Δωριέων, ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀνεῖλε· διοργισθέντες δὲ οἱ λοιποὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἀνεῖλον· ὡς Δήμων [1]).

εὐγηρότατος· καλὸς γέρων, ἀξιότιμος [2]).

εὐγμαοδείων· εὐχῆς ἀξίων [3]).

εὐγνώμων· τὸν εὔγνωςον λέγουσι· καὶ τὸν μὴ γινωσκόμενον ἀγνώμονα [4]).

εὐγνωμοσύνη· εὔνοια, γνησιότης [5]).

εὐδείπνους· τὰς τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιφερομένας χοάς [6]).

εὐδιάλογος· ὁ εὐόμιλος.

εὐδαιμονία· εὐτυχία, εὐπραγία [7]).

εὐδίαιος· χείμαρος· καὶ τὸ τρῆμα τῆς νεώς, δι' οὗ ἡ ἀντλία ἐκρεῖ [8]).

εὐδαιμονέςατος· εὐτυχής, πλουσιώτατος, μακαριςότατος.

εὐδοκιμοῖ καὶ εὐδοκιμοίη· τὸ εὐκτικὸν ῥῆμα· καὶ ποιοῖ καὶ ποιοίη· καὶ τἄλλα τὰ ὅμοια σὺν τῷ η καὶ ἄνευ τούτου.

εὕδοντι δ' αἱρεῖ κύρτος· παροιμία. καθεύδουσι γὰρ καθέντες τοὺς κύρτους· παρὰ τοῦτο δ' ἐποίησε Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις· Εὕδοντι δ' αἱρεῖ πρωκτός [9]).

εὐδρανής· [10]).

εὖ δρῶσι· καλῶς ποιοῦσιν [11]).

---

[1]) Cod. Νείλεω. Vide longum Schol. ad Plat. Symp. 208 D. Zenob. 505. Malim δι' ὃ ὀργισθέντες οἱ λοιποί.

[2]) Malim καλογήρως pro καλὸς γέρων. Cf. Thom. M. p. 192.

[3]) Hes. εὐτμαδείων. L. Dind. ap. HSt. coniicit εὐγμαλέων.

[4]) Cf. Thom. M. p. 380.

[5]) Usus est Aesch. Ctes. § 170. Hes.

[6]) Aesch. Choeph. 484. Hes.

[7]) Cf. Hesych.

[8]) Codex χειμάρρους. Correxit Toupius. Cf. Phot. v. ψίμαρον. Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 858. 6; vide Hes. v. εὐδίαιον et εὐοίαιον.

[9]) Hes. ibiq. Interpr. Diogen. 365. Zenob. 308. Vide Dobr. Codex δαίρει πρωκτοῖς.

[10]) Hes. habet εὐδράνεια.

[11]) Hesych.

εὖεν· ἔβρεχεν [1]).
εὐέδρως· βεβαίως [2]).
εὖειρον· εὐέριον [3]).
εὔεικτον· εὐπειθές, καλῶς εἶκον [4]).
εὖ ἔχειν ϛόμα· τὸ εὐφημεῖν. οὕτως Εὔπολις.
εὐεκτικῶς· σχετικῶς [5]).
εὐεξία· εὐρωϛία σώματος [6]).
εὐεπής [7]).
εὐερμία· εὐτυχία· ὡς δυσερμίαν· ἀτυχίαν· ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τύχης εὑρήματα κοινὸν Ἑρμῆν ἔλεγον [8]).
εὐερνής· εὐθαλὴς βλαϛός [9]).
εὐερμῶ· εὐτυχῶ [10]).
εὐετηρία· εὐθηνία, εὐνομία, εἰρήνη, τὸ καλῶς διακεῖσθαι [11]).
εὐζωίτου· καλῆς ζωῆς [12]).
εὔζωνοι· ἔνοπλοι ἢ οἱ μὴ ἔχοντες φορτία [13]).
εὔζωρον· εὐκέραϛον [14]).

---

[1]) Sic Cod. Mavult Cobet. Mnem. V. 414 ὗεν, quod si probabitur, glossa homerica poterit videri. Sed fortasse praestat δεῦεν, referendum ad Iliad. ψ. 220.

[2]) Perperam Hes. εὐδρῶς.

[3]) Apud Atticos semel invenitur quantum scio, Soph. Trach. 677. Atticistae commendabant formam εὔερος, cf. Phryn. Ecl. p. 58. Bekk. p. 39. 18: exempla sunt apud Suid. v. εὔερον. Hesychius habet εὐείρω· εἴπω et εὔιρον πρόβατον· μαλακόν, quae facile possunt emendari.

[4]) Hesych.

[5]) Perperam Hes. εὐεικτῶς. An Photius voluit ἐφεκτικῶς?

[6]) Hesych.

[7]) Hes. exponit εὔλαλος.

[8]) Hes. partim. Cf. Eustath. p. 675. 55. Diogen. 438 ibiq. Intt. Poll. V. 135.

[9]) Hesych.

[10]) Cod. εὐερνῶ: corr. Schneiderus. Eust. p. 675. 55 et 1439. 36.

[11]) Hes. Lex. rhet. Bekk. p. 244. 29. Cf. Herodian. Piers. p. 475.

[13]) Hes. εὐζωΐου. HSt. mavult εὐζωήτου. Apud Eust. p. 1826. 25: εὐζωΐα.

[13]) Hesych.

[14]) Hes. Cf. Eur. Alcest. 756 et comicos quos laudat Phryn. Ecl. p. 58. Vide infra εὐζωρότερον.

εὐηθείας· μωρίας, ἀνοίας [1].
εὐήθης· βλάξ, ἀνόητος ἢ ὁ χρηστὸς τὸ ἦθος ἢ μωρὸς εὐφήμως [2].
εὔηθες· ἐπὶ τοῦ βελτίονος καὶ Θουκυδίδης καὶ ὁ Φιλόσοφος [3].
εὐήλατον· τὸ καλῶς ἐληλασμένον [4].
εὔειλος· εὐήλιος· Ἀριστοφάνης [5].
εὐερκείας· εὐπρεποῦς ἀσφαλείας καὶ περιφράξεως [6].
εὐεστώ· εὐθένεια, παρὰ τὸ ἑστάναι [7].
εὐζωρότερον· ἀκρατότερον [8].
εὐήθης· οὐ μόνον ὁ μωρὸς καὶ ἄνους· ἀλλ' ἔσθ' ὅπη καὶ ὁ χρηστός, ἀπὸ τοῦ εὖ ἔχειν τὸ ἦθος [9].
εὔηθες· ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ· ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους λόγῳ [10].
εὐημερίαν· τὴν εὐδαιμονίαν· καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ Φερεκράτης [11].
εὐημερία· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ· Ἄλεξις Ὀλυνθίᾳ· Εὐημερία δέσποινα καὶ Μοῦσαι φίλαι· καὶ εὐημερήσαντος, Ὑπερείδης.
εὐηνέμους· εὐδιεινούς, καλούς, ἀχειμάστους [12].

---

[1]) Hes. Plat. Phaedr. 275 C.

[2]) Codex ἢ ἄχρηστος τὸ ἦθος. Corr. Dobr. Cf. Hesych. qui interpr. χρηστοήθης, quod vide an praestet.

[3]) Non intelligitur Aristoteles sed Plato philosophus, qua de re dubitare non debebat Dobraeus. Vide modo Antiatt. Bekk. p. 91. 23. Refer ad Thuc. III. 83 et Plat. Rep. IV. 425. Cf. Moer. Piers. p. 143. Thom. M. 382.

[4]) Hes. habet ἐληλαμένον.

[5]) Plura Eustath. p. 1573. 45 invenit in lexicis quibus utebatur rhetoricis. Hes. interpretatur εὔελος. Fortasse εὔειλος et εὔελος componenda sunt cum εὔειρος et εὔερος. Alii videant. Ceterum Codex εὔηλος habet.

[6]) Codex εὐερκίας· correxi ope Hesych. Refero ad Plat. Legg. VI. 778 C.

[7]) Hesych. ibiq. Interpr. Plura eiusmodi vocabula recenset Valck. Phoen. p. 168.

[8]) E comoedia desumtum, cf. Phryn. Ecl. p. 58.

[9]) Cf. supra εὐήθης post εὐηθείας.

[10]) Locus est Dem. Timocr. § 52, ubi nunc ᾤετο, Antiatticista ἠνείχετο, quod praetulerim. Vide supra ante εὐήλατον.

[11]) Xen. Hell. II. 4. 2. Cf. Hes.

[12]) Cod. εὐδινούς· corr. Porsonus, vid. Hes.

εὐήνιον· εὐπειθές, καλῶς ἡνιοχούμενον· ἡνία γὰρ τὰ λῶρα [1]).

εὐήνιος· πρᾶος, ἐπὶ μηδενὶ ἀνιώμενος ἢ εὐπειθής· ἀπὸ τῶν ἵππων μετάγοντες [2]).

εὐήρεια· εὔπλοια, εὐχέρεια [3]).

εὐῆρες· ἐπιεικές, πρᾶον [4]).

εὐήροτον· καλῶς ἠροτριαμένον [5]).

εὐήτριον· ἱμάτιον εὐφὲς ἢ τὸ ὁμαλὸν ὕφασμα [6]).

εὐθύς· λέγουσι καὶ εὐθέως· τὸ δὲ εὐθὺ χωρὶς τοῦ σ ἐπὶ τόπου τιθέασιν [7]).

εὐθέος· φανεροῦ, εὔθοῦς [8]).

εὐθενεῖν· ἐν τῷ ε λεκτέον, οὐχὶ εὐθηνεῖν [9]).

εὖ θέσθαι· καλῶς διοικῆσαι.

εὐθετῆσαι· κοσμῆσαι, συνθεῖναι [10]).

εὐθημονεῖσθαι· εὖ τίθεσθαι ἢ συγκεῖσθαι [11]).

εὔθικτον· εὐαφές, εὐψηλάφητον [12]).

εὔθυνος· ἀρχὴ ἥν τις· ἐξ ἑκάςης δὲ φυλῆς ἕνα κληροῦσι· τούτῳ δὲ δύο παρέδρους [13]).

---

1) Cf. Hesych.

2) Cf. Hesych.

3) Cf. Hemst. ad Hesych. v. εὐηχερία.

4) Cf. Eustath. p. 1676. 16.

5) Codex ἠροτριασμένον: emendata lectio ap. Suid. Cf. Bentl. ad Hes. εὐηρότατον.

6) Codex εὐφυές. Plat. Politic. 310 E. Cf. Herodian. Piers. p. 463. Eustath. p. 1182. 16.

7) Cod. εὐθέ· λεγ. Vide infra glossas de eodem argumento.

8) Dobr. refert ad Thuc. III. 43 vel I. 34.

9) Cf. Herodian. Piers. p. 473. Thom. M. p. 382. Usurpavit Aesch. Eum. 895. Corruptus videtur Platonis locus in Rep. I. 329 A: ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεςερημένοι καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δ' οὐδὲ ζῶντες. Malim εὐθενοῦντες, cf. Arist. Eth. I. 9. Dem. Cherson. 94. 26 lege εὐθενεῖν non εὐθηνεῖν, quod observavit Dobr. in Advers. I. p. 368. In nummis legitur εὐθηνία, cf. Spanhem. de Praest. Num. I. p. 146. II. p. 536. Recte Herwerdenus Exerc. Crit. p. 147.

10) Codex εὐθετίσαι. corr. Porsonus. Cf. HSt. Suidas addit οὕτως Ἀριςοφάνης.

11) Refero ad Plat. Legg. VI. 758 B.

12) Cf. Hes. v. εὐθίκτως et Phot. v. εὐαφές.

13) Codex εὔθινος. Cf. Schol. Plat. Legg. XII. 945 B.

ἔνθρυπτα· ψωμοὶ οἴνῳ βεβρεγμένοι, οἷς ἐπιχεῖται καὶ φακῆ[1]).
εὐθύ· κατευθύ καὶ κατεναντίον, ἐπ' εὐθείας[2]).
εὐθυβόλῳ· ἐξ εὐθείας βάλλοντι[3]).
εὐθυτενής· ἴσα καὶ πρὸς τὸ εὐθὲς τεταμένος[4]).
εὐθυγνωμίας· ὁ μάρτυς· ὡς τὴν οἰκείαν γνώμην εὐθεῖαν διὰ λόγου παριστῶν[5]).
εὐθημοσύνη· τάξις[6]).
εὐθύδημον· ἁπλοῦν δημότην[7]).
εὐθυεπείαις· ὀρθολογίαις[8]).
εὐθυδικία· ὅταν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος περὶ ὧν μηδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστηρίου, τοῦτο εὐθυδικία καλεῖται· περὶ ὧν γὰρ κεκρίσθαι τίς φησι, περὶ τούτων παραγράφεσθαι ἐφεῖται[9]).
εὐθὺ Λυκείου· τὸ εἰς Λύκειον· ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς· καὶ Εὐριπίδης οὐκ ὀρθῶς· Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν[10]).
εὔθυναι· οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρξάντων· καὶ εὔθυνοι· οἱ τούτους ἀνακρίνοντες· Νόμων ιβ'· εἰ δὲ μὴ τούτους κατευθύνειν αὐτοὺς

---

1) Cod. εὔθρυπτα. Antiatt. Bekk. p. 97. 15 laudat Dem. Cor. 314. 1. Convenit etiam Lex. rhet. Bekk. p. 250. 20.

2) Cf. Moer. Piers. p. 141.

3) Hesych.

4) Codex εὐθυγενής et τεταγμένος. Illud iam correxit Dindorf. ad HSt. in v. Vide quoque HSt. v. ἰθυτενής.

5) Cf. v. εὐθυτενίζουσα.

6) Codex εὐθυμοσύνη.

7) Hes. affert ex Eurip. Antiop. sed perperam habet εὐθυδήμονα.

8) Codex εὐθυπίαις, sed emendate scriptum in Lex. Bachm. et Hesych.

9) Schol. Demosth. Phorm. p. 908. 7. Lex. rhet. Bekk. p. 259. 4. Schöm. Att. Proc. p. 649.

10) Adnotatio Boethi ad Plat. Lysid. init. Cf. Cobet. Mnem. XI. 388, Ruhnk. Tim. 126, Valck. Animm. Amm. 90 et Prolegg. p. 14. Fabulam Μεταλλεῖς Eratosthenes putabat non esse Pherecratis, quia in ea invenerat εὐθὺς pro εὐθύ, quamquam eodem modo locutus est Eur. Hipp. 1197, de quo loco Dindorfius egit in Praef. Poet. Scen. p. XXII. Neque tamen Meinekium sequar qui apud Platonem mavult εὐθύς, etsi adsensum tulerit Dindorfii. De Pherecratis fabula vide praeterea Harp. v. μεταλλεῖς.

κατευθύνοντα· καὶ μετ' ὀλίγα· διὸ δὴ δεῖ πάντως τοὺς εὐθύνους θαυμαστοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι· ἡμεῖς τούτους λογιστὰς λέγομεν[1]).

εὐθύνα· κυρίως ἦν εἰσάγουσιν οἱ λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς· καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ λογισταὶ κληροῦσι, κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος· καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἁλοῦσιν[2]).

εὐθῦναι· ἐξετάσαι ὀρθῶς[3]).

εὐθύνοντας· ὁρμῶντας[4]).

εὔθυνος· εὐθυντής[5]).

εὐθύνας· δίκας, τιμωρίας[6]).

εὐθύνουσιν· ἐρωτῶσι, δίκας εἰσπράττουσιν[7]).

εὐθύωρον· τόπος ἐστὶν ἐπ' εὐθείας ἔχων τὸν ὅρον[8]).

εὐθυτενίζουσα· ὀρθῶς βαδίζουσα, ἐπιτατικῶς τρέχουσα, ὀρθῶς φρονοῦσα, ἀπταίστως ψηφιζομένη, τὸ εὐθὺ σκοποῦσα· καὶ εὐθυτενίζων· ὁ μάρτυς, ὁ τὰ εὐθῆ ἀπαρέγκλιτα διατηρῶν καὶ εὔρυθμον τὴν οἰκείαν γνώμην διὰ τῆς εὐθυλογίας παριστῶν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐπιτεταμένης νευρᾶς[9]).

εὐθυρρήμων· ἑτοιμολόγος[10]).

εὐθὺς καὶ εὐθέως· ἀμφότερα Ἑλληνικά· τὸ δὲ εὐθὺ διαφέρει τούτων· οὐ γὰρ τὸ παραχρῆμα σημαίνει, ἀλλὰ τὸ ἕως καὶ εἰς· οἷον· εὐθὺ σκοποῦ, ἀκριβές, κατ' εὐθεῖαν[11]).

εὐθύ· σύνεγγυς σημαίνει.

εὐθυωρίαν· τὴν εὐθύτητα[12]).

---

[1]) Loci sunt apud Platonem Legg. XII. 945 A et E. Cf. Ruhnk. Tim. 126. Lex. rhet. Bekk. p. 257. 15. Harp. in v.

[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 245. 6.

[3]) Malim c. Hes. et lex. Bachm. διορθῶσαι pro ὀρθῶς.

[4]) Eur. Hec. 39.

[5]) Hesych.

[6]) Hesych.

[7]) Cf. Hesych. v. εὐθύνονται.

[8]) Codex εὐθύορον, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 257. 12. Recte Harpocr. Cf. infra εὐθυωρίαν.

[9]) Codex ἀπαρέγκλητα: corr. Dind. ad HSt., qui praeterea εὐθυρρήμονα pro εὔρυθμον. Vide supra v. εὐθυγνωμίας.

[10]) Codex εὐθυρήμων. Hes.

[11]) Cf. Phryn. Ecl. p. 58. Ammon. p. 62 et supra.

[12]) Plat. Rep. IV. 436. E. Tim. 45 B. Cf. Erotian. in v. et v. ἴξιν.

εὖ ἴσθι· καλῶς γνῶθι [1]).
εὐκατάπρηςος· εὐκατάκαυςος [2]).
εὐκερματεῖν· Εὔβουλός που κέχρηται τῷ ὀνόματι [3]).
εὔκηλον· εὔκαυςον, εὔσχιςον. Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· Ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὔκηλον δρυός [4]).
εὔκληρος· εὐεπίτευκτος [5]).
εὐκλεία· καὶ τὰ ὅμοια· μακρὰ ἡ τελευταία καὶ παροξύνεται· ὥσπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ιβ' περὶ κωμῳδίας [6]).
εὐκληρία· εὐτυχία [7]).
εὔκολος· ῥᾴδιος καὶ οὐ συχνός· ὁ ἐναντίος τῷ δυσκόλῳ [8]).
εὐκόμιςος· ἐπιμελείας εὖ τετευχώς· κομιδὴ γὰρ ἡ ἐπιμέλεια· — ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα [9]).
εὐκράς· εὔκρατος. Εὐριπίδης· Βροτοῖσιν εὐκρὰς οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως· ἐν Ἀντιόπῃ [10]).
εὐκρινής· συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀρρωςίας ὑγιάνας λέγεται διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι· Ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τιθέασι κατ' ἀντίφρασιν [11]).
εὐκρινές· εὐχερές [12]).
εὐκτάζου· εὔχου [13]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Cod. εὐκατάπριςος: corr. ex Hes.
[3]) Cf. Phryn. Ecl. p. 158.
[4]) Hinc corrigendus Hes. v. εὔκληρον, ut vidit Albertus.
[5]) Cf. Phryn. Bekk. p. 34. 25. Codex εὐεπίτεκτος.
[6]) Codex εὔκλεια, et κωμῳδίας deest. Photius hoc habet ex Aelio Dionysio, quem vide apud Eustath. p. 1579. 26. Cf. Choerob. in Bekk. Anecd. p. 1314, Cobet. Mnem. V. 238, M. Schmidt. Didym. p. 55. Proleg. p. 134.
[7]) Hes. in v. cf. Ruhnk. in Auct.
[8]) Cf. Hes. Pro συχνός malim ςρυφνός.
[9]) Laudatur Odyss. θ. 232. Hes. et Eust. p. 1560. 6: κατὰ τοὺς παλαιούς. In (εὐκόμις)ος et (κομιδὴ γὰ)ρ inclusa evanuere.
[10]) Schol. Plat. Criti. 112 D eadem, sed omisit Euripidis senarium. Corrupte Hes. Cf. praeterea Bentl. Epist. ad Mill. p. 466. Codex: εὔκρατος εὐρυβροτοισιν.
[11]) Codex: οὗτοι δὲ καί, quod correxi. Hes. Emendate Etym. M. p. 392. 30.
[12]) Hesych.
[13]) Hesych.: εὔκταξε. Musur.: εὔκταξαι.

εὐκταῖον· εὐχῆς ἄξιον, πολύτιμον, ὑγιές [1]).
εὔκυκλος· εὔχορος [2]).
εὐλάβησον· καὶ εὐλάβησαι λέγουσιν.
εὐλαβοῦ· φυλάσσου [3]).
εὐλάχα· τὸ ἄροτρον παρὰ Θουκυδίδῃ· Δώριος δὲ ἡ λέξις [4]).
εὐλημματεῖ· εὖ ἔχει λήμματος καὶ ἀνδρείας [5]).
εὐλογιςίας· εὐλογίας, εὐβουλίας [6])
εὐμάρειαι· εὐχέρειαι [7]).
εὐμαρής· εὔκολος, εὐχερής [8]).
εὐμάρειαν· ῥᾳςώνην, εὐχέρειαν. οἱ δὲ Ἴωνες τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τοῦ σώματος ἐκκρίσεων ἀσχολῆσαι· οἷον, οὐρῆσαι, ἀποπατῆσαι [9]).
εὐμαρίδες· ὑποδημάτων γένος [10]).
εὐμεταβολώτερος κοθόρνου· κόθορνος ὑπόδημα ἁρμόζον δεξιῷ τε καὶ εὐωνύμῳ ποδί· ὅθεν καὶ Θηραμένην τὸν ἐπὶ τῶν τριάκοντα κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐπὶ τῶν συςρεφομένων οὖν συνεχῶς ἡ παροιμία κεῖται [11]).
εὐμοιρία· εὐκληρία.
εὐμολπίᾳ· [πολλάκις τῆς ἡμέρας τρεπόμενος] ἢ εὐφωνίᾳ ἢ εὐυμνίᾳ [12]).

[1]) Plat. Legg. III. 687 E. Cf. Moer. Piers. p. 157. Thom. M. p. 387. Hesych. v. εὐκτόν.
[2]) Cf. Arist. Thesm. 968. Hes. v. εὔηλος ibiq. Kust.
[3]) Cf. Moer. Pierson. p. 144.
[4]) Thuc. V. 16. Dindorf. ad Thes. c. Hemst. mavult αὐλάκα. Cf. Cobet. Mnem. VI. 165.
[5]) Hesych. laudat ex Aeschyli Κερκυόνι. Codex εὐλημματεῖ et λήμματος.
[6]) Hesych. Codex εὐβολίας.
[7]) Hesych. Contracta e gl. εὐμάρειαν, quam vide mox.
[8]) Hesych.
[9]) Idem tradit Eustath. p. 980. 41: κατὰ τοὺς παλαιούς.
[10]) Hesych. ibiq. Interpr. Poll. VII. 90. Etym. M. p. 393. 16 laudat Eurip. Orest. 1370.
[11]) Cf. Interpr. ad Zenob. 293.
[12]) Codex: εὐμολπία· . . . . . εὐφρονίαι ἢ εὐμενείαι. Correxit Bachmannus ex Hesych.; nisi mavis cum Dobraeo scribere εὐμελείᾳ. Quae uncinis inclusi, Dobraeus negat se certo scire quo referantur. Bekkerus in Suida scribit εὐμολπίᾳ πολλάκις τῆς ἡμέρας τερπόμενος, sed quis hoc dixerit non indicat.

Εὐμολπίδαι· πατριὰ Ἀθήνησιν ἀπ' Εὐμόλπου· ἐγένοντο δὲ τρεῖς· ὁ μὲν ἐκ Θρᾴκης ἐπιστρατεύσας ὃν οὐ προσποιοῦνται οἱ Εὐμολπίδαι· ὁ δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀστυκόμης· ὁ δὲ Μουσαίου καὶ Δηϊόπης [1]).

Εὐμολπίδαι· γένος ἀπ' [Εὐμόλπου] τοῦ Θρᾳκός, ὃς καὶ τὴν μύησιν εὗρεν ἢ ἀπὸ τοῦ Μουσαίου υἱοῦ, ὃς ἦν ἀπὸ τοῦ δευτέρου πέμπτος [2]).

εὐνάς· ἰδίως Θουκυδίδης τὰ ἐπίνεια· τὸ ἥμισυ αὐτοῖς τοῦ στρατεύματος ἐν τῷ πρόσθεν ἦν τεταγμένον ἐπὶ ὀκτώ· τὸ δὲ ἥμισυ ἐν ταῖς εὐναῖς ἐν πλαισίῳ [3]).

εὐναῖος· ἐγκεκρυμμένος· Σοφοκλῆς Δόλοψιν· Εὐναῖος εἴην δραπέτιν στέγην ἔχων [4]).

εὖ νένηται· εὖ πεπλήρωται [5]).

Εὐνεῖδαι· γένος Ἀθήνησι μουσικόν· ἀπὸ Εὔνεω τοῦ Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης [6]).

εὖνοι· οἱ εὐνοοῦντες.

εὐνοίας· φιλίας.

εὐνομουμένη· εἰρηνεύουσα, εὐθηνουμένη, καλῶς διακειμένη [7]).

εὐνούστατα· φιλίως.

εὐνοῦχος· οὐ σπάδων ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν καλεῖται [8]).

εὔογκον· οὐ τὸ μέγα, ἀλλὰ τὸ μέτριον τῷ ὄγκῳ.

εὐνοστος· θεὸς ἐπιμύλιος, ἡ δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων [9]).

---

[1]) Videntur haec fluxisse ex Istro, cuius fragmentum vide ap. Schol. Soph. Oed. Col. 1046. Πατριὰ pro φρατρία.

[2]) Haec Androtionis sunt, quae plenius leguntur in laudato loco Schol. ad Soph. Inserui Εὐμόλπου fide Etym. M. p. 395. 28. Ceterum est adnotatio lacera. Attigi hunc locum in Prolegg. p. 85.

[3]) Codex ἐπίγεια. Correxit Dobr. Locus Thucydidis legitur VI. 67, ubi τὸ μὲν ἥμισυ et ἐπὶ ταῖς εὐναῖς.

[4]) Cod. εἴη quod correxi. Ex Hes. supplendum est λαγὼς — εὐναῖος εἴην, quod vidit Valck. ad Eur. Hipp. 1126.

[5]) Arist. Eccl. 858, quem locum si contuleris cum Phryn. Bekk. p. 13. 24, concedes apud Photium legendum esse ἐπινένηται.

[6]) Plura Hes. Cf. Harpocr. Eustath. p. 1327. 42.

[7]) Schleusnerus glossam descriptam esse dicit ex Ioannis Chrysostomi Homil. XVI ad Matth. V. 25. p. 168. Vide tamen Thom. M. p. 391, quocum malo καλῶς διοικουμένη.

[8]) Idem docent Moer. p. 347 et Thom. M. p. 392 et 805.

[9]) Plenius apud Hes. Photius sua habet e lexico rhetorico,

εὐοὶ σαβοί· μυςικὰ μέν ἐςιν ἐπιφθέγματα· φασὶ δὲ τῇ Φρυγῶν φωνῇ τοὺς μύςας δηλοῦν· ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαβάζιος Διόνυσος [1]).
εὐορνιθίαν· Σοφοκλῆς ἐπ' οἰωνῶν [2]).
εὐόφθαλμον· τὸ εὔοπτον.
εὔξεινον· ὄνομα πελάγους [3]).
εὐόργητος· πρᾷος [4]).
εὔοχθον· πλήρη· ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῆκται [5]).
εὖ παρασχόν· ἀντὶ τοῦ παρασχόντος· δῆλον δὲ τοῦ δαίμονος, ὅ ἐςι δωρησαμένου τὴν νίκην [6]).
εὐπάθεια· διάχυσις καὶ ἄνεσις τῆς ψυχῆς καὶ τρυφή [7]).
εὐπατρίδαι· οἱ αὐτόχθονες καὶ μὴ ἐπήλυδες [8]).
εὐπάροισον· εὐπαράγωγον [9]).
εὐπάρυφα· εὐκατέργαςα ἢ πλούσια [10]).
εὐπάρυφος· ὁ πλατεῖαν παρυφὴν τουτέςι πορφύραν ἔχων.
εὐπατρίδαι· εὐγενεῖς [11]).

---

laudato ab Eustath. p. 1383. 42. Cf. Poll. VII. 180. Phot. v. προμυλλαία. Eust. p. 1885. 24. HSt. in voce et IV. 589 med. V. 1575 D.

1) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 257. 17. De interaspiratione cf. Etym. M. p. 391. 13. Vide quoque Valck. Ep. ad Röv. p. 79. Glossam refer ad Dem. Cor. § 260. Adi Harpocr. qui in fine glossae quaedam addit quae minime intelligo.

2) Idem tradit Eustath. p. 1439. 36 κατὰ τοὺς παλαιούς, h. e. e lexicis suis rhetoricis.

3) Hesych.

4) Vide Eubulum apud Athen. VI. 260 D. Εὐοργήτως apud Thuc. I. 122. De significatione vocabuli ὀργή egit Heringa Obs. p. 49. Coniuncta est locutio ἐπιφέρειν ὀργήν, quae significat χαρίζεσθαι, συγχωρεῖν, cf. Cobet. Plat. Com. Rel. p. 25. Periit apud Platonem in Legg. IX. 879 C: ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγῆναι ῥᾳθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν. Scribe ἐπιφέρειν et sponte excidet interpolatum ῥᾳθύμως.

5) Codex εὐοχοον: corr. Albert.

6) Thuc. I. 120 ibiq. Schol.

7) Antiatt. Bekk. p. 94. 28 e Platone laudat. Intelligit fortasse Rep. III. 404 D.

8) Cf. Moer. p. 141. Hes.

9) Codex εὐπάριςον, correxi ex Hes. Cf. tamen Dobr.

10) Cf. Hes. Alberto desumtum videtur ex Ezech. 23. 12.

11) Thom. M. p. 392.

εὐπετής· εὐχερής [1]).
εὐπετῶς· ῥᾳδίως, εὐχερῶς, εὐκόλως καὶ εὐςαλῶς [2]).
εὔπινές· τὸ ἀφελὲς καὶ μὴ λίαν τετημελημένον, ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχων [3]).
εὔπονος· εὔποτος [4]).
εὐπότμως· εὐτυχῶς [5]).
εὐπραξίαν· οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ· Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ [6]).
εὔπρωρον· εὐπρόσωπον [7]).
εὔπτορθον· εὔκλαδον.
εὐράχαντες· ἥκοντες. ῥαχίας γὰρ ἐκάλουν τοὺς τραχεῖς καὶ παρήκοντας τόπους.
εὑρέσθαι· ἐκπορίσασθαι, περιποιήσασθαι [8]).
εὑρέσθαι· ἐκπορίσασθαι [9]).
εὑρήματα· βουλεύματα [10]).
εὑρήματα· οὐχὶ εὑρέματα [11]).
εὑρησιεπής· καινολόγος [12]).
εὑρησιέπεια· εὑρεσιλογία [13]).
εὑρησιλόγος· φλύαρος, ἑτοιμολόγος [14]).
εὑρήσεται· ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται [15]).

---

1) Hesych.
2) Hesych.
3) Vide Intt. ad Hes. v. εὐπινῆ. E Cratino laudat Pollux VII. 43, cf. IX. 126.
4) Glossa corrupta, cf. Interpr. ad Hes. in v. p. 1522. n. 15. M. Schmidt. cum Codice Marciano εὔπωνος.
5) Hesych.
6) Hinc corrige Thuc. III. 39. Cf. Interpr. Hes. qui Clementem Alexandrinum laudant, apud quem extat emendata lectio Thucydidei loci. Addo Thuc. I. 33.
7) Hesych.
8) Cod. εὔρασθαι et ἐκποιήσασθαι. Cf. Phryn. Ecl. p. 56.
9) Emendatio glossae praec.
10) Hesych.
11) Phryn. Ecl. p. 156 ex eoque Thom. M. p. 393.
12) Arist. Nub. 447. Cod. εὑρεσιεπής.
13) Hes.: εὑρησιεπίαις vel, ut in Codice legitur, εὕρεσιν ἐπίαις.
14) Hes. Codex: εὑρεσιλόγος et modo εὑρεσιέπεια.
15) Cf. HSt. III. 2418 C. Deest unum folium.

εὔωνον· εὐτελές [1]).
εὐώνυμον λέγουσιν, οὐ μόνον ἀριστερόν· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ πλεῖστον [2]).
εὐωρεῖ· παίζει, μετεωρίζεται [3]).
εὐωρία· ὀλιγωρία· εἴληπται δ' ἐκ τῶν ἐναντίων [4]).
εὐωρία· ψιλῶς τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν· ἀλλὰ ῥᾳθυμότερόν πως ἔχειν [5]).
εὐωριάζειν· ἀφροντιστεῖν κατ' ἀντίφρασιν· ὥρα γὰρ ἡ φροντίς [6]).
ἔφα· εἶπεν [7]).
ἐφάλια· παραθαλάσσια.
ἐφάμιλλον· ὅμοιον, ἴσον [8]).
ἐφάπαξ λέγουσιν [9]).
ἐφαύλιζον· εὐτέλιζον [10]).
ἐφάψασθαι· ἄρξασθαι, ψηλαφῆσαι.
ἐφάψαι· ἐπὶ τοῦ δῆσαι λέγουσι τὸν λελυμένον ἱμάντα τοῦ ὑποδήματος [11]).
ἐφεδρεύει· ἐπικάθηται [12])·
ἐφεδριάζειν· παιδιά τις [13]).
ἐφ' ἑαυτῆς· δι' αὑτῆς.
ἔφεδρον· δίφρον τραπεζοειδές [14]).
ἔφεδρος· ταβλιστὴς τρίτος καὶ ἐνεδρεύων [15]).
ἐφεῖτο· συνεχώρει [16]).

[1]) Hesych. v. εὐώνῳ.
[2]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 97. 1. Thucydidis locos dabit HSt. III. 2534 B.
[3]) Hesych.
[4]) Cf. Hesych.
[5]) Cf. Hesych. v. εὐωρεῖν.
[6]) Usurpavit Sophocles ἐν Σκυρίαις, cf. Hes. v. εὔωρος γάμου.
[7]) Interpretationem addidit manus recentior.
[8]) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. 257. 31.
[9]) Antiatt. Bekk. p. 96. 17 laudat ex Eupolide Κόλαξιν.
[10]) Cf. Hes. Phot. v. φαυλίζει. Moer. p. 396. Thom. M. p. 889.
[11]) Cf. Hesych.
[12]) Olim legebatur apud Xenophontem, cf. Poll. I. 209.
[13]) Vera forma est ἐφεδρίζειν, Philemonis fabula erat ἐφεδρίζοντες, ipse ludus vocabatur ἐφεδρισμός, de quo vide Intt. ad Hes. et HSt. III. 2545 C.
[14]) Cf. Hesych.
[15]) Cf. Hes. Cod. Phot. ταυλιστής. Arist. Ran. 792, alibi.
[16]) Codex συνεχωρεῖτο. Vide Soph. Philoct. 619, alibi.

ἐφεῖτο· ἐνετείλατο [1]).

ἐφεκτοὺς τόκους· οἱ ἔγγραφοι τόκοι, οἷον ἐπεχόμενοι καὶ ὡρισμένοι, μὴ μέντοι προϊόντες μήτε συλλεγόμενοι [2]).

ἐφελκυστής· βοηθός.

ἐφέζεται· ἐπικάθηται [3]).

ἐφέξει· σταθῆ, ἐφελκύσει [4]).

Ἐφέσια γράμματα· ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι, ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν· καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ Μιλησίου καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων, τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα· φανεροῦ δὲ τούτου γενομένου καὶ λυθέντων αὐτῶν, τριάκοντα τὸ ἑξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον [5]).

Ἐφέσια· δυσπαρακολούθητα, ὡς Ἐφεσίων τινῶν οὐσῶν ἐπαοιδῶν δυσπαρακολουθήτων, ὡς προείρηται [6]).

Ἐφέσια γράμματα· καὶ Ἐφέσια ἀλεξιφάρμακα, ὀνόματα ἄττα καὶ φωναὶ ἀντιπάθειάν τινα φυσικὴν ἔχουσαι [7]).

ἔφεσις· ἡ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐφιεμένη δίκη ὑπὲρ τοῦ κριθῆναι πάλιν· ἐγένετο δὲ Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἀποψηφισθέντων, ἐφεῖσθαι γὰρ αὖθις ἐξῆν αὐτοῖς εἰς δικαστήριον περὶ τῆς πολιτείας· καὶ εἰ μὲν ἑάλωσαν, ἐπωλοῦντο ὡς ξένοι· εἰ δὲ μή, ἐπανῄεσαν εἰς τοὺς ἐξ ὧν ἀπεψηφίσθησαν δήμους [8]).

---

1) Hesych.

2) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 257. 33. Interpretatio absurda, neque τόκοι sunt ἐφεκτοὶ sed ἔφεκτοι, cf. Demost. p. 914. 10 et Harp. in v. Etymologus ut solet sequitur doctrinam Photii.

3) Cf. Hesych. Codex ἐφέξεται.

4) Sic Codex. Coniicio: ἐφέλξει· σπάσει, ἐφελκύσει.

5) Proverbium, de quo fere ad verbum eadem Eust. p. 1864. 14. Hinc suspicor explicationem esse Aelii Dionysii, nam de Pausania infra videbimus. Non habeo quod addam Schneidewini copiis ad Diogen. 378, praeterquam illud, corruptum esse quod legitur in fine τριάκοντα τὸ ἑξῆς, pro quo Eustath. τριακοντάκις τὸ ἐφεξῆς. Latet ni fallor in corruptela verbum τριάζειν, de quo Photius infra; cf. etiam Rutgersium in libro de Iulio Africano, p. 112. Possis quoque: παλαίοντα τρὶς ἑξῆς. Alia habet Hes.

6) Desumtum videtur ex altera recensione Aelii Dionysii.

7) Apparet e laudato Eustathii loco haec Pausaniae esse. Suppleri possunt ex Hesychio. Cf. Proleg. p. 46.

8) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 244. 8. Cf. Schöm. Att. Proc. 776.

ἐφέσεις· ὁρμάς.

ἔφεσις· ἐπιθυμία, ὁρμή, ἔκκλητος, αἵρεσις ἄλλου δικαστηρίου καὶ μεταγωγή [1]).

ἐφεσιασάμενος· εὐωχηθείς [2]).

ἐφεστρίς· χλανίς [3]).

ἐφεστρίδες· ἐπιβολαί [4]).

ἐφέται· ἄνδρες οἵτινες περιιόντες ἐδίκαζον· ἐφέται δὲ ἐκλήθησαν, ἤτοι ὅτι ἐφ' αἵματι δικάζουσιν ἢ ὅτι ἔφεσις παρ' αὐτῶν οὐ δύναται εἰς ἄλλο δικαστήριον γενέσθαι, τουτέστιν ἔκκλητος [5]).

ἐφέται· ἄνδρες ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότες καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες· οἳ καὶ τὰς φονικὰς δίκας ἔκρινον· ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικαστήρια Ἐφετῶν [6]).

ἐφετικός· ἐπιθυμητικός.

ἐφετίνδα· παιδιά τις, ὅταν ἄλλῳ προδείξαντες τὴν σφαῖραν, ἄλλῳ ἀφῶσιν [7]).

ἐφεψιώμενοι· ἐμπαίζοντες καὶ ἐπισκώπτοντες [8]).

ἐφηβεία· νεότης [9]).

ἔφηβος· παῖς, νέος ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ· ὅθεν ἐφηβεύων [10]).

ἔφηβον· καὶ τὴν παρθένον ἐνίοτε λέγουσιν [11]).

ἐφήδοιτο· τέρποιτο [12]).

ἔφηκε· ἐπάνελθε, ἡ πρώτη ὀξεῖα.

ἔφηλον καλοῦσιν ὡς ἡμεῖς.

---

1) Cf. Hesych.

2) Hinc corr. Hesych. ἐφεσιασμένος.

3) Sic quoque Hesych. Sed praestat ni fallor χλαμύς.

4) Malo ἐπιβόλαια. Hesych. interpr. ἐπιβλήματα.

5) Codex περιόντες. Porsonus περιιόντες. Suidas et Lex. Bachm. π' ὄντες. Harpocr.

6) Cf. Hes. Lex. rhet. Bekk. p. 188. 30.

7) Etym. M. p. 402. 39 vocabulum e Cratino affert. Eadem quae Photius Eustathius p. 1554. 34 tradit κατὰ τοὺς παλαιούς, sed rectius habet ἐφῶσιν.

8) Hesych. ἐπιπαίζοντες, sed Apollonius ἐφεψιόωνται interpr. ἐμπαίζουσιν.

9) Hesych. p. 1543. n. 3. Codex m. pr. εφηβια.

10) Glossa corrupta videtur; nihil praesidii in Hesych.

11) Similiter Hesych.

12) Hesych.

ἐφήγησις· ἐφήγησίς ἐςι δίκη εἰσαγομένη ἀπὸ τῶν ὑποδεξαμένων τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆς χώρας· οἷον φυγάδα ἢ ἀνδροφόνον· ἢ ὅταν τῶν δημοσίων τι κατέχειν δοκῇ τις κρύφα [1]).
ἐφήμερος· πρόσκαιρος.
ἐφησθεῖεν· ἐπιχαρεῖεν [2]).
ἐφήσθη· ἐχάρη [3]).
ἐφθαλέου· ἐφθοῦ· καὶ ἐφθοῦν· τὸ ὀπτοῦν [4]).
ἐφθάραται· φησὶ Θουκυδίδης καὶ τετάχαται· πάντα τὰ τοιαῦτα ἀρχαϊκά [5]).
ἐφιάλας· ἐπιβαλλόμενος [6]).
ἐφιέμενοι· ἐπιθυμοῦντες [7]).
ἐφιέτω· ἀνείτω [8]).
ἐφίεται· ἐπιθυμεῖ.
ἐφιζάνει· ἐπικάθηται [9]).
ἐφίζεται· ἐπικαθέζεται.
ἐφίησιν· ἐπιτρέπει [10]).
ἐφικέσθαι· καταλαβεῖν [11]).
ἐφικνούμενος· καταλαμβάνων [12]).
ἐφικτόν· δυνατὸν καταληφθῆναι [13]).
ἐφίππιον· ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων [14]).
ἔφιππον· Εὔπολις Αἰξίν [15]).

---

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 187. 6, quocum malim κατὰ τῶν ὑποδ.
[2]) Hesych.
[3]) Hesych. v. ἐφήσθης.
[4]) Hinc corr. εφθαλες apud Hesych. v. ἔφθα. Ceterum malim ἐφθόν· τὸ ὀπτόν.
[5]) Thucyd. III. 13. IV. 31.
[6]) L. ἐπιβαλόμενος. Dindorfio glossa desumta videtur e Phrynicho comico, cf. HSt. III. 2566 D. Vide infra gl. ἠπιάλης.
[7]) Hesych.
[8]) Malim ἀνιέτω.
[9]) Cf. Hesych.
[10]) Hesych.
[11]) Cod. καταλαβέσθαι. Correxi e Schol. Plat. Hipp. Mai. 292 A.
[12]) Codex καταλαμβανόμενος.
[13]) Cf. Hesych.
[14]) Refer ad Plat. Legg. VIII. 833 B. de quo loco egit Boeckhius, vide HSt.
[15]) Antiatt. Bekk. p. 97. 11 interpr. ἱππότης ἢ ἐπιβεβηκὼς ἵπποις.

ἔφλα· ἔθλα, ἐμάλασσεν [1]).
ἔφλιψεν· ἔθλιψεν [2]).
ἐφόδια· τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐπιτήδεια ἀναλώματα [3]).
ἔφοδος· ὁρμή [4]).
ἐφόλκια· τὰ ἐκ περιττοῦ ἐπιφερόμενα τοῖς ἀποδημοῦσι σκεύη [5]).
ἐφόλκια· καράβια μικρά, παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων [6]).
ἐφολκὰ λέγοντες· ὡς Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγά [7]).
ἐφορία· ἀγορὰ Ἀθήνησιν οὕτως λεγομένη [8]).
ἐφορεία· ἐπισκοπή [9]).
ἔφορος· ὁ πάντων ἐπόπτης καὶ θεωρὸς θεός.
ἐφορεύειν· ἐποπτεύειν [10]).
ἔφοροι ἐν Λακεδαίμονι ἄρχοντές εἰσι, κληθέντες ἀπὸ τοῦ πάντα ἐφορᾶν. Καλοῦνται δὲ καὶ οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι [11]).
ἐφ' ὅτῳ· ἐφ' ᾧτινι [12]).
ἔφρασεν· ἐμήνυσεν [13]).
ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον· νόμος Ἀθήνησιν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἐστεμμένον ἀκάνθαις μετὰ δρυΐνων καρπῶν, λίκνον βαστάζοντα ἄρτων πλέον τοῦτο λέγειν, αἰνισσόμενον τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολήν [14]).

---

[1]) Cf. Hes. in v. et supra v. ἔφθα. Arist. Nub. 1379. Plut. 718. Moer. Piers. p. 392.
[2]) Hesych.: ἔφλιβεν. Observatio eodem pertinet, quo glossa superior, cf. Eustath. p. 1817. 42. Codex ἔφλειψεν.
[3]) Malo ἐπιτήδεια καὶ ἀναλώματα. Et sic Thom. M. p. 397.
[4]) Hesych.
[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 257. 26. Malo: περιφερόμενα.
[6]) Hesych. Cf. Apollon. ἐφόλκειον et infra vocem ἔφοροι.
[7]) Thuc. IV. 108. Eustath. p. 1761. 43 laudat Callimachum. Cf. Thom. M. p. 398. Nauck. Arist. Byz. Praef. VI.
[8]) Dem. 631 extr.
[9]) Codex ἐφορεῖα.
[10]) Hesych.
[11]) Lex. rhet. Bekk. p. 257. 28. Altera pars glossae legitur in fine glossae ἐφόλκια errore manifesto. Cf. Tim.
[12]) Hesych.
[13]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych. ε. 7551.
[14]) Excerptum e Pausania, ut testatur Eustath. p. 1727. 19. Usurpavit Demosth. de Cor. § 259. Cf. Zenob. 298.

ἐφ' ὕδωρ· ἐπιμελητὴς κλεψυδρῶν ἐν δίκαις [1]).
ἐφ' ὕδωρ· ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις ἐλάγχανεν ὁ ἐπιμελησόμενος τούτου [2]).
ἐφύμνιον· τὸ ἐπὶ τῷ ὕμνῳ ᾆσμα [3]).
ἐχέγγυον· πιστόν· καὶ ἀνέγγυον· ἄπιστον [4]).
ἐχέγγυος· ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής· ὁ διὰ πίστεως ἄξιος [5]).
ἔχε δή· ἀντὶ τοῦ ἄγε δή· ἢ ὅρα δή, πρόσεχε ἤ τι τοιοῦτο [6]).
ἔχει αὐτὸν ὁ τοῦ θανάτου ζυγὸς χαλινώσας· ἀντὶ τοῦ τέθνηκεν [7]).
ἐχεμυθία· σιωπή, μυστήρια.
ἐχεμυθεῖ· ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸν λόγον [8]).
ἐχέμυθον· μυστήριον κρυπτὸν ἢ φρόνιμον [9]).
ἐχέτλη· τοῦ ἀρότρου τὸ κράτημα [10]).
ἐν Ἐχελιδῶν· τόπος ἔχων ἱππόδρομον, ἀπ' Ἐχέλου ὀνομασθείς [11]).
ἐχθιζινόν· τὸ ἐχθεσινόν [12]).

---

[1]) Cf. HSt. in voce. Poll. VIII. 113.
[2]) Cf. Hesych. et Interpr.
[3]) Cf. v. *μεθύμνιον*.
[4]) Illud reddendum est Platoni Alcib. I. 134 E, quod Porsonus vidit, hoc legitur Rep. V. 461 B.
[5]) Cf. glossam superiorem. Priorem explicationem habet Hesychius quoque, fortasse e Boetho: alteram Timaeus, cf. Ruhnk. p. 128.
[6]) Frequens apud Platonem, cf. HSt. III. 2627 extr.
[7]) Perperam Photii codex ζόφος pro ζυγός. Miror hoc neminem correxisse; constat tamen de corruptela e collatione Eustathii qui p. 1266. 43: Ἰστέον καὶ ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν ταλάντων καὶ ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα τὸν θανεῖν κινδυνεύοντα ἐλθεῖν εἰς τὰ τοῦ θανάτου λέγει ζυγά. Est adnotatio Pausaniae quem vide apud Eustath. p. 956. 6 et ad Photium v. ζυγός.
[8]) Cf. Hesych.
[9]) Haec tria vocabula Pythagoreorum sunt.
[10]) Hesiod. Op. 465. Cf. Hesych.
[11]) Codex ἐχελιδῶν omissa praepos. Cf. HSt. III. 2599 extr. Cobet. Mnem. IX. 292.
[12]) Codex ἐχθεζινόν. Correxit L. Dind. ad HSt. in voce, laudato Menandri fragmento in Lex. rhet. Bekk. p. 438. 11.

ἐχθὲς καὶ μονοσυλλάβως χθές· ἄμφω Ἑλληνικά· καὶ χθιζινὸν καὶ ἐχθιζινόν [1]).

ἔχθημα· μίσημα [2]).

ἐχθιζόμεθα· κακυνόμεθα, ἐχθραινόμεθα ἢ ἐχθροὺς παρασκευάζομεν [3]).

ἐχηρώθησαν· ἀνδρῶν ἐστερήθησαν, ἐχήρευσαν [4]).

ἐχθαίρει· μισεῖ [5]).

ἐχῖνος· καδίσκος τίς ἐστι χαλκοῦς, εἰς ὃν αἵ τε μαρτυρίαι καὶ αἱ προκλήσεις ἔγγραφοι ἐνεβάλλοντο ὑπὸ τῶν δικαζομένων· καὶ κατεσημαίνοντο ἵνα μηδεὶς κακουργήσῃ περὶ τὰ ἐμβαλλόμενα [6]).

ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλῃ· λέγεται ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον γίνεται· καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι κεντούμενοι δοκοῦσιν ἀνέχειν τὸν τόκον, εἶθ' ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ [7]).

ἐχῖνοι· οἱ μὲν χαλκοῖ, οἱ δὲ ἐκ κεράμου· εἰς οὓς καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν ἃ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδων [8]).

---

[1]) Iterum Codex ἐχθεζινόν. Phryn. Ecl. p. 142. Bekk. p. 73. 4. Moer. Piers. p. 402. Thom. M. p. 913. Anecd. Bekk. p. 556. Lob. ad Phryn. p. 323.

[2]) Hesych.: Ἔχθιμα· μισήματα. Σοφοκλῆς Τυράννοις, Piers. ad Herodian. 436 corrigit Τυροῖ. Legendumne sit ἔχθιμα an ἔχθημα dissentiunt viri docti.

[3]) Vocabulum aliunde ignotum.

[4]) Lege: ἐχηρώθη ἀνδρῶν· ἐστερήθη, ἐχήρευσεν et refer ad Herodt. VI. 83.

[5]) Codex ἐχθραίνει, quod correxi e Suida et Lexico Bachmanni. Ἐχθραίνει non indigebat explicatione, nam omnibus notum erat. Solent haec vocabula confundi; sic ἐχθαρτέος abiit in ἐχθραντέος, Soph. Ai. 679. Non magis ferri potest in Lex. rhet. Bekk. p. 146. 11: Ἐχθραίνω· αἰτιατικῇ. Ὅμηρος· ἵν' ἐχθήρειε γέροντα. Haec si non satis videntur, cf. Eust. p. 1487. 32.

[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 258. 3, quod rectius κατεσημαίνετο. Cf. Harpocr.

[7]) Convenit Diogen. 391, sed habet ἀναβάλλει, quod non intercedo quominus quis praeferat, modo bene intelligat quid sit. Ridiculum vitium est in Lex. rhet. Bekk. p. 318. 20: ὡς σέλινος ἀναβάλλει τὸν τόκον· imo ὡς ἐχῖνος.

[8]) Convenit Schol. Dem. p. 999. 16. Hinc atque ex Harpocratione sua habet Scholiasta Arist. Vesp. 1436. Corrige ἐπεδίδουν.

ἐχόμενος· ἐγγὺς ἢ κατέχων [1]).
ἐχυρῶς· ἰσχυρῶς ἢ ἀσφαλῶς [2]).
ἐχύρωσεν· ἰσχυροποίησεν [3]).
ἕψειν· βάπτειν τὰς τρίχας [4]).
ἐψιμυθιῶσθαι· τὸ προστετρίφθαι τὸ πρόσωπον τρίμματι λευκῷ [5]).
ἐψητοί· πληθυντικῶς τὰ ἰχθύδια, ὡς ἀφύαι καὶ μεμβράδες. Εὔπολις Αἰξίν· Καὶ τῆς λοπάδος· ἔνεισι δ' ἐψητοί τινες [6]).
ἐψιοῦσα· τροφὰς διδοῦσα χόνδρου· καὶ τὰ ἐψητά. Αἰσχύλος ἐν Τροφοῖς· βιοτὴν αὔξιμον ἐψιοῦσα· Ἱππῶναξ [7]).
ἐψυχαγώγησεν· ἐπήλπισε, παρεμυθήσατο, ἢ ψυχὰς διὰ μαγγανείας τῶν τελευτησάντων ἀνήγαγεν.
ἑωθινὰς δίκας· τὰς κρινούσας ἐντὸς ν' δραχμῶν [8]).
ἑωθάς· χωρὶς τοῦ ι Ἄρχιππος καὶ Ἀραρὼς ἔωθας καὶ Θουκυδίδης η' ἐώθεσαν [9]).
ἑῴην· λέγουσι τὸ ἀφείην [10]).
ἐώθουν· τὸ ὤθουν οὕτως λέγουσι [11]).
ἑωλοκρασίαν·.τὸ χθιζὸν βρῶμα κυρίως [12]).

---

1) Cf. Gloss. Psalm. p. Cyr. Voss. ἐχόμενοι· ἐγγὺς ὄντες: – ἐχόμενοι· ἀντὶ τοῦ κρατοῦντες (Cod. ἀντικρατοῦντες). Locus est in Psalm. 93. 16 Dubito tamen de origine glossae Photii.

2) Hesych.

3) Malim: ἐχυρῶσαι· ἰσχυροποιῆσαι. Cf. Isocr. p. 107 B.

4) Hesych. et Poll. II. 35.

5) Codex ἐψημυθιῶσθαι. Lys. de Caed. Erat. § 12. Plura Lex. rhet. Bekk. p. 258. 8. Moer. p. 166. Thom. M. p. 317. Mirum est hic et in Lex. rhet. Bekk. προστετρίφθαι pro ἐντετρίφθαι.

6) Cf. Interpr. ad Hes. v. ἐψητεῖς. Similiter Eustath. p. 867. 49. Arist. Vesp. 679. Athen. VII. 301 C. Aristot. H. Anim. VI. 15. Vide Meinekium ad Eupolidis locum.

7) In Codice χονδρου et βιοτην sine acc. Primum scribendum ἐμψιοῦσα, quod Hesychius interpretatur ἐρέγματα διδοῦσα. Deinde eiiciendum est καὶ τὰ ἐψητά, errore huc illatum e glossa superiore. Denique Aeschyli videntur verba: τροφὰς διδοῦσα χόνδρου· Hipponactis βιοτὴν αὔξιμον ἐμψιοῦσα. Si quid nosti rectius.....

8) Albertus coniicit κρινομένας.

9) Thuc. VIII. 69 97.

10) Praestat ἀφιείην.

11) Coniunge cum glossa ἑώρων.

12) Dem. Coron. p. 242. 13. Cf. Hes. Harpocr. et gl. seq.

ἑωλοκρασία· ἔθος ἦν τοῖς νέοις δειπνοῦσι καὶ νυκτερεύουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἑώλων δείπνων τοὺς ζωμούς, πρὸς τὴν τοιαύτην παιδιὰν κεκραμένους· ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τῶν ἑώλων ἅ ἐςιν ἀρχαῖα, ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας κατηγόρει ὁ Αἰσχίνης [1]).

ἕωλον· ἐχθεσινόν, ψυχρόν, μάταιον, ἀνωφελές, ἀνίσχυρον [2]).

ἕωλον· τὸ μὴ πρόσφατον· ἀεὶ δασέως τὴν πρώτην συλλαβήν· καὶ γὰρ διὰ τοῦ θ συναλείφεται [3]).

ἐωνημένοι· ἀγοράσαντες ἢ ἠγορασμένοι [4]).

ἑώρα· ὕψωσις ἢ μέταρσις [5]).

ἑωρηθήτω· κρεμασθήτω [6]).

ἑωράκη· τὸ πρῶτον πρόσωπον, ὡς ἐπεπόνθη καὶ ἐπεποιήκη καὶ ᾔδη ᾔδειν. Πλάτων τοῖς τοιούτοις χρῆται σχηματισμοῖς [7]).

ἑώρησις· κρέμασις.

ἑωροκοπίαις· ὑψηλοφροσύναις [8]).

ἑώρων· οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι· τὸ δὲ ἀνάλογον ὥρων· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ο ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τὸν ἐνεςῶτα χρόνον, ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ο πάλιν ἄρχεται ἢ ἀπὸ τοῦ ω· λέγουσι δὲ ὅμως καὶ ὥρων ἄνευ τοῦ ε οἱ νεώτεροι. Θουκυδίδης δὲ μόνον ἑώρων [9]).

---

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 258. 12. Cf. glossam super. Plenius Etym. M. p. 352. 23.

[2]) Cf. Hesych. Athen. VI. 240 B. III. 95 C, alibi.

[3]) Scribe igitur apud Demosthenem in Midiana p. 551. 13: τἀδικήμαθ' ἕωλα.

[4]) Cf. Hesych.

[5]) Codex *μετάρσιος*. Schol. Soph. Oed. Tyr. 1264. Cf. Pausaniam ap. Eust. p. 389. 46. Lex. rhet. Bekk. p. 357. 20.

[6]) Hesych.

[7]) Codex *ει* pro *η* finali quater. Plenius haec leguntur apud Eustath. p. 1946. 24, ibique non tantum Plato laudatur sed etiam Thucydides. Adnotatio prodit Aelium Dionysium anctorem, qui istiusmodi argumenta in suo opere attigit. Hic autem sequitur Panaetium. Respicit Rep. I. 328 C, Symp. 198 C, Euthyd. 271 C. Fuse de plusquamperfecti formis Cobet. Mnem. V. 260. IX. 379.

[8]) Quid si verum est *μετεωροκοπίαις*? Aristophanes Pac. 72 habet verbum *μετεωροκοπεῖν*.

[9]) Codex in fine glossae *μόνος ἑώρων*, quod correxi.

ἕως· ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα.
ἕως οὐχὶ ἠὼς τὸ Ἀττικόν ἐςι. Ξενοφῶν δὲ ἠὼς λέγει ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ· ἥν τε πρὸς ἠῶ ἥν τε πρὸς ἑσπέραν [1].
ἑώνυχον· ἡμερονύκτιον.
ἕωσε καὶ ἐώσατο λέγουσι τὸ ἀνέτρεψε καὶ ἀπέκλεισε τὴν θύραν.

Περὶ τῶν ἕνδεκα.

ἕνδεκα ἄνδρες ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη γεγονότες κλήρῳ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐλάμβανον. ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν ἐν δεσμωτηρίῳ· κλέπτας δὲ καὶ λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιςάς, εἰ μὲν ἐπ' αὐτοφώρῳ λαβοιεν, ἐκόλαζον θανάτῳ· εἰ δ' ἀντιλέγοιεν εἰς κρίσιν καθίςων [2].

Τέλος σὺν θεῷ τοῦ ε ςοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ Ζ.

ζαβρόν· πολυφάγον [3].
ζάγρα· λοιδορίας εἶδος· οὕτως Τιμόςρατος [4].
Ζαγρεύς· ὁ Διόνυσος παρὰ ποιηταῖς· δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος Δίονυσος [5].
ζειρά· ἐπιβόλαιον κατὰ τῶν ὤμων φορούμενον [6].
ζαές· μέγα, πολύ, λαμπρὸν ἢ ἰσχυρόν [7].

---

[1] Laudatur Xen. Cyrop. I. 1. 5, ubi hodie ἕω. Vides tamen quid Hadriani tempore in Codicibus legeretur.
[2] Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 250. 4. Schol. Arist. Vesp. 1108. Etym. Magn. 338. 31.
[3] Sic quoque Hesych. sed malim ζαβόρον.
[4] Plenius Antiatt. Bekk. p. 98. 4: . . . Τιμόςρατος Παρακαταθήκῃ τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς ζάγριον λέγει.
[5] Hesych. Plura in Etym. Gud. 227. 37.
[6] Codex ζάειρα, ἐπιβόλιον et φερόμενον. Correxi ope Hesychii v. ζειρά, qui plura.
[7] Hesych.

ζάκορος· νεωκόρος. Μένανδρος Δὶς ἐξαπατῶντι·
οὐ Μεγάβυζος ἦν
ὅςις γένοιτο ζάκορος;
καὶ ὁ ὑπηρέτης· Λευκαδίᾳ·
Ἐπίθες τὸ πῦρ ἡ ζάκορος οὑτωσὶ καλῶς.
ἢ ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν σαρῶν· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς[1]).

ζάλη· μεγάλη ἄελλα· ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίζεσθαι· Πολιτείᾳ· οἷον ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ὑποςάς· καὶ ἐν Τιμαίῳ· εἴτε ζάλῃ πνεύματα ὑπὸ ἀέρος φερομένη καταληφθείη· συςροφὴν γὰρ καὶ συρμὸν βούλεται δηλοῦν· τινὲς ἄνεμος λάβρος, πνεῦμα θορυβῶδες· Κλήμης· δύναται ζάλη τις εἶναι μεγάλη συςροφὴ ἀνέμου· τινὲς ζάλην τὴν χάλαζαν[2]).

ζαμβύκη· μουσικὸν ὄργανον[3]).

Ζάλμοξις· Πυθαγόρᾳ δουλεύσας, ὡς Ἡρόδοτος δ'. Σκύθης, ὃς ἐπανελθὼν ἐδίδασκε περὶ τοῦ ἀθάνατον εἶναι τὴν ψυχήν· Μνασέας δὲ παρὰ Γέταις τὸν Κρόνον οὕτω τιμᾶσθαι (καὶ) καλεῖσθαι Ζάλμοξιν· Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς Βαρβαρικοῖς νομίμοις φησὶν ὅτι Ἑλληνικός τις γεγονὼς τελετὰς κατέδειξε Γέταις τοῖς ἐν Θρᾴκῃ καὶ ἔλεγεν ὅτι οὔτ' ἂν αὐτὸς ἀποθάνοι οὔθ' οἱ μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἕξουσι πάντα τἀγαθά· ἅμα δὲ ταῦτα λέγων ᾠκοδόμει οἴκημα κατάγαιον, ἔπειτα ἀφανισθεὶς αἰφνίδιον ἐκ Θρᾳκῶν ἐν τούτῳ διῃτᾶτο· οἱ δὲ Γέται ἐπόθουν αὐτόν· τετάρτῳ δὲ ἔτει

---

[1]) Cf. Phot. v. *σαίρειν* et *νεωκορήσει*. Thom. M. p. 404. Cod. *οὑτοσὶ καλός*.

[2]) Glossa Platonica. Laudantur Plat. Rep. VI. 496 D et Tim. 43 A. Codex Photii post *ἀλίζεσθαι* addit *καὶ ζάπλουτος ὁ σφόδρα πλούσιος* quod eieci quia infra legitur suo loco; tum habet *ὑποτείχιον*. Contra Plato: *ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ* et *ἀποςάς*. Themistius qui Platonem imitatur Orat. VIII. 104 C. invenisse videtur *οἷον ἐν ζάλῃ κονιορτοῦ ὑπὸ πνεύματος φερομένου* quae mihi vera scriptura videtur; cetera ex interpretatione orta sunt. In Timaeo Plato: *ζάλῃ πνευμάτων ὑπ' ἀέρος φερομένων*, sed fortasse praestat cum Boetho scribere *φερομένῃ*, quo ducit quoque Etym. M. p. 407. 54. Sed alii videant. De Clemente Platonis interprete, cf. Ruhnk. Praef. Tim. p. X. Attigi locum in Prolegomenis p. 62.

[3]) Hesych.

πάλιν φαίνεται· καὶ οἱ Θρᾷκες αὐτῷ πάντα (τὰ κατ' αὐτοὺς) ἐπίςευσαν· λέγουσι δέ τινες ὡς ὁ Ζάλμοξις ἐδούλευσε Πυθαγόρᾳ Μνησάρχου Σαμίῳ καὶ ἐλευθερωθεὶς ταῦτα ἐσοφίζετο· ἀλλὰ πολὺ πρότερός μοι δοκεῖ ὁ Ζάλμοξις Πυθαγόρου γενέσθαι· ἀθανατίζουσι δὲ καὶ Τερέτιζοι καὶ Κρόβυζοι καὶ τοὺς ἀποθανόντας ὡς Ζάλμοξίν φασιν οἴχεσθαι, ἥξειν δ' αὖθις· καὶ ταῦτ' ἀεὶ νομίζουσιν ἀληθεύειν· θύουσι δὲ καὶ εὐωχοῦνται ὡς αὖθις ἥξοντος τοῦ ἀποθανόντος [1]).

ζάπλουτος· μεγαλόπλουτος [2]).

ζατῶσαι· ὑποπτεῦσαι [3]).

Ζέα· λιμὴν Ἀθήνησιν [4]).

ζειλα· τὸν οἶνον οἱ Θρᾷκες [5]).

ζειρά· ζώνης ἐςὶν εἶδος [6]).

ζειραί· χιτῶνες ἀνακεκολπωμένοι ἢ ἀνάκωλοι· Ξενοφῶν· καὶ ζειρὰς μέχρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχουσιν ἀλλ' οὐ χλαμύδας [7]).

ζειρος· ἐνδύματος εἶδος [8]).

---

[1]) Codex Ζάμολξις, ubique: τιμᾶσθαι καλεῖσθαι, inserui καί ex Etym. M.: Ἑλληνικός τε scripsi Ἑλληνικός τις: tum πάντα ἀγαθά correxi ex Etym. M., vide si tanti est quae dixi Mnem. IV. 21: infra post πάντα inserui τὰ κατ' αὐτούς, fide Eustath. p. 1701. 61: tum Codex habet σαμίου: in fine quaedam nondum perpurgata, cf. Eustath. p. 1615. 4. — Herodoti locus est IV. 94: vide quoque Plat. Charmid. 158 B. Mnaseae fragmentum est apud Mehlerum ordine XIV, confer hunc p. 68. Qui laudatur Hellanicus, non est historicus sed personatus Hellanicus, vide Muellerum in fragmentis Historr. Graecc. I. p. XXX. Plerumque in Codicibus legitur Ζάμολξις· perperam, ut constat testimonio Porphyrii Vit. Pythagor. 14 sq. Proxime ad veritatem accedit Hesychius qui scribit Ζάλμοξης· recta nominis forma in Cod. Arch. Herodoti, cf. Porson. Miscellan. p. 261. Glossa est ni omnia fallunt Boethi.

[2]) Hesych. Cf. Thom. M. p. 405.

[3]) Hesych. ζατῶσαι et ζαγῶσαι.

[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 261. 3. Plenius Hesych.

[5]) Accentus om. in Cod. Vocabulum non aliunde notum.

[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 260. 31. Cf. Harpocr.

[7]) Codex ἀνακεκολαμμένοι. E Timaeo nondum contracto, ut dixi in Prolegomenis p. 114. Xenophontis locus in Anab. VII. 4. 4.

[8]) Codex sic ζειρος sine acc. Glossa corrupta videtur: supra habuimus ζάειρα.

ζέσας θυμῷ· ἐξαφθεὶς τῇ ψυχῇ [1]).

ζέτνα· Φρύγιος ἡ λέξις· σημαίνει δὲ τὴν πύλην [2]).

ζευγίσιον· ὃ ἐτέλει ὁ ζευγίτης· τρεῖς δὲ τάξεις Ἀθήνησιν ἦσαν, πεντακοσιομέδιμνοι, ἱππεῖς οἱ ἱππάδα τελοῦντες καὶ τὸ θητικόν· οἱ μὲν πλουσιώτατοι πεντακοσιομέδιμνοι ἐκαλοῦντο [3]).

ζεῦγμα· οὐ τὸ σχοινίον, ἀλλ' ἡ ἐζευγμένη σχεδία ἐν ποταμῷ ἢ θαλάττῃ· καὶ Θουκυδίδης ζ'· τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος [4]).

ζεῦγος· τὸ ἐκ δυοῖν τινῶν ζευγνύμενον· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων· καὶ γὰρ καὶ Ἰσοκράτης τέθριππον ζεῦγος εἶπεν· καὶ Αἰσχύλος· ζεῦγος τεθρίππων· ὥστε κἂν ἐκ τεττάρων κἂν ἐκ πέντε ᾖ, ζεῦγος αὐτὸ καλοῦσιν [5]).

ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοεικόν· ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα ἥ ἐστιν ὁμοία διέδρῳ, τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται· παραλαβόντες δ' αὐτὴν ἐκ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐπὶ τὴν ἅμαξαν, ἄγουσιν εἰς τὰ τοῦ γαμοῦντος ἑσπέρας ἱκανῆς· κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἁμάξης, μέση μὲν ἡ νύμφη, ἑκάτερθεν δὲ ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος. οὗτος δέ ἐστι φίλος ἢ συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἅμαξα ὄχημα ἐλέγετο, ὁ ἐκ τρίτου παροχούμενος πάροχος ἐκλήθη· καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς συνηθείας κἂν πεζοὶ μετίωσί τινες κόρην, ὁ τρίτος συμπαριὼν πάροχος λέγεται [6]).

---

[1]) Quis dixerit nescio.

[2]) Haec Hesych.: ζευμαντήν· πηγήν. Φρύγες. Vide Heringam in Observationibus p. 217. M. Schmidt. ζεύμαν· τὴν π. Φ.

[3]) Codex ζευγήσιον, sed proba forma est quam reposui quia erant ζευγῖται non ζευγῆται. Hic liquido apparet lacinias superesse ex opere multis partibus doctiore, nam quis componat adnotationem tam ineptam? Conf. Schol. Plat. Rep. VIII. 550 C, qui plura servavit. Adde Lex. rhet. Bekk. p. 260. 33, 261. 15.

[4]) Thucyd. VII. 70.

[5]) L. ἐζευγμένον pro ζευγνύμενον, ut Hes. in voce et Pollux X. 53. Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 260. 29. Aeschyli locum ignoro sed miror e Photio nondum correctum esse Isocratem qui de Bigis § 26: ἵππων γὰρ ζεύγει πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολιτῶν Ὀλυμπίασιν ἐνίκησε. Lege τεθρίππῳ, vide modo Herodt. VI. 125.

[6]) Pro εἰς τὰ τοῦ γαμοῦντος lege εἰς ἑστίαν τοῦ γ. Praeterea Codex: ἐκατέρου δέ τε: correxi ἑκάτερθεν δὲ ex Eustath. p. 833.

ζευξίλεως· ῷ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί [1]).
Ζεὺς κτήσιος· ὃν καὶ ἐν τοῖς ταμιείοις ἱδρύοντο ὡς πλουτοδότην [2]).
Ζέφυρος· Λὶψ ἄνεμος [3]).
ζῇ· ἀντὶ τοῦ ζῆθι. Εὐριπίδης [4]).
ζηλοτυπία· ζῆλος ἐξ ὑπονοίας· τοῦ ἄρρενος κατὰ τῆς οἰκείας γυναικὸς εἰς ἕτερον ἀσελγῆ ὑπόνοια [5]).
ζηλῶ· μακαρίζω [6]).
ζηλωτός· μακαριστός, ἐπαινετός [7]).
ζημίαν λαβεῖν· ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι· οὕτως Σοφοκλῆς [8]).
ζήσει· ἀντὶ τοῦ ζήσεται [9]).
ζητηταί· ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησι κατὰ καιροὺς καθισταμένη, πρὸς ἣν ἐμηνύοντο οἱ ὀφείλοντες χρήματα τῇ πόλει καὶ μὴ ἀποδεδωκότες [10]).
ζητεῖν· ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τιθέασιν Ἀττικοί. μηδὲ σὺ ζήτει τι πυθέσθαι [11]).

---

50. Itidem Codex συμπαρών. Adnotatio est Pausaniae, ut constat ex Eustathii laudato loco, cf. p. 652. 45 et 882. 12. Quid sit κλινίς, uberius apud Polluc. X. 33. Indidem desumta est Photii glossa πάροχος. Initio quaedam deesse videntur.

[1]) Usurpavit Sophocles in Andromeda, ut ex Hesych. novimus. Cf. Eustath. p. 401. 11.

[2]) Plura Harpocr. v. κτησίου Διός.

[3]) Fortasse glossa homerica.

[4]) Plenius Etymologus qui ex Iphigen. Taur. 699 laudat: ἀλλ' ἕρπε καὶ ζῆ καὶ δόμους οἴκει πατρός et e Phrixo: δι' ἐλπίδος ζῇ καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου. Sophoclis locum laudat Antiatticista Bekk. p. 97. 29.

[5]) Hic articulus corruptus videtur. Cyrillus Voss.: ζηλοτυπίαι· αἱ τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τῆς ἰδίας γυναικὸς εἰς ἕτερον ἀσελγεῖς ὑπόνοιαι. Fortasse praestat ἀσελγείας. Codex in marg. γρ. ἀνέρος eadem manu.

[6]) Hesychius add. Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ ἐν Τροίᾳ.

[7]) Pertinet ad usum oratorum, vide Lex. rhet. Bekk. p. 261. 9.

[8]) Antiatt. Bekk. p. 98. 7 omittit nomen Sophoclis.

[9]) Antiatt. Bekk. p. 97. 28 adnotavit e sexto Platonis libro de Republica: voluit nonnm dicere, nam locus est p. 591 C.

[10]) Lex. rhet. Bekk. p. 261. 4. Harp.

[11]) Brevius Hes. Dobraeo glossa comica videtur et versus sic restituendus: μηδὲ σὺ
ζήτει πυθέσθαι.
Conf. Eur. Helen. 155: μηδὲ σὺ ζήτει μαθεῖν.

ζητήσεται· ἀντὶ τοῦ ζητηθήσεται.

ζητρεῖον· τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Εὔπολις [1]).

ζητρόρων· ζητητῶν [2]).

ζιγγοῦν· τὸ ὑποπίνειν Κίλικες· οὕτως Νικόστρατος [3]).

ζυγάδην· συνεζευγμένως.

ζύγαστρον· κιβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι· οὕτως Εὐριπίδης· παρὰ Δελφοῖς δὲ ζύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον [4]).

ζύγιοι· ἐρέται τινὲς οὕτω καλοῦνται [5]).

ζυγόν· οὐδετέρως τὸ τῶν ὑποζυγίων [6]).

ζυγόν· ἐν μὲν τοῖς τραγικοῖς χοροῖς τὸ ἐκ τῶν τριῶν· ἐν δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐκ τῶν τεττάρων [7]).

ζυγός· τοῦ σανδαλίου τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους [8]).

ζυγομαχεῖ· στασιάζει, ὡς οἱ βόες ἐζευγμένοι· μετῆκται ἡ λέξις ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν πρὸς ἀλλήλους μάχης· ἐκεῖνοι γὰρ πολλάκις ὅταν ἕλκωσι κάμνοντες, ἐπερείδουσι τὸ βάρος πρὸς ἀλλήλους· κέχρηται Ὑπερείδης [9]).

---

[1]) Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 261. 15 omittunt Eupolidis nomen. Etymologus e Choerobosco affert duos versiculos alterum Eupolidis: ὥσπερ γὰρ εἰς ζητρεῖον ἐμπεσών — alterum Theopompi: ὥς μοι δοκεῖν
εἶναι τὸ πρόθυρον τοῦτο βασανιστήριον,
τὴν δ' οἰκίαν ζητρεῖον ἢ κακὸν μέγα.
De accentu Orus dixit quem laudat Etymologus et Eustath. p. 857. 44, cf. 1411. 32.

[2]) Pro ζητητόρων, cf. Hesych.

[3]) Antiatt. Bekk. p. 98. 6 habet ζιγοῦν.

[4]) Adnotatio Pausaniae, quam vide apud Eustath. p. 956. 2. Pro Euripide Sophoclis nomen rescribendum est, nam sicut ex Eustathio et Etym. Magno constat, Pausanias laudarat ex Trachin. 692: κοίλῳ ζυγάστρῳ. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 107.

[5]) Adnotatio Pausaniae, Eust. p. 956. 2, cf. p. 1818. 52.

[6]) Fortasse ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1390. 50. Vide Ammon. p. 65 ibiq. Valck. Sed Dindorfius ad HSt. recte negat discrimen esse inter ζυγὸς et ζυγόν.

[7]) Explicabit Pollux IV. 108.

[8]) Pausaniae adnotatio, cf. Eust. p. 956. 2. Vide quoque Aristoph. Lysistr. 417.

[9]) Brevius Pausanias apud Eustath. ll. et Lex. rhet. Bekk.

ζυγός· ἐν τοῖς τακτικοῖς τὸ ἐκ παρεστηκότων ἀλλήλοις πλῆθος· ἐρετικὴ καθέδρα· τὰ τοῖς ζῴοις ἐπιτιθέμενα· καὶ τὸν ζυγὸν ἐν θαλάμῳ· τῶν μουσικῶν ὀργάνων ὁ πῆχυς· τὸ τὰς ἰσότητας διακρῖνον σκεῦος· καὶ αἱ χηλαὶ τοῦ ἐν οὐρανῷ σκορπίου· καὶ ἡ ζυγοτρυτάνη· τρυτάνη δὲ τὸ στάσιμον· καὶ ὁ περικείμενος ἱμὰς τοῖς δακτύλοις πλαγίοις ἐπὶ τῶν σανδαλίων [1]).

ζυγοφορούμενα· ἐν ζυγῷ σταθμιζόμενα [2]).

ζυγώσω· καθέξω, δαμάσω [3]).

ζῦθος· οἶνος ἀπὸ κριθῆς [4]).

ζωαρκῆ· τὰ πρὸς ζωὴν ἀρκοῦντα [5]).

ζῶμα· χιτωνός τι ζωστοῦ γένος· οὕτω Μένανδρος [6]).

ζωμεύματα· ὑποζώματα [7]).

ζωμίλη· ἄνηθον [8]).

ζωμὸς μέλας· ἡ λεγομένη αἱματία [9]).

ζῷον· καὶ τὸ ἀληθινὸν καὶ τὸ γεγραμμένον λέγουσι.

ζωοδότειρα· ζωὴν παρέχουσα [10]).

---

p. 261. 7. Hesych.: *ζυγομαχεῖν· τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεσθαι ἢ ἀπληστεύεσθαι*. Imo reponenda vox infimorum Graecorum: *ἀπληκεύεσθαι*. Praeter Hyperidem Demosthenes quoque p. 996 dixit *ζυγομαχεῖν*. Plura Etym. M. p. 412. 15. Schol. Lucian. in Anecd. Bachm. II. p. 325: *Ζυγομαχεῖν· ἐπὶ τῶν φιλίως διαλεγομένων ἐρεσχηλεῖν λέγεται ἢ ἀμφισβητεῖν ἢ φιλονικεῖν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς ζυγομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι*.

[1]) Ultima habet etiam Hesychius.

[2]) Hesych. *ζυγοφορούμενον*.

[3]) Hesychius addit *Αἰσχύλος Κίρκῃ Σατυρικῇ*. Photius glossam habet e Pausania, cf. Eustath. p. 956. 2.

[4]) Hesych.

[5]) Hesych. v. *ζωανηρές*· vide Intt.

[6]) Menandri locus apud Pollucem. VII. 51 legitur desumtus e fabula cui titulus *Ῥαπιζομένη· οὐχ ὁρᾶτε τὴν τροφὸν — ζῶμ' ἐνδεδυμένην*.

[7]) Arist. Equ. 279. Plura apud Hesych. cuius interpretatio conferenda est cum iis quae Göllerus adnotavit ad Horat. Odar. I. 14. 6 ad Thucyd. I. 29. Habes exemplum in Actis Apost. XXVII. 17. Schmidtius laudat Boeckhium de Rebus Marit. p. 154.

[8]) Hesych. Attici scribebant *ἄννηττον*, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 405. 3 et de eo loco HSt. I. p. 736 A.

[9]) Convenit Pollux VI. 57.

[10]) Hesych. Glossa desumta videtur e carmine epico.

ζώπυρα· φυσητῆρες ὅθεν οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ φυσῶσι [1]).
ζώπυρα· λείψανα [2]).
ζωπυρεῖ· ἀναζῆν ποιεῖ ἢ ἐκκαίει [3]).
ζωπυρῆσαι· ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τοῦ πυρός· ἐπεὶ τοὺς ἐξ ἀῤῥωςίας ἀναῤῥωννυμένους (οὕτω) λέγουσιν οἱ Ἀττικοί [4]).
ζωπυρεῖα· φυσητήρια [5]).
ζώπυρον· πεπυρακτωμένον, ἔνθερμον.
Ζωπύρου τάλαντα· Ζώπυρος ὁ Πέρσης αἰκισάμενος ἑαυτὸν, Δαρείῳ Βαβυλῶνα εἷλεν ὡς Ἡρόδοτος ἐν γ', πιςευθεὶς ἀποςάτης εἶναι [6]).
Ζωπύρου τάλαντα· Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ· τοῦτόν φησι Θεόπομπος ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν περὶ Φίλιππον, Πέρσην ὄντα ὑπὸ φιλοτιμίας χαριζόμενον βασιλεῖ μαςιγῶσαι ἑαυτόν· καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀποςερήσαντα εἰσελθεῖν εἰς Βαβυλῶνα καὶ πιςευθέντα διὰ ταύτην τὴν κακουχίαν καταλαβεῖν τὴν πόλιν· ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγά, οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις [7]).
ζωροπόται· ἀκρατοπόται [8]).
ζωοφυτεῖσθαι· ζωογονεῖσθαι [9]).

Τέλος Z.

---

[1]) Hesych.
[2]) Cf. Timaeum et Thom. M. p. 414. Glossam refero ad Plat. Legg. III. 677 B.
[3]) Hesych. interpretes sacram glossam esse affirmant. Cf. Piers. Moer. p. 170.
[4]) Scripsi ἐπεὶ pro ἐπὶ et addidi οὕτω. Magnus Etymologus addit versiculum, qui Menandri est ἐν Ἀῤῥηφόρῳ ut novimus ex Etymologo Gudiano: ὦ τριςκατάρατε ζωπύρει τοὺς ἄνθρακας.
[5]) Codex ζωπύρια.
[6]) Proverbium, cuius originem declarat glossa sequens.
[7]) Proverbium, cuius interpretatio partim servata est ab Hesychio, partim a Zenobio 309, sed ceteris plenius a Photio, qui ni omnia fallunt, hoc habet e Pausania.
[8]) Dixeris epicam glossam esse. Hesych.
[9]) Codex ζωφυτεῖσθαι.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ Η.

ἤ· χωρὶς τοῦ ν καὶ περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἔα, ἤμην· καὶ παρῆ ἀντὶ τοῦ παρήμην· περὶ ψυχῆς· καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολόγος· ἦ σὺν τῷ ν [1]).

ᾖα· δισυλλάβως τὸ ἐπορευόμην σὺν τῷ ι γράφεται· οἱ γοῦν Ἴωνες ἤια λέγουσι· καὶ ἦσαν τὸ ᾔεσαν· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωςέον· ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτόν· οἱ δὲ Ἴωνες [ᾔεσαν καὶ] ἤισαν. Ἀριςοφάνης Ὁλκάσιν· Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἵπερ ᾖ' ἐπὶ ξύλα [2]).

ἡβᾷ· ἀκμάζει, σφριγᾷ [3]).

ἡβάσκει· ἀκμάζει.

ἡβηδόν· ἡβῶντας ἢ τὰς ςρατείας ἢ ἀθρόον, ὅλα καθ' ἡλικίαν [4]).

ᾗ βούλονται· καθὸ βούλονται [5]).

ἡβρυνόμην· διεχεόμην [6]).

ἡβυλλιᾶν· ἡβᾶν, ἀκμάζειν [7]).

ἤγαλλεν· ἐθεράπευεν· Δίων ἐν ις' λόγῳ Ῥωμαϊκῶν· διά τε οὖν ταῦτα καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἤγαλλε· κέχρηνται οὖν τῇ λέξει ταύτῃ ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβής [8]).

---

[1]) Codex ἦ περισπωμένως — ἦ μοι ὁ λόγος. Platonis locus est in Phaedone p. 61 B. Talia curabat Aelius Dionysius, cf. Eust. p. 1761. 51 et supra v. ἑωράκη. Multi de hoc usu Atticorum; nunc satis sit laudasse Choeroboscum in Anecd. Bekk. p. 1379, Schol. Plat. Symp. 173 A. et infra v. ἦν. Cobet. Mnem. V. 235. IX. 379.

[2]) Thucydidis locus legitur operis initio. Traditur res notissima. Convenit Schol. Plat. Rep. V. 449 A. Cf. Cobet. Var. Lect. p. 33. Mnem. IX. 388, qui expungit οἱ δὲ Ἴωνες [ᾔεσαν καὶ] ἤισαν. Ceterum Codex οἵπερηι ἐπὶξυλα.

[3]) Hesych. Moer. p. 180.

[4]) Glossa corrupta videtur, cf. Etym. Magn. Cod. ςρατιάς.

[5]) Thucyd. VIII. 71. Codex ἠβούλονται.

[6]) Plat. Apolog. 20 C.

[7]) Arist. Ran. 515. Pherecr. apud Athen. VI. 269 B. Eust. p. 1799. 12.

[8]) Glossa interpolata. Dionis locus legitur in Fragmt. Peiresc. c. 56. Apud eundem verbum ἀγάλλειν quod saepe usurpat ut

ἠγάμην· ἀπεδεξάμην [1]).

ἠγάσθην· ἐθαύμασα.

ἠγγύα· ὡμολόγει δώσειν [2]).

ἠγγυᾶτο· ὁ λαμβάνων [3]).

ἡγεῖσθέ μοι· ἄγετέ μοι [4]).

ἡγεμονεύω· διοικῶ [5]).

ἡγουμένου· Πολιτείας θ'· ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἔρωτος πάσαις ταῖς δορυφόροις ἡγουμένου. ἀντὶ τοῦ πασῶν προηγουμένου τοῦ Ἔρωτος [6]).

ἠγρηγόρειν καὶ ἐγρηγόρειν· φησὶ Μένανδρος [7]).

ἡγεμονία δικαστηρίου· τοῖς ἄρχουσιν οὐ πάσας πᾶσιν ἐφεῖτο δίκας εἰσάγειν· ἀλλὰ τῷ μὲν ἄρχοντι τὰς τῶν ὀρφανῶν καὶ τὰς τῆς παρανοίας καὶ τὰς τῶν ἐπικλήρων ἐπιδικασίας· τοῖς δὲ λογισταῖς τὰς κατὰ τῶν ἀρξάντων εὐθύνας· τῷ μέντοι γε βασιλεῖ τάς τε φονικὰς καὶ τὰς τῆς ἀσεβείας· καὶ ἄν τις ἱερωσύνης ἀμφισβήτει· πρότερον δὲ καὶ τὰς περὶ τῶν ἱερῶν τοῖς ἱερεῦσιν ἀμφισβητήσεις· προηγόρευε δὲ καὶ τῶν νομίμων εἴργεσθαι τοὺς ἐν αἰτίᾳ· τῷ πολεμάρχῳ δὲ ὅσαι ἀποστασίου γραφὴν ἔφερον· ἔτι μὴν καὶ ὅσα ὁ ἄρχων ἐν τοῖς ἀστοῖς, ὁ πολέμαρχος τοῖς μετοίκοις διῄτα· οἱ θεσμοθέται συκοφαντίας καὶ δώρων καὶ ὕβρεων καὶ μοιχείας καὶ βουλεύσεως· τοῖς ἕνδεκα ὅσαι λῃστὰς καὶ λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιστὰς εἰσάγουσι· τῷ στρατηγῷ περὶ τριηραρχίας καὶ ἀντιδόσεως· οὕτως οὖν διαιτῶντες ἡγεμονίαν δικα-

---

XLIII. 1. XXXIX. 63, latet ni fallor in corruptela XXXVII. 22. ubi de Catone: *καὶ ἕνα μὲν ἀνθρώπων οὐδένα ἐθαύμαζε, τὸ δὲ δὴ κοινὸν ὑπερηγάπα.* Malim *ὑπερήγαλλεν.* In fine glossae excidit quod non tantum Etymologus habet sed etiam Suidas: *καὶ αὐτὸς οὗτος πολλάκις.*

[1]) Hesych.

[2]) Coniunge cum glossa sequenti.

[3]) E Lex. rhet. ut videtur, cf. Eust. p. 1600. 5. Cf. Hes.

[4]) E senario versu ut videtur.

[5]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 98. 23, ubi laudatur Plat. Rep. V. 474. C.

[6]) Plat. Rep. IX. 573 E.

[7]) Imo *ἠγρηγόρη* et *ἐγρηγόρη*: idem vitium Arist. Eccl. 32, cf. Porson. ad Xen. Anab. IV. 6. 22. Adi quoque Antiatt. Bekk. p. 96. 27 et Lob. Phryn. p. 119.

ϛηρίου ἔχειν λέγονται· ἀλλὰ γὰρ ὁ βασιλεὺς καὶ τῶν μυϛηρίων ἅμα τοῖς ἐπιμεληταῖς προΐϛαται· ἔχει δὲ μόνος καὶ ϛέφανον [1]).

ἡγεμονικόν· ὁ νοῦς [2]).

ἦγεν· ἐν Τιμαίῳ ἡγεῖτο [3]).

ἡγέτης· ἡγεμών.

ἡγμένος· τεθηρευμένος καὶ παντὶ πειθαρχῶν [4]).

ἡγητηρία· παλάθη ἣν σύκων ἣν ἐν τῇ πομπῇ τῶν πλυντηρίων φέρουσιν· ὅτι ἡμέρου τροφῆς πρώτης ταύτης ἐγεύσαντο [5]).

ἠγλαϊσμένη· χαίρουσα, λαμπρυνομένη.

ἠδαξήσατο· ἐκνήσατο [6]).

ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν· τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα ϛρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει· ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν Δήμων· ἕτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀποδύντων μὲν πρᾶγμα ϛραγγευσαμένων δέ· φασὶ δὲ ταύτην Τερψίωνος εἶναι [7]).

ἡ δ' αἶξ τὴν μάχαιραν· ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιφερόντων κακόν· ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας· ἡ αἶξ δοῦσα τὴν μάχαιραν· οὕτω γὰρ λέγεται· Κορινθίων γὰρ Ἥρᾳ Ἀκραίᾳ θυόντων, ἣν λέγεται ἱδρύσθαι Μήδειαν, οἱ τὴν παροχὴν μεμισθωμένοι γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν ἐσκήπτοντο ἐπιλελῆσθαι· ἡ δ' αἶξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευσεν [8]).

---

[1]) Cod. ἀποκλήρων — τῶν νόμων εἴργεσθαι τοὺς ἐναντία: corr. Dobr. — διήτει — διαιτοῦντες. Cf. Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 310. Schöm. in Proc. Att. p. 49 commendat περὶ τῶν γερῶν τοῖς ἱερεῦσιν pro ἱερῶν. Cf. Schol. Aesch. Ctes. § 14.

[2]) Hesych.

[3]) Locum non inveni.

[4]) Hesych. et vide infra gl. ἦχθαι.

[5]) Codex παλλάθην. In fine Porsonus pro ἐγεύσαντο scripsit ἡγήσαντο· praefero codicis lectionem. Forma quam Athenaei epitome, Eustath. et Etym. M. habent ἡγητορία non videtur Attica. De Etymologo supra dixi in Prolegomenis p. 172. Nunc confer Hesychium, Eustath. p. 1399. 29 c lexico rhetorico, Athen. III. 74 D.

[6]) Hesych. Vide supra v. ἀδαξῆσαι.

[7]) Codex ἤδεα χ — ϛρατευσαμένων. Conf. interpr. ad Zenob. 319 et de Terpsione eiusque Gastrologia, Athen. VIII. 337 A.

[8]) Cf. Dobr. et Interpr. ad Zenob. 27. Cod. ἡ αἶξ δοῦσα — κρέα θυόντων — ἱδρ. ἠιδειαν.

ἤδει· τέρπει καὶ ἤδη ἀντὶ τοῦ νῦν [1]).

ἤδη· ἀντὶ τοῦ πάλαι [2]).

ᾔδη· ἀντὶ τοῦ ᾔδειν· Εὐθύδημος· κἀγὼ ᾔδη· περὶ ψυχῆς· ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι ᾔδη (ἔφη) ὁ Κρίτων [3]).

ἤδη· πρὸ τούτου· λοιπόν· ἐγγὺς τοῦ παρόντος νῦν ἀτόμου· μέρος δὲ χρόνου ἢ τοῦ μέλλοντος ἢ τοῦ παρεληλυθότος· ἤδη τε γὰρ βαδιεῖσθαί φαμεν· καὶ τὸ συνάπτον τῷ νῦν· ἤδη τε βεβαδικέναι, οὐ πολὺ ἀφιςάντες τοῦ νῦν τὸν χρόνον [4]).

ἥδιςα· ἡδέως [5]).

ἡδίων· ἡδύτερος [6]).

ἡδόμενος· ἀρεσκόμενος.

ἦ δ' ὅς· οἱ μὲν περὶ Ἐρατοσθένην ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς· διὸ καὶ δασύνουσι τὴν ἐσχάτην· ἐντετάχθαι γὰρ ἄρθρον τὸ ὅς· καὶ ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη· ἀλλὰ περιμενοῦμεν ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων· καὶ ἦν δ' ἐγώ ἀντὶ τοῦ ἔφην δ' ἐγώ. παρὰ δὴ καὶ Ἕρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς ἠςὶν ἀντὶ τοῦ φησίν· Ὁ Ζεὺς δίδωμι Παλλὰς ἠςὶ τοὔνομα. Ἀρίςαρχος δὲ [τὸ μὲν ἦ δ' ὃς ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὅς· τὸ δὲ ἦν δ' ἐγώ, ἔφην δ' ἐγώ] τὸ δὲ ἦ τῶν ἀρχαίων ἔφη λεξιδίων, Ὅμηρον δ' οὐ κατὰ πάντα χρῆσθαι αὐτῷ, οὐδὲ σχηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀνάλογον, ὡς ὅταν λόγου τελευτὴν σημαίνῃ·

Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι·

καί· Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ·

τοὺς δὲ μεθ' Ὅμηρον ἀδιαφόρως αὐτὸ τάσσειν [7]).

---

[1]) Hesych. Fortasse recte Dobr.; vide mox.

[2]) Collato Hesych., dixeris esse glossam homericam.

[3]) Codex: καὶ τῶν δὴ περὶ ψ. Dobraeus locum ita constituit: ἤδει· τέρπει: – ἤδη ἀντὶ τοῦ πάλαι καὶ ἤδη ἀντὶ τοῦ νῦν καὶ τὸ ᾔδη ἀντὶ τοῦ ᾔδειν· Εὐθύδημος, περὶ ψ. κτέ. Cf. Lex. Bachm. et Phot. v. καὶ τὸ ᾔδη. Grammaticus respicit Plat. Euthyd. 302 A. et Phaed. 63 fin. Cf. Cobet. Mnem. V. 260. IX. 379.

[4]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 262. 6.

[5]) Hesych.

[6]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 98. 17.

[7]) Codex in Hermippi fragmento: διδωνω πολλὰς φησι. Correxit Porsonus. Post ἀνάλογον Bernhardyus delevit μέν. Quae uncinis inclusi delenda videntur; indicatur glossae argumentum ut in voce ἆ. Est aduotatio Boethi, quem in Prolegomenis vidimus usurpasse Pamphilum. Locus Platonis legitur in Rep.

ἦ δ' ὅς· ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὗτος· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφη· τάττεται δὲ καὶ ἐπ' ἀνδρὸς καὶ γυναικός· καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφασαν· καὶ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε· τοῦτο Χάρης μέν φησι καὶ Κριτόλαος σημαίνει· διελέγχεται δ' ὑπὸ πλειόνων [1]).

ἡδυλισμός· εἶδός τι κολακείας· καὶ Μένανδρος ἐν Ἁλιεῖ κέχρηται τῷ ἡδυλίζειν [2]).

ἡδυπαθής· φιλήδονος, πάθει χαίρων [3]).

ἡδύς· εὐήθης· ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τοὺς ὑπομώρους [4]).

ἡδύσματα· ἀρώματα ἢ εὐοσμία [5]).

ἡδυντῆρες· ἅλες· τινὲς δὲ λέγουσιν ἡδυντῆτες [6]).

ἡδύνθαι· ἠρτύσθαι [7]).

ἡδύχρους· τὸ ἐν γάλατι ὑπάρχον ἀρνίον καὶ μήπω γεγευμένον πόας· ὃ καὶ ἡδύπνουν λέγουσιν [8]).

I. 527 C, Homeri Iliad. α. 528 et Odyss. χ. 8. Praeclara de hoc verbo Dindorf. apud HSt. VIII. 746 sqq. Cf. Cobet. Mnem. IX. 428. XI. 588.

[1]) Haec turbata sed emendatius scripta in Etym. M. p. 416. 31: . . . ὡς Χάρης δὲ καὶ Κριτόλαος ἀντὶ τοῦ ἔφασαν καὶ ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε σημαίνει, φασί. Similiter Lex. Bachm. Plenius haec conservata Schol. Plat. Phaed. 65 B. Manifestum grammaticum errare et legitur praeterea ἦ δ' ἥ apud Platon. in Symp. 205 E. Errat quoque Scholiasta Platonis eundem errorem, dicit enim: τάττεται δ' ἐπὶ παντὸς προσώπου καὶ ἀριθμοῦ. Scilicet confudit ἦ δ' ὅς et ἦδος, quod revera indeclinabile est, cf. Aelium Dionysium apud Eustath. p. 1417. 21, quae est sententia Dindorfii ad HSt. VIII. 747 C. App. Prov. 203. Coniungenda est glossa ἦν δ' ἐγώ quae infra sequitur.

[2]) Ex Aelio Dionysio quem vide apud Eust. p. 1417. 21.

[3]) Hesych.

[4]) Convenit Schol. Plat. Rep. VII. 526 D. Cf. Tim.

[5]) Codex βρώματα. Miror tam immane vitium nondum correctum esse. Legitur ἡδύσματα Arist. Eq. 675. Erotianus laudat praeterea Eupolidem ἐν Κλοπαῖς et Menandrum ἐν Δαρδάνῳ. Pro Κλοπαῖς Meinekius Κόλαξιν.

[6]) Fluxit ex Eratosthene, cf. Hesych. Vide porro Polluc. VI. 71. Pro ἡδυντῆτες quod manifesto corruptum est, coniicio ἡδυντῆρες verum esse. Glossam coniunxerim cum glossis superiore et sequenti. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 55.

[7]) Cf. Hesych. Moer. Thom. M.

[8]) De forma γάλατι cf. Dobr. Hesychius adnotavit vocem

ἠθάδων· συνήθων [1]).
ἠθημένος· διυλισμένος· οὕτως Ἐπίλυκος [2]).
ἠθμωδεῖν· ἀλγεῖν τοὺς ὀδόντας [3]).
ἤθνευμαι· ἠκολάστηκα [4]).
ἤθεσι· τοῖς συνήθεσι τόποις, ταῖς ἐξ ἔθους διατριβαῖς.
ἠθολόγος· θεατριστής [5]).
ἤϊα· τὴν τῶν ὀσπρίων καλάμην· οὕτως Ἐρατοσθένης· ὁ δὲ ποιητὴς ἁπλῶς ἔοικε βρώματα· Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται. καὶ τὸν εἰς τὰς ναῦς ἐπισιτισμὸν ὁμοίως [6]).
ᾔθεος· ὁ ὥραν γάμου ἔχων καὶ μηδέπω γεγαμηκώς· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἐπίγαμος [7]).
ᾔκειν· ὅμοιος ἦν [8]).
ᾔσμεν· ἠπιστάμεθα [9]).
ἥκειν· ἀντὶ τοῦ ἥκων [10]).

ἡδύπνουν, cf. Dind. ad HSt. Nauck. Arist. Byz. p. 108. Preller. Polem. p. 149.

[1]) Retulerim ad Eur. Androm. 819. Cf. Ael. Dion. apud Eustath. p. 1480. 12.

[2]) Epilyci fragmentum apud Athen. I. p. 28 C. Hesych. eius nomen omittit.

[3]) Error Photii pro αἱμωδεῖν, quod usurpavit v. c. Timocles apud Athen. VI. 241 A. Phryn. Bekk. p. 10. 6: αἱμωδεῖν· Ἀττικώτερον· λέγεται δὲ καὶ αἱμωδιᾶν. Moer. p. 179. Thom. M. Cf. Dobr. Simili vitio Photius et Hesych. ἡμιμαλλόνες.

[4]) Coniicio ἠθολόγευμαι, vide mox ἠθολόγος. Apud Hesych. legitur ἠθλίομαι· ἀκολάστως διαγήοχα. Ruhnk. ad Tim. 276 corrigit κεχλίωμαι, quod non placet.

[5]) Cf. Interpr. Hesych.

[6]) Eadem Eustath. p. 1445. 42 κατὰ τοὺς παλαιούς. Praeterea scribit Pherecratem δισυλλάβως scribere ᾖα in hoc versu: τὴν γαστέρ' ᾔων κἀχύρων σεσαγμένους. Homeri versus legitur in Iliad. ν. 103. Cf. Hes. et HSt. III. 195 C. et IV. 119. C.

[7]) Ex Aelio Dionysio quem laudat Eustath. p. 1166. 34. Exscribit praeterea hunc versiculum: εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς ᾔθεος, qui Eupolidis est, ut notat Etymologus. Cf. Cobet. Mnem. X. 178.

[8]) Aristoph. Av. 1298. Cf. Cobet. Mnem. X. 59.

[9]) Codex ἐπιστάμεθα. Exempla e poetis tragicis vide ap. Etym. p. 438. 52. Cf. Cobet. Mnem. IX. 404.

[10]) Corrigo: ἥκη· ἀντὶ τοῦ ἥκειν. Cf. supra v. ᾔδη et coniunge c. gl. seq.

ἥκειν· τὸ ἐῴκειν ἐπὶ γ' προσώπου· οὕτως Ἀριςοφάνης [1]).

ἠκιδωμένος· ἀκίδας ἔχων.

ἠκισμένους· ἠφανισμένους [2]).

ἥκιςα· οὐδαμῶς, οὐχ ἧττον· καὶ Λιβάνιός φησιν· εἴ τιν' ἄλλον τρόπον ὃν ἥκις' ᾤηθη μετελθὼν ἐν τῷ (βίῳ) ὁ ἐπὶ τῇ φιάλῃ ἔμπορος· ἀντὶ τοῦ (οὐ) πάνυ [3]).

ἠκονήσατο· ἀντὶ τοῦ ἠκόνησεν.

ἧταν· ἠπίςαντο [4]).

ἡκόντων· ἀντὶ τοῦ ἡκέτωσαν [5]).

ἧκται· εἵλκυςαι.

ἧκον δέ· ἐληλύθειν [6]).

ἥκω· ἦλθον [7]).

ἡ κύων ἐπὶ τῆς φάτνης· παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων μήτ' ἄλλοις μεταδιδόντων [8]).

ἠλακάται· καλάμων ῥαβδία, ἀφ' ὧν καὶ τὰ κῶλα τῶν σταχύων [9]).

ἠλαςρημένον· τὸν περιεφθαρμένον καὶ περιπεπλανημένον [10]).

ἠλεᾶτο· ἔθαλπεν [11]).

ἠλέκτραι· τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα [12]).

---

1) Arist. Av. 1298. Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 34. Cobet. Mnem. VI. 382, alios.

2) Corrupta glossa quam non intelligo.

3) Inserui οὐ e coniectura et βίῳ e Schol. Plat. Legg. X. 899 D; tum scripsi ᾠήθη, pro quo tum apud Phot. tum apud Schol. legitur ὤφθη. Apud Timaeum itidem πάνυ legitur pro οὐ πάνυ. Similis est interpolatio in voce οὐχ ἥκιςα. Cf. Prolegg. p. 62.

4) Codex ἐπίςαντο. Coniunge c. gl. ἧτμεν.

5) Compone cum glossa ἥκω.

6) Conf. gl. seq.

7) Dobr.: Transpone ἥκω· ἦλθον· ἧκον δὲ ἐληλύθειν.

8) Conf. Phot. v. κύων et Lex. rhet. Bekk. p. 276. 6, a quo accipe μήτ' αὐτῶν χρωμένων. Nota Eustath. p. 950. 57 in vitio consentire, unde discas quam vetus corruptela sit, quae iam inveniretur in Pausaniae Codicibus. Cf. Interpr. ad Gregor. Cypr. 161.

9) Cf. Eustath. p. 1055 extr.

10) Fortasse referendum ad Lycophr. 450.

11) Glossa corrupta est.

12) Aristoph. Eq. 532. Cf. Dind. ad HSt. IV. 128 A. et infra v. ἠλέκτρων.

ἤλεκτρον· ἀλλότυπον χρυσίον μεμιγμένον ὑέλῳ καὶ λιθίᾳ [1].
ἠλέκτρων· τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων [2].
ἠλιόμην· ἠλισμένος ἤμην [3].
ἤλεγχον· ἐφανεροποίουν ἢ ἀνέκρινον, ὡς Ξενοφῶν [4].
ἤλεις· ἤλυθες [5].
ἡλιαία· τόπος Ἀθήνησιν, εἰς ὃν συνάγεται δύο δικαςήρια ὅταν χίλιοι δικάζωσιν· ὧν προέςηκεν εἷς γραμματεύς [6].
ἠλίβατον· ὑψηλόν, ἄβατον· ἢ ἐςὶν ἀλιτεῖν βαίνοντα, ἢ ὅπου ἥλιος πρῶτον βάλλει· ἀλλ̓ βεβηκυῖαν· Στησίχορος δὲ Τάρταρον ἠλίβατον βαθὺν λέγει· ἔνιοι ἠλίφατον ἀποδιδόασιν ἡλίῳ φαινόμενον [7].
ἠλίθιος· ἄφρων ἢ σκληρὸς ἢ ἀναίσθητος [8].
ἡλίκον· μέγα, πηλίκον.
ἠλινδημένον· ἀντὶ τοῦ ἀνεςραμμένον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου· ὅπερ Ἰσοκράτης καλινδεῖσθαι λέγει [9].
Ἥλιος· ὄνομα κύριον Ἀθηναίου τινός [10].
ἠλίσκον· τὸν μικρὸν ἧλον· Ἀριςοφάνης [11].
ἠλίσκοντο· ἐπορθοῦντο, ἠλέγχοντο [12].
ἠλίσμην· ἠλισμένος ἤμην [13].

---

[1]) Hesych. ibiq. Interpr. Addidit Suidas: οἵας ἐςὶ κατασκευῆς ἡ τῆς ἁγίας Σοφίας τράπεζα.
[2]) Sic Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1483. 30 interpretatur Arist. Eq. 532: cf. supra v. ἠλέκτραι.
[3]) Recte mox ἠλίσμην. Sic supra ᾔεμεν ex Harp. et ᾔσμεν. Cf. Dobr. et Cobet. Mnem. IX. 405.
[4]) Xen. Anab. III. 5. 14, ut notat Cobet. Mnem. VI. 382.
[5]) Phryn. p. 151. Lob. Moer. p. 17. Thom. M. p. 31. Errat Antiatt. Bekk. p. 78. 32.
[6]) Cf. Harpocr.
[7]) Codex: ἢ ἐςὶν ἀλεῖν, sed cf. Hes. Etym. M., alios. Illud ἀλλ̓ βεβηκυῖαν retulerim ad Odyss. ι. 243.
[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 262. 5 et alii multi grammatici similia.
[9]) Codex ὅπῃ: corr. Dobr. Eadem observatio sed contracta in Lex. rhet. Bekk. p. 262. 27.
[10]) Papius in Onomastico laudat Corp. Inscr. Gr. 1969.
[11]) Scilicet ἐν Ἥρωσιν, vide Polluc. X. 61.
[12]) Codex ἐπόρθουν.
[13]) Supra corrupte ἠλιόμην. Fortasse ἠλισγήμην verum est: sic Etym. Gud. 241. 49 habet ἠλισμένους pro ἠλισγημένους.

ἡλιωμένος· ἐπικεκαυμένος [1]).

ἡλύγη· σκιά, σκέπη· καὶ ἐπηλυγασάμενος παρὰ Πλάτωνι *τὸ προβαλόμενος καὶ ἐπισκιασάμενος* [2]).

ἡ Λύκου *δεκάς·* Λύκος Ἀθήνησι *πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ἥρως, μορφὴν ἔχων θηρίου· (ἐκ δὲ τοῦ) δεκὰς τὸ δεκάζεσθαι· πρὸς ὃ ἡ παροιμία· καὶ οἱ πρῶτοι δικασταὶ πρὸς τῷ λυκοειδεῖ ἥρωϊ ἐκληρώθησαν* [3]).

ἤλυσις· πορεία [4]).

ἥλῳ τὸν ἧλον ἐκκρούεις· ἀντὶ τοῦ ἁμαρτήματι τὸ ἁμάρτημα σπεύδεις ἐξελάσαι [5]).

ἥλωσαν· ἐνικήθησαν, ἐλήφθησαν [6]).

ἠμάλαπτεν· ἔκρυπτεν, ἠφάνιζεν [7]).

ἡμέδιμνον· τὸ ἡμιμέδιμνον [8]).

ἡμεδαπῶν· ἰδίων, ἐγχωρίων, αὐτοχθόνων· δάπεδον γὰρ τὸ ἔδαφος· ὅθεν καὶ τὸ ποδαπὸς ἀντὶ τοῦ ποῖον λαμβάνεται ἢ ποίας χώρας ἢ τῶν πατρίδων [9]).

ἠμείφθη· ἠλλάγη [10]).

ἤμειψα· ἤλλαξα [11]).

ἡμένη πελειάς· παροιμία ἐπὶ τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἀκακοήθων ταττομένη, κατ' ἀντεξέτασιν τῶν πελευτριῶν αἳ ἐξιπτάμεναι ἄλλας προσάγουσιν [12]).

---

1) Plat. Rep. VIII. 556 D.

2) Codex *ἐπηλυγησάμενος.* Ἡλύγη est in Arist. Acharn. 684. Platonis locns est in Lysid. 207 B. Eadem tradit Eust. p. 809. 44 *κατὰ τοὺς παλαιούς.*

3) Pro *ἐκληρώθησαν* Cod. *ἐκλήθησαν*: corr. Dobr. De conjectura inserui *ἐκ δὲ τοῦ*. Praeterea confer v. *Λύκου δεκάς* et Harp. v. *δεκάζων*: apparebit nos tenere fragmentnm Eratosthenis, cf. interpr. ad Zenob. 402. Itaque verba desumta sunt e comoedia quadam.

4) Hesych. Legitur Eur. Hecub. 66, alibi.

5) Proverbium. Cf. interpr. Diogen. 416. Cod. *ἡλωτὸν ἥλιον.*

6) Hesych.

7) Hes. in voce *ἠμαλάψαι* add. *Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ.*

8) Idem docet Didymus apud Priscian. p. 1351. De Didymi opere vid. Hultschius in Metrolog. p. 10. Infra *ἡμιμ.*

9) Melins Suidas in fine: *τίνος πατρίδος.* Cf. Eust. p. 1246. 22 et Hesych.

10) Hesych.

11) Hesych.

12) Proverbium quod vide ap. Hes. et App. Provv. 211.

ἡ μὲν κλέος ἡ δὲ καὶ ἦσθα· παροιμία ἐπὶ τῶν ὁμοίων τῇ περὶ αὐτῶν φήμῃ [1]).

ἡμερίδα· τὴν ἄμπελον· οὕτως Ἀριστοφάνης [2]).

ἡμεροδρόμος· ὁ ἥλιος· λέγονται δὲ καὶ οἱ [ἐν] ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι [3]).

ἡμεροκαλλές· ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος· οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος ἀλλὰ φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἱερουργίας Ἀθήνησιν, ὡς Θεόδωρος ὁ παναγὴς προσαγορευόμενος ἐν τῷ α' περὶ τοῦ Κηρύκων γένους, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος ἀποδιδούς· γράφει δέ· καλεῖται ἡμεροκαλλὲς διὰ τὸ πεπλύσθαι καὶ βεβάφθαι καὶ εἰργάσθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη [4]).

ἡμερόλεγδον· τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐξαριθμεῖν [5]).

ἡμερωρία· ἡμεροφυλάκια [6]).

ἡμερωρεῖν· ἡμεροφυλακεῖν [7]).

ἦ μήν· ὄντως δὴ καὶ ἀλλ' οὖν καὶ ἀλλ' ὅμως [8]).

ἡμιδιπλοΐδιον· γυναικεῖον βραχὺ περίβλημα· ὃ ἔνδον φοροῦσιν ὑπὸ τὸν μηρόν [9]).

ἡμιδαπής· ἡμιτελής [10]).

---

1) Sic Codex et prorsus convenit Hesych. Proverbium non satis intelligo. Nil novi commodius quam Ἦι μὲν κλέος, εἴ τε καὶ ἦσθα:.h. e. qualis de te rumor, et nunc es et olim eras.

2) Nempe Acharn. 997. Cf. Hesych. et Eustath. p. 994. 42 et 1524. 17, ubi episcopus docet κατὰ μὲν π ο λ λ ο ὺ ς ἡμερίδα significare τὴν ἥμερον ἄμπελον: scripsit ni fallor παλαιούς.

3) Hesych.: ἀλληγορικῶς ὁ ἥλιος, sed quem locum respiciat nescio. Cf. Suid. Etym. M. et Gudian. in v.

4) Vocabulum usurpavit Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς, cf. Athen. XV. 685 D. Hinc Didymus interpretatus est in Commentariis. Theodorus sacerdos fuerit et idem cuius Ἀττικὰς γλώσσας Pamphilus usurpavit, cf. Athen. Cf. M. Schmidt. ad Didym. p. 37 et Prolegg. p. 13. Lobeckius scribit ἡμερόκαλλες.

5) Aesch. Pers. 63.

6) Codex ἡμερῶα. Hesych. ἡμερωλίας. Cf. gl. seq.

7) Hesych. Cf. Eustath. p. 1535. 20.

8) Hesych. Schol. Plat. Apolog. 22 A.

9) Arist. Eccl. 318. Cf. Hes. et Piers. Moer. 276.

10) Sic Codex sed vitiose, nam duae glossae coaluerunt in unam. Prima est ἡμιδαπῆς pro ἡμεδαπῆς, sicuti apud Hesych.

ἡμίεκτον· τὸ ἕκτον μέρος τοῦ μεδίμνου [1]).
ἡμιθνῆτα· τὸν ἡμιθάνατον [2]).
ἡμιλλᾶτο· ἠπείγετο.
ἡμιμαλλόνες· μαινάδες, νύμφαι ἢ βάκχαι [3]).
ἡμιμέδιμνον· μέτρον χωροῦν ἥμισυ μεδίμνου· τουτέςι χοίνικας κδ΄ [4]).
ἡμῖν· ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς [5]).
ἡμιολία· ληςρικὸν πλοῖον, οὗ τὸ ἡμιόλιον μέρος ψιλὸν ἐρετῶν ἐςὶ πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι· τριημιολία δὲ οὐ τριπλασία ταύτης ἀλλὰ τριήρους [6]).
ἡμιολία· τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου [7]).
ἡμιολίας· ἡμίσεας.
ἡμίοποι· κυρίως οἱ μὴ τέλειοι αὐλοί [8]).
ἡμιτύβιον· δίκροσσον· Ἀριςοφάνης Πλούτῳ· Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβών [9]).

---

habemus p. 1630 ἡμεδαπῆς et p. 1633 ἡμιδαπός. Excidit interpretatio quae fuit ἡμετέρας. Ἡμιτελὴς glossa homerica est et referenda ad Iliad. β. 701.

[1]) Supple locum ex Hesychio: ἡμίεκτον· (τὸ τετραχοίνικον ὅ ἐςιν ἥμισυ τοῦ ἕκτου· ἕκτον δὲ) τὸ ἕκτον μέρος τοῦ μεδίμνου. Videtur adnotatio excerpta ex Aelio Dionysio, quem vide apud Eustath. p. 1853. 60. Confer praeterea Lex. rhet. Bekk. p. 262. 28 et Harpocr.

[2]) Arist. Nub. 504.

[3]) Sic quoque Hesych. vitio eodem pro αἱ μιμαλλόνες. Quaere an lateat ἡ pro αἱ, qua forma Graeci hodie utuntur. Similis est corruptela in v. ἡθμωδεῖν.

[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 262. 32.

[5]) Latet ni fallor vocabulum ἡμίνα, quo Epicharmus usus est, cf. Antiatt. Bekk. p. 99. 1.

[6]) Codex ψιλῶν et τριήρης. Cf. HSt. IV. 164 D. VII. 2433 B. Cum Photio convenit Etymol. sed addit e nescio quo oratore: ἀλλὰ καὶ ἁρπάζεις καὶ ἀσελγαίνεις ὥσπερ ἐκ Καρικῆς ἡμιολίας ἀποπεπηδηκώς, καὶ ταῦτα υἱὸς ἀνδρὸς ἀεὶ τοὺς νόμους καὶ τὴν δημοκρατίαν βοῶντος.

[7]) Hesych. Cf. Böckh. Oec. Civ. I. 175.

[8]) Codex: κυρίως ἡμιτέλειοι: corr. ex Hesych. Vide fragmentum ex Aeschyli Ixione apud Athen. IV. 182 A, quo refero etiam Pollucis testimonium VI. 161. Cf. HSt. IV. 167 A.

[9]) Arist. Plut. 729. Cf. Hesych.

ἡμιφάριον· ἥμισυ ἱματίου [1]).
ἡμμένοι· συνημμένοι [2]).
ἠμοιρηκώς· μὴ μετέχων [3]).
ἠμπέσχετο· περιεβάλετο [4]).
ἤμορος· ἄμοιρος [5]).
ἠμόριξεν· ἄμοιρον ἐποίησεν [6]).
ἠμύναθον· ἤμυνα [7]).
ἠμπείχετο· περιεβέβλητο [8]).
ἠμπλάκομεν· ἡμάρτομεν.
ἠμφιέσθαι· τὸ περιβεβλῆσθαι [9]).
ἦν· ἤμην [10]),
ἦν· ἀντὶ τοῦ ἦσαν [11]).
ἦν· ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν [12]).
ἦν· ἀντὶ τοῦ ἤμην· τὸ δὲ παλαιὸν ἔλεγον ἦ κατὰ συναλιφήν, οἷον ἦα καὶ ἔα [13]).

---

[1]) Codex ἡμιφόριον quam formam posteriores Graeculi frequentarunt. Proba forma apud Hesych. Suid., in Lex. Bachm. et in Cyrillo Voss.

[2]) Hesych.

[3]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 387. 33. Sed Hes. vitiose: ἠμοιρικοί.

[4]) Perperam Codex περιεβάλλετο. De forma ἠμπέσχετο pro ἠμπίσχετο expendendae erunt rationes Elmsleii ad Eur. Med. 1128. Vide quoque HSt. I. b. 162 B. Hesych. habet ἠμπιέχετο et ἠμπιέσχετο. Sed Graeculi negligebant duplex augmentum in ἀμφισβητεῖν, ἀμφιγνοεῖν aliis, invenitur hic illic ἠμπεσχόμην et ἠμπέσχετο: raro quidem, sed invenitur tamen: aegre adducor ut credam finxisse grammaticos. Acqniescam doctiorum iudicio. Conferant tamen Phot. v. ἠνείχετο.

[5]) Hesych.

[6]) Hesych. ἥρμοξεν, corr. Musur.

[7]) Cf. Elmsl. ad Eur. Med. 186. Cobet. Mnem. IX. 386.

[8]) Vide supra ἠμπέσχετο. Plat. Phaed. 87 B, alibi.

[9]) Plat. Charmid. 174 C, alibi.

[10]) Lege ἦ· ἤμην. Cf. supra v. ἦ. Adde Schol. Hom. Odyss. θ. 186.

[11]) Cf. HSt. III. 262 D ubi laudatur Herodian. π. μον. λ. p. 44. Notissimus est Hesiodi versiculus: τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. Analogia postulat: τῆς δ' ἒν τρεῖς κ.

[12]) Lege ὑπῆρχον, cf. Eust. p. 1761. 51.

[13]) Vide supra v. ἦ. Eustath. p. 1761. 51 postquam quaedam

ἦν· ἀντὶ τοῦ η τοῦ ὑποτακτικοῦ [1]).

ἦν· δασέως ὅταν ἠθικῶς λέγηται· [οἱ δὲ παλαιοὶ] ἐν Μενάνδρῳ Αὐτὸν τιμωρουμένῳ· τὸ δὲ ψιλὸν ἀντὶ τοῦ ἰδού· Ἀλλ' ἦν χιτών σοι [2]).

ἠνδρώθησαν· ἀνδράσιν ὡμίλησαν· οὕτως Δίων πολλάκις ἐχρήσατο [3]).

ἧναυε πῦρ· λέγουσι τὸ ἧπτε πῦρ [4]).

ἦνας· κόψας [5]).

ἦν δ' ἐγώ· ἀντὶ τοῦ ἔφην ἐγώ· τάττεται καὶ ἐπ' ἀνδρὸς καὶ γυναικός [6]).

ἠνδρωμένη· παρθένος ἡ γεγαμημένη [7]).

ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον ἄμφω λέγουσι· τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκαι, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνεγκεῖν [8]).

ἠνέγκατο· ἀντὶ τοῦ ἤνεγκεν.

ἠνείχετο καὶ ἠνώχλει καὶ ἠκηκόει καὶ ἠντεβόλει· κοινὸν τῶν Ἀττικῶν ἰδίωμα [9]).

---

exscripsit ex Aelio Dionysio, pergit laudare ἕτερον ῥήτορα, Pausaniam opinor, cuius doctrina convenit cum iis quae hic legimus. Codex ἔλεγον τὸ ἤμην κατὰ συναλειφήν.

1) Corrigam: Ἦν· αἰτιατικὴ τοῦ ἡ ἄρθρου ὑποτακτικοῦ. Et pari modo Hesych.

2) Dobr. eiecit οἱ δὲ παλαιοί. Discrimen quod grammaticus statuit esse, non satis capio. Cf. HSt. III. 212 A.

3) Glossa interpolata. Dion. Cass. frgmt. Peiresc. c. 92.

4) Respicitur fortasse Herodt. VII. 231 ubi tamen bene ἔναυε.

5) Hesych. Quidquid dici possit de verbo intermortuo αἴνειν erudite collegit Cobetus in Mnem. X. 60 sq. Quod solum addi potest, est ex Herodiano π. μον. λ. p. 24. 18: αἴνω τὸ δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Φερεκράτης· αἴνειν πτίσσειν.

6) De hoc errore dixi ad gl. ἦ δ' ὅς, quam vide.

7) Hesych. habet ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἐστὶν ὡς ἠνδρωμένη, qui senarius fortasse Cratini est, e quo Pollux III. 14 enotavit ἔμπαις.

8) Eustath. p. 1435. 62 plura descripsit ex Aelio Dionysio, cuius observationes etiam sine diserto testimonio ipsa forma produntur. Ex Aelio Dionysio suum habet Phrynichus Bekk. p. 41. 28. Vide Antiatt. p. 98. 11.

9) Codex ἠντιβόλει. Compone ἠμπέσχετο quod supra legitur. Observationis auctor videtur Aelius Dionysius. Cf. Lob. Phryn. p. 154 Piers. Moer. p. 176. Cobet. Mnem. V. 109.

ἡνίκα· ἀνταποδίδοται τῷ τηνικαῦτα καὶ τηνικάδε· σημαίνει δὲ τὸ μὲν ἡνίκα καθ' ἣν ὥραν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὅτε δηλοῖ καὶ τότε· τὸ δὲ ὁπηνίκα καθ' ὁποίαν ὥραν [1]).

ἡνίαι· λῶροι χαλινῶν [2]).

ἡνίοχοι· οἱ εὐπορώτατοι Ἀθήνησι κατελέγοντο, ἁρματοτροφήσοντες ὥσπερ οἱ ἱππεῖς [3]).

ἡνιόχους· τοὺς ἀκροκέρους κάλους, οὓς νῦν ἐκφόρους λέγουσιν [4]).

ἤνυςρον· ἡ πρώτη κοιλία τῶν μαρυκωμένων ζῴων [5]).

ἤνυςρον· τὸ παχυμερὲς τῆς κοιλίας ἔντερον· ὧν εἰς τρία τέτμηται ἡ γαςήρ· ἤνυςρον, ἐχῖνον, κεκρύφαλον [6]).

ἠόνησας· κατήντλησας, ἔλουσας· τάχα καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἠϊόνας φασὶ παρὰ τὸ ἐπικλύζεσθαι [7]).

---

[1]) Cf. Herodian. Piers. 438. Thom. M. Lobeck. ad Phryn. p. 50 et Cobet. Mnem. VI. p. 384. Codex ἡνίκα ἀνταποδιδοται· τοτηνικαῦτα — καὶ τότε δέ· ὀπ.

[2]) Hesych. interpr. ἡνίαις. Nescio e quo loco hoc desumtum sit, sed occasione data maculam eluemus ex Isocr. Panathen. § 143: πάσας τὰς ἡγεμονίας τὰς τῆς πόλεως αὐτοῖς παρεδίδοσαν. Habesne dicere quot sint ἡγεμονίαι in civitate? Si non habes, corrige mecum ἡνίας, nam Isocrates nunc utitur vulgatissima metaphora. Exempla conquirere in re manifesta putidum arbitror: malo alio loco eximere idem vocabulum quod Isocrati reddidi. Legitur in primo Maccabaeorum libro, 6. 28: συνήγαγε πάντας τοὺς φίλους αὐτοῦ καὶ τοὺς ἄρχοντας τῆς δυνάμεως αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν ἡνιῶν. Imo ἐπὶ τῶν ἰλῶν, h. e. τοὺς ἱππάρχους.

[3]) Ex Aelio Dionysio, vid. Eustath. p. 576. 41. Hinc descripsit Scholiast. Leid. Hom. Iliad. ε. 505.

[4]) Credibile est hanc quoque glossam ex Aelio Dionysio descriptam esse. Cf. Schol. Arist. Eq. 438. Hemst. Anecd. 121. HSt. I. p. 1322 C.

[5]) Codex μαρυκουμένων. Plura Hesych. Vocabulum frequens in comoedia, v. c. Arist. Eq. 356. Vide gl. seq.

[6]) Codex: ᾧ: altera pars interpretationis quae incipit a verbis ὧν εἰς τρία coniungenda est cum gl. super. quam vide. De significatione vocabuli ἤνυςρον, HSt. IV. 182 C. Graeci in hac re sibi non videntur constare: Aristoteli Hist. Anim. II. 17 κεκρύφαλος prima pars est, ἤνυςρον tertia. Recentiores Graeculi vocabulum non intelligebant, cf. Phryn. Ecl. p. 62. 194 et Piers. ad Moer. p. 177.

[7]) Verbum fere proprium medicorum. Moer. Pierson. p. 73. Hes. HSt. I. 1019 C. Adde Cobet. Philostr. p. 44.

ἠπάτησεν· ἐπλάνησεν [1]).

ἠπητήν· οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἑλλήνων οὐδὲ ἠπήτριαν, ἀλλ' ἀκέστριαν [2]).

ἤπειρος· χέρσος γῆ, οἷον ἄπειρός τις οὖσα· ἤπειρος δὲ λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡ γῆ καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, ὡς Εὐριπίδης·

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων πόδα [3]).

ἠπιάλης· ἐπιάλης, ὁ πνιγαλίων ὑπό τινων [4]).

ἡ Περγαία Ἄρτεμις· τάσσεται ἐπὶ τῶν ἀγυρτῶν καὶ πλανητῶν· παρόσον καὶ ἡ θεὸς ἐν αὐτῇ [5]).

ἦπου· ἴσως, σχεδόν [6]).

ἤπου γε· πολλῷ πλέον [7]).

---

[1]) Hesych. ἠπάτηνται.

[2]) Est observatio Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 1647. 58 et Lex. rhet. Bekk. p. 364. 8. E Dionysio hausit Phrynich. Ecl. p. 32 quocum coniunge Phryn. Bekk. p. 27. 26. Vide quoque Erotian. Schol. Lucian. Bachm. 137 et Thom. Mag. Apud Xen. Cyr. I. 6. 16 legitur ἠπηταί: alii Codices ῥαπταί. HSt. Xenophonti reddere voluit ἀκεσταί· oblocutus est Hemst. ad Thom. M. p. 26. Dixi de hoc loco in Prolegg. p. 139.

[3]) Eadem Schol. Apoll. Rhod. δ. 71 sed in versu Euripidis habet χθόνα.

[4]) Haec Photius habet e lexico rhetorico, cf. Eustath. p. 561. 17 coll. 1687. 52, unde satis constat eum scripsisse ἐπιάλτης pro ἐπιάλης. Ceterum difficile est e grammaticorum testimoniis verum eruere, cf. Phot. v. ἐφιάλας, Schol. Arist. Vesp. 1038, alios multos, de quibus retulit Dindorfius ad HSt. III. 2566 D sq. et IV. 189. E lexico rhetorico profecit Phryn. Bekk. p. 42. 1. Ἠπίαλος videtur esse febris species, ὁ ῥιγοπύρετος· incubus contra est ἠπιάλης vel ἐπιάλτης· illud scilicet lectum apud Sophronem: Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων. Nihili est forma ἠπιόλης, inde nata quod nescio quis perperam intelligeret quid grammaticus diceret qui postquam explicasset quid esset ἠπιάλης, tum ut est apud Phryn. Bekk. pergeret: τὸ δὲ διὰ τοῦ ο . . . . . h. e. ἠπίαλος. Viri nomen est Ἐφιάλτης, herois apud Homerum uti et incubi Ἐπιάλτης. Atque hoc modo ni fallor omnia grammaticorum testimonia optime componentur. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 51.

[5]) Proverbium. Diogen. 406 qui: παρόσον ἡ θεὸς ἀγείρειν καὶ πλανᾶσθαι λέγεται.

[6]) Convenit Schol. Plat. Euthyphr. 4 A. Politic. 285 D.

[7]) Convenit Schol. Plat. Politic. 285 D.

Ἡράκλεις· ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν· τὸ δὲ Ἥρακλες κλητικὴ πτῶσις, ὥσπερ τὸ ὦ Δάματερ τοῦ (ὦ) Δήμητερ διαφέρει· ἐπικαλοῦνται δὲ καὶ τοὺς Ἡρακλείδας ὁμοίως· Μένανδρος· Ἀλλ' Ἡρακλεῖδαι καὶ θεοί [1]).

Ἡρακλείαν λίθον· τινὲς τὴν μαγνῆτιν ἀπέδοσαν διὰ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας· ἔνιοι δὲ ὅτι ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεῶτις, ἡ δὲ Μαγνῆτις ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ ὡς Εὐρ. Οἰν.

τὰς βροτῶν
γνώμας σκοπῶν ⌣ ὥστε μαγνῆτις λίθος
τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν·

οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἕλκεσθαι πλανωμένην ὡς ἐπ' ἀργύρῳ [2]).

Ἡράκλεια λουτρά· τὴν Ἀθηνᾶν ἐν Θερμοπύλαις κατιόντι Ἡρακλεῖ ἀνεῖναι· οἱ δ' ἐν Σικελίᾳ τὰς νύμφας· οἱ δ' αὐτὸν αὐτὰ κατασκευάσαι [3]).

Ἡρακλεώτης λίθος· ὁ ὑφ' ἡμῶν μάγνης ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον· Ἡρακλεία γὰρ ἐλέγετο ἡ Μαγνησία [4]).

Ἡρακλείδην· τὸν Ἡρακλέα οὕτως ἔλεγον [5]).

Ἥρας δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος· Πολιτείας β' οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κα-

---

[1]) Partim eadem in duabus ultimis Photii glossis quae supersunt. Vide quoque Schol. Plat. Menon. 91 C. Unde Photius hanc observationem habeat, apparet, nam similia Eust. p. 1385. Vide quoque Herodian. π. μον. λ. 47. 2. Plura Lob. Phryn. p. 640. Cf. v. Ἡρακλείδην.

[2]) Confer Schol. Plat. Ion. 533 D et Hesychium, videbis adnotationem esse ad Platonem referendam et verosimiliter Boethum auctorem habere, cuius opere Hesychium usum esse constat e voce διὰ πάντων κριτής. Crediderim duo Boethi fragmenta superesse ex utroque opusculo, alterum apud Photium, alterum apud Hesychium. Cfd. praeterea Etym. M. p. 573. 8 v. μαγνῆτις et Phot. v. Ἡρακλεώτης λίθος. Ipsum Euripidis ex Oeneo locum Plato ante oculos habuit. Codicis lectiones sunt εἶναι δὲ ὅτι — ὡς εὕροι νῦν τὰς γν. — πλανώμενον. Cf. Prolegg. p. 64.

[3]) Aristoph. Nub. 1051. Similia Hesych. ibiq. Intr. Zenob. 549. Diogen. 407.

[4]) Ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 358. 26.

[5]) E Pausania apud Eust. p. 1593. 25, cf. 989. 47. Fortasse legendum est τὸν ἀφ' Ἡρακλέους.

ταcκευαcθέντι θρόνῳ, ὃ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διὸς· καί φασι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἡρακλεῖ· Κλήμεντος ἡ ἱςορία· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμαςαῖς ἢ Ἡφαίςῳ [1]).

ἠρδαλωμένος· λεπρὸς καὶ μεμιασμένος [2]).

ἦρδεν· ἀντὶ τοῦ ὕγραινε, διέβρεχε.

ἠρέμα· ἀτρέμα, πρᾴως, ἡσυχῆ· ἡ γὰρ ἠρεμία ἡσυχία [3]).

ἤρετο· ἠρώτησεν [4]).

ἤρεφεν· ἐςέγαζεν [5]).

ἤρειδε· σφοδρῶς κατηγόρει, ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων [6]).

ἠρηκότες· πεπορθηκότες [7]).

ἠρημένον· ἐπικριθὲν, ἐκλελεγμένον [8]).

ἤρθη· ηὐξήθη, ὑψώθη [9]).

Ἠριδανός· ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, οὗ αἱ πηγαὶ ἐντὸς τῶν Διοχάρους πυλῶν [10]).

ἐρρικνωμένον· ἐρρυτιδωμένον, παλαιόν [11]).

ἠρινοῦ τόκου· ἐπεὶ ἔαρος οἱ φόροι ἐφέροντο [12]).

ἠριςάναι· Ἕρμιππος· ὡς καὶ δεδειπνάναι φασίν [13]).

ἡρματισμένον· ἠσφαλισμένον.

ἡρμόττετο· οὐχ ἡρμόζετο [14]).

---

[1]) Adnotatio Boethi. Plat. Rep. II. 378 D. Rectius fortasse apud Suidam: Κλήμης· ἡ ἱςορία καὶ παρά. Clemens laudatur etiam v. ζάλη. Cf. Cobet. Mnem. VII. 74. Prolegg. p. 62.

[2]) Alberto est glossa sacra referenda ad Sirach. 22. 1. Etymologus facit ut dubitem: laudat enim e Philemone senarium: Αἰγύπτιος θοἰμάτιον ἠρδάλωσέ μου· ἀντὶ τοῦ ἠσβόλωσεν, ἐμόλυνεν.

[3]) Hesych.

[4]) Hesych. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 263. 13.

[5]) Aristophanes Βαβυλωνίοις ap. Polluc. X. 175. Cf. v. καλυμμάτια.

[6]) Arist. Eq. 627. Cf. supra glossas ἐρείδειν. Hesych.

[7]) Hesych.: ἠρηκότων.

[8]) Hesych. interpr. ἠρημένοι.

[9]) Demosth. Olynth. II. § 8.

[10]) Cf. Pausan. I. 19. 6.

[11]) Codex: ἠρικνωμένον. Vide ἐρρικνωμένον supra.

[12]) Legerim cum Dobraeo πόκου ut referatur ad Aristoph. Av. 714. Hesych. ἠρινοτόκου. Cf. Macar. 355. ibiq. Intt.

[13]) Plura quae huc pertinent apud Athen. 423 A.

[14]) Cf. Greg. Cor. p. 154. Lob. Phryn. p. 241.

Ἡροάνθια· ἑορτὴ γυναικεία ὅτε τὸ ἔαρ ἀνθεῖ [1]).
ἡροῦτο· ἠροτριᾶτο [2]).
ἤρρησεν· ἐφθάρη, ἦλθεν· ὅθεν καὶ τὸ εἰσήρρησεν [3]).
ἤρτηται· κρέμαται [4]).
ἤρτα· ἐκρεμάννυεν [5]).
ἠρτικροτοῦντο· συνεφώνουν [6]).
ἠρτίαζον· ἀςραγάλοις ἔπαιζον [7]).
ἠρτυκώς· κατηρτυκώς.
ἤρυγεν· ἠρεύξατο, ἤντλει [8]).
ἠρύγγη· λεπτὸν καὶ ἀκανθῶδες κάρφος [9]).
Ἥρως ἰατρός· οὗ μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ςεφάνου [10]).
ἥρως ποικίλος· τοῦτο ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐςιγμένων· ἢ διὰ τὸ τοὺς ὄφεις ποικίλους ὄντας ἥρωας καλεῖσθαι [11]).
ἡρῷσσαι· αἱ ἡρωίδες [12]).
ἡρωίναι· ὁμοίως ἡρωίδες [13]).

---

1) Hes.: Ἡροσάνθεια: cf. HSt. IV. 201 C. Novimus Aelium Dionysium egisse de festis Graecorum. De vera nominis forma dubito.

2) Vide Cobet. Mnem. III. 308, alibi.

3) Arist. Ran. 1192. Eq. 4. Cf. v. ἐρρήσετε.

4) Fortasse respicitur Plat. Ion. 533 E. Hesych.

5) Hesych.

6) Dobraeus refert ad Menandrum in Lex. rhet. Bekk. p. 447. 20: ἠρτικροτοῦντο δ' οἱ γάμοι· *the match was made up.* Codex ἠρτηκροτοῦντο.

7) Plat. Lysid. 206 E.

8) Glossa sic constituenda: ἤρυγεν· ἠρεύξατο:— (ἤρυσεν)· ἤντλει:— Contrario vitio Hes.: ἤρυσεν· ἐβόησεν ἢ ἐβόα pro ἤρυγεν, quod retulerim ad Hom. Iliad. υ. 404.

9) Etym. M. qui interpr. ἠρύγγιον add.: ὃ καὶ ἐπὶ τοὺς τοῦ σίτου σωροὺς εἰώθασιν ἐπιτιθέναι· et sic quoque Hesych. Cf. HSt. IV. 202. D.

10) Imo Demosth. Fals. Leg. p. 419. 22. Cf. Schol. et Lex. rhet. Bekk. p. 262. 16 unde discimus illi medico nomen fuisse Aristomachum. Quod nomen legitur in Lex. rhet. Bekk. p. 263. 11 Ὀρεσίνιος corruptum est: voluit fortasse Ἐλευσίνιος, vide locum.

11) Hinc corrige Hesych.

12) Apoll. Rhod. δ. 1309, alibi.

13) Arist. Nub. 315: ἡρῷναι.

ἦσαν ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· παροιμία ἀπὸ χρησμοῦ ἐπὶ τῶν προγεγονότων [1]).
ἦσας· χάριν ἐποίησας, ἔδοξας [2]).
ἦσας· ἤδυνας [3]).
ἦσθα· ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες [4]).
ἦσθην· ἐχάρην [5]).
ἥσσητο· ἥττητο.
ἧσσον ἑτοίμως κατέχειν· ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὅλως [6]).
ἠσὶ δέ· ἀντὶ τοῦ Φησὶ δέ [7]).
ἠσκάριζεν· ἀντὶ τοῦ ἤσπαιρεν [8]).
ἦσμεν· ἀντὶ τοῦ ὑπήρχομεν· ἀπὸ τοῦ ἐσμέν [9]).
ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν· ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτην, ἐκείνην [10]).
ἡττήσομαι· ἡττηθήσομαι.
ἧττον· οὐδαμῶς [11]).

---

[1]) Hesych. Proverbium usurpat Arist. Plut. 1002. Deinonis explicationem habet Schol. Arist. ll. de quo copiose Hemst. p. 351 sqq. Vide praeterea Zenob. 480 et Diogen. 403 ibiq. intt. Nunc quidem intercidit apud Photium Pausaniae interpretatio, sed si bene novi eius morem in proverbiis enarrandis, non tantum Demonem descripsit sed addidit etiam Aristotelis sententiam, quam Enstathius sequitnr p. 1358. 8.

[2]) Imo emenda: ἦσας· χαίρειν ἐποίησας: — ἦσας· ἐδόξασας. In vitio consentit Hesych.

[3]) Sic malo quam ἦσας· ἡδύνας. Hesych.

[4]) Supra ἦν· ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν, ubi commendavi ὑπῆρχον. Atticistae tales formas notabant, opinor quia aequales dicebant ἦς, cf. Hesych. Moer. p. 175. Thom. M. p. 425.

[5]) Fortasse ex initio Acharn.

[6]) Codex οὐδ' ὁμοίως: correxi ex Hes. I. p. 1665. 4 et Eust. p. 1455. 6. Respicitur Thucyd. IV. 92.

[7]) Confer supra v. ἦ δ' ὅς.

[8]) Cratinus dixit, v. Phot. v. ῥάζειν.

[9]) Modo habuimus ἦσθα.

[10]) Vide quam ingeniose erutum a Musuro e foedis mendis codicis Veneti. Simillima est corruptela in codice Galeano. Cf. Schol. Thuc. II. 39, quem Pausaniam laudare vidimus v. Ἑρμοκοπίδαι. Vide praeterea interpr. ad Apostol. 771. E Cyrillo Vossiano in fine emendabo: ἢ ἐκείνην ἢ ἐπὶ ἐκείνην. Rectius fortasse M. Schmidtius ἐπὶ τᾷ . . . . ἐπὶ ταύτῃ.

[11]) Hes. Eust. p. 1455. 6. Vide supra v. ἧσσον ἑτοίμως.

ἠταίρηκεν· ἠτάκτησεν [1]).
ἠτριαῖον ἢ ἦτριον· ἐφ' ὕψους τάττεται ἡ φωνή [2]).
ἦτριον· ἔνδυμα ὑμενῶδες [3]).
ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι· τὸ γὰρ παλαιὸν τρισὶν ἐχρῶντο κύβοις πρὸς τὴν παιδιάν· διχῶς δὲ λέγεται καὶ ὁ ἀναρριπτούμενος καὶ ἰδίως ὁ κενός [4]).
ἦτρον· τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος [5]).
ἠσχάτισεν· ἐταπείνωσε· καὶ ἠσχάτισμαι· τεταπείνωμαι· ἐσχατίζω γὰρ τὸ θέμα [6]).
ηὐλήσαντο· ἐταράχθησαν, ἐσφάφησαν, πεφύσηνται [7])
ηὖχεν· ἀντὶ τοῦ ἤλπιζεν [8]).
ἡ Φανίου θύρα· τὸν Φανίαν φησὶ Δήμων ἐβολοστάτην εἶναι, ἄλλως δὲ τυφλόν· ὑπανοιγομένης δ' αὐτῷ τῆς τοῦ ταμιείου θύρας, κατασκευάσαι τοιαύτην ἣν οὐκ ἄν τις ἤνοιξε μὴ ψόφον ποιήσας· ἐνίους δὲ λέγειν ὡς μοιχευομένης αὐτῷ τῆς γυναικὸς τὴν αὔλειον θύραν εἰργάσατο ὡς μὴ ἄνευ ψόφου ἀνοίγεσθαι· τῆς δὲ κατὰ τοῦ

---

[1]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 262. 8 et Hes. v. ἠτάκτησεν.

[2]) Locum sic constituerim: ἠτριαῖον ἢ ἠτριαία: ***: — ἦτριον· ἐφ' ὕφους τάττεται ἡ φωνή. In priore glossa respicitur Aristophanes, qui ἠτριαῖον dixit in alteris Thesmophoriazusis apud Athen. III. p. 104 E, ἠτριαία autem in Tagenistis apud Athen. III. p. 110 F. Laudat utrumque locum Etymologus, qua re novo argumento patet eum usum fuisse Photii codice pleniore quam nos habemus. Addit significare τὸ μεταξὺ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ τῆς ἥβης. Altera pars glossae, in qua Dobr. ὕφους scripsit pro ὕψους, coniungenda est cum glossa sequenti.

[3]) Convenit Schol. Plat. Politic. 310 E. Huc trahe e super. gl. ἐφ' ὕφους τάττεται ἡ φωνή.

[4]) Codex ἰδίως ὁ καινός. Conf. Phot. v. τρὶς ἕξ. Hesych. Zenob. 323 et Schol. Plat. Legg. XII. 968 E, e quo noster suppleri debet, nam agnosco Boethum. Aliis verbis utitur Eust. p. 1083. 63, h. e. Pausanias.

[5]) Lex. rhet. Bekk. p. 262. 19 affert e Dem. p. 1260. 22. Usus est etiam Plato Phaed. 118 A. Memorabili corruptela Cyrill. Voss.: τὸ ὑπὸ τὸ μέρος τῶν ὀφθαλμῶν ὕφασμα.

[6]) Conf. gl. sacr. ἠσχάτισε· sed nostra glossa alio pertinere videtur.

[7]) Obscura glossa de qua vide HSt. III. 2332 D. Hes.: ηὔληται.

[8]) Hesych. ηὔχει, quod interpr. referunt ad Aesch. Suppl. 534.

τέγους δεχομένης τὸν μοιχόν, χλευάζοντας τοὺς γείτονας ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν τῷ φυλάττειν, τὴν Φανίου θύραν εἶναι λέγειν [1]).

ἡ φάρυγξ λέγεται θηλυκῶς [2]).

ἠφειδηκότες· καταπαύσαντες, μὴ φεισάμενοι [3]).

ἠφείθη· εἰάθη, συνεχωρήθη [4]).

ἠχαρίϛηκα· τὸ ἀχαριϛεῖν λέγουσι.

ἠχήν· ἦχον ἢ φήμην [5]).

ἦχθαι· τεθηρεῦσθαι [6]).

ἠχθησμένην· καταβεβαρημένην [7]).

ἠχὼ πετραία· ἡ Αἴγινα, ἐπειδὴ πετρώδης ἐϛὶ καὶ πολλὰ ἔχει κεράμια [8]).

ἠψιμάχουν· συνῆπτον μάχην.

Τέλος Η.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ Θ.

Θαλάμαι· αἱ καταδύσεις· Θαλαμαὶ δὲ τόπος ἱερὸς τῶν Διοσκούρων [9])

---

[1]) Codex Φανοῦ: corr. Hemst. ad Ar. Plut. p. 372. Cf. Interpr. Zenob. 324, Eustath. p. 1959. 14. Sed Photius ceteris est multo plenior.

[2]) Codex φάρυξ. Observatio Aelii Dionysii, vide Eust. p. 1390. 50. E Dionysio Phryn. p. 22 Lobeck.

[3]) Hesych. pro καταπαύσαντες habet καταπτύσαντες.

[4]) Codex ἐάθη. Hesych. εἰάθη.

[5]) Cf. Hes. Apoll. Moer. p. 175. Thom. M. p. 428. Usurparunt alii et Plat. Rep. VII. 531 A.

[6]) Cf. supra v. ἡγμένος.

[7]) Hesych. ἠχθισμένην.

[8]) Cf. Hesych.: ἠχὼ πετραίαν χυτρόπωλιν· λέγει [οἱ δὲ] τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ὄϛρακα πολλά ἐϛι. Est fragmentum senarii Comici. Adi Polluc. VII. 197. Meinekius verum suspicatur esse χυτρόπολιν. Cf. Aesch. Pers. 390.

[9]) Codex θαλαμαῖαι et θαλάμαι. Haec ex Aelio Dionysio sunt, vide Eust. p. 906. 49 coll. 640. 9 et 1541. 45. Vide quoque Ammonium p. 68 qui profitetur se auctorem sequi Tryphonem. Cf. Prolegg. p. 75.

θᾶκοι· θρόνοι, καθέδραι [1]).
θαλάμιαι κῶπαι· αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι [2]).
θαλαττοκοπεῖς· ματαιολογεῖς [3]).
θαλλός· λέγεται καὶ ὁ στέφανος τῆς ἐλαίας [4]).
θαλλοφόροι· οἱ γεραίτατοι παρ' Ἀθηναίοις ἐλέγοντο [5]).
θάλασσα κοίλη· τὸ θέατρον [6]).
θαλίαις· ἑορταῖς.
θαμά· συνεχῶς, πυκνῶς, διηνεκῶς [7]).
θαμάκις· πυκνῶς [8]).
θαμίζεις· πυκνάζεις, συχνάζεις [9]).
θαμινὰ καὶ θαμινῶς· συνεχῶς, πυκνῶς [10]).
θάμνος· ἔστι μὲν τὸ χαμαίζηλον φυτόν· λέγεται δὲ καὶ ὁ σύνδενδρος τόπος [11]).
θανατήριον· οὐ θανάσιμον λέγουσιν [12]).
θανατῶν· θανατοῦ ἐπιθυμῶν· λέγεται δὲ καὶ ὁ ἀποκτέννων [13]).

---

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 263. 26. Hesych.
[2]) Codex θαλαμίδιοι: corr. Cobet. Cf. Hesych.
[3]) Arist. Eq. 830. Cf. Phryn. Bekk. p. 42. 28. Hemst. ad Hesych. in v.
[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 263. 20. Fortasse ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1557. 32. Hes. Tim. ibiq. Ruhnk.
[5]) Arist. Vesp. 540. Hes. Etym. M.
[6]) Hesych. Polluc. I. 108. Photius habet e Pausania, quem exscripsit Eustath. p. 1472. 5.
[7]) Schol. Plat. Cratyl. 428 D.
[8]) Interpr. Hes. bis laudant e Pindaro. Nostra tamen glossa alium locum videtur spectare.
[9]) Schol. Plat. Rep. I. 328 C.
[10]) Coniungenda fortasse cum gl. θαμά.
[11]) Lex. rhet. Bekk. p. 263. 22.
[12]) Quid hoc esset ignoraremus, nisi possemus consulere Antiatticistam p. 99. 9: θανατήριον ἀξιοῦσιν οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων Πολιτείας δεκάτῳ. Εὐριπίδης Μηδείᾳ, quibus locis Antiatticista studet probare contra Atticistarum praeceptum θανάσιμον esse Atticum. Eodem modo alibi apud Phot.: Λέλογας ἀντὶ τοῦ εἴρηκας. λέγουσι. Vide praeterea Lob. Phrynich. 652. Greg. Cor. p. 156. Dind. ad HSt. IV. 247 D. Ceterum Codex Phot. θανατήσιον habet pro θανατήριον.
[13]) Hesych. tantum θανάτου ἐπιθυμῶν. Cetera alia manus supplevisse mihi videtur. Confunditur θανατᾶν cum θανατοῦν;

Θαργήλια· ἑορτὴ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος καὶ μὴν Θαργηλιών· (Θάργηλος) ὁ τῶν σπερμάτων μεςὸς χύτρος ἱεροῦ ἑψήματος· ἥψουν δὲ ἐν αὐτῇ ἀπαρχὰς τῷ θεῷ τῶν πεφηνότων καρπῶν (ἄρτον Θάργηλον) ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοῦ (τὸν Ἀπόλλωνα) θέρειν τὴν γῆν τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ ἡλίῳ· ἵςαντο δ' ἐν αὐτῇ καὶ χοροὶ καὶ ἀγὼν Θαργήλια [1]).

Θαργηλία· Ἀγησαγόρου θυγάτηρ, βασιλεύσασα Θετταλῶν λ' ἔτη, Μιλησία τὸ γένος, ἀναιρεθεῖσα δ' ὑπό τινος Ἀργείου δεθέντος ὑπ' αὐτῆς [2]).

Θαργηλιών· μὴν Ἀθήνησιν ια'. ὠνομάσθη δ' ἐπεὶ ὁ ἥλιος τότε πυρώδης· τὸ δὲ θερμὸν θαργήλιον ὠνόμαζον· τὰ δὲ ἄνθη τότε ἐξηραίνετο.

θάρνυται· θαρσύνεται [3]).

θόρνυσθαι· συγγίνεσθαι [4]).

Θασίαν καὶ ῥάφανον καὶ ἅλμην λέγουσιν [5]).

Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος· Πολύγνωτος ὁ ζωγράφος οὕτως ἐπεγέγραπτο [6]).

θάτερα καὶ θάτερον· λέγεται τό τε ἑνικὸν καὶ τὸ πληθυντικόν· τὸ δὲ ἀρρενικὸν ἅτερος λέγεται· τὰ δὲ θηλυκὰ οὕτω συναλείφεται· ἡτέρα καὶ θητέρᾳ [7]).

θάτερον· ἕτερον μέρος.

---

melius Etym. M. p. 442. 45. Codex sic ἀποκτέννων. De forma verbi Cobet. Mnem. VIII. 360.

[1]) Codex θαργηλία, θαργηλίων et ἑψέματος. Quae videbantur deesse, addidi sed uncinis signavi. Cf. Hesych. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 263. 23. Iam vidimus Aelium Dionysium in Lexico egisse de festis Graecorum.

[2]) Vide Hes. ibiq. Hemst. Athen. XIII. 608. 609. Wachsmuth. Antiq. Gr. I. 204.

[3]) Seq. glossa θάρνυσθαι pro θόρνυσθαι et apud Hes.: θαρσύνεται· περὶ συνουσίαν ὁμιλεῖ, ubi Musurus reposuit θάρνυται· voluit opinor θόρνυται. In Photio delendum est θαρσύνεται· tum θάρνυται perperam scriptum pro θόρνυται, sed interpretatio periit.

[4]) Codex θάρνυσθαι. Idem vitium in Hesych.

[5]) Arist. Acharn. 671 ubi plura Schol. Vide quoque Hes.

[6]) Glossa Platonica mutila, quam servavit Schol. Plat. Gorg. 448 B. Epigramma est Simonidis.

[7]) Codex θητέρα. Doctrina Pausaniae, quem vide apud Eust. p. 1573. 61. Vide porro HSt. IV. 256 B. Piers. Herodian. p. 432.

θᾶττον· τάχιον [1]).
θᾶττον ἢ Βούτης· οἷον κατεσκευάσθη. Μίκων γὰρ ὁ ζωγράφος ὀφθαλμὸν ποιήσας καὶ κράνος περιφαινόμενον, ἐπέγραψε Βούτης [2]).
θᾶττον ἢ βάδην· λέγουσι συνήθως τάχιον ἢ βραδέως [3]).
θαύματα· ἃ οἱ θαυματοποιοὶ ἐπιδείκνυνται [4]).
θαυματίζομαι· ἐκπλήσσομαι [5]).
θαυμαστὴν ὅσην· τουτέστι λίαν πολλὴν ὥστε θαυμάσαι [6]).
θαυμαστικά· ἀντὶ τοῦ θαυμαστά [7]).
θαυμάζω· ὅτε πρὸς γενικὴν συντάσσομεν τὸ καταγινώσκω σημαίνει· πρὸς δὲ αἰτιατικὴν τὸ ἐπαινῶ [8]).
θαυμαστότερον· οὕτως Πλάτων [9]).
θάψινον χρῶμα· ἀντὶ τοῦ ξανθόν [10]).
θάψος· ξύλον ᾧ ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ τὰς τρίχας· ὃ Σαπφὼ Σκυθικὸν ξύλον λέγει [11]).
θέαν· τὴν ὄψιν καὶ τὴν θεωρίαν [12]).
θεατήρ· ὁ τὸ θέατρον ὁρῶν ἢ ὁ τὸ θέατρον συνιστῶν.
θέαν παρ' αἴγειρον· τὴν πόρρωθεν λέγουσιν· αἴγειρος γὰρ ἦν τῶν ἰκρίων πλησίον [13]).
θεαιδέστατον· θεοῦ ἰδέαν ἔχον· εἶπε δ' Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας οὕτως· ἄνθρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέστατος γενέσθαι [14]).

---

[1]) Hesych. Piers. Herodian. p. 436.
[2]) Codex Νίκων: corr. Dobr. Cf. Zenob. 328 ibiq. Interpr. Hes. Vide Michaelis. in Rhen. Mus. XVI. 228.
[3]) Codex βραχέως: corr. Dobr. Usurpavit Xenophon aliquoties et Menander apud Etym. M. p. 184. 47. Cf. Cobet. Mnem. VI. 390.
[4]) Hesych. Cf. Tim.
[5]) Hesych.
[6]) Plat. Alcib. II. 151. A, alibi.
[7]) Postea in Codice corr.: θαυμαστικὰ et ἀθαύμαστα.
[8]) Cf. Lex. π. συντάξ. Bekk. p. 148.
[9]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 99. Locus Platonis in Theaet. 142 B.
[10]) Plura Hesych. ubi cf. Intt.
[11]) Coniunge c. gl. super. Cf. Hes. et Schol. Theocr. II. 88.
[12]) Hesych. Cf. infra θέαν παρ' αἴγειρον.
[13]) Codex παρέγειρον — ἔγειρος — κηρίων. Similia Hesych. Desumtum esse e Cratino patet e Lex. rhet. Bekk. p. 354. 25.
[14]) Lex. rhet. Bekk. p. 263. 31. Cf. Eustath. p. 378: ὁ δὲ

θεατροκρατία· ὀχλοκρατία [1]).
θεάμονας· θεατάς [2]).
θεηγόροι· θεολόγοι [3]).
θεήλατος· ὑπὸ θεοῦ πεμφθείς [4]).
θειαζόντων· μαινομένων [5]).
θειάσαντες· θεόληπτοι γεγονότες [6]).
θιάσῳ μαινόλῃ· χορῷ μανικῷ.
θιασῶται· χορευταί, οἱ τὰ θεῖα ᾄδοντες [7]).
θιασώτης· ὁ τῶν θυσιῶν κοινωνός· ἐκαλοῦντο δὲ καὶ ὀργεῶνες· ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ θιάσου, ὅσπερ ἐςὶν ἡ ἀπὸ τοῦ πίνειν συναγωγή [8]).
θεῖον· ἀντὶ τοῦ θεός.
θέλγητρον· τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον.
θέλημος· ἀντὶ τοῦ ἥσυχος [9]).
θελκτῷ· κολακευτική [10]).
θέμιν· δικαιοσύνην.
θεμισσέτω· δικαζέτω [11]).

γράψας ἐν ςοιχειακῇ τάξει λέξεων λέγεσθαι θεαιδέςατον διὰ τῆς αι διφθόγγου προπαραληγούσης, τοῦ θεοῦ ἰδέαν ἔχοντα καὶ παραθεὶς χρῆσιν Ἀντιφῶντος τὸ ἄνθρωπος ὅς φησι πάντων θηρίων θεαιδέςατος γενέσθαι, καινὸν μέν τι γράφει, πιςεύεται δὲ ὡς λόγου πολλοῦ ἄξιος. Uter intelligatur, Dionysius an Pausanias non statuam.

[1]) Codex θεατροκορασία· ὀχλοκορασία. Correctum est e Plat. Legg. III. 701 A. Cf. Lob. Phryn. Parerg. p. 425.
[2]) Hesych.
[3]) Cf. Hesych.
[4]) Cf. Hesych.
[5]) Hesych.
[6]) Thucyd. 8. 1.
[7]) Ex Clem. Alex. Protr. p. 5, laudante Pors. Cf. Hesych. Codex θιάσωμαι ολκί.
[8]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 23 ubi θέειν pro πίνειν.
[9]) Videtur pertinere ad Hesych. Oper. 118.
[10]) Recte ut videtur Dind. ad HSt. θέλκτωρ, ut referatur ad Aesch. Suppl. 1040.
[11]) Codex αἰκιζέτω, emendandum e Pausania qui secundum Eustath. p. 735. 55 interpretatus erat νομοθετείτω ἢ δικαζέτω, cf. p. 1699. 39. Hesych: Θεμιζέτω· μαςιγούτω, νομοθετείτω. Κρῆτες. Unde desumtum sit fateor me nescire. Cf. ad v. Θετταλίς.

θεμιτῶς· νομίμως [1]).
θεμιςός· δίκαιος [2]).
θεμιςεύσαντος· ἄρξαντος, δικάσαντος [3]).
θέναρ· τὸ κοῖλον τῆς χειρός· λέγεται δὲ καὶ τὸ τοῦ ποδὸς ἐλλύχνιον [4]).
θεογενεσίαν.
θεοδρομῶν· κατὰ θεὸν πορευόμενος.
θεόθυτα· ἱερόθυτα [5]).
θεοίνιον· ἱερὸν Διονύσου ἀφ' οὗ καὶ γένος [6]).
θεοὶ Μολοττικοί· οἱ χθόνιοι, ἐπεὶ ψυχοπομπεῖον ἦν ἐν Μολοττοῖς [7]).
θεοκλυτήσαντες· θεοῦ ἀκούσαντες, θεὸν ἐπικαλεσάμενοι [8]).
θεοκλυτοῦμαι· θεόθεν μυοῦμαι, θεοφοροῦμαι, θεόθεν δοξάζομαι.
θειοτελὴς φύσις· οἱ ἄγγελοι οἱ τὰ θεῖα τελοῦντες· λέγεται καὶ θεοτελὴς φύσις.
θεόκλυτος· θεότιμος.
θεόληπτος.
θεόμητι· θεόφρονι, θεοβούλῳ.
θεομάντεις· οἱ ἐνθουσιῶντες [9]).
θεοπολεῖν· τὸ περὶ θεοὺς ἀνας ρέφεσθαι [10]).
θεορρημοσύνην· τὴν θείαν διδασκαλίαν, τὴν κατήχησιν [11]).
θεόρρυτον· ἐκ θεοῦ προϊὸν ἢ προχεόμενον [12]).
θεοσέπτωρ· θεοσεβής [13]).

---

[1]) Fortasse θεμιςῶς ex Aesch. Choeph. 645.
[2]) Conf. Ruhnk. ad Hymn. in Cerer. 103. Hesych.
[3]) Homerus habet θεμιςεύει et θεμιςεύοντα, cf. Hesych. et imprimis Harp. qui e Lysia affert.
[4]) Hesych. Cf. Hom. Iliad. ε. 337. Sed ἐλλύχνιον ea potestate mihi ignotum est.
[5]) Glossa desumta e Cratino, cf. Phryn. Bekk. p. 42. 21. Lobeck. p. 159. Hesych. perperam θεόδυτα.
[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 6. Cf. Harp.
[7]) Codex οὐχ οἱ χ. E lexico rhetorico plura laudat Eustath. p. 1668. 1, quem locum supple e Lex. rhet. Bekk. p. 415. 32 v. Ἄορνος λιμήν. Praeterea vide Hes. et App. Prov. 218.
[8]) Hesych.
[9]) Plat. Apolog. 22 C.
[10]) Plat. Legg. X. 909 D. Cf. Tim.
[11]) Codex θεωρημοσύνη.
[12]) Hesych.
[13]) Hesych. Ex Eur. Hipp. 1364.

Θεὸς ἡ Ἀναίδεια· λέγεται ἐπὶ τῶν δι' ἀναισχυντίαν ὠφελουμένων· ἐτιμᾶτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναίδεια· καὶ ἱερὸν ἦν αὐτῆς ὡς Ἴςρος ἐν ιδ' [1]).

Θεσσαλὸν σόφισμα· ἐπὶ τῶν μὴ εὐθυμαχούντων ἐν ταῖς παρατάξεσιν ἀλλὰ κακουργούντων [2]).

θεοφορία· θεοφόρησις.

θεραπίς· ἡ θεραπεύτρια [3]).

θερίζειν· τὸ ἀμᾶσθαι τὸν καρπόν [4]).

θεριῶ καὶ κομιῶ καὶ ποριῶ καὶ ὁριῶ καὶ πάντα τὰ εἰς ζω βαρύτονα καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βραχυνόμενον. τὸ ι ἔχοντα, ἐν τῷ μέλλοντι ἄνευ τοῦ σ ἐκφέρουσιν Ἀττικοί· τὰ γοῦν ὁριςικὰ καὶ ἀπαρέμφατα· τὰ δὲ ὑποτακτικὰ οὐδαμῶς· σολοικισμὸς γὰρ τὸ ἐὰν θεριῶ καὶ ἐὰν κομιῶ· ἐφ' ὧν δὲ τὸ ι ἐκτείνεται, καὶ σὺν τῷ σ ὁ μέλλων λέγεται χρόνος, καὶ ἐκτεινομένης τῆς παρεσχάτης συλλαβῆς· οἷον δανείζω, δανείσω, οὐκέτι δὲ τὸ δανειῶ, βάρβαρον οὕτως, ὥςε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθεις ήκεσαν χρημάτων, ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον, οὕτω πως λέγων ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγοντος διὰ τὸν βαρβαρισμὸν καὶ οὐδὲ λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν· ἕως αἰσθανόμενος ὁ μέτοικος ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινός, ἔφη· δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τότε δὲ ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν· διὰ τοῦτο βαδίσω καὶ βαδιῶ ἀμφότερα δόκιμα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνεςηκὸς ἑκατέρως λέγεται καὶ ἐκτεινομένου καὶ συςελλομένου τοῦ ἐν τῇ μέσῃ συλλαβῇ ι· οὐκέτι δὲ ἀγορῶ οὐδὲ κολῶ· οὐδὲ γὰρ ὅλως τὸ ι παραλήγει [5]).

---

[1]) Diogen. 424, Zenob. 336 qui e Theophrasti opere de Legibus docet Athenis fuisse aras Ὕβρεως καὶ Ἀναιδείας.

[2]) Proverbium est, sed non desumtum e Pausaniae lexico, cuius adnotationem infra videbimus v. Θετταλῶν σόφισμα, cf. Eustath. p. 331. 14, qui eadem affert secundum ἕτερον ῥήτορα, fortasse Aelium Dionysium. Habet quoque Hesych. Usurpavit Eur. Phoen. 1416 ubi v. Valck.

[3]) Plat. Menex. 244 E.

[4]) Glossa mutila videtur. Cf. Hesych. Ammon. p. 70. Phryn. Bekk. p. 43. 1.

[5]) Codex παριῶ — ἀνέχεσθαι λέγοντας — ἑκατέρας λέγεται — τῇ μέσῃ συλλαβῇ· οὐκέτι. Hinc lux oboritur Moeridis annota-

θέρμα· ἡ πύρωσις· Θέρμη δὲ ἡ πόλις, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος καλεῖται[1]).
θερμαυςρίς· ἡ σύντονος καὶ διάπυρος ὄρχησις[2]).
θερμός· τραχύς.
θέρος· ὁ θερισμός[3]).
θέσθαι· ὑποθέσθαι[4]).
θέσις· πρᾶξις[5]).
θέσμιον· νόμιμον.
Θέρσανδρος· οὗτος εἰς παιδεραςίαν δεινῶς διεβάλλετο[6]).
θεσμοθέται· ἀρχὴ Ἀθήνησιν ἀνδρῶν ἕξ, οἳ τὴν τῶν νόμων ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο καὶ τὰς εἰσαγγελίας εἰςήγγελλον εἰς τὸν δῆμον καὶ τὰς χειροτονίας καὶ τὰς προβολὰς ἁπάσας καὶ γραφὰς παρανόμων· καὶ ἦσαν διορθωταὶ τῶν νόμων[7]).
Θεσμοφόρια· ὄνομα ἑορτῆς[8]).
Θεσμοφορίων ἡμέραι ιδ'· δεκάτη Θεσμοφόρια, ἑνδεκάτη κάθοδος, δωδεκάτη νηςεία, τρισκαιδεκάτη καλλιγένεια[9]).
Θεσμοφόρος· ὁ τοὺς νόμους ἐπιφερόμενος.
θεσπίζει· νομοθετεῖ[10]).
θεσπίσματα· θεῖα δόγματα[11]).

---

tiunculae: βαδίζειν· Ἀττικῶς, βραχύ. Δανειῶ dixere recentiores: habes Deuteron. 15. 6 et Provv. 22. 7. Vide porro Lex. rhet. Bekk. p. 326. 22. Cobet. Mnem. V. 184. Discere poteris ex hac adnotatione post Alexandri demum tempora exstitisse qui in re tam perspicua titubarent. Cf. Prolegg. p. 37.

1) Indidem atque Photius similia habet Phrynichus p. 331 Lobeck. quem cf. Vide quoque HSt. IV. 329 C. Apud Thucydidem alterum legitur II. 49, alterum I. 61.

2) Plura exscripsit, ex lexico rhetorico ut videtur, Eustath. p. 1601. 27. Cf. Athen. XIV. 629 E. Poll. IV. 102. Hesych. HSt. IV. 328 D.

3) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 265. 9. Hesych.

4) Cf. Harpocr. Hesych.

5) Hesych.

6) Codex fortasse παιδεραςείαν. Aesch. Tim. § 52. Cf. Harp.

7) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 15. Cf. Harp.

8) Hesych.

9) Codex ἡμέραι δ'. Vide quos laudat HSt. IV. 342 A et Wachsmuth. Antiq. Gr. II. p. 574. Adnotationem excerptam crediderim ex Aelio Dionysio.

10) Hesych.

11) Hesych.

Θεσσαλὸν νόμισμα· παροιμιῶδες τοῦτο τασσόμενον ἐπ' ἀπάτης [1]).

θέτης· ὁ εἰσποιησάμενος θετοὺς τινάς· μήποτε δὲ θέτης ὁ εἰς ὑποθήκην λαβὼν ὁτιοῦν [2]).

Θετταλικὰ πτερά· τοῦτο εἴρηται διὰ τὸ πτέρυγας ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας· πτέρυγες δὲ καλοῦνται αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν [3]).

Θετταλικοὶ δίφροι· διάφοροι [4]).

Θετταλικὴ ἔνθεσις· ὁ μέγας ψωμός [5]).

Θετταλίς· ὑπόδημα ποιόν [6]).

θετὸν· εἰσποίητον, οὐ γνήσιον [7]).

Θετταλῶν σόφισμα· καὶ ἐπὶ μάχης καὶ ἐπὶ σχήματος καὶ ἐπὶ παρακρούσεως καὶ ἄλλων μυρίων τάσσουσιν· ἀπ' αἰτίας τοιαύτης· Αἰάτῳ γὰρ κατιόντι ὁ θεὸς ἔφη φυλάξασθαι μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμπροτέρᾳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι· ὁ δὲ ἑκατόμβην ἀνδρῶν εὔξατο θύσειν τῷ Ἀπόλλωνι· κατορθώσας δὲ ἃ ἐβούλετο τὴν θυσίαν διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι (ἀεὶ) ἀνεβάλλετο [8]).

θεωρικὸν καὶ θεωρική· Ἀθήνησιν ἦν χρήματα κοινά, ἃ θεωρικὰ ἐκαλεῖτο, διδόμενα τοῖς Ἀθηναίοις εἰς διανομήν· προήχθη δὲ οὕτως· τὸ παλαιὸν ὄχλου γενομένου ἐν τοῖς θεάτροις καὶ τῶν ξένων τὰς θέας προκαταλαμβανόντων, διεδίδοτο τοῖς πολίταις τὸ θεωρικόν, ὅπερ ἦσαν δύο ὀβολοί, ἵνα τοῦτο λαμβάνοντες οἱ

---

1) Cf. Hesych. v. Θεσσαλὸν ibiq. interpr. Vide Phot. v. Θεσσαλὸν σόφισμα.

2) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 3. Cf. Harp. Lege θέτης τινές.

3) E Pausania, cf. Eustath. p. 331. 14. Vide interpr. ad Diogen. 420. Hesych.

4) Ex eodem scriptore atque gl. Θεσσαλὸν σόφισμα, cf. Eust. p. 331. 14. Hesych. Poll. VII. 112. X. 47.

5) E Pausania, cf. Eustath. p. 331. 14. Hesych. apud quem interpr. conferunt Hermippum apud Athen. X. 418 D.

6) Steph. Byz. affert e Lysippo ἐν Βάκχαις. Hesych. add. Κρῆτες quod ad fabulae nomen retulerim.

7) Hesych. Cf. Harp. v. θέτης.

8) Cod. Ἀρατίῳ. Scripsi Αἰάτῳ cum Muellero coll. Polyaen. Strat. VIII. 44 et Steph. B. v. Δώριον, vide interpr. ad Zenob. 329. Proverbium est e Pausania, quem vide apud Eust. p. 331. 14 quocum scripsi ἀεὶ ἀνεβάλλετο. Cf. supra Θεσσαλὸν σόφισμα.

πολῖται διδόασιν αὐτὸ τῇ πόλει μισθὸν τῆς θέας· ὁ τοίνυν ἐπιμελούμενος τῶν χρημάτων τούτων ἄρχων ἐλέγετο τῶν θεωρικῶν· ἦν δὲ καὶ ἄλλα θεωρικά, ἃ διενέμετο ἐν ταῖς ἑορταῖς ἡ πόλις [1]).

θεωρικά· ἐν ταῖς λεγομέναις Διονυσίαις θεωρίαις, ἀγώνων τελουμένων Φιλοτίμων, συνέβαινέ τινας τῶν πολιτῶν εἰς ὕβρεις καὶ τραύματα διαΦέρεσθαι· ἔδοξεν οὖν τῷ δήμῳ μηκέτι προῖκα θεωρεῖν, ἐκμισθοῦν δὲ ταῖς θέαις τοὺς τόπους· πλεονεκτουμένων δὲ τῶν πενήτων διὰ τὸ ῥᾳδίως τοῖς πλουσίοις πλείονος τιμῆς τοῦτο γίνεσθαι, ἐψηΦίσαντο ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον εἶναι τὸ τίμημα, θεωρικὸν αὐτῇ θέντες ὄνομα· καὶ τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐΦεϛηκότα θεωρικὴν ἀρχὴν ἔλεγον ἄρχειν· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα Ἀθηναῖοι ἐλάμβανον, θεωρικὰ εἴρηται [2]).

θεωροί· οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι Φύλακες τῶν θυσιῶν καὶ χρησίμων [3]).

θεῶν ἀγορά· ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέγειν ἐν τοῖς ὑπερέχουσι [4]).

θήγοντες· ἀκονῶντες [5]).

θηλάζειν· τὸ τρέΦειν τῷ γάλακτι οἱ ἀρχαῖοι· πάντες οὕτως, μάλιϛα οἱ Ἴωνες [6]).

θηλάϛριαν· ἣν θηλάζεταί τις· ἰακῶς· οὕτως Κρατῖνος [7]).

θηλυδρίας· τεθηλυμμένος [8]).

θηλύνοι· ἥσυχοι.

Θημακός· δῆμος Ἐρεχθηΐδος [9]).

θημῶνες· οἱ σωροὶ τῶν δραγμάτων [10]).

Θηραῖον· ποικίλον ἱμάτιον [11]).

---

[1]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 7 brevius. Cf. Harp. Hesych.

[2]) Corrupte ἐπὶ δραχμῇ καὶ μόνον· fortasse ἐπὶ δραχμῇ μιᾷ: alii videant. Cf. Böckh. Oec. Civ. I. 306 sqq.

[3]) Cf. App. p. Phot. p. 581.

[4]) Proverbium plenius enarratur apud Hesych. et Zenob. 330, sed non prorsus intelligo., Cf. HSt. I. 414 D.

[5]) Eur. Phoen. 1389.

[6]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 99. 12 et 13. Thom. M. p. 448.

[7]) Codex ἰδίως: corr. Pierson. Moer. p. 190. Hesych. laudat Sophoclem Ἀλεξάνδρῳ, Pollux III. 50 Eupolidem.

[8]) Hesych. Codex τεθηλυμένος.

[9]) Cf. Harp. Codex Θημαχός et Ἐρεχθηΐδος.

[10]) Coll. Etym. M. p. 451. 7 suspiceris glossam esse homericam mutilam, referendam ad Hom. Odyss. ε. 368. Cf. Hesych.

[11]) Perperam Hesych.: Θήρεον. Cf. Poll. IV. 118. VII. 48. Athen. X. 424 F.

Θηρικλεόυς τέκνον· κύλιξ ἣν λέγεται πρῶτος κεραμεῦσαι Θηρικλῆς [1]).
Θηρίκλειον· ποτήριον ὑέλινον [2]).
θηρῶντες· ἐπιτηροῦντες [3]).
θῆσσαν· μισθωτικὴν ἢ εὐτελῆ· (θῆσσαν τράπεζαν) δουλικὴν τροφήν [4]).
θῆσσα· ἡ πενιχρά· ἀπολειφθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων καὶ ἐπιδικαζομένη τῶν ἀγχιςείων [5]).
Θησεῖον· τὸ Θησέως ἡρῷον, ὃ τοῖς οἰκέταις ἄσυλον ἦν· ἐλέγοντο δὲ δίκαι καὶ ἐνταῦθα [6]).
θήσομαι· ὁρίσω, ποιήσω, ἀναδείξω.
θητεία· παραμονὴ ἢ δουλεία [7]).
θῆτες· οἱ ἕνεκα τροφῆς δουλεύοντες [8]).
θητεύειν· μισθῷ ἐργάζεσθαι [9]).
Θιβρώνειον νόμισμα· ἐδόκει ἀπὸ Θίβρωνος τοῦ χαράξαντος εἰρῆσθαι [10]).
θιγεῖν· ψαῦσαι· ἐγγίσαι [11]).
θιγγάνει· ἅπτεται [12]).
θλίβει· ἐκπιέζει [13]).
θολερός· τεταραγμένος [14]).
θοιμάτιον· τὸ ἱμάτιον [15]).
θοινᾶται· εὐωχεῖται [16]).

---

[1]) Theopompus apnd Athen. XI. 470 E. Bentl. Phalar. p. 65. Piers. Moer. p. 188. Thom. M. p. 451. Eust. p. 1153. 43.
[2]) Cf. gl. superiorem. Preller. Polemon. p. 56.
[3]) Hesych.: θηρώμενοι· θηρῶντες, ἀγρεύοντες quod Intt. referunt ad Arist. Eq. 864.
[4]) Cod. θῆσα. Hes. Eur. Alcest. 2. In codice om. θῆσσαν τράπεζαν.
[5]) Codex θῆσα. Confer Harp. Adnotatio fluxit ex Aristophane Byz., cuius fragmentum servavit Eust. p. 1246. 12: vide Nanck. Arist. Byz. p. 194. Etym. M.: προικιζομένη ὑπὸ τῶν ἀγχιςέων.
[6]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 21. Hesych.
[7]) Lex. rhet. Bekk. p. 264. 19.
[8]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 264. 19. Harpocr.
[9]) Hesych. Eur. Alcest. 6, alibi, cf. θῆσσαν.
[10]) Codex Θιβρώνιον, corr. Cobet.
[11]) Hesych.
[12]) Cf. Hesych.
[13]) Hesych.
[14]) Codex θοηρός. Idem vitium in Hesych. Corr. Cobet.
[15]) Hesych. Moer. Thom. M. p. 453.
[16]) Hesych.

θοίνη· τροφὴ, εὐωχία, κατάβρωμα[1]).

θόλος· τόπος ἐν τοῖς ἀρχείοις θολοειδής, ὀροφὴν ἔχων ἐξ οἰκοδομῆς, ἀλλ᾽ οὐχὶ ξυλίνην ἢ διὰ τὸ ᾠκοδομῆσθαι αὐτὸν ϛρογγύλον· λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς ἡ θόλος[2]).

θολερὸς προβαίνεις· μὴ καθεϛαμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλ᾽ ἀϛάτως καὶ τεταραγμένως προϊών[3]).

θοῦ· κατάθου.

θορός· τὸ σπέρμα τοῦ σώματος.

Θουριομάντεις· τοὺς περὶ Λάμπωνα· τὴν γὰρ εἰς Σύβαριν ἀποικίαν οἱ μὲν Λάμπωνι ἀνατιθέασιν· οἱ δὲ Ξενοκρίτῳ· οἱ δὲ τῷ Χαλκιδεῖ Διονυσίῳ· οἱ δὲ καθάριοι τῷ Λάκωνι· οἱ δὲ Πληξίππῳ Ἀθηναίῳ[4]).

Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίϛανται· ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ· λέγει γὰρ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ ϛήθους ἀπώλετο· καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἴνιγμα ἐγένετο· Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίϛανται[5]).

θράνος· ὑποπόδιον καὶ θρανίδιον λέγουσιν[6]).

θρανίου· δίφρου[7]).

θράττειν· ταράσσειν, ἐνοχλεῖν, νύσσειν, δυσωπεῖσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι[8]).

θρανεύομαι· συντρίβομαι, συγκόπτομαι[9]).

θρανίτιδες· κῶπαι θρανιτῶν[10]).

---

[1]) Hesych. qui per διττογραφίαν habet τροφὴ καὶ τρυφή. Hoc praetulerim.

[2]) Codex οἰκοδομεῖσθαι. Lex. rhet. Bekk. p. 264. 26. Cf. Harpocr. Hesych.

[3]) Codex προςβαίνεις· corr. Dobr. Cf. Hesych. et Zenob. 431 qui θολερῶς.

[4]) Arist. Nub. 332 ibiq. Schol. Vide quoque Hesych. Pro corrupto καθάριοι Albertus suspicatur Καθάρνῳ. Ceterum Codex habet Πλησίππῳ, quod correxi.

[5]) Zenob. 332 e quo Dobr. rescripsit ταύτῃ τῇ γῇ. Quaenam Menandri fabula intelligatur, nescio. Schottus et alii: ἐν τῇ πρώτῃ Ἐπικλήρῳ.

[6]) Conf. Polluc. X. 47. HSt. IV. 406.

[7]) Referendum fortasse ad Arist. Ran. 121.

[8]) Cf. Schol. Plat. Phaed. 86 E. Hes. Erotian. p. 180.

[9]) Arist. Eq. 369: θρανεύσεται. Hes.: θρανεύεται et τεθράνευμαι.

[10]) Hes. θράντιδες. Eust. p. 1400. 24. Supra habuimus θαλάμιαι κῶπαι. Hinc malo: θρανίτιδες κῶπαι· κῶπαι θρανιτῶν. Codex θρανητρίδες· κωπαιθρανήτων.

θραύεται· κλᾶται.
Θρῖα· δῆμος Οἰνηΐδος[1].
θρεκτός· δρόμος[2].
θρέμματα· πρόβατα[3].
θρησκεύει· θεοσεβεῖ, ὑπηρετεῖ τοῖς θεοῖς[4].
θρῖα· τὰ φύλλα τῆς συκῆς[5].
θριαί· αἱ μαντικαὶ ψῆφοι[6].
θριάμβους· τοὺς ἰάμβους ἔνιοι ἔλεγον[7].
θρίαμβος· ἐπίδειξις νίκης, πομπὴ καὶ τὸ σεμνύνεσθαι[8].
Θριάσιαι πύλαι· οὕτως καλοῦνται[9].
Θριάσιον πεδίον·[10].
θριγκός· τὸ περίφραγμα, στεφάνη, μικρὸν τειχίον, περίβολον[11].
θριδακίνας· εἶδος μάζης[12].

---

1) Codex *Θρεῖα* — *Ὀνηΐδος*.

2) Haec glossa nisi fallor originem debet veteri corruptelae in lexico tragico: Hesych. habet duas glossas: *Θρέκτος· δρόμος, ταχαῖος ἀπὸ τοῦ θρέξαι καὶ δραμεῖν: - Θρεκτοῖσι νόμοις· ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. Ἔνιοι δὲ Κρεκτοῖς.* Primum notandum est Piersonum ad Moer. p. 187 pro *τραχέσι* conjecisse *ταχέσι·* sed *τραχέσι* est infelix conjectura Musuri: codex sec. Schowium habet *τροχαῖος·* itaque lege *τροχαίοις* et idem repone in altera glossa *τροχαῖος* pro *ταχαῖος*. Sed editores HSt. contulere Aesch. Choeph. 822: *κρεκτὸν γοητῶν νόμον μεθήσομεν*, unde verisimile fit Sophoclem quoque dixisse *κρεκτοῖσι νόμοις*. Non puto vocabulum *θρεκτὸς* alibi inveniri.

3) Hesych.

4) Hesych.

5) Cf. Hesych. interpr. et HSt. IV. 425 D. Codex *θρίχ*.

6) Lex. rhet. Bekk. p. 265. 15. Hesych. Vide Callim. Hymn. Apoll. 45.

7) Hesych.: *Θρίαμβος· . . . . . . Διονυσιακὸς ὕμνος, ἴαμβος·* sed pro *ἴαμβος* praestare crediderim apud utrumque *διθύραμβος*. Exemplum istiusmodi confusionis apud HSt. IV. 420 C.

8) Hesych.

9) Cf. Interpr. Hesych. Codex *Θριάσια*.

10) Interpretationem supple e Lex. rhet. Bekk. p. 265. 11. Adde Hesych. et Thom. M. p. 454.

11) Schol. Plat. Rep. VII. 534 E.

12) Hes. ibiq. Interpr. de qua glossa Rankius egit in diatribe de Hesychio p. 75. Athen. II. 68 E. 69 B. III. 114 F. Phryn. p. 130 Lob. et ex eo Hellad. p. 532. 13 et Thom. M. p. 454.

θρίναξ· ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν[1]).

θριπήδεϛα· τὰ ξύλα τὰ ὑπὸ θριπῶν διαβεβρωμένα, οἷς ἀντὶ σφραγίδων ἐχρῶντο· θρὶψ γὰρ ζῷόν ἐϛι κατεσθίον ξύλα καὶ κέρατα[2]).

θροῦς· ἦχος, φωνὴ, ἄσημος λαλιά, θόρυβος[3]).

θρυαλλίς· ἐσχάρα, λύχνος, ἀκτὶς καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ἁρμόζουσα· Ἀριϛοφάνης Νεφέλαις[4]).

θρυαλλίς· ἄνθος λυχνίδος ἢ λύχνου· τὸ περικαιόμενον τοῦ ἐλλυχνίου[5]).

θρυλεῖ· λαλεῖ, κυκᾷ[6]

θρῦλος· ψιθυρισμός, ὁμιλία μὴ φανερῶς γινομένη[7]).

θρυμματίς· σκεύασμα διὰ ϛέατος καὶ σεμιδάλεως καὶ συκαλίδων[8]).

θρύπτεται· μαλακίζεται ἢ βλακεύεται, χαυνοῦται ἢ ἀνακλᾶται[9]).

θρώσκει· πηδᾷ[10]).

θυγατριδῆ· ἐγγόνη, τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ[11]).

θυγατρίζουσα· θυγατέρα καλοῦσα[12]).

θυηλαί· αἱ διὰ τῶν θυσιῶν μαντεῖαι[13]).

θυηπόλος· ὁ θύων ἱερεύς[14]).

θυηπολοῦσι· περὶ τὴν θυσίαν ἀναϛρέφονται[15]).

---

1) Arist. Pac. 567. Cf. Schol. Nic. Ther. 114.

2) Codex θρίξ. Adnotatio Pausaniae, cf. Eust. p. 1403. 33. Phot. Codex: θριπηδέϛατα· cf. Lex. rhet. Bekk. p. 264. 30. Usurpavit Arist. Thesm. 427.

3) Cf. Hesych. et Antiatt. Bekk. p. 99. 6. De glossae origine nil definio.

4) Arist. Nub. 585. Hesych. v. θριαλλίς.

5) Cf. Phryn. Lob. p. 162. Moer. Thom. M. p. 455.

6) Memorabilis est corruptela apud Suid. v. θρυαλλεῖ.

7) Hesych. plur. num.

8) Hesych. Polluc. VII. 66. Athen. IV. 133 C. 147 B.

9) Hesych.

10) Hesych.

11) Hesych. Pollux III. 17. Codex θυγατριδεῖ.

12) Cf. Antiatt. Bekk. p. 99. 30 ubi repone θυγατρίζειν pro θυγατριδεῖν.

13) Hesych. Eustath. p. 1601. 4 e lexico rhetorico nisi fallor. Etym. M. p. 457. 32 laudat Philochorum.

14) Arist. Pac. 1124. Hesych. Glossam coniunge c. seq. observatione.

15) Plat. Rep. II. 364 E. Cf. Timaeum et Hesych.

θυηχόοι· οἱ ἱερεῖς οἱ ὑπὲρ τῶν ἄλλων θύοντες τοῖς θεοῖς [1]).

θύλακος· ὁ ῥαπτὸς φάσκωλος [2]).

θυλακοφόροι· οἱ μεταλλεύοντες, ὅτι θυλάκους ἐφόρουν [3]).

θυλήματα· πέμματα, ἀπαρχάς, ἄλφιτα ἃ ἔμισγον οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ εἰς θυσίαν ἀναφέροντες [4]).

θυμάλωψ· δαίμων τις οὕτως καλεῖται· καὶ θυμάλωπες οἱ κεκαυμένοι ἄνθρακες ἢ ἡμίκαυτα ξύλα ἢ σπινθῆρες [5]).

θυμβροφάγον· δριμύ [6]).

θύμελον· τὸν βωμόν [7]).

θυμηδία· τέρψις, τρυφή, εὐφρασία [8]).

θυμικόν· ὀργίλον [9]).

θυμόμαντις· ὁ διὰ τοῦ συλλογίζεσθαι προγινώσκων τὸ μέλλον [10]).

θυμόσοφος· εὐμαθής, φύσει εὐφυής [11]).

θυννάζοντες· ἀντὶ τοῦ κεντοῦντες· τοὺς γὰρ μεγάλους θύννους τριόδοις ἐλάμβανον [12]).

θύραζε καὶ θύραθεν καὶ θύρασιν· τὸ μὲν εἰς τὸ ἐκτός, τὸ δὲ ἔξωθεν, τὸ δὲ ἔξω [13]).

---

1) Hesych. θυηκόοι prob. Cobet. Eustath. p. 1601. 3 itidem θυηχόοι.

2) Interpretatio Pausaniae, cf. Eust. p. 1534. 44. Cf. Herodian. Piers. 437. 442. Thom. M. p. 457.

3) Pollux VII. 100 et X. 149 ex Aristophane affert, cf. Hes. ubi Askewius βρώματα pro ἀρώματα. Fortasse glossa itidem e Pausania est, coniungenda c. gl. super.

4) Codex θυλήγματα. Tim.: θυήματα. Cum Hes. gl. compone Phryn. Bekk. p. 42. 24 et Lobeck. 163.

5) Hesych. Pollux X. 101. Usurparunt tum alii tum Arist. Acharn. 320. Quod Photius scribit δαίμων τις οὕτως καλεῖται, sic nostrates: *kagchelduiveltje*.

6) Arist. Acharn. 353. Eodem refero Phryn. Bekk. p. 43. Hes.

7) Dobr.: θυμελῶν· τῶν βωμῶν. Cf. Hesych. Phryn. Lob. 163, quem sequitur Thom. M. p. 458. Plura HSt. IV. 444.

8) Eupolis apud Athen. VII. 286 B. Hesych.

9) Hesych.: θυμικώτερος.

10) Aesch. Pers. 229. Hesych.

11) Cod. Phot. pro φύσει habet φυσικός. Arist. Nub. 877. Hes.

12) Arist. Vesp. 1087. Hes. qui τριόδουσιν. Codex θυνάζοντες sed θύννους.

13) Cf. Hes. et Moer. p. 185. Lex. Bachm.: θύραζε· ἔξω τῆς θύρας: – θύραθεν· ἔξω, ἐγγύς: – θύρηφιν· ἔξωθεν, ἔξω: –

θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' Ἀνθεςήρια· ἣν οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρῆσθαί φασιν, ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεςηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων· τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτούς· Θύραζε Κᾶρες οὐκέτ' Ἀνθεςήρια· τινὲς δὲ οὕτως τὴν παροιμίαν φασί· Θύραζε Κῆρες οὐκέτ' Ἀνθεςήρια· ὡς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς Ἀνθεςηρίοις τῶν ψυχῶν περιερχομένων [1]).

θυραίαν· τὴν τοῦ μεσοτοίχου διακοπήν [2]).

θυραία· τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας. Μένανδρος [3]).

θυραυλεῖν· πλανᾶσθαι κατὰ τὴν πόλιν ἢ παρὰ ταῖς θύραις αὐλίζεσθαι· ὅπερ ἐςὶ καθέζεσθαι καὶ προσεδρεύειν [4]).

θυρσός· βακχικὴ ῥάβδος ἢ λαμπὰς ἣν ἐβάςαζον εἰς τιμὴν τῷ Διονύσῳ [5]).

θυρσοί· θύματα [6]).

θυρεόν· τὸ ὅπλον. Φιλήμων [7]).

θυτεῖον· ὁ τόπος ὅπου ἔθυον [8]).

θυτηρίοις· θυμιατηρίοις.

θύψαι· καπνίσαι [9]).

θύψαντα· πῦρ καύσαντα [10]).

θυωμάτων· [θυμάτων], μύρων, ἀρωμάτων, θυμιαμάτων [11]).

θώμιγξ· λεπτὸν σχοινίον [12]).

---

[1]) Codex bis Ἀνθεςήρια ἤ· priore loco scripsi ἦν, intellecto παροιμία, vide Hesych.: altero eieci. Tertio loco Κῆρες οὐκ ἔνι quod correxi. Paullo plenius Zenob. 333.

[2]) Codex θυρέαν. Cf. Hesych.

[3]) Codex θυραῖα. Vide Ammon. p. 71 et 72 ubi itidem laudatur Menander.

[4]) Isocr. Archidam. § 76, cf. Abresch. ad Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 265. 7. Ruhnk. ad Tim. 145.

[5]) Hesych.

[6]) Quid lateat ignoro. Cf. Hesych. v. θύσθλα.

[7]) Codex: θυρσόν: cf. Lob. Phryn. 366.

[8]) Perperam Lex. rhet. Bekk. p. 265. 6: θύσιον.

[9]) Plura Hesych.

[10]) Hesych.

[11]) Videtur ex Herodoto esse, v. c. II. 86. 40. III. 113. Cf. Hesych. Eieci θυμάτων.

[12]) Hesych. Invenitur apud Aeschylum, alios.

θωμοί· οἱ τῶν σπερμάτων σωροί[1]).
θωμίζει· τῷ κέντρῳ ἐρεθίζει καὶ τὸ μαςίζει[2]).
θωπευτικός· κολακευτικός[3]).
θωπεία· κολακεία[4]).
θωρακείοις· προμαχῶσιν ἢ δρυφάκτοις, λουρικίοις· διὰ διφθόγγου· οὕτως αὐτὸ Ἡρωδιανός[5]).
θώραξ· πύργος, χιτών, ςῆθος, σῶμα καὶ τὸ ὅπλον[6]).
θωραχθείς· ὁπλισθείς[7]).
θωχθείς· θωραχθείς[8]).
θῶψαι· τὸ θωπεῦσαι[9]).

Τέλος τοῦ Θ ςοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ I.

Ἰαίνει· εὐφραίνει[10]).
ἰαλεμῶ· θρηνῶ. ἰάλεμος γὰρ θρήνου εἶδος· λέγεται δὲ καὶ Ἰάλεμος ὁ υἱὸς Καλλιόπης καὶ ὁ καλὸς καὶ ὁ ὀρφανός· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν κακὸν δαίμονα· καὶ Ἰαλεμώδη· τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια[11]).

---

1) Arist. Lysistr. 973, alibi. Cf. Hes. Piers. Moer. p. 190.
2) Cf. Hesych. HSt. IV. 472 A.
3) Plat. Legg. I. 634 A. Hesych. habet *θωπικός*.
4) Lex. rhet. Bekk. p. 265. 16. Hesych. Codex *κολακεῖα*.
5) Cf. Phryn. Bekk. p. 43. 17. Plura HSt. IV. 473 sq. A prima manu ut videtur *προμάχοις*. Deinde *διὰ διφθ.* cet. inter columnas ab eadem manu.
6) Hesych. Fortasse pro *θώρηξ* ex Homero.
7) Melius fortasse *θωρηχθείς* ex Homero.
8) Hesych. add. *Σοφοκλῆς Διονυσιακῷ*, quae fabula praeterea laudatur in Lex. rhet. Bekk. p. 385. 18. Cf. HSt. IV. 471 B.
9) Hes.: *θώψεις· θωπεύσεις. Αἰσχύλος Σισύφῳ πετροκυλιςῇ.*
10) Hesych.: *ἰαίνομαι· εὐφραίνομαι.*
11) Fortasse legendum est *ἰαλέμῳ· θρήνῳ* et pro *κακὸν δαίμονα* repono *κακοδαίμονα*, quod Hesych. habet. Certius est ferri non posse *καλός*· Nauckius qui cogitat de *ἔκλυτος* scribendo in libro de Aristoph. Byz. p. 185 manifesto fallitur. Praestat *κοάλεμος*.

Ἴακχος· Διόνυσος ἐπὶ τῷ μαςῷ· καὶ ἥρως τις· καὶ ἡ ἐπ' αὐτῷ ᾠδή· καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν εἰς αὐτὸν ἡ πανήγυρις· ἔνιοι δὲ καὶ θόρυβος [1]).

ἰαμβίζειν· τὸ χλευάζειν [2]).

ἰαμβύκη· ὄργανον μουσικόν· εἴρηται δ' ἐν ἑτέροις καὶ ὠνομάσθη ὥς Φασιν, ὅτι πρὸς αὐτὸ ἰάμβους ᾖδον· ἡ δὲ σαμβύκη νεώτερον καὶ ὀψὲ ὑπὸ Σάμβυκός τινος εὑρέθη [3]).

ἰαμβύκαι· ὄργανα μουσικὰ τρίγωνα, ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον· οἱ δὲ σαμβύκαι [4]).

Ἰᾶπυξ· ἄνεμος ἐλαφρός [5]).

ἶβις· ὄρνεον ὀφιοφάγον.

ἰβύ· μέγα (καὶ ἰβυκηνίσαντες) ἀντὶ τοῦ ἀναφθεγξάμενοι μέγα· οὕτω Τηλεκλείδης [6]).

Ἰδαρναῖοι· μάντεις ἀπό τινος Ἰδαρνοῦ μάντεως· οἱ δὲ ἀπὸ πόλεως Καρικῆς· Καλλίςρατος δὲ τοὺς ἐκτομίας [7]).

ἰδέας· μορφάς· ἐν Ἀλκιβιάδῃ· ἀπὸ τοῦ ἰδέσθαι [8]).

ἰδέρως· ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν [9]).

ἰδίαις δαπάναις· ταῖς ἰδιωτικαῖς [10]).

Apud Hesych. pro *κοάλεμος* videbis *κολεάμος*. Pro Ἰαλεμῴδη Hesych. habet Ἰαλέμου ᾠδή. Vide porro Zenob. 339. App. Prov. 224. Moer. p. 190 et 199. Eustath. p. 636. 60. Schol. Eur. Rhes. 892.

1) Cf. Hesych. Pro *θόρυβος* malim *θρίαμβος*, quod Photius supra interpretatus est.

2) Cf. Hesych.

3) Cf. Hesych. Sed quid est illud *ἐν ἑτέροις*? An *in aliis Lexicis?* Certe eodem modo in Lex. Bachm. v. *ἐδεύετο* usurpatur *ἐν ἑτέρῳ*. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 455. 2 et de eo loco in Prolegg. p. 130. Ad rem confer Athen. IV. 175 D et XIV. 637 C.

4) Videtur esse alterum excerptum ex eodem lexico.

5) Hesych.

6) Locum supplevi ex Hesych. et cum Alberto scripsi Τηλεκλείδης: Codex: Τηλεκλῆς. Ceterum Hesych. habet non ἰβυκηνίσαντες sed ἰβυκινήσαντες, quod correctum est ab HSt. IV. 503 B. Nauck. Arist. Byz. p. 161.

7) Eadem Hesych., sed verbis diversis. De Callistrato egit R. Schmidtius post Nauckii librum de Arist. Byz.

8) Plat. Alcib. I. p. 119 C.

9) Hesych.

10) Plat. Phaedr. 233 D.

ἰδιάσαι· τὸ ἰδιολογήσασθαι [1]).
ἴδη· πᾶν σύμφυτον ὄρος.
ἰδίειν· ἱδροῦν· καὶ ἀνιδιτὶ τὸ ἀνιδρωτί [2]).
ἰδιαίτερον· ἰδικώτερον [3]).
ἰδιόξενος· ἴδιος φίλος [4]).
ἰδιόξενος· ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένος ὤν· πρόξενος δὲ ὁ ὅλης πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται· καὶ προσάγει οὗτος τὰς πρεσβείας πρὸς τὸ δημόσιον καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖ καὶ διαπράττει ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτοῦ τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέροντα ἧς προξενεῖ· δορύξενος δὲ ὁ ἐκ πολέμου ξένος γεγονώς τινι· ἀσόξενος δὲ ὁ ἐκ προγόνων μὲν ἀσῶν, αὐτὸς δὲ ξένος καὶ ἀνανεώσεως δεόμενος, οἷον Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ [5]).
ἰδιοπραγεῖ· τὰ ἴδια πράσσει, ἡσυχάζει [6]).
ἰδιώσασθαι· ἰδιοποιήσασθαι [7]).
ἰδιώτας· τοὺς πολίτας· οὕτως Θουκυδίδης [8]).
ἱδρυμένος· τεθεμελιωμένος [9]).
ἱδρύσαντο· ἐκάθισαν, ἵδρυσαν.
ἵδρυσις· ἑδραία, ἀσφάλεια.
ἴδυους· τοὺς μάρτυρας· οὕτως Σόλων [10]).
ἱερᾶσθαι· ἱερουργεῖν [11]).

---

[1]) Codex ἰδιάσαιτο· ἰδ. HSt. laudat Philon. I. p. 197. 7, qui locus apprime convenit. Cf. Hesych.

[2]) Codex ἀνιδητί. Glossa Platonica plenior quam ap. Timaeum legitur. Conv. Erotianus. Cf. Schol. Plat. Legg. IV. 718 E. Heringa Observ. Crit. p. 45.

[3]) Cf. Tim. v. ἴδιον: unde suspicor legendum esse ἰδιωτικώτερον non ἰδικώτερον. Nugatur Thom. M. p. 466.

[4]) Cf. Athen. XII. 538 C. Hesych. Moer. p. 202. Valck. ad Ammon. p. 202.

[5]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 405. 36 et Lex. rhet. Bekk. p. 456. 5. Vide praeterea gl. super. et Prolegg. p. 74.

[6]) Hesych. Phryn. p. 441 Lob.

[7]) Refero ad Plat. Rep. VIII. 547 B.

[8]) Verbi causa Thuc. I. 124.

[9]) Hesych.: ἱδρυμένους.

[10]) Photius habet ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1158. 20. Habet idem Hesych.

[11]) Hes. Glossam Thucydideam esse suspicor, II. 2, cf. Etym. M. et infra v. ἱερῶσθαι.

ἱερὰ συκῆ· οὕτω λέγεται ἡ παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα ὁδός [1]).
ἱερεῖον· θῦμα, πᾶν τὸ θυόμενον [2]).
ἱερείας ἐνύπνιον· ἄλλοι δέ φασι δεῖν μᾶλλον Ἱμεραίας ἐνύπνιον λέγεσθαι· Ἱμεραία δὲ γραῦς τις, ὥς φασιν, ὁρᾶν ἑαυτὴν ἐδόκει εἰς οὐρανοὺς ἀναγομένην καὶ δῆτα ἐλθοῦσαν εἰς τὰ τοῦ Διὸς οἰκήματα θεάσασθαι ἄνδρα πυρρὸν δεδεμένον ἁλύσει σιδηρᾷ ὑπὸ τὸν βασίλειον θρόνον· πυθομένην δὲ τίς εἴη, ὁ ἀλάςωρ ἀκοῦσαι τῆς Σικελίας· τὸ μὲν ἐνύπνιον ἐν τούτῳ· ὕςερον δὲ χρόνοις ἰδοῦσα τυραννοῦντα τὸν Διονύσιον τό τε ὄναρ πολλοῖς διηγήσατο καὶ αὐτὸν εἶναι τὸν τεθεαμένον ἀπήγγελλεν· ἣν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινεν ὁ Διονύσιος [3]).
ἱερομηνία· ἱερὰ ἑορτὴ ἢ καταμήνια [4]).
ἱερομνήμονες· οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάςης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν· ἢ οἱ συνθύοντες εἰς τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξ ἑκάςης πόλεως· ὠνομάσθησαν δὲ παρὰ τὸ μνημονεύειν τῶν ἱερῶν· ἱερὰ δὲ τὰ Ἀμφικτυονικὰ δόγματα· καὶ ἱερὸν τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον [5]).
ἱερομύςης· ἱερὰ μυςήρια εἰσηγούμενος, ἅγιος [6]).
ἱερὸν γάμον· Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἄγουσι καὶ Ἥρας, ἱερὸν γάμον καλοῦντες [7]).
ἱερόν τι νεωκορήσας· ἀντὶ τοῦ εὐφημότερον ἱερατεύσας [8]).
ἱεροποιοί· κληρωτοὶ ἄρχοντες δέκα τὸν ἀριθμόν, οἵ τά τε μαντεύματα ἱεροθετοῦσι· κἄν τις καλλιερήσῃ συγκαλλιεροῦσι τοῖς μαν-

---

[1]) Quid sit ἱερὰ συκῆ librarius omisit addere, nam explicatio pertinet ad glossam ἱερὰ ὁδός, cf. Phot. v. ἡγητηρία quaeque de ea vidimus ad Etymologum in Prolegomenis p. 172. Cf. Athen. III. 74 D.

[2]) Hesych. Moer. Eustath. p. 1264. 11 qui fortasse melius τὸ θυόμενον ζῷον.

[3]) Pertinet ad Aesch. F. Leg. § 10, ubi vide Scholiastam qui fere eadem refert e Timaeo. Cf. praeterea Lex. rhet. Bekk. p. 266. 9 et App. Provv. 225. Praestabit legere καὶ τὸ μὲν ἐνύπνιον ἐνταῦθα.

[4]) Cf. Harpocr. Locos vide apud HSt. IV. 537.

[5]) Vide Harpocrationem et Lex. rhet. Bekk. p. 266. 1.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Cf. Hemst. ad Hes. Adde Lex. rhet. p. Phot. p. 670. 28.

[8]) Pertinet ad Plat. Rep. IX. 574 D, sed Suidas emendatius: εὐφημότερον ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλεύσας, cf. Phot. v. νεωκορήσει.

τεύμασι· καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι· καὶ τὰς πεντετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσι πλὴν Παναθηναίων· εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν οἳ τὸν ἀριθμὸν εἰσιν ἀόριστοι [1]).
ἱερώσυνα· τὰ εἰωθότα δίδοσθαι ἱερὰ ἐξαίρετα τοῖς ἱερεῦσιν ἐπὶ τιμῇ τῆς ἱερωσύνης [2]).
ἱεροφάντιδες· αἱ τὰ ἱερὰ φαίνουσαι τοῖς μυουμένοις.
ἱεροφάντης· μυσταγωγός, ἱερεύς [3]).
ἱερῶσθαι· φησὶ Θουκυδίδης· νομίσαντες κατὰ δή τινα παλαιὰν αἰτίαν οὐ καθαροὺς ὄντας ἱερῶσθαι· σημαίνει γὰρ τὸ ἱεροὺς νενομίσθαι καὶ οἷον καθιερῶσθαι [4]).
ἰθαγενής· αὐτόχθων, γνήσιος [5]).
ἰθέως· ὀρθῶς [6]).
ἴθορος· παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν παρακελευομένων [7]).
ἴθυμβος· ᾠδὴ μακρὰ καὶ ὑπόσκαιος [8]).
ἰθυντήρ· ὁδηγός, κυβερνήτης, χαλινός, πηδάλιον [9]).
ἰθυτενές· εἰς εὐθεῖαν τεταμένον [10]).
ἰθύφαλλοι· οἱ ἐπίορκοι καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικείαν στολὴν ἔχοντες· λέγεται δὲ φαλλὸς ὅτε μὲν καὶ τὸ αἰδοῖον καὶ ποιήματα δὲ καλεῖσθαι ἃ ἐπὶ τῷ ἱσταμένῳ φαλλῷ ᾄδεται [11]).

---

[1]) Codex ἱεροθυτοῦσι, sed vide Etym. M. cuius adnotatio descripta videtur e Photii opere nondum contracto, qua de re dixi in Prolegomenis. Idem habet Lex. rhet. Bekk. p. 265. 22.
[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 266. 7. Hemst. ad Hesych.
[3]) Hesych. Cf. Harpocr.
[4]) Cf. supra gl. ἱερᾶσθαι. De hac observatione egit Dobr. Thucyd. locus est V. 1, ubi κατὰ δή τινα π. rescribe e Photio.
[5]) Hesych.
[6]) Hesych. Fortasse ex Herodoto.
[7]) Dobr. et Gaisford. ἴθ' ὄρος, memores scilicet Matth. XVII. 20.
[8]) Plura Hesych. Cf. Pollnc. IV. 104.
[9]) Cf. Hesych.
[10]) Corrige Hesych. et cf. Phot. v. εὐθυτενίζουσα.
[11]) Eustathius p. 1413. 32 fide Aelii Dionysii et Pausaniae ἰθύφαλλος refert inter ea vocabnla, quae a diphthongo incipinnt. Sic in Lex. rhet. Bekk. p. 246. 19 scribitur εἰθύφαλλοι. Cum Photio fere ad verbum convenit Hesych., qui itidem habet ἐπίορκοι· Suidas οἱ ἔφοροι τοῦ Διονύσου· alterum corruptum est, alterum natum de conjectura infelici. Vide quoque Harp.

ἱκέτω· παραγενέσθω [1]).
ἱκνοῦμαι· εὔχομαι, ἱκετεύω [2]).
ἱκνούμενος· παρακαλῶν [3]).
ἴκρια· τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας πρὶν ἢ κατασκευασθῆναι τὸ ἐν Διονύσου θέατρον [4]).
ἴκτερος· λέγουσιν εἶναι πόνον ὠχροειδῆ ἀπὸ θυμοῦ ἐγειρόμενον, ὥςε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κεκρατημένων ὠχροὺς καὶ μέλανας ποιεῖν, ὡς καὶ τῶν ἀκτίνων, ἀφ' οὗ καλεῖται [5]).
ἴλας· ἀγέλας ἢ τάξεις· καὶ ἰλάρχας· ταξιάρχας [6]).
ἰλεός· κατάδυσις θηρίου [7]).
ἴλεω· ἱλασμόν [8]).
ἱλεωτήριον· ἱλαςήριον.
Ἰλιὰς κακῶν· ἀπὸ παροιμίας τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν [9]).
ἰλιγγιᾷ· ὅταν περὶ τὴν καρδίαν ςρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος καὶ τοῦτο λέγουσιν ἴλιγγον [10]).
ἴλιον· τὸ ἐφήβαιον [11]).
Ἰλισσός· ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ.
ἴλλειν· συνέχειν [12]).

---

[1]) Fortasse ἵκετο· παρεγένετο· καὶ ἡκέτω· παραγενέσθω, sed nullius interest talia sanare.

[2]) Cf. Hesych. qui ἔρχομαι. Albertus refert ad Soph. El. 140, M. Schmidtius ad Soph. Ai. 587.

[3]) Cf. Hesych. v. ἱκνοῦμαι.

[4]) Plura Hes. Photius fortasse habet e Pausania, cf. Eust. p. 1472. 3.

[5]) Breviter Hesych. Fortasse glossa sacra est, cf. Lev. 26. 16 et Amos. 4. 9, sed Hippocrates quoque usurpavit. Hes. etiam πόνον, sed arridet νόσον.

[6]) Cf. Eustath. p. 1413. 32.

[7]) Cf. Hesych. Schol. Theocr. XV. 9.

[8]) Sic Codex mendose. Fortasse locus restituendus ope Phrynichi Bekk. p. 44. 17: ἱλεούμενοι· ἀντὶ τοῦ ἱλασκόμενοι. Πλάτων Νόμων ἑβδόμῳ, nempe p. 804 B.

[9]) Proverbium usurpavit Dem. F. Leg. § 148. Vide Zenob. 343. Diogen. 426. Eust. p. 444. 22 et 1175. 61. Phryn. Bekk. p. 45. 31.

[10]) Hesych. Moer. Fortasse e Plat. Phaed. 79 C.

[11]) Hesych. plura.

[12]) Fortasse glossa referenda ad nobilem in Platonis Timaeo

ἰλλόν· ϛρεβλόν· ϛραβόν [1]).
ἰλλώπτειν· ἐμβλέπειν ἐπιμύουσι καὶ ἐγκεκλασμένοις ὀφθαλμοῖς [2]).
ἰλλώπτει· ϛραβίζει [3]).
ἰλύς· βόρβορος [4]).
ἰλυσπῶντες· συνειλούμενοι ἢ τὴν ἰλὺν σπώμενοι [5]).
ἱμᾶν καὶ ἱμῆν· ἀντλεῖν, ἀνέλκειν· ἀνασπᾶν [6]).
ἱμᾶν· τὸ ἀνασπᾶν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἱμάντας ἐνδησάμενοι ἀνίμων ἢ καθίμων [7]).
ἱμάντας· τοὺς τῶν ἱςίων. Ἀριςαγόρας [8]).
ἱμάντες· λῶροι, δεσμοί [9]).
ἱμαοιδός· ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή· ἱμαλιὰ γὰρ ἡ τροφὴ καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων [10]).
ἱμαῖος· ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή [11]).

---

locum, cf. Ruhnk. Tim. p. 69. HSt. IV. 587. Pausan. apud Eustath. p. 947. 5.

[1]) Videtur e lexico rhetorico, cf. Eustath. p. 206. 26. Vide porro Hesych. Moer. Phot. v. ϛρεβλόν. Eustathius p. 745. 34 vocabulum laudat e comico, h. e. ex Arist. Thesm. 846: vide Polluc. II. 52.

[2]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 206. 26 et Hemst. ad Hesych. in voce. Cobet. Mnem. X. 80.

[3]) Codex ἰλλωτρύει: corr. Hemst. Cf. Eust. p. 206. 26 qui eadem laudare videtur ex rhetorico lexico.

[4]) Hesych.

[5]) Glossa corruptissima, in qua activa et passiva verbi formae confunduntur. Cf. Hesych. v. ἰλισπῶντες, Moer. p. 204 ibiq. Piers., Thom. M. p. 472., Eust. p. 1413. 34., Zonar. p. 1106 apud HSt. III. p. 250 init.

[6]) Partim e Timaeo. Cf. gl. seq. Pro ἱμῆν fortasse ἱμῆσαι.

[7]) Ex Aelio Dionysio ni fallor, apud Eustath. p. 1453. 5. Cf. praeterea Lex. rhet. Bekk. p. 266. 22. Phot. gl. super., ἱμονιά, καθίμησεν, καθιμῶσιν et Lex. rhet. Bekk. p. 405. 11.

[8]) Cf. Hesych.

[9]) Cf. Hesych.

[10]) Imo lege ᾠδός, cf. HSt. IV. 591 A. Adde Phot. v. εὔνοςος. Cf. Tryphonem apud Athen. XIV. 618 D et Arist. Byz. apud eundem p. 619 B. Itidem Hes. Nauckius rem attigit p. 184. Cf. Preller. Polemon. p. 71.

[11]) Vide glossam super. Adde Polluc. IV. 53.

Ἴμβριοι· οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες, ἐπειδὴ ἐσκήπτοντο ἐν Ἴμβρῳ εἶναι [1]).

ἱμονιά· τὸ τοῦ ἀντλήματος σχοινίον [2]).

ἵνα· ὅπου· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς ὁμονοίας· ἵνα οὐδὲν ἔργον ὀκνεῖν [3]).

ἰνᾶσθαι· καθαίρεσθαι, ἐκκενοῦσθαι· καὶ ὑπέρινος· ὁ ὑπερκεκαθαρμένος [4]).

ἴννος· ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου· πεντήκοντα ἔτη ζῇ ἡμίονος· ὁ δὲ γίννος ἐξ ἀμφοτέρων ἵππων ἐν τῇ κυήσει νοσησάσης τῆς ἵππου, οἷον νάννος [5]).

Ἰνυκῖνος οἶνος· ἡδύς. Ἴνυκος δὲ πολισμάτιον Σικελικὸν ἐν ᾧ γίνεται οἶνος κάλλιστος [6]).

ἰξαλῆ· ἡ αἰγεία· ἐπεὶ ἴξαλοι αἱ αἶγες· καὶ ἴξαλος· πηδητικός [7]).

ἰξία· ὁ παρ' ἐνίοις λεγόμενος κιρσός· ἔστι δὲ αἷμα νενοσηκός, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῶν δρυῶν, ἐν αἷς συστροφαί εἰσιν, ὅθεν ὁ ἰξὸς ἀπορρεῖ [8]).

ἰοδέχη· βελοθήκη [9]).

ἰού· σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα· ἀντὶ τοῦ οἴμοι [10]).

ἴουλος· ὁ ἐν τοῖς ἀμπέλοις σκώληξ· πολύπουν δέ τι ζῷον· καὶ τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῶν γενείων· καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις ἄνθος· καὶ ᾠδῆς τι γένος ἴουλος· καὶ ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀρτέμιδι· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γιγνόμενον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον ἴουλον καλοῦσιν [11]).

---

[1]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1222. 34. Hesychium emendavit M. Schmidtius.

[2]) Ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 1453. 5. Cf. supra v. ἱμᾶν.

[3]) Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 266. 25.

[4]) Cf. infra v. ὑπέρινος. Ex Aelio Dionysio apud Eustath. p. 877. 12. Phryn. Bekk. p. 69. 15. Hesych.

[5]) Dobraeo haec excerpta videntur ex Aristotel. H. A. VI. p. 193. 4. Eustathius p. 877. 14 idem tradit quod Photius de significatione vocabuli ἴννος, et quidem ἔκ τινος παλαιοῦ, quem ab Aristotele diversum fuisse e loci collatione apparebit. Cf. HSt. VIII. 100 et Nauck. ad Arist. Byz. p. 108 et Prolegg. p. 72.

[6]) Codex Ἰνύκιος. Cf. Hes. et HSt. IV. 609 A.

[7]) E lexico rhetorico, cf. Eust. p. 450. 23. Convenit quoque Herodian. Piers. p. 445.

[8]) Cf. Hes. et Polluc. IV. 196. Fuse HSt. IV. 611 sqq.

[9]) Melius ἰοδόκη, quod usurpavit Apoll. Rh. β. 679.

[10]) Cf. Schol. Plat. Rep. IV. 432 C. Hesych.

[11]) Confer Hesych. et doctum Scholium ad Apoll. Rhod. α.

ἴουλος· τὸ δασὺ ἐπίσειον τῶν γενείων· καὶ ᾠδὴ εἰς Δήμητρα· τοὺς γὰρ ἐκ πολλῶν δραγμάτων δεσμοὺς ἰούλους καλοῦσι [1].
ἴουλος· χνοῦς τριχῶν· ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλάστη.
ἰουλίζων· ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος.
ἴπορος· πικρὸς περὶ τὰς τιμωρίας [2].
ἱππάκη· Σκυθικὸν βρῶμα διὰ γάλακτος ἱππείου σκευαζόμενον [3].
ἱππαλεκτρυών· γρύψ· διὰ τὸ τετράσκελον εἶναι καὶ πτέρυγας καὶ ῥύγχος ἔχειν ἐπικαμπές· ἔνιοι τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα· ἔνιοι παράσημον [4].
ἵππαρχοι· δύο ἦσαν, οἳ τῶν ἱππέων ἡγοῦντο, διελόμενοι τὰς φυλὰς ἑκάτερος ἀνὰ πέντε· ἐπιμεληταὶ δέ εἰσι τῶν ἱππέων καθάπερ οἱ ταξίαρχοι δέκα ὄντες εἷς ἐφ' ἑκάστης φυλῆς τῶν ὁπλιτῶν [5].
ἵππαρχος· ὁ τῶν ἵππων ἄρχων [6].
ἱππάς· Σόλων τοὺς νόμους Ἀθηναίοις γράψας εἰς πέντε τέλη τὸ πᾶν πλῆθος αὐτῶν διέταξε καὶ τῶν κατὰ τὰς οὐσίας τιμημάτων· καὶ τὸ πρῶτον ὠνόμασε πεντακοσιομεδίμνων, τὸ δεύτερον ἱππέων, τὸ τρίτον ζευγιτῶν, τὸ τέταρτον θητῶν· τὸ πέμπτον ἱππὰς ἐκαλεῖτο [7].
ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ· δηλονότι ἔνθα ἂν εὐημερῇ τις· τὰ γὰρ ἱππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ· Πλάτων εἰς τὸν Θεαίτητον ἐχρήσατο [8].
ἰπνός· ὁ φοῦρνος· ἢ κάμινος ἢ ὁ φανός [9].

972, coll. β. 43. Copiose HSt. V. p. 2385. Multum dubito an sana sint verba καὶ ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀρτέμιδι. Adnotatio partim ex Eratosthene est. Cf. Prolegg. p. 14.

[1]) Cf. Hes. et Schol. Apoll. Rhod. laud. ad gl. super. Fluxit haec adnotatio e Didymo, cf. M. Schmidt. p. 66.

[2]) Non exputo quid lateat.

[3]) Codex ἵππου. Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 916. 16. Plura Hes. Aeschylus vocabulo usus est, cf. Strabon. VII, p. 300.

[4]) Cf. Hesych. Vocabulum notum tum e tragoedia tum e comoedia.

[5]) Confer Harpocrationem. Hoc est fragmentum ex rhetorico lexico nondum contracto: cf. Prolegg. p. 107.

[6]) Melius ἱππέων. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 266. 26.

[7]) Epitomator ineptit, ut vides. Cf. Hesych.

[8]) Plat. Theaet. 183 D, ibiq. Schol. Cf. Interpr. ad Diogen. 165.

[9]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 266. 32 et Harp. Saepius apud Aristophanem; lampas est apud eum in Pac. 839.

ἱππέρων· τὸν ἐφ' ἵπποις ἔρωτα [1]).
ἵππειος· ὁ ἐκ τεσσάρων σαδίων δρόμος [2]).
ἱππικαί· αἱ ἐξ ἵππων· ἱππικαὶ νευραί [3]).
Ἱπποταμάδαι· δῆμος Οἰνηΐδος [4]).
Ἱπποδάμου νέμησις· ἐν Πειραιεῖ· ἦν δὲ Ἱππόδαμος Εὐρυφῶντος Μιλήσιος ἢ Θούριος μετεωρολόγος· οὗτος διένειμεν Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ [5]).
Ἱπποδαμεία· ἀγορᾶς τόπος καλούμενος οὕτως ἐν Πειραιεῖ, ὑπὸ Ἱπποδάμου τοῦ Μιλησίου ἀρχιτέκτονος, τοῦ τὸν Πειραιᾶ κατασκευάσαντος καὶ τὰς τῆς πόλεως ὁδούς [6]).
ἱππόθορος· (ὄνος) ἵππους βιβάζων· θόρος γὰρ τὸ σπέρμα· ἔςι δὲ καὶ αὔλημα [7]).
Ἱπποθοώντειον· τὸ ἡρῷον· ἀπὸ τοῦ Ἀλόπης καὶ Ποσειδῶνος· ἀφ' οὗ καὶ ἡ φυλή [8]).
ἱπποκλείδην· τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· παρὰ τὸ ἱππεύειν [9]).
Ἱππόλυτος· σωφροσύνης παράδειγμα [10]).
ἱππομανές· ᾧ χρῶνται πρὸς φίλτρον. Θεόφραςος· φθονερὰ ζῶα· γαλεώτης καταπίνων τὸ γῆρας, φάρμακον ὃν ἐπιλήπτων· καὶ ἔλαφος τὸ δεξιὸν κέρας ἐνορύττων, ὅτι εἰς πολλὰ χρήσιμον· καὶ ἵππος τῶν πώλων τὸ ἱππομανές· χρήσιμον γὰρ πρὸς φίλτρον [11]).

---

1) Codex ἐρῶντα. Lege cum Dobraeo ἵππερον, ut apud Hes. Respicitur Arist. Nub. 74.

2) Codex ἱππεῖς, sed cf. Hes. et Polluc. III. 147.

3) Conf. Hesych. v. ἱππικὴ βάσις, quae paullo plenior sed itidem corrupta, vid. M. Schmidtium.

4) Codex Ἱπποδαμῆ et Οἰνηΐδος.

5) Codex νέμεσις et Εὐρυκόοντος, sed cf. interpr. Hesych., etiam novissimum.

6) Cf. glossam super. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 266. 28. De forma nominis cf. Cobet. Mnem. VI. 169.

7) Locum supplevi ex Hesych., cf. Intt. Usurpavit Anacreon apud Schol. Hom. Iliad. ω. 278: ἱππόθορον δὲ Μυσοὶ εὑρεῖν μῖξιν ὄνων πρὸς ἵππους, ubi Bergkius mavult εὗρον· fortasse scribendum est ἱπποθόρων. De cantu sic dicto cf. Plut. Symp. VII. 704 F.

8) Cf. Hesych.

9) Ex Aristophane teste Hesychio.

10) Cf. Georg. Cypr. Mosq. 274.

11) Codex Ἱππόςρατος ὀφθορα ζῶα, corr. in Indice Albert. E

ἵππου τροχός· τὸ τρυσίππιον διὰ τὸ τοῖς διὰ γῆρας ἐκτρυχωθεῖσιν ἵπποις ἐκτυποῦσθαι τροχόν, ἀπολεγόντων αὐτοὺς τῶν ϛρατηγῶν[1]).

ἱππόπορνε· ἀντὶ τοῦ μεγαλόπορνε, σπανίως.

ἰπούμενος· πιεζόμενος, ἀναγκαζόμενος[2]).

ἱπποφορβός· ἱπποτρόφος· φορβὴ γὰρ ἡ τροφή[3]).

ἵπταται· πέτεται[4]).

ἰσάζῃ· ἴσα ᾖ[5]).

ἰσαία· ἡ μερίς[6]).

ἴσα(ι ψῆφοι) λέγουσιν ἀντὶ τοῦ παρ' ὀ(λίγον)· ἔϛι δὲ σχῆμα λόγου[7]).

ἴσαι ψῆφοι· (κατὰ) τὸν νόμον τὸν τοῦ ἀπολύεσθαι τὸν κατηγορούμενον, ἐὰν ἴσων τύχῃ ψήφων[8]).

ἴσαι ψῆφοι· ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἐν τοῖς δικαϛηρίοις ἁλισκομένων· ἀπολύονται γὰρ οἱ διωκόμενοι ἐπὶ τῶν δικαζομένων κἂν ἴσαι γένωνται ψῆφοι, ἐν αἷς ἀπολύεται ὁ ἐγκαλούμενος[9]).

ἴσσα· ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων· ἔϛι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου καὶ ἑτέρωθι[10]).

ἰσηγορεῖ· ἐπίσης λέγει, ἰσολογεῖ.

ἴσθμιον· τὸ τοῦ φρέατος περιϛόμιον[11]).

ἰσθμιάζει· καταπίνεται· ἰσθμὸς γὰρ ὁ τράχηλος[12]).

Theophrasto plura descripsit Aelianus in Hist. Anim. III. 17. Cf. praeterea Aristotel. Hist. Anim. VI. 18 et 22. Schol. Theocr. II. 48. HSt. IV. 644 C. Codex ἵππος τῶν πολλῶν.

1) Codex ἱππότροχος. Correxi ex Hes. Cf. Phot. v. τρυσίππιον. Zenob. 341.

2) Codex ἱππούμενος. Refer ad Arist. Eq. 924.

3) Plat. Politic. 261 D. Hesych.

4) Hesych. Thom. M. p. 473. Phryn. Lob. 325.

5) Codex ἰσάζει. Respicitur Plat. Legg. VI. 773 A.

6) Cf. Callim. H. in Iov. vs. 63. Vide Interpr. Hes.

7) Quae videbantur deesse, supplevi e glossis seqq.

8) Supplevi κατά.

9) Codex ἀναλύονται et καὶ ἴσαι. Cf. Harpocr., App. Provv. 330, Hesych. in v. et v. κἂν ἴσαι, ducta ex Arist. Ran. 685. HSt. IV. 682 A. Prolegg. p. 111.

10) Antiatt. Bekk. p. 100. 26 laudat Platonem in Laio. Vide Schwenckium in Mus. Rhenan. X. 150. Nauck. Arist. Byz. p. 161.

11) Cf. Hesych. Moer. p. 193.

12) Alia Hesych.

ἰσθμός· θάλασσα μεταξὺ δύο γαιῶν· πορθμὸς γὰρ γῆ μεταξὺ δύο θαλασσῶν [1]).
ἴσκειν· λέγειν· παλαιὸν τὸ λεξείδιον [2]).
ἴσμεν· οἴδαμεν.
ἰσοβόλων· ἰσοςασίων [3]).
ἰσοκλεής· ἰσόδοξος [4]).
ἰσόκτητον· ἴσην ἔχουσαν τὴν κατασκευήν [5]).
ἰσοπαλῆ· ἴσα ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος [6]).
ἰσόρροπον· ἰσοβαρές, ἰσοςάσιον [7]).
ἰσοσθενής· ἰσοδύναμος [8]).
ἰσοςάσιον· ἰσόςαθμον [9]).
ἰσοτελεῖς· ἴσα τελοῦντες, ἴσα τοῖς ἀςοῖς ὅ ἐςι τοῖς πολίταις τέλη διδόντες [10]).
ἰσοτελής· ὁ ἐξελεύθερος μετέχων τῶν νόμων, μετοίκιον δ' οὐ φέρων [11]).
ἰσουργός· ἴσα ἐργαζόμενος [12]).
ἰσοφυᾶ· ἴσα [13]).
Ἰςίαια· δῆμος Αἰγηΐδος [14]).
ἴςη· ἴςανε προςακτικῶς [15]).

---

[1]) Glossa manifesto corrupta, cf. notam Porsoni. Recte Etym. M., recte quoque Suidas. Lex. Bachm. c. Photio convenit. Vide si tanti est Hesych. et Ammon. p. 76. Itidem Lex. rhet. Bekk. p. 265. 27. Phot. v. πορθμός. Ceterum in Codice manus recens sed typographia antiquior pro ἰσθμός scripsit πορθμός, pro πορθμὸς γὰρ scripsit ἰσθμός.

[2]) Non videtur glossa homerica.

[3]) Hesych.

[4]) Cf. Hesych.

[5]) Hesych.: ἰσόκτιτον, quod praestat.

[6]) Hinc supple Hesych.

[7]) Hesych.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

[10]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 267. 1. Harpocr. Moer. Thom. M. p. 474. Vide Valck. Animm. ad Amm. p. 112. Ruhnk. Tim. 151.

[11]) Cf. glossam super. Hesych. Moer.

[12]) Cf. Hesych.

[13]) Hesych.

[14]) Codex Ἰςεα: corr. Dind. ad HSt. IV. 691 C.

[15]) Codex ἰςάναι. Est fortasse glossa homerica referenda ad Iliad. Φ. 313, sed vide Piers. Moer. 208.

ἰϛιατόρια· δειπνητόρια [1]).
ἰϛιατόρια· τὰ ἐν οἷς εἰϛιῶντο χωρία, ἃ νῦν καλεῖται ἁγνευτήρια [2]).
ἰϛιοφόρος· ἁρμενοφόρος [3]).
ἰϛορῆσαι· θεάσασθαι.
ἱϛὸς καὶ κεραία· ὁ μὲν ἱϛὸς τὸ ἐπίμηκες ξύλον ἄνω τεταμένον· κεραία δὲ τὰ πλάγια, ὥϛε γενέσθαι γράμμα τὸ Ταῦ· διετείνετο δὲ πολλάκις ὁ τῆς Ἀθηνᾶς πέπλος εἰς τοιοῦτο σχῆμα ξύλων καὶ ἐπόμπευσαν [4]).
ἰσχιάζειν· τὸ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπιπολὺ ἑκατέρωσε ἑαυτὸν μεταφέρειν [5]).
ἰσχνομυθίας· λεπτολογίας [6]).
ἰσοευρὴς αὐλός· ἴσον εὖρος κεκτημένος· ὥσπερ τεῖχος εὐτειχὴς καὶ σθένος ἰσοσθενής, οὕτως εὖρος ἰσοευρής [7]).
ἰσοπαχής· ἴσον πάχος κεκτημένος.
ἰσομήκης· ὁμοίως· τὰ γὰρ παρὰ τὸ μῆκος σύνθετα βαρύνεται· εὐμήκης, ὀλιγομήκης, ἰσομήκης.
ἰσχνομυθοῦντες· ἀκριβολογοῦντες [8]).
ἰσχνός· σχιζίας· ἰσχνοὶ γὰρ οἱ παλαιοί· οὕτως Ἀριϛοφάνης [9]).
ἰσχυρικοί· ἰσχυροί.
ἰσχυρικός· ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός· οὕτως Ἄλεξις [10]).
ἰσωνία· ἰσοτιμία [11]).

---

[1]) Hesych. Cf. Herodt. IV. 35.
[2]) Lex. rhet. Bekk. p. 267. 8. Cf. gl. super.
[3]) Hesych.
[4]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 267 5.
[5]) Codex ἑκατέρως. Hesych. ἰσχαλειν pro quo M. Schmidtius Laconicum ἰσχιάδδειν mavult.
[6]) Hesych.
[7]) Solus literarum ordo iam monstrare poterit hanc glossam cum duabus proximis aliunde huc adscriptam esse. Quaestio est de accentibus horum compositorum, nihil aliud. Quid sub αὐλός lateat, nescio.
[8]) Hesych.
[9]) Codex σχοιζος: correxi ope Photii v. σχιζίας, quam e Cratino affert, et Diogeniani apud Schol. Clem. apud Bast. Greg. Cor. p. 241. Aristophanis locus est in Pluto 561.
[10]) Cod. ἰσχυρίσκος: corr. Meinekius ex Antiatt. Bekk. p. 100. 12 ubi laudatur Alexis Προσκεδαννυμένῳ.
[11]) Arist. Pac. 1220.

Ἰταλιάζειν· ἐν Ἰταλίᾳ διατρίβειν [1]).
Ἰταλιώτης· ὁ ἀλαζών, ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἢ διὰ τὴν Σύβαριν, ὁ λάγνος [2]).
Ἰταλιώτης· Πυθαγόρειος· ἐκεῖ γὰρ διέτριβον [3]).
ἰταμός· ἀναιδής, σκληρός, ὠμός· παρὰ τὸ ἵεσθαι ὅ ἐστιν ὁρμᾶν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς [4]).
ἰτέον· πορευτέον [5]).
ἰτέας· τὰς ἀσπίδας [6]).
ἴτης· ὁ ἰταμός· οὕτως Ἀριστοφάνης· θρασὺς εὔγλωττος τολμηρὸς ἴτης [7]).
ἴτηλον· τὸν οὐκ ἐξίτηλον, ἀλλ᾽ ἀνεξάλειπτον· οὕτως Αἰσχύλος [8]).
ἴτρια· καπυρώδη πλάσματα [9]).
ἴτυξ· ὄρνεον [10]).
ἰυγαί· γυναικῶν οἰμωγαί, ὀλοφύρσεις [11]).
ἴυγγες· λεπτοὶ πόροι καὶ αἱ τέρψεις.
Ἴυγξ· Ἠχοῦς ἢ Πειθοῦς θυγάτηρ ἱερὰ Νίκης καὶ Ἀφροδίτης· καταφαρμάττουσα δὲ τὸν Δία ἐπὶ Ἰοῖ ἀπελιθώθη ὑπὸ Ἥρας· καλεῖται δὲ ὑπ᾽ ἐνίων κιναίδιον· ἔστι δὲ καὶ ὄργανόν τι ἴυγξ καλούμενον ὅπερ εἰώθασιν αἱ φαρμακίδες στρέφειν ὡς κατακαλούμεναι τοὺς ἀγαπωμένους· ἔστι δὲ καὶ ὄρνεόν τι ᾧ πρόκειται τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχειν, ὅθεν δεσμεύουσι τοῖς τροχίσκοις [12]).

---

1) Hesych. add. δεδεμένον. Quid lateat nescio.
2) Codex Ἰταλιώδης et ἢ om. Corr. Cobet. Mnem. VIII. 22.
3) Plenius Hesych.
4) Lex. rhet. Bekk. p. 267. 10. Cf. Hesych.
5) Hesych.
6) Aelius Dionysius apud Eustath. p. 911. 63 ex Aristophane affert.
7) Arist. Nub. 445. Cf. Hesych.
8) Hesych. add. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ.
9) Arist. Acharn. 1092, alibi. Cf. HSt. IV. 722 et M. Schmidtium ad Hesych.
10) Dindorfius confert ἴδυξ apud Choerobosc. in Bekk. Anecd. 1383 sed malim ἴυγξ.
11) Cod. ἰυγγαί. Recte scriptum in Lex. rhet. Bekk. p. 267. 12.
12) Codex ἐπί τοι. Porsonus ἐπὶ Ἰοῖ. Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 265. 21 et Hesych. Schol. Theocr. II. 17 laudat Callimachum et Pindar. Pyth. IV. 380, cf. Schol. Pind. Nem. IV. 56. Corruptum est ἱερὰ Νίκης καὶ pro quo Suid. ἱερονίκης καί.

ἴυγξ· τὸ ἐφέλκον τὴν διάνοιαν εἰς ἐπιθυμίαν καὶ ἔρωτα [1]).
Ἰφικρατίδες· αἱ Ἐπικρατίδες· ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος [2]).
ἶφυον· λάχανόν τι ἄγριον [3]).
ἰχθυόκεντρον· τὴν τρίαιναν· χρῶνται γὰρ αὐτῇ ἐπὶ τῶν μεγάλων ἰχθύων [4]).
ἰχθυουλκὸς καὶ ἰχθυοβολεύς· ὁ ἁλιεύς [5]).
ἰχθυοπτὶς ἐσχάρα· [αὕτη ἐπὶ τῶν μεγάλων ἰχθύων] [6]).
ἰχνευταί· οἱ ἰχνεύμονες [7]).
ἰχνηλατῆσαι· κατ' ἴχνος ἀναζητῆσαι [8]).
ἴχνος· ὁδόν, πορείαν, βῆμα.
Ἴωνες· Ἀσιῶται· καὶ Ἀττικοὶ Ἀθηναῖοι [9]).
Ἰωνιά· ὁ λειμὼν τῶν ἴων [10]).
Ἰωνιά· πόρνης ὄνομα [11]).
Ἰωνίδαι· δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς [12]).
ἰωρός· θυρωρός, φύλαξ [13]).
ἰωνόκυσος· κατεαγώς· οὕτως Κρατῖνος [14]).

Τέλος τοῦ Ι στοιχείου.

---

qui praeterea κατακηλούμεναι habet, quod praefero. Vide Phot. v. μίνθα. Fuse HSt. IV. 725.

[1]) Plura in Lex. Bachm.

[2]) Hesych., ubi vide M. Schmidtium. Polluc. VII. 89.

[3]) Arist. Thesm. 910 ubi Schol. Plura Hesych. Cf. Aristoph. in Lex. rhet. Bekk. p. 370. 20.

[4]) E Pausania apud Eustath. p. 811. 41, qui scribit ἰχθύκεντρον, cf. Poll. X. 133. Hesych.

[5]) Hesych.

[6]) Codex ἰχθυοπτός. Hesych. ἰχθυοπέτης. Vera lectio apud Poll. VI. 88. X. 95. Explicatio excidit, nam quae sequuntur huc tracta e glossa ἰχθυόκεντρον.

[7]) Hes. Phryn. Bekk. p. 43. 25. Usurpavit Herodt. II. 67.

[8]) Hesych.

[9]) Cf. Hesych. et Eustath. p. 954. 44.

[10]) Arist. Pac. 775. Hesych.

[11]) Hesych.

[12]) Hesych.

[13]) Est pervetus vocabulum Atticum, cf. Hesych., sed imprimis App. Provv. 339.

[14]) Cf. Hesych. v. ἰωνικόν. Si vocabulum mendo vacat, contulerim Κυσολάκων· vide hoc infra apud Photium.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῆς Κ.

Κάβαξ· πανοῦργος [1]).

κάβαισος· ἄπληςος· κάβος γὰρ μέτρον σιτικόν· καὶ τὸν μέθυσον. ἡμεῖς πίθον [2]).

Κάβειροι· δαίμονες ἐκ Λήμνου διὰ τὸ τόλμημα τῶν γυναικῶν μετενεχθέντες· εἰσὶ δὲ ἤτοι Ἥφαιςοι ἢ Τιτᾶνες [3]).

καύης· ὄρνεόν τι [4]).

καγχάζει· ἀθρόως γελᾷ [5]).

καδίσκος· οὗ αἱ ψῆφοι τῶν δικαςῶν βάλλονται [6]).

Καδμεία νίκη· παροιμία· λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ νικώντων· οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες ὕςερον ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν· οἱ δὲ ὅτι Οἰδίπους τὸ αἴνιγμα λύσας ἔπαθλον τὴν μητέρα ἔγημεν· τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν· ὡς δὲ αὐτὸς ὁ τὰ περὶ Θηβῶν συντάξας, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τὸν τὴν Ἀρείαν κρήνην τηροῦντα δράκοντα, θητεύσας Ἄρει ὀκτὼ ἔτη [7]).

καθαγίζεται· ἀφιεροῦται [8]).

καθαίρωμεν· ἀντὶ τοῦ διακαθαίρωμεν. Πολιτείας γ' [9]).

---

[1]) Voluit καύαξ. Cf. HSt. IV. 1377 A.

[2]) Excidit quod Etymologus servavit, grammaticum vocabulum invenisse apud Cratinum Μαλθακοῖς. Eadem apud Hesych. et Polluc. VI. 45.

[3]) Aliter Hesych.

[4]) Codex κάβησις. Cf. v. κάβαξ.

[5]) Sic Codex sed praestat forma καχάζει: librarii scribunt κακχάζειν vel καγχάζειν vel καχλάζειν· hoc vide in Lex. rhet. Bekk. p. 271. 6. Formam καχάζειν tuetur Arist. Eccl. 849. Cf. HSt. IV. 750 B.

[6]) Aliis verbis Harp. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 275. 28. Ammon. p. 79. Thom. M. p. 479.

[7]) Proverbium quod interpretantur etiam Hesych. et Zenob. 445. Cf. Leutschium ad Greg. Cypr. 145. Usurpavit Plato Legg. I. 641 C, alii. In Αὐτὸς ὁ τὰ π. Θηβ. συντάξας excidit nomen proprium: Kusterus Λυσίμαχος. Rectius fortasse Ἀρμένδας vel Ἀρμενίδας, cf. Bernhard. ad Suid. M. Schmidt. Didym. p. 24: ὡς δὲ Λύκος.

[8]) Codex καθαγιάζεται: corr. HSt. IV. 754 D.

[9]) Plat. Rep. III. 399 E.

καθαίρων· ϛάμνος ἐν ᾧ ὁ καταδικάζων τὰς δύο ψήφους ἔπεμπε [1]).
καθαγίσω· καθιερώσω, συντελέσω [2]).
καθαρῶς· ἀκριβῶς [3]).
καθάρσιον· χοιρίδιον ἣν ὀπτὸν ᾧ ἐκάθαιρον τὴν ἐκκλησίαν οἱ λεγόμενοι περιϛίαρχοι· περιϛίαρχοι δὲ ἀπὸ τοῦ περιϛείχειν [4]).
καθαιρήσονται· καταλήψονται.
καθαιρήσετε· οὐ καθελεῖτε· Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους [5]).
καθέδρα· ἡ ἐπίσχεσις παρὰ Θουκυδίδῃ [6]).
καθέδρα· τῇ τριακοϛῇ ἡμέρᾳ τοῦ τελευτήσαντος οἱ προσήκοντες συνελθόντες ἐδείπνουν ἐπὶ τῷ τελευτήσαντι κοινῇ· ἐκαλεῖτο δὲ καθέδρα, ὅτι καθεζόμενοι ἐδείπνουν καὶ τὰ νομιζόμενα ἐπλήρουν [7]).
καθεῖναι· ἐπὶ τὸ κάτω ἀπολῦσαι [8]).
καθέντες· καταγαγόντες.
κάθες· χάλασον.
καθεϛηκώς· καθεϛαμένος.
κάθετον· ἔϛι μὲν γραμμή τις παρὰ τοῖς γεωμέτραις· σημαίνει δὲ καὶ βοῦν τινὰ καθιεμένον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ θυσίᾳ τῷ Ποσειδῶνι [9]).
καθηγεῖσθαι· τὸ ὑφηγεῖσθαι· οὕτως Φερεκράτης.
καθῆκαν· κατέβαλον [10]).
καθηκόντως· δεόντως, πρεπόντως [11]).
καθιγμένος· κατελθών, φθάσας [12]).
καθαγίσαι· νεκροῖς θῦσαι [13]).

---

[1]) De hac glossa minime satisfacit M. Schmidtius ad Hesych. in voce. Mihi quidem conclamata videtur.

[2]) Codex καθάπτω: Cobet. καθαγιῶ. Malo quod Hes. quoque habet καθαγίσω, ut referam ad Arist. Lysistr. 238.

[3]) Hesych.

[4]) Lex. rhet. Bekk. p. 269. 16. Cf. Harpocr.

[5]) Thuc. III. 13. Cf. Cobet. Var. Lect. p. 35.

[6]) Thuc. II. 18.

[7]) Codex satis ridicule τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ· correxi ex Lex. rhet. Bekk. p. 268. 19: τριακοϛῇ (Λ pro Α). Convenit Inscriptio Cea de qua dixi in Mnem. XI. 82. Hes. eandem rem verbo attigit.

[8]) Hesych. Poll. I. 103.

[9]) Lex. rhet. Bekk. p. 270. 8. Cf. Harpocr.

[10]) Hesych.

[11]) Hesych.

[12]) Codex καθηγμένος· καθελών. Hesych. emendate.

[13]) Codex καθιγνῦσαι. Corr. Cobet. Mnem. VIII. 22.

καθιεροῖ· θεῷ ἀνατίθησιν [1]).
καθικνεῖται· ἅπτεται.
καθίμησεν· κατήντλησεν [2]).
καθιμῶσι· χαλῶσι· καὶ καθιμῆσαι· χαλάσαι σχοινίον ἤ τι τοιοῦτον [3]).
καθ' οἶμον· καθ' ὁδόν [4]).
καθοσίωσις· δικαίωσις.
καθυπέρτερον· μεῖζον [5]).
καθυφῆκεν· ἐνδέδωκεν, ὑποκατέβη [6]).
καθωσιωμένος· ἀνακείμενος, ἐγγεγραμμένος.
καὶ ἀπόδος· καὶ κατάστησον καὶ σπεῖρον [7]).
καὶ δή· ὡς δή.
Καικίας· ἄνεμος, ἀπὸ Καΐκου τοῦ ἐν Μυσίᾳ ποταμοῦ [8]).
καὶ μάλα· καὶ πάνυ μὲν οὖν [9]).
καινοτομεῖν· καινὴν λατομίαν τέμνειν κυρίως [10]).
καῖρος· σειρά τις ἐν ἱστῷ δι' ἧς οἱ στήμονες διείρονται [11]).
καιρός· καίριος τόπος καὶ συνήθως [12]).
καὶ τέως· καὶ πρότερον.
καὶ τὸ ᾔδη· ἀντὶ τοῦ ᾔδειν· καὶ τὸ ἐπεπόνθη· ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν [13]).
καὶ τὸ τοῦ λύκου· Φασὶ λύκον ἰδόντα τὸν ποιμένα ἢ καὶ κύνα τῶν ποιμενικῶν πρόβατον ἐσθίοντα εἰπεῖν· ἐγὼ τοῦτ' εἰ ἐποίουν, πόση κραυγὴ ἐγίνετο [14]).

---

1) Hesych.
2) Coniunge cum gl. seq.
3) Vide supra v. ἱμᾶν.
4) Codex κάθοιμον· κάθοδον, olim iam correctum in Suida.
5) Hesych. habet καθυπερτέρους.
6) Codex ἐκδέδωκεν, ὑπεκατέβη, quod correxi, cf. Hesych.
7) Alii videant: non intelligo.
8) Cf. Hesych.
9) Cf. Hesych.
10) Cf. M. Schmidt. ad Hesych.
11) Eadem Eustath. p. 1571. 58 sed non addidit ubi invenerit: agnoscere mihi videor Pausaniam.
12) Cf. Hesych.
13) Adnotatio Boethi, cf. supra v. ᾔδη. De corruptelis in Codice, cf. Cobet. Mnem. VIII. 22. Vide Plat. Phaed. 63 fin. Symp. 198 C. In καὶ τὸ ᾔδη latet κἀγὼ ᾔδη ex Euthyd. 302 A.
14) Ad Plat. Phaedr. 272 C. Cf. Schol.

καὶ μήν· ἀλλὰ μήν.
καὶ δή· ἤδη [1]).
καινοτομεῖ· καινουργεῖ [2]).
καινόφιλον· λέγουσι τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλοις χρώμενον ἀεί.
καίριον· εὔκαιρον [3]).
καιριώτατα· ἐπικινδυνότατα, θανάσιμα [4]).
καιροφυλακῆσαι· καιρὸν ἐπιτηρῆσαι [5]).
καιροφυλάκιον [6]).
καὶ χερσί· καὶ ἔργοις [7]).
κακὰ κακῶν· Διοκλῆς Βάκχῃ· Πλυνεῖ τε τὰ κακὰ τῶν κακῶν ὑμᾶς [8]).
κακεργέτῃσι· κακοεργοῖς.
κακὴ μὲν ὄψις· κόμμα· παροιμία· Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δείλαιαι φρένες. Μένανδρος Σικυωνίῳ [9]).
κακιζόμενοι· ταπεινούμενοι [10]).
κακκάβην δεῖ λέγειν οὐχὶ κάκκαβον· σημαίνει δὲ τὴν χύτραν [11]).
κακκάβη· ὃν ἡμεῖς κάκκαβον· ἔςι δὲ λοπαδῶδες, ἔχον ἐξ ἑαυτοῦ τρεῖς πόδας [12]).
κακκάζειν· μίμησις τικτουσῶν ὀρνίθων φωνῆς [13]).
κάκαλον· τεῖχος [14]).

---

1) Hesych.
2) Coniunge c. gl. καινοτομεῖν.
3) Plura apud Eustath. p. 701. 6 κατὰ τοὺς παλαιούς.
4) Cf. gl. sup. et laud. Eustath. locum.
5) Demosth. usurpavit p. 678. 17. Cf. Hes. et Lob. Phryn. p. 574.
6) Interpretatio excidit. In Codice sesquilineae spatium.
7) Proverbium ductum ut videtur ex Eur. Hec. 837, cf. interpr. ad App. Prov. 238.
8) Codex Πλύνει. Cf. App. Prov. 239. Bergkius in fine senarii supplet κακῶς.
9) Cf. Interpr. ad Diogen. 489.
10) Thucyd. I. 105. Cf. Hesych.
11) Observatio est Aelii Dionysii, cf. nobile fragmentum apud Eustath. p. 1590. 51. Athen. VIII. 338 A. Pollux X. 106 et Hes. E Dionysio Phrynichus p. 427 Lob. E Phrynicho Moeris. Antiatt. Bekk. p. 104: κακκάβη· Ἕρμιππος Δημόταις. Vid. Prolegg. p. 53.
12) Videtur observatio Dionysii ex altera operis recensione.
13) Cf. Hes. et Zenodot. apud Valck. Animm. Ammon. p. 231.
14) Hesych. pluralem affert ex Aeschyli Niobe.

κάκη· δειλία καὶ κακία· ἐν ᾧ τὸ μετὰ κακίας περιποιεῖσθαι τὸ ζῆν, ῥιπτοῦντα τὰ ὅπλα, διαβέβληκεν Νόμων ή' [1]).
κάκη· ἡ δειλία· παρὰ τὸ ἀποπατεῖν· τὸν γὰρ ἀπόπατον κάκκην καλοῦσιν [2]).
κάκη· βαρέως ἡ κακία· ἐν Νόμοις Πλάτων· μετὰ κάκης μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας [3]).
κακοδαίμων· ὁ θεῷ ἀπεχθής· καὶ ὁ τὴν ψυχὴν ἔχων ἐμπαθῆ [4]).
κακοήθης· κακότροπος.
κακοέπεια· βλασφημία [5]).
κακοπαθεῖν· ϛραγγεύεσθαι [6]).
κακοέπειαν· κακοφημίαν, βλασφημίαν [7]).
κακοτεχνιῶν· δίκης ὄνομα· εἰςήεσαν δὲ ταύτην οἱ ἑλόντες μάρτυρας ψευδομαρτυριῶν κατὰ τῶν παρασχομένων αὐτούς [8]).
κακόχαρτον· κακοῖς χαίροντα [9]).
κακώσεως· δίκης ὄνομά ἐϛιν κατὰ τριῶν ταττόμενον· ἢ γὰρ κατὰ τῶν ἀνδρῶν ταῖς γυναιξίν· ἢ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν ἐπεξιοῦσιν· ὧν ἡ μὲν ἐλέγετο κακώσεως, ἡ δὲ παίδων κακώσεως [10]).

---

[1]) Imo respicitur Legg. XII. 944 C, vide mox.

[2]) Hanc observationem Photius non habet e lexico platonico, nam simillima sunt quae tradit Eustath. p. 950. 53, qui non usurpavit Boethum. Hes. affert ex Eur. Med. 1038. Agnosco Aelium Dionysium.

[3]) Hic igitur habemus duplicem glossam Platonicam, h. e. excerptam ex utroque Boethi libro. Apud Platonem nunc legitur μετὰ τάχους· Porsonus in Miscell. p. 266 reposuit ex nostro loco μετὰ κάκης. Cf. Prolegg. p. 55.

[4]) Eadem Lex. rhet. Bekk. p. 268. 1. — Photius, Hesychius, Grammaticus Bekk., addo Bachmanni, omnes ἐπαχθής, pro ἀπεχθής, ut omnes indidem hausisse appareat.

[5]) Codex κακοεπία.

[6]) Codex ϛρατεύεσθαι et scalpello factum ϛραγεύεσθαι. Mira adnotatio.

[7]) Codex κακοττείαν, quod correxit Cobet. Mnem. IX. 420.

[8]) Codex οἱ λέγοντες μάρτυρας ψευδομαρτυρεῖν: correxit Dobr. cf. Harp. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 268. 24. Prorsus eaedem corruptelae apud Schol. Plat. Legg. XI. 936 D.

[9]) Hesych.

[10]) Glossa lacera quam supple ex Lex. rhet. Bekk. p. 269. 1. cf. Harp. Scripsi ἐπεξιοῦσιν pro ἐξιοῦσιν.

καλὰ δὴ παταγεῖς· ἀντὶ τοῦ λέγεις [1]).
κάλλαια· τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων γένεια [2]).
καλλαβίδες· τὸ διαβαίνειν ἀσχημόνως καὶ διέλκειν τὰ ἰσχία ταῖς χερσίν [3]).
καλαμίνθα· ὕλη ὁμοία ἡδυόσμῳ [4]).
καλαμᾶσθαι· τὰ λείψανα τῶν τετρυγημένων συνάγειν [5]).
καλάσιρις· χιτὼν πλατύσημος, πολεμικός· οὕτως Αἰγύπτιοι [6]).
Κάλλιον· δικαστήριον Ἀθήνησιν ἀπὸ Καλλίου τοῦ πεποιηκότος ἐπώνυμον [7]).
καλιά· νοσσιά ἢ οἶκος ξύλινος κυρίως· κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα [8]).
καλινδούμενοι· κυλιόμενοι [9]).
καλήβορον· ἀπεσκολυμμένον [10]).

---

[1]) Respicitur Plat. Euthyd. 293 D, nbi Scholiastes laudat Aristophanem *Γεωργοῖς*. Hesych. interpr. *λαλεῖς*. Cum Scholiasta legerim *ἀγγέλλεις*.

[2]) Arist. Eq. 497. Non videtur observatio Aelii Dionysii, nam paululum differunt quae affert Eustath. p. 1278. 50. Cf. praeterea Hesych. Moer. Thom. M. p. 492. Ammon.

[3]) Athenaeus testatur hoc verbo usum fuisse Eupolidem, cf. XIV. 629 F. Cf. HSt. IV. 858 C. Addo Heringae Observationes Crit. p. 225.

[4]) Arist. Eccl. 648. Hesych.

[5]) Eadem Eustath. p. 1181. 51 invenit in rhetorico lexico.

[6]) Codex *καλασειρις* et speciosa corruptela *πλατὺς*, *δῆμος*, neque tamen huc pertinet Aegyptiorum gens de qua haud semel Herodotus. Photium correxi ex Hesychio qui fere eadem: *χιτὼν πλατύσημος ἢ ἡνιοχικὸς καὶ ἱππικὸς χιτών, κτέ·* sed Musurus scripsit *ἡνιοχικός*, Codex *ἠνοχικόν*: de hac emendatione mihi non liquet. Apud Photinm fieri potest ut sub *πολεμικός* aliud quid subsit. Aristophanes vocabulo usus est in Thesmoph. secundis: Cratinus *Δηλιάσιν*: hinc venit in lexicon comicum: grammatici interpretati snnt ex Herodt. II. 81. Cf. Schol. Arist. Av. 1294, unde hausit Suidas.

[7]) Lex. rhet. Bekk. p. 269. 35 ubi plura. Omnino cf. HSt. IV. 884 B. Cod. *Κάλλειον* et *Καλλείου*. Dobr. laudat Poll. VIII. 121.

[8]) Cf. Hesych. in v. et v. *καλιήν*. Dederim Hesiodo, nempe Op. 299.

[9]) Hesych. Fortasse respicitur Isocr. Soph. 295 B.

[10]) Hesych. *κάβηλος* et *κάληβος*, sed haec omnia errore nata sunt e *βάκηλος*, ut viri docti olim iam monuerunt. Vide quam

καλλιέρημα· θυσία εὐπρόσδεκτος [1]).

καλίδιον· μικρὸν οἴκημα [2]).

καλιός· ξύλινον δεσμωτήριον [3]).

Καλλιγένειαν· Ἀπολλόδωρος μὲν τὴν γῆν· οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα· Ἀριστοφάνης δὲ ὁ κωμικὸς τροφόν [4]).

Καλλικύριοι· οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων ἐν Συρακούσαις γενόμενοι πολλοί τινες τὸ πλῆθος· δοῦλοι δ' ἦσαν οὗτοι τῶν Φυγάδων, ὡς Τιμαῖος ἐν ϛ'· ὅθεν τοὺς ὑπερβολῇ πολλοὺς Καλλικυρίους ἔλεγον· ὠνομάσθησαν δ' ἀπὸ τοῦ εἰς ταὐτὸ συνελθεῖν παντοδαποὶ ὄντες, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Συρακοσίων πολιτείᾳ, ὅμοιοι τοῖς παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωσι καὶ παρὰ Θεσσαλοῖς Πενέσαις καὶ παρὰ Κρησὶ Κλαρώταις [5]).

Καλλιρρόην· κρήνην [6]).

καλλιώνυμος: τὸ θαλάσσιον, αἰδοῖον [7]).

καλλύνειν· κοσμεῖν λέγουσι δὲ καὶ σαροῦν [8]).

καλλυντήρια καὶ πλυντήρια· ἑορτῶν ὀνόματα· γίνονται μὲν αὗται Θαργηλιῶνος μηνός, ἐνάτῃ μὲν ἐπὶ δέκα καλλυντήρια, δευτέρᾳ δὲ Φθίνοντος τὰ πλυντήρια· τὰ μὲν πλυντήριά φησι διὰ (τὸ μετὰ) τὸν θάνατον τῆς Ἀγραύλου ἐντὸς ἐνιαυτοῦ μὴ πλυθῆναι (τὰς ἱερὰς) ἐσθῆτας· εἶθ' οὕτω πλυθείσας τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν ταύτην· τὰ δὲ καλλυντήρια, ὅτι πρώτη δοκεῖ ἡ Ἄγραυλος γε-

---

veteres istiusmodi corruptelae sint, repetendae scilicet ab ipso Diogeniano, quem Aelium Dionysium usurpasse novimus. Hesychius indignus est qui onus horum criminum solus sustineat.

[1]) Hesych.

[2]) Hesych. Pollux X. 161 affert ex Eupolide.

[3]) Hesych. Pollux X. 161 affert e Cratino.

[4]) Hesych. Respicitur Arist. Thesm. 299.

[5]) Infra *Κιλλικύριοι*, quae sincera forma mihi videtur; Suidas et Zenobius 354 itidem vitiosum *Καλλικύριοι* repraesentant, sed sequuntur Photium. Quod Eustathius p. 295. 29 refert se invenisse in lexico rhetorico, ipsa verborum trajectio, de qua Ruhnkenius egit ad Tim. p. 214, indicio est, eum exscribere excerptum e maiore quodam opere, cf. Prolegg. p. 81. Vide porro Phot. v. *κλαρῶται* et *πενέσαι·* luce clarius apparebit omnia haec excerpta esse ex iisdem lexicis quibus Eustathius usus est.

[6]) (Plat.) Axioch. init.

[7]) Plenius Hesych.

[8]) Adnotatio Pausaniae, cf. Eustath. p. 1278. 50.

νομένη ἱέρεια τοὺς θεοὺς κοσμῆσαι· διὸ καὶ καλλυντήρια αὐτῇ ἀπέδειξαν· καὶ γὰρ τὸ (καλλύνειν) κοσμεῖν καὶ λαμπρύνειν ἐστίν [1]).
καλλωπίζεσθαι· οἷον καλοκαγαθίαν ἐνδείκνυσθαι ἢ σεμνύνεσθαι· οὕτως Πλάτων [2]).
καλοκαγαθία· ἀγαθότης [3]).
κάλος· σχοινίον [4]).
καλὸς κἀγαθός· λέγεται κατὰ συναλιφήν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός [5]).
καλοῦμεν· ἀντὶ τοῦ καλέσομεν [6]).
καλυμμάτια· ἅ τινες φατνώματα. οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).
κάλλυντρα· κόσμητρα [8]).
κάλυξ· ἄνθος ῥόδου μεμυκός [9]).
καλῴδιον· σχοινίον [10]).
καλχαίνει· ἐκ βυθοῦ ταράσσει [11]).
καλῶς· τιθέασι κατὰ τὸν ἐπιδέξιον· διωτῶν καλως ταυτη μετὰ παιγνίας· ἐπὶ τοῦ ἀνανεύειν τιθέασι· καὶ ὅτε καλούμενοι ἐπὶ δεῖπνον ἀρνοῖντο [12]).
καμάριον· κοιτὼν καμάραν ἔχων [13]).

---

[1]) Supplevi locum ex Lex. rhet. Bekk. p. 270. 1. De festis Graecorum egit Aelins Dionysius.

[2]) Rep. III. 405 B, alibi.

[3]) Hesych.

[4]) Junge c. gl. καλῴδιον, infra, cf. Hesych.

[5]) Similiter Helladius in Chrestomathia, opinor e Phrynicho; Phrynichus ex Aelio Dionysio. Cf. Prolegg. p. 185. Cod. συναλειφήν.

[6]) Cf. Mocr. Cobet. Mnem. IV. 248 refert ad Arist. Av. 205.

[7]) Codex καλύμματα, correctum ex Polluc. X. 175 qui laudat Aristophanem Βαβυλωνίοις.

[8]) Codex κάλυντρα: corr. Cobet. Fortasse glossa sacra est e Levitic. 23. 40, sed illnc non retuli quia res non satis certa videbatur, cf. Hesych.

[9]) Plura Hes. Codex ῥοδομεμυκός et ο in ου versum ab eodem.

[10]) Cf. Hesych. v. κάλος.

[11]) Codex ταράσσεται et sic quoque Hes. in voce, corrigendum e corrupta glossa καχλαίνει apud eundem.

[12]) Sic Codex corrupte sed non sum emendando; alii videant coll. Hermanno et Dobr. Cum ultimis cf. Arist. Ran. 508. Phryn. Bekk. p. 49. 20. Cobet. Mnem. V. 84.

[13]) Vitiose Hesych. καμαρία.

καμάριον· δωμάτιον καμαρωτόν· καὶ ὅλως ἡ καμάρα· Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα [1]).

κάμπτεις· ἀντὶ τοῦ θραύεις.

κάμαξ· χάραξ, ὀρθὸν ξύλον [2]).

καμπυλιάζειν· κάμπτειν καὶ στρέφειν.

κάμπιος δρόμος· δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπιοι, οὐκ εὐθεῖς καὶ ἁπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες [3]).

κάναστρον· τρυβλίον [4]).

κάνδυς· ἔφαμμα χειριδωτόν, τοῖς ναυτικοῖς στεγάστροις ἐοικός [5]).

κάνδυς· χιτὼν Περσικός [6]).

κανδύτανες· ἱματιοφορίδες· οἱ δὲ εἶδος ἰχθύος· ἔστι δ' ὅτε τὸ αἰδοῖον [7]).

κάνδυλος· σκευασία ὀψοποιική, μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος· ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

κανηφόροι· παρθένοι αἳ τὰ κανᾶ φέρουσαι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ Παναθηναίων πομπῇ· αὗται δὲ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ἦσαν [9]).

---

[1]) Vide gl. super. Photius in Bibl. p. 454. 33 miratur ὅτι κέχρηται ὁ συγγραφεὺς (Agatharchides) ἀττικιστὴς καίτοι ὢν τῇ τῆς καμάρας λέξει. Ridiculum est videre veterem interpretem qui ita vertit: *hinc digressione facta auctor monet se quamvis Attice loquatur Camarae tamen (urbis in Creta) dialecto familiariter uti.*

[2]) Cf. Hesych. in v.

[3]) Conveniunt Hesych., Schol. Arist. Pac. 904. et Zenob. 347. Photius videtur accepisse a Pausania, qui docuit quid esset ἀκάμπιος δρόμος, quem locum vide apud Eustath. p. 1328. 20. Illud ipsum ἀκάμπιος δρόμος explicatur itidem secundum Pausaniam in Lex. rhet. Bekk. p. 365. 21. Hes. habet ἄκαμπιδδρομοι. M. Schmidtius: ἄκαμπτοι δρόμοι.

[4]) Idem invenit Eustath. p. 1402. 29 in lexico rhetorico. Cf. Hesych. et Poll. X. 86.

[5]) Cf. Poll. VII. 58. De forma: Spanhem. de Usu Num. I. p. 454 sq. Plura HSt. IV. 931 B.

[6]) Hesych. Cf. glossam super.

[7]) Cf. Poll. VII. 79 et Hes. qui κανδυτάναι habet. Poll. X. 137: κανδύταλις· Photius ceteris est plenior.

[8]) Codex κάνδυτος. Cf. Poll. VI. 69 et Hes. de quo emendando Porsonus egit ad hunc Photii locum, adde M. Schmidtium.

[9]) Lex. rhet. Bekk. p. 270. 32. Cf. Harp.

κάνθαρος· ποτηρίου εἶδος [1]).
κανθάρου μελάντερος· παροιμία. Μένανδρος Θησαυρῷ [2]).
κανθήλιοι· τοὺς βραδεῖς καὶ νωθεῖς οὕτως λέγουσιν μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὄνων.
κανθήλιοι· ὄνοι· καὶ τὰ ἐπὶ τῇ πρύμνῃ σκηνώματα τῶν ϛρατηγῶν [3]).
κανθήλιος· βραδὺς νοῆσαι ἢ ἀφυής [4]).
κάνθων· ὄνος [5]).
κάνναβις· φυτὸν λίνῳ παραπλήσιον, ἐξ οὗ καὶ ἐσθῆτες γίνονται, ἧς τὸ σπέρμα θυμιώμενον ἱδροῦν ποιεῖ πάντας [6]).
κάνιτρον· λυχνίσκιον, κανίσκιον [7]).
κάνναι· πλεκτά τινα ἐκ καλάμων [8]).
κατιτήρια· καταβατήρια [9]).
κανοῦν· κανίσκιον [10]).
κάπανοι· ἀλφίτων εἶδος [11]).
κάπηλος· μεταβολεύς, πραγματευτής [12]).
καπηλείας· ἐμπορίας [13]).
καπηλεύειν· μεταπωλεῖν [14]).

---

[1]) Hesych. Plura apud Athen. XI. 473.
[2]) Cf. App. Provv. 241 ibiq. Intt.
[3]) Haud multum discrepat Hesych.
[4]) Convenit Schol. Plat. Symp. 221 E; itaque Boetho dabo.
[5]) Coninngc c. gl. sup. vide Schol. Plat. ll.
[6]) Codex κάναβις. Similia habet Hesych., sed Antiatt. Bekk. p. 105. 27 haec tantnm: Κάνναβις· Σοφοκλῆς Θαμύρᾳ. Ἡρόδοτος τετάρτῳ, nempe c. 74.
[7]) Hesych. Cf. HSt. IV. 935 C et M. Schmidt.
[8]) Arist. Vesp. 394. Cf. Hesych.
[9]) Codex κατήρια, certatim a viris doctis correctum. Hesych. καπητήρια.
[10]) Hesych. Cf. Schol. Aeschin. p. 259, Eustath. p. 869. 51: apparebit veteres dixisse κανοῦν et κανίσκιον, recentiores ut in aliis sic hic quoque amabant diminutivam formam.
[11]) Vox aliunde ignota praeterquam quod infra κάπνοι.
[12]) Confer glossas μεταβόλοι et παλιγκάπηλος et videbis omnes eodem pertinere, nempe ad (Dem.) Orat. I. in Aristog. § 46: κάπηλός ἐϛι πονηρίας καὶ παλιγκάπηλος καὶ μεταβολεύς. Quoque minus dubites, confer Schol. Bavar. ad l. l.
[13]) Plat. Legg. VIII. 849 C.
[14]) Hesych. plura.

κἄπειτα· καὶ ἔπειτα [1]).
καπνίας οἶνος· κεκαπνισμένος [2]).
Καπνίας· Ἐκφαντίδης διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν [3]).
κάπνοι· ἄλφιτα· οὕτω Φερεκράτης [4]).
καπρῶντας· ὁρμητικῶς ἔχοντας πρὸς συνουσίαν [5]).
καραδοκεῖ· προσδοκεῖ, κατασκοπεῖ [6]).
καρανούσθω· τελειούσθω [7]).
καρατομεῖται· ἀποκεφαλίζεται [8]).
καραντες· καταφέρεις [9]).
καρβατίνη· ἀγροικικὸν ὑπόδημα [10]).
καρβανίζει· βαρβαρίζει [11]).
κάρδακες· οἱ στρατιῶται ἐν Ἀσίᾳ· λέγονται δὲ καὶ οἱ φύλακες κάρδακες [12]).
καρδαμάλη· μᾶζα ἐκ καρδάμου μεμαγμένη, βρῶμα γινόμενον Περσικόν· οἱ δὲ παρδαμάλη λέγουσιν [13]).
καρδάμη· ἐπ' ἐργάτιδος ὄνου καὶ βοὸς λέγεται [14]).
καρδιαλγίαι· λῦπαι καρδίας [15]).
καρδιουλκία· τὰς καρδίας ἕλκειν τῶν θυμάτων [16]).

---

1) Nihili hoc est, cf. infra v. *κατά*. Fortasse observatio Aelii Dionysii misere mutilata, cf. Eustath. p. 1158. 39.
2) Plura Hesych. Locos poetarum servavit Athenaeus IV. 151 F et VI. 269 D.
3) Hesych. Refer ad Arist. Vesp. 151.
4) Vide supra v. *κάπανοι*.
5) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1183. 20. Mirum est laudari formam *καπρῶντας*, nam de mulieribus dicitur, ut Arist. Plut. 1024.
6) Hesych.
7) Hesych.
8) Hesych. *καρατομῆσαι*.
9) Corrupta glossa; infra emendate *κάταντες*.
10) Hesych. Polluc. VII. 88.
11) Hesych. in v. et v. *ἐκαρβάνιζεν*. Photius habet ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 368. 29
12) Cf. Hes. Photius habet e Pausania, cf. Eust. p. 368. 29.
13) Breviter Hesych. Eustath. p. 1414. 28 sua habet ex Athen. III. 114. F.
14) Vox aliunde ignota.
15) Hesych.
16) Hesych.

καρδιώττειν· τὴν καρδίαν ἀλγεῖν. Σικελιῶται. ὃ ἡμεῖς βουλιμιᾶν. Ἀπολλόδωρος ἐν ϛ' περὶ Ἐπιχάρμου τοὺς Σικελιώτας φησὶν τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ καρδιώττειν λέγειν, ὅπερ βουλιμιᾶν λέγει Ξενοφῶν· καὶ εὐκάρδια (οἱ) πολλοὶ τὰ εὐστόμαχα λέγουσιν [1]).

καρδοπεῖον· καρδόπου πῶμα ᾧ καὶ παυσικάπῃ χρῶνται [2]).

Καρδοπίων τὴν μητέρα· μύθου ἀρχή [3]).

κάρδοπος· ἡ μάκτρα τοῦ ἀλεύρου [4]).

καρηβαρῶν· τὴν κεφαλὴν βαρούμενος ἀπὸ μέθης οἴνου [5]).

καρηβοᾶν· ὑπ' ἤχων τὴν κεφαλὴν ἰλιγγιᾶν· ὑπὸ βοῆς ἐσκοτῶσθαι [6]).

Κάριος Ζεύς· ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Βοιωτίᾳ [7]).

καρκίνοι· ὑποδημάτων εἶδος [8]).

καρκίνος· πυράγρα [9]).

Καρκίνου ποιήματα· Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ· αἰνιγματώδη· ὁ γὰρ Καρκίνος Ὀρέστην ὑπ' Ἀπόλλωνος ἀναγκαζόμενον ὁμολογῆσαι ὅτι ἐμητροκτόνησεν, ἐποίησε δι' αἰνιγμάτων ἀποκρινόμενον [10]).

---

[1]) Haec multo pleniora et doctiora quam apud Hesych. Deprompta videntur ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 813. 44 et 1508. 52. Dionysius haec quoque ut plurima alia habet e Diogeniano, a quo alia quaedam mutuatus est Erotianus; itidem Schol. Thuc. II. 49. Xenophontis locus est in Anab. 4. 5. 7. Eadem fere sed breviter Poll. II. 217. Cf. Prolegg. p. 29.

[2]) Cf. Hesych. Aristophanem Ἥρωσιν laudat Polluc. X. 112, quem locum si contuleris cum Phot. v. παυσικάπη et Ael. Dion. apud Eustath. p. 1280. 36, mihi dabis nostram quoque glossam Photium Dionysio debere, Dionysium Diogeniano.

[3]) Arist. Vesp. 1178. Paulo plura e Didymo excerpta apud Schol.

[4]) Schol. Plat. Phaed. 99 B.

[5]) Similia Hesych. Photius videtur habere ex Aelio Dionysio, qui praeterea καραιβαρᾶν e Pherecrate affert, cf. Eust. p. 1461. 26. Cf. Polluc. II. 41.

[6]) Codex ὑποῆχον. Et haec observatio Aelii Dionysii est, cf. Eust. p. 1461. 26. Infra καρυβοᾶν: idem vitium apud Hesych. Displicet ἐσκοτῶσθαι· malim ut illic κεκκρῶσθαι.

[7]) Hesych. scribit Καραιός.

[8]) Cf. Hesych. Pollux VII. 90 e Pherecrate affert.

[9]) Eur. Cycl. 605. Cf. Hesych.

[10]) Codex Ἡλίου pro Ἀπόλλωνος: corr. Dobr. Cf. Cobet. Praef. Nov. Lect. Vide fragmentum Carcini apud Harp. in voce.

κάρκαρον· τὸ δεσμώτηριον· οὕτως Σώφρων [1]).

καρκαδόνα· τοῦτο λέγεται Χάροντος δάνειον, συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀβολοῦ τοῦ συγκηδευομένου τοῖς τελευτῶσιν, οὐχ ὡς ἔνιοι πλανώμενοι βοτάνης ὄνομά φασιν εἶναι [2]).

Καρικῇ μούσῃ· τῇ θρηνώδει. δοκοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες θρηνωδοί τινες εἶναι καὶ ἀλλοτρίους νεκροὺς ἐπὶ μισθῷ θρηνεῖν· τινὲς δὲ ἐξήκουσαν τῇ βαρβάρῳ καὶ ἀσαφεῖ, ἐπειδὴ οἱ Κᾶρες βαρβαρόφωνοι [3]).

καρπαία· εἶδος ὀρχήσεως· οὕτως Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει· λέγει δὲ καὶ τὸ εἶδος ταύτης [4]).

καρποῦ δίκη· οἱ γῆς ἀμφισβητοῦντες ὡς προσηκούσης αὐτοῖς λαγχάνουσι τοῖς διακρατοῦσιν· εἶτα ἑλόντες λαγχάνουσι καὶ περὶ ἐπικαρπίας· τοῦτο καρποῦ δίκη καλεῖται [5]).

καρπάσινοι· κορτῖναι [6]).

καρπίζουσιν· ποτίζουσιν, εὔκαρπα ποιοῦσιν [7]).

κάρτα· λίαν ἢ μεγάλως [8]).

Καρυάτεια· ἑορτὴ Ἀρτέμιδος· τὰς δὲ Καρύας Ἀρκάδων οὔσας ἀπετέμοντο Λακεδαιμόνιοι [9]).

καρηβοᾶν· ὑπὸ βοῆς κεκαρῶσθαι [10]).

καρυκεύων· ἀρτύων, ἡδύνων [11]).

καρυκεία· ἡ ἡδύτης τῶν ζωμῶν [12]).

καρύκη· ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον [13]).

κάρυννος· βόλων ὀνόματα [14]).

---

[1]) Romani: *carcer.*

[2]) E Pherecratis Cratapalis, sec. Hemst.

[3]) Plat. Legg. VII. 800 D.

[4]) Xen. Anab. 6. 1. 7. Cf. Hesych.

[5]) Cf. Harpocr.

[6]) Obscura glossa.

[7]) Eur. Bacch. 406. Hesych.

[8]) Hesych.

[9]) Cf. Hesych. HSt. IV. 991 D.

[10]) Codex καρυβοᾶν: idem vitium in Hesych.: vide supra. De hac glossa Cobet. Mnem. VIII. 23.

[11]) Hesych. Coniunge c. gl. seq.

[12]) Hesych. Moer. Coniunge c. gl. seq.

[13]) Hesych. Haec Photius debet Dionysio, Dionysius Diogeniano, cf. M. Schmidt. Didym. p. 28 quosque ibi laudat.

[14]) De vera nominis forma dubitatur, sed constat usurpasse Eubulum Κυβευταῖς. Cf. Poll. VII. 205.

καρύσια· γένος καρύων [1]).
καρχαρίας· ἰχθὺς ποιός· καὶ κήτους εἶδος θαλαττίου [2]).
καρχήσιον· τὸ ἄκρον τοῦ ἱςοῦ [3]).
καρωθείς· βαρηθεὶς τῇ κεφαλῇ [4]).
Κασθανέα· πόλις ἐν Μακεδονίᾳ. ἐκ τῶν περιπεφυκότων δένδρων ἢ ἀπὸ τῆς νύμφης [5]).
κασαύριον· οἴκημα ἐφ' οὗ αἱ πόρναι [6]).
κάσις· ἀδελφός.
καῦςιν· τὴν πρώτην τῶν ςαχύων ἔκφυσιν, ἢ καὶ ἀμφίκαυσις ἐλέγετο [7]).
κατάβα· ἀντὶ τοῦ κατάβηθι [8]).
κατάβαλε· οἷον ῥῖψον, ἄφες καὶ κατάθου.
καταβολή· τὸ ἐκ περιόδου γινόμενον [9]).
κατά· κυρίως ἐξ, ἐπί, ἐκ, ἀπό· ἢ ἀντὶ τοῦ εἶτα [10]).
καταγευσθείς· τῇ γεύσει νικηθείς [11]).
καταγιγαρτίσαι· συνουσιάσαι [12]).
καταπελτάσονται· καταδραμοῦνται [13]).
καταγλωττίσματα· περίεργα φιλήματα [14]).
καταγλωττίζειν· τὸ βλασφημεῖν· ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσι· ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου [15]).

---

[1]) Ex Eubulo apud Athen. II. 52 B.
[2]) Cf. Hesych. et Athen. VII. 306 D, qui vocabulum e Sophrone affert.
[3]) Cf. Hesych. Schol. Pind. Nem. 5. 94.
[4]) Cf. Hesych. in v. ibiq. Intt.
[5]) Hesych. Verius Etym. M. Κασθαναία: πόλις Μαγνησίας κτέ. Cf. Herodt. VII. 183 et 188.
[6]) Melius certe κασαυρεῖον. Cf. Hes. Usurpavit Arist. Eq. 1285.
[7]) Codex κάσιν. Plura apud Hesych. Adnotatio est Aelii Dionysii, cf. Eustath. p. 1446. 28.
[8]) Vide Arist. Ran. 35. Vesp. 979. Cf. Thom. M. p. 495.
[9]) Dixeris esse glossam Platonicam, cf. Tim. Harpocr.
[10]) Similia Lex. rhet. Bekk. p. 268. 5. Confer Dobr. sed vix est operae pretium talia corrigere. Ἀντὶ τοῦ εἶτα: nempe κᾆτα.
[11]) Glossa corrupta videtur.
[12]) Arist. Acharn. 275. Codex καταγιγαρτῆσαι.
[13]) Hesych. Arist. Acharn. 160.
[14]) Hesych. Arist. Nub. 51.
[15]) Hesych. Arist. Acharn. 380.

καταγοητεύων· ἀπατῶν [1]).
κατάγραπτος· ποικίλος.
καταγώγιον· τὸ κατάλυμα· καὶ καταγωγή· ἡ κατάλυσις· καὶ κατάγεσθαι· τὸ καταλύειν· οὕτω φασὶν Ἀττικοί [2]).
καταγωνίζεσθαι· νικᾶν [3]).
καταδαρθάνειν· κατακοιμᾶσθαι, καθυπνοῦν.
καταδείσας· φοβηθείς [4]).
καταδεῖται· φοβεῖται [5]).
καταδηοῦν· κατακόπτειν, καταπραιδεύειν [6]).
καταδιιςᾶσι· καταχωρίζουσι [7]).
κατάδουπος· καταρράκτης ἢ ψόφος [8]).
καταδύεται· καταβυθίζεται, κρύπτεται [9]).
καταδύνοντα· κρύπτοντα [10]).
καταδύσεις· φωλεούς, ὑπονόμους, σπήλαια [11]).
καταθεῖναι τιμήν· καταβαλεῖν [12]).
καταθεῖν· κατατρέχειν [13]).
καταθεῷτο· βλέποι [14]).
καταθλήσαντες· καταγωνισάμενοι [15]).
καταθρήσομεν· κατασκοπήσομεν [16]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Cf. Moer. et Thom. M., qui ut solent sua habere videntur e Phrynicho. Vide porro Antiatt. Bekk. p. 103. 14. Pro καταγώγιον praestare videtur forma καταγωγεῖον.
[3]) Hesych.
[4]) Hesych. sed eorrupte.
[5]) Suid. καταδείδει, sed potius crediderim interpretationem corruptam esse. Plat. Phaed. 83 D.
[6]) Hesych.
[7]) Hesych.
[8]) Cf. Hesych.
[9]) Hesych.
[10]) Legendum καταδύοντα.
[11]) Cf. Hesych.
[12]) Aliter Hesych.
[13]) Codex καταθέειν. Recte Hesych.
[14]) Codex βλέποιτο. Recte Hesych.
[15]) Hesych.
[16]) Cf. Hesych.

καταθῶμαι· ἀπερείσωμαι, καταπαύσωμαι [1]).
καταιγίς· ἐπιφορὰ ἀνέμου σφοδροῦ· λέγεται δὲ καὶ ἡ ζάλη [2]).
καταιγίσας· κατασχίσας· οἱ γὰρ ἀνατιθέντες τι τοῖς θεοῖς κατασχίζουσιν ἵνα μή τις ἄρῃ [3]).
καταιδεῖ· καταισχύνει [4]).
καταινέσαι· συγκαταθέσθαι καὶ συνεπινεῦσαι [5]).
καταίροντες· καταπλέοντες [6]).
καταιονῶσι· βρέχουσιν, ἀντλοῦσιν, ἀλείφουσιν [7]).
κατακᾶ· κατακαύσει [8]).
κατὰ κάθετον· τὰ ἀπὸ ὕψους εἰς βάθος διαστήματα [9]).
κατακανεῖν· ἀνελεῖν.
κατακαχρῦσαι· καταφρύξαι καὶ συντρῖψαι· ἀπὸ τῶν καχρύων μετενήνεκται [10]).
κατακερχνοῦται· τραχύνεται· καὶ ἐντεῦθεν καὶ κέρχνος [11]).
κατακεκερματίσθαι· εἰς πολλὰ μέρη διῃρῆσθαι [12]).
κατακεχρῖσθαι· τὸ λιπαρῶς ἀληλεῖφθαι [13]).
κατακερτομεῖν· καταχλευάζειν [14]).
κατακηλοῦσαν· θέλγουσαν, πραΰνουσαν [15]).
κατάκλιτα· κλίνας, θρόνους εἰς ἀνάκλισιν ἐπιτηδείους [16]).

---

1) Hesych.
2) Cf. Hesych.
3) Similia Hesych.
4) Cf. M. Schmidt. ad Hesych.
5) Hesych.
6) Hesych.
7) Codex καταιωνῶσι. Verbum fere proprium medicorum. Cf. supra v. ᾐόνησας.
8) Lobeckius prob. Dind. ad HSt. IV. 1081. B: κατακαεῖ· κατακαύσει. Dobr.: κατακάῃ· κατακαύσῃ. Latet ni fallor glossa Callimachea κατακᾶσα. Cf. Hesych. et Etym. M. p. 819. 2.
9) Cf. supra v. κάθετον et Hesych.
10) Codex κατακαχρύσω, καταφρύξω καὶ συντρίψω. Excerptum e Pausania, cf. Eustath. p. 1835. 42. Adde Hesych.
11) Codex κατακέγχρυται et κέγχρος. Emendate Hesych. Cf. HSt. IV. 1481 sqq.
12) Plat. Rep. III. 395 B. Cf. Poll. IX. 88.
13) Codex κατακεκρεισθαι.
14) Hesych.
15) Codex τρανοῦσαν.
16) Dindorf. ad HSt. scribit κατακλίματα ut referat ad locum

καταχορὴς ξυνουσία· ἐπιπλεονάζουσα [1]).
καταχαχρῦσαι· ῥῆξαι, ψοφῆσαι ποιῆσαι· ἀπὸ τῶν φρυγομένων κριθῶν [2]).
κατακρῆσαι· καταχέαι [3]).
κατακορμίσαι· κατακόψαι ξύλον [4]).
κατακριδεῦσαι· καταλαλῆσαι, καταναςῆσαι· λάλοι γὰρ αἱ ἀκρίδες [5]).
κατακροτεῖ· ἄγαν ἐπαινεῖ [6]).
κατακωκῦσαι· θρηνῆσαι [7]).
κατὰ κῶλον· κατὰ λέξεις.
καταλαβεῖς· πάσσαλοι [8]).
καταλαμβάνειν· τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ νοεῖν.
καταλεγέσθω· καταταττέσθω.
καταλελάβηκεν· τὸ κατείληφεν Ἡρόδοτος [9]).
καταλεύσιμον· τὸν ἄξιον τοῦ καταλευσθῆναι λίθοις εἶπεν Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου [10]).
καταλείβει· καταςάζει.
καταλήζεται· διαρπάζει [11]).
καταλεῖναι· καταλεῖψαι [12]).
κατάλληλον· ἁρμόδιον [13]).
καταλλήλως· ἀκολούθως, ἁρμοζόντως [14]).

---

quendam Josephi, fortasse non facturus si meminisset Vat. Jes. III. 21.

1) Plat. Legg. VI. 776 A.

2) Codex καταχρυσαι. Cum Arnaldo legerim ψόφον ποιῆσαι. Similis Pausaniae observatio supra.

3) Cf. M. Schmidt. ad Hesych. et infra κρῆσαι. Videtur glossa Ionica. Mehler. Mnem. IV. 162: καταχρῖσαι.

4) Hesych. Photius habet e Pausania, cf. Eust. p. 1291. 52.

5) Similia Hesych. Codex —λήσει, —ςήσει.

6) Hesych.

7) Hesych.

8) Hesych.

9) Herodt. III. 65.

10) Lex. rhet. Bekk. p. 269.

11) Hesych.

12) Codex καταλιναι· καταλιψαι sine acc. Quod scripsi, scripsi cum Alberto ad Hesych. v. καταλεῖναι· καταμῖξαι.

13) Hesych.

14) Hesych.

καταλογάδην· τὰ πεζῷ λόγῳ γραφόμενα [1]).

καταλογεύς· Ἀθήνησί τινες ἦσαν κατάλογον διδόντες ὀνομάτων τῶν τὰ κοινὰ διοικεῖν δυναμένων πράγματα· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ συγγραφεῖς ἐκαλοῦντο, ὅτι ἐνέγραφόν τινας ὡς χρὴ μετέχειν τῆς πολιτείας [2]).

καταλογιεῖται· καταριθμήσει [3]).

κατάλογος· ἡ ἀπογραφὴ τῶν ὀφειλόντων ςρατεύεσθαι· καὶ ἡ ἐξαρίθμησις [4]).

καταλῦσαι· τὸν ἀπαγξάμενον καθελεῖν [5]).

καταλύσας· καταςρέψας, ἀφανίσας ἢ εὐωχηθείς· τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ ἀπαγξαμένου κατενέξεως· οὐ γὰρ δεῖ λέγειν κυρίως κατενεγκεῖν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καταλῦσαι [6]).

καταμεμυγμένα· τὰ τὰς ἀμυχὰς ἔχοντα [7]).

καταμηλῶν· μηλῶσαι καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὸ μήλην καθεῖναί που· ἦν δὲ καὶ παροιμία τις ἐπὶ τῶν τὰ ἄδηλα τεκμαιρομένων· λέγεται δὲ καταμηλοῦν καὶ τὸ βάπτειν ἔρια ὅταν πιέζηται πιλούμενα [8]).

καταμόνας· κατ' ἰδίαν [9]).

καταμνίων· κατεσθίων.

καταμυκτηρίζειν· τὸ καταγελᾶν [10]).

κάναβος· τὸ πρῶτον τιθέμενον ξύλον ὑπὸ τῶν πλαςῶν, περὶ ὃ τὸν πηλὸν τιθέντες πλάσσουσιν [11]).

καταμύουσιν· κλείονται.

---

1) Hesych.
2) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 270. 17.
3) Hesych.
4) Hesych.
5) Glossa seq. plenior.
6) Hesych.
7) Rectius Hesych.: κατανενυγμένα.
8) Codex κινούμενα, quod miror nondum a quoquam correctum esse. Glossam refer ad Arist. Eq. 1150. Cf. Hesych.
9) Apud quosvis scriptores, veteres et recentiores.
10) Compone Hesych gl. καταμωκᾷ cum Pausania apud Eust. p. 206. 26 et verisimile videbitur haec superesse e Pausaniae adnotatione, qua explicabatur vis verbi κατιλλώπτειν.
11) Vocabulum e comoedia desumtum, cf. Hes. et qui plura habet Polluc. VII. 164. X. 189.

κατὰ ναῦν· κατὰ τάξιν· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς παροιμίας κατὰ ναῦν τὰ ἄρμενα [1]).
κατανδρίζεσθαι· καταπαλαίειν [2]).
καταneανιεύεται· κατισχύει ἢ καυχᾶται [3]).
καταντικρὺ καὶ κατευθύ· τῇ τὰ οἰκεῖα συναγούσῃ ἀποτυπώματα [4]).
κάταντες· καταφερές [5]).
κατάνυται· συντελεῖται [6]).
κατανυγείς· λυπηθείς, μεταγνούς [7]).
κατανωτίσασθαι· ἀντὶ τοῦ κατὰ νώτου φέρειν.
κατᾶξαι· συντρῖψαι [8]).
καταξανεῖ· κατατρίψει [9]).
κατάξεται· καταλύσει [10]).
κατὰ ξυμφοράν· κατὰ συντυχίαν.
καταπέρπερος· [11]).
καταπέλτης· εἶδος κολαστηρίου [12]).
καταπημήνειεν· καταβλάψειεν [13]).
καταπινεύς· τὸ ἐπιορκῆσαι [14]).
καταπεπλησμένον· κατάπλεων.
κατάπλαστον· τὸ περιττόν, προσποιητόν [15]).

---

1) Hinc corrige Hesych. v. *κατανᾶ*. Apud Paroemiographos non invenio.
2) Hesych.
3) Hesych. *κατανεανιευόμενος*, sed solemni vitio iteratur apud eum praepositio in interpretatione *κατακαυχώμενος*.
4) Est glossa Platonica quae pertinet ad Theaet. 194 B, sed conclamata est. Plura apud Schol. Plat. Charmid. 153 A.
5) Cf. Hesych. Editoribus Turicensibus videtur glossa Platonica, quae pertinet ad Tim. 77 D, sed hoc incertum videtur.
6) HSt. IV. 1161 A scribit *κατανύεται*.
7) Cf. Hesych. Fortasse glossa sacra est, vide Genes. 27. 38.
8) Vide an praestet *καταξῆναι*, cf. Polluc. VII. 30.
9) Hesych.
10) Cf. HSt. IV. 1051 B.
11) Porsonus supplet *ὁ χαριεντιζόμενος*.
12) Hes. plura. Fortasse sacra glossa est, Maccab. IV. 8. 12.
13) Hesych.
14) Non sum emendando.
15) Habes exemplum in sexto lexico Bekk. p. 415. 9 e Menandro: *ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτο μὲν*
καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἢ μέθη ποτέ.

καταπλῆσαι· μολῦναι [1]).
καταπλήττεσθαι· κατανίςασθαι [2]).
κατὰ πόδα· παραυτά, κατὰ τάξιν [3]).
καταποντοῦν· καταποντίζειν.
καταπόσον· πλεονάκις [4]).
κατὰ πρέσβιν· κατὰ πρεσβυτερίαν [5]).
καταπροΐξεται· καταφρονήσει, καταπροδώσει· οἷον προῖκα ἐκφύγοι [6]).
κατὰ πρωτείρας· πρωτεῖραι οἱ περὶ εἴκοσιν ἔτη παρὰ Λάκωσι [7]).
καταπύγους· κιναίδους [8]).
καταπύγων· ὁ μέσος δάκτυλος [9]).
καταπύγων· ἀσελγαίνων [10]).
καταπύγων· ὁ λάγνης· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀλφηςῶν οὕτως λεγομένων ἰχθύων ὅτι ἕπονται κατ' οὐράν· .ἡ γενικὴ δὲ καταπύγονος καὶ καταπύγονα ἡ αἰτιατικὴ καὶ αἱ ἄλλαι πτώσεις εὕρηνται· εὕρηται καὶ τὸ θηλυκὸν καταπύγων· καὶ ἡ πρᾶξις καταπυγοσύνη [11]).
καταπυγίζειν· τὸ τὴν πυγὴν ἐπιπολὺ μεταφέρειν ἐν τῷ βαδίζειν.
κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν· κατερραψῴδησεν ἢ κατὰ ςίχον διῆλθεν [12]).
καταρραψῳδήσει· φλυαρήσει [13]).

Hinc facile est intelligere quid sub Codicis lectione περιπεπτὸν lateat, nempe περιττόν: miror viros doctos hoc nondum correxisse.

[1]) Hinc corrige Hesych. v. καταπλάσαι.

[2]) Cf. Hesych.

[3]) Convenit Schol. Plat. Soph. 243 D; cf. Hesych.

[4]) Hesych.

[5]) Codex πρέσβην. Refer ad Plat. Legg. IX. 855 D.

[6]) Fortasse referenda glossa ad Herodt. III. 156. Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 275. 30.

[7]) Cf. Leutschium apud M. Schmidt. ad Hesych. Aetatum nomina debemus Aristophani Byzantio, quem alii deinceps exscripserunt, cf. Nauck. p. 97.

[8]) Hesych. habet καταπύγου, sed uterque lexicographus corruptus videtur, nam καταπύγων in usu est. Sophron tamen apud Athen. 281 E: καταπυγοτέραν.

[9]) Cf. Poll. II. 184; corrige Hesych.

[10]) Codex κατασελγαίνων.

[11]) Explicatio ducta e loco Sophronis apud Athen. VII. 281 E, cf. supra. Codex ἀλφίτων.

[12]) Pindar. Isthm. III. 55.

[13]) Hesych. Codex φλυαρίσει.

κατάρξασθαι τῶν τριχῶν· ἀπάρξασθαι τοῦ ἱερείου [1]).
κατὰ ῥοῦν· κατὰ τρόπον, κατ' εὐθεῖαν [2]).
κατάρρους· τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥεῦμα καταρρέον διὰ μυκτήρων· οἱ δὲ τὴν διάρροιαν οὕτω καλοῦσιν [3]).
κατάρρησις· κατάγνωσις [4]).
καταρρυῆναι· καταπεσεῖν.
κατασείει· καταράττει, καταβάλλει.
κατασεσείκασι· καταβεβλήκασιν [5]).
κατασίνεσθαι· καταβλάπτεσθαι [6]).
κατασκελετούμενα· λελεπτυσμένα, ἐξησθενηκότα [7]).
κατασκήψαντος· ἐμπεσόντος.
κατασκεδάζειν· ἔθος ἦν Θρᾴκιον ἐν τοῖς συμποσίοις ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου ὅσον δύνανται οἱ συμπόται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν· οὕτω Ξενοφῶν ἐν τῷ ζ' τῆς τοῦ Κύρου Ἀναβάσεως· μέμνηται τούτου καὶ ὁ μέγας Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις· καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν λέγει· ἀναςὰς ὡς εὐθὺς συνέπιεν καὶ συγκατεσκεδάσατο αὐτοῦ τὸ κέρας [8]).
κατασκιδναμένη· σκορπιζομένη [9]).
κατὰ σκοπόν· κατὰ τὸ προκείμενον, δέον.
κατασοβεῖται· καταδιώκεται [10]).
κατασοβήσονται· καταδιωχθήσονται.

---

[1]) Aliter Hesych. et Herodian. Pierson. p. 448.
[2]) Cf. Plat. Rep. VI. 492 C.
[3]) Plenius Lex. rhet. Bekk. p. 270. 13.
[4]) Cf. Hesych.
[5]) Vide infra gl. κατέσειε.
[6]) Hesych.
[7]) Cobetus reponit κατεσκελετευμένα. Vulgata certe stare nequit.
[8]) Platonis locus est in Legibus I. 637 E, Xenophontis Anab. VII. 3. 32. Cf. Athen. IV. 151. Cobet. Var. Lect. p. 362. In Xenophontis loco corrigendum est: ἀναςὰς ὁ Σεύθης, tum rectius legitur in Anabasi ipsa συνεξέπιε καὶ κατασκεδάσατο μετὰ τοῦτο τὸ κέρας. Mirum est neminem vidisse quid sub illo ὡς εὐθὺς lateret.
[9]) Hesych.
[10]) Hesych.

καταςοφισθεῖσα· χλευασθεῖσα [1]).
κατασπέρχων· σπουδάζων [2]).
κατὰ ςόμα· κατὰ τὴν ἀρχὴν μεταφορικῶς [3]).
καταςοχάζεται· [κατὰ σκοποῦ βλέπει,] κατὰ σκοποῦ βάλλει [4]).
καταςρέψαντες· τελευτήσαντες.
καταςροφή· τέλος.
κατὰ σχολήν· πρᾴως καὶ λάθρα· οὕτως Ἀριςοφάνης [5])·
κατατεθήπεσαν· κατεθαύμασαν, ἐξεπλάγησαν [6]).
κατατείνας· συντείνας.
κατατείνας ἐρῶ· ἀντὶ τοῦ μακρὸν λόγον διεξελεύσομαι· Πολιτείας β'· διὸ κατατείνας ἐρῶ [7]).
κατάςικτον· χιτωνίσκου γένος· οὕτω Μένανδρος [8]).
κᾆτα τί· εἶτα τί [9]).
κατατομήν· οἱ μὲν τὴν ὀρχήςραν, οἱ δὲ μέρος τι τοῦ θεάτρου [10]).
καταῦσαι· καταντλῆσαι [11]).
καταφαγεῖν· ἀντὶ τοῦ (πάντα) φαγεῖν [12]).
καταφάναι· κατειπεῖν [13]).
κατάφασις· πρόρρησις διὰ συγκαταθέσεως.
καταφάσκει· προλέγει, ἐπινεύει [14]).
καταφερής· οὐχ ὁ ἄσωτος, ἀλλ' ὁ κάτω φερόμενος [15]).
καταφιλοσοφῶν· διὰ τῆς σιγῆς νικῶν [16]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Arist. Acharn. 1188.
[3]) Refer ad Plat. Legg. IX. 855 D. Convenit Schol.
[4]) Hesych. Quae uncinis signavi, διττογραφία sunt.
[5]) Respicitur Eccl. 48.
[6]) Hesych.
[7]) Locus est apud Plat. in Rep. II. 358 D.
[8]) Codex: Κατατικόν.
[9]) Cf. supra gl. κατά.
[10]) Plenius in Lex. rhet. Bekk. p. 270. 21. Cf. Harp. Poll. IV. 123.
[11]) Conf. Hes., fortasse ex Alcmane apud Eustath. p. 1547.
[12]) Supplevi πάντα ex Eust. p. 1631. 59 et Schol. Arist. Pac. 5.
[13]) Hesych.
[14]) Codex ἐπινευ ει syllaba deleta.
[15]) Indidem atque Photius, sua habet Phrynichus p. 439 Lob.
[16]) Similiter Hesych.

καταφορικῶς· σφοδρῶς [1]).

καταφυέν· γεννηθέν [2]).

κατάφωρος· φανερός [3]).

κατὰ χεῖρας· εὐκόλως [4]).

κατὰ χειρὸς ὕδωρ λέγουσιν οὐ κατὰ χειρῶν, οὐδὲ ἐπὶ χεῖρας, οὐδὲ ἄλλως πως· καὶ τὸ ῥᾶςον πάντων καὶ εὐχερέςατον κατὰ χειρὸς ὕδωρ καλοῦσιν· οὕτως Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσιν· Εἰρήνη μὲν πρῶτον ἁπάντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ χειρός [5]).

καταχήνη· κατάγελως [6]).

καταχήνη· καταχάσμησις [7]).

κατάχυσμα· ἐνίοτε τὸ καταχεόμενον κατὰ τῶν ὄψων ὑπότριμμα· καταχύσματα δὲ πληθυντικῶς τὰ παρὰ τὴν ἑςίαν κατασκεδαννύμενα τῶν γαμούντων καὶ τῶν πρωτοθεωρῶν· ταῦτα δ' ἐςὶν ἰσχάδες καὶ πανσπερμία [8]).

καταχύσματα· ἔθος ἦν Ἀθήνησιν, ὅτε νεώνητος οἰκέτης εἰσάγοιτο εἰς τὴν οἰκίαν, τὸν δεσπότην ἢ τὴν δέσποιναν ἰσχάδων καὶ καρύων πλῆθος καταχεῖν αὐτοῦ· ἃ καταχύσματα ἐκάλουν· φασὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πρῶτον πρεσβευόντων καὶ ἐπὶ τῶν θεωρῶν τοῦτο γίγνεσθαι, ὅτε πρῶτον τοῦτ' ἐποίουν [9]).

---

[1]) Hesych. apud quem miraberis ridiculum commentum M. Schmidtii.

[2]) Hesych. Sed novicia forma est καταφυέν.

[3]) Hesych.

[4]) Cf. Hesych. Vide Nauck. Arist. Byz. p. 252.

[5]) In Teleclidis fragmento manifesto vitio Codex habet χειρῶν. Pro ῥᾶςον malim ἄριςον· notum est iocosum dictum quo grammaticus respicit. Primus de locutione κατὰ χειρὸς ὕδωρ dixit Aristoph. Byz. vide Nauck. p. 152. Hinc recepit lexicon comicum, unde fluxit in Photii lexicon; indidem Phrynichus habet Ecl. p. 144, quem exscripserunt Moer. p. 236 et Thom M. p. 510. Nobile est fragmentum Teleclidis apud Athen. VI. 268 B, qui de re ipsa egit IX. 408 B. Plura Cobet. Mnem. IV. 100.

[6]) Cf. gl. seq. Codex κατατέλος.

[7]) Codex καταγχάσμησις. Hesych. Poll. II. 97. Utitur Aristophanes Vesp. 575. Eccl. 630.

[8]) Arist. Plut. 768, alibi apud Comicos, quorum loci recensentur ab HSt. IV. 1308 sq. Corruptum est πρωτοθεωρῶν. Vide Harpocr. et gl. seq. Codex πὰν σπέρμα m. pr.

[9]) Cf. gl. praec. et lex. rhet. Bekk. p. 269. 9.

κατάχυτλον· σκεῦός τι [1]).
καταψαίρουσι· κινοῦνται [2]).
καταψηφίζεται· κατακρίνει [3]).
καταψήχεται· ἀντὶ τοῦ καταψύχεται, τῆς γλισχρότητος χωριζομένης· ἢ καταψᾶται· οὕτως Πλάτων ἐν Τιμαίῳ [4]).
κατεβαυκάλισεν· κατεκοίμησεν [5]).
κατεαγότα· κεκλασμένα [6]).
κατεβρόχθισεν· κατέπιεν [7]).
κατεγγυᾶν· παραδιδόναι.
κατεγγυῶ· ἀνεγγυῶ.
κατεγλώττιζεν· κατεφλυάρει, κακηγόρει, ἐλοιδόρει [8]).
κατεγνυπωμένως· νωθρῶς, ἀνάνδρως· οὕτω Μένανδρος [9]).
κατεδηδοκώς· καταβεβρωκώς [10]).

---

[1]) Eupolis apud Polluc. X. 65.
[2]) Hesych.
[3]) Hesych.
[4]) Plat. Tim. 84 A.
[5]) Sic Codex, sed Hesych. κατεβαυκάλησε, quod praefero. Huc retulerim quod Etym. habet p. 192. 19: κατεβαυκάλισέ με φησὶν ὁ κωμικός, sed numerosius est κατεβαυκάλησέ με. Notissima est Valckenaerii adnotatio de verbo βαυκαλᾶν in Animm. ad Amm. p. 46. Periit vocabulum apud Platonem in libro septimo de Legibus p. 790 D: matres ibi dicuntur κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων et id quidem ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀεὶ σείουσαι, quod medici frementes audient iam apud Graecos moris fuisse. Sed Plato scripsit καταβαυκαλᾶν. Sponsorem habeo Pollucem, qui Platonem certo certius ante oculos habuit cum scriberet IX. 127: τὸ σεῖστρον, ᾧ καταβαυκαλῶσιν αἱ τιτθαὶ ψυχαγωγοῦσαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων. Eodem fortasse respexit Maximus Tyrius Serm. 29. p. 171: καθάπερ αἱ τιτθαὶ τοὺς παῖδας διὰ μυθολογίας βουκολοῦσι, ubi Valck. ll. reponit βαυκαλῶσι. Adi quoque Wyttenb. Ecl. Hist. p. 381.
[6]) Hesych. exponit κατατεθλασμένα.
[7]) Hesych. Respicit fortasse Hermippum apud Athen. VIII. 344 C., cf. Arist. Av. 505.
[8]) Hesych. Quod Codex habet κατηγόρει, correxit Nauckius ad Arist. Byz. p. 179. Respicit Arist. Acharn. 380.
[9]) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 255. 10. Plura HSt. IV. 1044 C.
[10]) Usurpavit Arist. Pac. 388, cf. Hesych. Recentiores dice-

κατέδαρθε· κατεκοιμήθη [1]).
κατεδιήτησεν· κατεδίκασεν [2]).
κατέθεμεν· τὸ κατεθήκαμεν.
κατειργάσατο· κατηγωνίσατο [3]).
κατείρηκεν· κατεῖπεν λάθρα [4]).
κατιλλώπτειν· καταβλεφαρίζεσθαι [5]).
κατειρωνεύεται· μεγαλοφρονεῖ, ὑποκρίνεται, δολιεύεται [6]).
κατειρωνευσάμενοι· καταρραθυμήσαντες καὶ ϛραγγευσάμενοι· ὅθεν καὶ εἴρωνα τὸν ἀργὸν λέγουσι [7]).
κατεκήλησαν· κατεπράϋναν [8]).
κατεκίκλασκε· κατέκλα [9]).
κατέληξεν· κατέπαυσεν [10]).
κατεντευχθέντα· κατεντυχηθέντα [11]).
κατεπερπερεύετο· ἐχαριεντίζετο [12]).
κατεπτήχασιν· συνεϛάλησαν [13]).
κατέρεψεν· ἐϛέγασεν ἢ ἐϛεφάνωσεν [14]).
κατεργάσασθαι· ἀντὶ τοῦ καταπονῆσαι· Θουκυδίδης [15]).

---

bant καταβεβρωκώς, cf. Schol. Plat. Phaed. 110 E, Moer. p. 221 ibiq. Piers., Thom. M. p. 511.

[1]) Codex κατεδάρθη· corr. Cobet. Recte, nam est glossa Platonica ad Apolog. 40 D.

[2]) Hesych. Respicit Dem. adv. Boeot. p. 1013. 21.

[3]) Pollux IX. 153 laudat e Xen. Cyrop. IV. 6. 4. Idem Hes.

[4]) Hesych.

[5]) Hesych. Vocabulo usus est Philemon, interpretatus est Pausanias apud Eustath. p. 206. 26. Cf. supra v. καταμυκτηρίζειν.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Codex ϛρατευσάμενοι.

[8]) Hesych.

[9]) Cf. Cobet. Mnem. VIII. 23.

[10]) Hesych.

[11]) Hesych. HSt. IV. 1324 C affert Theodoreti locum. Etiamsi glossa non referenda sit ad Joh. 7 fin.: κατεντευκτήν, vide glossas sacras, constat tamen eam esse τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας, ut Photius loquitur in Praefatione.

[12]) Hesych.

[13]) Hesych.: κατεπτήχεσαν.

[14]) Dixeris glossam desumtam esse e poeta epico.

[15]) Thucyd. VI. 11 et 33.

κατερειχτά· τὰ ἐρεικόμενα ὄσπρια καὶ σχιζόμενα [1]).
κατεῤῥινημένοις· εὐτελέσιν [2]).
κατέσβη· ἐσβέσθη, ἐπαύσατο.
κατέσεις· λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων [3]).
κατεσκηλητευμένος· ἐξίτηλος, τεταλαιπωρημένος [4]).
κατέσκηψεν· κατέσχεν.
κατεσκληκώς· κατεξηραμμένος.
κατεστιγμένον· πεποικιλμένον [5]).
κατεστόρεσε· κατέστρωσεν.[6]).
κατεστυγημένος· μεμισημένος [7]).
κάτευγμα· κατάρα [8]).
κατευμαρίζων· κατευχειρίζων [9]).
κατευμεγεθεῖν· καταδυναστεύειν [10]).
κατευνάζεται· κατακοιμίζεται [11]).
κατεύχεσθαι· τὸ καταρᾶσθαι· οὕτως Πλάτων [12]).
κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν· ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι· οὕτως Σοφοκλῆς [13]).
κατεφοίνιξας· κατέβαψας [14]).
κατεφύοντο· κατέτρεχον [15]).

---

[1]) Hesych. Codex κατεριχτά et ἐρικώμενα. Refer ad Arist. Ran. 505. Cf. supra v. ἐρειχτῶν.
[2]) Cf. Hesych. et Schol. Arist. Ran. 901, qui κατεῤῥινημένον dixit. Cf. Phryn. Bekk. p. 9. 3.
[3]) Eadem ap. Athen. X. 431 C ad locum quendam Menandri.
[4]) Cobet.: Κατεσκληκώς· κατεσκελετευμένος κτέ.
[5]) Hesych.
[6]) Hes. Respicitur fortasse Hom. Iliad. ω. 798: κατεστόρεσαν.
[7]) Hesych.
[8]) Hesych. κατευγμάτων, quod pertinet ad Eur. Hipp. 1170.
[9]) Hesych. quocum rescribe κατευχερίζων.
[10]) Hesych.
[11]) Cf. Hesych.
[12]) Sic Codex, sed Platonis et Sophoclis nomina transposita, vide gl. seq. Respicitur Soph. Oed. Tyr. 246.
[13]) Imo οὕτω Πλάτων, nempe Rep. III. 393 A, cf. gl. super. Vide M. Schmidt. Didym. p. 96.
[14]) Hesych.
[15]) Cf. Hesych. κατεπιφύει.

κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ· ἀντὶ τοῦ κατεψηφίσαντο αὐτοῦ· καταχειροτονία δὲ καὶ ἀποχειροτονία καὶ διαχειροτονία διαφέρει· καταχειροτονία μὲν γὰρ ἐγένετο οὕτως· ἔλεγεν ὁ κήρυξ (οἷον) ὅτῳ ὁ Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα· εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο (ὃ) πρῶτον γίνεται καταχειροτονία· (ἀποχειροτονία δὲ) ἐγίνετο οὕτως· ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας ἀράτω τὴν χεῖρα· καὶ ἐξέτεινόν τινες καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία· λοιπὸν πάσας ἠρίθμουν τὰς χεῖρας καὶ ἑώρα ὁ κήρυξ πόσαι πλείους εἰσὶν πότερον τῶν φασκόντων αὐτὸν ἀδικεῖν ἢ μή· καὶ ὅσων ἂν ἦσαν πλείους ἀριθμηθεῖσαι, ἐκείνων καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει[1]).

κατέχεσθαι· θεοφορεῖσθαι[2]).

κατορώρυκτο· κατορωρυγμένον ἦν[3]).

κατηβολή· περιοδικὴ νόσος[4]).

κατηβολή· τὸ ἐπιβάλλον[5]).

κατηγορευκότα· κατειπόντα[6]).

κατηγορίας ἔχω· ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμαι. Δημοσθένης περὶ τοῦ ϛεφάνου[7]).

κατήδεσαν· κατῄσχυναν[8]).

κατῆλιψ· μεσόδμη[9]).

---

1) Est glossa Platonica, quod minime putaveris: cf. Schol. Axioch. 368 D. Porsonus supplevit ἀποχειροτονία δέ· ego addidi (οἷον) ὅτῳ et (ὃ) πρωτον, illud cum Schol. Plat. Praeterea Codex habet: ποῖαι πλείους — ὅσαι ἂν ἦσαν πλείους εὑρεθεῖσαι, ἐκεῖ καί — quod correxi.

2) Pertinet fortasse ad Plat. Ion. 533 E.

3) Codex κατεώρυκτο: corr. Cobet. Cf. Phryn. Bekk. p. 20. 2. Moer. p. 240. Infra κατορώρυκται.

4) Fortasse glossa Platonica, cf. Hipp. Min. 372 E. Vide Tim.

5) Codex περιβάλλει. Correxi ope Hesych. qui plura habet, quae itidem leguntur Schol. Plat. Hipp. Min. 372 E. Apud HSt. IV. 1030 D existimatur Schol. Platon. exscripsisse Hesychium: hoc quidem non affirmaverim, si quidem constat utrumque usum fuisse Boethi libello.

6) Hesych. Vide supra κατείρηκεν.

7) Eadem Antiatt. Bekk. p. 102. 11. Demosthenis locum non invenio.

8) Hesych. Supra καταιδεῖ.

9) Hesych. Vocabulo usus est Arist. Ran. 564.

κατηλοίωσεν· οὐχ ἁπλῶς ἀπέκτεινεν, ἀλλὰ ξύλοις παίων, ἀφ' ὧν καὶ πατραλοίας ὁ τὸν πατέρα τύπτων [1]).
κατεχορδεύθη· καθηδύνθη, κατεβομβήθη, ὅλος τῆς χορδῆς γέγονεν [2]).
κατῆλιψ· μεσόδμη [3]).
κατημαξευμένος· τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος [4]).
κατημελής· κατήκοος [5]).
κατηρεφέα· κατεσκευασμένα [6]).
κατηρεφέστερον· κατεσκευασμένον (μᾶλλον) ἢ κατώτερον ἐσκευασμένον [7]).
κατηχθημένος· βεβαρημένος [8]).
κατιαλίζειν· καταδύνειν [9]).
κάτιμεν· κατερχόμεθα.
κατισχνοῦν· καταλεπτύνειν.
κατ' ὄναρ οὐ χρὴ λέγειν· βάρβαρον γὰρ παντελῶς· ἀλλ' ὄναρ καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους καὶ ἐνύπνιον [10]).
κατοκωχή· ἔνιοι ἀντὶ τοῦ κατοχή [11]).
κάτοπιν· ἢ μετὰ ταῦτα ἢ μεταξύ [12]).
κατοιχομένου· νεκροῦ, τεθνεῶτος [13]).
κατοργᾶν· ὑπερακμάζειν [14]).

---

[1]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 270. 27 sed ibi rectius κατηλόησαν et cetera plurali numero. Refero ad Aeschin. de Fals. Legat. § 140.
[2]) Codex τῇ χορδῇ. Corr. Cobet. Mnem. VIII. 23.
[3]) Idem modo habuimus.
[4]) Hesych. Corruptum videtur ἐγγεγυμνασμένος. De vocis scriptura Eustath. p. 1156. 20; 1387. 5; 1636. 26. Res simplicissima est: Iones ceterique veteres omnes dicebant ἅμαξα· Attici ἅμαξα.
[5]) Hesych. Obscurum.
[6]) Cf. Hesych. Dixeris esse epicam glossam.
[7]) Codex κατηρεφον. Correxi ex Hesych.
[8]) Codex καταβεβαρημένος· emendata lectio in Lex. Bachm. Vide quoque Hesych.
[9]) Latet ni fallor κατιταλιάζειν, sed interpretatio non convenit. Fortasse res explicanda e Plat. Legg. VI. 777 C.
[10]) Haec plenius servata a Phrynich. Lob. p. 421.
[11]) Hesych. In Codice κατο in κατα mut. m. pr.
[12]) Cf. Tim.
[13]) Cf. Hesych.
[14]) Hesych.

κατορώρυκται· κατακέχωσται [1]).

κατουλάδα· Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ· Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι· τὴν κατίλλουσαν καὶ καθείργουσαν· καὶ ἐξούλης δίκη, ἡ ἐξείρξεως· οἱ δὲ τῇ πανωλέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ἕλλησιν· οὖλον γὰρ τὸ ὀλέθριον· καὶ ἡ κατὰ πρόθεσις αὔξησιν ἔχει· ἢ ζοφώδη, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ σῶμα γινομένης οὐλῆς· μελάντεραι γάρ· καταιγίδας ἔχουσαν καὶ συστροφὰς ἀνέμων· ἴλλειν γὰρ τὸ συστρέφειν. Ὅμηρος [2]).

κατ' οὐράν· κατόπισθεν, ἐκ τῶν ὀπίσω [3]).

καττύεσθαι· Ὑπερείδης· τὸ ὑποδεδέσθαι, ἀπὸ τῶν καττυμάτων [4]).

καττύεις· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ῥαπτόντων τὰ δέρματα.

καττύει· συρράπτει [5]).

κάττυμα· ἀπάτη, δόλος [6]).

καττύν· ἀπότριμμα δερματίου βαλλόμενον εἰς τὴν σειλειὰν ὅταν μὴ σφίγγῃ [7]).

κατωθούμενος· ἀνατρεπόμενος [8]).

κάτω κάρα· κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχοντα [9]).

κατώλισθον· κατέπεσον [10]).

καθωραΐζεται· σεμνύνεται [11]).

καυνός· ὁ κλῆρος [12]).

---

[1]) Fortasse e Plat. Euthyd. 288 E.

[2]) Codex εἴλλειν. Est adnotatio Pausaniae, cuius verba servata sunt apud Eustath. p. 1769. 52, partim plenius, partim contractius. Hesychius monstrabit Pausaniam sna debere Diogeniano: conferendus est Apoll. Argon. IV. 1695. Alteram partem adnotationis Pausaniae servavit Eustath. p. 947. 5; adde 206. 26.

[3]) Hesych.

[4]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 270. 7.

[5]) Hesych.

[6]) Hesych.

[7]) Hesych. Ex Aristophane affert Pollux X. 166.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych. Arist. Pac. 153.

[10]) Hesych.

[11]) Ordo literarum poscit quod Hesychius quoque habet Ionicum κατωραΐζεται.

[12]) Codex σκληρός. Corr. Cobet. Vide Hesych. et plura apud Schol. Arist. Pac. 1081, qui exemplum e Cratino affert.

καυνάκας· ἔνδυμα ποιόν[1]).
καυρός· κακός· οὕτως Σοφοκλῆς[2]).
καυσία· εἶδος πίλου βαρβαρικοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς τιάρα[3]).
καυςόν· καρπωτόν, ὃ ἐναγίζεται τοῖς τετελευτηκόσιν[4]).
καχλάζει· ταράττεται, φλεγμαίνει, βράττει[5]).
κάχρυς· κριθαὶ πεφρυγμέναι[6].
καχυπότοπος· καχύποπτος· τοπάσαι γὰρ τὸ ὑπονοῆσαι[7]).
Κεγχρεών· τόπος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ ἡ ἀργυρῖτις ἐκαθαίρετο κέγχρος· καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρείων ἀναφερομένη ἄμμος[8]).
κέδρον· οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα[9]).
κεδρίδες· κέδρου καρπός· λέγονται δὲ καὶ ἀρκευθίδες[10]).
κέδροπα· ὄσπρια καὶ οἷον χέδροπα[11]).
κειρύλοι· οἱ ἄρσενες τῶν ἀλκυόνων, οἵτινες γηράσαντες ὑπὸ τῶν θηλειῶν βαςάζονται[12]).
κεκάληκας· καλὸς γέγονας[13]).

---

[1]) Rectius scribetur *καυνάκης*, cf. Hesych. et Poll. VII. 59. Vocabulo usus est Arist. Vesp. 1132.

[2]) Scribe *καῦρος*, cf. Hesych. et HSt. IV. 1383 C. Nauckius reddidit Trachiniis vs. 955, cf. M. Schmidt. Didym. p. 106.

[3]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 269. 19. Similia Eustath. p. 255. 1 et 1399. 3, ubi laudat Pausaniam.

[4]) Hesych. *καυτόν*. Notius est *ὁλόκαυςον*.

[5]) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 271. 3.

[6]) Plura apud Hesych. Photius sua habere videtur ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1835. 41.

[7]) Nunc legitur Plat. Phaedr. 240 E.

[8]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 271. 23. Cf. Harp. Vocabulum vide apud Dem. adv. Pantaen. p. 974. 16.

[9]) Idem Hesych. Cf. Ael. Dion. apud Eust. p. 1390. 50 coll. 1556. 14. Moer. p. 232. Thom. M. p. 520. Adde HSt. IV. 1404.

[10]) Hesych. Respicit Arist. Thesm. 486.

[11]) Hesych. Nauck. ad Arist. Byz. p. 228 legit: *καὶ χέδροπα οἷον χερόδροπα.*

[12]) Plura vide apud HSt. IV. 1518 A. Scriptura *κειρύλοι* pro *κηρύλοι* ducit nos ad Arist. Av. 300. Cf. Eustath. p. 125. 43. M. Schmidt. Didym. 252.

[12]) At Hesych.: *Κεκάλακας· καλὴ γέγονας.* Displicent conamina quae M. Schmidtius recenset: alii videant an res mihi melius cesserit. Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1481. 52 docet Iones dixisse *κήλη* et *κηλήτης*, Atticos *κάλη* et *καλήτης*.

κεκαρυκευμένα· συγκεκρυμμένα [1]).

κεκιβδήλευται· διαβέβληται, κατέγνωσται, ἀποδεδοκίμασται, νενόθευται.

κεκλασμένους· ἰσχύοντας [2]).

κέκλοιο· ἀντὶ τοῦ λέγοις.

κεκμηκώς· κάμνων.

κεκομψευμένος· σεμνὸς ἢ ἀστεῖος ἢ εὐκαλλώπιστος [3]).

κεκοινωνημένοι· κοινὴν ἔχοντες τὴν οὐσίαν, ὥς φησι Λυσίας [4]).

κεκοτυλισμέναι· συνεσπειραμέναι.

κέρκουρος· εἶδος πλοίου βραχέος [5]).

κεκραγμόν· τὴν βοήν [6]).

κεκριγότα· τρίζοντα [7]).

Κεκροπίς· Ἀθηναία [8]).

κεκτώμεθα· κεκτημένοι ὦμεν.

κεκυπτάκασιν· ἀσχολοῦνται.

κεκωδωνισμένος· ἐξητασμένος· ἀπὸ τῶν τοὺς φύλακας διὰ τοῦ κώδωνος ἐξεταζόντων· καὶ διακωδωνίσαι τὸ ἐξετάσαι· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν [9]).

Κάλη, vel si mavis κήλη quo postea reditum est, legitur apud Medicos et designat tumorem, in scroto praesertim. Ab hoc vocabulo desumtum esse suspicor verbum κηλᾶν vel Attice καλᾶν, h. e. illo vitio laborare. Hinc legerim: κεκάληκας· καλήτης γέγονας, e comoedia opinor, nam utebantur istiusmodi conviciis, vide Synes. p. 160 B, quem locum HSt. debeo: ἐκάλουν ἀλλήλους οὐκ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀτυχημάτων, ὁ χωλός, ὁ κηλήτης, ὁ ἀριστόχειρ, ὁ παραβλώψ. Aelium Dionysium describit Phrynichus Bekk. p. 47. 21.

1) Mira interpretatio.

2) Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; pro ἰσχύοντας scribendum videtur ἰσχιάζοντας, quod quid sit Photius supra docuit.

3) Cf. Hesych. κεκομψευμένης.

4) Nusquam invenio. Rectius iudico quod Lex. rhet. Bekk. habet: κεκοινωμένοι.

5) Cod. κεκοῦρος. Corr. Cobet. Conv. Lex. rhet. Bekk. p. 272. 30.

6) Cf. Phryn. 337 Lob. Moer. p. 226. Thom. M. p. 522.

7) Hesych. Κεκριγότες apud Arist. Av. 1521.

8) Sic Cobet. Codex: Κεκρόπη· Ἀθηνῆ.

9) Arist. Ran. 722. Lysistr. 486. Paullo aliter Hesych.

κεκωφῶσθαι· κωφὸν γεγονέναι [1]).
κελαδοῦσιν· ἠχοῦσιν.
κελέοντες· ἰσόποδες· καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα [2]).
Κελεός· οὗ αἱ θυγατέρες ὑπεδέξαντο τὴν Δήμητρα ἐν Ἐλευσῖνι.
κελενδρύονα· κιχήσιππον· ἀπὸ τοῦ κελέοντος καὶ τῆς δρυὸς, ὡς μακρὸν καὶ δασύ [3]).
κέλευθος· ὁδός· ἀπὸ τοῦ κέλλειν ὅ ἐστιν εἰς τοὔμπροσθεν ἰέναι· ὅθεν καὶ ἐξώκειλεν ὅ ἐστιν ἔξω τοῦ κέλλειν γέγονεν [4]).
κέλης· τὸ λῃστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος.
κέλυφος· τὸ λέπυρον τοῦ ᾠοῦ [5]).
κελύφανα· τὰ λεπίσματα τῶν τραγημάτων [6]).
κελωρύειν· βοᾶν [7]).
κένανδρον· κενὸν ἀνδρῶν [8]).
κενέβρεια· ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσιν· καὶ τὰ θνησιμαῖα [9]).
κενεμβατεῖν· εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν [10]).
κένκω· πεινῶ [11]).
κενταυρικῶς· ἀγροίκως [12]).

---

[1]) Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 62.

[2]) Excerptum ex Aelio Dionysio quem vide apud Eustath. p. 884. 15. Cf. Hesych. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 271. 17.

[3]) Similia Hesych. Sed glossam non intelligo.

[4]) Codex: ὅθεν καὶ ἔξω κέλης τὸ λῃστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος κεῖλεν: de hac interpolatione dixi in Prolegomenis p. 165.

[5]) Codex λέπιον.

[6]) Hesych. Ammon. p. 81.

[7]) Hesych.

[8]) Codex ἄνδρα. Corr. Gaisford. cf. HSt. IV. 1429 C. Indidem atque Photius Phryn. Bekk. p. 46. 9, sed plura servavit.

[9]) Hes. Erotian. in v. Phryn. Bekk. p. 43. 17. Copiis HSt. adde Herodian. Pierson. 466. Vocabulo utitur Arist. Av. 538, ubi Schol. laudat Aristophanis fragmentum quod plenius legitur apud Erotianum: οὐκ ἔσθ' ὃ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι, καλεῖ με. Scholiast. Arist.: οὐκ ἔσται κενέβρειον ὅταν θύσῃς. Emendat Cobetus: οὐκ ἔσθω κενέβρειον· ὅταν θύσῃς τι κάλει με.

[10]) Hesych. Cf. Phot. v. σκαιεμβατεῖν.

[11]) Glossa obscura de qua emendanda G. Dind. dixit ad HSt. IV. 1482 A.

[12]) Hesych. Respicitur Arist. Ran. 38.

κενοφροσύνη· ἡ ματαιοφροσύνη.
κένταυρον· τὸ μόριον ἢ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· οὕτω Θεόπομπος [1]).
Κεντριάδαι· πατριὰ κηρύκων [2]).
κεντρότυπος· μοχθηρός [3]).
κεντυρίων· ἑκατόνταρχος [4]).
κενῶν φάους· τυφλῶν [5]).
κέοιτο· ὑπάρχοι [6]).
κέπφος· εἶδος ὀρνέου ὀξύτατον [7]).
Κεραμεῖς· δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς [8]).
Κεραμεικαί· πλατεῖαι πληγαί· τοὺς γὰρ ῥαθύμως τρέχοντας τύπτουσιν [9]).
Κεραμεικός· ὁ τόπος ἐν ᾧ αἱ πόρναι [10]).
κέραμος· οἱ μὲν τὰ κεράμια· ἀφ' οὗ καὶ κεραμεύς· οἱ δὲ τὰς ὀπτὰς πλίνθους [11]).
κεραννύασι· κιρνᾶσιν· Ὑπερείδης [12]).

[1]) Idem invenit Eust. p. 1910. 10 apud veteres, qui itidem Theopompum laudabant.

[2]) Cf. Hesych. Malim φρατριά.

[3]) Hesych. At vocabulum κεντρότυπος recentiorum est. Scribe κέντρων· κεντρότυπος, μοχθηρός, ut referatur ad Arist. Nub. 449.

[4]) Hesych. Glossae Romanae apud Photium, non admodum multae, interpolatae videntur.

[5]) Hesych.: κενὸν φάους· τυφλῶν. Videtur subesse fragmentum e poeta quodam, sed ludit nos vana imago: confer Hesych. v. κνέφας et videbis haec superesse ex inepta quadam etymologia. Adi quoque Hesych. v. κένεθας.

[6]) Codex ὑπάρχοι.

[7]) Plura Hesych. Lex. Bachm.: εἶδος ὀρνέου ὀξυτάτου· γρ. ὀξυόπου. Vocabulo usus est Aristophanes, Plut. 912. Pac. 1067.

[8]) Codex Κεραμίς. Plura Harpocr.

[9]) Codex Κεραμικαί. Plura Hes. et Schol. Arist. Ran. 1093.

[10]) Codex Κεραμικαί. Cf. Hes. Convenit Schol. Plat. Parmenid. 127 C. Brevius: Lex. rhet. Bekk. p. 275. 19.

[11]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 271. 14. Aliter Hesych. Adnotatio Cyrilli Voss. quam M. Schmidt. ad Hesych. exscribit, pertinet ad Iliad. ε. 387.

[12]) Cod. κεραννύουσι· κέρνουσιν. Confer Antiatt. Bekk. p. 105. 5. Nempe hoc voluit, Atticos non tantum dixisse κιρνᾶσι, quae aliorum doctrina fuerit, sed etiam κεραννύασι, quod confirmabat Hyperidis exemplo.

κέρας· τὸ τοῦ πολέμου μέρος καὶ τόξον [1]).

κέρας, κέρως, κέρᾳ· ἐπὶ τῆς παρατάξεως. Θουκυδίδης η΄· τοῦ εὐωνύμου κέρως· ἐν τῇ αὐτῇ· καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρᾳ· καὶ ἐν πᾶσιν οὕτως [2]).

κεραμικὴ μάστιξ· ὀστρακισμός [3]).

κερασβόλα· τὰ σκληρὰ καὶ ἐν τοῖς πυροῖς καὶ ἐν τοῖς ὀσπρίοις συμφυόμενα, τῇ μὲν χροιᾷ μέλανα, στρογγύλα δὲ καὶ ἰσομεγέθη κέγχροις· ἃ συνεψόμενα τοῖς ὀσπρίοις οὐ τήκεται· εἴρηται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ τὴν κατασπορὰν καὶ τὸ ἄροτρον τοῖς κέρασι τῶν βοῶν βεβλῆσθαι καὶ ἀντιτύπτειν· ὅταν οὖν λέγῃ κερασβόλους, τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ σκληροὺς καὶ μὴ πειθομένους τοῖς νόμοις φησίν [4]).

κερασφόρος· κερατοφόρος [5]).

κεραυνός· ἱμάτιον ποιόν [6]).

κέραμον· λέγεται ἐπὶ τῶν λεκανίδων· αὗται δ' εἰσὶν αἱ λεκανίδες κεραμεαῖ παραπλήσιαι τῇ κατασκευῇ κρατῆρι, ἃς νῦν ὀψοδόκας αἱ γυναῖκες καλοῦσιν· ἀρώματα οὖν εἰς ταύτας ἐμβάλλουσι καὶ σήμονας· κομίζουσι δὲ αὐτὰς αἱ νύμφαι εἰς τὰς τῶν νυμφίων οἰκίας [7]).

Κερβέριοι· οἱ παρ' Ὁμήρῳ Κιμμέριοι· τὴν δὲ πόλιν οἱ μὲν Κίμμερον, οἱ δὲ Κερβερίαν [8]).

κερδίας· κερδοσύνης, φιλοκερδίας [9]).

---

[1]) Cf. Hesych.

[2]) Thuc. VIII. 42 et 25. Noli dubitare glossam Aelio Dionysio tribuere.

[3]) Plura Hesych. Cf. eundem v. Κερκυραία μάστιξ. Nauck. Arist. B. 239.

[4]) Fere iisdem verbis Schol. Plat. Legg. IX. 853 D. Recte Kusterus scribit: ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν σπορὰν καὶ τὸν ἄροτον.

[5]) Hesych. Fortasse glossa Platonica, Politic. 275 C.

[6]) Hesych κεραύνιος.

[7]) Cf. Photius infra v. λεκανίς. Vide copias HSt. V. 177. Miror illud σήμονας.

[8]) Cf. Hesych. Apud Homerum de scriptura dubitabatur, cf. Schol. Odyss. λ. 14; hinc alii probarunt Κερβέριοι, quod tradit Etym. M. p. 513. 43, nempe Sophocles et Aristophanes. Huius locus exstat Ran. 187, ubi vide Scholia.

[9]) Cf. Hesych. v. κερδέα.

κερκίς· Φυτὸν αἰγείρῳ ὅμοιον [1]).

Κερκῖται· *ἔθνος Ἰνδικόν, ὃ χρῆται μικρῷ πηδαλίῳ ὃ καλεῖται κερκέτης* [2]).

κέρκος· ἡ οὐρά [3]).

κερκώπη· τέττιγι παρόμοιον ἕνα Φθόγγον προϊέμενον [4]).

κέρκωπες· πανοῦργοι, δόλιοι, ἀπατεῶνες, κόλακες· οἳ καθάπερ ἡ ἀλώπηξ τοὺς θηρατικοὺς κύνας ἀπατᾷ, τοὺς ἁπλουςέρους Φενακίζουσι τῇ κέρκῳ τῷ λόγῳ [5]).

κερκωπίζοντες· χλευάζοντες, μωκίζοντες ὡς οἱ πίθηκοι [6]).

κέρκωψ· ἀπατεών· ἢ καὶ γένος πιθήκου [7]).

κερματίζει· εἰς λεπτὰ διαιρεῖ [8]).

κερουτιᾶν· γαυριᾶν [9]).

κεροβάτας· ὁ Πάν· *ὅτι κέρατα ἔχει ἢ κερατίνας βάσεις* [10]).

κερουτιασμός· ἀπὸ τοῦ κόρου λέγουσιν [11]).

κέρχανα· τὰ ἐντάφια [12]).

κέρχνει· τραχύνει [13]).

κερχνής· ὄρνεον [14]).

---

1) Cf. Hesych.

2) Codex *μακρῷ*· cf. Hesych. Idem argumentum attigit Pausan. apud Eustath. p. 1221. 28.

3) Hesych. Mira est adnotatio Antiatt. Bekk. p. 103. 6.

4) Hesych. Videtur adnotatio Pausaniae, cf. Eust. p. 396. 1, cf. Alexid. apud Athen. IV. 133 B. Attigit idem argumentum Aelius Dionysius, cf. Eustath. p. 229. 25. Infra v. *τιτιγόνιον*.

5) Codex *τῶν λόγων*. Restitui elegantiam quae recentioribus quoque in deliciis erat. Ad rem cf. Hes. Harp. Suid. Zenob. 5. Plura congesta videbis ab HSt. IV. 1476 D.

6) Cf. Hesych. Eustath. p. 1669. 60. Zenob. 440.

7) Coll. vocc. *παιπάλημα* et *παλίμβολος* glossam retulerim ad Aesch. de F. L. § 40, ubi cf. Schol.

8) Plato aliquoties: vide praeterea Phryn. Bekk. p. 47. 24. E Photio corrige Hesych.

9) Cf. Hesych. Usurpavit Arist. Eq. 1343.

10) Cf. Hesych. Ex Arist. Ran. 230. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 77. 249.

11) *Κόρου* manifesto corruptum. Codex *κερουτασμός*.

12) Mirum. Alia Hesych.

13) Hesych. Utitur Hippocrates. Codex *κερχνει*. Pors. *κερχνοῖ*.

14) Cf. HSt. IV. 1484. B.

κέρχνος· τραχύ τι ἐν τοῖς ἐνωτίοις [1]).
κέρχνω· πίνω [2]).
κεςός· ὁ διακεκεντημένος καὶ διαπεποικιλμένος ἱμάς· οἷον ἔνδυμα Ἀφροδίτης· καταχρηςικῶς δὲ καὶ πάντα τὰ τῶν γυναικῶν φαντασιώδη ἐνδύματα.
κεςρεῖς νήςεις· ἐκάλουν κεχηνότας καὶ πεινῶντας· λαίμαργοι γὰρ οὗτοι οἱ ἰχθύες· καὶ ἡ παροιμία· κεςρεὺς νηςεύσεις· εἴρηται ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων μέν, ἧττον δὲ φερομένων διὰ τοῦτο αὐτό· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ ἰχθύος· οὗτος γὰρ πάντων τῶν ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων μόνος ἀπέχεται· νέμεται δὲ ἰλύν, ὡς Ἀριςοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῴων· καὶ δῆλον ὅτι ταλαιπωρεῖ καταδυόμενος εἰς τὴν ἰλὺν καὶ ἧττόν τι φέρεται [3]).
Κίσκος· ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Νοῦς ὄνομα· διόπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας κίσκον φασὶν οὐκ ἔχειν [4]).
κέςραν· τὴν μύραιναν [5]).
κεςρίνους· τὰ τεμάχη τῶν ἰχθύων [6]).
κευθμώνων· κρυπτῶν τόπων, ἐνδοτάτων.
κεφάλαιον· παραλαμβάνεται ἐπ' ἐπιγράμματος καὶ λόγου καὶ ἀργυρίου· οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον [7]).
κεχαρισμένως· εἰς χάριν αὐτῶν πάντα ποιεῖν [8]).

---

1) Cf. HSt. IV. 1482 extr.

2) Cf. HSt. IV. 1482 A. Supra κένκω. M. Schmidtius: κέρχνῳ· πίνῳ, quod non satis intelligo.

3) Codex Κέςρεις· νήσας ἐ. De pisce vide quae Athen. congessit VII. 307 C, de proverbio Zenob. 352, ubi in verbis: τοιοῦτον γάρ ἐςιν ἄπληςον ὁ κεςρεύς, ὡς ἐκ τούτου τοὺς κεχηνότας καὶ *πίνοντας* κεςρεῖς ἔλεγον, malo πεινῶντας.

4) Codex κεσκότην· πόλις. Mox κίσχον. De hoc proverbio cf. Hesych. c. novissimo interpr. Zenob. 351. Diogen. 452. Photius sua habet e Pausania, quod patet coll. Eust. p. 1392. 19.

5) Arist. Nub. 338: κεςρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν· cf. Polluc. VI. 50: σφύραινα ἣν καὶ κέςραν ἐκάλουν. Hinc rescribo: κεςρᾶν· τῶν σφυραινῶν.

6) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 271. 26.

7) Demosth. Aphob. § 7. Aeschin. Ctes. § 240.

8) Pertinet ni fallor ad Plat. Phaedr. 273 E.

κεχειρωμένοι· ἡττημένοι [1]).
κεκήληται· καταπεπράϋνται [2]).
κεχήνη· κεχηνὼς ἤμην· ὡς τὸ ᾔδη ᾔδειν [3]).
κεχηνότες· χαυνῶς ὁρῶντες [4]).
κεχραμμαίνειν· πικραίνεσθαι ἢ τοὺς ὀδόντας συγκρούειν [5]).
κεχρησμῳδημένων· μεμαντευμένων [6]).
κηδεμονία· πρόνοια· καὶ κηδεμών· φροντιστής, προνοητής [7]).
κηδεστής· ὁ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖος ἢ πενθερός [8]).
κηδεύειν· φροντίζειν ἢ θάπτειν [9]).
Κηκείδης· διθυραμβοποιητὴς ἀρχαῖος [10]).
κήθια· ὀξύβαφα οἷς κυβεύουσιν [11]).
κήθιον· πλεκτόν τι σύστομον, εἰς ὃ ἐντιθέντες τοὺς ἀστραγάλους βάλλουσιν [12]).
κηκάζειν· κακολογεῖν [13]).
κηλῖδες· σπίλοι [14]).
κήλησις· πειθὼ μετὰ τέρψεως.
κηλίς· ῥύπος, μῶμος, μομφή, ἕλκος, οὐλή [15]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Codex κεχήληνται. Corr. Cobet. Mnem. VII. 478.
[3]) Arist. Acharn. 10.
[4]) Arist. Ran. 990.
[5]) Nisi omnia me fallunt, latet τετρεμαίνειν, quod aliquoties scribitur τετραμαίνειν apud Aristophanem, Hippocratem et Athenaeum. Itidem Hesych. scribit τετραμαίνει. Satis convenit Hippocr. p. 663. 22: τὰ ἄκρα ψύχονται καὶ τετραμαίνουσι, cf. HSt. VII. 2087 extr.
[6]) Hesych.
[7]) Plat. Rep. V. 463 D.
[8]) Codex ἐπιγαμβρίαν.
[9]) Saepe Tragici. Cf. Hesych.
[10]) Codex Κηδίδης. Ex Arist. Nub. 981. Cf. HSt. IV. 1511 B.
[11]) Cf. Hesych. et gl. seq.
[12]) Plura vide apud HSt. IV. 1510 C. Perperam Hesych. scribit κήθεια· Hermipp. apud Schol. Arist. Vesp. 674: καὶ πρὸς κύβους ἔστηκ' ἔχων τὸ κήθιον.
[13]) Habet Lycophr. 1386.
[14]) Cf. Phryn. p. 28 Lob.
[15]) Codex μορφή· emendata lectio in Lex. Bachm.

κηλούμενος· θελγόμενος, τερπόμενος· οἷον αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις [1]).
κημός· εἶδος χαλινοῦ ἢ φιμός [2]).
κημός· πλέγμα κωνοειδὲς δι' οὗ καθιᾶσιν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον εἰς τὸν κάδον· καὶ τὸ τοῖς ἵπποις ἐπιτιθέμενον· καὶ γυναικεῖον προκόσμημα· καὶ αἱ αὐλητικαὶ φορβειαί· καὶ κρίκου τι γένος· καὶ πόα τις· καὶ ὀσπριόν τι παρὰ Θρᾳξίν [3]).
κίνυγμα· σκιὰ καὶ εἴδωλον [4]).
κῆπος· κουρά τις ἐπὶ καλλωπισμῷ διαβαλλομένη [5]).
κῆπος· γυναικὸς αἰδοῖον [6]).
κῆπος καὶ παράδεισος διαφόρως παρ' αὐτοῖς λέγεται [7]).
κήπουρεύμα· τὸ ὕδωρ τοῦ κηπουροῦ εἰς ἄρδευσιν πεποιημένον [8]).
κηρῖναι· μάστιγες γίνονταί τινες οὕτως ὡς οἱ κηρίωνες· εἰ μὴ ἄρα αἱ διπλαῖ ἢ αἱ πύξιναι [9]).
κηρίῳ βύσαι· αἱ ὑποβαλλόμεναι κηρίον ἐπετίθεσαν τοῖς παιδίοις ἵνα μὴ βοᾷ [10]).
Κηρυκίδαι· γένος Ἀθήνησιν [11]).

---

[1]) Codex φλεγόμενος· corr. Cobet. Turicenses referunt ad Plat. Menexen. 235 A.

[2]) Vide gl. seq.

[3]) Codex κωμοειδές — φορβαιαι. Paulo aliter Lex. rhet. Bekk. p. 275. 25. Plura vide apud Schol. Arist. Eqq. 1147 et Hesych. qui rectius περιτιθέμενον. Alia in Lex. rhet. p. Phot. p. 671. 12. Aristophanis Scholiasta nunc memorabili exemplo ostendit qualem iacturam fecerimus et quam exilia supersint e doctis Alexandrinorum commentariis.

[4]) Cod. κήνυγμα et ita quoque Hesych. Ex Aesch. Prom. 157.

[5]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 907. 40. Hesych. Schol. Arist. Av. 806. Poll. II. 29. IX. 13. Schol. Eur. Troad. 1165, unde patet de hoc vocabulo egisse Eratosthenem.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Cf. Polluc. IX. 13. Pertinere videtur ad eam disputationem Aelii Dionysii, quam Eust. excerpsit p. 1853. 60. Malim legere παρ' Ἀττικοῖς.

[8]) Sic Codex, sed Lex. rhet. Bekk. p. 271. 28 κηπούρευμα. HSt. IV. 1521 B mavult κήπου ῥεῦμα.

[9]) Codex διπύξιναι. corr. Dobr. Glossam non prorsus intelligo; cf. Hesych. in v. et v. Κερκυραία μάστιξ.

[10]) Cf. Hesych. Refer ad Arist. Thesm. 503.

[11]) Articulus antiqui correctoris.

κηρκίνει· τήκει, πρὸς φθορὰν ἄγει [1]).
κημοῦν· φιμοῦν, χαλινοῦν [2]).
κηρύκαιναν· γυναῖκα κηρύττουσαν λέγουσιν [3]).
κήτειον· λάχανον ἀνθερίκῳ ὅμοιον [4]).
κίτταν· τὴν περὶ τὸν στόμαχον τῶν κυουσῶν γυναικῶν διάθεσιν· καὶ τὸ ὄρνεον ὁμοίως καλοῦσιν [5]).
κηφήν· ἀργός, ἀπρόκοπος, μετέωρος [6]).
κιλλόν· χρῶμα ὑπόφαιον [7]).
κιβαδες· ἡμέραι [8]).
κιβδηλιᾶν· ὠχριᾶν [9]).
κιβδηλιῶντας· ὠχρούς [10]).
κίβδωνες· οἱ μετάλλειοι [11]).
κίβδηλον· οὕτως ἐκάλουν τὸ νόθον καὶ ἀδόκιμον νόμισμα καὶ παρακοπέν. Νόμων ια'· ὁ μὲν δοῦλος φερέσθω τὸ κιβδηλευθέν· κίβδηλον μέν ἐστιν ὅταν ἔχῃ ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, ᾖ δὲ μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ [12]).
κιβωτός· λάρναξ, κίστη [13]).
κιγκλίζει· σαλεύει, μοχλεύει, ἦχον ποιεῖ, κινεῖ [14]).
κιγκλίς· ὁ τοῦ δικαστηρίου κάγκελλος, ἤτοι τοῦ ἱεροῦ οἴκου [15]).

---

1) Cf. Hesych. et Prolegg. p. 7.

2) Codex κημᾶν. Κημὸς apud recentiores dicebatur χάβος ut novimus e Schol. Arist. Eq. 1147; hinc vide an pro χαλινοῦν reponi debeat χαβοῦν et supra χάβου pro χαλινοῦ.

3) Codex κηρυκίνην. Refero ad Arist. Eccl. 713.

4) Hesychius vocabulum hoc sensu e Cratino laudat. Cf. HSt. IV. 1537 A.

5) Codex κήτταν. Cf. Hesych. HSt. IV. 1583.

6) Lex. Bachm. ἄπρακτος pro ἀπρόκοπος. Est fortasse glossa Platonica, cf. Legg. X. 901 A, alibi.

7) Codex κίαλον. Corr. Dobr. Vide infra. Hes. Poll. VII. 56.

8) Schleusnerus coniicit κυνάδες.

9) Hesych.

10) Plura Hesych.

11) Cf. Moer. p. 239.

12) Apparet esse glossam Platonicam mutilam, cf. Plat. Legg. XI. 917 D.

13) Hesych.

14) Cf. Hesych. Plura HSt. IV. 1544. Schol. Theocr. V. 117.

15) Lex. rhet. Bekk. p. 271, 34. Hes. Poll. VIII. 124. Harp.

κίγκλος· ὄρνεον τὴν ὀσφὺν πολλὰ κινοῦν, ὅ τινες σεισοπυγίδα καλοῦσιν, σφόδρα λεπτόν· καὶ ἡ πτωχότερος κίγκλου παροιμία, ᾗ κέχρηται Μένανδρος Θαΐδι [1]).

κίδαρις· περίθεμα κεφαλῆς ἢ ἐκ τῆς τριχὸς ὕφασμα, ἤτοι εἶδος καμελαυκίου, ὃ καὶ τιάρα νοεῖται· τινὲς δὲ κίταριν λέγουσι περικράνιον πίλινον ἢ ϛέφανον ἢ φακιόλιον ἢ πῖλον βασιλικὸν Περσῶν ἢ τὸ ϛρόφιον ὃ οἱ ἱερεῖς φοροῦσιν [2]).

κιλίκιοι τράγοι· ἀντὶ τοῦ δασεῖς [3]).

κιγχάνειν· τὸ ἐπεξιέναι· οὕτως Σόλων [4]).

κιδάφη· ἀλώπηξ [5]).

κιδαφίων· πανοῦργος, δόλιος· κιδάφη γὰρ ἡ ἀλώπηξ· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν κιῶν [6]).

κίθαρος· ἰχθὺς ποιός· λέγεται καὶ τὸ ϛῆθος [7]).

Κιθαιρών· ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ [8]).

κίκκαβος· ὠνοματοπεποίηται τι νομισμάτιον ἐν Ἅιδου [9]).

κίκκασος· ὀβολοῦ ὄνομα [10]).

κικκαβίζειν· τὴν τῶν γλαυκῶν φωνὴν οὕτως καλεῖ Ἀριϛοφάνης [11]).

Κιλλικῶν· ἐπώνυμον Ἀχαιοῦ τοῦ Μέροπος ἀπὸ τροφοῦ Κιλίσσης,

---

[1]) Codex *σισοπ.* sed *σι* ex em. alius, ut videtur; tum 2 vel 3 litt. erasae post *καλοῦσιν*, et post *θαΐδι*. Primo *θαϊδίαι* forsan. Sic Dobr.

[2]) Codex *καλαμαυκίου — κίδαριν λέγουσι*. Grammatici fortasse invenerunt in comoedia quadam, cf. Phot. v. *τιάρα* et *κάνδυς*. Similia Hesych. et partim eadem Gloss. Provv. Salom. p. Cyr. Voss. cf. III. Esdr. 3. 6.

[3]) Codex *κιγκιόπραγοι*, quod vv. dd. certatim correxerunt. Emendate Etymologus. Diogen. 454.

[4]) De forma verbi egit HSt. IV. 1590 extr.

[5]) Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 117.

[6]) Articulo absoluto versus spatium in Codice. Quae desunt vide apud Hesych.

[7]) Convenit Hesych.

[8]) Addit manus typographiae initiis non antiquior, *τὸ καλούμενον καρύδης*. Cf. Prolegg. p. 7.

[9]) Recte Dobr. Refer ad Pherecratem, vide Polluc. IX. 83 et Phot. *ὀβολοῦ χίμαιρα*.

[10]) Editores Thes. IV. 1551 D malunt *βόλου*, cf. Hesych. v. *κίγκασος*.

[11]) Arist. Lysistr. 760. Codex *γυναικῶν*.

ὅς τὴν πατρίδα Μίλητον προὔδωκε τοῖς Πριηνεῦσι καὶ τὸν βασιλέα στρατηγῶν· ἢ παρόσον Κίλικες διεβέβληντο ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ ὠμότητι διὰ τοῦτ' ἐκλήθη Κιλλικῶν· Φερεκράτης· Ἀεί ποθ' ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ' οἱ θεοί [1]).

Κιλίκιος ὄλεθρος [2]).

Κιλικισμόν· Θεόπομπος ὁ ἱστορικὸς τὸν ἐκ παρανομίας φόνον λέγει [3]).

Κιλικίους· τὰς πικρὰς τιμωρίας οὕτως ἐκάλουν [4]).

Κιλλεία· πρὸς τῷ Ὑμηττῷ δασύ· οἱ δὲ κρήνην· Καλλίστρατος δὲ ἄγριον λάχανον τραχύ· Εὐφρόνιος δὲ τὰ ἀκανθώδη τῶν ἐχίνων [5]).

Κιλλικύριοι· ἐν Συρακούσαις τινὲς ἐκλήθησαν, οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων μέρος καταλαβόντες τοῦ πολιτεύματος, οἷον Εἵλωτες καὶ Πενέσται τινές [6]).

Κίλικι λιμῷ· ἀντὶ τοῦ ὀλέθρῳ· καὶ Κιλικισμούς· τοὺς ἔκ τινος παρανομίας φόνους [7]).

κιλλόν· χρῶμα παρὰ τὸ φαιόν [8]).

κιμβικεία· σκιφία ἢ μικρολογία ἢ διαστροφή [9]).

κίμβικας· καὶ κικκάβους· τοὺς αἰσχρούς [10]).

κιμμερικόν· εἶδος χιτωνίσκου· οὕτως Ἀριστοφάνης [11]).

---

[1]) Codex Κιλίκιον — Μέρωπος — Κιλίκων. Rectius Hes.: τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς. Glossa pertinet ad Arist. Pac. 363 ubi vide Schol. — Muellerus in fragment. Hist. II. p. 534 omnia de eo collegit. Adde Schneidewinum ad Zenob. 3.

[2]) Interpretatio excidit quam pete ex Hes. Cf. Zenob. 353. In Codice sesquiversus spatium.

[3]) Suid. scribit παροινίας.

[4]) Hesych. Zenob. 353.

[5]) Desumtum e comoedia, cf. R. Schmidt. p. Nauck. Arist. Byz. p. 24. Sed miror neminemdum sustulisse vitium: nempe σελίνων pro ἐχίνων scribendum est. Contrarium vitium in Lex. rhet. Bekk. p. 318. 20: ὡς σέλινος ἀναβάλλει τὸν τόκον· imo ἐχῖνος.

[6]) Cf. supra, ubi perperam scribitur Καλλικύριοι. Photius habuit ex lexico rhetorico. Codex καταβαλ. — πενέσται.

[7]) Hesych. fere eadem. Codex κιλικιαίνω — κιλικίσους.

[8]) Supra perperam κίλλον.

[9]) Codex Κιμβικα· σφιλία ἢ μέλισσα· ἡ μικρ. De hac glossa emendanda satisfaciet HSt. IV. 1536 D.

[10]) Non intelligo αἰσχρούς· melius γλίσχρους. Vel si mavis λίσχρους, quam formam Photius infra habet. Cf. Dobr.

[11]) Quod reddendum ducit Arist. Lys. 52 pro κιμβερικόν G. Dind. apud HSt. IV. 1557 B.

·Κιμώνεια· ἐρείπια Ἀθήνησιν ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπεραίνοντο [1]).
κιναβευμάτων· πονηρευμάτων [2]).
κινάβρα· μικρολογία· οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα· οἱ δὲ τὴν τῆς ἀλώπεκος σόβην [3]).
κιναβρεύεσθαι· τὸ σκευωρεῖσθαι [4]).
κίναιδος· ἀσελγής, μαλακός.
κιναθισμόν· οἱ μὲν τὴν κίνησιν ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ τὸν θησαυρισμὸν κίναθον καλοῦσιν.
κιμβάζειν· στραγγεύεσθαι [5]).
κίνδαξ· κινδυνος [6]).
κίνδας· εὐκίνητος [7]).
κινδαψός· ὄργανον ποιόν [8]).
κίνδυνον ἀναρρῖψαι λέγουσι μεταφέροντες ἀπὸ τῶν κύβων [9]).
κινεῖ· οἷον ἐρεθίζει· λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὸ ἀρτριᾶν καὶ ἀκίνητον τὸν ἀναρότριατον [10]).
κινύρεσθαι· ὀδύρεσθαι [11]).
κιξάλλας· τοὺς ἐν ὁδῷ λῃστάς [12]).
κίρκον· ἱέρακα ἢ οὐρὰν ἢ κωπηλάτην [13]).

---

[1]) Respicitur Cratinus, cuius fragmentum servavit Schol. Vindob. Luc. Alex. c. 4. Cf. HSt. IV. 1558 C et M. Schmidt. ad Hesych.

[2]) Ex Aristophane, cuius locum habet Lex. rhet. Bekk. p. 415, quem viri docti conjiciunt haud sine specio desumtum esse ex alteris Thesmoph. Habet quoque Hesych.

[3]) Haec nusquam alibi. Quid alii de voce *κινάβρα*, congessit HSt. IV. 1559.

[4]) G. Dind. ad HSt. mavult *κιναβεύεσθαι*.

[5]) Hesych. Alia forma *ὀκιμβάζειν* apud Hesych. Vide infra *σκιμβάζειν*. Codex *κινβάζειν· στραγεύεσθαι*.

[6]) Cf. HSt. IV. 1562 B. M. Schmidt.: *κίνδυν*.

[7]) Cf. HSt. ibid. M. Schmidt.: *κίνδαξ*.

[8]) Plura Hesych. Etym. M. p. 514. 35 Dionysium laudat, an nostrum Aelium nescio. Adde M. Schmidt. Didym. p. 305.

[9]) In Codex *κύβον* minori charactere ex recensione supra scriptum.

[10]) Codex *ἀναροτρίαν*.

[11]) Cf. Hesych.

[12]) Codex *κίξας*. Cf. Hesych. HSt. IV. 1576 D.

[13]) Cf. Hesych. Οὐρὰ non *κίρκος* est sed *κέρκος*.

κιρρόν· πυρρὸν ἢ αἷμα τὸ ἀπὸ ζῶντος [1].
κιχλισμός· ὁ λεπτὸς καὶ ἀκόλαστος γέλως [2].
κιχόρια· τὸ ἄγριον λάχανον. Ἀριστοφάνης [3].
κιχρᾷ· δανείζει [4].
κίων· ἡ ἐν τῷ στόματι σταφυλή [5].
κλᾶν ἄμπελον· τὸ τέμνειν [6].
κλαήσει· ὃ ἡμεῖς κλαύσει λέγομεν [7].
Κλαρῶται· μέτοικοι, ὡς Μαριανδυνοὶ ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι καὶ ἐν Θετταλίᾳ Πενέσται καὶ Κιλλικύριοι ἐν Συρακούσαις [8].
κλαστάσαι· κλάσαι, προϊέναι ἢ παρατηρεῖν [9].
κλαυθμυρίζεται καὶ κλαυθμυριεῖται λέγουσιν οὐ κλάει καὶ κλαύσει [10].
κλέος· τὴν φαύλην δόξαν. Ἀριστοφάνης.
κλῆσαι· οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν οὐ κλεῖσαι, καὶ κλῆδα· οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης [11].
κλειτοριάζειν· τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου [12].
κλείθροις· κλειδώμασιν [13].
κλεινός· ἔνδοξος ἀπὸ τοῦ κλέους.
κλεμμάδιον· κλεψιμαῖον [14].
κλεπία· κλοπή [15].
κλεπτόμενοι· ἀπατώμενοι.

---

[1]) Cf. Hesych.
[2]) Codex κιχλησμός. Cf. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 271. 30. Pausan. apud Eustath. p. 1880. 61.
[3]) De vocis scriptura cf. HSt. IV. 1592 B. Antiatt. Bekk. p. 105. 21 laudat Aristoph. Δράμασιν.
[4]) Fortasse respiciuntur Proverb. Salom. 13. 11.
[5]) Cf. Hes. et Phryn. Bekk. p. 48. 19. Schol. Nic. Ther. 246.
[6]) Hes. Phryn. Lob. p. 172. Moer. p. 229. Thom. M. p. 535.
[7]) Codex κλαιήσει. Dem. Midian. p. 546. 21. Idem Hes.
[8]) Vide quae supra laudata sunt v. Καλλικύριοι.
[9]) Κλαστάσεις apud Arist. Eq. 166. Προιέναι corruptum videtur.
[10]) Cod. κλαυμυρίζεται et κλαυμυριεῖται: corr. Cobet. Cf. Hes.
[11]) Thucyd. 4. 8. De re hodie satis nota vide quae collegit HSt. IV. 1615. Cobetus quoque aliquoties ut Mnem. III. 399.
[12]) Cf. Hesych.
[13]) Legitur in Plat. Axioch. 371 B.
[14]) Refero ad Plat. Legg. XII. 955 B cf. Hes. et Poll. VIII. 35.
[15]) Alibi hoc non legitur.

κλέπος· φώριον [1]).
κλεψούμενος· λέγουσι τὸ ὑφαιρησόμενος [2]).
κλεψύδρα· κρήνη ἐν ἀκροπόλει οὕτως καλεῖται [3]).
κλεψύδρα· ὄργανον ἀςρονομικὸν ἐν ᾧ αἱ ὧραι μετροῦνται [4]).
κλῆρος· οὐσία ἢ λαχμός· λέγεται κλῆρος καὶ τὸ σύςημα τῶν διακόνων καὶ πρεσβυτέρων· κλῆρος καὶ ἡ κληρονομία· κλῆρος καὶ μέτρον γῆς, ὅθεν καὶ οἱ κληροῦχοι ἀντὶ τοῦ οἱ τοὺς κλήρους καὶ τὰ μέτρα τῆς γῆς κατέχοντες [5]).
κλῆρος Ἑρμοῦ· συνήθεια ἀρχαία· ἔβαλλον οἱ κληροῦντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν· καὶ πρῶτον ἐξῄρουν τοῦτο τιμὴν τῷ θεῷ ταύτην ἀπονέμοντες· ἐλάγχανεν δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν· Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου [6]).
κληδών· φήμη, μαντεία.
κληροῦχοι· οἱ παρὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον πεμπόμενοι εἰς τὸ διανεῖμαι τοὺς κλήρους ἑκάςου· ἡ δὲ κληρουχία αὕτη διανομὴ τῆς χώρας ἦν [7]).
κλητεῦσαι· κοινῶς μὲν τὸ κλητῆρα δίκης γενέσθαι· ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν μαρτύρων λέγεται τὸ κλητεῦσαι· καὶ ἐκκλητεῦσαι μετὰ τῆς προθέσεως, ὅταν μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαςηρίοις ἐφ' οἷς καλοῦνται· ἐπιτίμιον δ' ἦν κατὰ τῶν ἁλόντων [8]).
κλητεύεις· μαρτυρεῖς [9]).

---

[1]) Codex κλέπτος· φορεῖον. Solon dixit in legibus, cf. Hes. et Poll. VIII. 34.
[2]) Cf. HSt. IV. 1624 C. Cobet. Mnem. V. 406 reponit κλεψόμενος.
[3]) Cf. Hesych. Schol. Arist. Av. 1695.
[4]) Codex ἀςρολογικόν. Emendata lectio apud Etym. cf. Hes. Difficilem quaestionem de clepsydra tractavit Hullemannus in Miscell. Philol. 1851.
[5]) In plerisque convenit Schol. Plat. Legg. I. 630 E. Codex λαγχμός.
[6]) Haec plenius quam supra in glossa Ἑρμοῦ κλῆρος, quam vide.
[7]) Eadem fere Lex. rhet. Bekk. p. 267. 31. Cf. Harp.
[8]) Eadem fere Lex. rhet. Bekk. p. 272. 6, unde in fine adde δραχμαὶ χίλιαι, quod vidit iam Dobr. Cf. Harp.
[9]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 268. 12. Hesych.

κλητῆρες· οἱ μαρτυροῦντες τοῖς προσκαλουμένοις δίκην τινά· οὗτοι δ' ἦσαν δύο [1]).

κλιμακίζειν· σκελίζειν καὶ διαστρέφειν· ἔστιν γάρ τι καὶ βασανιστικὸν ὄργανον κλῖμαξ καλούμενον, ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διαστρέφει [2]).

κλιμακίζειν· μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ λέγων· οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἔστι δὲ οἷον παράγει καὶ διαστρέφει· ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὖσα ὄργανον βασανιστικὸν διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων [3]).

κλιμακτῆρας· οὓς ἔνιοι βασμοὺς λέγουσι τῶν κλιμάκων [4]).

κλίνη ἀμφικέφαλος· ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀνάκλιντρον [5]).

κλινίς· κλίνη βραχεῖα· οἷον ἥ τε παράβυστος καὶ ἡ ἐπὶ τῷ ζεύγει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης τιθεμένη [6]).

κλιντήρ· εἶδος φορείου· ἔστι δὲ καὶ κλινοκαθέδριον [7]).

κλιντηρίδιον· κλινίδιον [8]).

κλισιάδες· αἱ μεγάλαι θύραι τῆς αὐλῆς δι' ὧν ζεῦγος εἰσελαύνεται· καλοῦνται δὲ οὕτως διὰ τὸ κεκλεῖσθαι κατὰ τὸ πλεῖστον [9]).

κλινοπετῆ· τὸν κλινήρη λέγουσιν [10]).

κλισιάδες· θύραι δίπτυχοι ἢ σκηναί· καὶ κλισία· ἡ σκηνή.

κλοιός· περιτραχήλιος δεσμός [11]).

---

1) Lege *εἰς δίκην*. Plura in Lex. rhet. p. Phot. p. 671. 19.

2) Confer gl. seq.

3) Codex *εἰσηγορίᾳ*. Fragmentum Dinarchi plenius exstat apud Harp. qui laudat eum *ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Συνηγορίᾳ Αἰσχίνῃ κατὰ Δεινίου*. Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 272. 15. Errorem Harp. notavit Cobet. Mnem. VIII. 24. IX. 410. Cf. Prolegg. p. 108.

4) Codex *κλιματῆρας*. Legitur et alibi et Eur. Helen. 1586. Adnotavit quoque Pollux.

5) Rectius ut opinor Pollux X. 36 *ἀμφικνέφαλλος*, quae iam sententia fuit Salmasii ad Script. Hist. Aug. I. p. 232, quam improbat Lobeck. Phryn. 150; sed vide novissimos HSt. editores I. b. 229 B.

6) Cf. Hes. Poll. X. 33 et supra Phot. v. *ζεῦγος ἡμιονικόν*.

7) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 272. 19.

8) Poll. X. 33 ex Aristoph. laudat *κλιντήριον*.

9) Similia Lex. rhet. Bekk. p. 272. 14, quocum compone Lex. rhet. apud Eustath. p. 1957. 59. Vide mox.

10) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 272. 12, fortasse e Xen. Hell. V. 4. 58. Codex *κλινοπέτη*.

11) Inter *περι* et *τρ* tres literae deletae.

κλοπαί· παραλογισμοί.
κλυδώνιον· τὸν κλύδωνα λέγουσιν [1]).
κλυδώνιον· κῦμα καὶ κλύδωνα ἄμφω. Θουκυδίδης β΄· καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλύδωνι ἀναφέρειν [2]).
κλύει· ἀκούει [3]).
κλώζειν· ἐκβάλλειν τῇ γλώσσῃ ἠχοῦντα· καὶ κλωγμὸν τὴν φωνὴν ἔλεγον ταύτην· ὑποσύροντες γὰρ τὴν γλῶτταν καὶ πλήσσοντες τὸν οὐρανίσκον, ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν [4]).
κλώθει· κατασπᾷ, ἐπιμερίζει.
κλῳός· ὁ δεσμός [5]).
κλωπᾶσθαι· ἐπιθυμεῖν καὶ τὸ λάθρα .... [6]).
κλωπωμένη· ἐφιεμένη, ἐπιθυμοῦσα [7]).
κλωςῆρα· ἐκκεκλωσμένον [8]).
κλώψ· κλέπτης [9]).
κνάπτοντες· καταξύοντες, κατακεντοῦντες [10]).
κνάφος· ἡ γναφικὴ ἄκανθα.
κναιόμενον· καταπονούμενον [11]).
κνίψ· εἶδος μύρμηκος [12]).
κνεφαῖος· σκοτεινός [13]).
κνέφαλλον· τύλη [14]).

---

[1]) Excerptum e glossa seq.
[2]) Thuc. II. 84, sed ibi recte legitur κλυδωνίῳ.
[3]) Melius Hesych. ἐπακούει.
[4]) Indidem atque Photius, sua habet Eustath. p. 1504. 29. Cf. Hes. Poll. IV. 122 et Harp. v. ἐκλώζετε.
[5]) Codex κλῶϊος. Hanc formam κλῳός pro κλοιός offendimus Arist. Vesp. 897.
[6]) Supple glossam ex Hesych.
[7]) Confer Hesych. qui plura.
[8]) Refero ad Arist. Ran. 1347 ubi vide Schol. et Hesych.
[9]) Hesych.
[10]) Plat. Rep. X. 616 A.
[11]) Codex κνεόμενον. Hesych.: κνεομένων, fortasse referendum ad Eur. Alcest. 108 διακναιομένων.
[12]) Cf. Hesych. Legitur vocabulum apud Arist. Av. 590.
[13]) Arist. Vesp. 124.
[14]) Codex κνέφαλον. Plura Hesych. et Herodian. π. μον. λ. 39. 15. Vide praeterea Phryn. Lob. 173. Poll. X. 41. Moer. Thom. M.

κνέφος· σκότος [1]).
κνέωρον· φυτὸν θαμνῶδες ἐπιτήδειον εἰς κάθαρσιν, ᾧ καὶ ἰατροὶ χρῶνται· ὅτε δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον [2]).
κνημίαι· τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα· καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις· καὶ τὸ κνημοπαχὲς ξύλον, ὡς Ἀριστοφάνης [3]).
κνησιῶντα· ἐπιθυμητικῶς ἔχοντα τοῦ κνᾶσθαι [4]).
κνηκῖδας· ὡς ἡμεῖς τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας [5]).
κνηστὰ λάχανα· συγκοπτά [6]).
Κνοιθιδεύς· ὅρος τῆς Ἀττικῆς [7]).
κνοῦς· τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τροχοῦ [8]).
κνύειν· ξύειν καὶ οἷον κνήθειν, Μένανδρος [9]).
κνώδων· ἡ ἀκμὴ τοῦ ξίφους [10]).
κνίσησιν· ἀναθυμιάσεσιν [11]).
κνυζώμενον· στένοντα· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν σκυλάκων [12]).
κνίψ· ζωΰφιον τὸ τοῦ κνιπός· ἡ γενικὴ μετέστη εἰς εὐθεῖαν καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγα δαπανῶντα [13]).
κνώδαλον· ζῷον μικρόν, θηρίον κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον, ποτὲ δὲ τὸ χερσαῖον [14]).
κόγχη· ἡ κογχύλη, ὅθεν ἡ πορφύρα.
κόγχην· τὸ ἐλάχιστον λέγουσι· καὶ κόγχης ἄξιον· τὸ οὐδενὸς ἄξιον· καὶ κόγχην διελεῖν ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων [15]).

---

1) Cf. Hesych.
2) Fere eadem Hesych. Vide HSt. IV. 1683. Schol. Nic. Ther. 52.
3) Codex κνημία· corr. G. Dind. et κνημιοπαχὲς quod correxit Lob. ad Phryn. Cf. Hesych. et HSt. IV. 1680. A.
4) Plat. Gorg. 494 C.
5) Cf. Hesych. Suid.
6) Ex Aristophane (Antiphane) laudat Athen. IX. 373 A. Cf. Hesych. et Poll. VI. 62.
7) Titulus comoediae Antiphanis restitutus a G. Dind. Athen. VII. 287 E. X. 448 E.
8) Plenius dixit de hac voce Hesych.
9) Codex οἰονεὶ θεῖν. Corr. Dobr. Cf. Piers. Moer. p. 234.
10) Cf. Soph. Ai. 1024. Habet quoque Hesych.
11) Codex κνίσεσιν. Lex. Bachm. κνίσσησιν. Porson. κνίσσαισιν.
12) Arist. Vesp. 976: κνυζούμενα.
13) Supra vocabulum iam habuimus.
14) Cf. Hesych.
15) Tria proverbia. Pherecrates apud Athen. XI. 481 A: κοὐχὶ

κόθορνος· ὑπόδημα ἀμφοτεροδέξιον [1]).

κύλα· τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν· καὶ οἷον ἐπὶ τοῦ προσώπου μῆλα [2]).

κοινὰ τὰ φίλων· Τίμαιός φησιν ἐν τῷ θ' ταύτην λεχθῆναι κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα καθ' οὓς χρόνους Πυθαγόρας ἀνέπειθεν τοὺς ταύτην κατοικοῦντας ἀδιανέμητα κεκτῆσθαι· κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς [3]).

κόθουρον· κηφῆνα· εἴρηται δὲ ὅτι κεύθει τὴν οὐρὰν ἢ ὅτι ἄκεντρος [4]).

κοινεῖον· πορνεῖον [5]).

κοινολογία· κοινὴ διάλεκτος.

κόγχη· χήμη· σπανίως λέγεται χήμη [6]).

κόβαλος· ἡ προσποίητος καὶ σὺν ἀπάτῃ παιδιὰ κοβαλεία ἐκαλεῖτο· καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος [7]).

κόβαλος· πανοῦργος, ἀπατεὼν ἢ τωθαςής [8]).

κόβαλα· κοβαλεύματα [9]).

Κοδομή· ὄνομα θεραπαίνης [10]).

Κόδρους· τοὺς ἀρχαίους [11]).

κοδομεύτριαι· αἱ φρύγουσαι καὶ ἐν ἰπνῷ ἀναςρεφόμεναι [12]).

κόθορνος· ὑπόδημα ἀρχαῖον κοινὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ταὐτὸν ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶν ἐφαρμόττον [13])·

χωροῦντ' οὐδὲ κόγχην. Κόγχην διελεῖν Teleclides dixit apud Athen. III. 87 A. Cf. Hesych.

[1]) Plura Hesych. et Phot. infra.

[2]) Cf. Hesych. Poll. II. 66.

[3]) Haec multo plenius servata a Schol. Plat. Phaedr. 279 C.

[4]) Codex κοίθουρον. Corr. Cobet. Vide Plat. Leg. X. 901 A.

[5]) Hesych.

[6]) Conf. Lob. ad Phryn. p. 387.

[7]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 272. 21. Cf. Harp.

[8]) Hesych. Saepe comici, ut Arist. Eq. 450. M. Schmidt. Didym. p. 77.

[9]) Codex κόβατρα. Non miror confusa λ et τρ, ubi video etiam in Photii Codice confundi λ et ξ, ut τολόται pro τοξόται et supra κίξας pro κιξάλας. Legitur κόβαλα Arist. Eq. 417, cf. Hesych.

[10]) Cf. Hesych. Plura HSt. IV. 1703 A.

[11]) Cf. Hesych.

[12]) Pollux I. 246 et Hesych. egregie correctus a Dindorf. ad HSt. IV. 1703 A.

[13]) Fere eadem Hesych.

Κονθύλη καὶ Κυθήριοι καὶ Κυδαθηναιεῖς· δῆμος Πανδιονίδος [1]).
Κοθωκίδαι· δῆμος Οἰνηΐδος [2]).
κοικύλλειν· περιβλέ(πειν) [3]).

κρατηρίζων· οἶνον ἐν κρατῆρι κιρνῶν ἢ ἀπὸ κρατήρων ἐν τοῖς μυστηρίοις σπένδων [4]).
κραυγασμὸς καὶ κραυγάζειν· κραυγὰς λέγουσι τὰς μαρτυρίας τῶν ἐπαίνων ἃς καὶ βοὰς καλοῦσιν [5]).
κραυγή· νόσημα παιδίων [6]).
κλαυθμυρίζεται· ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς λέγεται [7]).
κραυρόν· ψαφαρόν, καπυρόν, ξηρόν· καὶ κραυρότερον· εὐθραυστότερον, σκληρότερον· κραῦρα δὲ καὶ ἡ τῶν συῶν νόσος ἰσχυρά τις οὖσα ὡς Ἀριστοτέλης [8]).
κρέας· τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἐπανάρρυμα· καὶ τὸ σῶμα· »τὴν περὶ τῶν κρεῶν"· ὁ δ' Ἰξίων γράφει· »τὴν περὶ τῶν νεκρῶν": τῶν ἐν Ἀργινούσαις ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνῃρέθησαν οἱ στρατηγοί [9]).
κρείττονες· οἱ ἥρωες· δοκοῦσι δὲ κακωτικοὶ εἶναι· διὸ καὶ οἱ τὰ ἡρῷα παριόντες σιωπῶσιν [10]).

---

[1]) Codex Κοθύλη, Κυδαθῆναι, Πανδίονος.
[2]) Codex οἰηνίδος.
[3]) Suidas laudat Arist. Thesm. 852. Desinit fol. περιβλε. Desunt quatuor folia.
[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 274. 3. Explicatur Dem. Cor. § 259.
[5]) Cf. Lob. ad Phryn. p. 337. Δίφιλος Ἀποβάτῃ dixit κραυγασμός, ut refert Antiatt. Bekk. p. 101. Cf. Moer. p. 226. Nauck. Arist. Byz. p. 65.
[6]) Cf. Hesych.
[7]) Codex κραυμυρίζεται. Cf. supra et Cobet. Mnem. VIII. 26.
[8]) Comparativus apud Plat. Tim. 60 C, cf. Tim. Lex. Vide praeterea Hesych., Aristotelem H. A. VIII. 21, HSt. IV. 1935 C.
[9]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 417. 4 et Hesych. Altera pars glossae pertinet ad Arist. Ran. 190 ubi vide Schol. et Schol. ad vs. 423. Itidem Phot. v. λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν, ad quod proverbium Aristophanes respicit. Vide quoque M. Schmidt. Didym. p. 262.
[10]) Similia Hesych. qui addit Αἰσχύλος Αἰτναίαις. Dobr. apposite laudat Menandr. Bentl. § 135. Schol. Arist. Av. 1490.

κρεμβαλιάζειν· ἐλεφαντίνοις τισὶ κροταλίζειν [1]).
κρέξ· ἀντὶ τοῦ ἀλαζών· οὕτως Εὔπολις.
Κρεώφυλος· Πολιτείας ί· ὁ γὰρ Κρεώφυλος ὦ Σώκρατες ἴσως ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος· τοῦτόν τινες καὶ διδάσκαλον Ὁμήρου λέγουσι γεγονέναι· καὶ ἔςιν αὐτοῦ ποίημα Οἰχαλίας ἅλωσις· ἀρχαῖος μὲν οὖν ἐςὶ, νεώτερος δὲ ἱκανῶς Ὁμήρου [2]).
κροῦσις· ἀντὶ τοῦ παραλογισμός [3]).
κρημνοκοπεῖν· κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι.
κρηνοφύλαξ· λέων χαλκοῦς ἐπὶ κρήνης δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐφέρετο· ἦν δὲ καὶ ἀρχή τις Ἀθήνησιν [4]).
κρηπίς· θεμέλιος ἢ εἶδος ὑποδήματος, ὑποβάθρα [5]).
κρηπίς· τόπος Ἀθήνησιν· οὕτω Φιλόχορος.
κρησέρα· ὀθόνιον ἀραιόν, εἰς ὃ ἐμβάλλοντες τὰ ἄλευρα σήθουσιν· κατασκευάζουσι δὲ ἔνιοι καὶ ἐρεᾶ· καλεῖται δέ τι καὶ ὑπὸ τῶν ἁλιέων, ᾧ θηρεύουσι τὰς ἀφύας [6]).
κρῆσαι· καταχέαι καὶ ἐπικρησαμένη· καταχεαμένη [7]).
κρησφύγετα· τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας ςεγνὰ καὶ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασὶν ὅτι Κρῆτες τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ θαλασσοκρατοῦντι ἔφυγον ἐς σπήλαιά τινα· ὅθεν ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν κρησφύγετα [8]).
κρητήριον· ἐπίχυσις· ἐπικρῆσαι δὲ ἀντὶ τοῦ καταχέαι [9]).
Κρητίζειν· τὸ ψεύδεσθαι· Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἀπὸ τῶν λαφύρων χαλκὸν διανεῖμαι, τὸν ἄριςον αὑτῷ ἐξείλετο [10]).

---

[1]) Cobetus Mnem. XI. 296, cuius eximiam adnotationem vide, supplet κροτάλοις κροταλίζειν. Vocabulum legebatur apud Hermippum, cuius locum vide apud Athen. XIV. 636 D.
[2]) Codex Κρεόφυλος. Cf. Bentl. Epist. ad Mill. p. 503. Explicatur Plat. Rep. X. 600 B.
[3]) Codex κρεῦσις· corr. Dobr. Cf. Arist. Nub. 317. Vide infra.
[4]) Plura Pollux VIII. 113.
[5]) Plura Lex. rhet. Bekk. p. 275. 18. Cf. Hesych. et Lex. Lucian. Bachm. p. 340.
[6]) Vocabulum usurpavit Aristoph. Eccl. 991, interpretatus est Aristoph. Byz. cf. Nauck. p. 187.
[7]) Cf. HSt. IV. 1454 A. Supra κατακρῆσαι.
[8]) Herodotus aliquoties, ut V. 124. Ceterum glossa corrupta est, cf. Eustath. p. 1688. 55 et 1681. 27. Codex ςενά.
[9]) Hesych. Hom. Od. η. 164: ἐπικρῆσαι.
[10]) Cf. Schol. Callim. Hymn. in Iov. 8 et Zenob. 562.

Κρητίδαι· μάντεις ἀπὸ Κρήτης.
Κρητικόν· μέλος τι καὶ ῥυθμός.
Κρητικόν· βραχὺ ἱμάτιον· οὕτως Εὔπολις·

οὐ πάνυ ταχὺ
Ῥίψας ἐμοὶ τοῦτ' ἀναβαλεῖ τὸ Κρητικόν [1]).

κριδδέμεν· τὸ γελᾶν· Βοιωτοί [2]).
κρίβανον· οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν οἷον κριθῶν βαῦνον, τουτέςι κάμινον [3]).
κριὸν ἀσελγοκέρων· τὸν Ἀθήνησι χαλκοῦν, κυρίττοντα καὶ ὑβρίζοντα κέρασιν [4]).
κριὸς τροφεῖ' ἀπέτισεν· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίςων, ἐπεὶ τὰς φάτνας οὗτοι πλήττουσιν [5]).
κριοῦ διακονία· παρὰ τὴν παροιμίαν κριὸς τὰ τροφεῖα· κυρίττει γὰρ τοὺς τρέφοντας [6]).
Κρίσαμις Κῷος· οὗτος ἦν πολυθρέμματος· τούτῳ φασὶν ἔγχελυν τὸ κάλλιςον τῶν προβάτων ἁρπάζειν καὶ τὸν Κρίσαμιν ἀνελεῖν αὐτήν· φαινομένην δὲ αὐτῷ ὄναρ κελεῦσαι καταθάψαι αὐτήν· τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα παγγενεὶ ἀπολέσθαι [7]).
κρίσεως· δοκιμασίας, ἀκολουθίας [8]).
κρίσις· ἐξέτασις, ψῆφος, βάσανος.
κρόκαι· ψῆφοι παραθαλάσσιοι [9]).
κρόκην νήθειν λέγουσιν· καὶ καθ' ὅλου δὲ πᾶν τὸ εἰς λεπτὸν ἀγό-

---

[1]) Cf. Hesych. Praeter Eupolidem vocabulo nsus est Arist. Thesm. 736. Codex ἀναβάλλει.

[2]) Convenit Hesych. Respicitur Strattidis fragmentum apud Athen. XIV. 622 A. Codex κριάδδεμεν.

[3]) Etymologia Aelii Dionysii, cf. Eust. p. 1511. 12. Eandem habet Hesych. Plura apud HSt. IV. 1959 C.

[4]) Plura servavit Hesych. qui ostendit glossam desumtam esse e Platone Comico.

[5]) Proverbium usurpavit Menander, cf. Zenob. 563. Est sententia metrica ut plurimae aliae et legendum est τὰ τροφεῖ': vide mox. Codex τρόφια et ἐπὶ τάς.

[6]) Plura Hesych. sed partim conclamata. Est senarius e comoedia quadam desumtus.

[7]) Codex Κρίσσαμις. Similia Zenob. 364 et Hesych. qui add. κατ' ἔτος τὸ κάλλιςον.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

μενον νῆμα ἐκάλουν, ὅθεν καὶ τὰ μηρύματα νήματα λέγουσιν, ὡς Ὅμηρος· Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· καὶ Εὐριπίδης [1]).

Κρόνια· ἑορτὴ Κρόνου καὶ μητρὸς τῶν θεῶν [2]).

κρόκη· ῥοδάνη [3]).

κροκοῦν· οἱ μύσαι ὥς φασι κρόκῃ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἀναδοῦνται· καὶ λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οἱ δὲ ὅτι ἐνίοτε κρόκῳ καθαίρονται [4]).

κροταλίζειν· οὐ διὰ τῶν χειρῶν κροτεῖν ἀλλὰ διὰ κροτάλου τῆς κροταλισάσης, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ὁ κωμικὸς περὶ τῆς Ὑψιπύλης λέγων [5]).

Κρονικώτερα· ἀρχαιότερα, μωρότερα [6]).

κρότωνος· τοῦτο δεῖ ἐπὶ τοῦ ζῴου δέχεσθαι· τὸ γὰρ εἶναι πάντοθεν ὅμοιον καὶ μηδεμίαν ἔχειν διακοπὴν ἀλλ' εἶναι ὁμαλός· διὰ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ λέγουσιν· ὑγιέςερος κρότωνος [7])·

κροτώνων· κυνείων φθειρῶν.

κρουπέζαι· ξύλινα ὑποδήματα ἐν οἷς τὰς ἐλαίας ἐπάτουν· οἱ δὲ κρόταλον ὃ ἐπιψοφοῦσιν οἱ αὐληταί· τὸ βάταλον [8]).

κρουστὰ γράμματα· ἀπὸ τοῦ παρακρούεσθαι καὶ μὴ εὐθέως λέγειν.

κρουσιδημῶν· ἀντὶ τοῦ κρουσιμετρῶν [9]).

κρουσιμετρεῖν· φαύλως μετρεῖν [10]).

---

[1]) Cf. infra v. νήθειν. Antiatt. Bekk. p. 109. Poll. VII. 32. Homeri locus est Odyss. δ. 134, cf. Eur. Orest. 1433. Codex μυρήματα.

[2]) Cf. Etym. Gud. p. 586. 38, de quo loco dixi in Prolegg. p. 171.

[3]) E lexico rhetorico, cf. Eust. p. 1328. 52 et 1527. 60, Hes.

[4]) Similiter Lex. rhet. Bekk. p. 273. 25.

[5]) Dobraeus in Indice Phot. reponit ὡς Εὐριπίδην· respicitur certe Arist. Ran. 1305. Cf. Phryn. Bekk. p. 45. Aliter Hes.

[6]) Plat. Lysid. 205 C ibiq. Schol.

[7]) Codex κρότανος — ὑγιαίςερος. Alia Photius docet v. ὑγιέςερος ἔμφακος. Proverbium e Menandro sumtum, cf. Zenob. 527. Vide quoque Eustath. p. 1821. 46.

[8]) Coll. Eustath. p. 867. 29 dixerim esse adnotationem Pausaniae, qua explicabat Cratini fragmentum quod servavit Schol. Pind. Olymp. VI. 152, cf. Porson. Praef. Eur. Med. Vide quoque Pollne. VII. 87 et X. 153, Hesych.

[9]) Hesych. Respicitur Arist. Eq. 859.

[10]) Hesych.

κρoῦσις· παραλογισμός [1]).
κρυψίνους· δόλιος, πανοῦργος [2]).
κρώβυλος· πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον· ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο ἐπ' ἀνδρῶν· κόρυμβος δὲ ἐπὶ γυναικῶν· σκορπίος δὲ ἐπὶ παίδων· καὶ Θουκυδίδης· κρωβύλους ἀναδούμενοι [3]).
κρώβυλος· ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων [4]).
Κρωβύλου ζεῦγος· ἐπὶ πονηρῶν, ἀπὸ πορνοβοσκοῦ δύο πόρνας ἔχοντος [5]).
κρώζει· ὡς κόραξ ἢ κορώνη κράζει [6]).
Κρωπία· δῆμος Λεοντίδος [7]).
κτηδόνες· τριόδοι ἰχθύες καὶ θηρίδια καὶ ἐπ' εὐθείας τῶν ξύλων ἐκφύσεις [8]).
κτηματίτην· τὸν κτήματα πολλὰ ἔχοντα· οὕτως Λυκοῦργος [9]).
κύαθος· ἀντλητήριον, μέτρον ὑγρὸν ὀγκιῶν δύο.
κυαμοτρώξ· ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ψήφοις κυάμου [10]).
Κυαμίτης· ἥρωος ἦν ὄνομα κύριον· ἴσως δὲ ἐξ ἐπωνυμίας τῶν κυάμων, διότι παρ' αὐτῷ ἐκληροῦντο οἱ κυαμευτοὶ ἄρχοντες ἢ ὅτι ὁ κύαμος ἐπιπράσκετο παρ' αὐτῷ [11]).
κυάμῳ λαχεῖν· νόμος ἦν Ἀθήνησιν ἄρχοντάς τινας κυάμῳ κληροῦν [12]).
κύβεθρον· θήκη μελισσῶν [13]).

---

[1]) Codex ἀναλογισμός. corr. Cobet. Supra perperam κρεῦσις. Respicitur Arist. Nub. 317.
[2]) Hesych.
[3]) Convenit Schol. Thuc. 1. 6. Cf. Harp.
[4]) Plura Hesych. Lex. Bachm. add.: ἐστι δὲ καὶ εἶδος ἐμπλέγματος πρώην γινομένου παρὰ τοῖς παλαιοῖς τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἔγνωμεν ἐν τοῖς Θουκυδιδείοις. Convenit Schol. Aesch. Tim. § 64: cf. Prolegg. p. 129.
[5]) Cf. Hesych. et Zenob. 369.
[6]) Habet Arist. Av. 2, alibi. Cf. Hes. et HSt. IV. 2023 C.
[7]) Codex Κρωνεια.
[8]) Breviter Hes. Dobr. adnotat: »Lege καὶ αἱ ἐπ. et forsan ἰχθυοθηρικοί." In re obscura nihil definiam.
[9]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 274. 5.
[10]) Hesych. Respicitur Arist. Eq. 41.
[11]) Codex κυαμῖται ἄρχοντες· corr. Lobeck. Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 274. 14. Cf. HSt. IV. 2044 B.
[12]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 274. 8.
[13]) Hesych.

κυβεία· ἐπὶ τῶν παραβόλων πραγμάτων ἔλεγον.
κυβηβᾶν· μαίνεσθαι, ἐνθουσιᾶν [1]).
κύβηβος· ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος· Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τὴν Ἀφροδίτην ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβήβην λέγεσθαι [2]).
κυβευτὴν· τὸν περὶ ἀργύρου κυβεύοντα [3]).
κύβηβον· Κρατῖνος Θρᾴτταις· τὸν θεοφόρητον· Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον· οὕτως Σιμωνίδης [4]).
κυβηλίσαι· πελεκίσαι· κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς [5]).
κύβηλις· μάχαιρα ᾗ τοὺς βοῦς τραχηλοκοπεῖ [6]).
κύβηλις· ἀγγεῖον κεραμεοῦν· ὡς πυξίς.
κύβηλις· τυρόκνησις [7]).
κυβησίνδα· ἐπὶ κεφαλὴν φέρειν ἢ κατὰ νώτου [8]).
κύβιτον· Ἴωνες τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος· οὕτως Ἐπίχαρμος [9]).
κύβοι· πλάσεις τινὲς ἄρτων· οὕτως Εὔπολις [10]).
κύβος· πᾶν τετράγωνον [11]).
κυδάζεσθαι· λοιδορεῖσθαι [12]).
κυδοιδοπᾶν· ταράσσειν [13]).

---

1) Cf. Hesych.

2) In priore parte glossae intelligitur Cratinus, vide mox. Similia apud Hesych., sed corrupta. Cf. HSt. IV. 2057.

3) Conf. Hesych. qui senarium laudat, quem Sophoclis esse patet ex Stob. Flor. CVIII. 51.

4) Codex τὸν θεόφραςον.

5) Hesych. Cf. gl. seq.

6) Hes. Cf. Anaxippum apud Athen. IV. 169 C et Lex. rhet. Bekk. p. 336.

7) Codex κύβηλος. Hes. e Cratino laudat. Cf. Poll. X. 104.

8) Hesych. similia, cf. Poll. IX. 122.

9) Codex κύβηττον. Habet Hippocrates, cf. Erotian. Galen. et Poll. II. § 141, qui addit δοκεῖ δ' εἶναι Δωρικὸν τοὔνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων, ὅθεν Ἐπίχαρμος καὶ τὸ παίειν τῷ ἀγκῶνι κυβιτίζειν λέγει. Vide HSt. IV. 2060 D. Ahrens. Dial. Dor. p. 393.

υ

10) Cf. Athen. III. 114 A. Codex ἐπίχαρμος sed ευπ statim in marg.

11) Hesych.

12) Hesych. Cf. Aesch. apud Schol. Soph. Ai 721. M. Schmidt. Didym. p. 101.

13) Hesych. Usurpavit Arist. Nub. 616. Codex κυδιδοπαῖν.

κύδαροι· πλοιάρια ἄττα· παρ' Ἀντιφάνει τὸ ὄνομα [1]).
κύδος· λοιδορία ἀρσενικῶς· καὶ παροιμία· κύδου δίκην ὀφείλειν (ἐπὶ τῶν) συκοφαντησάντων [2]).
κυεῖ· γεννᾷ [3]).
κύειν· τὴν ἐν γαςρὶ ἔχουσαν λέγουσιν [4]).
Κυζικηνοί· ςατῆρες οἱ καλοί, μητέρα θεῶν ἔχοντες [5]).
κυκήθρα· ταραχή, συμφορά, σκυθρωπότης [6]).
κυκλάμινος· ὁ τῆς κομάρου καρπός, ὃν οἱ πλεῖςοι φαγόντες κεφαλαλγοῦντες διατελοῦσιν· ἔςι δὲ καὶ ἕτερον ταῖς ῥαφανίσι κυκλοειδές [7]).
Κυκλόβορος· ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς [8]).
κύκλιον χορόν· ὃν Ἀρίων ἐν Κορίνθῳ πρῶτος ἔςησεν [9]).
κυκλοφορεῖται· κατὰ κύκλον φέρεται ἢ κινεῖται [10]).
κύκνοι· τὸ μὲν ζῷον δῆλον· ἔςι δὲ καὶ εἶδος πλοίου, ἴσως ὅτι κύκνος κατὰ τῆς πρῴρας τῆς νεὼς ἐκτετύπωτο ἐπισήμου ἕνεκα [11]).
κύλα· τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μέρη· καὶ κυλοιδιᾶν ἐπειδὰν οἰδῇ ταῦτα [12]).
Κυλάραβις· γυμνάσιον ἐν Ἄργει, ἀπὸ Κυλαράβεως τινος [13]).

---

1) Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 274. 18. Poll. I. 82.

2) In Codice desunt ἐπὶ τῶν· add. Porsonus. Cf. Hesych. et Zenob. 370.

3) Codex κύει, quod correxi ex Eustath. p. 1546. 21: κύειν· τὸ κατὰ γαςρὸς ἔχειν, κυῶ δὲ τὸ γεννῶ, quod discrimen nihili videtur, cf. HSt. IV. 2069 D. Cobet. Mnem. VIII. 175.

4) Coniunge c. gl. super.

5) Cf. Hesych. Zenob. 371. Diogen. 466.

6) Cf. Hesych.

7) Cf. Hesych. Plura HSt. IV. 2076 B.

8) Respicitur opinor Arist. Eq. 137, cf. Hesych. et Eustath. p. 215. 37.

9) Est fragmentum adnotationis ad Arist. Av. 1403: plura servavit Scholiasta, qui docet Hellanicum et Dicaearchum tradidisse Arionem fuisse inventorem τῶν κυκλίων χορῶν, cf. Hellan. fragmt. Sturz. p. 89.

10) Cf. Hesych.

11) Lex. rhet. Bekk. p. 274. 12. Cf. Athen. XI. 474 A.

12) Fere eadem Timaeus et Photius supra post κόθορνος.

13) Brevius Hesych. Omnia quae huc pertinent congessit HSt. IV. 2099 A.

κύλιξ· φιάλη, ποτήριον [1]).
κυλιχνίδα· τὴν ἰατρικὴν πυξίδα· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν λιβανωτίδα [2]).
κυλλήςεις· τοὺς ὀξεῖς ἄρτους Αἰγύπτιοι [3]).
Κύλλου πήραν· ἡ Πήρα χωρίον πρὸς τῷ Ὑμηττῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης· καὶ κρήνη ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐτοκοῦσι καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται· Κρατῖνος δὲ ἐν Μαλθακοῖς καλιὰν αὐτὴν φησιν, οἱ δὲ Κυλλοπήραν· τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως [4]).
κυλοιδιᾶν· τὸ τὰ κύλα οἰδεῖν ἐκ μέθης· κύλα δὲ λέγεται τὰ ὑποκάτω τοῦ κάτω βλεφάρου ἃ ἡμεῖς ὑπώπια καλοῦμεν [5]).
κῦμα· τὸ κυούμενον [6]).
κύμβηκα· τὸν κύαμον λέγουσι [7]).
κύμινον· ἐπὶ μικρολόγου. Μένανδρος [8]).
κύνα· τὸν κύνα δοκεῖ πρῶτος ὀμόσαι Σωκράτης [9]).

---

[1]) Hesych.
[2]) Similia Hesych. et Galen. Lex. Cf. HSt. IV. 2097 D.
[3]) Codex κυλλήςπεῖς. Tradidit hoc Herodotus II. 77 et ante eum Hecataeus apud Athen. X. 418 E. Vocabulum usurpavit Aristophanes, cf. Athen. III. 114 C. Poll. VI. 73 et Hesych. De variis vocis formis cf. HSt. IV. 2099 B.
[4]) Codex: οἱ δὲ κολλοπήραν, tum deest dimidiatus versus. Partim eadem App. Vat. Provv. II. 38. Diversa Hesych. De loco emendando Meinekius egit ad Cratini fragmenta in Hist. Com. Gr. II. 79. In Photii Codice alia manus addidit: καλιὰν αὐτὴν φησίν· hinc mavult Κρατῖνος δὲ ἐν Μ. οἶδε Κύλλου πήραν. Aristophanis locum quem Hesych. exscribit, Bergkius habet in eodem volumine p. 1058. Proverbii ratio mihi quidem obscura est et Meinekii emendatio non satis certa videtur.
[5]) Cf. Tim. et supra κύλα.
[6]) Hesych. Legitur aliquoties in tragoedia.
[7]) Sic Porsonus, opinor quia Hesych.: κύμηχα· κύαμον, sed Codex habet τ. κύμονα λ. Nisi egregie fallor, locus sic constituendus est: Κίμβικα· τὸν μυκόνιον λέγουσι. Vide utrumque vocabulum suo loco apud Photium. Κίμβικες sive μυκόνιοι sunt φειδωλοί, γλίσχροι, λίαν μικρολόγοι περὶ χρήματα. Cf. Eustath. p. 1828. 10.
[8]) Latet fortasse κυμινοπρίςης vel κυμινοκίμβιξ, quae vocabula vide apud Eust. ll. Sed nihil definio. Cf. Cobet. Mnem. IX. 257.
[9]) Codex τονωπα: scripsi τὸν κύνα. Tum Codex ὀνομάσαι quod

κυνᾶς· τὰς περικεφαλαίας ἤτοι τὰς ἀπὸ κυνείων δερμάτων γιγνομένας ἢ ἀπὸ Κυνός τινος κατασκευάσαντος πρώτου· μέμνηται Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας οὕτως· οἱ τὰς κυνᾶς τὰς Βοιωτίας ἔχοντες [1]).

Κυναλώπεκα· τὸν Φιλόστρατον [2]).

κυνῆ Βοιωτία· ἐπεὶ ἐκεῖ καλαὶ γίνονται αἱ κύνες [3]).

κύμβη· πλοίου εἶδος. Σοφοκλῆς [4]).

κυνηδόν· ὡς κύων [5]).

κυνηδόν· καὶ τὸ χαμαὶ συνουσιάζειν· καὶ τὸ μὴ ἀπολύεσθαι συμπλακέντας.

Κύννειος· Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτως λεγόμενος, ὃν ἱδρύσατο Κύννης Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθίας νύμφης· ὡς Σωκράτης ἐν ιβ'. θεμένης τῆς Λητοῦς τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἁρπασθῆναι τοῦ κνύζειν· τοὺς γὰρ αἰσθομένους κύνας καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρί· ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Ὑμηττῷ ἀπὸ τῶν κυνῶν. Κράτης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν οὕτω γράφει· τὸ δὲ Κύννειόν ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερόν· Κυννείου τὸ ἐκ τοῦ θυννείου γινόμενον· τοῦτο δέ ἐστι τὸ θυννεῖον Ἁλῆσι καὶ γίνεται πρόσοδος μεγάλη· ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Κυννείῳ Ἁλῆσι οὗ Δημήτριος ὁ βασιλεύς [6]).

Κύννα· πόρνης ὄνομα [7]).

Κυνόσαργες· τόπος ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους κατ' αἰτίαν τοιαύτην· Δίομος ὁ Ἀθηναῖος ἔθυεν τῇ Ἑστίᾳ· εἶτα κύων λευκὸς παρὼν ἥρπασεν τὸ ἱερεῖον καὶ ἀπέθετο εἴς τινα τόπον· ὁ

---

correxit Dobraeus. Praeter Platonis locos cf. Cratini fragmentum apud Schol. Plat. Apol. 21 E.

1) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 274. 9. Locus laudatus legitur § 94. Pro Βοιωτίας Codex σιωπάς.

2) Respicitur Arist. Eq. 1067. Cf. Hesych.

3) Dem. Neaer. § 94, vide supra. Adde Cobet. Mnem. VIII. 27.

4) Nempe in Andromeda. Locum habet Athen. XI. 482 D.

5) Hesych.

6) Codex Κύνειος — Κύνης. Post Σωκρ. ἐν ιβ' lacuna est. Tum coniicio: ὑπὸ λύκων ἁρπασθῆναι· τοῦ κνυζηθμοῦ γὰρ αἰσθομένους· apud Suidam iam κνυζηθμοῦ. Ἐν Ὑμηττῷ loco non suo positum videtur. Ultima non prorsus intelligo; quae huc faciunt collegit G. Dindorfius ad HSt. IV. 2120. Ἁλῆσι οὗ pro Ἁλησίου scripsit Dobraeus. Porsonus: οὕτω Δημήτριος ὁ Μάγνης.

7) Idem Hes. Nomen legitur apud Aristoph.

δὲ περιδεὴς ἦν· ἔχρησε δὲ αὐτῷ ὁ θεός, ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον οὗ τὸ ἱερεῖον ἀπέθετο ὁ κύων, Ἡρακλέους βωμὸν ὀφείλει ἱδρύσασθαι· ὅθεν ἐκλήθη Κυνόσαργες· ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νόθοι ἐτελοῦντο, οἱ μήτε πρὸς πατρὸς μήτε πρὸς μητρὸς πολῖται [1]).

κυνοδέσμη· δερμάτιον ᾧ τὰς ἀκροποσθίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημονοῦντες [2]).

κυνοκέφαλλον· ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [3]).

Κυνόσουρα· φυλὴ Λακωνική· καὶ ἄκρα Μαραθῶνος [4]).

κυνοφθαλμίζεται· ἀναιδῶς ἐμβλέπει [5]).

κυνοῦχος· βαλάντιον ἢ θύλακος [6]).

κυντερώτατα καὶ κυντατώτατα λέγουσιν. Εὔβουλος Παρμενίσκῳ· Ἀπὸ τῶν ἐκείνου καὶ τὰ κυντερώτατα. Φερεκράτης Λήροις· ἔπειτα ἕτερα Τούτων ποιοῦντα πολλὰ κυντερώτερα. καὶ Αἰσχύλος [7]).

κύος· κύημα [8]).

κύπερον· ὅμορον [9]).

κυπτάζουσιν· στραγγεύονται· ἢ διὰ μικρολογίαν περὶ τὰ βραχύτατα ἀσχολοῦνται [10]).

κυρβασίαν· κεφαλὴν ἀλέκτορος [11]).

κυρβασία· τιάρα, ᾗ οἱ μὲν βασιλεῖς ὀρθῇ ἐχρῶντο· οἱ δὲ στρατηγοὶ ἐπικεκλιμένῃ· καὶ περικεφαλαίας εἶδος καὶ πῖλου [12]).

---

[1]) Cod. Δίδυμος pro Δίομος, correct. e Steph. Byz. Cf. Harp.

[2]) Cf. Hesych. et Phryn. Bekk. p. 49. 17.

[3]) Arist. Eq. 416. Cf. Phryn. Bekk. p. 49. 19. Vide quae adnotavimus ad v. Ἑρμῆς τετρακέφαλος.

[4]) Plenius Hesych.

[5]) Cf. Hesych. Phryn. Bekk. p. 48. 31. Apud Aelium Dionysium apud Eust. p. 756. 51: διακυνοφθαλμίζεσθαι.

[6]) Cf. Hesych. Herodian. Piers. 442. Gramm. apud Eustath. p. 1534. 44. Vocabulum usurpavit Xen. Cyneg. 2. 9.

[7]) Brevius Antiatt. Bekk. p. 101. Meinekius in Pherecratis versu scribit: εἶθ' ἕτερα. Dobr.: ἔπειτα χἄτερα.

[8]) Aristoph. apud Polluc. 2. 6. Convenit Hesych.

[9]) Pro ὅμορον scripserim βούτομον e Schol. Theocr. I. 106. Formam Ionicam pro κύπειρον, vide Herodt. IV. 71.

[10]) Dixit Sophron, cf. HSt. IV. 2135 D. Codex στραγεύονται.

[11]) Respicitur Arist. Av. 486. Cf. Hesych.

[12]) Codex ἐπικεκλημένῃ. Cf. Schol. ad Arist. ll. Galen. Lex. p. 510. Erotian. p. 232, qui omnes sua indidem habent.

κύρβεις· τρίγωνοι ἄξονες ἢ πίνακες ἔχοντες τοὺς πολιτικοὺς νόμους καὶ τὰς δημοσίας ἀναγραφάς· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι εἰς ὕψος ἢ κατεσκειρῶσθαι, ὡς Ἀπολλόδωρος. Θεόφραςος δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων· τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι [1]).

κύρβεις· τρίγωνοι πίνακες ἐν οἷς οἱ περὶ τῶν ἱερῶν νόμοι ἐγγεγραμμένοι ἦσαν καὶ οἱ πολιτικοί· καὶ ἄξονες δὲ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἔχοντες τοὺς νόμους καὶ τετράγωνοι [2]).

κυρσάνιοι· τοὺς μειρακίσκους. Λάκωνες [3]).

κυρεῖ· τυγχάνει [4]).

κυρηβάσασθαι· διαμαχέσασθαι [5]).

κυρηβάζεσθαι· λοιδορεῖσθαι [6]).

κυρήβια· πίτυρα καὶ τὰ τῶν κριθῶν ἀποβρέγματα [7]).

κυρήβια· τὰ ἐκ τῶν κυάμων ἐρείγματα καὶ τὰ ἀπὸ σίτου καρφία, ἅ τινες καλοῦσι γόνατα [8]).

Κυρήνη· πόρνης ὄνομα [9]).

κυρία· ἡ κατὰ φύσιν ὑπάρχουσα δύναμις· καὶ κυρία· ἡ ὡρισμένη καὶ ἐμπρόθεσμος ἡμέρα [10]).

κυρία ἐκκλησία· ἐν ᾗ τοὺς ἄρχοντας ἐχειροτόνουν· οἷον ςρατηγούς, ἱππάρχους καὶ τοὺς τοιούτους· ἄλλοι δὲ φασιν καθ' ἕκαςον μῆνα

---

[1]) Partim convenit Schol. Arist. Av. 1354, cf. Harp. Locos qui huc pertinent vide congestos apud HSt. IV. 2137 sq. M. Schmidt. Didym. p. 59. Preller. Polem. p. 88. Codex θεοφράςως. Mirum est κατεσκειρῶσθαι.

[2]) Convenit Schol. Plat. Politic. 298 D. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 274. 24.

[3]) Codex κυρσάνια. Sed fortasse praestat κυρσανίως scribere ex Arist. Lys. 1248, vide quae dicemus v. σκυρθάνια. Cf. Hes.

[4]) Hesych.

[5]) Hesych. E Cratino, vide infra. Codex κυρειβάσασθαι.

[6]) Hesych. Arist. Eq. 272: κυρηβάσει. Codex κυρειβάζεσθαι.

[7]) Respicitur fortasse Arist. Eq. 254. E lexico comico eadem excerpsit Galen. Lex. p. 510. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 284.

[8]) Vide gl. sup. Plura apud HSt. IV. 2141 C. Cod. ἐρήγματα.

[9]) Arist. Ran. 1328. Plura Hesych.

[10]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 274. 6. Substantivum est κυρεία, saepius usurpatum a LXX., cf. Hesych. Alterum κυρία apud Demosthenem legitur, alibi.

ἐκκλησίας εἶναι τρεῖς, αἳ κύριαι πρὸς σύγκρισιν ἐλέγοντο τῶν συγκλήτων [1]).
κυρηβάσασθαι· διαμαχέσασθαι· οὕτως Κρατῖνος [2]).
κυρίσσει· κέρατι τύπτει.
κυρίττοντες· κυρίως ἐπὶ τῶν κριῶν ὅταν ἐνσείωσιν ἀλλήλοις τοῖς κέρασιν [3]).
κυρκανᾶν· κυκᾶν, ταράσσειν [4]).
Κύρνος· *ἐρώμενος* Θεόγνιδος. Μακεδόνες *δὲ τοὺς σκοτίους κύρνους καλοῦσιν* [5]).
κῦρος· ἐξουσία.
Κυραννή· *ὄνομα θεοῦ γυναικείας* Κιλικίου· *οὕτω* Μένανδρος [6]).
κυρηβάζεσθαι· λοιδορεῖσθαι, διασύρεσθαι [7]).
κυρσάνια· Λάκωνες *τὰ μειράκια* [8]).
κυσινόχωλος καὶ ἐγκυσίχωλος· ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κυσὸν τόπου χωλός [9]).
Κυσολάκων· *ὁ* Κλεινίας, *ὁ τῷ κυσῷ* Λακωνίζων· *τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι* Λακωνίζειν *λέγουσιν·* Ἑλένῃ *γὰρ* Θησεὺς *οὕτως ἐχρήσατο, ὡς* Ἀριστοτέλης [10]).
κυσοχήνη· εὐρυπρωκτία [11]).
κύτταρος· ἡ τῆς βαλάνου πυελίς· ἢ τὸ προεξάνθημα τῆς ῥοιᾶς· ἢ ἡ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελὶς καὶ κατάτρησις [12]).
κύτταροι· σφηκιαί [13]).

---

[1]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 274. 19. Plura Harp. et Lex. rhet. p. Phot. p. 672. 4. Polluc. VIII. 95.
[2]) Codex *κυριβάσασθαι*, cf. supra. Cobet. Mnem. VIII. 27.
[3]) Hesych. Respicitur Plat. Rep. IX. 586 B.
[4]) Hesych. Respicitur Arist. Thesm. 429.
[5]) Brevius Hesych.
[6]) Hesych.: *κυρράνη*, iubente literarum serie.
[7]) Codex *κυρριβάζεσθαι*, vide supra.
[8]) Idem iam supra, quod vide.
[9]) Ἐγκυσίχωλος apud Hesych. quoque est, alterum vocabulum aliunde ignotum.
[10]) Cod. Μελαίνῃ. Ruhnk. in Auct. ad Hesych. Ἑλένῃ, praeterea pro Ἀριστοτέλης ex Hesychio scribit Ἀρίσαρχος.
[11]) Plenius apud Hesych. Codex *κυσοχίνη· ἐρυπ.*
[12]) Infra plenius. Vide quoque Hes. et Schol. Arist. Thesm. 516. Codex *βασάνου.*
[13]) Vide Arist. Vesp. 1111.

κύτταροι· βόστρυχοι καὶ τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα [1]).

κύτταρος· οἱ μὲν ἀπέδωκαν ἐν ᾧ αἱ σφηκιαὶ ἐγκάθηνται· μάχεται δ' αὐτοῖς τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Σφηξίν· ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι· ἔοικεν δὲ ἐπὶ τῶν ἀγγειώδων τίθεσθαι· τοῦτο δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἀποδέδωκε· Θεόφραστος δὲ προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος κύτταρον προσαγορεύει· τοῦτο δέ ἐστιν ὥσπερ ὁ στάχυς μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρήνων· ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει [2]).

κύτινος· τὰ ἄνθη τῶν ῥοιῶν [3]).

κύφων· ὁ εὐτελὴς ἄνθρωπος [4]).

κύφων· ἔστι μὲν δεσμὸς ξύλινος δι' οὗ τὸν τράχηλον καὶ τὰς χεῖρας διείρουσιν· χρῶνται δ' ἤδη τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δυσχερῶν [5]).

κυφόν· κεκυμμένον [6]).

κύφωνες· ἱμάτια γυναικεῖα· ἢ χιτῶνος εἶδος· οὕτως Ποσείδιππος [7]).

κυφός· κεκυρτωμένος· καὶ πάγκυφος ἐλαία, ἡ κατακεκυμμένη [8]).

κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι. Ἀρχίλοχος· Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέβλυσαν [9]).

κυψέλαι φρονημάτων· ἀγγεῖα· ἢ κενοὶ παντάπασιν [10]).

κυψέλη· κυβέρτιον μελισσῶν· λέγεται δὲ καὶ ἡ ὀπὴ τοῦ ὠτός [11]).

Κυψελιδῶν ἀνάθημα· ἐν Ὀλυμπίᾳ· ἐν Φαίδρῳ· παρὰ τὸ Κυψε-

---

1) Vide Arist. Thesm. 516.

2) Collato Schol. Arist. Pac. 198 apparet legendum esse ἐν ᾧ αἱ φηγοὶ ἐγκάθηνται, vide tamen Schol. Thesm. 516. Laudatus locus legitur in Vesp. 1111. Cf. Schol. Plura HSt. IV. 2163. Schmidt. Didym. p. 45. In fine lege ἀποπίπτει. Codex σφιγξίν. Dixi de hac glossa in Prolegg. p. 17.

3) Hesych.

4) Sic usurpavit Archilochus, cf. Schol. Arist. Plut. 476.

5) Vide Cratinum apud Polluc. X. 177, Arist. Plut. 476 ibiq. Schol. Convenit fere Hesych.

6) Hesych. Respici crediderim Arist. Acharn. 705.

7) Brevius Hesych.

8) Codex κατακεκαμμένη, quod correxi. Πάγκυφος ἐλαία vel si mavis ἐλάα ex Aristophane est, cf. Poll. VI. 163.

9) Codex ἀπέφλοσαν. Correxit Bergkius. Breviter Hesych.

10) Explicatius Phryn. Bekk. p. 47. 15.

11) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 276. 3.

λιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἔςαθι κολοσσός· ἀλλ' οὐ τῶν Κυψελιδῶν, Κυψέλου δέ φασι τὸ ἀνάθημα· ὡς Ἀγάκλυτος ἐν τῷ περὶ Ὀλυμπίας· φησὶν οὕτως· ναὸς τῆς Ἥρας παλαιός, ἀνάθημα Σκιλλουντίων· οὗτοι δέ εἰσιν Ἠλείων· ἔνεςι δ' ἐν αὐτῷ χρυσοῦς κολοσσός, ἀνάθημα Κυψέλου τοῦ Κορινθίου· φασὶ γὰρ τὸν Κύψελον εὐξάμενον, εἰ Κορινθίων τυραννεύσειε, τὰς οὐσίας πάντων εἰς δέκατον ἔτος ἀνιερώσειν, τὰς δεκάτας τῶν τιμημάτων εἰσπραξάμενον, κατασκευάσαι τὸν σφυρήλατον κολοσσόν. Δίδυμος δὲ κατασκευάσαι τὸν κολοσσόν φησι Περίανδρον, ὑπὲρ τοῦ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ θράσους ἐπισχεῖν τοὺς Κορινθίους· καὶ γὰρ Θεόφραςος ἐν τῷ περὶ καιρῶν β' λέγει οὕτως· ἕτεροι δὲ εἰς ἀνδρωδέςερα καταδαπανῶντες οἷον ςρατείας ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ᾤετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοῦ πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδια τοῖς ἐπιβουλεύουσιν· ἐοίκασι δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν κολοσσὸς καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διάνοιαν. Φέρεται δέ τι καὶ ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ· Εἰ μὴ ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατός εἰμι κολοσσός, Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά· ὅπερ Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικὸς οὕτω προφέρεται· Εἰ μὴ ἐγὼ ναςὸς παγχρύσεός εἰμι κολοσσός, Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά [1]).

κύων· τὸ αἰδοῖον [2]).

κύων ἐπὶ φάτνης· παροιμία ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων μήτε ἄλλους ἐώντων [3]).

---

[1]) Codex ἐςάθη κολοσσός et in fine bis εἰμὶ ἐγὼ, quae correxit Cobetus. Vide Comment. Philolog. p. 12. Docta est animadversio Boethi ad Platonis Phaedr. 236 B. Fuse de hoc loco iterum Cobetus egit in Mnem. IX. 425 seqq., quem tamen non sequar cum pro εἰμὶ ἐγὼ νάξος scribit εἰ μὴ ἐγὼν ὤναξ. Scripsi ναςός. Vide quoque M. Schmidt. Didym. p. 404. De Apella egit Prellerus Polem. p. 176 eumque Callimachi discipulum suspicatur fuisse. Vide porro Observ. meas Crit. in Plat. 1862, ad calcem. De Agaclyto vide Prell. ibid. Theognis vs. 893 dixit: πῶς ἂν Κυψελιδῶν Ζεὺς ὀλέσειε γένος, sicut locum emendavit Cobetus Mnem. V. 86.

[2]) Hesych. Cf. Eust. p. 1821, 53.

[3]) Codex φάτνην. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 276, 6. Vide quae supra adnotavimus v. ἡ κύων ἐ. φ.

κύων παρ᾽ ἐντέροις· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων ἢ ἐπὶ τῶν ἀχρήςων σφόδρα καὶ ἀνωφελῶν· δύσβρωτα γὰρ τῷ κυνὶ καὶ δυσκατάποτα [1]).
κωβήλη· συνουσιασμός [2]).
κῴδιον· προβάτειον δέρμα [3]).
κωδύαι· μηκώνων κεφαλαί [4]).
κωδωνίσαι· ἀπὸ τῶν ἵππων μετενήνεκται· εἰώθασι γὰρ οὕτως δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους, εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον, τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες [5]).
κώθων· εἶδος ποτηρίου [6]).
κώθων· ποτήριον Λακωνικὸν ςρατιωτικόν· καὶ κουρᾶς εἶδος [7]).
κωθωνίσαι· μεθύσαι [8]).
κωκύοντες· θρηνοῦντες.
κωλακρέται· ταμίαι τοῦ δικαςικοῦ, οἳ καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα παρεῖχον [9]).
κωδωνοφορῶν· περιπολῶν καὶ ἐξετάζων εἰ γρηγοροῦσιν οἱ φύλακες· οἱ γὰρ τὰς φυλακὰς ἐπισκοποῦντες κώδωνας εἶχον καὶ ἐψόφουν, ἵν᾽ οἱ φυλάσσοντες ἀντιφθέγγωνται· οὕτως Νικοφῶν [10]).
κωλήβη· μήποτε ὁ λάςαυρος· κώληβοι γὰρ οἱ ταῦροι [11]).

---

[1]) Hesych. Diogen. 467 alia. Schleusnerus explicationem absurdam dicit: intestina enim esse canum pabulum gratissimum. Fateor; sed populares mei utuntur proverbio simillimo. Scilicet intestina canibus δυσκατάπεπτα, non δυσκατάποτα. Cf. Theocr. X. 11.

[2]) Hesych.

[3]) Hesych. Utitur Aristophanes Eq. 400, alibi.

[4]) Codex κωδύ αι litura. Alia forma est κώδεια. Litem non dirimam, sed hoc video ex Eustath. p. 1635. 9 Photium in codicibus suis invenisse κωδύαι. Teste Harpocratione et alii usurparunt et Aristophanes.

[5]) Aliter Hesych. Usurparunt Arist. Ran. 78, alii. Codex ψοφοῦντας.

[6]) Hesych. Comici saepius.

[7]) Hesych. aliter. Cf. Athen. XI. 483 B. Codex κῶθον m. pr.

[8]) Hesych.

[9]) Fere eadem Lex. rhet. Bekk. p. 275. 12. Cf. Hesych. et Schol. Arist. Vesp. 695.

[10]) Arist. Av. 841 ubi vide Schol. Itidem Hesych.

[11]) Cf. supra κωβήλη. Cobet. Mnem. VIII. 27.

κωλῆν λεκτέον· οὐχὶ ἀκροκώλιον, οὐδὲ κωλεόν· οὕτως Ἀριςοφάνης [1]).
κωλῆν· κωλέαν [2]).
κωλύμη· κώλυμα, κώλυσις, ἐμπόδιον· ἔςι δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου [3]).
κωλώτης· ἀσκαλαβώτης [4]).
κῶμαι· αἱ βραχεῖαι πόλεις [5]).
κώμας· τὰ ἄμφοδα [6]).
κωμάζει· κῶμον ἢ δρᾶμα ᾄδει, ὑβρίζει [7]).
κωμαςής· ὁ τρυφῶν μετ' ᾠδῆς ἀσελγοῦς [8]).
κώμην· οἱ πλεῖςοι τὸν ςενωπὸν καὶ τὴν οἷον γειτνίασιν· οἱ δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει δήμους κώμας φασὶ προσαγορεύεσθαι· καὶ κωμήτας τοὺς δημότας ἐν πόλει· καὶ οἷον ἐν τῇ αὐτῇ τάξει καὶ μοίρᾳ τῆς πόλεως οἰκοῦντες· οὕτως Ἀριςοφάνης· εἴρηκεν δὲ καὶ Θουκυδίδης κώμας τοὺς δήμους ἐν πρώτῳ· κατὰ κώμας δὲ τῷ παλαιῷ τρόπῳ οἰκηθεῖσα [9]).
κωμῆτις· γείτων· κῶμαι γὰρ τὰ ἄμφοδα· ὅθεν καὶ τὸ ἐπικωμάσαι, παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς κειμᾶσθαι καὶ βιοῦν [10]).
κῶμοι· ᾠδαί· ἢ ὀρχήσεις μετὰ μέθης [11]).
κῶμος· εἶδος ὀρχήσεως [12]).
κώμυθα· δέσμην χόρτου [13]).
κωμῳδίαι· ὕβρεις, διασυρμοί, ἐμπαίγματα.
κωνῆσαι· περιενεγκεῖν, διακαῦσαι, ἀπὸ τῶν πισσούντων· ἐπεὶ

---

1) Vide Phryn. Ecl. p. 26. Codex κωλήν.
2) Codex κωλῆν. Cf. HSt. IV. 2180 B.
3) Thuc. I. 92.
4) Plura Hesych.
5) Cf. HSt. IV. 2193 C, sed legere malim pro κῶμαι, κωμοπόλεις, ut Marc. Ev. I. 38.
6) Cf. Schol. Arist. Lysistr. 5.
7) Hesych. Retulerim ad Dem. de F. L. § 287.
8) Hesych. Crediderim respici Arist. Nub. 606.
9) Haud satis scio quo locum referam, forte ad Plat. Leg. I. 627 A. Aristophanes intelligitur fortasse in Lysistr. 5: ἡ γ' ἐμὴ κωμῆτις. Thucydidis locus legitur I. 10.
10) Codex κωμήτης et αὐτοῖς. Vide Schol. Arist. Lysistr. 5. Quae post ἄμφοδα in Codice leguntur, vide in v. Κωπαΐδες.
11) Cf. Hesych.
12) Cf. Hesych.
13) Codex δέσμη, cf. Hesych. Refer ad Theocr. IV. 18.

περιδινοῦσιν ἐν κύκλῳ τὰ πισσούμενα· κώνους γὰρ καλοῦσι τοὺς ϛροβίλους· εἰκότως καὶ οἱ πιττοῦντες τὰ ἀγγεῖα ἀπὸ τῆς περιαγωγῆς κωνᾶν· καὶ τοῦ ἐλαίου δὴ περικωνῆσαι· εἴληπται ἀπὸ τῆς τῶν κώνων περιαγωγῆς· οὐκ ἀπὸ τῆς πιττώσεως [1]).

κωνειαζομέναις· θανάσιμον φάρμακον πινούσαις [2]).

κώνειον· θανάσιμον, δηλητήριον [3]).

κωνοειδές· σχῆμα τοιοῦτον οἷον ϛροβιλοειδές [4]).

κῶνοι· ϛρόβιλοι [5]).

κῷος· ἐξίτης [6]).

Κωπαΐδες· ἐγχέλυες (ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης τῆς Βοιωτίας) [7]).

κωπαῖοι· σφῆκες, οὕτως Ἀριϛοφάνης.

κωπῆρες πλοῖον· ὡς ἡμεῖς· καὶ Θουκυδίδης ἐν δ' [8]).

κωπητήρ· σκαλμός [9]).

κωραλίσκον· τὸ μειράκιον. Κρῆτες [10]).

Κωρυκαῖος· θεόν τινα παρεισάγουσιν οἱ κωμικοὶ ἐπακροώμενον ἀπὸ παροιμίας τινός· Κώρυκος γὰρ τῆς Παμφυλίας ἀκρωτήριον, παρ' ᾧ πόλις Ἀτταλία· ἐνταῦθα οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως ἵνα μηδὲν αὐτοὶ κακῶς πάσχωσιν ἀπὸ τῶν ἐφορμούντων τὴν ἄκραν ληϛῶν, ὑπαλλαττόμενοι πρὸς τοὺς ἐν ἄλλοις λιμέσιν ὁρμοῦντας κατηκροῶντο καὶ τοῖς ληϛαῖς ἀπήγγελλον καὶ τίνες εἰσὶν καὶ ποῖ πλέουσιν· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· Τοῦ δ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάζετο· [οἱ δὲ κωμικοὶ Κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσι.] Μένανδρος Ἐγχειριδίῳ. Διώξιππος Θησαυρῷ· — μὴ κατακούσειεν δέ μου Ὁ Κωρυκαῖος·

---

1) Cf. Hesych. G. Dind. apud HSt. IV. 2202 corrigit εἰκότως δέ et καὶ τὸ ἐλαίῳ δή. Etym. M. p. 551. 20 affert κωνῆσαι ex Aristoph. Tagenistis. Hesychius Aeschylum et Cratinum laudat. Codex περιδεινοῦσιν — τῶν κώνου π.

2) Titulus comoediae Menandri, cf. HSt. IV. 2202 D.

3) Hesych. Apud utrumque videtur excidisse φάρμακον.

4) Cf. Hesych.

5) Cf. Hesych.

6) Docta est de hoc argumento adnotatio servata a Schol. Plat. Lysid. 206 E.

7) Attica forma est Κωπᾶδες. Respicitur fortasse Arist. Pac. 1005. Quae uncinis circumdedi in Codice leguntur v. κωμήτης post ἄμφοδα.

8) Thucyd. IV. 118.

9) Hesych.

10) Titulus comoediae Epilyci.

Ἀλλὰ μὴν κατακήκοα Σοῦ κατακολουθῶν ἔνδοθεν. Ὁ δ' Ἔφορος ἐν γ'· ὑπ' ἄκρᾳ φησὶν ᾤκουν οἱ καλούμενοι Κωρυκαῖοι ἀνατεινούσῃ εἰς πέλαγος, σύμμικτοί τινες κατασκευασάμενοι πολισμάτιον, γείτονες Μυονήσῳ· τοῖς οὖν ὁρμοῦσιν ἐμπόροις προσῇσαν, ὡς ἐωνούμενοι σύμπλοοι· εἶτα μαθόντες τί τε κομίζουσι καὶ ποῖ πλέουσι, τοῖς Μυονησίοις ἀπήγγελλον· κἀκεῖνοι ἐπετίθεντο αὐτοῖς· ἐλάμβανον δὲ καὶ αὐτοὶ μέρη τινὰ τῶν λύτρων[1]).

κῶος· ἀςράγαλος ὁ ἐξίτης ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενος[2]).

κώτιλος· πανοῦργος ἢ κόλαξ, ἀπατεών[3]).

κωτίλλω· λαλῶ[4]).

κωφεῖν· βλάπτειν, πηροῦν[5]).

κωφόν· ἄηχον, ἀσθενές, ἀμβλύ[6]).

κωφός· ὁ οὔτε λαλῶν οὔτε ἀκούων[7]).

κωφότερος κίχλης· παρ' Εὐβούλῳ ἐν Διονυσίῳ λέγεται ἀφωνότερος κίχλης[8]).

κωφότερος τοῦ Τορωνέος λιμένος· περὶ Τορώνην τῆς Θρᾴκης καλεῖταί τις κωφὸς λιμήν[9]).

Τέλος τοῦ Κ ςοιχείου.

---

[1]) Eiice ea quae uncinis circumdedi. Secundum Zenob. 375 e Menandro est: Τοῦ δ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάσατο, nam ita scribendum est pro ἠκροάζετο: idem vitium apud Hes. Emendata lectio apud Steph. Byz. „In Dioxippi fragmento Codex: μὴ κατακούσειεν δέμας — κατακολουθῶν ἔνδοθεν σου. Alterum correxit Kusterus ad Suidam, alterum Porsonus. Verba ἀλλὰ μὴν κτὲ tribuenda alteri interlocutori, vid. Meinek. In Ephori fragmento Dobr.: ὡς ἢ ὠνούμενοι ἢ σύμπλοοι. Bernhardyus: ὡσεὶ ὠνούμενοι. In plerisque convenit Strabo XIV. c. 1. Ceterum pro κατακήκοα malim κατακήκοε. Codex παροιμία· ζ οὐδ' ἄρα fere ms. Supra illud quasi ζ quod alibi in Codice valet πρὸς nescio quid erasum.

[2]) Codex κῶσος, vide supra.

[3]) Hesych.

[4]) Hesych.

[5]) Hesych. Glossa Sophoclea, cf. infra v. οὐκ ἄφιξεν.

[6]) Videtur glossa Platonica. Cf. Legg. XI. 932 A ibiq. Schol.

[7]) Hesych. conf. Herodt. I. 34.

[8]) Cf. Zenob. 366, qui Διονύσῳ habet·

[9]) Cf. Zenob. 368, qui Τορωναίου. Malim Τορωναίων. Ad rem vide Cobet. Mnem. VI. 287.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ Λ ςοιχείου.

Λάμβδα ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέγραφον, ὥσπερ οἱ Μεσσήνιοι Μ. Εὔπολις· — ἐξεπλάγη γὰρ ἰδὼν ςίλβοντα τὰ λάμβδα· οὕτως καὶ Θεόπομπος [1]).
λαβαῖς· ἐπαφαῖς ἢ ἀφορμαῖς ἢ μέμψεσιν [2]).
λαβέ· ὀξυτονεῖν φασὶ τοὺς περὶ Ἀρίςαρχον παρὰ τὴν χρῆσιν καὶ τὸ ἔθος.
λαβήν· ἡ μεταφορὰ μὲν ἀπὸ τῶν παλαιςῶν· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀφορμὴν κατὰ τῆς τέχνης τῆς κατ' αὐτῶν διδόντων [3]).
λαβεῖν τιμωρίαν· ἐκδικηθῆναι.
λαβοῦ· ὡς καλοῦ· καὶ τὰ ὅμοια, τὸ λαβέ [4]).
λαύρα· δημόσιος ςενωπός, ἄμφοδος, ῥύμη δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν [5]).
λαβρώνιον· εἶδος ποτηρίου πλατὺ τῇ κατασκευῇ καὶ μεγάλα ὦτα ἔχον· οὕτως Μένανδρος [6]).
λαβύρινθος· κοχλοειδὴς τόπος· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν φλυάρων [7]).
λαβεῖν τιμωρίαν· ἐκδικηθῆναι [8]).
λαβών· κυρίως καὶ ἀγοράσας καὶ μισθωσάμενος.
λάγανα· (τὰ λαλάγγια) πλακουντάρια ὡς καπυρώδη [9]).

---

1) Hesychius interpretatur ὅπλον. Cum Photio convenit Eust. p. 293. 39, sed habet ἐξεπλάγην.
2) Cf. Schol. Hom. Iliad. α. 85. Piers. Moer. p. 193.
3) Dobraeus: Transpone ἀπὸ τῆς τέχνης τῆς τῶν παλαιςῶν — ἀφορμὴν καθ' ἑαυτῶν. Vide Aristoph. Eq. 837. 843. Lysistr. 673. Nub. 551.
4) Lex. rhet. Bekk. p. 470. 8.
5) Codex λάβρα. Fortasse glossa homerica, sed confer Schol. Arist. Pac. 99.
6) Hesych. Convenit Athen. XI. 484 C qui Menandri locum exscribit. M. Schmidt. Didym. p. 75. Codex λαβρωνεῖον.
7) Hesych. Cf. Lucian. Conviv. c. 6. Κοχλιοειδής m. pr.
8) Vide supra.
9) Hesych. Arist. Eccl. 823 sec. Athen. III. 110 A, ubi nunc πόπανα legitur. Saepe quoque in S. S. v. c. II. Regg. 6. 19. Exod. 29. 2. In Codice τὰ λαλάγγια a correctore suprascriptum est.

λαγαριζόμενοι· σκαλεύοντες, τὰς λαγόνας τύπτοντες [1]).
Λάγεσις· θεὸς Σικελιακή [2]).
λακερύζεσθαι· λοιδορεῖσθαι [3]).
λάγνας· τοὺς καταφερεῖς εἰς τὰ Ἀφροδίσια.
λαίγματα· ἱερὰ ἀπάργματα [4]).
λάγνης· οὐ λάγνος ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται· Τοιαῦτα μέντοι πόλλ' ἀναγκαίως ἔχει Πάσχειν ὅταν λάγνην τὸν ὀφθαλμὸν φορῇς. ἡ δὲ ἀναλογία οἶμαι καὶ λάγνητα, ὡς Κράτητα καὶ Μάγνητα [5]).
λάγνος· πόρνος, αἰσχρός, καταφερὴς πρὸς τὰ Ἀφροδίσια [6]).
λαγῷα· τὰ λάγεια κρέα ὀνομάζουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).
λαγὼς καθεύδων· παροιμία, ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν [8]).
λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν· παροιμία, δειλὸν γὰρ τὸ ζῷον ὁ λαγώς· ὅθεν καὶ ὁ Ῥηγῖνος λαγὼς ἐλέχθη· καὶ γὰρ τοὺς Ῥηγίνους ἐπὶ δειλίᾳ ἐκωμῴδουν. — παροιμία δέ τις ἐστιν λαγὼς τὴν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει, ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς ψυχαῖς καὶ πρὸς τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων τασσομένη [9]).
λαθύρους· ἀράκους.
λαθών· ἀντὶ τοῦ λησόμενος [10]).
λαιά· ἀριστερὰ ἢ κολόβιον [11]).
λαιλαι· κατ' ἀποκοπὴν ἐπὶ τῆς αἰσχρολογίας [12]).

[1]) Hesych. Vide Arist. Vesp. 674 ibiq. Schol. qui Pherecratem laudat.
[2]) Hesych.
[3]) Codex λαγκρύζεσθαι. Hesych.
[4]) Codex λάγματα. Pertinet ad Arist. Av. 1559, qua de re vide HSt. V. 41 D.
[5]) Indidem atque Photius sed brevius Phryn. Ecl. p. 148 Lob. Adi Cobet. Mnem. VIII. 28. Pro πάσχειν Codex παρασχεῖν.
[6]) Hesych. Supra εἰς τὰ Ἀφρ. quod melius iudico.
[7]) Cf. Moer. p. 247. Herodian. Piers. 437. Saepius apud Aristophanem.
[8]) Codex λαγωός. Convenit Hesych. Zenob. 384. Diogen. 501.
[9]) Codex λαγωός. Cf. supra v. κρέας et infra v. Ῥηγίνους. Brevius Hesych. Diogen. 505. Zenob. 385.
[10]) Cf. L. Dind. apud HSt. V. 97 A.
[11]) Cf. Hesych.
[12]) Codex λαιλαι: ιλ in litura; certe λ correctoris. Quid primo n. l. sec. Porsonum. Hesychius: λαί.

λαῖλαψ· μετ' ἀνέμων ὄμβρος καὶ σκότος [1]).
λαῖμα· ἀπὸ τοῦ λαιμᾶν εἴρηται τὸ βρένθυμα [2]).
λαιμαργία· ἡ σύντονος ἐπιθυμία [3]).
λαιῶν· ἀριστερῶν.
λαιψηρόν· ταχύ, ἐλαφρόν, κοῦφον· Λάκωνες τὸ ἡμίξηρον [4]).
λακερύζεσθαι· λογοποιεῖσθαι ἢ λοιδορεῖσθαι [5]).
Λακεδαῖμον· τὴν κλητικὴν προπερισπῶσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [6]).
Λακεδαίμονα καὶ Σπάρτην ὁρίζουσί τινες, Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν νομίζοντες καλεῖσθαι τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν· οἱ δ' οὖν Ἀττικοὶ τὴν πόλιν αὐτὴν οὐ μόνον Σπάρτην, ἀλλὰ καὶ Λακεδαίμονα καλοῦσιν. οὕτως Κρατῖνος [7]).
λακέρυζα κορώνη· ἡ μεγάλα κράζουσα [8]).
λακεῖν· ἀντὶ τοῦ φθέγγεσθαι [9]).
Λακιάδαι καὶ Λουσιά· δῆμος Οἰνηΐδος [10]).
λάκισμα· σχίσμα [11]).
λακατάρατοι· οἱ ἄγαν κατάρατοι· καὶ λακαταπύγων ὁ ἄγαν καταπύγων [12]).
λάκκοι· σιροί, οἰκοδομήματα χριστά, οἴνου ἐλαίου ὑποδοχεῖα [13]).
λακκόπλουτον· Καλλίαν τὸν Ἀθηναῖον οὕτως ἔλεγον ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Ξέρξην ἡττηθέντα ἐν τῇ παρὰ Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ

---

[1]) Cf. Hesych.
[2]) Ut supra λάγματα, haec quoque glossa referenda videtur ad inexplicabilem in Aristophane locum, Av. 1559. Pro βρένθυμα Suidas ἱερὸν θῦμα.
[3]) Plat. Rep. X. 619 A.
[4]) Prior pars glossae Homericae videtur; in altera aliud quid latet quod non extrico.
[5]) Vide supra.
[6]) Codex Λακεδαιμῶν et περισπῶσιν· corr. Dobr. Aristoph. fragmt. vide apud Schol. Arist. Nub. 699.
[7]) Ex Aelio Dionysio, cuius locum vide apud Eust. p. 294. 43.
[8]) Plat. Rep. X. 607 B ibiq. Schol.
[9]) Cf. Hesych. Respicitur fortasse Aesch. Agam. 614.
[10]) Codex Λουσίαι.
[11]) Hesych. Vocabulum legitur Eur. Troad. 497.
[12]) Codex λακκατάρατοι et λακκαταπύγων. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 28.
[13]) Vide infra.

φεύγειν ἐξ Ἀθηνῶν· ἐςαθμευκότος δέ τινος τῶν Περσῶν ἐν τοῖς Καλλίου καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐκεῖ καταλελοιπότος, τῶν δὲ βαρβάρων ὀξεῖαν τὴν φυγὴν ποιησαμένων, βαλεῖν τοὺς οἰκέτας τοῦ Πέρσου πολὺν χρυσὸν εἰς λάκκον, ἐλπίζοντας ὕςερον ἀνασώσειν ἐπανελθόντας· οὐ μὴν γενέσθαι [λέγεται], πρότερον γὰρ κυριεῦσαι τῶν χρημάτων Καλλίαν [1]).

λάκκος· ὄρυγμά τι κατασκευαζόμενον ἐν οἰκίᾳ ὄμβρους ὑποδέξασθαι ἢ πρὸς ἄλλων τινῶν ἀπόθεσιν [2]).

λάκκος· Ἀθηναῖοι καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τινὲς ὀρύγματα ὑπὸ γῆν ποιοῦντες εὐρυχωρῆ καὶ ςρογγύλα καὶ τετράγωνα καὶ κονιῶντες αὐτά, οἶνον ὑποδέχονται καὶ ἔλαιον εἰς αὐτά· ταῦτα καὶ λάκκους καλοῦσιν· καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον ψευδομαρτυριῶν· τῆς οἰκίας τὰ σκεύη λαβὼν καὶ τὰ ἀνδράποδα ἀπαγαγὼν καὶ τὰ λακκώματα ἀποσπάσας καὶ μονονοὺ δὲ αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας, Μέγαράδε ἐξῳκίσθη [3]).

Λακωνικὸν τρόπον· περαίνειν [ἢ] παρέχειν ἑαυτὰς τοῖς ξένοις· ἥκιςα γὰρ τὰς γυναῖκας φυλάσσουσιν οἱ Λάκωνες [4]).

Λακωνίζειν· παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀριςοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β' [5]).

Λακωνικός· ςερρός, ἀνδρεῖος [6]).

Λακκόπεδον· τοὺς ὄρχεις. οὕτως Ἀνταγόρας [7]).

λακκοσκαπέρδαν· ἀντὶ τοῦ λακκόπρωκτον ἢ μέγαν σκάπερδον· ὡς καὶ λακκαταράτους, τοὺς ἄγαν καταράτους [8]).

---

[1]) Codex λαβεῖν et ἐλπίζοντος· tum expunxerim λέγεται. Cf. Hesych. Dobr. laudat Interpr. ad Nep. Cim. I. 3 et Alciphr. I. 9. III. 7.

[2]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 276. 20.

[3]) Cf. Schol. Arist. Eccles. 154. Xen. Anab. IV. 2. 22. Demosth. locus legitur p. 845. 17 ubi τἀνδράποδα ἐξαγαγὼν καὶ τὸν λάκκον συντρίψας καὶ τὰ θυρώματ' ἀποσπάσας καὶ μόνον οὐκ — ἐξῴκηκε. Pro οἶνον Codex οἶ ν" sic; ante ν litera erasa, scilicet ο.

[4]) Cf. Hesych.

[5]) Hesych. Cf. Phot. v. κυσολάκων. Codex m. pr. θεσμοφωνειαζούσαις.

[6]) Hesych.

[7]) Codex λακόπεδον. Meinek. Hist. Crit. Com. p. 220 scribit Ἀριςαγόρας. Cf. ὀρχίπεδον et Aesch. p. 12. 12.

[8]) Cf. Hesych. Manus recens in marg. λακκοσκαπέρδας λέγεται ὁ κατάρατος.

λακκοσχέας· τοὺς καθειμένον ἔχοντας τὸν ὄσχεον, ὅ ἐστι τῶν διδύμων ἀγγεῖον [1]).

λακκοσχεῶν· μαλακῶν [2]).

λακπατεῖν· Φερεκράτης Πετάλῃ· Παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν [3]).

Λακρατίδας· τὰ κατεψυγμένα· ἐπὶ γὰρ Λακρατίδα ἄρχοντος πολλὴ χιὼν ἐγένετο [4]).

Λάκωνες· κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα [5]).

Λακωνικαί· ὑπόδημα ἀνδρεῖον, σεμνόν [6]).

λαλίστατον· τὸν κατὰ λόγον σοφόν· λέγεται δὲ καὶ ὁ εὔγλωττος καὶ ὁ εὔφωνος [7]).

λαλίστερον· ἀδολεσχέστερον [8]).

Λαμία· θηρίον [9]).

Λαμία· ταύτην ἐν τῇ Λιβύῃ Δοῦρις ἐν δευτέρῳ Λιβυκῶν ἱστορεῖ γυναῖκα καλὴν γενέσθαι· μιχθέντος δ' αὐτῇ Διός, ὑφ' Ἥρας ζηλοτυπουμένην ἃ ἔτικτεν ἀπολλύναι· διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γεγονέναι καὶ τὰ τῶν ἄλλων παιδία ἀναρπάζουσαν διαφθείρειν· ἔστι δὲ καὶ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν ὁρμηθέντες οἱ Ἕλληνες μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον Ἀθηναίων ἡγουμένων τῆς ἐλευθερίας ἀντιποιησάμενοι τὸν Ἀντίπατρον ἐνίκησαν· Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ· Πλήσας γὰρ ἔφερεν ἐκ παρατάξεώς ποθεν Τὰς ἐν Λαμίᾳ πάσας [10]).

Λαμία· γυνὴ Ἀθήνησιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβουσα, σκύταλον ἔχουσα καὶ ἐπιψοφοῦσα· ἔστι δὲ καὶ θηρίον [11]).

---

[1]) Cf. Hesych. v. λακκόπεδα.

[2]) Codex λακκοσχέων.

[3]) Codex bis λακπάπτειν.

[4]) Fragmentum Scholii ad Arist. Acharn. 220. Cf. Hesych.

[5]) Ex Eubulo laudat Poll. VII. 205. Codex βώλου.

[6]) Hesych. Usurpavit Aristoph. Thesm. 142, alibi.

[7]) Codex τὸ κατὰ λ. Hesych. Cf. Eur. Cycl. 315.

[8]) Hesych.

[9]) Vide mox. Lex. Bachm. add. καὶ γυνή τις ἀρχαία Λίβυσσα.

[10]) Partim eadem apud Schol. Arist. Pac. 757. Vesp. 1030. Cf. Hullemann. Durid. Sam. fragmt. p. 123, qui scribit ζηλοτυπουμένης. Brevius Hesych. Menandri locum non intelligo. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 257. 288.

[11]) Cf. Hesych. Respicitur Arist. Vesp. 1172.

λαμπάδιον· Ἀριςοφάνης Ἀχαρνεῦσιν· Ἔρια οἰσυπηρά· οἱ μὲν τὸ λεπτὸν ἐρίδιον ᾧ καταδεῖται τὰ κατάγματα· οἱ δὲ δεσμοῦ τι γένος· οἱ δὲ τὴν χοίνικα εἰς ἣν καθιᾶσιν τὴν κνήμην οἱ ἀφῃρημένοι τὸν πόδα· οἱ δὲ νάρθηκα καὶ καλάμους, οἷς δεσμοῦσι τοὺς τὴν κνήμην κατάξαντας [1]).

λαμπάς· ἀγὼν Ἀθήνησι Πανὶ καὶ Προμηθεῖ ἀγόμενος [2]).

λάμπη· παχὺς ἀφρὸς ἐπιπολῆς τοῦ οἴνου [3]).

λαμπήνη· εἶδος ἁρμαμάξης· οὕτω Μένανδρος [4]).

λαμπισίνη· ἅμαξα βασιλικὴ ἢ ῥέδιον περιφανὲς ὅ ἐςιν ἅρμα σκεπαςόν [5]).

λάμπουρις· ἡ ἀλώπηξ παρ' Αἰσχύλῳ [6]).

λαμπρὰν ἡμέραν λέγουσιν, οὐ καθαράν [7]).

Λάμιος· ἐκαλεῖτό τις Ἀθήνησιν· οὕτω καὶ Μνησίθεος [8]).

Λαμπτραί· δῆμος Ἐρεχθηΐδος [9]).

Λαμπτρεῖς· δισσοὶ δῆμοι τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς [10]).

λαμπροείμων· λαμπροφορῶν [11]).

λαμπρός· ὁ ἐπιπολάζων ἀφρὸς τῷ οἴνῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑγροῖς [12]).

λαμπρόψυχος· ἀντὶ τοῦ μεγαλόψυχος [13]).

λαμπρῶς· τὸ φανερῶς οὐ τὸ ἐνδόξως· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ· καὶ λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν· καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τοῖς παλαιοῖς [14]).

---

1) Refer ad Arist. Acharn. 1176.

2) Idem tradit Herodt. VI. 105.

3) Cf. Hesych. et Erotian.

4) Codex ἅρματος ἁμάξης· corr. Dobr. Cf. Hes. ibiq. Schmidtium. Cf. Poll. X. 51. 52. 139.

5) Malim λαμπήνη. Codicis lectionem ἥρδιον corr. Dobr. Cf. Hes. Fortasse haec est sacra glossa, ut I Reg. 26. 5. Jes. 66. 20. Gloss. Provv. p. Cyr. Voss.: Λαμπήρας· ἁμάξας ἢ σκέπαςρα.

6) Hesych. De accentu Etym. M. p. 474. 4.

7) Convenit Thom. M. p. 566.

8) Conf. Hesych. Glossa pertinet ad Arist. Eccles. vs. 77. Vide Dobr.

9) Conf. Harpocr.

10) Conf. Harpocr.

11) Hesych. λαμπρίμων.

12) Legerim: Λαμπηρός· ἀφρώδης· λάμπη γὰρ ὁ ἀ. Cf. Galen. Lex. p. 514.

13) Antiatt. p. 106. 6 add. Ἀραρὼς Πανὸς γοναῖς.

14) Thucyd. II. 7. Observatio prodit Aelium Dionysium.

λαμπτήρ· ὁ νῦν φανός· φανός δὲ ἡ ἐκ κλημάτων δέσμη [1]).
λάμπων· κυβευτικὸς βόλος· οὕτως Εὔβουλος [2]).
Λαμύνθιος· ποιητὴς ἐρωτικῶν μελῶν [3]).
λαμυρόν· εὔλαλον, εὐτράπελον, καταπληκτικόν, τερπνόν [4]).
λὰξ ἐντείνων· λακτίσματι τύπτων· λὰξ δέ ἐστιν ὁ ὑπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ ποδὸς ποιὸς ψόφος [5]).
λαξευτήριον· ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν· λαοξόος γὰρ ὁ οἰκοδόμος [6]).
λαοξόος· ὁ λιθοκόπος.
λεπάδες· τὰ ὄστρεα· καὶ λοπάδες τὰ ἀγγεῖα [7]).
λάπαθον· ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν· καὶ λάχανον κενωτικὸν γαστρός· ὅθεν καὶ τὸ λαπάξαι· κενῶσαι· Ὅμηρος· νέων ἀλάπαξε φάλαγγας· ἀντὶ τοῦ πορθῶν ἐκένου [8]).
λαπάττων· μαλάσσων καὶ λαγαρὸν ποιῶν [9]).
λαπίττειν· τὸ ψεύδεσθαι καὶ ἀλαζονεύεσθαι· καὶ λαπικτής· ὁ ψεύστης διὰ τοῦ κ· ὡς σαλπικτής, συρικτής· οἱ δὲ Δωριεῖς διὰ τοῦ σ· λαπιστὴν καὶ λαπίζειν [10]).

---

[1]) Cf. Polluc. VI. 103. Schol. Arist. Acharn. 936. Phryn. Bekk. p. 50. 23. Ammon. p. 146. Timaeum. E Phrynicho Thom. M. p. 588. Vide quoque Galen. Lex.

[2]) Vide Polluc. VII. 205. Codex βῶλος.

[3]) Memoratur Athen. XIII. 597 E, 605 E.

[4]) Conveniunt Eustath. p. 1546. 3 et Hesych., ubi M. Schmidtius Epicratem putat respici.

[5]) Hesych.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Codex pr. m. pro λεπάδες habet λαπαδες et pro λοπάδες λαπάδες.

[8]) Adnotatio pertinet ad etymologiam verbi λαπάξαι vel ἀλαπάξαι, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 374. 12 et Athen. VIII. 362. extr. Homeri locus legitur Iliad. λ. 503 sed ibi est ἀλάπαζε. Codex νεῶν ἀλαπάξαι φ. ἀντιπορθῶν ἐκείνου.

[9]) Codex παλάσσων καὶ λαρον π. Cf. Hesych. Erotian. Galen. et Athen. 11.

[10]) Codex λαπήττειν — λαπήκτης — σαλπίγκης, συρίγκτης — λαμπιστὴν καὶ λαμπίζειν. Cf. Dind. ad HSt. V. 111 extr. et VII. 44 D. Vides grammaticum errare, nam plane contra est. Breviter Lex. rhet. Bekk. p. 277. 27. Ex Eustathio p. 1761. 27 novimus Aristophanem Byzantium vocabulum invenisse apud Sophoclem, sed quod dicit significare συρίζειν, id non corrigendum videtur, sed debetur Eustathio qui obiter fontes inspe-

λαπιεῖς· λαπίξεις.
λαπίσρια· μετεωριζομένη, ῥεμβομένη, θέλουσα εὐωχεῖσθαι [1]).
λαπτώμενος· ἀπὸ τοῦ λάπτειν εἴρηται· ὁ αἰσχρολοιχός [2]).
λαρινοὶ βόες· οἱ ἐν Ἠπείρῳ ἀπὸ Λαρίνου βουκόλου κλέψαντος τὰς Ἡρακλέους βοῦς, ὡς Λύκος (ὁ Ῥηγῖνος), ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς ἤλαυνε· Πρόξενος δὲ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀνεῖναί τινας τῷ Δωδωναίῳ Διί· Ἀπολλόδωρος δὲ τοὺς εὐτραφεῖς λαρινούς· λαρινεύειν γὰρ τὸ σιτεύειν [3]).
λαρινοί· οἱ πίονες, σιτιστοί, λιπαροί.
λάρκος· ἀνθρακικὸν σκεῦος [4]).
λάρος ἐν Νεμέσει· παροιμία ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων [5]).
λάρυγγα· ἀρσενικῶς λέγουσι· οὕτως Εὔπολις [6]).
λάσανα· χυτρόποδες κυρίως· ἤδη δὲ καὶ τὸ παραπλήσιον, ἐφ' ὧν ἄν τις ἰπνὸν ἐπιστήσειεν ἤ τι τῶν τοιούτων καὶ τῶν ὁμοίων· ἐφ' ὧν ἕψεταί τι καὶ φρύγεται· καὶ ἐφ' ὧν ἀπεπάτουν ἔλεγον· οὕτω Φερεκράτης [7]).
λάσια· δασέα [8]).
λάσιοι· πολύτριχοι ἢ συνετοί [9]).
λάσιον· λινοῦν περίζωμα [10]).

---

xerat. Admodum verisimile mihi videtur eum sua habere indidem atque Photium, nempe ex lexicis rhetoricis. In Codice corr. mut. λαμπίζειν in λαμπιστήν.

[1]) Hesych.

[2]) Apud Hesych. ordo litterarum postulat λαπτώμενος.

[3]) E Suida addidi ὁ Ῥηγῖνος. Cf. Schol. Arist. Pac. 925 et Athen. IX. 376 B. De Lyco Rhegino vide Mullerum fragmt. Hist. Gr. II. 370; de Proxeno II. 462.

[4]) Plura Harpocr. Vide praeterea Arist Acharn. 350.

[5]) Sic Codex Photii, sed Suidas λάρος ἐν ἕλεσι. Crediderim indicari Cratini fabulam. Vide Dobr.

[6]) Compone hanc observationem cum fragmento Aelii Dionysii apud Eust. p. 1390. 50. Vide quoque Herodian. Piers. p. 475.

[7]) Pherecratis locum vide apud Polluc. X. 44, qui plura de hoc vocabulo habet. Adde Hesych. Saepe usurpatur a Comicis, cf. HSt. V. 120 D.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

[10]) Poll. VII. 74 et Erotian. utuntur testimonio Theopompi Comici.

λασιόκωφος· ὁ λίαν κωφός· οἷον λάσια τὰ ὦτα ἔχων ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ ἀναισθητεῖν [1]).

λάσθαι· συμφοραί [2]).

λάσκε· λέγε.

λάςαυροι· λασιόταυροι καὶ ἐξωςρηκότες σφόδρα [3]).

λάταγες· οἱ κότταβοι· εἰώθασι γὰρ παρὰ τὰς μέθας χαλκίον ςρογγύλον ἐμφερὲς κρανίῳ τιθέντες ἐν μέσῳ καὶ τούτου ςοχαζόμενοι, τοὺς κοττάβους βάλλειν περί τινων ἄθλων, καθάπερ οἱ κυβεύοντες· ἐκρίνετο δὲ νικᾶν ὁ τοῦ χαλκίου τυχὼν καὶ μέγιςον ποιήσας ψόφον· ἐτίθετο δὲ ἔπαθλα ὠὰ καὶ τραγήματα, ἃ ἐκαλεῖτο κοττάβια [4]).

λάτρις· θεράπαινα, δούλη, προσαῖτις [5]).

λατύπη· λιθουργικὴ ἢ τὸ λεπτὸν τοῦ λίθου [6]).

λαύρα· ῥύμη, δι' ἧς ὁ λαὸς ἐπανέρχεται [7]).

Λαυρεῖον· τόπος τῆς Ἀττικῆς ἐν ᾧ τὰ ἀργύρεια ἦν μέταλλα.

λαυροςάται· μέσοι τοῦ χοροῦ· οἱονεὶ γὰρ ἐν ςενωπῷ εἰσί· φαυλότεροι δὲ οὗτοι· οὕτω Κρατῖνος [8]).

λάφυρα· τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα· τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν σκῦλα λέγεται [9]).

λαφύξας· διασπαράξας, ἀφειδῶς θοινησάμενος [10]).

λαφύττειν· ἀναλίσκειν ἀθρόως καὶ ἀσώτως· καὶ λαφυγμὸς ἡ τοιαύτη δαπάνη· οὕτως Ἀριςοφάνης [11]).

---

1) Similiter Hes. Error grammatici ortus e vitiosa lectione apud Plat. Phaedr. 253 E pro λάσιος κωφός, ut existimat HSt. V. 122 B.

2) Cf. Hesych.

3) Cf. Eustath. p. 361. 7.

4) E comoedia quadam ut opinor. Vide Hesych. et Athen. XI. 481 A, alios. Plura habet Etym. p. 533. 14 v. κοτταβίζω, e Photio ut videtur. Rectius scribitur κοτταβεῖα quam κοττάβια.

5) Hesych. Vocabulum interpretatus est Aristophanes Byzantius, cf. Nauck. p. 194.

6) Cf. HSt. V. 133 A.

7) Cf. M. Schmidt. ad Hesych.

8) Cf. Hes., de quo loco vide M. Schmidt. et Thes. V. 134 D.

9) Hesych.

10) Hesych.

11) Λαφυγμὸς legitur Arist. Nub. 50. Ex Athenaeo VIII. 362 extr. conficio glossam coniungendam esse cum v. λάπαθον, quam vide. Codex λαφυτεῖν.

λαχανίζεσθαι· ἀντὶ τοῦ λάχανα συλλέγειν· ὡς ξυλίζεσθαι καὶ Φρυγανίζεσθαι.

λαχεῖν δίκης· τὸ παλαιὸν πολλῶν ὄντων οἳ ἐβούλοντο εἰς δικαστήριον εἰσιέναι, ἢ οἱ ἄρχοντες ἵνα κατὰ τάξιν εἰσίωσιν, κλήρῳ λαχεῖν αὐτοὺς τῆς δίκης διέταττον· ἢ λαχεῖν δίκης ἐστὶν ὡς ἔνιοι, οἷον τὸ τυχεῖν· ὥσπερ ὕπνου λαχεῖν καὶ τροφῆς καὶ τῶν τοιούτων [1]).

λαχεῖν δίκην· δικάσασθαι [2]).

λάχνος· δασύς [3]).

λάχος· μέρος, κλῆρος [4]).

λάψαι· τῇ γλώττῃ πιεῖν [5]).

λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος· σχῆμα ἀκολάστων· Ἀριστοφάνης [6]).

λεβηρίς· τὸ γῆρας ὃ ἀποδύεται ὁ ὄφις [7]).

λεβηρίς· ὀρνεόν τι δυσοιώνιστον.

λέγει· τοὺς χρόνους ἐναλλάσσουσιν· ὡς καὶ τὸ γαμεῖ ἀντὶ τοῦ ἔγημεν.

λέγειν· ἀντὶ τοῦ οἰκοδομεῖν καὶ συλλέγειν [8]).

λεγνῶδες· ποικίλον [9]).

λεγωνῆσαι· ἀντὶ τοῦ παῖσαι· οὕτως Ἀριστοφάνης [10]).

λεηλασία· αἰχμαλωσία [11]).

λεηλατεῖν· λῃστεύειν, ἁρπάζειν [12]).

λεία· ἡ ἐν πολέμῳ ὠφέλεια· καὶ λεῖα· ἄρουραι.

λείας· πραΐδας ἀπὸ πολεμίων.

λείβει· βάλλει, στάζει.

λείβηθρον· ὀχετὸς ὑδραγωγικός [13]).

---

[1]) Hoc alibi non videtur inveniri.
[2]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 277 et Tim.
[3]) Fortasse pertinet ad Hom. Odyss. ι. 444.
[4]) Cf. Timaeum. Hesych.
[5]) Hesych.
[6]) Arist. Lysistr. 231. Vide Hesych. Malim ἀκόλαστον.
[7]) Hes. Erotian. p. 244 laudat Aristophanem et Strattidem.
[8]) Cf. Hesych.
[9]) Hesych.
[10]) Cf. Hesych. v. λετωνῆσαι.
[11]) Hesych. M. Schmidt. laudat Xen. Hier. I. 36.
[12]) Codex λεηλατεύειν.
[13]) Eustathius p. 1235. 58 laudat e lexico rhetorico.

λειόβατος· ἰχθύος εἶδος· ἔςι δὲ ὅμοιον νάρκῃ [1]).

λιπομαρτύριον· ἀδικήματος εἶδος, ἐφ' ᾧ γραφὴ ἦν, εἴ τις ἐκλείποι μαρτυρίαν· ἔοικε δέ πως τῷ ἐκκλητεύειν, πλὴν ὅτι ὁ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν θελήσας μαρτυρεῖν ἐξεκλητεύετο· ὁ δὲ ὑποσχόμενος μὲν ἐκλιπὼν δὲ λιπομαρτυρίου ἐκρίνετο· ὥσπερ καὶ ὁ μὲν μηδ' ὅλως ςρατευσάμενος ἀςρατείας· ὁ δὲ ςρατευσάμενος μὲν λιπὼν δὲ τὴν τάξιν λιποταξίας [2]).

λιπομαρτυρίου δίκη· τοῖς ἐπιςαμένοις τι τῶν πεπραγμένων καὶ μάρτυσιν ὑπεσχημένοις ἐν δικαςηρίῳ, εἶτα δὲ ὕςερον ἀποφυγοῦσιν ἐλάγχανον δίκην· κἂν μὲν ἥλωσαν ἐτιμῶντο κατ' ἀξίαν· εἰ δὲ μὴ ἕλοι ὁ διώκων, πρόςιμον ἐτίθετο δραχμήν [3]).

λιμῷ Μηλίῳ· παροιμία, ἐπεὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λιμῷ, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ ε' [4]).

λείρια· ἄνθη ἢ κρίνα [5]).

λῆτα· τὰ δημόσια· λῖτα δὲ ὡς σῖτα τὰ ἱμάτια παρ' Ὁμήρῳ [6]).

λιτὸν· τὸν πένητα, ὡς ἡμεῖς· οὕτω Μένανδρος [7]).

λιφαιμεῖ· λείπεται αἵματος [8]).

λειώσας· διακόψας.

λεκανίς· ἐν τοῖς ἐπαυλίοις οἱ πατέρες ταῖς νύμφαις δῶρα ἔπεμπον, ἐν μὲν ταῖς κοιτίσι χρυσία, ἐν δὲ ταῖς λεκανίσι παρθενικὰ παίγνια [9]).

λεκανίς· κεραμέα λοπάς· καὶ τὰ ἐκπέταλα τρύβλια [10]).

---

1) Hesych.

2) Codex λειπομαρτύριον. Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 276. 31.

3) Codex λειπομαρτυρίου. Respicitur Dem. c. Timoth. § 19, ubi: τιθέντος δέ μου τὴν δραχμὴν τοῦ λιπομαρτυρίου κατὰ τὸν νόμον.

4) Codex λειμῷ. Glossa addita in ima pagina a manu antiqua. Respicitur Arist. Av. 186. Conveniunt Hesych. et Zenob. 394. Thucydidis locus legitur V. 116.

5) Hes. Phryn. Bekk. p. 50 plura. Plura quoque HSt. V. 171.

6) Codex λειτά· τ. δ. λειτὰ δὲ ὡς εἰ τὰ ἱ. Corr. Dobr. Glossa interpolata ut videtur. Homeri locus est Iliad. θ. 441.

7) Codex λειτόν.

8) Codex λειφαιμεῖ.

9) Codex λεκανεις — κοίτησι — λεκάνεισι. Vide quae disputant Thes. Editores V. 177 A. Adde Prolegg. p. 54.

10) Conf. Hesych. et gl. sup.

λεκάνη· παρώνυμος τοῦ λέκους, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ λάλακος· λάλαικος δὲ πλατὺ καὶ ἐκπέταλον καὶ ἀναπεπταμένον ἀγγεῖον· ἀλλ' οἱ παλαιοὶ ὃ ἡμεῖς λεκάνην ποδανιπτῆρα ἐκάλουν, λεκάνιον δὲ καὶ λεκανίδα ἀγγεῖα ὦτα ἔχοντα πρὸς ὑποδοχὴν ὄψων καὶ τοιούτων τινῶν· οὕτως Ἀριϛοφάνης [1]).

λεκάρια· λεκανίδια [2]).

λεκαρύταινα· εὐρεῖα [3]).

λέκρανα· οἱ ἀγκῶνες [4]).

λελάβηκεν· Ἡρόδοτος, καὶ καταλελάβηκεν [5]).

λελάφασιν· οἷον πεπώκασιν.

λελειουργημένα· κεκαλλωπισμένα [6]).

λέλογας· ἀντὶ τοῦ εἴρηκας λέγουσι [7]).

λέλογχεν· ἔτυχεν, ἀπέλαυσεν [8]).

λέκος καὶ λεκίσκιον καὶ λεκάνη καὶ λεκανίς· τὰ ἐκπέταλα τρύβλια· οὕτως Ἀριϛοφάνης [9]).

λελεμμένον· λελεπισμένον· οὕτως Στράττις [10]).

λελυθρωμένον· ὅλον ἐξ αἵματος πλυνόμενον, αἱματωμένον.

λέμβον· μικρὸν πλοῖον [11]).

λέμβος· ἐφόλκιον· καὶ λέμβαρχοι· οἱ τοῖς ἐφολκίοις πλέοντες [12]).

λέμμα· λέπισμα [13]).

---

[1]) Dobr. corrigit ἀπὸ τοῦ λάκκος· λέκος δὲ πλ. Apud Arist. Acharn. 1110: λεκάνιον. Alios locos et virorum doctorum de iis sententias vide in Thes. V. 176 E. Infra gl. ποδανιπτῆρα.

[2]) Vide supra.

[3]) Ad glossae interpretationem Eustathius adhibendus est qui p. 1599. 51 agens de voce ἀρύταινα addit ἔϛι δὲ αὕτη λεκανίδος εἶδός τι ὡς δηλοῖ ὁ κατὰ γυναικὸς κωμικευσάμενος τὸ ἐμπερδολεκαρύταινα. In Thes. III. 868 C. scribitur ἐμπερδολεκαναρύταινα. Videor mihi agnoscere metrum anapaesticum.

[4]) Pro ἐλέκρανα. Idem vitium in Hesych.

[5]) Herodt. IV. 79. VIII. 122.

[6]) Codex λελιουργημένα.

[7]) Conf. supra v. θανατήριον.

[8]) Codex ἀπήλαυσεν.

[9]) Conf. supra v. λεκάνη.

[10]) Cod. λελεπασμένον· πεπεμμένον. Corr. Cobet. Mnem. VIII. 30.

[11]) Cf. Harpocr.

[12]) Cf. Hesych. et gl. sup. Nostra glossa e Pausania est, vide Eustath. p. 1761. 15.

[13]) Cf. Hesych. et Moer. p. 245. Infra λόπισμα.

λέμμα· κυρίως μὲν ὁ φλοιός· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ἀνθρωπείου· ἐν Τιμαίῳ [1]).

λέλαφας· πέπωκας [2]).

λέμφοι· τὰ θνησείδια τῶν θρεμμάτων καὶ ξηρὰ ὑπὸ νόσου.

λέμφος· ἀνόητος, μυξώδης [3]).

λέμφους· τὰς πεπηγυίας μύξας [4]).

λέξεται· λεχθήσεται [5]).

λέοντα ξυρᾷς· παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ ἀδύνατα ἐπιχειρούντων [6]).

λεοντῆ· ἡ δορὰ τοῦ λέοντος.

Λεοντίς· φυλὴ Ἀθήνησιν, ἀπὸ Λεὼ τοῦ Ὀρφέως.

λεωφόρος· δημοσία ὁδός [7]).

λεπαδευόμενος· λεπάδας συλλέγων [8]).

λέπαργοι· οἱ τὰς λαπάρας λευκὰς ἔχοντες [9]).

λεπασταί· κύλικές τινες οὕτως ἐκαλοῦντο· Κρατῖνος [10]).

λέπατνα· οἱ περὶ τὰ στήθη τῶν ὑποζυγίων ἱμάντες [11]).

λέπραι· λεπίδας ἔχοντα ταρίχη· καὶ λεβίαι καλοῦνται [12]).

Λέπρεον· τῆς Τριφυλίας πόλις· ἀπὸ τοῦ παρακειμένου τραχέος ὄρους· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ τοὺς κτίζοντας αὐτὴν νόσῳ χρήσασθαι λέπρᾳ [13]).

---

1) Refer ad Plat. Tim. 76 A, ubi vide Schol.

2) Codex λέμφας correctum a Cobeto, aliis. Refer glossam ad Aristophanem apud Athen. XI. 485 A.

3) Conf. Eustath. p. 1761. 16 e lexico rhetorico ut videtur. Vide quoque Hesych. Cum Eustathio compone Ammon. p. 87. Adi praeterea Nauck. Arist. Byz. 173.

4) Cf. Hesych. Eustath. p. 1761. 16. Piers. Moer. p. 251. Thom. M. p. 573.

5) Lego cum Cyrillo: λελέξεται, quod vide Thuc. III. 53, alibi.

6) E Pausania, cf. Eustath. p. 787. 8; vide praeterea Schol. Plat. Rep. I. 341 C.

7) Cf. Hes. Glossa fortasse referenda ad Plat. Legg. VI. 763 C.

8) Hesych.

9) Hesych. λεπάργου βοὸς quod tragici videtur, cf. Eustath. p. 1430. 59 et 1676. 5.

10) Cf. Hes. Plura Athen. p. 485. Nauck. Arist. B. p. 220. M. Schmidt. Didym. p. 54.

11) Cf. Apollon. v. λέπαδνα. Plura in Thes. V. 191 A.

12) Cf. Hesych. v. λέβια. M. Schmidt. λεβίαι.

13) E Didymo haec fluxere, cf. Schol. Arist. Av. 149. M. Schmidt. Didym. p. 78. 251.

λεπτὰ πλοῖα· τὰ μικρά· η' Θουκυδίδης [1]).

λέπει· κατεσθίει· οὕτως Εὔπολις [2]).

λεπτήκεις· λεπτάς [3]).

λεπτὴν πλέκειν· λεγόμενόν τι ἐπὶ τῶν πενήτων· οἷον ἀκριβῆ, ςενήν, ἀσθενῆ [4]).

λεπτόγεα· κακὸς ἀγρός, λεπτὴ γῆ, λυπρά [5]).

λεπτολογίαν· Ἕρμιππος Δημόταις [6]).

λεπτόμιτον Φᾶρος· τὸ λεπτὸν ἱμάτιον [7]).

Λέρνη θεατῶν· ἀντὶ τοῦ κακῶν θέατρον. Κρατῖνος. οἱ μὲν διὰ τὴν ὕδραν· οἱ δὲ διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους τὰ καθάρματα ἐκεῖ ἀποφέρειν· ὁ γὰρ Δαναὸς ἐν τῇ Λέρνῃ τὰς κεφαλὰς τῶν Αἰγυπτιαδῶν ἀπέθετο· καὶ ὡς εἰκὸς ἐφ' ὕβρει ἐκέλευσεν τὰ δεισαια ἐκεῖ ῥίπτειν [8]).

Λεσβίων ἀξία· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων [9]).

Λέσβιον ᾠδόν· τὸν Φρύνιχον· οἱ δὲ Εὐαίνετον [10]).

Λεσβίσαι· μολῦναι τὸ ςόμα. Λέσβιοι γὰρ διεβάλλοντο [11]).

λέσχαι· οἱ τόποι εἰς οὓς συνιόντες ἐλέσχαινον.

---

1) Thucyd. VII. 40.

2) Codex λέπτει, corr. Meinekius. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 28.

3) Hesych.

4) Cf. Hesych. ibiq. M. Schmidt. et App. Provv. 259.

5) Vitiosa forma recurrit apud Hesych. Respici crediderim λεπτόγεων apud Thucyd. I. 2.

6) Interpretationem sume a Phrynicho Bekk. p. 49. 28.

7) Eur. Androm. 832. Convenit Hesych.

8) Cf. Hesych. Phot. Codex habet ἀντίκακον θέατρον κρατεῖ. Quod dedi, emendatio est Porsoni, quam Dobraeus perfecit scribendo ἀντὶ τοῦ κακῶν· τὸ θέατρον Κρ. Idem pro δεισαια conjicit θυησίδια· possis quoque δεισαλέα, sed nihil invenio quod satis certum sit. Praeter Hesychium, cf. quoque Zenob. 386.

9) Cf. Hesych. et Zenob. 388.

10) Imo emendandum est τὸν Φρῦνιν, ex Arist. Nub. 971, coll. Hesych. qui multo copiosius. Adde Phot. v. μετὰ Λέσβιον ᾠδόν et Zenob. 409, qui docet proverbium usurpasse Cratinum ἐν Χείρωσι. Photius sua habet ex Aelio Dionysto, cf. Eustath. p. 741. 14.

11) Cf. Hesych. Excerptum est ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 741. 14.

λέσχη· πολλὴ ὁμιλία, φλυαρία· τὸ δὲ παλαιὸν αἱ καθέδραι καὶ οἱ τόποι ἐν οἷς εἰώθεσαν φιλοσοφεῖν ἀθροιζόμενοι, λέσχαι ἐκαλοῦντο· οὕτω φησὶ καὶ Ἱεροκλῆς ἐν α' φιλοσοφουμένων [1]).

λεσχηνεύειν· φλυαρεῖν.

λευγαλέα· διάβροχος· οὕτω Σοφοκλῆς [2]).

λευκαὶ φρένες· μαινόμεναι· καὶ ἀγαθαὶ ἢ ἥμεροι [3]).

Λευκάτης· σκόπελος τῆς Ἠπείρου, ἀφ' οὗ ῥίπτουσιν αὑτοὺς εἰς τὸ πέλαγος οἱ ἐρασταί· Σαπφὼ δὲ πρώτην ἐπὶ Φάωνι τοῦτο ποιῆσαι τὴν ποιήτριαν· οἱ δὲ τὴν ἑταίραν· ἐγένετο γὰρ ἄλλη Λεσβία ἑταίρα [4]).

λευκὴ ἡμέρα· ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ· Εὔπολις Κόλαξι [5]).

λευκὴν μᾶζαν φυρῶ σοι· παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων [6]).

λευκὴ στάθμη· ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων· Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι· Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη [7]).

λευκοί· οἱ δειλοί· καὶ λευκόπυγοι [8]).

λευκοπύγους· δειλούς· ὡς μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους [9]).

Λευκόσυροι· οἱ Καππάδοκες· καὶ οὓς οἱ Ἴωνες Σύρους [10]).

---

[1]) Vide Hesych. Hierocles bis laudatur a Photio, saepius in lexico Bachmanni. Suidas quinquies laudat sed fide Photii.

[2]) Etym. M. e Sophocle laudat μύρῳ λευγαλέῳ· eodem retulerim Hesych. in voce. Fugit hoc M. Schmidtium.

[3]) Dobr., alii: λ. φ· μ·: - λευκαὶ ἡμέραι· αἱ ἀγαθαί. Cf. Hes. Λευκαὶ φρένες vide apud Pind. Pyth. IV. 194. cf. II. 49. Λευκαὶ ἡμέραι apud Menandr. apud Zenob. 513 et infra.

[4]) Codex ἱερεῖς. Schleusnerus ἐρασταί, prob. Dobr., qui de forma vocis Λευκάτης conferri iubet Davisium ad Cic. Tusc. IV. 8.

[5]) Vide Hesych. Antiatt. Bekk. p. 106. Phryn. p. 473 Lob. et supra Photium. Plura in Thes. V. 223 C.

[6]) Cf. Diogen. 512 ibiq. Intt.

[7]) E Pausania, cf. Eustath. p. 1022. 65. Similia Aelius Dionysius apud Enstath. p. 1531. 63. Cf. Schol. Plat. Charmid. 154 B. Vide praeterea Hes. et Zenob. 589. Codex Κιδαλίωνι.

[8]) Hesych. Photius e Pausania habet, cf. Eust. p. 455. 37, ubi scribe λευκόπυγοι pro λευκώπιοι atque ex eo supple apud Phot. λευκόπυγοι οἱ αὐτοί. Codex δῆλοι.

[9]) Ex Alexide, cf. Eustath. p. 863. 29. Convenit Hesych. Codex δήλους.

[10]) Hesych. Cf. Piers. Moer. p. 262.

λευκορύτους· δειλούς[1]).

λεύκωμα· τοῖχός ἐςι γύψῳ ἀληλιμμένος, πρὸς γραφήν τινων πολιτικῶν ἐπιτήδειος[2]).

λευχείμων· λευκοφόρος[3]).

λέχος· συνουσία, κοίτη, μίξις.

λεχώ· ἡ ἀρτιτόκος.

λεωκόρητος· ἐξωλοθρευμένος· τὸ γὰρ λέως ἐςὶ τελέως· Ἀρχίλοχος· Λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον· καὶ λεουργὸς ἀπὸ τούτου ὁ μεγαλουργός[4]).

Λεωκόριον· ἱερὸν Ἀθήνησι· τοῦ δὲ Λεὼ θυγατέρες ἐγένοντο τρεῖς· Φρασιθέα, Θεόπη, Εὐβούλη, αἳ παρθένοι ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐσφαγιάσθησαν κατὰ χρησμόν, ἑκόντος τοῦ πατρὸς ἐπιδόντος· ὁ δὲ Λεὼς υἱὸς ἦν Ὀρφέως, οὗ ἐπώνυμος καὶ ἡ Λεοντὶς φυλή[5]).

Λεωκόριον· ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ ἡρῷον· Λεὼς γὰρ ὁ Ὀρφέως, υἱὸν μὲν ἔσχε Κύλανθον, θυγατέρας δὲ τρεῖς Φρασιθέαν, Θεόπην, Εὐβούλην, ἃς ὑπὲρ τῆς χώρας σφαγιασθείσας ἔτι παρθένους ἐτίμησαν Ἀθηναῖοι τῷ ἡρῴῳ[6]).

λεωργόν· ἐν τῷ ω καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες· καὶ Ξενοφῶν· θερμουργότατον καὶ λεωργότατον· Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ου λεουργόν[7]).

λεώς· ὁ λαός, ὁ ὄχλος. Ἀττικῶς[8]).

ληθεδών· λήθη[9]).

---

[1]) Vitiose pro λευκοπύγους quod supra iam habuimus.

[2]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 277. 15, sed pro τινων habet γραμμάτων.

[3]) Supra λαμπροείμων.

[4]) Cf. Hesych. Res obscura est, sed hoc tamen arbitror constare non λεωκόρητος significare ἐξωλοθρευμένος, sed aliud vocabulum quod excidit, nempe λεώλεθρος. Praeterea vide HSt. V. 234 extr.

[5]) Codex κατὰ χρόνον. Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 277. 13. Aelianus V. H. XII. 28, qui eosdem fontes sequitur quos Photius, nempe Atthidum quendam scriptorem, Φρασιθέαν vocat Πραξιθέαν. Dixeris fragmentum Phanodemi esse.

[6]) Cf. Harpocrationem.

[7]) Xenophontis locus est in Memor. I. 3. 9. Cf. supra v. λεωκόρητος.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

λήδιον· ἱμάτιον, τριβώνιον· ληδιώδης δὲ τριβωνιώδης, ἡ χλαμύς [1]).
λῃσθείς· λῃστευθείς.
λῃστάς· καὶ τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ.
λήϊα· σιτοφόρα πεδία, χωράφια [2]).
λῃσταί· ἀντὶ τοῦ πειραταί.
λῆτον· δημόσιον [3]).
λῄζεται· αἰχμαλωτίζει, διαρπάζει, πορθεῖ, ἐρημοῖ· ἴσως δὲ καὶ ἐν παθητικῷ σημαινομένῳ λέγεται.
λῃστικὸν καὶ λῃστρικὸν διαφέρει· τὸ μὲν ἐκτὸς τοῦ ρ σημαίνει τὸ σύστημα τῶν λῃστῶν· τὸ δὲ μετὰ τοῦ ρ τὸ κτῆμα τῶν λῃστῶν· Θουκυδίδης α'· τό τε λῃστικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάττης [4]).
ληκᾶσθαι· περαίνεσθαι [5]).
ληκῆσαι· παῖσαι· καὶ ἐπὶ τοῦ πλησιάσαι τίθεται· οὕτως Φερεκράτης [6]).
ληκούμεσθ' ὅλην τὴν νύκτα· τουτέστι διαπαιζόμεθα. [οὕτως Φερεκράτης] [7]).
λήκυθον· τὴν τοῦ μύρου Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἀλάβαστον· ἀρσενικῶς δὲ τὸν ἀλάβαστον εἶπεν Ἡρόδοτος [8]).
λήκυθος· εἰώθεσαν ἐν ληκύθοις νομισμάτων ἔχειν νέων τινές, ὅθεν καὶ τοὺς ἐκδημοῦντας αὐτοληκύθους ἔλεγον [9]).
ληκυθιστής· ὁ μικρόφωνος· οὕτως Σοφοκλῆς [10]).

---

1) Codex λῃΐδίωι δὲ τριβωνώδης, quod ope Hesych. correctum est. Hic et in seqq. gl. ἰῶτα adscribitur, non subscribitur. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 341.

2) Cf. Hesych.

3) Cf. Hesych. Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 277. 29.

4) Haec in extrema pagina a m. antiq. Similia adscripta a Schol. Thuc. I. 4. Plura vide apud Lobeck. Phryn. 242.

5) Hesych.

6) Cf. Hesych.

7) Arist. Thesm. 493. Verba οὕτως Φερεκράτης male repetita e superioribus. Codex διαπαιξόμεθα.

8) Adnotatio quae plenius servata est a Schol. Plat. Hipp. Min. 368 C, de quo loco vide Dobr. Herodoti locus legitur III. 20. De voce ἀλάβαστος vel ἀλάβαστρος vide Aelium Dionysium apud Eustath. p. 1161. 29 et in sexto lexico Bekk. p. 374. 6. Plura HSt. I. p. 1385 sq.

9) Confer laudatum locum apud Schol. Plat. Adde Harpocr. v. αὐτολήκυθοι et Lex. rhet. Bekk. p. 465. 17.

10) Cf. Hesych.

ληκῶ· τὸ μόριον λέγουσι τὸ ἀνδρεῖον.
Λήλαντον πεδίον· τῆς Εὐβοίας ἀπὸ Ληλάντου βασιλέως [1]).
λῆμαι· κανθοί, ὄμματα [2]).
λημᾶν χύτραις καὶ λημᾶν κολοκύνταις· ἐπὶ τῶν λίαν παρορώντων καὶ ἀμβλυωττόντων [3]).
λημᾶν καὶ γλαμᾶν· τὸ λήμας ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχειν [4]).
λημάτια· τὰ βουλεύματα [5]).
λῆμμα· φρόνημα, κέρδος [6]).
λήμματα λέγουσι, λήψομαι δὲ οὐκέτι· οἱ μέντοι Δωριεῖς φυλάσσουσι τὴν ἀναλογίαν τοῦ λήμψομαι [7]).
λημματίας· φρονηματίας, γεννάδας [8]).
λήμη· λευκὸν ὑγρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς συναγόμενον καὶ ἀμβλυώττειν παρασκευάζον [9]).
Λημνία δίκη· ἡ κακίςη.
Λήμνιον πῦρ· ἔςιν ἀναφορὰ ἐν Λήμνῳ πυρὸς χαλεπή τις [10]).
Λήμνιον, κακὸν βλέπων· πυρῶδες· καὶ παροιμία· Λήμνιον κακόν· ἐκ γὰρ Ἀθηνῶν ἁρπάσαντες γυναῖκας οἱ Λήμνιοι καὶ τεκνοποιησάμενοι ἐξ αὐτῶν, κατέσφαξαν αὐτὰς μετὰ τῶν τέκνων· ἐπὶ δὲ Θόαντος αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας ὅτι αὐταῖς οὐ προσεῖχον ἀλλὰ ταῖς τῶν Θρᾳκῶν γυναιξίν· ἐπὶ τῇ δυσωδίᾳ ἣν Μυρσίλος μὲν διὰ τὸν Μηδείας ἐπὶ τῇ Ὑψιπύλῃ ζῆλον κατασχεῖν· Καύ-

---

[1]) Codex Ληλάντους. Addit manus recens τὸ νῦν λεγόμενον νείλαντον. Cf. Hesych. et Prolegg. p. 7.
[2]) Glossa mutila videtur, cf. Hesych.
[3]) Cf. Hesych. et Diogen. 463. Usurpavit Arist. Nub. 327.
[4]) Cf. Moer. Piers. p. 111. Gramm. p. Philem. Osann. p. 298.
[5]) Hesych. Verum videtur λήματα.
[6]) Confundit λῆμα et λῆμμα. Itidem Hes. Lex. rhet. Bekk. p. 276. 14. Videtur glossa Platonica, coll. Schol. Plat. Legg. X. 906 B. XI. 920 C. Emendate in lexico Bachmanni: λῆμα· φρόνημα: — λῆμμα· τὸ κέρδος, βούλημα. Vide porro Moer. p. 245. Herodian. Piers. 470. Ammon. p. 89.
[7]) Codex bis λήψομαι· corr. Cobet. Mnem. VIII. 30 et Praef. Nov. Test. p. 71.
[8]) Arist. Ran. 494, cf. Hesych.
[9]) Cf. Hesych.
[10]) Arist. Lysistr. 299. Addit manus recens: σημαίνει ὅτι καὶ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ ἀναφορὰ πυρός ἐςιν, ὡς καὶ ἐν τῇ Σικελίᾳ τὸ ἐτναῖον. Cf. Prolegg. p. 7.

κασος δὲ διὰ τὸ ὀλιγωρῆσαι τῆς Ἀφροδίτης τῆς Λημνίας· ἔνθεν τὰ μεγάλα κακὰ Λήμνια λέγεται [1]).

λῆνος· τὸ ἔριον οἱ ἀρχαῖοι [2]).

Ληναῖον· περίβολος μέγας Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τοὺς ἀγῶνας ἦγον πρὸ τοῦ τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι, ὀνομάζοντες ἐπὶ Ληναίῳ· ἔϛιν δὲ ἐν αὐτῷ καὶ ἱερὸν Διονύσου Ληναίου [3]).

ληνός· γεωργικὸν σκεῦος ἢ ἄγγος ξύλινον οἴνου δεκτικόν [4]).

ληξιαρχικὸν γραμματεῖον· Ἀθηναίων τῶν ἀϛῶν τῶν ἐχόντων ἡλικίαν ἄρχειν ἀναγράφεται τὸ ὄνομα προστιθεμένων τῶν δήμων αὐτοῖς· καὶ ἐξ ἐκείνων τῶν γραμματείων κληροῦσι τὰς ἀρχάς [5]).

λήξεις θεῶν· λάχοι, κλῆροι, τεμένη· ἀρχῆς δὲ λῆξιν ἀντὶ τοῦ διακλήρωσιν.

λῆξιν δίκης καὶ λαχεῖν δίκην· τὸ καταγγεῖλαι κρίσιν ἰδιωτικῶν πραγμάτων φασίν· τὸ δὲ ἀντικαλέσαι ἀντιλαχεῖν· τὸ δὲ διανείμασθαι χρήματα διαλαχεῖν [6]).

λῆξις· παῦσις, ἡ μερίς, κληρονομία.

ληροί· κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς [7]).

λῆρος· φλύαρος, ματαιόφημος [8]).

ληϛικήν· ἀφαιρετικήν [9]).

ληϛοσαλπιγκτάς· τοὺς Τυρρηνούς ἀπὸ Πισαίου τοῦ εὑρόντος [10]).

λιάζειν· λίαν ἐσπουδακέναι [11]).

---

[1]) Hesych. rectius separatim Λήμνιον βλέπει et Λήμνιον κακόν. Codex ἐπεὶ δὲ Θ. — ἅμα ταῖς τ. Θρ. corr. Dobr. quem vide. Ad rem vide Herodt. VI. 138. Indidem atque Phot. sua habet Eust. p. 154. 12. Cf. Zenob. 391. Malim: ἢ ἐπὶ τῇ δ. ἣν M. μέν φησι διά κτἑ. Myrsili locum tractavit Muellerus Fragmt. Hist. Gr. IV. 458. Pro Καύκασος mavult Καύκαλος.

[2]) Coniunge c. seq. gl. ληνός.

[3]) Fere eadem in Lex. rhet. Bekk. p. 278. 8.

[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 277. 19. Cf. Hesych. Fortasse ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1307. 23.

[5]) Conf. Harpocr.

[6]) Conf. supra λαχεῖν δίκην.

[7]) Cf. Hesych. Polluc. V. 101.

[8]) Cf. Hesych.

[9]) Plat. Soph. 222 C.

[10]) Cf. Poll. IV. 87. Hesych. ibiq. M. Schmidt.

[11]) Cf. Hesych. Apollon. de Pron. 42 C.

λειαινούσης· πραϋνούσης [1]).
λίαν ἐντός· σφόδρα πόρρω [2]).
λιβάδα· σαγόνα, κρήνην, ἔνυδρον τόπον [3]).
λιβάξεις· ἀπορρυῆς ἢ ἀποφθαρῇς [4]).
λιβάξω· φθαρῶ [5]).
λίβανον· τὸ δένδρον θηλυκῶς· Πίνδαρος [6]).
λίβερνα· καράβια.
Λίβηθρα· τὰ ἔφυδρα χωρία· καὶ αἱ διαρρύσεις τῶν ὑδάτων· οὕτως Εὔπολις [7]).
λιβρόν· τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀόρατον. οἱ τραγικοί [8]).
λιγαίνειν· τὸ τύπτειν ὥσπερ λέγειν εἰώθαμεν τὸ ξαίνειν [9]).
λιγαίνειν· ὀξέως ὁρμᾶν [10]).
λίγδος· χῶνος τρήματα ἔχων συνεχῆ τῷ δέλτα παραπλήσια δι᾽ ὧν ὁ χαλκὸς ἠθεῖται [11]).
λιγνύς· ἡ ἀνάδοσις τοῦ καπνοῦ [12]).
λιθόλευστος· λιθοβόλητος [13]).
λίθων ποτίμων· μήποτε τῶν πώρων λέγει, οἳ πίνοντες τὸ ὕδωρ ἰσχυρότεροι γίνονται ἢ τῶν τὴν σάρκα τῶν ἐντιθεμένων καταναλισκόντων σωμάτων [14]).

---

1) Codex λιαινούσης.
2) Thucyd. VII. 5.
3) Cf. Hesych. Legitur Soph. Phil. 1216.
4) Codex λιβάζεις· ἀπορρυεὶς ἢ ἀποφθαρείς. Arist. Av. 1467. Lex. rhet. Bekk. p. 451. 10. Cf. Hesych. ibiq. M. Schmidt. Dobr. et Cobet. Mnem. VIII. 31.
5) Codex λιβάζω.
6) Athen. XIII. 574 A. Phryn. Lobeck. p. 187. Ammon. 89. Thom. M. 577. HSt. V. 273 A.
7) Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1235. 58.
8) Cf. Hesych. et Erotian.
9) Idem Eust. p. 860. 48 e lexico rhetorico. Cf. Hesych.
10) Cf. Hesych.
11) Usurpavit Sophocles apud Pollucem X. 189. Fortasse ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1229. 28 et 1926. 52, unde scripsi τῷ δέλτα pro τέσσαρα.
12) Cf. Hesych.
13) Soph. Ai. 253. Cf. Hesych.
14) Plat. Legg. XII. 947. D. Suidas v. ψαλίδα pro ποτίμων habet πολυτίμων, quod non displicet. Sed vide Astium.

λίθων χοαί· ἄργυρος καὶ χρυσός· καὶ γὰρ Εὐριπίδης φησί· Λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὐχοῦσιν μέγα [1].

λιθῶντας· τρισυλλάβως, οὐ λιθιῶντας· Πλάτων ια' Νόμων· καὶ βραγχᾶν λέγουσιν οὐ βραγχιᾶν καὶ ἕτερα τοιαῦτα [2].

λίθον ἕψεις· παροιμία· ἀδυνάτῳ ἐπιχειρεῖς [3].

λιθουργός· λιθογλύπτης [4].

λιθουλκῆσαι· τὸ στῆσαι ἐπὶ τῆς βάσεως τὸ ἀνάθημα.

λιχμήσονται· λείξουσιν [5].

Λιμοδωριεῖς· Πελοποννησίων οἱ διὰ λιμὸν μετοικήσαντες εἰς Ῥόδον καὶ Κνίδον [6].

λικμῶ· κοσκινεύω, διασκορπίζω.

λιμῷ Μηλίῳ· παροιμία· ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λιμῷ, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ [7].

Λικνίτης· ἐπίθετον Διονύσου ἀπὸ τῶν λίκνων, ἐν οἷς τὰ παιδία κοιμᾶται [8].

λίκνον· κόσκινον ἤτοι πτύον.

λικνοφόρος· ὁ φέρων τὸν λίκνον· καὶ γὰρ μυστικόν τι σημεῖον τῆς Δημητρίου τροφῆς ἐτίθετο ἐπὶ τῶν λίκνων [9].

λιμόν· ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοὶ τὴν λιμόν [10].

λινεύς· κεστρεύς [11].

---

[1]) Dobraeus conferri iussit Plat. Tim. 61 B. Similia Hesych. Convenit App. Prov. Vat. 269.

[2]) Plat. Legg. XI. 916 A. Cf. infra v. ψωρᾶν. Piers. Moer. p. 94. Codex βραχᾶν et βραχιᾶν.

[3]) Codex ἕψεῖς. Schol. Plat. Eryx. 405 B. App. Vat. Prov. 267.

[4]) Thuc. IV. 69. Cf. Hesych. Moer. p. 254.

[5]) Codex λικμήσονται· λήξουσιν. corr. Cobet. Idem vitium apud Hesych.

[6]) Plura supersunt apud Hesych. Cf. M. Schmidt. Didym. p. 34.

[7]) Vide supra v. λειμῷ.

[8]) Codex λικνευτης· ἐπὶ δὲ τοῦ Δ — ἐν ᾗ — emendatum ope Hesych. vide Dobr.

[9]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 277. 7. E Demosth. p. 313. 28. Cf. Harpocr.

[10]) Ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 1390. 50. Indidem Phryn. p. 80. Thom. M. p. 578. Sext. Emp. adv. Math. p. 31 A.

[11]) Callias in Lex. rhet. Bekk. p. 474. 3.

λίνον λίνῳ συνάπτεις· ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ διὰ τῶν αὐτῶν δρώντων· Στράττις Ποταμοῖς καὶ Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ καὶ Πλάτων [1]).

λινόν· κοινῶς μὲν ἄνθος, Θεόφραστος δὲ νάρκισσον, Μυρσίλος δὲ Λεσβιακοῖς εἶδος ἄνθους [2]).

Λίνον· Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ λίνοις ἀντὶ χορδῶν ἐχρῶντο· ἀλλὰ καὶ Ὅμηρος ἤδη χορδὰς ἐπιστάμενος λίνον καλεῖ· ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες Λίνοι, Καλλιόπης· ὁ δὲ Ἀλκιόπης καὶ Ἀπόλλωνος· τρίτος δὲ Ψαμάθης τῆς Κροτίου καὶ Ἀπόλλωνος [3]).

λινόπται· οἱ ἀποσκοπούμενοι τὰ ἐμπίπτοντα τοῖς κυνηγετικοῖς λίνοις θηρία· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τοὺς φυλάσσοντας τὰς οἰκίας ὁμοίως ἔλεγον [4]).

λινοπλῆγος· φρενοπλῆγος [5]).

λῖξαι· ἐκτεταμένως. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν [6]).

λίπα ἀλείψασθαι· τὸ ἐλαίῳ ἀλείψασθαι λέγουσιν [7]).

λιπαρέετε μένοντες· προσεδρεύετε μένοντες ἢ ἐπιμελεῖσθε μένοντες [8]).

λιπαρεῖ· παρακαλεῖ.

λιπαρεῖν· τὸ σφόδρα προσκαρτερεῖν καὶ δεῖσθαι· ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι καὶ ἀξιοῦν [9]).

λιπαρές· συνεχές.

λιπαρής· καρτερικός, λίαν ἐγκείμενος.

---

[1]) Cf. Schol. Plat. Euthyd. 298 C qui plura. Hes. Interpr. ad Zenob. 396. Ceterum lege Ποταμίοις. Nota hic laudari Aristidem, de qua re vidimus in Prolegomenis p. 62.; locus est vol. II. p. 143.

[2]) Pro λινόν scribe λείριον, quod vidit iam Dobr. Vide infra. Theophr. locus Hist. Plant. 6. 6. 9 adhibitus quoque a Polluce VI. 107. De Myrsilo dixi v. Λήμνιον βλέπων. Supra laudavi Phrynichi locum.

[3]) Ex Aelio Dionysio ut videtur, cf. Eustath. p. 421. 28. In fine glossa mutila est et corrupta sed non novi certam medicinam, quia haec alibi quantum novi non leguntur. Pro Ἀλκιόπης fortasse Ἀλκίππης. Sed quid latet sub Κροτίου?

[4]) Codex λινοπται. Cf. Hesych. et Polluc. V. 17. Nota Schol. Arist. Pac. 1178 laudare Aristotelem.

[5]) Hesych. Notatur accentus, cf. Thom. M. p. 578.

[6]) Pro λεῖξαι. Arist. Eq. 103.

[7]) Thuc. IV. 68. Convenit Hesych.

[8]) Herodt. IX. 45.

[9]) Hesych. v. λιπαρές.

λιπερνοῦντας· πενιχρούς [1]).

λιπερνῆτες· ἤτοι λιπόπολεις ἢ πένητες· τὸ δὲ ὄνομα καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὅταν παρῳδῶσι τοὺς Ἴωνας [2]).

λιπομαρτύριον· Λυσίας· καὶ λειποτάξιον Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Πλάτων ἐν Ἀδώνιδι [3]).

λιπογνώμων· ὁ μηκέτι ἔχων ὀδόντας· γνῶμα γὰρ καὶ γνώμων ὁ τῶν ὑποζυγίων ὀδούς, ἀφ' οὗ τὰς ἡλικίας αὐτῶν διαγινώσκομεν [4]).

λιποτάκτης· Φυγάς, τὴν τάξιν αὐτοῦ καταλιπών.

λιποτακτήσας· καταλείψας, φυγών [5]).

λιπῶσι· λιπαίνωσι [6]).

λίριον· κοινῶς τὸ ἄνθος καὶ ἰδίως τὸν νάρκισσον καλοῦσιν Ἀττικοί [7]).

λισσάνιε· ἀγαθὲ ἢ φίλε. Λάκωνες [8]).

λίσπας· ἐκωμῳδοῦντο λίσπαι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως, ἐπεὶ Ἡρακλῆς δοκεῖ ἁρπάσαι ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Θησέα ὅτ' ἦν ἐν Ἅιδου ὡς μεῖναί τι πρὸς τῇ πέτρᾳ τῶν ἰσχίων [9]).

λίσπαι· οἱ μέσοι διαπεπρισμένοι ἀστράγαλοι καὶ ἐκτετριμμένοι· καὶ λίσπη γλῶσσα ἡ ἐπιτετριμμένη· λέγονται δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπιθετικῶς λίσπαι διὰ τὸ ναυτικοὺς ὄντας ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας ἀπογλούτους εἶναι· ἔνιοι διὰ τὸ Θησέα μετὰ Πειρίθου καταβάντα εἰς Ἅιδου καὶ πρός τινα πέτραν ὑπὸ Περσεφόνης ἐπικαθεσθέντα σὺν τῷ Πειρίθῳ, Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν Κέρβερον κατελθόντος, παρὰ τῆς θεοῦ τε αὐτὸν

---

[1]) Codex περιχρόους.

[2]) Vocabulum ex Archilocho est: ex eo Cratinus et Aristophanes Pac. 603, ubi vide Schol.

[3]) Supra λειπομαρτύριον, sed haec sincera forma est. Dem. Mid. § 103 nunc recte λιποταξίου.

[4]) Codex γνώμα. Cf. Phryn. Bekk. p. 49. 34. Poll. VII. 184. Hesych. Plura HSt. V. 322 C. Adnotatio fluxit ex Aristophane Byzantio, cf. Eust. p. 1404 extr. apud Nauck. Arist. B. p. 99.

[5]) Hesych.

[6]) Codex λιπαρῶσι: cf. Hesych. v. λιπῶμεν.

[7]) Scribe λείριον, vide supra λείριον et λινόν.

[8]) Arist. Lysistr. 1171, cf. Hesych.

[9]) Codex ὁ τὴν ἐν Αΐδου ὡς μειαν τὴν πρὸς τὴν πέτραν· corr. Dobr. Cf. Hesych. et gl. seq. Videor mihi agnoscere duplicem glossam Platonicam, scilicet ex utroque opere Boethi; hinc repeto vitium λίσπας et λίσπαι pro λίσπους et λίσποι, male intellecto Plat. Conviv. 193 A: γεγονότες ὥσπερ λίσπαι. Cf. Prolegg. p. 56.

ἐξαιτησαμένου καὶ τῆς πέτρας ἀποσπῶντος, ἐγκαταλειφθῆναι τὸ προσηνωμένον αὐτῇ τῶν γλουτῶν μέρος· διόπερ εἰς τιμὴν ἐκείνου καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀθηναίους οὕτως ὀνομάζεσθαι [1]).

λίστριον· στρογγύλον πτύον, ὃ ἡμεῖς τηγανόστροφον [2]).

λισχρός· φειδωλός [3]).

λιτάζομαι· παρακαλῶ, δέομαι [4]).

λιταργίζειν· τρέχειν [5]).

λιταργίσαι· κνίσαι [6]).

λιταργιοῦμεν· ὀξυνοῦμεν [7]).

λιτή· παράκλησις.

λιτοῖς· ψιλοῖς, εὐτελέσιν.

λίτρα· ἦν μὲν καὶ νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος· ἐπὶ δὲ τοῦ σταθμοῦ Ἐπίχαρμος τε καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο· Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβὸν ἀπὸ τοῦ νομίσματος [8]).

λίτρα· τὴν νομισματοδόκην καλοῦσι, τὴν δὲ αὐτὴν καὶ λιτροδόκην καλοῦσι [9]).

λίτρον· οὐ νίτρον Ἀττικοί· οὕτως Ἀριστοφάνης [10]).

---

[1]) Coll. Schol. Plat. Symp. 193 A, apparebit glossam Platonicam esse. Boethus autem usus est Pamphilo; vide Hesych., Poll. II. 184, Schol. Arist. Ran. 826 ubi λίσπη γλῶσσα, Schol. Arist. Eq. 1368, Phryn. Bekk. p. 50. 11 et 68. 2. Λίσπαι pro λίσποι errore, vide glossam superiorem.

[2]) Codex πρόπτυον. corr. Dobr. Hesych. habet τηγανοστρόφιον. Dixit Aristophanes, cf. Phrynich. Bekk. p. 51. 9, coll. Lobeck. Phryn. p. 321. Cf. Poll. VI. 89. X. 98.

[3]) Sic Hesych. λισχρῶς, pro γλισχρός, γλισχρῶς. Reddidimus Photio vocabulum v. κίμβικας. Cf. praeterea Cobet. Mnem. VIII. 31.

[4]) Hesych.

[5]) Cf. Hesych.

[6]) Pro κνίσαι lege ἠνύσαι vel simile quid.

[7]) Arist. Pac. 561, cf. Hesych. Codex λιτάρπομεν.

[8]) Fragmentum Diphili ἐν Σικελικῷ servavit Pollux IX. 81. Epicharmum Ἐλπίδι ἢ Πλούτῳ laudat Antiatt. Bekk. p. 105. 32. Vide porro Hesych. et Poll. IV. 173 ubi non Diphilum ἐν Σικελικῷ laudat, sed Philemonem. Ad rem vide notissimam disputationem Bentl. in Phalarid. p. 412, Hultsch. Metrol. p. 290, alios. Plura HSt. V. 337 C.

[9]) Codex νομιμοδόκην. corr. Cobet.

[10]) Cf. Phryn. p. 134 ex eoque Moeris. Aristophanis locum vide apud Polluc. VII. 95.

Λιτυέρσαν· ᾠδήν τινα ἣν ᾄδουσιν οἱ θερίζοντες, ὡς ἐπίσημόν τινα γεγονότα τῶν παλαιῶν τὸν Λιτυέρσαν ἀνακαλούμενοι· ἣν δ' οὗτος Μίδα υἱὸς νόθος, οἰκῶν δὲ ἐν Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας τοὺς παριόντας ἠνάγκαζεν σὺν αὐτῷ θερίζειν, εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς τῷ δρεπάνῳ, τὸ λοιπὸν σῶμα τοῖς δράγμασιν ἐνειλῶν ᾖδεν· ἀνῃρέθη δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους· ἡ δὲ ᾠδὴ βάρβαρος· Φρύγες γὰρ αὐτὴν ᾖδον [1]).

Λιτυέρσης· εἶδος ᾠδῆς· Μένανδρος Χαλκηδονίῳ· Ἄιδοντα Λιτυέρσην ἀπ' ἀρίστου τέως· οἱ δὲ αὐλήσεως γένος· Μίδου δὲ ἦν ὁ Λιτυέρσης νόθος υἱός, κατοικῶν δὲ ἐν Κελαιναῖς, τοὺς παριόντας ὑποδεχόμενος ἠνάγκαζε μετ' αὐτοῦ θερίζειν, εἶτα ἀποκόπτων τὰς κεφαλὰς τὸ ἄλλο σῶμα συνείλει ἐν τοῖς δράγμασιν· ἀπέθανεν δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους· εἰς τιμὴν δὲ τοῦ Μίδου θεριστικὸς ὕμνος ἐπ' αὐτῷ συνετέθη [2]).

λιφαιμεῖ· αἱμορροεῖ, λείπει τῷ αἵματι [3]).

λιχνεύουσα· λίχνως ζητοῦσα.

λιχνεία· πύκνωσις.

λίχνος· προαπτόμενος τῶν ὄψων, κατεπιθυμῶν, λιμβός, λαίμαργος.

Λειψύδριον· χωρίον τῆς Ἀττικῆς [4]).

λογγάσω· στραγγεύσομαι, ὃ ἡμεῖς λαγγάσω καὶ λαγγονεύσω λέγομεν· Αἰσχύλος δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια δοῦσιν λογγάσια [5]).

λογάδην· ἐπιλέκτως [6]).

λογισμός· ὅτε μὲν συνήθως ὅτε δὲ ἐπὶ ψήφου ἔλεγον.

λογισταί· οἱ μεθοδικοὶ καὶ περίψηφοι.

λογιστής· κριτής, δοκιμαστής, ἐξεταστής.

λογογράφος· ὁ τὰς δίκας ἢ τοὺς δικανικοὺς (λόγους) γράφων [7]).

---

[1]) Cf. Hesych. et glossam seq. Codex οὗτος μὲν δαυος ν.

[2]) Malim Καρχηδονίῳ. Usurpavit praeterea Theocr. X. 41. Vide quoque Hesych. et Athen. X. 415 B. Codex Μήδου — νόθου.

[3]) Hesych. et supra λειφαιμεῖ.

[4]) Codex λιψύδριον.

[5]) Codex λογγάσω· στραγευσομαι. Cf. Hesych. Phryn. Bekk. p. 50. 33 λογγάζειν invenit apud Aristophanem, Pollux IX. 136 apud Aeschylum ἐν τοῖς Κήρυξι, Antiatt. p. 106. 5 λαγγάζει apud Antiphanem. De λογγασίοις plura Etym. M. p. 569. 44.

[6]) Codex ἐπίλεκτος. M. Schmidt. ad Hesych. e Thucydide enotavit.

[7]) Supplevi λόγους ex Ammon. p. 90.

λόγον ἔχειν· ἀντὶ τοῦ φροντίζειν· Θεόπομπος Φιλιππικῶν πρώτῳ[1].
λογοποιῶν· πλάττων λόγους ψευδεῖς[2].
λόγου χάριν· φησὶν Ὑπερείδης[3].
λογάρια· Φαίδων Σωκρατικὸς Ζωπύρῳ[4].
λοιδορούμενος· ἀντὶ τοῦ λοιδορῶν.
λοιδορησμός· λέγουσιν ἀντὶ .....[5].
λοιπὰ ἄττα· λοιπά τινα[6].
λοίσθῳ· ἐσχάτῳ[7].
Λοκρῶν ξυνθήματα· παροιμία· τάττεται ἐπὶ τῶν παρακρουομένων[8].
λολλοῦν· τὰ παιδία τὸν θεόν· οὕτως Ἕρμιππος[9].
Λοξίας· εἰώθασι τὸν πρὸ τῶν θυρῶν ἱδρυμένον βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Λοξίαν καὶ Ἀπόλλω προσαγορεύειν καὶ Ἀγυιᾶ[10].
λοξά· σκολιά, καμπύλα, οὐκ ἐξ εὐθείας γινόμενα.
λοπάσιν· κλέπταις[11].
λοπάς· σορός.
λοπάδα· τὴν θεόν. Θεόπομπος[12].

---

1) Convenit Antiatt. Bekk. p. 107. 3.
2) Hesych. *λογοποιήσαντες·* e Legg. I. 636 C. Cf. Harp.
3) Codex *Ὑπερίδης*.
4) Poll. II. 122. Antiatt. Bekk. p. 107. 1 affert ipsa Phaedonis verba: *λογάριά μοι λέγει.* Phaedonis Zopyrus laudatur Diog. Laert. II. 9. 2.
5) Utitur Arist. Ran. 758. Immerito reprehendit Thom. p. 581.
6) Cf. Schol. Plat. Soph. 220 A. Lex. rhet. Bekk. p. 460. 32. Egit de vocabulo *ἄττα* Dawesius Misc. Crit. p. 296 et 478 et post eum Cobetus in Mnem. V. 105 et VI. 12 seqq. Scribe *λοίπ' ἄττα.*
7) Hesych.
8) Codex *λοκροξυν.* Vide Polyb. XII. 12. b. Proverbium est quoque apud Hesych. Eustath. p. 275. 43 et Zenob. 397 ubi cf. Interpr.
9) Cf. Hesych. v. *λόγχια* ibiq. M. Schmidt. qui laudat Bergkium apud Meinek. Com. Gr. V. p. LXVI. Respicitur ni fallor ea Hermippi fabula quae *Θεοί* dicta erat: cetera apud Bergkium admodum incerta sunt. Vide quoque Dobr.
10) Malim *Λοξίαν* [*καὶ*] *Ἀπόλλω.*
11) Editores Thes. V. 389 A suspicantur verum esse *λωποδύταις*, cf. Arist. Ran. 772.
12) Meinekius Com. Gr. II. 820 suspicatur *τὴν σορόν.* Cf. Hesych. et Suid.

λοπίζειν· οὐ λεπίζειν [1]).

λόπισμα· καὶ λέμμα [2]).

λορδόν· τὸ ὑπόκυρτον· καὶ λορδωτόν, τὸ ἀποσεσιμωμένον καὶ ἐναντίον τῷ κυρτῷ, ὃ καὶ κυφὸν καλεῖται [3]).

λορδός· ἀπεξυλωμένος, συγκεκαμμένος τὸ σῶμα [4]).

λοῦσθαι λέγουσιν, οὐχὶ λούεσθαι· καὶ λούμενος, οὐχὶ λουόμενος· οὕτως Ἀριστοφάνης [5]).

λουτρά· ἔθος ἐστὶ κομίζειν ἐπὶ ζεῦγος ταῖς γαμουμέναις καὶ τοῖς γαμοῦσιν· ἔφερον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούνου λεγομένης κρήνης ὕδωρ· νῦν πανταχόθεν λουτροφόρους εἰς τοὺς γάμους ἔπεμπον· καὶ λουτροφόρον ἐπετίθεσαν τοῖς ἀγάμοις ἐπὶ τῶν τάφων [6]).

λουτρίδες· δύο κόραι περὶ τὸ ἕδος τῆς Ἀθηνᾶς· ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ πλυντρίδες· οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).

λούτριον· ἀπόλουμα καὶ ἀπόνιμμα [8]).

λουτροφόρον· τὸ ἀγγεῖον οἷον ἡ ὑδρία· καὶ λουτροφόρος ὁ φέρων ἢ ἡ φέρουσα τὸ λουτρόν [9]).

λοφίας· ὁ τράχηλος [10]).

λοφᾶν· λόφου ἐπιθυμεῖν· οὕτως Ἀριστοφάνης [11]).

---

[1]) Cf. Cobet. Mnem. IV. 108. VIII. 29.

[2]) Cf. supra λέμμα.

[3]) Cf. Hesych. Photii Codex λορδότατον pro λορδωτόν. Refer ad Hippocr. de frac. 807 B ubi perperam λορδωτὸν olim pro λορδὸν τὸν, cf. Erotian. p. 242.

[4]) Malim ἀπεσκολυμμένος vel ἀπεψωλημένος et συγκεκυμμένος. Cf. Hesych. et Suid. in v. ad quem locum Toupius pluribus et explicatius quam velles.

[5]) Arist. Plut. 658 iam laudatus Eustath. p. 1560. 30. Cf. Phryn. Lobeck. p. 188. Moer. p. 248. Cobet. Var. Lect. p. 361.

[6]) Conf. Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 276. 23. Hesych. Poll. VIII. 66. Omnes e Demosth. 1086. 15 et 1089. 33 et aliis oratorum locis quos Harp. laudat.

[7]) Hesych.

[8]) Cf. Hes. Aristophanis locum vide apud Polluc. VII. 167.

[9]) Vide supra v. λουτρά. Adde Polluc. III. 43. Sequitur in Codice Harpocr. glossa ubi in fine ad verba πρότερον δὲ Καλλιρόης addit m. rec. ἀλλὰ καὶ νῦν αὕτη Καλλιρόη καλεῖται. Cf. Prolegg. p. 7.

[10]) Cf. HSt. V. 400 A.

[11]) Arist. Pac. 1211, cf. Hesych.

λοφοπωλεῖν· ἐπινεύειν· οἱ γὰρ τοὺς λόφους πωλοῦντες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιτιθέμενοι συνεχῶς ἔνευον, ἵνα παραδείξωσιν ὑγιεῖς τὰς τρίχας καὶ ἀβρόχους τοῖς ὠνηταῖς [1]).
λούτριον· τὸ τῶν νενιμμένων ῥυπαρὸν ὕδωρ [2]).
λοχαγοῖς· ςρατηγοῖς, ταξιάρχαις.
λοχαῖος σῖτος· ὁ βαθὺς ἢ ὁ δι' ἐπομβρίαν κεκλιμένος [3]).
λοχεία· ἡ τῶν τετοκυιῶν ἐπιμέλεια, ὡς νοσηλεία ἡ τῶν καμνόντων [4]).
λοχεύει· ἐνεδρεύει [5]).
λοχεύονται· γεννῶσι [6]).
λόχοι· Λακεδαιμονίων δ' ὡς Ἀριςοφάνης, Θουκυδίδης δὲ ε', Ἀριςοτέλης ζ' [7]).
λυγίζει· ςρέφει, κάμπτει, ἀπὸ τῶν λύγων [8]).
λυγιζόμενος· ςρεφόμενος, καμπτόμενος, ἀπὸ τῶν λύγων· λύγος δὲ φυτὸν ἱμαντῶδες — δίδη μόσχοισι λύγοισιν· ἐν Γοργίᾳ· πάσας ςροφὰς ςρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διελθὼν ἀποςραφῆναι λυγιζόμενος ὥςε μὴ παρέχειν δίκην· τινὲς δὲ καὶ τὸ μετὰ τιμωρίας βασανίζειν λυγίζειν· καὶ αἱ μάςιγες αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται λύγοι καλοῦνται [9]).
λυγίσμασιν· συγκλάσμασιν [10]).
λύγκες· εἶδος θηρίου ὀξυδερκές [11]).
λυγμός· ὀλολυγμός [12]).

---

1) Aristoph. apud Polluc. VII. 157. Ex Hesychio conficio pro ἀβρόχους legendum esse ἀβρώτους.
2) Vide supra.
3) Codex κεκλημένος. Cf. Hesych.
4) Respici dixerim Plat. Theaet. 149 B.
5) Hesych. v. λοχεύοντες.
6) Cf. Hesych. Adde HSt. V. 405 A.
7) Hesych. Respicitur Arist. Lysistr. 453. Collato Hesych. et Thuc. V. 68 verisimile fit legendum esse Θουκυδίδης δὲ ζ', Ἀριςοτέλης ε'.
8) Glossa conjungenda videtur cum seq.
9) Platonis locus non est in Gorgia, sed Rep. III. 405 C ubi cf. Schol. Locus Homeri est in Iliad. λ. 105. Codex αἰδημοσχοισιλυγησειεγοργια.
10) Cf. Hesych.
11) Cf. Hesych. Legitur Eur. Alc. 582.
12) Merus error ut videtur. Cf. Hesych.

λυγῶδες· ὄργανον ἐν ᾧ τῶν συμπηγνυμένων ξύλων οἱ τέκτονες συνάγουσι τὰς ἁρμονίας [1]).

Λυδία λίθος· καὶ βάσανος, ἡ τὸν χρυσὸν ἐξετάζουσα· ἡ δὲ Μαγνῆτις τὸν σίδηρον προσάγεται, ἣν καὶ Ἡρακλειῶτιν ὀνομάζουσιν [2]).

Λυδιάζων· Λυδοὶ Μάγνητος τοῦ κωμικοῦ διεσκευάσθησαν [3]).

Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ παίζει· ἐπὶ τῶν ἀκολάςων, ὡς ταύταις ταῖς ὥραις ἀκολαςαινόντων [4]).

λύειν τέλη· λυσιτελεῖν [5]).

λύει δὲ χαλινὸν παρθενίας· .... [6]).

Λυκάβηττος· ὄρος τῆς Ἀττικῆς [7]).

Λύκαμβις ἀρχή· τοῦ πολεμάρχου· ψυχρῶς· ἐπεὶ ἐπολέμησεν Ἀρχίλοχος τῷ Λυκάμβει· ἐπὶ δὲ τούτου ἀποςασίου καὶ ἐπικλήρου αἱ δίκαι ὑπήγοντο [8]).

Λύκειον· ἐν τούτῳ τὰς ςρατιωτικὰς ἐξετάσεις ἐποιοῦντο [9]).

Λύκιος· ἐκ τῆς Λυκίας· Ἀπόλλων Λύκειος ἐκτεταμένως.

Λυκιουργίς· εἶδος φιαλῶν ἐπονομασθὲν ἀπὸ τοῦ σκευάσαντος Λυκίου [10]).

λύκος αἰτὸν φεύγει· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφύκτων [11]).

---

[1]) Vide de hac glossa Schleusnerum, Dobr. HSt. V. 415 B, M. Schmidt. ad Hesych.

[2]) Brevius Hesych. Cf. Phot. v. Ἡρακλείαν λίθον. Respicitur Sophocles quem vide apud Hesych. v. Ἡρακλεία.

[3]) Legendum Λυδίζων ex Arist. Eq. 520. Cf. Bentl. Ep. ad Mill. p. 479. Meinek. Hist. Crit. Com. p. 31. Cobet. Mnem. VIII. 32. M. Schmidt. ad Hesych.

[4]) Hesych. Diogen. 518 ibiq. Interpr.

[5]) Cf. Hesych. quosque ibi laudat M. Schmidt. et eundem Didym. p. 93. Videtur glossa tragica.

[6]) Pind. Isthm. VIII. 95.

[7]) Convenit Schol. Plat. Criti. 113 A.

[8]) Hesych. in mutila glossa habet ἀπροςασίου, quod praefero, et docet voces desumtas esse e Cratino ἐν Νόμοις, sed vide an Cratinus simile quid potius dixerit ἐν Ἀρχιλόχοις.

[9]) Cf. Hesych. et Schol. Arist. Pac. 353. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 277. 10.

[10]) Rectius scribes Λυκιουργεῖς, nam respicitur Demosth. adv. Timoth. § 31. Plura apud Harpocr. et Athen. XI. 486 C, cf. HSt. V. 424 extr. Cum Photio fere convenit Lex. rhet. Bekk. p. 277. 5, unde malim τοῦ πρώτου σκευάσαντος. Cf. Preller. Polem. p. 37.

[11]) Codex ἀφυλάκτων, quod correxi e Diogen. 519, cf. Hes.

λύκος ἔχανεν· παροιμία· λέγουσι δὲ τὸν λύκον ἐπειδὰν ἁρπάσαι τι βούληται κεχηνότα παραγίνεσθαι. ἐπ' αὐτό· ὅταν οὖν μὴ λάβῃ ὃ προαιρεῖται κατὰ κενοῦ αὐτὸν χανεῖν φασίν· ἐπὶ τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις β' [1]).

λύκος περὶ φρέαρ χορεύει· παροιμία ἐπὶ τῶν πονούντων ἐπί τι μάτην, καὶ ὅτι ἄπρακτος περίεισιν, ὅταν διψήσῃ μὴ δυνάμενος πιεῖν (ἢ) ἐπὰν διώκοντος αὐτοῦ τι, τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ [2]).

λυκοσπάδες· ἵπποι αἱ Ἐνετίδες [3]).

λυκόποδας· Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ· τοὺς πρὸς Ἱππίαν ἀγωνισαμένους ἐπὶ Λειψυδρίῳ ὡς γενναίους· ἔλαβον γὰρ τοὺς δορυφόρους τῶν τυράννων διὰ τὸ κατειλεῖσθαι δέρμασι τοὺς πόδας καὶ λυκόποδας εἶναι· ἢ διὰ τὸ λύκον ἔχειν ἐπίσημον ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν ἀπὸ Διονυσίου πρώτου [4]).

Λύκου δεκάς· ἥρως πρὸς τοῖς Ἀθήνησι δικαστηρίοις τῶν θηρίων μορφὰς ἔχων, πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα συνεστρέφοντο [5]).

Λύκου δεκάς· παροιμιῶδες, ἐπεὶ Λύκος ὁ ἥρως ἵδρυτο παρὰ τοῖς δικαστηρίοις, ἔνθα προσήδρευον οἱ συκοφάνται· ἀφώριστο δὲ αὐτῷ τριώβολον τῆς ἡμέρας [6]).

λυκοφιλίως· ὑπόπτως, ὑπούλως· οὕτω Μένανδρος [7]).

λωλώ· βρῶμά τι παιδίων ἐν Εὐβοίᾳ γινόμενον ἐκ γιγάρτων καὶ σύκων κεκομμένων [8]).

---

[1]) Vide qnoque Arist. Lysistr. 629. Egerunt de proverbio Hesych. et Diogen. 520, nbi vide Intt.

[2]) Inserui ἢ; tum malim cum Dobraeo περί τι μάτην· καὶ γὰρ ὁ λύκος ἄπρακτος. — Vide Hesych. et Zenob. 400.

[3]) Aliter Hesych. Cf. HSt. V. 428 B.

[4]) Aristoph. Lysistr. 664; vide qnoque Hesych. Ultima verba non expedio. Codex ψιλυδρίῳ — ἔλεγον γάρ. Cf. Prolegg. p. 82.

[5]) Excerptum ex Eratosthene περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, cf. Harpocr. v. δεκάζων, qni rectins τοῦ θηρίου quam τῶν θηρίων. M. Schmidt. Didym. p. 57.

[6]) Cf. Hesych., Lex. rhet. p. Phot., Zenob. 402, Phot. v. ἡ Λύκου δεκάς et glossam praec. Vide quos laudant interpretes ad Zenobinm. Res obscura est.

[7]) Ex Aelio Dionysio qui addidit Menandri versiculnm: λυκοφίλιοι μέν εἰσιν αἱ διαλλαγαί. Cf. Cobet. Mnem. X. 59.

[8]) Codex λυλω· ἄρωμά τι π. Cf. supra v. λολλοῦν, infra v. λωλώ, Hesych. in v. HSt. V. 469 A.

Λύλλος· ποιητὴς ἐπὶ μωρίᾳ κωμῳδούμενος [1]).
λυμαίνων· φθείρων, βλάπτων.
λύμη· βλάβη, φθορά, ὕβρις.
λύγξ· οὐχὶ λυγμὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν [2]).
λυπηρότεροι σαλαγμοῦ· διὰ τὴν ἐν τῷ συνεχῶς κατασάζεσθαι δυσχέρειαν λέγεται [3]).
λυόμενος· ἀντὶ τοῦ λυτρούμενος καὶ ἀπολύων· οὕτως Πλάτων [4]).
λυπρόν· λυπηρόν.
λυσάμενον· λυτρωσάμενον [5]).
Λυσάνδρεια· πανήγυρις ἤγετο ἐν Σάμῳ [6]).
Λυσανίας· λύων τὰς ἀνίας· οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).
λύσεται· ὠνήσεται.
λύσιμα ἐνέχυρα· τὰ λυτρώσιμα [8]).
λύσῃ· ἀντὶ τοῦ λυσάτω. Νόμων θ'· παραλαβὼν ὁ κεκτημένος παρὰ τοῦ πληγέντος δεδεμένον αὐτὸν μὴ λύσῃ, πρὶν ἂν ὁ δοῦλος πείσῃ τὸν πληγέντα [9]).
λύσιοι θεοί· οἱ καθάρσιοι, λυτικοὶ κακῶν [10]).
λυσιτελὲς καὶ λυσιτελεῖν· ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά, ἡ μέν γε λυσιτέλεια βάρβαρον [11]).
λυσιτελές· τὸ λῦον εἰς ἃ δαπανώμεθα [12]).
λύσιοι τελεταί· αἱ Διονύσου· Βοιωτοὶ γὰρ ἁλόντες ὑπὸ Θρᾳκῶν καὶ φυγόντες εἰς Τροφωνίου, κατ' ὄναρ ἐκείνου Διόνυσον ἔσεσθαι βοηθὸν φήσαντος, μεθύουσιν ἐπιθέμενοι τοῖς Θρᾳξὶν ἔλυσαν ἀλλήλους καὶ Διονυσίου Λυσίου ἱερὸν ἱδρύσαντο, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός· ὡς Ἀριστοφάνης δὲ διὰ τὸ λυτρώσασθαι Θηβαίους παρὰ Ναξίων Ἄμπελον [13]).

---

1) Cf. Hesych. Pro Μύλλος ut videtur, cf. HSt. V. 451 B.
2) Codex λύξ. Cf. Poll. IV. 185. Thom. M. p. 586.
3) Perperam Codex: καταδικάζεσθαι. Cf. Suid.
4) Vide Schol. Plat. Tim. 22 D.
5) Vide supra λυόμενος.
6) Hesych. Cf. Plut. Lysandr. 18.
7) Arist. Nub. 1162, cf. Hesych.
8) Plat. Legg. VII. 820 A.
9) Plat. Legg. IX. extr.
10) Plat. Rep. II. 366 A.
11) Cf. Moer. 248. Herodian. Piers. 453. Thom. M. p. 587.
12) Cf. supra λύειν τέλη et Plat. Cratyl. 417 C.
13) Vide Nauck. Arist. Byz. p. 240.

λυσιτελές· ὠφέλιμον ἢ συμφέρον [1]).
λύματα· ἐνέχυρα οἷον λύσιμα καὶ λυτρώσιμα.
λύτρα· μισθὸς ἢ τὰ παρεχόμενα ὑπὲρ ἐλευθερίας· ἐπὶ τὸ λυτρώσασθαι βάρβαρον δουλείας [2]).
λύχνα· οὐδετέρως Ἡρόδοτος [3]).
λυχνίς· σκληρὸς καὶ διαυγής, Πάριος λίθος [4]).
λυχνίον· ἡ λυχνία· λυχνία λεκτέον οὐχὶ λυχνίαι [5]).
λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ ἅπτεις· ἐπὶ τῶν ἐν καιρῷ ἀνεπιτηδείῳ τι ποιούντων [6]).
λυχνοῦχος· φανός, λαμπτήρ [7]).
λυχνοκαυτίαι· οὐχὶ λυχνοκαΐαι [8]).
λυχνοῦχον· τὸν κεράτινον φανόν, ἀπὸ τοῦ λύχνον ἐν αὐτῷ περιέχεσθαι· φανὸς δὲ ἡ ἐκ ξύλων λαμπάς· Φιλιππίδης· ἐγένοντο δὲ καὶ ἐκ τῶν καθαρῶν καὶ διαφανῶν δερμάτων λαμπτῆρες· καὶ κεραμεοῖ διατετρημένοι, ὥςε διαφαίνειν· οὕτως Ἀριςοφάνης [9]).
λυχνοκῶσα· λυχνοκαυτοῦσα· οὕτω Τηλεκλείδης [10]).

---

[1]) Cf. Hesych.

[2]) Dobraeus: Vide an leg. ἐπεὶ τὸ λυτρ. δ. β. ut scil. hnc e voce λυσόμενος migrarint.

[3]) Herodt. II. 133. Cf. Athen. X. 438 B et Hesych.

[4]) Cf. HSt. V. 456 B.

[5]) Codex οὐχὶ λυχνίαν. Scilicet veteres dicebant λυχνίον et plur. num. λυχνία, recentiores λυχνία et λυχνίαι. Phryn. idem docet in Ecl. p. 158 et in Anecd. Bekk. p. 50, ut videtur ex Aelio Dionysio. Vide porro Polluc. X. 115. Ammon. p. 90. Thom. M. p. 589.

[6]) Codex ἀνεπιτήδειον.

[7]) Codex λυχνοχον. Haec plenius servata a Phrynicho Bekk. p. 50. 23 et in Ecl. p. 18. Cf. Athen. XV. 699. Hesych. Ammon. Valcken. p. 90. Pierson. Moer. p. 245. Poll. VI. 103. X. 116. Schol. Arist. Acharn. 936. Phot. infra et v. λαμπτήρ. Vide porro HSt. V. 91 C.

[8]) Cf. Phryn. Bekk. p. 21. 20 et porro Lobeck. Phryn. Parerg. p. 523. Pollux VII. 178 λυχνοκαΐα laudat ex Herodt. II. 62.

[9]) Vide quae supra laudavimus v. λυχνοῦχος. De Philippidis fragmento Meinek. Hist. Com. Gr. IV. 477. Non habeo quod restitnam pro corrupto δερμάτων· fortasse κεράτων. Aristophanis locus est Acharn. 936.

[10]) Vocabulum corruptum videtur. Convenit Hes. Cf. Lobeck. Phryn. 523.

λύων· καὶ ἐκτείνοντες καὶ συςέλλοντες λέγουσιν ὡς λίαν.
λωβᾶται· βλάπτει, λυμαίνεται, ὑβρίζει [1]).
λώβη· βλάβη, ὕβρις [2]).
λῷςος· βέλτιςος.
λωποδύτης· ἱματίων κλέπτης [3]).
λωλώ· σῦκον μετὰ γιγάρτων κεκομμένων ἐμφερὲς παλασίοις [4]).
λῶπος· ἱμάτιον [5]).
λωφᾶν· τὸ ἠρεμεῖν· καὶ τὸ ἐνδεδωκέναι καὶ ἀναπαύεσθαι δηλοῖ οὐ τὸ πεπαῦσθαι καὶ παντελῶς [6]).
λωφήσομεν· ἀντὶ τοῦ παύσομεν· κυρίως δὲ εἴρηται λωφῆσαι τὸ τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποθέσθαι· λόφος γὰρ ὁ τράχηλος.
λωφήσαντος· ἀναπαυσαμένου, ἡσυχάσαντος.
λώφησις· παῦσις, πτῶσις.

Τέλος σὺν θεῷ τοῦ Λ ςοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Μ.

Μάγαδις· ψαλτικὸν ὄργανον· οὕτω Σοφοκλῆς [7]).
μαγγανεύειν· μίσγειν καὶ κυκᾶν καὶ ἀρτύειν [8]).
μαγγανεία· ἣν ἡμεῖς μαγείαν· μάλιςα δὲ ἡ τῶν ἀγυρτῶν οὕτω λέγεται.
μάγαρον· οὐ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυςικὰ ἱερὰ κατατίθενται· οὕτω Μένανδρος [9]).

---

[1]) Conf. Plat. Criton. 47 E.
[2]) Hesych.
[3]) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 276.
[4]) Conf. supra ubi Codex λυλω et Polluc. VI. 76.
[5]) Vide supra λωποδύτης et Poll. VII. 42, Herod. Piers. p. 469.
[6]) Dobr. legit πεπαῦσθαι δὲ παντελῶς. Videor mihi agnoscere observationem Aelii Dionysii, referendam ad Thuc. VI. 12.
[7]) Alia e lexico tragico Hes. Cf. HSt. V. 480. M. Schmidt. Didym. p. 89 et 303.
[8]) Fortasse pertinet ad Arist. Plut. 310.
[9]) Ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 1387. 16.

μαγάς· σανὶς τετράγωνος ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυτῆς τὰς τῆς κιθάρας νευράς[1].
μάγγανον· παράδοξόν τι· λέγεται δὲ καὶ ἡ γοητεία μαγγανεία.
μαγγανευτής· ὁ μιγνὺς παντοδαπὰ πρὸς φενακισμόν.
μαγίδες· μᾶζαι· καὶ τὰ τῇ Ἑκάτῃ συντελούμενα δεῖπνα· οὕτως Ἀριστοφάνης[2].
μαγίστερ· διδάσκαλε[3].
μαγίς· μάχαιρα· καὶ μάγειρος ὁ τὰς μάζας μερίζων[4].
μάγνον· Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ· τὸν μέγαν· τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα[5].
μάγους· τοὺς μαγγανεύοντας· καὶ μαγείαν οἱ τραγικοὶ λέγουσιν.
μαγύδαρις· φυτὸν σιλφίου μανώτερον καὶ ἧττον δριμύ· ἔνιοι τὸν τοῦ σιλφίου καυλόν[6].
μὰ Δία· οὐκ ἐπὶ τοῦ μὰ τὸν Δία ἔλεγον, ὡς οἴονταί τινες· ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ ἀντὶ μὰ Δία, ὥσπερ καὶ τὸ νὴ Δία ἐπὶ τὸ ναί· ὅθεν καὶ τὸ ναὶ Δία λέγουσι καὶ νά[7].
μαδαγένειον· τὸν μαδαρὰ ἔχοντα γένεια[8].
μᾶζα· ἄρτος, φύραμα.
μᾶζαν· τὴν τροφὴν ἐνίοτε ἔλεγον[9].

---

[1]) Similia Hesych. Cf. Athen. XIV. 635 A.
[2]) Vide de hoc loco Nauck. Arist. Byz. 206.
[3]) Glossa interpolata.
[4]) Pro *μάχαιρα* lege *μᾶζα*. Adnotatio fluxit ex Arist. Byz. cf. Eustath. p. 1761. 33, vide supra v. *μαγίδες*.
[5]) Collato Dobraeo, putarim Romanum vocabulum *magnum* explicari per *μέγαν*· tum allata fuit vox *μάγον* e Sophoclis Oedipode Tyr. 387, sed perperam pro *Οἰδίποδι* scriptum *Ὀδυσσεῖ* et *μέγαν* pro *μάγον*· eandem corruptelam subesse iudico in Act. Apost. VIII. 9: *λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν*, ubi malim *μάγον*. Ultima verba *τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα* corrupta sunt et intelliges coll. Hesych. v. *μαγίδες*.
[6]) Cf. Hesych. Plura HSt. V. 490.
[7]) Hunc locum Cobetus Mnem. VIII. 35 sic restituit: *Μὰ Δία· οὐκ ἐπὶ τοῦ νὴ Δία ἔλεγον ὡς οἴονταί τινες· ἐχρῶντο δ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ Δία καὶ τῷ νὴ Δία ἐπὶ τοῦ ναὶ μὰ Δία· ὅθεν καὶ τὸ ναὶ Δία λέγουσι καὶ ναὶ μὰ τὸν Δία.* Vide Aelium Dionysium apud Eust. p. 1450. 42. Infra *ναὶ μὰ Δία*.
[8]) Poll. II. 88: *μαδησιγένειον*. Cf. Lobeck. Phryn. p. 662.
[9]) Hesych. Refero ad Arist. Pac. init. cf. Schol.

μάζης ὤνιον· ἄρτου πρᾶσις [1]).
μαζονομεῖα· οἱ μεγάλοι καὶ κοῖλοι πίνακες [2]).
μαθηματικόν· ἀντὶ τοῦ Φιλομαθῆ· ἐν Τιμαίῳ· τὸν δὴ θη μαθηματικὸν ἤ τινα ἄλλη σφοδραν μελετην διάνοιαν κατεργαζόμενον· καὶ τὴν τοῦ σώματος ἀποδοτέον κίνησιν γυμναστίαι προσομιλοῦντα [3]).
μάθος· ζήτησις [4]).
μαῖαν· ὡς ἡμεῖς τὴν ὀμφαλητόμον· ἡ δὲ ὀμφαλητόμος Ἰακὸν μᾶλλον ὄνομα· καὶ μαιεύεσθαι λεκτέον οὐχὶ μαιοῦσθαι [5]).
μαιευτικῆς· ἰατρικῆς [6]).
μαιόμενοι· ζητοῦντες, ἐρευνῶντες [7]).
Μαιμακτηριών· καὶ οὗτος μὴν Ἀθήνησι ε'· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς μαιμάξεως τῆς περὶ τὴν ἄμπελον· μαιμάξαντες γὰρ ὅ ἐςιν ὁρμήσαντες ἐτρύγησαν ἄμπελον καὶ οἶνον ἐποίησαν [8]).
μαινάδας· μαινομένας, ζητούσας βακχεύειν, παραφόρους.
μαινάς· Βάκχη [9]).
μαινόλης· μανικός.
μάκαιραν· μακαρίαν [10]).
μακαρίτας· τοὺς τεθνηκότας· οὕτως Μένανδρος [11]).
μακκοᾶν· παραφρονεῖν. κοᾶν γὰρ καὶ κοεῖν τὸ νοεῖν, τὸ φρονεῖν [12]).
μακαρίτας· τοὺς τεθνεῶτας εὐφήμως, ὡς μακαρίων ὄντων τῶν

---

1) Hesych. Kusterus ad Suidam legit πράσιμον.
2) Codex μαζονομία et πινες pro πίνακες. Corr. Cobetus. Cf. Hesych. Usus est Aristophanes Ὀλκάσιν. Cf. Phot. v. σκαφίδας, Poll. VI. 87. X. 84. Porro HSt. V. 495 A.
3) Plat. Tim. 88 B, ubi bene τὸν δὴ μαθ. ἤ τινα ἄλλην σφόδρα μελέτην διανοίᾳ κ. — γυμναςικῇ π.
4) Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 207.
5) Codex Ἀττικόν, Lobeck. Phryn. p. 651 recte Ἰακόν, coll. Eustath. p. 971. 20, qui excerpsit ut videtur lexica quae habebat rhetorica.
6) Plat. Theaet. 161 E.
7) Codex μαιευόμενοι. Refer ad Pind. Olymp. I. 44.
8) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 280. 27. Cf. Harpocr.
9) Hesych.
10) Similia Hesych.
11) Cf. Hesych.
12) Cf. Hesych. et Hellad. in Phot. Bibl. Usurpat Arist. Eq. 595. Codex κοᾷ γὰρ καὶ κοννεῖν τὸ φ. primo: κοννεῖν in κοεῖν τὸ νοεῖν vertit manus antiqua.

τελευτησάντων ὅτι οὐκέτι αἰσθάνονταί τινος· Δωριέων τινὲς αὐτοὺς ζαμερίτας καλοῦσιν, οἷον τῆς μείζονος μερίδος ἤδη κεκοινωνηκότας· τὸ γὰρ ζα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τίθεται, ὡς ζάπλουτος.

Μακάρων νῆσος· ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν τὸ παλαιόν, ὡς Ἀρμένδας [1]).

μακρὰ γραμμή· ἡ καταδικάζουσα· ὁ δ' ἀπολύων βραχεῖαν ἐσημειοῦτο [2]).

μακρὰν οὐσίαν· λέγουσι τὴν πολλὴν Ἀττικοί.

μακρὰν τιμῆσαι· τοῖς δικάζουσι πινάκιον ἐδίδοτο, ἐν ᾧ ἔγραφον μακρὰν γραμμήν, ὅτε τινὰ καταλαμβάνοιεν ἐν τῷ τιμήματι, βραχεῖαν δὲ ὅταν ἀπολύοιεν καὶ μὴ καταδικάζοιεν [3]).

μακράν· εἰς τόπον καὶ ἐν τόπῳ· μακρόθεν δὲ τὸ ἐκ τόπου· λέγουσι δὲ καὶ τὸ μακρὰν ἐκ τόπου πολλάκις.

μακραίωνας· μακροβίους [4]).

μακρὰ χαίρειν· οἰμώζειν, στενάζειν [5]).

μακρὸν ποιῶ· ἀντὶ τοῦ μηκύνω· οὕτω Φιλιππίδης [6]).

μακροπόνηρος· ὁ εἰς μακρὸν ἐκτείνων τὴν πονηρίαν καὶ μνησικακῶν [7]).

μάκτρα· λίθινον ἢ κεραμεοῦν σκεῦος· ἔστι δὲ καὶ ξύλινον, ἐν ᾧ τὰς μάζας ἀναδεύουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

μάκτραν καὶ κάρδοπον διχῶς λέγουσιν [9]).

μάλ' εἰκότως· πάνυ δικαίως [10]).

μαλακίζεται· ἐν ταῖς νόσοις φασὶν Ἀττικοὶ τὰς γυναῖκας μαλακίζεσθαι, τοὺς δ' ἄνδρας ἀσθενεῖν [11]).

μαλακία, νόσος [12]).

---

1) Hesychius qui omittit ὡς Ἀρμένδας. Fortasse verius est Ἀρμενίδας, cf. quos laudat Mueller. Fragmt. Hist. Gr. IV. 339.

2) Hesych. Respicitur Arist. Vesp. 106.

3) Codex τίμησιν· corr. Schöm. Att. Proc. p. 726. Cf. supra gl. μακρὰ γραμμή.

4) Aeschyl. apud Plat. Rep. II. 383 B.

5) Cf. πολλὰ χαίρειν.

6) Antiatt. Bekk. p. 108 add. Φιλάρχῳ.

7) Interpretatio postea in Codice adscripta.

8) Arist. Ran. 1159 et Ὀλκ. apud Phot. v. σκαφίδας.

9) Cod. καρδωπόν. Arist. Ran. 1159. Cf. Hellad. in Phot. Bibl.

10) Plat. Rep. III. 413 C. Similiter Hesych.

11) Gravidae imprimis μαλακίᾳ laborant. Vide glossam seq.

12) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 278 et Hesych.

μαλακόν· ἁπαλὸν ἢ καὶ ὁ ἀσελγής [1]).
μαλακὸς καὶ μαλθακός· ἑκατέρως· Θουκυδίδης δὲ ἄνευ τοῦ θ· καὶ μαλακίζεσθαι οὐχὶ μαλθακίζεσθαι [2]).
μάλλά· ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά [3]).
μαλάχιον· κόσμος χρυσοῦς γυναικεῖος· οὕτως Ἀριστοφάνης [4]).
μαλάχη· οὐ μολόχη· παρ' οὐδενὶ γὰρ κεῖται· εἴρηται δὲ διὰ τὴν μαλακότητα [5]).
μάλευρον· τὸ ἄλευρον. Ἀχαιός [6]).
μαλθακόν· ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν· οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).
μαλθακόν· εὔλυτον.
μαλθάξαι· ἀγαθῦναι, καταπραῦναι.
μαλκιῆν· ὑπὸ κρύους κατεσκληκέναι καὶ δυσκίνητος εἶναι [8]).
μαλκίειν· τὸ νεναρκηκέναι τὰς χεῖρας ὑπὸ κρύους.
μάλιστα· ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει [9]).
μᾶλλον μᾶλλον· οὕτως λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ συνδέσμου· οὕτω Μένανδρος.
μᾶλλον μᾶλλον· ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ μᾶλλον· Ἄλεξις Ἀτθίδι· πῶς ἐπινέφει τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῆ· Ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον. Ἀναξίλας Ὧραις. Ἄλεξις Πεζονίκῃ [10]).

---

[1]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 278. et Hesych. Addam Gl. Prov. p. Cyr. Voss. μαλακοί· οἱ ἐν σχήματι γυναικῶν πρὸς γυναῖκας εἰσιόντες ἢ ἁπαλοί.

[2]) Thuc. II. 18. Ceterum discrimen inane est.

[3]) Codex μαλαν· ἀντὶ τοῦ οὐ καλά. Correxit Dobr. Respicitur credo Arist. Ran. 103.

[4]) Cf. Hesych. Locus Aristoph. est apud Poll. VII. 96 ex alteris Thesm. Recentiores μολόχιον scribebant, alii comparabant μαλακός· hinc variae corruptelae.

[5]) Cf. Hesych. et Athen. II. 58 D. Plura Ermerinsius ad Hippocr. I. p. 348.

[6]) Hesych. Hellad. apud Phot. et Zonar. p. 1334.

[7]) Cf. Hesych.

[8]) Vide de hoc verbo HSt. V. 555 B et Cobet. Mnem. III. 306 sqq. et VII. 425. Addo Etymologi adnotationem p. 594. 46 de Hesiod. Op. 528. Vera forma est μαλκίειν.

[9]) Thuc. III. 92, vide Schol. Cf. Schol. Thuc. I. 17. Codex ἀκριβοῦς.

[10]) Codex μᾶλλον semel et ἐπινεφεῖ. corr. Cobet. Mnem. III. 310. Pro πῶς Meinek. mavult ὡς. Brevius Antiatt. Bekk. p. 108. 5.

μᾶλλον Φρύξ· ἡ παροιμία ἐνθένδε· οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐρωτώμενοι ὑπὸ Κροίσου τίς τῶν ὄντων εὐδαιμονέςατος, οἱ μὲν ἀπεκρίνοντο τὰ ἄγρια ζῷα· ὑπὲρ γὰρ τῆς αὐτονομίας ἀποθνήσκει· οἱ δὲ, πελαργοί· δίχα (γὰρ) νόμου τῇ φύσει τὸ δίκαιον ἔχουσιν· Σόλων δὲ οὐδένα πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας· παρεςὼς δὲ ὁ λογοποιὸς Φρὺξ τὸ γένος, τοσοῦτον, εἶπεν, ὑπερέχεις ..... [1]).

μαμμάκυθος· μωρὸς καὶ τηθαλλαδοῦς [2]).

μαμμᾶν· Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν· οὕτω Κλεινίας [3]).

μάμμην· τὴν μητέρα καλοῦσιν καὶ μαμμίαν· καὶ τὸν πατέρα πάππαν καὶ παππίαν [4]).

μαμμίαν· Ἀττικοὶ τὴν μητέρα, ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾶν τὸ φαγεῖν λέγειν [5]).

μανά· ἀραιά· καὶ μανότης ἀραιότης· οὕτω Πλάτων [6]).

μανδαλωτόν· εἶδος φιλήματος, ὡς γιγγλυμωτὸν καὶ δράπετον καὶ ἕτερα [7]).

μανδαλωτόν· μήποτε κλειςόν· μάνδαλος γὰρ ὁ θύραν κλείων.

μάνδραι· ἵππων σηκοί [8]).

μανδραγόρας· ὑπνωτικὸς καρπός [9]).

μανδύας· εἶδος ἱματίου ὅπερ καλεῖται λωρίκιον [10]).

---

[1]) Codex τῶν σοφῶν. Dobraeus τῶν ὄντων. Vide Zenob. 416 et Suidam qui raro casu nunc Photio plenior.

[2]) Usus est Aristoph. Ran. 989, alii. Cf. Dind. ad HSt. V. 558 C, cuius copiis adde Philem. p. 15 ibiq. Osann. M. Schmidt. Didym. p. 78. 250.

[3]) Convenit Schol. Plat. Alcib. 118 E. Hesych. habet: ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς, ἐσθίειν, sed malo ἐςὶ τῆς π. φ. Collato Phot. v. μαμμίαν dixeris Boethum hoc excerpsisse ex Aelio Dionysio.

[4]) Excerptum ex Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 971. 20 coll. p. 565. 19. Hinc Phryn. Ecl. p. 52 et ex eo Moeris.

[5]) Vide supra. Adde Hesych.

[6]) Cf. Tim. ibiq. Ruhnk.

[7]) Codex γιγγλιμωτόν. Cf. Hesych. Apud Eust. p. 1880. 62 vide quoque δράπετον· hinc ne mutes cum Dobr.

[8]) Codex μάνδρα· ἱπποσηκοι. m. pr.

[9]) Plura Schol. Plat. Rep. VI. 488 C. Cf. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 280. 20. Schol. Dem. Philipp. IV. p. 133. 1.

[10]) Cf. Hesych. Egit de hoc vocabulo Aelius Dionysius, cf. Eust. p. 1854. 32; cf. Polluc. VII. 60.

μανδύη· τήβεννα [1]).
μάμμην· τὴν μαμμίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάμμαν. Ἀριστοφάνης [2]).
μάνης· ποτηρίου εἶδος [3]).
μάνης· βόλος Φαῦλος· καὶ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς λάταγας ἠφίεσαν [4]).
μανόν· ἀραιὸν ἢ χαῦνον ἢ ἀνωφερὲς ὡς φλόξ· καὶ ὁ μαινόμενος ὁ μὴ ἰσχυρὸς ταῖς φρεσί· καὶ ἡ μάννα ἀπὸ τοῦ τετρίφθαι ὠνόμασται [5]).
μανθάνειν· καὶ τὸ παραλαμβάνειν τι μάθημα καὶ τὸ συνιέναι.
μανοῦμαι· ἀντὶ τοῦ μανήσομαι λέγουσιν [6]).
μάραγνα· μάστιξ [7]).
μάραγνα· μάστιγος γένος, οἷον ταυρεία τις [8]).
μαράθῳ καὶ λεύκῃ· ταῦτα φυτὰ μυστικά ἐστι· καὶ ἡ μὲν μάραθος ἀγωγός ἐστιν ὄφεων καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ γῆρας ἀποδύονται· ἡ δὲ λεύκη ὅτι Ἡρακλῆς ἀνελθὼν ἐστέψατο τούτῳ [9]).
Μαραθών· δῆμος Αἰαντίδος.
Μαραθώνιον ποίημα· Αἰσχύλος· εὐδοκίμησε γὰρ ἐν τῷ Μαραθῶνι σὺν τῷ ἀδελφῷ Κυναιγείρῳ [10]).
Μαργίτης· ἐπὶ μωρίᾳ κωμῳδούμενος· ὅν φασιν ἀριθμῆσαι μὲν μὴ πλείω τῶν πέντε δυνηθῆναι, νύμφην δὲ ἀγόμενον μὴ ἅψασθαι αὐτῆς, ἀλλὰ φοβεῖσθαι λέγοντα μὴ τῇ μητρὶ αὐτὸν διαβάλλῃ· ἀγνοεῖν δὲ νεανίαν ἤδη γεγενημένον καὶ πυνθάνεσθαι τῆς μητρὸς εἴ γε ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἐτέχθη [11]).

---

[1]) Codex τηβερνα.
[2]) Codex μάνην, μανίαν, μάναν. Correxerunt Dobr. et Nauck. Arist. Byz. p. 137. Cf. supra v. μάμμην. Glossa excerpta videtur ex altera recensione Aelii Dionysii.
[3]) Cf. Polluc. VI. 99. Athen. XI. 487 C. Schmidt. Didym. p. 74.
[4]) Cf. Hesych. Poll. VII. 204. Athen. XI. 487 C. XV. 667 A. Schmidt. Didym. p. 74. Codex μάνης βωλος· φ.
[5]) Haec partim leguntur quoque apud Tim.
[6]) Cf. Moer. et Thom. M. p. 597.
[7]) Hesych. Poll. X. 56 laudat Platonem Com. ἐν Κλεοφῶντι. Cobet. Plat. Com. p. 151.
[8]) Eur. Rhes. 817, vide Hesych.
[9]) Respicitur Dem. de Cor. § 260. Similia in Lex. rhet. Bekk. p. 279. 26 sed ibi quaedam e Photio corrigenda.
[10]) Aliter Hesych.
[11]) Malim μηδ' ἅψασθαι et εἴ γε ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ. Vide Harp.

μάργος· μαινόμενος [1]).
μαργῶσαν χέρα· μαινομένην χεῖρα [2]).
μαρμαίρει· λάμπει, καταυγάζει [3]).
μαρμαρυγή· ἄςραψις, λαμπηδών [4]).
μαρίλη· ἡ μεμαρασμένη ὕλη· καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς· Σοφοκλῆς [5]).
μαρίλη· ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν ἀσβόλη [6]).
Μαριανδυνὸν *θρηνητήν· οὕτως* Αἰσχύλος [7]).
μάρσιπος· σάκκος, θυλάκιον, σακέλλιον [8]).
μάσθλης· δέρμα καὶ ὑπόδημά τι Ἰακώτερον [9]).
Μαρμάριον · *τῆς* Εὐβοίας *ὅρμος· καὶ ἱερὸν* Ἀπόλλωνος · *οὕτω* Μένανδρος.
μαρτύρωνται· ὅταν, ἀντὶ τοῦ μαρτυρίᾳ ἐπάγωνται ἢ παρέχωνται· Πολιτείας *β'· τὸν* Ὅμηρον *μαρτύρωνται* [10]).
μάρτυς· ὁ μάρτυρ· καὶ τὸν μάρτυν καὶ τὸν μάρτυρα· Μένανδρος.
μάσμα· μάςευμα, ζήτημα· οὕτω Κρατύλῳ [11]).
μάσσει· Φυρᾷ, ζυμοῖ [12]).
μαςαρύζει· τρέμει, ἀγωνιᾷ [13]).

---

qui interpretatur Aesch. Ctes. § 160. Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 279. 12. Vide praeterea Eust. p. 1669. De Margite Welcker. in Mus. Rhen. XI. 498.

1) Cf. Hesych.
2) Codex *χεῖρα*. Eur. Hec. 1128. Convenit Hesych.
3) Cf. Hesych.
4) Cf. Hesych. Erotian.
5) Codex *μαρεινη*. Pro interpretatione habemus ineptam etymologiam. Tum ex Hesychio suppleverim *καὶ μαριλοκαύτας τοὺς ἀνθρακευτάς*.
6) Cf. Hesych. Codex *μαρινη*.
7) Aesch. Pers. 937: *Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος*. Cf. Hesych. et Polluc. IV. 54. Codex *μαριανδυνον· θ.*
8) Codex *μάρσιππος*. Ex antiquioribus solus Xenophon in Anab. IV. 3. 11 vocabulo usus est, sed ibi fortasse interpretamentum pepulit genuinum vocabulum. Cf. Poll. VII. 79. X. 138. Moer. Thom. M.
9) Hesych. Cf. HSt. V. 599.
10) Glossa mutila. Respicitur Plat. Rep. II. 364 C.
11) Codex Κρατῖνος. Plat. Cratyl. 421 A.
12) Cf. Hesych.
13) Arist. Acharn. 689. Cf. Hesych. Codex *μαςαβύζει*.

μάστακας· τὰς ἀκρίδας· Σοφοκλῆς [1]).

μαστιγίας· δοῦλος, ὁ δι' ἁμάρτημα μαστιζόμενος.

μασταρύζειν· τὸ κακῶς μασᾶσθαι· Κυρηναῖοι [2]).

μαστῆρες· οἱ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττοντες, οἱονεὶ ζητηταὶ τῶν φυγαδευτικῶν χρημάτων, τῶν ἀειφυγίᾳ φυγαδευθέντων· ἐκλήθησαν δὲ μαστῆρες ἀπὸ τῶν κυνηγῶν τῶν ἐν τοῖς μαστοῖς τῶν ὀρῶν ζητούντων τὰ θηρία [3]).

μαστίξω· ἀντὶ τοῦ κνίσω.

μαστιγώσιμος· μαστίγων ἄξιος [4]).

μαστροπός· μαυλιστής, πορνοβοσκός [5]).

ματρυλεῖον· τόπος ἔνθα οἱ μαστροποὶ διέτριβον [6]).

μαλάττεσθαι· μαλακεύεσθαι [7]).

ματτύης· σκευασία τις περιφορημάτων χρήσιμος εἰς ποτὸν καὶ κῶμον πλείω· Φιλήμων [8]).

ματρυλεῖον· τόπος ἐν ᾧ γρᾶες μαστροποὶ διατρίβουσιν ἑταίρας ἔχουσαι καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους· ἐκάλουν δὲ αὐτὰς καὶ μητέρας εὐφήμως [9]).

μασχάλην αἴρεις· ἀντὶ τοῦ καθωμισθήσῃ· οἱ γὰρ μεθύοντες ἦρον τὰς μασχάλας καταμωκώμενοι καὶ οἱ μνηστῆρες· Χεῖρας ἀνίσχοντες γέλῳ ἔκθανον [10]).

---

1) In lexico rhetorico apud Eust. p. 1496. 51 additum: ἐν Φινεῖ.

2) Codex μαστηρύζειν. Ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 1496. 51.

3) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 279. 6. Alia Harp.

4) Dobr. suspicatur sic olim lectum fuisse Arist. Ran. 633.

5) Codex μαβλιστής· cf. Hesych.

6) Codex μαστρυλεῖον.

7) Codex μάττεσθαι. corr. Dobr.

8) Pro περιφορημάτων malim ἢ ἐπιφόρημά τι. Locum Philemonis servavit Athenaeus XIV. 663 F.

9) Pro μητέρας. Codex μαστρυας· correxi ope Zonarae p. 1335. Partim eadem leguntur apud Harp.

10) Vide hunc locum pleniorem et Cratini versiculum exscriptum apud Hesych. et Zenob. 407. Pro καθωμισθήσῃ legendum puto κωθωνίζει vel κωθωνίζῃ. Originem corruptelae investigare possumus, coll. Apostol. 1104, qui adnotationi cuidam quae simillima est Photianae glossae μασχαλίσματα, praefigit lemma μασχαλισθήτῃ ποτὲ, tum praeter Electram laudat Sophoclis Troilum. Hinc suspicor apud Photium excidisse glossam μασχαλισθήσῃ ποτέ· κατωμισθήτῃ. Σοφοκλῆς Τρωίλῳ, e qua nunc

μασχαλίσματα· Ἀριστοφάνης παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ κεῖσθαι τὴν λέξιν ἔθος σημαίνουσαν· οἱ γὰρ φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινὰς ὑπὲρ τοῦ (τὴν) μῆνιν ἐκκλίνειν ἀκρωτηριάσαντες μόρια τούτου καὶ ὁρμάσαντες ἐξεκρήμνασαν τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν διείραντες· καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν· σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὰ τοῖς μηροῖς ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὤμων κρέα ἐν ταῖς τῶν θεῶν θυσίαις [1]).

ματαῖσαι· μάται [2]).

μάτην· ματαίως [3]).

μάτην· ἄλλως. Ἴωνες [4]).

ματηρεύειν· μαστεύειν, ζητεῖν [5]).

ματιολοιχός· ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανοῦργος καὶ λίχνος· μάτιον γὰρ ὡς βέλτιον τῷ τόνῳ μικρόν [6]).

μὰ τὼ θεώ· γυναικεῖος ὅρκος· δυϊκῶς δὲ ὀμνύουσι τὴν κόρην καὶ τὴν Δήμητραν· ἀνδράσι δὲ οὐ πρέπει τοῦτον ὀμνύναι [7]).

μαυρόν· τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἀσθενές [8]).

μαυρός· μωρός [9]).

μαχασαι· κρατήσειν λέγουσι [10]).

μαχαιρίδες· αἱ κουρικαὶ μάχαιραι· οὕτως Εὔπολις [11]).

---

nihil superest praeter corruptum vocabulum καθωμισθήσῃ. Vide porro Nauck. Arist. Byz. p. 222.

[1]) Sophoclis locus est in Electr. 445. Pro ὁρμάσαντες malim ὁρμαθὸν ποιήσαντες. Conf. Hesych. et quae diximus ad glossam superiorem. M. Schmidt. Didym. p. 105.

[2]) Sic Codex.

[3]) Cf. Herodian. Piers. p. 462.

[4]) Malim τηνάλλως legere, cf. Phot. in voce. Vides corruptelae originem.

[5]) Sic quoque Hesych. sed praestat μαστηρεύειν.

[6]) Arist. Nub. 451, ubi Bentl. ματτυολοιχός. Conf. Hesych. et Eustath. p. 543. 7.

[7]) Pertinet ad Arist. Eccl. 155, vide Schol. Hinc quoque pendet Hesych.

[8]) Hesych.

[9]) Hesych.

[10]) Sic Codex, cf. Hesych. v. μαχᾶν.

[11]) Cf. Moer. p. 259. Herodian. Piers. p. 466. Thom. M. p. 600. Ammon. p. 90.

μαχλάδας· πόρνας [1]).
μάχλος· ἀσελγής, ἄσωτος.
μαχλοσύνη· κατωφέρεια, γυναικομανία [2]).
μαχλῶντες· πορνεύοντες [3]).
Μεγάβυζος· στρατηγὸς βασιλέως, ἀναπεμφθεὶς εἰς Αἴγυπτον, ὑφ' οὗ ἐνικήθησαν Ἀθηναῖοι [4]).
μεγάλην θεόν· Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις· ἴσως τὴν Βενδῖν· Θρακία γάρ [5]).
Μεγάλλειον μύρον· ἀπὸ τοῦ εὑρομένου τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ Μεγάλλου Σικελιώτου· λέγει δὲ καὶ Θεόφραστος εἰς τὸ περὶ ὀσμῶν τὴν κατασκευὴν τοῦ Μεγαλλείου [6]).
μεγαλόνοια· ὑπερηφανία, μεγαλοφυΐα [7]).
μεγαλοπρεπής· μεγαλοφανής [8]).
μεγαλόφρων· μεγαλόψυχος [9]).
μεγαλώνυμον· μεγαλόδοξον, περίφημον, ὀνομαστόν [10]).
μεγάμυκος· μεγαλομύκητος ἢ ὄνος [11]).
μεγάνορος πλούτου· ἰσχυροῦ, δυνατοῦ, ἀνδρείαν ἐμποιοῦντος· ἐπεὶ μεγάλα δύναται ὁ χρυσός· νεῦρα γὰρ πολέμου λέγεται εἶναι [12]).
Μεγαρέων δάκρυα· ἐπεὶ πλεῖστα ἐν τῇ Μεγαρίδι σκόροδα φύεται, εἰς παροιμίαν ἦλθεν ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων [13]).

---

[1]) Hesych. Cf. Thom. p. 601.
[2]) Codex κατωφερία. Fortasse gl. homerica. Iliad. ω. 30.
[3]) Hesych.
[4]) Vide Hemst. laudat. in Thes. V. 630. Adde M. Schmidt. ad Hesych.
[5]) Codex: ἴσως Τελβαιναιν· Θρᾳκιος γάρ. Correctum ex Hes. qui similia habet. Codex θρακιος an θρῳκιος non l.
[6]) Codex Μεγαλοῖον: μ. et μεγάλου — μεγαλοίου. Cf. Hes. Athen. XII. 553 B. Poll. VI. 104. De scriptura nominis vide Cobet. Orat. p. 127 et Mnem. IV. 261: adde M. Schmidt. ad Hesych. Ferri non debet apud eos grammaticos quos Photius sequitur εἰς τό pro ἐν τῷ.
[7]) Codex ἡ περιφάνεια· corr. Dobr. Vocabulo usus est Plat. Legg. XI. 935 B. Cf. Hesych.
[8]) Hesych.
[9]) Hesych.
[10]) Arist. Nub. 569. Cf. Hesych.
[11]) Hesych. ibiq. M. Schmidt.
[12]) Pindar. Olymp. I. 4.
[13]) Cf. Hesych. Alia in Lex. rhet. Bekk. p. 281. 26. Plura

μεγαρίζοντες· λιμώσσοντες ἢ μεγάλα λέγοντες [1].

Μεγαρικαὶ σφίγγες· αἱ πόρναι οὕτως εἴρηνται· ἴσως δὲ ἐντεῦθεν καὶ σφίγκται οἱ μαλακοὶ ὠνομάσθησαν ἢ καὶ ἀπὸ Μαίας οὕτω λεγομένης ἐν Μεγάροις [2].

μεθαρμοζόμενος· μετερχόμενος [3].

μεθεῖναι· ἀφεῖναι, ἀμελῆσαι [4].

μεθήκειν καὶ μετιέναι καὶ μετελθεῖν· τὸ ἐπὶ τινὰ ἐλθεῖν [5].

μεθῆκεν καὶ μεθέηκεν· λέγουσιν ἑκατέρως, μᾶλλον δὲ μεθῆκεν· τὸ γοῦν μεθέηκεν Ἰακὸν καὶ παλαιόν [6].

μεθεὶς· ἐῶν, ἀφιών [7].

μέθεξις· μετοχή, κοινωνία [8].

μεθέσθαι· καταλιπεῖν.

μεθέορτοι ἡμέραι· ἅς τινες ἐπίβδας, αἱ ταῖς ἑορταῖς ἐπαγόμεναι· καὶ ἄνθρωπος μεθέορτος ὁ κατόπιν ἑορτῆς ἥκων [9].

μεθιεμένους· ἐῶντας, προδιδόντας [10].

μεθίετο· προΐετο, ἠφίετο.

μεθοδεύει· μετέρχεται, τεχνάζεται, ἀπατᾷ [11].

μεθόριον· τὸ μεταξὺ τῶν ὅρων [12].

μεθορμιζόμενος· μετερχόμενος [13].

Zenob. 408, ubi vide Intt. Codex σκόρδα φυτεύεται et in margine ab eodem ut videtur γράφεται φύεται.

[1]) Hesych. Confunduntur μεγαρίζειν et μεγαλίζειν, cf. M. Schmidt.

[2]) Glossa fluxit e Callia Comico, ut patet ex Hesychio ubi vide M. Schmidt. Praeterea HSt. V. 651 D et Meinek. Fragmt. Comic. V. p. CXIII.

[3]) Dobr. agnovit μεθορμιζόμενος, quod vide infra et Hesych.

[4]) Cf. Hesych.

[5]) Cf. Hesych.

[6]) Codex bis ἐμέθηκε pro μεθέηκε.

[7]) Malim μεθιείς.

[8]) Plat. Parm. 151 E. Sophist. 256 A. Cf. Hesych.

[9]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 279. 22. Pollux I. 34 μεθέορτοι ἡμέραι ex Antiphonte laudat. Codex αἷς τινες επι δασαι cum unius lit. spatio inter επι et δασαι.

[10]) Vide Porson. de hoc loco in Add. ad Phot. Cf. Hesych.

[11]) Cf. Hesych.

[12]) Cf. Hesych. Dederis Aelio Dionysio ob Eust. p. 862. 16.

[13]) Hesych.

μεθόδιον· τὸ μετὰ τὴν ὁδόν [1]).
μετῴδιον· τὸ μετὰ τὴν ᾠδήν [2]).
μεθύμνιον· τὸ μετὰ τὸν ὕμνον· ἢ ἡ μετὰ μέθης ᾠδή [3]).
μειαγωγῆσαι· θῦσαι· μεῖον γάρ ἐϛι τὸ ἱερὸν τὸ θυόμενον, ἐπειδὰν εἰς τοὺς Φράτορας τοὺς παῖδας εἰσάγωσιν [4]).
μειλίγμασιν· ἀπάργμασιν [5]).
μειλικτηρίοις· προσηνέσιν, ἡδέσιν, πραέσιν [6]).
μειλίξασθαι· πραῧναι.
μηρύεται· σωρεύεται, εἰλεῖται· καὶ μηρυόμενον καὶ μήρυμα καὶ μηρύω, τὸ εἰλῶ καὶ σωρεύω [7]).
μεισητία· πρὸς ὁτιοῦν ἄχαρις ἀπληϛία [8]).
μεῖον· ἔλαττον, μικρότερον [9]).
μεῖον· τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγραφομένων παίδων εἰς τοὺς Φράτορας θυόμενον ἱερεῖον, οὐ μεῖον ἀποδεδειγμένου τινὸς ϛαθμοῦ· ᾧ ἐπεφθέγγοντο οἱ Φράτορες εἰ καὶ μεῖζον εἴη, ὅτι μεῖον· καὶ μειαγωγός· ὁ τοῦτο παρέχων [10]).
μειονεκτεῖν· τὸ ἧττον φέρειν, ἐλαττοῦν [11]).
μειονεκτούμενοι· ἐλαττούμενοι.
μειρακιεύεσθαι [12]).
Μελεαγρίδες· ὄρνεα ἅπερ ἐνέμοντο ἐν τῇ ἀκροπόλει· λέγουσι δὲ

---

1) Coniunge c. gl. μεθόριον.
2) Codex μεθώδιον. De scriptura μεθῴδιον cf. Albert. v. μεθόπωρον. Adnotatio nihili est. Cf. μεθόριον. Similis est adnotatio infra παλινοδία, πληθόχορος.
3) Cf. v. μεθόριον.
4) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 279. 7. Plura apud Harpocr. Alia apud HSt. V. 684 D. Eupolidis fragmentum emendat Cobet. Mnem. V. 105.
5) Codex ἀπαιτήμασιν quod correxi ex Hesych. Respicitur ut videtur Aesch. Choeph. 15.
6) Cf. Hesych. Vide Aesch. Pers. 610.
7) Codex μηρεύεται, μηρευόμενον, μήρευμα, μηρεύω. Adnotatio in summa pagina addita a manu antiqua.
8) Rectius infra μισητία, quod vide.
9) Cf. Hesych.
10) Altera glossa rhetorica, vide supra. Cf. Harpocr. Pro οὐ μεῖον Codex οὐ μεῖζον quod correxi.
11) Cf. Hesych.
12) Semiversus spatium.

οἱ μὲν τὰς ἀδελφὰς τοῦ Μελεάγρου μεταβάλλειν εἰς τὰς Μελεαγρίδας ὄρνιθας· οἱ δὲ τὰς συνήθεις Ἰοκαλλίδος τῆς ἐν Λέρνῃ παρθένου, ἣν τιμῶσι δαιμονίως [1]).

μελάγχρως καὶ μελαγχρής· ἀμφότερα Ἀττικά· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ η· Κρατῖνος [2]).

μελαμπύγους· τοὺς ἀνδρείους [3]).

μέλασμα· τὸ βάμμα τῆς κεφαλῆς. Ἀπολλόδωρος [4]).

μελεδωνοί· φροντισαί, ἐπίτροποι, προεστηκότες [5]).

μελαμπύγου τύχης· μελάμπυγοι ἐγένοντο πέρπεροι Λίμνης υἱοί· ἀκολασταινόντων αὐτῶν πολλά, ἡ μήτηρ ἔλεγε φυλάσσεσθαι, μήποτε ἐμπέσωσιν εἰς δασύπρωκτον· ἐμπεσόντες οὖν εἰς Ἡρακλέα ἀναφόρων ἐδέθησαν· εἶτα ὁρῶν αὐτοὺς γελῶντας καὶ κατακύπτοντας, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· οἱ δ' ἔλεγον ὅτι λόγιον ἦν τὸ τῆς μητρὸς ἐμπεσεῖσθαι ἡμᾶς εἰς δασύπρωκτον· καὶ γελάσαντα τὸν Ἡρακλέα ἀφεῖναι αὐτοὺς τῶν δεσμῶν [6]).

μέλημα· φρόντισμα [7]).

μελίαι· βέλη [8]).

μελίνεως· ἀμπέλου εἶδος [9]).

μελίνη· εἶδος ὀσπρίου· λέγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς [10]).

---

[1]) Brevius Hesych. Kusterus pro Λέρνῃ scribit Λέρῳ, cf. HSt. V. 725 C.

[2]) Cf. Moer. p. 262. Μελαγχρής comici imprimis, quorum locos vide in Thes. V. 709 D.

[3]) Cf. supra v. λευκοπύγους et Eust. p. 863. 29.

[4]) Malim τῆς κόμης, coll. Poll. II. 35.

[5]) Respicitur fortasse Herodt. II. 65, cf. Hesych.

[6]) Proverbio usus est Archilochus apud Schol. Hom. Iliad. ω. 315. Interpr. ad Zenob. 410 recensent grammaticorum locos quibus proverbium explicatur. Pro ἐδέθησαν Codex ἐδεήθησαν et pro ἀναφόρων Apostol. 1119 ἐν ἀνωφόρῳ· sed haec quidem conjectura est. Zenobius qui similia tradit κάτω ἄρας, unde cum Kustero rescripserim κατωκάρα.

[7]) Hesych.

[8]) Cf. Hesych.

[9]) Hesych. Polluc. VI. 82.

[10]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 278. 21. Plura Harpocr. Cf. Hesych.

Μελιτέα κάπρον· Ἀριςοφάνης ἐν Γήρᾳ λέγει ἀντὶ τοῦ Εὐκράτης, ἐπεὶ δασὺς ἐςιν· καὶ γὰρ ἄρκτον αὐτὸν ἔλεγον· ἢ ὅτι μυλῶνας εἶχεν ἐν οἷς ἐτρέφοντο σῦς [1]).

Μελιτέων οἶκος· ἐν τῷ δήμῳ παμμεγέθης ἦν οἶκος, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων [2]).

Μελίτη· δῆμος Κεκροπίδος [3]).

μελίπνους· ἡδύπνους.

Μελητίδης· εἷς καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης, ὃς οὐκ ᾔδει πλέον τῶν πέντε ἀριθμεῖν· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ Κόροιβος καὶ ὁ Ἀμφιςείδης [4]).

μελιτοποιχειν· τὸ κρούοντας ψόφον ποιεῖν ἵνα μὴ αἱ μέλισσαι πρόσπτωνται [5]).

μελιτοῦττα· μᾶζα διὰ μέλιτος [6]).

μελλήδρυον· ἡ τῆς δρυὸς μήτρα [7]).

μέλλει· ἔοικεν [8]).

μελλήσας· ὑπερθέμενος, βραδύνας· καὶ ἐπὶ τοῦ σπουδάσας [9]).

μέλλησις· ὑπέρθεσις [10]).

μελληταί· ὑπερθετικοί [11]).

---

[1]) Codex ἄρισον — μυλῶνα, quod ex Hes. correxi. De hoc loco Meinekius dixit Fragmt. Com. Gr. II. p. 1002.

[2]) Eadem Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 281. 25. Eius domus Aristophanes meminit ἐν Γεωργοῖς et Plato Comicus, ut patet e Zenob. 127, quem locum Meinekius emendat in Fragmt. Com. Gr. II. p. 994.

[3]) Schol. Plat. Parm. 126 E, cf. Harp.

[4]) Codex Μελιτίδης· corr. Cobet. Meminit Meletidis Aristoph. Ran. 991. Glossa contracta in Lex. rhet. Bekk. p. 279. 18. Cf. Hesych. Vide praeterea Diogen. 412 et Suid. v. γέλοιος. Lex. rhet. Bekk. p. 211. 30 habet Ἀμφιετίδης, quod vide an praestet.

[5]) Sic Codex. Hesych.: μελιτόπολιν. Coniecturae vv. dd. non satisfaciunt.

[6]) Cf. Hesych.

[7]) Non intelligo. An φιλύρα pro μήτρα?

[8]) Schol. Plat. Rep. VIII. 566 E. Brevius Hesych.

[9]) Hesych. om. καὶ ἐπὶ τοῦ σπουδάσας. Photius confundere videtur μελλήσας et μελήσας.

[10]) Hesych. Sed plenius in Lex. rhet. Bekk. p. 278. 13.

[11]) Hesych.

μελήσω· σπουδάσω, φροντίσω [1]).
μεμάχηται· οὐχὶ μεμάχεσαι· καὶ μεμαχημένος, ὁ μεμαχεσμένος [2]).
μεμελημένως· πεπονημένως [3]).
μέμηνεν· μαίνεται [4]).
μεμισθαρνηκώς· ὁ μισθῷ καμών [5]).
μεμοιραμένων· λαχόντων, κληρωσαμένων [6]).
μεμοίραται· μετέχει, εἴληχεν [7]).
μέμορται· μεμοίραται [8]).
μεμύηται· πεπείραται [9]).
μεμυκότα· κρύψαντα, καμμύσαντα ἢ κεκολλημένα.
μέμφειραν· τὴν μέμψιν· Τηλεκλείδης [10]).
μεμφθῇ· τὸ μέμψηται· Θουκυδίδης [11]).
μεμφωλή· ἀντὶ τοῦ μέμψις [12]).
Μέμφιδος· Ἀττικοὶ τὰ πολλά· Ἴωνες δὲ καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ Μέμφιος, μήτιος, Σύρτιος· Αἰσχύλος Πέρσαις· Ὅ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων Μέγας Ἀρσάκης [13]).
μεμψιβολεῖν· μέμφεσθαι.
μεμψίμοιρος· φιλεγκλήμων.
μέμψιν καὶ μομφν ἄμφὴω λέγουσιν [14]).

---

[1]) Codex μελλήσω.

[2]) Malo οὐ μεμαχεσμένος. Codex οὐχὶ μάχεσθαι.

[3]) Codex μεμελημένος· πεπονημένος. Emendata lectio apud Hes. Ex Plat. Protag. 344 B.

[4]) Lex. Bachm. add. τετύφωται.

[5]) Aesch. Tim. § 154.

[6]) Hesych. μεμοιραμένη.

[7]) Codex εἴληφεν. Legitur Tim. Locr. de Anim. M. p. 95 A, de quo loco vide Gelderum.

[8]) Cf. HSt. V. 702 C.

[9]) Hes. μεμύημαι, quod fortasse pertinet ad Philipp. IV. 12.

[10]) Antiatt. Bekk. p. 107. 18: Μόμφιν· ἀντὶ τοῦ μέμψιν· Τηλεκλείδης. Meinekius: fortasse μέμπτειραν· τὴν μεμφομένην.

[11]) Thuc. IV. 85.

[12]) Hesych.

[13]) Aeschyli locus est in Pers. 56 ubi Ἀρσάμης. Respicitur fortasse Thuc. I. 104. Pro μήτιος prima facie esse videtur νήσιος. Totus articulus inter columnas a m. antiqua.

[14]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 107. 19 et Hesych. et de iis locis HSt. V. 1157 C. Nauck. ad Arist. Byz. p. 212 et M. Schmidt. ad Hesych.

μέν γε· ἢ ἀντὶ τοῦ μέντοι λέγουσιν ἢ ἀντὶ τοῦ μέν.

Μένδη· ἡ ἐν Πελλήνῃ πόλις· καὶ Μενδαῖος ἄνθρωπος· καὶ οἶνος ὁ ἐκ ταύτης· Μένδης δὲ ὁ ἐν Αἰγύπτῳ νομός· καὶ ὁ ἐντεῦθεν Μενδήσιος [1]).

μερμηριῶ· μεριμνήσω, διατάξω [2]).

μενοῦνγε· ἐκ συνδέσμων τριῶν, τὸ ἀληθές.

μέντοι· τὸ δὲ σὺν τῷ γε παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων [3]).

μέντοι· τὸ δὲ μέντον βάρβαρον, εἰ καὶ Χρύσιππος χρῆται [4]).

μερὶς οὐ πνίξ· τῶν δυνατωτέρων ἁρπαζόντων τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενεςέρων καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐκείνων πνιγομένων ὅτι αὐτοῖς βοηθεῖν οὐκ ἠδύναντο, ἐπενοήθη ὁ διαμερισμός· καὶ ἕκαςος ἑκάςῳ τὸ ἴσον λαμβάνων ἐπεφώνει· μερὶς οὐ πνίξ [5]).

μερμερῶ· φροντίζω ἢ χολῶ [6]).

μέρμηρα· ἡ εἰς ὕπνον καταφορά [7]).

μεσάγκυλος· * * * [8]).

μεσαιπόλιος· ὠμογέρων.

Μεσσάπιον· ὄρος Εὐβοίας· ἀπὸ Μεσσάπου τοῦ μετοικήσαντος εἰς Ἰταλίαν [9]).

μεσαύλιον· κυρίως μὲν ἡ μέση θύρα· καλεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ μέσαυλον [10]).

μεσαύχενες· οἱ ἀσκοὶ ἢ δεσαύχενες [11]).

---

1) Cf. Harpocr.

2) Codex μενθηριῶ, cf. Dobr. et Lobeck.

3) Nescio quid lateat. Vide si tanti est Bernh. ad Suid.

4) Codex ῷ καί· corr. Dobr. Cum hac observatione et iis quae proxime praecesserunt, cf. Phrynich. Ecl. p. 150. Adde Eustath. p. 722 59.

5) Proverbium a Dicaearcho explicatum fuisse patet e Zenob. 423.

6) Supra μερμηριῶ.

7) Cf. Hesych. Refer ad Arist. Vesp. 5 et vide ibi Schol. Adde Phryn. Bekk. p. 28. 4.

8) Codex μεσάγκυλος· μεσοςπολιός, ὠμογέρων. Correxit Nauck. Aristoph. p. 98. Altera glossa tragica videtur, altera pertinet ad Hom. Iliad. ν. 361. Apud Hesych. quod in interpretatione legitur οὔπω γέρων, corrige ὠμογέρων.

9) Codex Μεσάπιον et Μεσάπου.

10) Codex ἀντὶ τοῦ μεσαύλιον. Correxi ope loci Aelii Dionysii apud Eust. p. 862. 16 ubi reponam: ἣν καὶ μεσαύλιον αὐτὸς λέγει.

11) Codex οἱ ἀσκοτηδες αὐχένες. Corr. Dobr. De loco difficil-

μέσσαβον· τὸ μέσον.

μεσεγγύημα· ἀργύριον παρακείμενον ἐφ' ὁμολογίᾳ τῶν δόντων ἐπὶ τῷ διαπραξάμενον λαβεῖν αὐτό [1]).

μεσέγγυος· μεσίτης, ἐγγυητής, μέσος δύο μερῶν.

μεσεγγυοῦνται· ἐγγυηταὶ γίνονται, ἐγγυητὰς ποιοῦνται, ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ κατὰ τῶν σοφιςῶν [2]).

μεσεύειν· μέσην [3]).

μεσοκόποι αὐλοί· ὑποδεέςεροι τῶν τελείων καὶ ὄντες μέσοι [4]).

μεσοκρινεῖς· οἱ ἀντὶ ςηριγμάτων ἐν τοῖς ἀργυρείοις ὑποκείμενοι, ὥςε μὴ καταπίπτειν ἐπὶ τοὺς ἐργαζομένους τὰ μέταλλα· ἐκαλοῦντο δὲ μεσοκρινεῖς ὅτι μέσοι ὄντες τῶν ἔργων διέκρινον τοὺς ὅρους τῶν μισθωμάτων [5]).

μεσοπέρδην· ἐκ τῶν μέσων· ἀντὶ τοῦ μεσοφέρδην, μεμενηκότων τῶν ἀρχαίων χαρακτήρων [6]).

Μέσον· δικαςήριον Ἀθήνησι.

μεςοῦται· πληροῦται [7]).

μεταβαλών· ςραφείς [8]).

μετάβολοι· πραγματευταί, μεταπρᾶται [9]).

Μεταγειτνιών· μὴν Ἀθήνησι δεύτερος· ὠνομάσθαι δέ φασιν ἀπὸ τῆς μεταβάσεως τῆς εἰς τὸ ἄςυ, ταύτης τῷ μηνὶ τούτῳ γενομένης ὑπὸ Θησέως [10]).

μεταδόρπια· ἐπίδειπνα [11]).

---

limo vide Meinck. Fragmt. Com. II. p. 1215. L. Dind. ad HSt. V. 807 A. M. Schmidt. ad Hesych.

[1]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 279. 3, ubi rectius παρά τινι κείμενον. Vide quoque Harpocr.

[2]) Nempe Isocr. Sophist. § 5. Codex habet μεςεγγύονται.

[3]) Supple εἶναι, nam respicitur Plat. Legg. VI. 756 E.

[4]) Hesych. Poll. IV. 77. Athen. IV. 176 F.

[5]) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 280. 7. Cf. Poll. III. 87. VII. 98 et Lex. rhet. p. Phot. Codex μισθουμένων.

[6]) Codex μεσομέρδην. Cf. Hesychium. De hoc loco egerunt Dobr. et Dind. ad HSt. V. 830 D, quos consule. Ceterum Codex μεμενηκότα.

[7]) Plat. Legg. I. 649 B.

[8]) Fortasse pertinet ad Plat. Phileb. 51 A.

[9]) Vide quae adnotavimus ad v. κάπηλος.

[10]) Brevins in Lex. rhet. Bekk. p. 280. 26. Cf. Harpocr.

[11]) Plat. Criti. 115 B.

μεταγενής· μεταγενέστερος [1]).
μεταίχμιον· μεταξὺ δύο φαλάγγων τοῦ πολέμου [2]).
μετακόσμιον· τοῦ κόσμου κρείττονα.
μετάκερας· τὸ εὔκρατον ἢ τὸ ψυχρόν. Φιλύλλιος [3]).
μέταλλα· τὰ ἀργυρεῖα· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ μεταλλᾶν· ἐζητεῖτο γὰρ ἡ ἀργυρῖτις ἄμμος [4]).
μετὰ Λέσβιον ᾠδόν· παρὰ Κρατίνῳ παροιμία λεγομένη ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα φερομένων· οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Λεσβίους κιθαρῳδοὺς πρώτους προσεκαλοῦντο· ἀκαταστατούσης γάρ ποτε τῆς πόλεως αὐτῶν, χρησμὸς ἐγένετο τὸν Λέσβιον ᾠδὸν μεταπέμπεσθαι· οἱ δ' ἐξ Ἀντίσσης Τέρπανδρον ἐφ' αἵματι φεύγοντα μεταπεμψάμενοι ἤκουον αὐτῶν ἐν τοῖς συσσιτίοις καὶ κατεστάλησαν [5]).
μεταλλεῖς· οἱ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενοι [6]).
μεταλλεύει· μεταφέρει [7]).
μεταμαθεῖν· μεταγνῶναι [8]).
μεταμείβων· μεταλλάσσων [9]).
μετάπεμπτος· προκληθείς [10]).
μεταποιοῦμαι· φροντίζω, προνοοῦμαι [11]).
μεταπεττεύειν· τὸ μεταβάλλεσθαι καὶ μεταβαίνειν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πεττευόντων, οἵτινες πολλάκις μεταβάλλονται ἐν τῇ παιδιᾷ [12]).

---

[1]) Hesych. Refer glossam ad Menandrum apud Athen. XIII. 559 E.
[2]) Reddiderim Aelio Dionysio, ob Eustath. p. 862. 16.
[3]) Hes. pro *ψυχρόν* habet *χλιαρόν* et omittit Philyllii nomen. Cf. Athen. II. 41 D et III. 123 D.
[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 280. 11. Cod. *μέταλα* et *μεταλᾶν*.
[5]) Vide quae notavimus voce *Λέσβιον ᾠδόν*.
[6]) Codex *μεταλεῖς* — *μεταλα*. Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 280. 11. Cf. Harpocr.
[7]) Cod. *μεταλεύει*. Locum sic constituerim: *μεταλλεύει* · * * * :– Interpretationem pete ex Hesych. Ernesto p. 199 glossa sacra videtur. Tum [*μεταλλάσσειν*·] *μεταφέρειν*, quae glossa referenda erit ad Plat. Tim. 19 A.
[8]) Hesych.
[9]) Hesych.
[10]) Cf. Thuc. VI. 74.
[11]) Hesych. Vide mox.
[12]) Brevius Lex. rhet. Bekk. p. 280. 9 ubi *μεταλλάσσεσθαι* pro *μεταβάλλεσθαι*.

μεταποιεῖσθαι· ἀντιποιεῖσθαι. Πολιτικῷ Πλάτων· *ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης·* (*ἀντὶ τοῦ*) *ἀντιποιουμένους·* Θουκυδίδης *ἐν τῇ λοιμικῇ καταστάσει· καὶ μάλισθ' οἱ ἀρετῆς μεταποιούμενοι· σημαίνει ἀντιποιούμενοι* [1]).

μετάρσιος· μετέωρος, ὑψηλός [2]).

μετασοβῶν· ἀποδιώκων.

μεταιτῆσαι· καὶ τὸ αἰτῆσαι καὶ τὸ χρήσασθαι [3]).

μεταστοιχειοῦσα· μετασχηματίζουσα [4]).

μετασχεῖν· ἐπιλαβεῖν [5]).

μετατάξασθαι· ἀντὶ τοῦ μετελθεῖν [6]).

μεταφῦναι· μεταπλασθῆναι.

μεταχειρίζειν· ἀντὶ τοῦ μεταχειρίζεσθαι· Θουκυδίδης [7]).

μεταχρωννύντες· μετασχηματίζοντες.

μετειλήχει· μετέσχεν.

μετεκβολή· μεταβολὴ καὶ ἐξάλλαξις. Κρατῖνος.

μετεμόσχευσεν· μετεφύτευσεν [8]).

μετοίκων λειτουργίαι· αἱ σκαφηφορίαι· εἰσὶ δὲ μέτοικοι ξένοι, οἱ Ἀθήνησιν οἰκοῦντες, διδόντες τὸ μετοίκιον δραχμῶν δώδεκα [9]).

μετεωρολέσχαι· περὶ οὐρανοῦ φλυαροῦντες [10]).

μετεωροπολῶν· τὰ οὐράνια σκοπῶν [11]).

μετῇ· ἐξῇ [12]).

μετῆλθε τὴν ἄλοχον· ἀντὶ τοῦ προσωμίλησεν αὐτῇ [13]).

μετοιχήσονται· μεταπορεύσονται, μετέλθωσιν.

μετοίχεσθαι· μετελθεῖν, μεταβαίνειν.

μετόν· ἐξόν [14]).

---

1) Plat. Politic. 289 E. Thuc. II. 51.
2) Cf. Erotian. p. 647. 26.
3) Codex *μεταστῆσαι.* Corr. Dobr.
4) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 393. 1.
5) Cf. Thucyd. II. 16.
6) Cf. Thucyd. I. 95. Codex *ἀντιμετελθεῖν.*
7) Thucyd. IV. 108. Cf. Antiatt. Bekk. p. 107. 21.
8) Hesych.
9) Similia Lex. rhet. Bekk. p. 280. 1.
10) Cf. Plat. Rep. VI. 489. C.
11) Cf. Plat. Phaedr. 246 C.
12) Hesych. Infra *μετόν.*
13) Pindar. Isthm. VI. 7. Codex *αὐτήν.*
14) Convenit Schol. Plat. Legg. X. 900 E.

μετουσία· κοινωνία.
μετοχετεύειν· μετακομίζειν.
μετρεῖσθαι· δανείζεσθαι [1]).
μετρῆσαι· ἐπὶ τοῦ ἀριθμῆσαι. Ἀλκαῖος.
μετρίως· τὸ συμμέτρως. Θουκυδίδης [2]).
μετριάζει· ταπεινοφρονεῖ [3]).
μέτριοι· εὐγνώμονες [4]).
μέτριος· ὁ μεμετρημένην ἔχων οὐσίαν ἢ τὸ ἦθος ἐπιεικής [5]).
μέτρον· ἐν Τιμαίῳ· τὸ ὅσον μέτρον ὅσοις τὴν συμμετρίαν τῆς μίξεως [6]).
μετρονόμοι· ἄρχοντες ἦσαν δέκα τὸν ἀριθμόν, ὧν πέντε μὲν ἐν ἄστει, πέντε δ' ἐν Πειραιεῖ· καὶ εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως δίκαια ἢ τὰ μέτρα τῶν πωλούντων [7]).
μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες ἀμετρὶ δὲ μᾶζαν ἔδοντες· οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἔκ τινος χρησμοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις· ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροπόται ἀπώλοντο ὑπὸ Κροτωνιατῶν· τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη [8]).
μέχρι αἰδοῦς· ἀντὶ τοῦ μέχρι αἰδοίων [9]).
Μηδικὴ πόα· ἡ τρίφυλλος λεγομένη [10]).
μηδοσύνη· βουλή.
μήκων· ἄμμος μεταλλική [11]).
μηλαφῆσαι· ψηλαφῆσαι [12]).
μῆλα· πάντα τὰ τετράποδα· ὅθεν καὶ πᾶσα βύρσα μηλωτὴ καλεῖται [13]).

---

[1]) Hesych. Cf. Hesiod. Oper. 347.
[2]) Thucyd. II. 66.
[3]) Cf. Hesych.
[4]) Cf. Hesych.
[5]) Cf. Hesych.
[6]) Sic Codex sed Plat. Tim. 39 B collatus monstrare videtur legendum esse: τοσοῦτον μέτρον ὅσον εἰς τὴν συμμετρίαν τῆς μίξεως.
[7]) Similia Lex. rhet. Bekk. p. 278. 25. Indidem hausta atque Harpocr. glossa.
[8]) Codex ἀμετρία. Cf. Zenob. 419 ibiq. Intt.
[9]) Retulerim ad Plat. Legg. VI. 772 A.
[10]) Hesych. Ex Arist. Eqq. 606.
[11]) Cf. Poll. VII. 100.
[12]) Vide Eust. p. 1394. 30 et M. Schmidt. ad Hesych.
[13]) Convenit Hes. De eo loco egit Nauck. Arist. Byz. p. 197 sqq.

μηλόβοτον· γῆν εὐτραφῆ, ἀνειμένην εἰς νομὴν προβάτων[1]).
μηλόβοτος· ἡ κατασκαφεῖσα καὶ ἀνεθεῖσα τοῖς μήλοις ἤτοι τοῖς κτήνεσιν, εἰς νομὴν διὰ τὴν ἐρημίαν[2]).
μηλολόνθη· χρυσοκάνθαρος[3]).
μηλολόνθαι· τὰ χρυσίζοντα πτηνά.
μηλοσφαγίαις· θυσίαις προβάτων[4]).
μήλωθρα· τὰ βεβαμμένα ἔρια· καὶ τὸ βάψαι, μηλῶσαι, ἀπὸ τῆς εἰς τὴν βαφὴν τῶν ἐρίων καθέσεως[5]).
μήλῳ βαλεῖν· τὸ πτοῆσαί τινα καὶ εἰς ἔρωτα ὑποβαλεῖν[6]).
μηλῶσαι· τὸ καθεῖναί τι εἰς βάθος· καὶ τὴν φάρυγγα μηλῶσαι· τὸ διαχρῖσαι τῷ δακτύλῳ· 'Αριςοφάνης· Τὴν φάρυγα μηλῶν δύο δραχμὰς ἕξει μόνας[7]).
μῆν'· τὸν μηνίσκον[8]).
μηναγύρτης· ἀπὸ μηνὸς συνάγων[9]).
μήνιγξ· ὑμὴν τοῦ ἐγκεφάλου[10]).
μηνίσκους· τοὺς ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς τῶν ἀνδριάντων τιθεμένους, ἵνα τὰ ὄρνεα μὴ προσίζηται[11]).
μηνοειδής· σεληνοειδής[12]).
μὴ νόμισον· ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς· οὕτω Θουγενίδης[13]).
μηνύεσθαι· μηνυτρίζεσθαι[14]).

---

1) Codex *μηλοβοτέα — προβάτοις.* Cf. Hesych.
2) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 280. 28.
3) Arist. Nub. 763. Vide Hesych. et veterem grammaticum apud Eust. p. 1329. 25, alios apud HSt. V. 981.
4) Hesych.
5) Cf. Hesych. et Eust. p. 1594. 32 quem patet sua indidem habere atque Photium.
6) Usurpavit Arist. Nub. 997, interpretati sunt Hesych. et Diogen. 563. Corruptum videtur *ὑποβαλεῖν.*
7) Cf. Hes. Poll. IV. 181. Codex *τὴν φάρυγγα μηλῶσαι δ.*
8) Codex *μήν.* Refero ad Arist. Av. 1115.
9) Cf. Ruhnk. Tim. p. 11 et M. Schmidt. ad Hesych.
10) Hesych.
11) Hesych. Refero ad Arist. Av. 1114.
12) Thucyd. II. 28. Cf. Hesych.
13) Cod. *Θουκυδίδης.* Suidas quod miraberis *Θαγενίδης.* Cf. Prolegg. p. 164. Emendarunt Piers. Moer. p. 334 et hunc secutus Porsonus ad Eur. Hec. 1166. Antiatt. Bekk. p. 107. 30 laudat Sophoclem *Πηλεῖ* et tum affert *μὴ ψεῦσον* ex Arist. Thesm. 877, opinor.
14) Hesych.

μηνυτήν· τὴν γυναῖκα· Κρατῖνος [1]).

μὴ οὖσα δίκη· οἱ ἐπὶ διαιτητοῦ ἐρήμην λαχόντες καὶ λέγοντες ἀδίκως καταδεδιῃτῆσθαι ἀντελάγχανον τῷ ἑλόντι αὐτήν, οὐ μόνον δὲ οἱ Φεύγοντες ἀλλὰ καὶ οἱ διώκοντες· ἐντὸς δὲ ἡμερῶν δέκα ἐξῆν λαχεῖν τὴν μὴ οὖσαν δίκην, μετὰ δὲ ταύτας οὐκέτι [2]).

μὴ παιδὶ μάχαιραν· ἐπὶ τῶν εἰκῇ ἐγχειριζόντων· καὶ Εὔπολις Δήμοις· Μὴ παιδὶ τὰ κοινά [3]).

μήρυμα· σπείραμα, κάταγμα, νῆμα [4]).

Μητιχεῖον· δικαστήριον [5]).

Μήτιχος· ἀρχιτέκτων καὶ ῥήτωρ τῶν οὐ τὰ βέλτιστα συμβουλευόντων [6]).

Μητρῷον· μητραγύρτης ἐλθών τις εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμύει τὰς γυναῖκας τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ὡς ἐκεῖνοί Φασιν· οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι ἀπέκτειναν αὐτόν, ἐμβάλλοντες εἰς βάραθρον ἐπὶ κεφαλήν· λοιμοῦ δὲ γενομένου ἔλαβον χρησμὸν ἱλάσασθαι τὸν πεφονευμένον καὶ διὰ τοῦτο ᾠκοδόμησαν βουλευτήριον, ἵνα ἀνεῖλον τὸν μητραγύρτην· καὶ περιΦράττοντες αὐτὸν καθιέρωσαν τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ἀναστήσαντες καὶ ἀνδριάντα τοῦ μητραγύρτου· ἐχρῶντο δὲ τῷ μητρῴῳ ἀρχείῳ καὶ νομοΦυλακείῳ, καταχώσαντες καὶ τὸ βάραθρον [7]).

μητραλοίας· ὁ τὴν μητέρα τύπτων.

μητρίδα· τὴν πατρίδα· καὶ Πλάτων καὶ Φερεκράτης [8]).

μητρυιόν· Θεόπομπος τὸν πατρυιόν [9]).

---

[1]) Cobetus in Mnemosyne V. 100: *μηνυτίν*.

[2]) Pro *λαχόντες* Hudtwalckerus Diaet. p. 101: *ὀφλόντες*. Similia in Lex. rhet. Bekk. p. 278. 29. Cf. Pollucem VIII. 60. Plura in lexico rhetorico post Photium sed corrupta. Codex *τῷ ἑλόντι αὐτόν*.

[3]) Cf. Hesych. et Diogen. 646.

[4]) Cf. Hesych. et Pollucem VII. 29.

[5]) Codex *Μητιοχεῖον*. Cf. Hesych. Poll. VIII. 121. Interpr. ad Provv. App. 294, Bast. Epistol. Crit. p. 158.

[6]) Similia in Lex. rhet. Bekk. p. 309. 17, sed ibi *οὐ* excidit.

[7]) Supplevi lemma quod excidit. Tum scripsi *ἵνα* pro *ἐν ᾧ ἀνεῖλον*. Vide locos laudatos ab HSt. V. 1029 B. Adde Suid. v. *βάραθρον*. Codex *ἔλαβον χρόνον*.

[8]) Plat. Rep. IX. 575 D.

[9]) Convenit Eust. p. 560. 16 secundum veteres. Vide quoque Poll. III. 27 et Moer. Omnes indidem. Codex *πατρῷον*.

Μητρῷον· τὸ ἱερὸν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἐν ᾧ ἦν γράμματα δημόσια καὶ οἱ νόμοι [1]).

μὴ φέρειν· ἀντὶ τοῦ μὴ λαμβάνειν· καὶ μισθοφόροι οἱ λαμβάνοντες [2]).

μηχανή· βουλή.

μηχανικόν· Ξενοφῶν τὸν πανοῦργον καὶ δεινόν [3]).

μηχανορράφος· ἐπινοητής, κακῶν κατασκευαστής [4]).

μιαίνεσθαι καὶ ἐκμιαίνεσθαι· τὸ ὀνειρώττειν. Σοφοκλῆς [5]).

μία λόχμη· παροιμία· οὐ τρέφει μία λόχμη δυ' ἐριθάκους· ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινὸς κερδαίνειν σπουδαζόντων· ἐρίθακος δὲ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον [6]).

μίαν μάχαιραν· τὴν ψαλίδα· Ἀριστοφάνης [7]).

μία χελιδών· παροιμιῶδες τοῦτο, ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ· βούλεται δέ τι εἰπεῖν· μία ἡμέρα οὐκ ἐᾷ τὸν σοφὸν εἰς τελείωσιν ἐμβάλλειν καὶ δυσημερία μία τὸν σοφὸν εἰς ἀμαθίαν· μέμνηται δ' αὐτῆς Ἀριστοτέλης ὁ Φιλόσοφος ἐν Ἠθικοῖς [8]).

μιαρὰ ἡμέρα· ἐν τοῖς Χουσὶν Ἀνθεστηριῶνος μηνός, ἐν ᾧ δοκοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτησάντων ἀνιέναι, ῥάμνῳ ἕωθεν ἐμασῶντο καὶ πίττῃ τὰς θύρας ἔχριον [9]).

μίασμα· βαφή [10]).

μιάστωρ· ὅταν τις αὐτὸν μὴ καθαρὸν εἰδὼς παρέρχηται ἵνα μὴ δεῖ μεμιασμένος [11]).

---

[1]) Brevius in Lex. rhet. Bekk. p. 280. 6. Cf. Harpocr.

[2]) Codex μισθοφορεῖν. Respici credo Aristoph. Vesp. 1121. Similia Hesych.

[3]) Hist. Gr. III. 1. 8.

[4]) Hesych. Respicitur Eur. Androm. 1116 vel Soph. Oed. Tyr. 387.

[5]) Ni omnia me fallunt, Sophoclis nomen pertinet ad glossam superiorem. Ἐκμιαίνεσθαι frequens est apud LXX.

[6]) Cf. infra v. οὐ τρέφει. Hes. Vide Interpr. ad Zenob. 411.

[7]) Arist. Acharn. 849, ubi dativus legitur. Cf. Hesych.

[8]) Codex μία ἡμέρα καὶ εἰ τὸν σοφόν· correxi ope Hesych. et Zenob. 412. Aristotelis locus legitur Eth. I. 7. 16.

[9]) Cf. Hesych. et Eust. p. 456. 6. Aelius Dionysius scripsit de festis diebus, teste Photio.

[10]) Cf. HSt. V. 1041 A.

[11]) Codex μεμιγμένος. Possis quoque μεμολυσμένος. Cf. Hesych.

μιάστορα· λυμεῶνα, φονέα.
μιγάδες· τὸ ἐκ πολλῶν ἄθροισμα [1]).
μίγδα καὶ *μίγδην*· μεμιγμένως.
μίδας· βόλου εἶδος· καὶ θηρίδιόν τι λεπτόν, ἐν τοῖς ὀσπρίοις γινόμενον [2]).
Μίθρου· Μίθραν νομίζουσιν εἶναι οἱ Πέρσαι τὸν ἥλιον καὶ τούτῳ θύουσιν πολλὰς θυσίας [3]).
μίκαιον· μικρότατον [4]).
μικρολόγος· σκνιπός, φειδωλός [5]).
μικροῦ δεῖν· παρὰ μικρόν [6]).
μικροῦ δέω· παρὰ μικρὸν λείπω.
μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ· τίμιον, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πονηρῶν· Εὔπολις Μαρικᾷ· Τῶν γὰρ πονηρῶν μικρόν ἐστι τοὐβολοῦ [7]).
μίλον· ἄνθος τι [8]).
μιλτωρυχία· τόπος ἐν ᾧ μίλτος ὀρύσσεται· οὕτως Ἀμειψίας [9]).
μιμαίκυλος· ὁ τῆς κρανίας καρπός· οἱ δὲ τῆς κομάρου [10]).
μίμαρκυς· ἡ κοιλία καὶ τὰ ἔντερα μεθ' αἵματος ἐσκευασμένα [11]).
μίνθα· τὸ παρ' ἐνίοις ἡδύοσμον, εἰς ὃ μεταβάλλειν φασὶ τὴν Ἅιδου παλλακήν· ἀφ' ἧς καὶ τὸ περὶ τὴν Ἦλιν ὄρος· Ζηνοδότος δὲ τὴν Ἴυγγα ὑπ' ἐνίων Μίνθαν λέγεσθαι, θυγατέρα μὲν οὖσαν Πειθοῦς, Ναΐδα δὲ νύμφην· Ἀριστοκλῆς δ' ἐν τῷ περὶ

---

1) M. Schmidt. refert ad Isocr. 45 C.
2) Eubulus apud Polluc. VII. 204. Adde Hesych. et App. Prov. 298.
3) Cf. Hesych.
4) Scripserim *μικκύλον*, collato Etym. M. p. 587. 45: *μικκίλος*· *μικρὸς ὑποκοριστικῶς*.
5) Cf. Hesych.
6) Hesych. om. *δεῖν*.
7) Codex *ἐπὶ τοῦ ὀβολοῦ*.
8) Usurpavit Cratinus *ἐν Μαλθακοῖς*, cf. Poll. VI. 106. Vide Meinek. Fragmt. Com. II. 73 et V. 17.
9) Amipsiam *ἐν Μοιχοῖς* laudat Pollux VII. 100. Eustathius p. 510. 30 laudat e lexico rhetorico.
10) Vide locos poetarum apud Athen. II. p. 50 E. F. Breviter Hesych. et Poll. VII. 144. Debebat Photius *μιμαίκυλον*.
11) Usurpavit Arist. Acharn. 1112. Cf. Poll. VI. 56 et plura apud Hesych.

γιγάντων διαπλασθῆναι τὸν ἐπ' αὐτῇ μῦθον διὰ τὸ καρπῶδες εὑρεθὲν τῷ καταφρονηθῆναι τὸ Φυτόν [1]).

μίνθη· καλαμίνθη, ἡδύοσμος, βοτάνη εὐώδης [2]).

μινθωθῆναι· τὸ μολυνθῆναι· καὶ μινθοῦν· τὸ ὀσφραίνειν ἀσχημόνως.

μινύρεται· κλαίει, θρηνεῖ, εὐφώνως λέγει [3]).

μινυρίζω· θρηνῶ ἢ τὸ ἠρέμα ᾄδω· παρὰ τὸ μείω· Πλάτων ἐν γ' Πολιτείας· μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς [4]).

μίξοφρυν· σύνοφρυν [5]).

μίσασθαι· τὸ μιτώσασθαι. Πλάτων [6]).

μισθάρνης· μισθὸν ἀντικαταλλάττων [7]).

μισθάριον· τὸν μισθόν. Εὔπολις.

μισθαρνία· ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία.

μισθαρχίδης· ἐν τῇ ἀρχῇ μισθὸν λαμβάνων· ὠψωνιάζοντο γὰρ οἱ ἄρχοντες [8]).

μισθοφόρος· ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος [9]).

μισθός· τὸ ἔπαθλον [10]).

μισθώσασθαι· τὸ ἐπὶ τόκῳ δανείσασθαι.

μισήτη· τὴν καταφερῆ μισήτην ἔλεγον· τὸ γὰρ μῖσος οὐκ ἄποθέν ἐςι τοῦ μιαίνεσθαι· ὃ γὰρ μισεῖται μεμόνωται καὶ ἀμιγές ἐςιν· οἱονεὶ μισγητήν τινα οὖσαν· ὃ καὶ βέλτιον· καὶ τὸ ἐν

---

1) Novimus e Polluce VI. 68. Cratinum vocabulum usurpasse ἐν τοῖς Νόμοις. Manarunt haec e Didymi lexico comico, sicuti constat diserto testimonio Schol. Arist. Plut. 313, de quo loco M. Schmidtius egit Didym. p. 72. Pauca servata sunt apud Hesych. et Schol. Arist. Ran. 1075. De Aristocle dixit M. Schmidtius Didym. p. 25 ubi reponit apud Photium: διὰ τὸ κοπρῶδες εὑρεθὲν καταφρονηθῆναι. Fluxit ni fallor itidem ex Aristocle Photii adnotatio Νῆϊς, quam inter glossas homericas retuli. Vide quoque supra v. Ἴυγξ. Plura HSt. V. 1075 C. De Mentha Ovid. Metam. X. 729.

2) Vide gl. super. et adde Thom. M. p. 617.

3) Hesych. Reddiderim Soph. Oed. Col. 671.

4) Plat. Rep. III. 411 A ibiq. Schol.

5) Cratinus apud Polluc. II. 49.

6) Hesych. Poll. VII. 31.

7) Plenius apud Hesych.

8) Hesych. Ex Arist. Acharn. 595.

9) Cf. Hesych.

10) Haec plenius servata apud Hesych.

παροιμίας δὲ μέρει λεγόμενον· Περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή· κατά τι τοιοῦτο εἰρῆσθαι δοκεῖ· καὶ ὁ Κρατῖνός που τοῦτ' ἔφη· Μίσηται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται· τὸν δὲ ἁπλῶς μισητὸν τὸν ἀνίκανον λέγει· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀπλήστου κατὰ τὴν τροφὴν ἡ λέξις τίθεται [1]).
μισητία· ἡ πρὸς ὅτι οὖν ἄχαρις ἀπληστία [2]).
μνᾶ· ἑκατὸν δραχμαὶ ποιοῦσι μνᾶν μίαν [3]).
μναρόν· μαλακόν, ἡδύ, ῥᾴδιον· οὕτω Κρατῖνος [4]).
μνείαν· τὴν μνήμην· Σοφοκλῆς [5]).
μνίειν· κατεσθίειν [6]).
μνῆμα μὲν ὁ τάφος, μνημεῖον δὲ πᾶν μνημόσυνον· οὕτω Θουκυδίδης [7]).
μνημήϊα· μνημόσυνα.
μνησικακεῖν· τὸ ὑπομιμνήσκεσθαι τῶν κακῶν.
μνία· τὰ τῆς θαλάσσης ἐξανθήματα ἢ βρύα [8]).
μνίει· ἐσθίει [9]).
μνῶ· μνήσκω.
μνώμενος· μνηστευόμενος· καὶ ἐμνήσατο· ἐμνηστεύσατο· Εὔπολις [10]).
μνωμένη· μνηστευομένη.
μογερῶν· μοχθηρῶν [11]).

---

[1]) Codex Παρὰ σφυρόν, qui versus Archilochi videtur. Cf. Bergk. Poet. Lyr. p. 498. Meinek. Fragmt. Com. II. p. 202. Compone Ammon. p. 94 et Enstath. p. 1650. 64. E lexico comico Tryphon habet, Aelius Dionysius e Tryphone, quod ostendere conatns sum in Prolegomenis p. 76. Velsenus de nostro loco Tryph. fragmt. p. 13. Brevius Hesych.

[2]) Cf. Schol. Arist. Av. 1620, unde disces hanc observationem comparatam cum superiore ex Aristophane Byzantio fluxisse in lexicon comicum. Cf. Nauck. p. 169.

[3]) Lex. rhet. Bekk. p. 278. 17.

[4]) Cf. Hesych. Schneiderus et Cobetus μνιαρόν, improbantibus editoribus Thes.

[5]) Antiatt. Bekk. p. 107. 25 add. Ἀλεξάνδρῳ.

[6]) Codex μνείειν. Cf. Hesych. et infra.

[7]) Laudatur Thuc. II. 41. V. 11. Cf. Ammon. p. 95. Antiatt. Bekk. p. 107. 14.

[8]) Cf. Hesych. ibiq. M. Schmidt.

[9]) Hesych.

[10]) Cod. μνώμενος· ἐμνηστεύσατο· καὶ μνηστευόμενος· καὶ ἐμνήσατο.

[11]) Dederim Soph. El. 95. Cf. Hesych.

μόθων· ὄρχημα Φορτικὸν καὶ κορδακῶδες· ἀπὸ δὲ τούτου καὶ ὁ ἀνάγωγος καὶ ὁ ἀκόλαϛος ἄνθρωπος [1]).

μοιμυᾶν καὶ μοιμύλλειν· τὸ τὰ χείλη διαϛρέΦειν [2]).

μόρα· σύνταγμά ἐϛι Λακωνικόν· καὶ ὄνομα λόχου· ἦν δὲ ἀνδρῶν οἱ μέν Φασι Φ', οἱ δὲ ͵α [3]).

Μοισᾶν· *πληθυντικῶς τὰς* Μούσας.

μοιχίδιον· τὸν ἐκ μοιχοῦ γεγεννημένον· οὕτως Ὑπερείδης [4]).

μομβρώ· ἡ μορμώ· καὶ τὸ Φόβητρον [5]).

μοναυλίαν· τὸν δίχα γάμου βίον [6]).

μονίπποις· τοῖς ἐΦ' ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζομένοις δρόμον [7]).

μονοείμονα· μονοχίτωνα.

μονόλοπα· μονόΦυλλα, μονόδερμα [8]).

μονοπείρας· τοὺς μὴ ἀθρόους, ἀλλὰ μονοληϛάς· οὕτω Μένανδρος [9]).

μυχόπεδον· γῆς βάθος. Ἅιδης· καὶ μυχόνους· ὁ κρυψίνους· καὶ μυχορρήμων· ὁ βαθύγλωσσος καὶ δεινὰ λέγων [10]).

μονῳδεῖν· θρηνεῖν [11]).

μονονουχί· σχεδόν, ἐγγύς [12]).

μονοϛόλῳ· μίαν ϛολὴν ἔχοντι [13]).

μονότροπος· μόνος τραΦείς, ἄγαμος, ἀγύναιος [14]).

---

[1]) Codex *Φορικον*. Arist. Eqq. 697. 641. Cf. Hesych. et Poll. IV. 101.

[2]) Arist. Lysistr. 126. Cf. Hesych. et Poll. II. 90. Vide de hoc verbo Dindorf. ad Thes. V. 1258 B. Idem verbum reddendum mihi videtur corrupto Hipponactis fragmento apud Sext. Emp. adv. Math. p. 54 D.

[3]) Codex *μοιρα*. Similia Lex. rhet. Bekk. p. 279. 15. Cf. Harp.

[4]) Antiatt. Bekk. p. 108. 1 add. *ἐν τῷ κατ' ἈριϛοΦῶντος.*

[5]) Cf. M. Schmidt. ad Hesych.

[6]) Plat. Legg. IV. 721 D.

[7]) Glossa Platonica, nempe Legg. VIII. 834 B, e Pausania excerpta, cf. Eust. p. 1539. 24.

[8]) HSt. mavult *μονόΦλοια* pro *μονόΦυλλα*. Hesych. utramque Photii glossam confundit.

[9]) Codex *μόνον ληϛάς*. Correxit Coraës.

[10]) Codex *μυχορήμων.*

[11]) Ex Arist. Pac. 1012. Cf. Hesych.

[12]) Hesych. Schol. Plat. Axioch. 365 B.

[13]) Hesych.

[14]) Hinc corrige Hesych. *μόνος ϛραΦείς.* Codex *ἀγαθός.*

μονουχία· ὁ μόνος βίος, χωρὶς γάμου [1]).
μονῳδία· ἡ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδὴ ἐν τοῖς δράμασι· καὶ μονῳδεῖν· τὸ θρηνεῖν· ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι [2]).
μονῳδία· λέγεται ὅταν εἷς μόνος λέγῃ τὴν ᾠδὴν καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορός [3]).
μορίαι ἐλαῖαι· ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον ἔπαθλον ἐδίδοτο τοῖς νικῶσι τὰ Παναθήναια· ἦσαν δὲ πρῶται δώδεκα τὸν ἀριθμόν, αἱ μεταφυτευθεῖσαι ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς Ἀκαδημίαν· ἤτοι ἀπὸ τοῦ μόρου καὶ τοῦ φόνου τοῦ Ἁλιρροθίου ὀνομασθεῖσαι οὕτως· ἢ ὅτι ἐνέμοντο καὶ ἐμερίζοντο τὸ ἐξ αὐτῶν Ἀθηναῖοι ἅπαντες [4]).
μορμολυκεῖα· τὰ τῶν τραγῳδῶν προσωπεῖα [5]).
μορμολύττεται· φοβεῖ [6]).
μορμορύττει· ἐκφοβεῖς, παρὰ τὴν μορμώ [7]).
μορμυρίζει· καταράττει, ἠχεῖ, ὡς ἐπὶ ὑδάτων [8]).
μορμώ· ὃν ἡμεῖς μορμόφοβος [9]).
μόρον· τὸ συκάμινον· Αἰσχύλος [10]).
μορφή· εἶδος, ἰδέα, πρόσοψις [11]).
μόσσυνες· ἐπάλξεις, πύργοι [12]).
μοσχεύητε· τρέφητε· κυρίως γὰρ μοσχεία ἡ τῶν λεπτῶν λαχάνων φυτεία [13]).

---

1) Fortasse μοναχία vel μονοτροπία.
2) Cf. supra μονῳδεῖν.
3) Hesych. Utramque glossam ad comoediam retulerim.
4) Brevius Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 280. 16. Confer Scholion ad Sophocl. Oed. Col. 701, quod sine dubio fluxit e Didymi commentariis. Itidem Etym. M. p. 590. 42.
5) Reddiderim Platoni Phaed. 77 E. Cf. Hesych. et Tim.
6) Malim μορμολύττηται, ut referam ad Plat. Crit. 46 E.
7) Codex μορμορύζει et ἐκφοβεῖ. Refero ad Plat. Gorg. 473 D. Cf. Tim.
8) Codex μορμορύζει· καταταράττει. Cf. M. Schmidt. ad Hes.
9) Aristoph. Eqq. 693.
10) Antiatticista Bekk. p. 108. 17. Exscripsit Aeschyli locum Athen. II. 51.
11) Hesych.
12) Hesych.
13) Codex μοσχεύηται· τρέφηται. Ex Dem. Aristog. I. § 48. Similia Lex. rhet. Bekk. p. 280. 18, ubi μεταφυτεία.

μοσχεύματα· ἁπαλὰ φυτὰ δένδρων καὶ λαχάνων [1]).
μοσχεύων· μεταφυτεύων.
μοσχεῖα· ἁπαλὰ φυτά.
μοτοῖ· τιτρώσκει, ταράσσει [2]).
μοτοφαγία· θυσία τις ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου ἐπιτελουμένη [3]).
Μουνυχία· τόπος τοῦ Πειραιῶς· ἀπὸ Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, ἥτις ἐπωνομάσθη ἀπὸ Μουνύχου τοῦ Παντακλέους [4]).
Μουνυχιών· καὶ οὗτος μὴν Ἀθήνησι δέκατος· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς ἐν Μουνυχίᾳ Ἀρτέμιδος, ἥρωός τινος καθιερώσαντος αὐτὴν ἐπὶ τῷ τοῦ Πειραιῶς ἀκρωτηρίῳ ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ. — Δεῖ εἰδέναι ὅτι μετροῦσιν Ἀθηναῖοι τοὺς μῆνας τοῦτον τὸν τρόπον· νουμηνία, εἶτα δευτέρα ἱσαμένου, καὶ τρίτη καὶ τετάρτη, καὶ οὕτως μέχρι τῆς ἐνάτης· εἶτα δεκάτη, ἑνδεκάτη, δωδεκάτη καὶ λοιπὸν τετάρτη ἐπὶ δέκα, ἕως εἰκάδος· ἔπειτα εἰκάς, καὶ εἰκὰς δευτέρα· καὶ λοιπὸν καθ' ὑφαίρεσιν ἐνάτη φθίνοντος, ὀγδόη φθίνοντος, ἑβδόμη φθίνοντος, ἕως δευτέρας φθίνοντος, ἥτις ἐστὶ παρ' ἡμῖν εἰκὰς ἐνάτη· τὴν δὲ τριακάδα ἕνην καὶ νέαν ἐκάλουν· ἐπειδὴ τὸ μὲν ἔχει παρῳχημένον ὅπερ ἕνον ἐστίν· τὸ δὲ τοῦ ἐνεστῶτος ὅπερ νέον ἐστίν [5]).
μουσικά· τερπνὰ τὰ δι' αὐλῶν καὶ κινύρας καὶ τὰ ὅμοια [6]).
μουσικήν· καὶ τὴν μαντείαν οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν ποιητικήν· λέγεται δὲ καὶ τὸ εὐπαίδευτον καὶ ἐπιδέξιον μουσικόν· καὶ τὸ ἐμμελές [7]).

---

[1]) Cf. Hesych.

[2]) Hesych. Collata sacra glossa μοτώσει quam infra adscripsi, pro ταράττει malim σπαράττει. Ceterum cf. Cobetum Mnemos. VIII. 34.

[3]) De hoc vocabulo cf. M. Schmidt. ad Hesych. Codex pr. m. μονοφαγία.

[4]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 279. 23 unde rescripsi Ἀρτέμιδος pro Ἀθηνᾶς. Vide praeterea Harpocr.

[5]) Pro καὶ οὗτος correxerim καλεῖται οὕτως. Alteram partem glossae habet quoque Lex. rhet. Bekk. v. μετροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν μῆνα, p. 280. 30; unde locum emendat Dobraeus. Mihi simplicissima ratio videtur: καὶ λοιπὸν τρίτη ἐπὶ δέκα ἕως εἰκάδος· ἔπειτα εἰκὰς καὶ εἰκάδος ὑστέρα καὶ λοιπόν κτέ. Errore ipsius Grammatici εἰκὰς bis nominatur.

[6]) Hesych.

[7]) Cf. Hesych. Porsonus λέγει.

μοχθεῖ· κακοπαθεῖ[1]).

μοχθηρός· ἐπίπονος ἢ πονηρὸς ἢ κακός· καὶ μοχθηρία ἐπὶ τῆς κακίας τέτακται· οὕτω Δείναρχος. Ἀντιφῶν δὲ ὁ παλαιότατος τῶν ῥητόρων τῷ μὲν μοχθηρῷ ἐχρήσατο οὐκ ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαςήριον ἵνα κατηγορηθῇ, ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς δίκην λαχόντος ὑπὲρ ἀπεσφαγμένου παιδὸς τὸν μοχθηρὸν ἔταξεν· καί φησιν οὗτος ἐν προοιμίοις καὶ ἐπιλόγοις· κἀγὼ μὲν ὁ μοχθηρός, ὅντιν' ἐχρῆν τεθνηκέναι, ζῶ τοῖς ἐχθροῖς καταγέλως[2]).

μυᾶτε· σκαρδαμύττετε[3]).

μύαγρος· ὁ μυοθήρας[4]).

μύγης· γέροντος ἀδυναμία[5]).

μύγματα· καταξέσματα[6]).

μυδαλέον· δρΰϊνον, παρ' Ἀρχιλόχῳ διάβροχον· λέγει δὲ τὸ ἐπίδακρυ καὶ κάθυγρον αἷμα, τὸ ἐννότερον, ῥυπαρόν[7]).

μυδαλέον· βεβρεγμένον.

μυδιᾶν· νοτιᾶν, δίυγρον εἶναι καὶ σήπεσθαι[8]).

μύδρος· σίδηρος πεπυρωμένος[9]).

μυδῶντες· βραχέντες, διυγραμμένοι, σαπέντες[10]).

μύζει· θηλάζει, λείχει[11]).

μύησις· μάθησις, κατήχησις, ἐπιςήμη[12]).

---

1) Hesych.

2) Cf. Ammon. p. 96. Codex *οὐ Δείναρχος.*

3) Hesych. Ex Arist. Lysistr. 126. Codex *μυιᾶται· σκαρδαμύττεται.*

4) Hesych.

5) Cf. M. Schmidt. ad Hesych. v. *μύδης.*

6) Hesych. Ex Eur. Androm. 827.

7) Pro *δρΰϊνον* lege *δίυγρον.* Tum pro *παρ' Ἀρχιλόχῳ* Meinekius apud Bergkium Poet. Lyr. p. 498: *παρ' Αἰσχύλῳ*, coll. Aesch. Pers. 536. Vide quoque M. Schmidt. ad Hesych., ubi *ὄμμα* pro *αἷμα* et *νοτερόν.*

8) Timaeus *μυδᾶν* et omittit *νοτιᾶν.*

9) Cf. Hesych. et Schol. Aesch. Prom. 366.

10) Codex *βρεχόντες.* Porsonus: *βρεχθέντες.*

11) Hesych. Pertinet haec glossa ad explicandum vocabulum *μύζουρις* de quo Eustathius dixit p. 1821. 54, cf. Nauck. Arist. Byz. p. 168. Hinc intelliges Hesychium addere potuisse *πιέζει.*

12) Codex *μαθησία.*

μυθήσας· εἰπών.
μῦθος· λόγος ψευδὴς εἰκονίζων τὴν ἀλήθειαν [1]).
μῦθος ἐσώθη· ἐπίρρημά ἐςι λεγόμενον ἐπ' ἐσχάτῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις [2]).
μυῖα χαλκῆ· καὶ μυῖνδα· παιδιᾶς εἶδος ἣν οἱ παίζοντες ἀποτεταχότες τὰς χεῖρας, ἐπιμύουσιν ἕως ἂν λάβωνταί τινος [3]).
μῦα· καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι καὶ δισυλλάβως ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν [4]).
μύκης· τὸ παρὰ τὴν μύξαν τοῦ λύχνου διεγειρόμενον [5]).
Μυκόνιον· τὸν γλίσχρον· πλεονέκται γὰρ ἐν μικροῖς οἱ Μυκόνιοι· ἢ διὰ τὸ λυπρὰν εἶναι τὴν Μύκονον [6]).
μυκτῆρας· τὰ ἑκατέρωθεν τῆς ῥινὸς τρήματα [7]).
μυκωμένους· βοῶντας [8]).
Μυκόνιος γείτων· αὕτη τάττεται κατὰ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ γλισχρότητι καὶ σμικροπρεπείᾳ, παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς νήσου τῆς Μυκόνου καὶ εὐτέλειαν [9]).
μυλακρίδες· σίλφαι αἱ μαλακαί, ἔλλευκοι· ἢ τρωξαλλίδες καὶ ἀλετρίδες. Πλάτων Λάκωσι [10]).
μύλη· τὸ κάτω τοῦ μύλου· τὸ γὰρ ἄνω ὄνος λέγεται [11]).
μυλάς· ἡ πορνή [12]).

---

[1]) Laudatur ex Aphthonio. HSt. V. 1251 B.
[2]) Refero ad Platonem, cf. Schol. Rep. X. 621 B. Theaet. 164 D. Phileb. 14 A.
[3]) Cf. Hesych. Poll. IX. 110. 113. 122. 123. Eust. p. 1243. 30, qui plura.
[4]) Codex παρὰ τῶν Ἀττ.
[5]) Hesych. qui περὶ τὴν μύξαν. Adde Phryn. Bekk. p. 52. 1. Plura HSt. V. 1257 B.
[6]) Usurpavit Cratinus apud Athen. I. 7 F; de quo loco Meinekius dixit Fragmt. Comm. I. p. 175 et Cobet. Mnem. X. 173. Adde Hesych. Vocabulum reddidi Photio v. κύμβηκα.
[7]) Arist. Pac. 158.
[8]) Plat. Rep. III. 396 B.
[9]) Codex Μυκώνιος et Μύκωνος. Cf. Interpr. ad Zenob. 421, Cratinum apud Athen. I. 7 F.
[10]) Codex μυλαβρίδες — τριξαλίδες et ἀετρίδες, quae corr. Dobr. coll. Hesych. et Poll. VII. 19.
[11]) Cf. infra v. ὄνος. Similia Hes. Moer. p. 256. Thom. p. 620.
[12]) Rectius HSt. μυλλάς.

μύλος ἀκούει· ἐπὶ τῶν ἀκουόντων μὲν, μὴ προσποιουμένων δὲ ἀκούειν [1]).

μύλωθρον· ὅπου ἄλφιτα ἀλεῖται.

μύξαν· αὐτὸν τὸν μυκτῆρα καλοῦσιν, οὐχὶ τὸ ὑγρόν· οὕτως Ἀριςοφάνης [2]).

μυούμενος· τελούμενος, μυςαγωγούμενος [3]).

Μυρρινοῦς· δῆμος Πανδιονίδος [4]).

μύραινα· καταφερής, ἀπὸ τοῦ ζώου· Ὦ προδότι καὶ παραγωγὲ καὶ μύραινα σύ [5]).

μύρρινος· ὁ ςέφανος τῶν Ἀθήνησι ἀρχόντων [6]).

μυρρινῶν· ἀρχῆς ἐπιθυμῶν· μυρριναῖς γὰρ ἐςεφανοῦντο (οἱ ἄρχοντες) [7]).

μυρίων· συνέδριον ἦν μυρίων ἐν Μεγάλῃ πόλει τῆς Ἀρκαδίας [8]).

μυρμηκιᾶν· τοὺς εἰς μυρμηκιὰν λαλήσαντας ἑλκοῦσθαι τὴν γλῶττάν φασι [9]).

Μύρμηκος ἀτραπός· ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριςοφάνης· ἀντιφωνεῖ ἤ τι τοιοῦτο διὰ τὴν βραχύτητα· ἔςιν Ἀθήνησι Μύρμηκος ἀτραπὸς ἐν Σκαμβωνιδῶν ἀπὸ Μύρμηκος τοῦ Μελανίππου τοῦ Κύκλωπος τοῦ Ζευξίππου [10]).

μύρτα· ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης [11]).

---

[1]) Cf. Hesych. et Zenob. 414 qui Μύλλος scribit et proverbium affert e Cratino ἐν Κλεοβουλίναις.

[2]) Cf. Hesychium et Poll. II. 72 qui Sophocli testimonium denunciat, cuius locum vide apud Aelian. H. A. VII. 39.

[3]) Hesych.

[4]) Codex Μύραιναι. Correxit Dobraeus.

[5]) Aliter Hesych. Cf. Meinekium Fragmt. Com. II. p. 593. Codex ῷ προδοτικαὶ παραγωγαί.

[6]) Dobr. refert ad Arist. Eqq. 964, cf. Schol. et Hes. Idem in fine recte delet μυρρίναις γὰρ ςεφανοῦνται οἱ ἄρχοντες.

[7]) Supplevi locum ex adnot. super. Vide Schol. Arist. Vesp. 857. Hesych. Polluc. X. 69.

[8]) Plenius apud Harpocr. et Lex. rhet. Bekk. p. 280.

[9]) Idem affert Eustathius p. 1259. 50 e lexico rhetorico, unde scripsi μυρμηκιάν pro Codicis lectione μυρμηκίας. Cf. Hes. et HSt. V. 1293 B.

[10]) Codex Σχιβωνιδῶν. Refero ad Arist. Thesm. 100, cf. Hes. et Schol. ad ll. Plura apud HSt. V. 1294 D.

[11]) Hesych. Schol. Plat. Epist. XIII. 361 B.

μύρτον· τὸ σχίσμα τοῦ γυναικείου αἰδοίου, οὗ τὸ μεταξὺ κλειτορίς· ἀφ' οὗ τὸ ἀκολάςως ἅπτεσθαι κλειτορίζεσθαι· τὸ δὲ χεῖλος ὑποδορίς· τὸ δὲ σύμπτωμα μυρτοχειλίς [1].

μῶρον· οἱ Ἀττικοὶ προπερισπῶσι· καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὺ βρῶμα καὶ ἄναλον· ὥςε· Μήθ' ἀλμυρὸν εἶναι μήτε μῶρον ἐς τὸ πᾶν [2].

μῦσαι· τὸ μετ' ἀνάγκης τι ὑπομεῖναι [3].

μύσαντος· καμμύσαντος.

Μυσικάρφης· ὄνομα, Μυσικάρφους, οὗ μνημονεύει Ἀπολλοφάνης ἐν Κρησίν· Ἀρίςαρχος δὲ ἐπ' ὀνόματός τινα ἀηδῶς ἐπιγλῶτταν· οἱ δὲ ἀνέγνωσαν μυσικαρφί, ὡς ἀκονιτί· τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς, μὴ ἐκ φανεροῦ γελᾶν. Κρατῖνος Ὧραις [4].

μυσκέλενδρον· τὸ τοῦ μυὸς ἀποπάτημα, μυόχοδον [5].

μυςίλαι· κοῖλοι ψωμοί [6].

μῦς λευκός· οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν ὀχείαν κεκίνηνται, μάλιςα οἱ λευκοί· οὗτοι δ' εἰσὶ θήλεις· ἐπὶ τῶν ἀκρατῶν περὶ τὰ Ἀφροδίσια ἡ παροιμία εἴρηται [7].

μύσος· μίασμα [8].

μῦς πίσσης γεύεται· ἐπὶ τῶν νεωςὶ ἀπαλλασσόντων (κακῶς)· καὶ· Ὅσα Μῦς ἐν Πίσῃ· ἀπὸ Μυὸς τοῦ Ταραντίνου πύκτου κακῶς Ὀλυμπίασιν ἀπαλλάξαντος [9].

---

[1]) Codex σχῆμα et μυρτοχείλη, cf. Hesych. et Poll. II. 174.

[2]) Codex μυρῶν, πέρισπᾶσι et μήτε. Cf. HSt. V. 1339 D. Pro ὥςε Meinekius mavult ὡς τό· Dindorfius conjicit ὡς Τηλεκλείδης.

[3]) Corrupte Hesychius.

[4]) Sic Codex ἐπιγλῶτταν: ipsa sententia erui potest e glossa Hesychii, de verbis ipsis dubito; sed pro ἐπιγλῶτταν tuto rescribi potest ἐπιγελῶντα. Cf. Dind. ad HSt. V. 1311 B et Meinekium Fragmt. Com. II. 168. Initio malim Μυσικάρφης, Μυσικάρφους· ὄνομα κύριον.

[5]) Codex μυσιτκέλενδρον. Cf. Hesych. et Poll. V. 31.

[6]) Codex μύσκλαι· οἱ λειψωμοι. Correxit Dobr. ope Hesych. Emendatio confirmatur ab Eustathio p. 1476. 63, qui idem affert ex Aelio Dionysio.

[7]) Hesych. Diogen. 545. E Philemone ductum apud Aelian. Hist. Anim. XII. 10.

[8]) Hesych.

[9]) Codex γεύει· corr. Cobet. Mnem. VIII. 36 quem omnino

μυόχοδον· οὐδενὸς ἄξιον· Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ· ὁ μυόχοδος γέρων Λεληθέναι σφόδρ' οἰόμενος [1]).

μυσταγωγεῖ· μυστήρια ἐπιτελεῖ, εἰς μυστήρια ἄγει, ἢ ἐκδιδάσκει [2]).

μυσταγωγός· ἱερεύς [3]).

μυστήρια· τελεταί.

μύστης· ὁ τὰ μυστήρια ἐπιστάμενος ἢ διδάσκων.

μύστακα· τὸ χεῖλος [4]).

μυστιπόλος· ὁ περὶ τὰ μυστήρια ἀναστρεφόμενος.

μυστηρίων ἐπιμελητής· ὁ ἐπιμελούμενος τῆς ἑορτῆς τῶν μυστηρίων, ὃς ἦν χειροτονούμενος ἄρχων [5]).

μυστίλην· ψωμὸν κοῖλον, ἄρτον ὃν ἐποίουν ἵνα ζωμὸν ἐν αὐτῷ ῥοφῶσι [6]).

μύτις· ὃ ἔχει ἀντὶ σπλάγχνων τὰ μὴ ἔχοντα σπλάγχνα ζῷα· ἐφ' οὗ τὸν θολὸν ὃν πλεῖστον καὶ μέγιστον ἡ σηπία ἔχει· κεῖται δὲ ὑπὸ τὸ στόμα· διὰ δὲ τῆς μύτιδος ὁ στόμαχος τείνει ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῴων φησίν. [7]).

μυττωτόν· ὑπότριμμά τι διὰ σκορόδου [8]).

---

cf. Idem addidit *κακῶς*. Proverbium usurpavit Dem. Polycl. § 26. Adde Hesych., Diogen. 164 et Lex. rhet. Bekk. p. 208. 6. Laudat quoque Eustath. p. 1828. 17. Alterum proverbium vide apud Zenob. 446: *Ὅσα Μῦς ἐν Πίσῃ*. Vide Rutgers. Olympionic. p. 65. Schol. Theocr. XIV. 51.

1) Brevius Hesychius. Menandri versum perperam constituit Meinekius.

2) Brevius Hesych.

3) Hesych.

4) Fortasse pro *μάστακα*, ex Hom. Odyss. δ. 287. Sed vide lexicon rhetoricum apud Eustath. p. 1496. 51. Adde Antiatt. Bekk. p. 108. 28 cuius adnotatio obscura est.

5) Hinc corrige Lex. rhet. Bekk. p. 279. 30.

6) Ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1476. 63, supra v. *μυστίλαι* et Hesych. Plura HSt. V. 1099 B.

7) Codex *μύστις — ἡσίοδος ἔχει· κεῖται δ' εὖ πως ταμα δία δέ τις μύστιχος ὁ στομ.* — Corr. Cobetus ex Aristol. Hist. Anim. IV. 1. 11. In media glossa manent quaedam corrigenda. Aristotelem usurpavit Athenaeus VII. 323 D, Athenaeum Eustathius p. 949. 63.

8) Hesych. Usurparunt comici, ut Arist. Eq. 771 et Eupolis, quem Erotianus laudat, qui plura servavit e lexico comico.

μυττωτεύσομεν· συγκόψομεν, ἀπὸ τοῦ διὰ σκορόδων τρίμματος[1]).
Μυσῶν *λεία· ἐπὶ τῶν καταφρονήτων καὶ εὐκαταφρονήτων*[2]).
μυχάλμη· βυθὸς θαλάσσης.
μυχέστατον· ἐσώτατον[3]).
μυωξία· ὑβριστικὸς λόγος· σημαίνει δὲ τοὺς τῶν μυῶν χηραμούς[4]).
μυωτός· χιτῶνος εἶδος[5]).
μύωψ· μυῖά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς[6]).
μωκός· χλευαστής, μωρός, σκώπτης· καὶ μωκωμένης· χλευαζομένης[7]).
μωλύτερον· ἀμβλύτερον καὶ ἀπαθέστερον καὶ ἦθος οὐκ ἔχον[8]).
μώλωψ· ἔναιμον ἄλγος[9]).
μωμᾶται· ψέγει.
μῶν ἆρα· σημαίνει σύνδεσμον ἐπιζητητικόν· τὸ γὰρ μῶσθαι· ζητεῖν[10]).
μῶν ἐστίν· ἆρά ἐστιν.
μώνυχα· ἁπλῆν καὶ μὴ διεστῶσαν[11]).
μωρός· ἔνιοι τὴν πρόσκαιρον εὐήθειαν προπερισπωμένως, τὴν δὲ κακίαν ὀξυτόνως· οἱ δὲ ἁπλῶς προπερισπῶσι· σύγκειται δὲ κατὰ στέρησιν τῆς ὥρας[12]).
μωρότερος Μορύχου· *παροιμία.* Πολέμων *λέγεσθαι ταύτην παρὰ* Σικελιώταις *οὕτως· μωρότερός εἰμι* Μορύχου *ὃς τἄνδον ἀφεὶς ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται.* Μόρυχος *δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ* Διόνυσος *κατ' ἐπίθετον διὰ τὸ μολύνεσθαι αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἐν τῇ*

---

[1]) Codex *μυττωτεύσωμεν· συγκύψωμεν*, corr. ex Arist. Vesp. 63. Cf. Hesych.
[2]) Cf. Harp. Lex. rhet. Bekk. p. 279. 15. Adi quoque interpr. Paroemiogr.
[3]) Editt. HSt. malunt *μυχαίτατον*.
[4]) Dubitatur utrum verum sit *μυωξία* an *μυωνία*, sed satis constat respici Epicratis locum, quem laudat Aelian. H. A. XII. 10. Cf. Hesych. Fortasse praestat *μυωπία*. ***As lewd as a whole nest of mice***, vertit Dobraeus.
[5]) Cf. Hesych. Poll. VII. 60.
[6]) Plura Hesych.
[7]) Hesych.
[8]) Codex *ἦχον*. Lex. rhet. Bekk. p. 280. 14: *ἄνθος*. Corr. Dobr.
[9]) Hesych. Pollux III. 79 ex Hyperide laudat. An pro *ἄλγος* legendum *ἕλκος*?
[10]) Malim *μῶν· ἆρ' οὐ· σημ.*
[11]) Hesych. Suppleverim *ἔχοντα ὁπλήν*.
[12]) Cf. supra et aliorum locos apud HSt. V. 1339 D.

τρύγῃ γλεύκει τε καὶ σύκοις· μορύξαι δὲ τὸ μολῦναι· Ὅμηρος γοῦν τὸ μεμολυμμένος μεμορυχμένος φησίν· εὐήθειαν τούτου καταγνωσθῆναι παρ' ὅσον ἔξω τοῦ νεὼ ἐν ὑπαίθρῳ αὐτοῦ τὸ ἄγαλμα καθίδρυται παρὰ τῇ εἰσόδῳ· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν εὐηθές τι διαπραττομένων [1]).

μῶ· τὸ μῦ ϛοιχεῖον· Δημόκριτος [2]).

Τέλος τοῦ Μ ϛοιχείου.

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Ν ϛοιχείου.

Νάβλα· εἶδος ὀργάνου [3]).

ναῖδες· πηγαὶ ἢ νύμφαι παρὰ τοῖς νάμασι διατρίβουσαι [4]).

ναὶ μὰ Δία· Ἀττικὴν ἔχει συνήθειαν· ἴσον δ' ἐϛὶ τοῦτο· ναὶ μὰ τὸν Δία [5]).

ναικισήρεις· καὶ παρὰ Φερεκράτει καὶ Ἑρμίππῳ· τοὐναντίον δὲ σημαίνει τῷ ἀληθεύειν [6]).

ναὶ μήν· ναὶ οὕτως [7]).

ναὶ τάν· οὕτως ὤμνυον [8]).

ναίχι· τούτῳ χρῶνται συνεχῶς.

νάκος· ἔντριχον δέρμα ἤτοι δορὰ προβάτου [9]).

νακοτίλται· οἱ τῶν προβάτων κουρεῖς [10]).

---

[1]) Cf. Interpr. ad Zenob. 413. Pro κατ' ἐπίθετον Codex: κατεπείθετο. Homeri locus est ex Odyss. ν. 435. Preller. Polem. p. 110.

[2]) Idem in lexico rhetorico apud Eust. p. 370. 16. Cf. vv. παράπηγμα et ῥερυθμῶσθαι. Prolegg. p. 125.

[3]) Hesych. Plura Athen. IV. 175 D. Solent Attici νάβλας dicere.

[4]) Hesych. Codex ναεῖδες.

[5]) Cf. Ael. Dion. apud Eustath. p. 1450. 42.

[6]) Mirum vocabulum. Cf. Hesych. qui ναικισσορεύοντας et ναικισσήρεις habet.

[7]) Hesych. add. Φρύγες, perperam ut videtur.

[8]) Hesych. — Codex ναὶ τ'ἄν· οὐ ὤ.

[9]) Cf. Hesych.

[10]) Hesych. Pollux VII. 28 e Philemone affert sed improbat.

νᾶμα· ὕδωρ, ποτόν [1]).
ναματιαῖα· τὰ ἀπὸ ναμάτων ὕδατα καὶ πηγῆς, οὐκ ἀπὸ ὑετοῦ [2]).
ναμέρτεια· ἀλήθεια [3]).
ναρᾶς τε Δίρκης· ῥευστικῆς. Αἰσχύλος [4]).
νᾶνος· ἐπὶ τῶν μικρῶν παρὰ Νεοκλείδῃ καὶ Ἀριστοτέλει· καὶ ὁ Θεόφραστος· ὡς νᾶνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα· οἱ γοῦν νᾶνοι μέγα αἰδοῖον ἔχουσιν [5]).
νᾶνος· κολοβός, μὴ αὔξων [6]).
ναναριστοί· γένος τι ἄσωτον [7]).
Ναξία λίθος· ἡ ἀκόνη [8]).
νασμούς· τὰς ἀποῤῥοίας [9]).
ναός· ἀπὸ τοῦ νάειν [10]).
ναρᾶς τε Δίρκης· ῥευστικῆς. Αἰσχύλος [11]).
Ναξία λίθος· ἡ Κρητικὴ ἀκόνη· Νάξος γὰρ πόλις Κρήτης [12]).
νάπη· ὀρεινὸς ὑλώδης τόπος [13]).
νᾶπυ· σίνηπι [14]).
νάρκη· μυρμηκίασις [15]).
ναστόν· πυκνόν, μεστόν, πλήρη, μὴ ἔχον ὑπόκουφόν τι [16]).

---

[1]) Cf. Hesych.
[2]) Convenit Lex. rhet. Bekk. p. 283. 7. Fortasse ex Aesch. de F. L. § 115.
[3]) Codex ναμεργία. E Soph. Trach. 173, cf. Hesych.
[4]) Perperam Hesych. ναιρᾶς.
[5]) Codex νανός, νάννον, νάννοι. Cf. Hesych. Aristotelis locus legitur Hist. Anim. V. 24. Cf. supra v. ἴννος.
[6]) Codex νάννος· κονδός. — Corr. Nauck. Arist. Byz. p. 109 n.
[7]) Melius ἀσώτων. Cf. Hesych. v. ναννaρὶς et ναννάριον.
[8]) Codex Ναξίανθος· ἡ ἀκοή. Corr. Cobet. Vide infra.
[9]) Hesych.
[10]) Haud paulo rectius ναρός.
[11]) Idem iam supra. Codex ναρᾶσθαι· Δ.
[12]) Hesych. Steph. Byz. Cf. Mus. Rhen. X. 394.
[13]) Hesych.
[14]) Vide quantam iacturam fecerimus interitu lexici comici, coll. Athen. IX. 366 D. Adde Hesych. et Phryn. Ecl. p. 288.
[15]) Cf. Hesych. et Schol. Arist. Vesp. 713.
[16]) Hesychius ναστός· συνεχής, ὁ δ ο ι π ό ρ ο ς, ὁλοσφύρητος, μὴ ἔχων ὑπόκουφά τινα· lege ὁ λ ο ί τ ρ ο χ ο ς.

ναςός· πλακοῦντος εἶδος· καὶ ναςοφαγεῖν· λέγουσι δὲ καὶ τὸν ζυμίτην ἄρτον· ὡς ἐπίπαν καὶ μέγα[1]).

ναύαρχος· ὁ τῶν νεῶν ἄρχων[2]).

ναυβάτης· ἐπιβάτης ἢ ναύτης[3]).

ναύειν· ἱκετεύειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν ἢ παρὰ τὴν ἑςίαν παρὰ τὸ ἐναῦσαι[4]).

ναύκληρος· ὁ τῆς νεὼς κύριος καὶ ὁ ἐπιπλέων αὐτῇ, ἐπὶ τῷ τὰ ναῦλα λαμβάνειν[5]).

ναυκληρεῖν· καὶ τὸ οἰκίας δεσπόζειν, Ἄλεξις[6]).

ναύκραροι· τὸ παλαιὸν Ἀθήνησιν οἱ νῦν δήμαρχοι· καὶ οἱ ἐκμισθοῦντες τὰ δημόσια.

ναυκραρία· τὸ πρότερον οὕτως ἐκάλουν ναυκραρία καὶ ναύκραρος· ναυκραρία μὲν ὁποῖόν τι ἡ συμμορία καὶ ὁ δῆμος· ναύκραρος δὲ ὁποῖόν τι ὁ δήμαρχος, Σόλωνος οὕτως ὀνομάσαντος· ὡς καὶ Ἀριςοτέλης φησί· καὶ ἐν τοῖς νόμοις δὲ· ἄν τις ναυκραρίας ἀμφισβητῇ· καὶ τοὺς ναυκράρους τοὺς κατὰ τὴν ναυκραρίαν· ὕςερον δὲ ἀπὸ Κλεισθένους δῆμοί εἰσιν καὶ δήμαρχοι ἐκλήθησαν· ἐκ τῆς Ἀριςοτέλους Πολιτείας, ὃν τρόπον διέταξε τὴν πόλιν ὁ Σόλων· φυλαὶ δὲ ἦσαν τέσσαρες καθάπερ πρότερον καὶ φυλοβασιλεῖς τέσσαρες· ἐκ δὲ τῆς φυλῆς ἑκάςης ἦσαν νενεμημέναι τριττύες μὲν τρεῖς, ναυκραρίαι δὲ δώδεκα καθ' ἑκάςην· ὁ Κλείδημος ἐν τῇ τρίτῃ φησίν, ὅτι Κλεισθένους δέκα φυλὰς ποιήσαντος ἀντὶ τῶν τεσσάρων, συνέβη καὶ εἰς πεντήκοντα μέρη διαταγῆναι· αὐτοὺς δ' ἐκάλουν ναυκράρια, ὥσπερ νῦν εἰς τὰ ἑκατὸν μέρη διαιρεθέντα καλοῦσι συμμορίας[7]).

---

[1]) Hesych. in v. et post v. *ναυςολίαν*. Pollux VI. 75. Athen. III. 111 C. XIV. 646 E. Ultima Photii verba non intelligo.

[2]) Hesychius.

[3]) Hesychius.

[4]) Obscura glossa. Cf. Hesych. et HSt. v. *ἐναύω*. Rem non conficit M. Schmidt. ad Hesych. v. *ἐναύων*.

[5]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 282. 10. Harp.

[6]) Antiatt. Bekk. p. 109. 19 add. *Ἄλεξις Λοκροῖς*.

[7]) Conf. Harp. et Polluc. VIII. 108 sqq., qui itidem Aristotelem sequitur. Porro cf. Aristotelis fragmenta ex Rep. Atheniensium 8 et 18 Muelleri. Hic in corrupto loco commendat *Καὶ ἐν τοῖς νόμοις λέλεκται· ἐάν τις ναυκραρίας κτλ.* adeo ut ipsa legis cuiusdam Soloneae verba citentur. Tum:

ναυκρατίαν· Ἀνδοκίδης Συμβουλευτικῷ.
ναυλοχεῖν· ναυλοχᾶν καὶ ἐνεδρεύειν. Θουκυδίδης ἑβδόμῳ· καὶ ναυλόχιον ὁ τοιοῦτος τόπος, ᾧ λιμένες ἔνεισιν [1]).
ναυλόχιον ἐν τῷ μέσῳ· Ἀριςοφάνης Βαβυλωνίοις [2]).
ναυλοχεῖ· ἐν τῇ νηὶ κατατέτακται [3]).
ναυμαχησείοντες· πρὸς ναυμαχίαν ἑτοίμως ἔχοντες [4]).
ναύποδες· οἱ νησιῶται [5]).
Ναυσικύδου· καὶ σὺν τῷ σ, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια διττῶς. Ἀριςοφάνης [6]).
ναῦς· Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ νεῦς ἢ νηύς· καὶ τὰς πλαγίους Ἴωνες νεὼς ἢ νηός, νηΐ· νηΐτην δὲ πλῆθὺν τὴν ναυτικήν [7]).
ναυσίπορος· ὑπὸ νεῶν πλεόμενος [8]).
ναύςαθμον· τὸν λιμένα [9]).
ναυςολοῦν· ναύςολον [10]).
ναυςολίαν· πλοῦν [11]).
ναυτικὴ συγγραφή· τὸ ναυτικὸν δάνεισμα, ὃ ποιεῖταί τις ἐπὶ ὑποθήκῃ [12]).
ναυτίδας· γυναῖκας, ὡς ναύτας [13]).
ναυτιλλόμενος· πλέων [14]).
ναυτοδίκαι· Ἀθήνησιν οἱ τὰς τῆς ξενίας δίκας εἰσάγοντες [15]).

ἐκ τῆς πολιτείας ὃν τρόπον διέταξε τὴν πόλιν ὁ Σόλων, φυλαὶ μὲν ἦσαν κτλ. In fine malim: οὕτως δ' ἐκάλουν ναυκραρίας, ὥσπερ νῦν τὰ εἰς ἑκατὸν κτλ. Ad rem Boeckhius in Oec. Civ. I. 709, alibi.

1) E Thucyd. VII. 4. Pro ναυλοχᾶν Codex ναῦς λοχᾶν.
2) Idem Pollux IX. 28. Coniunge cum gl. sup.
3) Hesychius.
4) Thucyd. VIII. 79.
5) Hesych. et Eustath. p. 1515. 27: ναυσίποδες.
6) Arist. Eccl. 426.
7) Codex νηΐτην δὲ πληθυντικήν· corr. Cobetus. Thucyd. II. 24: νηΐτῃ ςρατῷ. Idem argumentum tractavit Phryn. Ecl. p. 68.
8) Codex νηῶν πεκόμενος.
9) Cf. Hes. An varia lectio Arist. Acharn. 95? cf. Schol.
10) Fortasse glossa corrupta est et referenda ad Aesch. Sept. 858.
11) Hesych. Ex Eur. Androm. 795.
12) Mutilam glossam supple e Lex. rhet. Bekk. p. 283. 9.
13) E Theopompo, cf. Poll. VII. 190.
14) Hesych.
15) Convenit Pollux VIII. 126, cf. Hesych. Harpocr.

ναυτοδίκαι· ἄρχοντες εἰσὶ τοῖς ναυκλήροις δικάζοντες καὶ τοῖς περὶ τὸ ἐμπόριον ἐργαζομένοις, ὡς καὶ ναυφύλακες· ἄρχοντές τινες ἐπὶ τῆς τῶν νεῶν φυλακῆς [1].

ναυςολία· ὁ πλοῦς [2].

ναυττιᾶν· ἐν τοῖς δυσὶ τ λέγουσιν.

ναύφρακτον καὶ ναύφαρκτον· τὴν ναυτικὴν δύναμιν καλοῦσιν [3].

ναύφαρκτον βλέπειν· φησὶν ἐπὶ τοῦ περιαθροῦντος καὶ σεμνῶς ἰόντος· Πρὸς τῶν θεῶν ἄνθρωπε ναύφαρκτον βλέπεις [4].

νεαλής· ἐκτείνεται τὸ α· Ἀριςοφάνης Λημνίαις· Ἕως νεαλὴς ἐςιν αὐτὴν τὴν ἀκμήν. Μένανδρος [5].

νεαλής· κυρίως ὁ νεωςὶ ἑαλωκὼς ἰχθύς· λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωςὶ ἁλισθείς [6].

νεᾶν· οὐ νεοῦν τὴν γῆν· καὶ νεατὸν Ξενοφῶν οὐ νέωσιν· Εὔπολις Αἰξίν· Ἐπίςαμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν, νεᾶν, φυτεύειν [7].

νεάζομεν· μειρακιευόμεθα· καὶ ἐπὶ τοῦ νεωςὶ ἥκομεν [8].

νέακας· τοὺς νέους Νικοφῶν Πανδώρᾳ [9].

νεανίας· τολμηρούς [10].

νεανιεύεται· νέου ἔργα ποιεῖ [11].

νεανισκεύεται· Ἄμφις Ἐρίθοις, Ποσείδιππος Δημόταις, Εὔπολις Αἰξίν· ἰδίως ἐσχημάτικεν τὸ νεανισκεύειν ἐν Δήμοις· Γυναῖκ'

---

1) Codex ἄρχοντες ἐπὶ τοῖς ν. Duplex glossa est de ναυτοδίκαις et de ναυφύλαξιν, cf. Lex. rhet. Bekk. p. 283. 3 et 5. Ναυφύλαξ ex Aristophane laudatur a Polluce VII. 139.

2) Cf. supra.

3) Codex τὴν Ἀττικὴν δ. quod correxi. Cf. Arist. Eq. 567, alibi. Vide gl. φάρκτεσθαι.

4) Ex Arist. Acharn. 95. Nota formam ναύφαρκτον. Codex πρὸς τὸν θεόν.

5) Hinc supple Phryn. Bekk. p. 52. 20. Cf. Antiatt. Bekk. p. 109. 15.

6) Cf. Schol. Plat. Politic. 265 B et Lex. rhet. Bekk. p. 282. 27.

7) Xenoph. Oecon. 7. 20. Infra νεᾶσαι. Et sunt aliae eiusdemmodi observationes apud Photium.

8) Codex μειρακευόμεθα. Duae glossae videntur conflatae in unam, cf. Hesych.

9) Codex Κτησιφῶν. Cf. Antiatt. Bekk. p. 109. 9. Correxit Ruhnk. Tim. 282.

10) Hesych. τολμηρός.

11) Plura Hesychius.

ἔχοντα μάλα καλήν τε κἀγαθήν· αὕτη νεανικοῦντος ἐπεθύμησέ μου [1]).

νεχνιεύματα· κομπάσματα, κενὰ τολμήματα [2]).

νέα νουμηνία· ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἥτις ἐςὶ νουμηνία Ἑκατομβαιῶνος μηνός.

νεᾶσαι· μεταβαλεῖν τὴν ἠροτριαμένην γῆν, ἐπαροτριᾶσαι [3]).

νεάτην· οὐχὶ νήτην λέγουσιν καὶ παρανεάτην καὶ τρισνέατον. Κρατῖνος Νόμοις.

νεβλᾶραι· τὸ περαίνειν· ἄσημος Φωνὴ ἐπὶ τοῦ περαίνειν· Ἀριςο-Φάνης Δαιταλεῦσιν [4]).

νεβρίζειν· ἢ νεβροῦ δέρμα Φορεῖν ἢ διασπᾶν νεβρούς· κατὰ μίμησιν τοῦ περὶ τὸν Διόνυσον πάθους [5]).

νεβρίς· ἐλάΦου δέρμα [6]).

νεήλατα· τὰ νεωςὶ ἀληλεσμένα ἄλΦιτα καὶ μέλιτι δεδευμένα, οἷς καὶ ἀςαΦίδες καὶ χλωροὶ ἐρέβινθοι συνεΦυρῶντο. ἐκάλουν δέ τινες αὐτὰ καὶ ἀμβροσίαν· κατ' ἔλλειψιν δὲ προΦέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ νεήλατα μὴ προστιθέντες τὸ ἄλΦιτα [7]).

νεῖα· τὰ εἰς κατασκευὴν νεῶν ξύλα [8]).

νείκας· τειμάς· ὁμοίως Ἀττικοί [9]).

νεῖν· κολυμβᾶν, καὶ τὸ νήθειν [10]).

νεοχμιζομένου· καινουργουμένου [11]).

---

[1]) Codex ΣΦιγξίν. Meinekius Hist, Crit. Com. p. 115 Αἰξίν. De altero Eupolidis loco vide Meinek. Fragmt. Com. II. p. 472, ubi laudat Raspii suspicionem: νεανίσκοῦντος. Nihil definio. Codex: γυναῖκες — μᾶλα — καὶ ἀγαθὴν αὐτῇ.

[2]) Codex καινά. Plat. Rep. III. 390 A.

[3]) Codex νεάσαι, ἠροτριασμένην, ἐπαροτριάσαι. Corr. Cobet.

[4]) Codex νεβλάρετοι· περαίνει. Corr. Dobr. coll. Hesych.

[5]) Demosth. de Cor. § 259. Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 282. 20 et Harpocr.

[6]) Hesychius.

[7]) Dem. Cor. § 260. Cf. Harp. et Lex. rhet. Bekk. p. 282. 22. Simpliciter memorat Pollux VI. 77. Codex προσΦέρουσιν — ἄλΦα.

[8]) Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 283. 12. Moer. p. 270.

[9]) Codex τιμάς. Cf. Cobet. Mnem. VIII. 42.

[10]) Cf Moer. p. 267. Thom. M. p. 624. Hes. Cobet. Mnem. VIII. 42.

[11]) Codex νεκνιζομένου· corr. Dobr. coll. Hesych.

νεκυόμαντις· ὁ ἐπερωτῶν τὸν νεκρόν [1]).

Νεμέσεια· ἡ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ἀγομένη πανήγυρις, ἐπεὶ ἡ Νέμεσις ἐπὶ τῶν νεκρῶν τέτακται [2]).

νέμεσθαι· ὡς τὸ πολύ, τὸ λαμβάνειν πρόσοδον παρὰ Θουκυδίδῃ [3]).

νεμήσασθαι· διαμερίσασθαι.

νεμήσεις ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας ὑποκρινουμένους τὰ δράματα, ὧν ὁ νικήσας εἰς τοὐπιὸν (ἔτος) ἄκριτος παραλαμβάνεται· ἔςιν οὖν οἷον διαιρέσεις [4]).

νεμόμενα· μεριζόμενα· καὶ νομή· διαίρεσις καὶ μερισμός.

νέμοντα· διοικοῦντα.

νέμω· νεμήσω [5]).

νενησμένην· σεσωρευμένην [6]).

νένηται· πεπλήρωται ἢ σεσώρευται [7]).

νένωμαι· διανενόημαι [8]).

νενώμεθα· διανενοήμεθα [9]).

νένοφεν· νενέφωται [10]).

νενώπηται· καταπέπληκται καὶ κατεςύγνακεν [11]).

νεόγαμος· ὁ νεωςὶ γήμας [12]).

νεογιλόν· νεογέννητον [13]).

νεόδμητον· νεοδάμαςον [14]).

---

[1]) Cf. Gl. Provv. p. Cyr. Voss.: νεκυόμαντις· ὁ τοὺς νεκροὺς ἐρωτῶν ἐν τῷ μαντεύεσθαι. Hinc fortasse glossa sacra.

[2]) Codex νεμεσία et γενομένη quod correxi e Lex. rhet. Bekk. p. 282. 32. Cf. Harpocr. Usurpavit Demosth. Spud. § 11.

[3]) Nempe I. 2.

[4]) Codex ὑποκρινομένους et om. ἔτος, quae correxi. Convenit fere Hesychius.

[5]) Codex νομήσω. Sed vide Herodian. Piers. p. 460.

[6]) Cf. Arist. Nub. 1203: νενησμένοι.

[7]) Arist. Eccl. 838, cf. supra v. εὖ νένηται.

[8]) Codex νένομαι.

[9]) Hesych. Cf. Etym. M. p. 601. 20. Codex νενόμεθα.

[10]) Hesychius. Ex Aristophane; cf. infra v. ξυννένοφεν. Codex νενήφοται.

[11]) Hesych. Cf. Bentl. Epist. ad Mill. p. 507.

[12]) Codex νεογαμής.

[13]) Hesych. Cf. Isaeum apud Polluc. II. 8.

[14]) Cf. Hesych. v. νεοδμήτην.

νεοεργές· προσφάτως εἰργασμένον [1]).
νεοθαλής· νεωςὶ ἀνελθών [2]).
νεοκαταςάτοις ἀνθρώποις· Φησὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ νεωςὶ κατῳκισμένοις [3]).
νεόκμητον· νεωςὶ κατεσκευασμένον [4]).
νεοκράς, νεοκρᾶτος· καὶ χαλκοκρὰς καὶ ἁλικράς [5]).
νεόκρατος· κρατὴρ διττός, ὁ μὲν ἐν σπονδαῖς, ὁ δ' ἐν περιδείπνοις [6]).
νεόκρατος· νεωςὶ κεκραμένος [7]).
νεωκορήσει· ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλήσει· κορεῖν γὰρ λέγουσι τὸ καλλύνειν, τὸ σαροῦν καὶ ἐκκαλλύνειν· τό τε ἐκκορηθείης ἀντὶ τοῦ ἐκκαλλυνθείης [8]).
νεολαία· νέος λαὸς καὶ οὐ πάλαι εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένος [9]).
νεολαίαν· τὴν νεότητα τετρασυλλάβως οἱ Ἀττικοί· Βαβυλωνίοις· Ὦ Ζεῦ τὸ χρῆμα τῆς νεολαίας ὡς καλόν [10]).
νεολώφητος· νεωςὶ λελωφηκυῖα [11]).
νεολέως· ἔφηβος [12]).
νεόνανον· τὸ παραχρῆμα γεγονός· παίζειν τι δὲ ἔχειν. ὡς τοὺς μετοίκους νέου προςάτην· ἀντὶ τοῦ ἔχειν [13]).
νεοπευθῆ· ἀρτιμαθῆ [14]).

---

[1]) Hesychius.
[2]) Imo ex Hesychio emenda: νεωςὶ ἀνθῶν.
[3]) Thucyd. III. 93.
[4]) Hesychius νεοκμήτῳ.
[5]) Codex νεόκρατος.
[6]) Similia Hesychius.
[7]) Hesychius.
[8]) Plat. Rep. IX. 574 D ibiq. Schol. Ἐκκορηθείης e Menandro est, cf. Schol. Arist. Pac. 59.
[9]) Cf. Hesych. et Phryn. Bekk. p. 52. 25. Fortasse ex Aesch. Pers. 668. Codex νεολέα.
[10]) Codex νεολέαν — νεολέας.
[11]) Hesych. νεολώφητοι. Coll. Antiatt. Bekk. p. 109. 7 dabo Thucyd. III. 26.
[12]) Codex νεολέος. Corrige ex Hesych.: νέος· νεώτερος, ἔφηβος.
[13]) Νεόνανον perperam pro νεογιλόν ut vidit Dobr. quem cf. Alteram partem glossae Cobetus corrigit: νέμειν δὲ τὸ ἔχειν, ὡς τοὺς μετοίκους νέμειν προςάτην ἀντὶ τοῦ ἔχειν.
[14]) Codex νεοπεφθῆ. Cf. Hesych.

νεοσπαδῆ· νεωςὶ τὰ σπάργανα περικείμενον [1]).
νεορρύτοις· νεωςὶ ῥέουσι.
νέορτος· ἔφηβος [2]).
νέος ἐςὶ καὶ ὀξύς· ἀμαθής ἐςι καὶ προπετής [3]).
νεοπέπειρος· ὁ ἄρτι πεπανθείς.
νεοτευχές· νεωςὶ κατεσκευασμένον [4]).
νεοττός· ἡ τοῦ ᾠοῦ λέκιθος καὶ τὸ πυρρόν· Μένανδρος Ἀνδρίᾳ· Καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο, Φιλτάτη, Τὸ νεόττιον· Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ ᾠῶν συγγράμματί φησιν· ᾠῷ διαδίδοται ἡ ἀρχὴ ὑπὸ τὸν ὑμένα λευκόν· ἐν τούτῳ γὰρ τὸ σπέρμα καὶ οὐκ ἐν τῷ καλουμένῳ νεοττῷ· διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρὸ τοῦ τοῦτο φήσαντες· καὶ ἐςὶ τὸ ὠχρὸν περίττωμα τοῦ σπέρματος· ὅτι δὲ τὸ ὠχρὸν νεοττὸν ἔλεγον, μαρτυρεῖ καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ χρησμῶν· ὄναρ γάρ τινά φησιν θεασάμενον ἐκ τῆς κλίνης αὐτοῦ κρέμασθαι ᾠά, προσαναθέσθαι ὀνειροκρίτῃ· τὸν δὲ εἰπεῖν, ὀρύττων θησαυρὸν εὑρήσεις κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον· εὑρόντα δὲ ςαμνίον ἐν ᾧ ἀργύριον ἦν καὶ χρυσίον, ἐνεγκεῖν τι τοῦ ἀργυρίου τῷ μάντει· τὸν δὲ μάντιν εἰπεῖν· τοῦ δὲ νεοττοῦ οὐδέν μοι δίδως; καὶ Δίφιλος κέχρηται τῇ λέξει· Ὠιῶν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχεν νεόττια [5]).
νεόφθιτον· νεωςὶ τελευτῆσαν, νεωςὶ φθαρέν [6]).
νεοχμόν· νέον [7]).

---

[1]) Cf. Hesych. Ni omnia me fallunt, glossa mire corrupta est. Cf. *θαλλὸν νεοσπάδα* apud Sophocl. apud Athen. XIII. 587 A, cf. M. Schmidt. ad Hesych.

[2]) Corrige ex Hesych. *νέος· νεώτερος, ἔφηβος·* vide supra.

[3]) Plat. Gorg. 463 E. Similia Hesych.

[4]) Fortasse glossa homerica. Iliad. ε. 194: *νεοτευχέες.*

[5]) Ex hac adnotatione panca supersunt apud Hesych. Fortasse Photius debet Aelio Dionysio, cf. Eustath. p. 228. 44. In Menandri versu Codex *νεοττόν*, cf. Bentl. Menandr. § 16 et Meinekium Fragmt. Com. Gr. Clearchi opus in Codice est *περὶ οἴνων*, sed vide de conjectura *ᾠῶν* Bernhardyum ad Suid. Tum *ᾧ διαδίδοται* quod correxit Dobr., sed sequentia corrupta videntur; malim certe *τὸ ὑπὸ τὸν ὑ.*, cf. Mueller. Fragmt. Histor. II. 326. Dobr. scripsit *οἱ πρὸ τοῦ*, Codex *οἱ πρῶτοι.*

[6]) Cf. Hesych. Codex *νεόφθητον.*

[7]) Hesych. Fortasse ex Aesch. Pers. 693.

νεύματα· βουλεύματα.
νεφώσεως· συννεφείας.
νεωκόρος· ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ εὐτρεπίζων [1]).
νεολαία· νέων συναγωγή [2]).
νεῶνας· τοὺς νεῶν οἴκους. Ἴωνες [3]).
νεωρεῖν· νεωφυλακεῖν [4]).
νέωρον· νέον [5]).
νεώς· Ἀττικῶς ὁ ναός [6]).
νεώσοικοι· οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάττῃ οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν ὅτε μὴ θαλαττεύοιεν [7]).
νέωτα· τὸ ἐπιὸν ἔτος, ἤτοι εἰς τὸ μέλλον [8]).
νεωτερίζει· καινὰ πράττει [9]).
νεωτερικόν· νεανικόν· λέγουσι δὲ τὸν ἀνδρικόν.
νεωτεροποιός· ἀντάρτης, τύραννος, ἐπιθέτης [10]).
νὴ Δὶ καὶ νὴ Δία ἑκατέρως [11]).
νηδὺς ἐλαιάεσσα· ἐπὶ Κύκλωπος, Σικελή, ἀπὸ Ὕβλης τῆς ἐλαιηρᾶς [12]).
νήθειν οὐ μόνον νεῖν τὴν κρόκην φασίν [13]).
νηκτά· ἔνυδρα, κολυμβητά [14]).
νηλεῶς· ἀπανθρώπως, σκληρῶς [15]).

---

[1]) Cf. Hesych. et Lex. Bachm. Interpolator addit καὶ φιλοκαλῶν.
[2]) Hesych. Cf. supra. Codex νεολέα.
[3]) Cf. Hesych. Photius habet ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1562. 34, unde rescripserim νεωσοίκους. Cf. Harp.
[4]) Hesych. Itidem ex Aelio Dionysio, cf. Eust. ll.
[5]) Hesychius.
[6]) Hesychius.
[7]) Plura in Lex. rhet. Bekk. p. 282. 1.
[8]) Interpolator add. ἢ τὴν αὔριον ἡμέραν.
[9]) Hesychius.
[10]) Conf. Dobr. ad hanc gl.
[11]) Cf. Dindorf. Praef. Poet. Scen. Gr. ad Aesch. Prom. 568.
[12]) Usurpavit Sophocles Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι, cf. Hesych. in v. et v. ἐλαιάεσσα. Codex νηδύς· ἐλαΐα ἔσσα — ἐλεηρᾶς.
[13]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 109. 23. Polluc. VII. 32. Plura in Thes. V. 1484 C. Νήθειν legitur Plat. Politic. 289 C.
[14]) Hesych. M. Schmidt. laudat Sap. Salom. XIX. 18.]
[15]) Hesych. Fortasse ex Aesch. Choeph. 251.

νῆν· νήθειν κρόκην [1]).
νηλίποδες· ἀνυπόδητοι [2]).
νηποινί· ἄνευ τιμωρίας καὶ ποινῆς [3]).
νηρῖται· κόγχης τι γένος.
νηρίθμους· ἀναριθμήτους, ἀπείρους.
νήσουσιν· σωρεύσουσιν.
νησαίη λίθος· οἱ μὲν τὸ σαρδόνιον ἀπὸ τῆς νήσου, οἱ δὲ σμάραγδον· ἐν Κύπρῳ γὰρ μεταλλεύεται [4]).
νισαίας· ἵππους [5]).
Νισαῖον· πεδίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης [6]).
νῆςιν· τὸ ἔντερον ἢ σπλῆνα ἢ γλῶτταν. Ἀριςοφάνης [7]).
νῆςις· ὁ ἄσιτος· καὶ τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ ςομάχου ἔντερον [8]).
νῆςις· ἔντερον ἐν ᾧ περιελίττουσιν οἱ μάγειροι τὰς χορδάς [9]).
Νῆςις· Σικελικὴ θεός· Ἄλεξις [10]).
νήςειραν· ςερουμένην τροφῆς [11]).
νησύδριον· νησίον μικρόν.
νὴ τήν· μὰ τήν [12]).
νητικήν· ἄνευ τοῦ σ· τὴν περὶ τὸ νήθειν τέχνην [13]).

---

1) Codex νεῖν. Corr. Cobetus Mnemos. V. 112. Adde Thes. V. 1470 B.
2) Codex νηνίποδες. Corr. Cobet. Vitiose quoque Hesychius νηδύπους, cf. M. Schmidt.
3) Convenit Schol. Plat. Legg. IX. 874 C. Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 283. 1.
4) Hesych. Videtur e tragico poeta desumtum.
5) Tum apud Photium tum apud Hesychium ordo literarum requirit Νησαίας. Cf. M. Schmidt. ad Hesych. et Bernhard. ad Suid. v. ἵππος Νισαῖος.
6) Cf. Herodt. VII. 40.
7) Vide Aristophanis locum apud Athen. III. 96 C.
8) Cf. Hesychium.
9) Cf. Hesychium.
10) Similiter Eustath. p. 1180. 14. Codex νήςης.
11) Hesych.
12) Codex νήτην· μάτην. Corr. Dobr. Cf. Ael. Dion. apud Eust. p. 1450. 42. Recentiores errabant et errat Petronius c. 55.
13) Hinc corrige Plat. Politic. 282 A. Vide tamen Poll. VII. 209.

νὴ τὸν καὶ ναὶ μὰ τόν· κατομοτικὰ ταῦτα· ἀπομοτικὰ δὲ οὐ μὰ τὸν Δία· ὥϛε ἐσχάτη ἀκυρολογία τὸ λέγειν μὰ τὸν Δία ποιήσω [1]).

νηφάλια· θύματα δίχα σπονδῆς [2]).

νηφάλιοι θυσίαι· ἐν αἷς οἶνος οὐ σπένδεται ἀλλ' ὕδωρ καὶ μελίκρατον [3]).

νηφάλια ξύλα· τὰ μὴ ἀμπέλινα μήτε σύκινα μήτε μύρσινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται [4]).

νήχεται· κολυμβᾷ [5]).

νίβα· χιόνα· καλεῖται δὲ οὕτως καὶ κρήνη ἐν Θρᾴκῃ [6]).

νιγλαρεύων· τερετίζων· καὶ ὁ νίγλαρος· κρουματικῆς διαλέκτου ὄνομα. Εὔπολις Δήμοις· Τοιαῦτα μέντοι νιγλαρεύων κρούματα [7]).

νιγλάρους· τερετισμούς [8]).

νίγλαροι· τερετίσματα καὶ περίεργα κρούσματα [9]).

νίδες· αἰδοῖα ἢ ὀρχίδια παίδων. Σικελοί [10]).

νικαίην· νίκην.

νίκαϛρον· νικητήριον [11]).

Νιοβιδῶν ἐπὶ τῶν ἀρσένων καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν [12]).

νίφαργον· νιφάδι λελευκασμένον [13]).

νίφει· χιονίζει [14]).

---

[1]) Codex ποίησον. Corr. Cobet. Adnotatio fluxit ex Aelio Dionysio, cf. Eust. p. 1450. 42. Praeterea Codex νητον· καὶ ναὶ ματόν· — οὐ μα τόν.

[2]) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 282. 31.

[3]) Eadem Eust. p. 1493. 51, qui sua habere videtur e lexico rhetorico, puta Aelii Dionysii, qui exscribit Diogenianum. Doctrina est Philochori, quod discimus e collatione Schol. Soph. Oed. Col. 100. Similia Hesych. sed breviter. Cf. Preller. Polem. p. 74 et Prolegom. p. 83.

[4]) Hesych. Haec quoque e Philochoro.

[5]) Hesychius.

[6]) Cf. Hesych. ibiq. novissimum edit.

[7]) Breviter Hesych.

[8]) Usus est Pherecrates apud Plutarch. de Mus. p. 1142 A.

[9]) Hesychius.

[10]) Hesych. νιῖδες. Cobet. νηῖδες, sed vide M. Schmidt.

[11]) Hesych. νίκεϛρον et νικαθρον.

[12]) Suppleverim ἐπὶ τῶν θηλειῶν Νιοβίδων.

[13]) Hesychius.

[14]) Codex νείφει. Convenit Hesych.

νιφόεσσα· Ἑλένη· λευκή [1]).
νῖψαι· μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβή, ὁπότε ἐπὶ νιφετοῦ τάττεται· καὶ ἔνιψεν καὶ ἐνίφθη ἡ γῆ [2]).
νοητά· τὰ μὴ αἰσθητά, τὰ ἀόρατα [3]).
νοβακχίζειν· τὸ ὀρχούμενον τοῖς δακτύλοις ἐπιψοφεῖν. Αἰσχύλος Νιόβῃ [4]).
νοθεύει· ἀπατᾷ, ἀπαλλοτριοῖ [5]).
νόθος· ὁ μὴ (ἐκ) δύο ἀστῶν.
νομάδες· βοσκόμεναι ἀγέλαι [6]).
νομαδόστοιχοι· ἀπὸ τῶν νομῶν κατὰ στοῖχον ὀρχούμενοι [7]).
νομάδων· ἀγρίων, βαρβάρων [8]).
νομαί· μερισμοί.
νομῆς· ἐγκοίλια πλοίου [9]).
νομιζόμενα· νόμιμα ἢ ὑπολαμβανόμενα.
νομίζουσιν· ἀντὶ τοῦ νομίσματι χρῶνται [10]).
νομικόν· τὸν ἐπιστήμονα τῶν νόμων. Ἄλεξις Γαλατείᾳ [11]).
νόμιον· δίκαιον [12]).
νομοθέται· καὶ οἱ εἰσηγούμενοι καὶ ἐκκλησία τις Ἀθήνησιν οὕτως ἐκαλεῖτο, ἣ τοὺς εἰσφερομένους ἐδοκίμαζον νόμους [13]).
νομοΐστορες· νομομαθεῖς [14]).
νόμος· θεσμός, συνήθεια.

---

[1]) Codex Σελήνη pro Ἑλένη. Corr. ex Hesych. qui add. Ἴων Φρουροῖς. Cf. Thes. V. 1530 A.
[2]) Cf. Schol. Hom. Iliad. α. 420. Sed recte in Odyss. τ. 505: Ἐπεὶ νίψεν καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ. Cobet. Var. Lect. p. 361.
[3]) Cf. Hesychium.
[4]) Codex σεισμός. Ruhnk. in Indic. Phot. Αἰσχύλος. Fuit cum verum iudicarem ἰοβακχίζειν.
[5]) Hesychius.
[6]) Hesychius.
[7]) Codex ὤμων. Recte Hesych. νομῶν, qui praeterea ἐρχόμενοι.
[8]) Hesychius.
[9]) Hesychius.
[10]) Cf. Plat. Eryx. 400 A et Schol. Arist. Nub. 249.
[11]) Cf. Antiatt. Bekk. p. 109. 11.
[12]) Hesych. Codex: νομι ον. unius lit. spatium.
[13]) Plenius in Lex. rhet. Bekk. p. 282. 14.
[14]) Hesychius.

νοσακερῶς· τρυφερωδῶς, μαλακῶς, νοσωδῶς [1]).
νόμος· ὁ κιθαρῳδικὸς τρόπος τῆς μελῳδίας, ἁρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον· ἦσαν δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου· ὧν εἷς ὄρθιος, τετράδιος, ὀξύς· Δωριεῖς δὲ ἐπὶ νομίσματος χρῶνται τῇ λέξει· καὶ Ῥωμαῖοι παραστρέψαντες νοῦμμον λέγουσιν· Ἀττικοὶ δὲ τὰ διανενεμημένα μέρη τῆς γῆς, ὡς καὶ ἐν Αἰγύπτῳ· καὶ τὸ δίκαιον ἔγγραφον [2]).
νοσηλεία· ἡ τῶν νοσούντων ἐπιμέλεια· καὶ νοσηλεύεσθαι· τὸ νοσοκομῆσαι [3]).
νοσηλεύεσθαι· νοσεῖν οὐκ ἐπαχθῶς.
νοσηλεύω· νοσοῦντα θεραπεύω.
ὀρύη· ὄσπριόν τι. Θεόφραστος δὲ συνώνυμά φησι τρύχνον ὀρύην τιθύμαλλον [4]).
ὀρύη· τιθύμαλλον [5]).
νόσον ἔχειν· ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ [6]).
νόστος· ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος ἢ ἡ ἀνάδοσις τῆς γεύσεως [7]).
νόσον· ὁδόν· νευχάσας· νεανιευσάμενος [8]).
νοῦς οὐκ ἔνι Κενταύροις· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ταττομένη [9]).
νοσφιζόμενον· ὑφαιρούμενον, ἰδιοποιούμενον [10]).
νοτόθεν· ἐκ μεσημβρίας.

[1]) Cf. Hesych. et Poll. III. 105.
[2]) Codex ταύτην. Suidas τακτήν. Breviter Antiatt. Bekk. p. 109. 24.
[3]) Codex νοσηλέα.
[4]) Codex bis νορύη. Corr. Cobet. Mnem. IX. 402. Cf. Phot. v. τρύχνον. Corrupte itidem Hesych. Hinc fortasse vocabulum ὀρύη reddendum est Theophrasto H. Plant. IX. 11. 5.
[5]) Codex νορτή.
[6]) Convenit Antiatt. Bekk. p. 109. 17.
[7]) Hesychius.
[8]) Pro νευχάσας forte verum est νεοχμίσας· vide supra νεοχμιζομένου. Duae glossae sunt in unam conjunctae.
[9]) Compone Phot. v. τάδ' οὐ παρὰ Κ., quae e Teleclide laudantur. Hesych. proverbium affert et addit: ἔστι δὲ Πεισάνδρου κομμάτιον, opinor e fabula Platonis Comici, cuius fragmentum vide apud Athen. X. 441 E: ὑμῖν γὰρ οὐδὲν καθάπερ ἡ παροιμία Ἐν τῷ καπήλῳ νοῦς· ἐνεῖναί μοι δοκεῖ. Cf. Dobr. et Interpr. ad Diogen. 584.
[10]) Cf. Hesych. Fortasse ex Epist. Paul. ad Tit. II. 10.

νουβυστικόν· νοῦ βεβυσμένον καὶ γέμον [1].
νουβυστικῶς· νουνεχῶς [2].
νουθετίαν καὶ νουθετησμὸν λέγουσι [3].
νύκας· ἀνοίξας [4].
νυκτερίδος αἶνος· αἰνιγματωδῶς δηλοῖ περὶ νυκτερίδος, ὅπερ ἔκκειται ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα [5].
νυκτερινοὶ κύνες· οἱ λύκοι [6].
νυκτίβιος· ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων [7].
νυκτιλόχοι· οἱ λῃσταί [8].
νυκτῶν μέσων· διὰ μέσης νυκτός [9].
Νυμφαῖον· Νυμφῶν ἱερόν [10].
νυμφαγωγόν· τὸν παράνυμφον [11].
νύμφαι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες καὶ οἱ ἐν τοῖς κήποις σκώληκες [12].
νυμφεύτρια· ἡ παράνυμφος [13].
νυμφεύτρια· ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ· καὶ ἡ νεόγαμος δὲ καὶ ἡ γαμετή, κἂν ἡ πρεσβυτέρα, ὡς Πηνελόπη καὶ ἡ Ἑλένη παρ' Ἀθηναίοις καὶ ἡ τοῦ Διὸς μήτηρ· καὶ ἡ θεὰ ἡ ἐπὶ τῶν ὑδάτων [14].

---

[1] Arist. Eccl. 441.
[2] Arist. Vesp. 1294.
[3] Pollux IX. 139 alterum e Platone, alterum e Menandro laudat. Vide Lobeck. Phryn. p. 511.
[4] Nescio quid lateat.
[5] Refer ad Plat. Rep. V. 479 C, cf. Schol.
[6] Hesychius plura.
[7] Hesychius plura.
[8] Hesychius.
[9] Codex *μέσον*.
[10] Fortasse e Menandro apud Harpocr. v. *Φυλή*.
[11] Plura Hesych. Lex. rhet. p. Phot. Poll. III. 41. Nauckius p. 148 componit cum fragmento Aristophanis Byzantii apud Eustath. p. 652. 41.
[12] Hesychius ostendit haec coniungenda esse cum sequenti gl. de eadem voce. Convenit Eustathius p. 1736. 5 etiam in vitio Codicis Photii *νυμφαῖοι* pro *νύμφαι· οἱ*.
[13] Fortasse respicitur Arist. Acharn. 1056.
[14] Codex *γαμετὴ καὶ πρεσβυτέρα Πηνελόπη*. Corr. Dobr. Alteram glossae partem inde a verbis *καὶ ἡ νεόγαμος* non ad *νυμφεύτρια* pertinet, sed ad *νύμφη*. Homeri loci sunt Odyss.

Νυμφαῖον· ὄρος Ἀρκαδίας [1]).

Νύμφαι· σκώληκες οἱ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυτταρίοις, ὅταν ἤδη πτεροποιεῖν ἄρξωνται· οἱ δὲ ἁπλῶς τοὺς πτερωτοὺς σκώληκας, Σάμιοι· καὶ τὸ ἀνάμεσον τῶν γυναικείων αἰδοίων νύμφην καλοῦσιν· καὶ τῶν ῥόδων αἱ κάλυκες αἱ μεμυκυῖαι, νύμφαι· καὶ αἱ νεόγαμοι κόραι, νύμφαι· καὶ αἱ Μοῦσαι δὲ ὑπὸ Λυδῶν, νύμφαι· ὅτι δὲ πάντων τῶν καρπῶν αἱ ἐκφύσεις οὕτω, δῆλον· περὶ δὲ τῶν θεῶν Διονυσίῳ πᾶσα ἱςορία συνῆκται ἐν τριάκοντα τρισὶ βίβλοις [2]).

νυμφικὰ λουτρά· τὰ εἰς γάμους ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ κρήνης λαμβανόμενα [3]).

νύμφη· πηγή· καὶ ἡ νεόγαμος γυνή.

νύμφιος· κτητικῶς, ὡς Τύριος, Φρύγιος, Λύδιος.

Νυμφόβας· ὁ Σειληνὸς τῶν Νυμφῶν ἀνήρ [4]).

Νυμφόληπτοι· οἱ Νύμφαις κατειλημμένοι [5]).

νυμφοςόλος· νυμφαγωγός [6]).

νῦν· τὸν παρόντα χρόνον δηλοῖ.

νυνδή· ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν· Νόμοις· ἢ νυνδὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα; καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ· νυνδὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας Πόθον ἐςέλλου· νῦν δε ψαμάθοις (Ἐν) ἀκυμάντοις. καὶ ἐν Μελεάγρῳ· Ὁρᾷς σὺ νυνδή μ' ὡς ἐπράϋνας τύχη; Μάγνης ἐν Τιτακίδῃ· Εἰπέ μοι· νυνδὴ μὲν ὤμνυς μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ φῄς· ἐν δὲ τοῖς Νόμοις διαλελυμένον εἴρηκεν τὸ μὲν νῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου·

δ. 743 et Iliad. γ. 130, quibus Penelope et Helena Nymphae vocantur. Similia Hesych. habet. In Codice laborat interpunctio: sustuli vitium.

[1]) Cf. Hesych.

[2]) Coniunge c. sup. gl. νύμφαι quam vide. Haec plenius servata quam apud Hesych. — Codex Διονυσ pro Διονυσίῳ, recte Suidas. Sed alia manent corrigenda. Intelligitur ni fallor Dionysius Rhodius, cf. Muell. Fragmt. Hist. II. 11.

[3]) Hesych. Cf. Arist. Lysistr. 378. Plura supra v. λουτρά, ubi vide quae notavimus.

[4]) Decerptum ex Achaeo, cf. Hesych.

[5]) Codex αἱ νύμφαι κατημμέναι. Cf. Hesych.

[6]) Hesychius.

ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος, ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δή [1]).

νυνὶ μ' ἔπεισας· μᾶλλον νῦν λέγω [2]).

νυός· καλεῖται μὲν ἐπίπαν ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ· χρῶνται δὲ τῷ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί [3]).

νυρίζει· ξύει, νύσσει [4]).

νύρων· νύττων [5]).

νύχιος· νυκτερινός [6]).

νύχος· νύξ.

νωδός· ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας [7]).

νωγαλεύματα· τὰ κατὰ λεπτὸν ἐδέσματα, τὰ ἐπιδορπίσματα [8]).

νώδυνον· ἀνώδυνον [9]).

νωθείας· βραδυτῆτος [10]).

νωθρός· ἀσθενής.

νώμενος· ὁ νηθόμενος [11]).

Νωνακρεύς· πύκτης, παγκρατιαστής [12]).

---

1) Codex Νόμοις η'. Corr. Dobr. Platonis loci sunt Legg. III. 683 E ubi eiice ὀλίγον ἔμπροσθεν, auctore Badhamo, et Legg. I. 629 D, ubi editur πάντων πολέμων. Deinde Euripidis in Hippolyto est vs. 233. In fragmento e Meleagro Codex τύχην. Denique Codex Πυταχίδη pro Τιταχίδη· correxit Bernhardyus, probante Meinekio. Plura Cobet. Var. Lect. p. 233. Mnemos. IX. 363. Codex Εὐριππίδες ut saepe, tum ὅροις — θύρας ποθεν — ψαμάθοισιν ἀ.

2) Cobetus Mnem. IX. 368 scribit: Νυνὶ μ' ἔπεισας μᾶλλον ἢ νυνδὴ λέγων.

3) Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 135.

4) Hesych. Scribam νύζει. Simili vitio supra χυρίσαι pro χῦσαι.

5) Hesych. Et hic malim νύζων.

6) Hesych. νύχιαι.

7) Hesych. Cf. Poll. II. 96.

8) Hesych. Usurpavit Araros apud Athen. II. 47 D. Vide infra.

9) Hesych. Fortasse ex Soph. Philoct. 44.

10) Plat. Theaet. 195 C.

11) Cf. supra νῆν.

12) Hesych. Usurpavit Aristophanes laudante Steph. Byz. Cf. Meinek. Fragmt. Com. II. 1216.

νῶντας· ῥέοντας [1]).
νῶντος· σωρεύοντος.
νωτίσαι· ἐπάρασθαι [2]).
νωγαλεύματα· Ἀραρὼς Καμπυλίωνι· Τὰ κομψὰ δῆτα ταῦτα νωγαλεύματα· Κόγχαι τε καὶ σωλῆνες αἵ τε καμπύλαι Καρῖδες. Ἀντιφάνης Βουσίριδι· Βότρυς, ῥοάς, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα [3]).
νωτοπλῆγα· μαστιγίαν τὸν εἰς τὰ νῶτα πληγὰς λαμβάνοντα· Φερεκράτης Κραπατάλοις· Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν [4]).
νωτοφόρος· ὁ ἐπὶ νώτου βαστάζων [5]).
νῶτον· οὐδετέρως λέγουσι τὸ νῶτον· καὶ πληθυντικῶς τὰ νῶτα [6]).
νωχελῆ· βραδεῖα [7]).
νωχελής· βραδύς, ὁμαλός, ἄχρηστος [8]).
νωχελῷ· οὐ δυναμένῳ κινεῖσθαι, φεύγοντα [9]).

Ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ Ξ.

Ξάνιον· ἐπικόπανον [10]).
ξανθοῖσιν ὀρνέοις [11]).
ξανθίζεσθαι· κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας [12]).

---

[1]) Cf. Hesychium.
[2]) Cf. Hesychium.
[3]) Codex bis νωταλεύματα et νωταλαῖν. Cf. Athen. I. 29 D. II. 47 D. 86 D. III. 105 E et de his locis Meinek. Fragmt. Com. III. 35. 274. 340.
[4]) E lexico rhetorico apud Eustath. p. 629. 54.
[5]) Hesychius.
[6]) Ex Aelio Dionysio apud Eustath. p. 1390. 50. Cf. Antiatt. Bekk. p. 109. Phryn. Ecl. Moer. Herodian. Piers. et Thom. M.
[7]) Malim βραδέα, cf. Eur. Orest. 800.
[8]) Hesych. Bosius pro ὁμαλός suspicatur ὁ μιλός, cf. M. Schmidt.
[9]) Non sum emendando. Alii videant..
[10]) Codex ξάνθιον· ἐπικοπτόν. Cf. Poll. VI. 90. X. 101.
[11]) Hesychius. Deest interpretatio.
[12]) Hesych., sed plenius Lex. rhet. Bekk. p. 284. 9: ξανθίζεσθαι· τὸ κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας Λάκωνες. Ἀττικοὶ τὸ βάπτεσθαι

ξανῆσαι· κοπιᾶσαι [1]).

ξάνιον· κτένιον ὃ φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ἀναδεματίοις· κόσμος χρυσοῦς ἐπὶ κεφαλῆς [2]).

ξανῶ· κοπιάσω· Σοφοκλῆς Ποιμέσιν· Ἕκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαί φησιν· Ἡδὺ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα [3]).

ξαίνω· νήθω, σωρεύω.

ξανᾶν· πονεῖν τοὺς καρποὺς τὰς γυναῖκας τῶν χειρῶν διὰ συνεχῆ τῶν ἐρίων ἐργασίαν [4]).

ξεναγός· ὁ τῶν ξένων ἡγεμών [5]).

ξεναγῶν· ξενοδοχῶν [6]).

ξενηλατεῖν· Λακεδαιμόνιοι μετὰ πληγῶν ἐξήλαυνον τοὺς ξένους [7]).

ξενίαν· καταγώγιον, κατάλυμα [8]).

ξενίζειν· ξένῃ χρῆσθαι φωνῇ ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ξενίας χάριν τινὰ ὑποδέξασθαι [9]).

ξενικὸν ἐμπόριον· ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται, ὥσπερ ἀϛικόν, ὅπου οἱ ἀϛοί [10]).

ξειρίς· φυτὸν ἀρωματικόν· Ἀριϛοφάνης [11]).

ξυνεκόπην· ἐπὶ τοῦ πληγὰς ἔλαβον· οὕτω Μεταγένης [12]).

ξενολόγος· ξένους συλλέγων ϛρατιώτας [13]).

τὰς τρίχας. Collato Herodt. VII. 209, apparet legendum esse τὸ σμῆσθαι τὰς τρίχας Λάκωνες.

1) Codex ξανήσει· κοπιάσει. Vide infra.

2) E lexico rhetorico apud Eustath. p. 860. 48. Cf. Hesych. Poll. V. 96. Non prorsus intelligo Lex. rhet. Bekk. p. 284. 7.

3) Hinc supple Hes. et Polluc. VII. 30. In Codice ξανῆσαι supra scr. a rec. m. κοπιᾶσαι.

4) Cf. Poll. VII. 30. Verba transposita videntur.

5) Cf. Hesych. et Lex. rhet. Bekk. p. 284. 11.

6) Hesychius.

7) Hesych. ξενηλατοῦνται ex Arist. Av. 1012.

8) Hesych. Cf. HSt. V. 1643 C.

9) Hesych. Plenius Lex. rhet. Bekk. p. 283. 29. Harp. Ad rem cf. Cobet. Mnem. VI. 295.

10) Lex. rhet. Bekk. p. 284. 5.

11) Codex ξειρης. Cf. Hesych. et HSt. V. 1639 B.

12) Codex ξενοκοπεῖν· corr. Meinekius coll. gl. συγκόψαι infra, ubi συγκόψαι affertur e Metagenis Θουριοπέρσαις. Cf. Antiatt. Bekk. p. 114. 1.

13) Hesychius.

ξένος· καὶ ὁ καταγόμενος καὶ ὁ ὑποδεχόμενος [1]).
ξενίζειν· τὸ ξενικῶς διαλέγεσθαι [2]).
ξενίσεις· ξενοδοκίας. Θουκυδίδης [3]).
ξηραλοιφία καὶ ξηραλοιφεῖν· τὸ ἄνευ τοῦ λούεσθαι ἀλείφεσθαι [4]).
ξηρὸν ·καὶ αὖον ἑκατέρως.
ξηρὸς ἱδρώς· ὁ μὴ ὑπὸ λουτρῶν ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων γινόμενος [5]).
ξεναπάτας· ἰδίως ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν, ὁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν· Εὐριπίδης Σθενεβοίᾳ· Τίς ἄνδρα τιμᾷ ξεναπάτην [6]).
ξιφισμός· σχῆμα ἐκ τῆς ἐμμελείας καλουμένης· καὶ ξιφίζειν τὸ χειρονομεῖν παραπλήσιον ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα [7]).
ξιφήρης· ξίφος ἔχων [8]).
ξιφηφόρος· ξιφήρης [9]).
ξόανον· ἄγαλμα, εἴδωλον, ζῴδιον, ἀνδριάς [10]).
ξουθόν· λεπτόν, ἁπαλόν, ἐλαφρόν, χλωρόν, ὑγρόν, ξανθόν, καλόν, πυκνόν, ὀξύ, ταχύ· οἱ δὲ ποικίλον, εὐειδές, διαυγές [11]).
Ξοῦθον· ὄνομα κύριον.
ξύει· γράφει, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ἔνθεν καὶ τὰ ξύσματα γράμματα [12]).

---

1) Convenit Eustath. p. 1413. 62.
2) Vide supra et Harpocr. Usus est vocabulo hoc sensu Dem. Eubulid. § 18.
3) Thucyd. VI. 47.
4) Cf. Hesych. Lex. rhet. Bekk. p. 284. 13. Convenit Eust. p. 764. 13. Codex ξηραλοχιεῖν.
5) Convenit Eustath. p. 764. 13.
6) Antiatt. Bekk. p. 109. 30 om. Euripidis locum. Post ἐπὶ τῶν nulla lacuna in Codice.
7) Codex χειροτονεῖν quod correxi. Eadem Eust. p. 1604. 51 cum eodem vitio, quae Aelii Dionysii crediderim, nam paulo diversa de eodem argumento e Pausania laudantur ab Eustath. p. 1167. 19. Ξιφίζειν Cratinus dixit apud Etym. M. p. 270. 5.
8) Vide gl. seq.
9) Malim utraque glossa coniuncta: ξιφήρης· ξίφος ἔχων, ξιφηφόρος.
10) Similia Hesychius.
11) Similia Hesych. Cf. Aeschyl. apud Arist. Ran. 932.
12) Cf. Hesychium.

ξυήλην· ἣν ξυάλην λέγομεν· Ξενοφῶν Κύρου Ἀναβάσει· εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἦτρου, ἀντὶ δὲ τῶν πτερύγων σπάρτα πυκνὰ ἐςραμμένα· εἶχον δὲ καὶ κράνη καὶ παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον ὅσον ξυήλη Λακωνική· — ἣν Ἀττικοὶ κνῆςιν Λάκωνες ξυήλην λέγουσι μόνον· — ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνῆςι χαλκείῃ· οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα οὕτω λέγουσιν· — κἀπικνῆν κἀπεσθίειν· οἱ δὲ Λάκωνες τοὔνομα ξυήλην, ὡς καὶ Ξενοφῶν φησὶν ἐν δ' τῆς Ἀναβάσεως ὅτι Δρακόντιος ἔφυγε ἐκ Σπάρτης παῖς ἔτι ὢν ἀποκτείνας ξυήλῃ Λακωνικῇ παῖδα· διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ κνῆν οἱ Δωριεῖς ξύειν λέγουσιν· ὡς καὶ Σώφρονα τίς τὸν ξύοντ' ἀντιξύει; καὶ πάλιν· ὁ χοραγὸς ξύεται [1]).

ξύλον πρῶτον· τὸ πρῶτον βάθρον [2]).

ξυμβαθῆ· συμβαθῆ· ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινός ἐςι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν [3]).

ξυμβῇ ἡ πεῖρα· ἀντὶ τοῦ ἐπιτευχθῇ, παρὰ Θουκυδίδῃ [4]).

ξύμβολον· ἀρρενικῶς λέγουσι τὸ σύμβολον [5]).

ξυμβόλους· οὕτω τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον· ἀνετίθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι [6]).

ξυμφέρειν· ξυμφωνεῖν [7]).

ξυναυλία· αὔλησίς τις σύμφωνος, ὑπὸ δύο περαινομένη· αὐλῳδία [8]).

---

[1]) Xenophontis loci sunt in Anab. IV. 7. 15 et 8. 25, de quo loco vide quid Cobetus dixerit Mnem. VI. 392. Homeri locus est in Iliad. λ. 638. Dobraeus emendat λέγουσιν. Ὅμηρος· ἐπὶ δ' αἴγ. et ἄκων e Xenophonte reponendum esse suspicatur pro Λακωνικῇ. Tum: οὕτω δὲ καὶ τὸ κνῆν. Vide porro Piers. Moer. p. 234. Ex Eustath. p. 1509. 44 videmus Aelium Dionysium in lexico attigisse Xenophontem. In fine fortasse: ὡς καὶ Σώφρων· αἴ τις τὸν ξ.

[2]) Codex βάρκθρον. Corr. Cobetus Var. Lect. p. 122. Plura Hesych. Usurpavit Arist. Vesp. 90, alibi.

[3]) Codex ξύμβαθι· σύμβαθι. Correxi e Thucyd. IV. 30. Vide infra.

[4]) Thuc. III. 3. Codex ξυμβή· ἡ — ἐπετεύχθη.

[5]) Coniunge c. gl. seq. Codex ξύμβοιον.

[6]) Haec glossa et superior plenius servatae sunt ab Hesychio et Schol. Pind. Olymp. 12. 7, qui Philochorum laudant. Codex ξυμβούλους — δήμητρῃ.

[7]) Cf. Schol. Arist. Eq. 1233.

[8]) Hesych. Fortasse ex Arist. Eq. 9.

ξύν· Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σύν καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια· οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες [1]).

ξύνδυο καὶ ξύντρια λέγουσιν οἱ Ἀττικοί.

ξυμβάλλεται· καὶ συμβάλλεται.

ξυνείρεται· συνάπτεται [2]).

ξυνάορον· γαμετήν [3]).

ξύνες λέγουσι καὶ σύνες.

ξυννένοφε· ἐπινεφῆ καὶ συννεφῆ καὶ συννέφελά ἐςιν· Ἀριςοφάνης Ἀναγύρῳ· Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ· καὶ ἐν Νήσοις· Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα βαδίζει· ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζουσα [4]).

ξύνθημα· καὶ σύνθημα.

ξυνηρέτης· σύμφωνος· ὡς ὁ ἐναντίος, ἀντηρέτης [5]).

ξυμφορά· συντυχία.

ξύνηβον· συμπότης [6]).

ξυνωρίς· συζυγία· ἡ ἅρμα ἐκ δύο ἵππων συνεζευγνυμένον [7]).

ξυρήκης· ὁ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν [8]).

ξυρίδες· καμπάγια, ζυγάβδια· ἡ ἄλλο ὑπόδημα διάφορον [9]).

ξυςαρχεῖς· τοῦ γυμνασίου ἄρχεις.

ξυςίδα· λεπτὸν ὕφασμα, περιβόλαιον [10]).

ξυςίς· χιτὼν ποδήρης γυναικεῖος· οἱ δὲ τραγικὸν ἔνδυμα ἐσκευοποιημένον καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα· οἱ δὲ τὸ λεπτὸν παρὰ τὸ ἐξύσθαι· ἰδίως δὲ τὸ τῶν τραγῳδῶν ἔνδυμα [11]).

---

[1]) Cf. supra ξυμβαθῇ et ξυμβῇ.

[2]) Codex ξυναίρεται. Correxit Cobetus.

[3]) Hesych. Ex Eur. Orest. 654.

[4]) Breviter Hesych. v. ξυννενοφυῖαν. Codex ξυνένοφε.

[5]) Codex ἀντιρέτης.

[6]) Sic Codex. Sed Hesych. ξυνήβιος· συμπότης, συνῆλιξ, unde latere putaverim ξυνέφηβος.

[7]) Hinc supple lacunam apud Hesych.

[8]) Ex Aelio Dionysio apud Eust. p. 939. 12. Codex ξυρήκη — κουρίων.

[9]) Latet fortasse ἀναξυρίδες, cf. editt. Thes., qui malunt ζυγάδια scribere.

[10]) Coniunge c. seq. gl., vide Schol. Plat. Rep. IV. 420 E.

[11]) Convenit fere Schol. Plat. ll. Hinc similia in Lex. rhet. Bekk. p. 284. 14 et Harp. Brevius Hesych. Apud Timaeum in voce restitue ἐξύσθαι pro ἐξέσθαι.

ξυςόν· δορύλλιον, ἀκόντιον· καὶ τὸ τέλειον δόρυ· καὶ ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἀθληταὶ γυμνάζονται [1]).
ξυνωμοσάμην· συνήγαγον καὶ Φίλους ἐποίησα.
ξυνῶνα· τὸν κοινωνόν· Σοφοκλῆς [2]).
ξυναλλαγῆναι· τὸ συμβῆναι. Θουκυδίδης [3]).
ξυνσάσσεται· συσκευάζεται [4]).
ξυρεῖσθαι· οὐδὲ ξυρᾶσθαι λέγουσιν [5]).
ξυρόν· ἐκτεταμένως τὰ πολλὰ λέγουσιν [6]).
ξυςίδες· εἶδος ὑποδημάτων ἢ κόσμος γυναικεῖος ἢ σκεῦος ἱματίων τι [7]).
ξυςίς· περισκελὲς ἔνδυμα.
ξυςός· τόπος ἀνειμένος ἀθλητῶν [8]).
ξύςραν καὶ ςλεγγίδα λέγουσι [9]).
ξυςάς· ἀμπελοτόμον δρέπανον· καὶ γῆ ἀμπελοφόρος [10]).

---

[1]) Similia Hesych. Plenius in Lex. rhet. Bekk. p. 284. 18 sed scribe ibi τέλειον pro τὸ λεῖον.
[2]) Cf. HSt. V. 1688 A.
[3]) Thucyd. IV. 19.
[4]) Codex ξυνξάσσεται.
[5]) Cf. HSt. V. 1690 C.
[6]) Cf. HSt. V. 1692 A. Moer. p. 272.
[7]) Lex. rhet. Bekk. p. 284. 3: οἱ μὲν εἶδος ὑποδήματος, οἱ δὲ κόσμου γυναικείου, οἱ δὲ σκεύους, οἱ δὲ ἱματίων. Cf. HSt. V. 1691 B. Malim certe ἐνδύματος.
[8]) Idem iam supra.
[9]) Cf. Phryn. Ecl. p. 299 Lob. et Helladium. Plura HSt. V. 1698 C. Prolegom. p. 186.
[10]) Hesych. v. ξυςάδες, ubi vide M. Schmidt.